

ရုပ်ရှင် နှစ် ၁၀၀

အိန္ဒြာ

ရုပ်ရှင် နှစ် ၁၀၀

BURMESE
CLASSIC

သရုပ်ဆောင်
ကောင်းပြည့်

ဇာတ်ရုံ - ကိုလင်း (Audio-K)

www.burmeseclassic.com

wedding fair
26th April 2011

၁၃၀၄ ခုနှစ် ခုဆုလ်လေ ဘွဲ့ ရက်အတွင်း စတင်ထုတ်လေသည့်
ပင်းကြီးမီး မိတ်တည်းပြုတ်လေသည့်

အမတ် ဝန်ထု ခုနီ ၂၀၁၅

ဓာတ်လ်းစာတည်း

ပျိုးပြင်ညီမီး

ဓာတ်လ်း

လင်နိုင်ဦး

ဓာတ်လ်း

မသီတာလ်း

အုပ္ပန်ချ်

ခေတ်မတ်

(ခွက်ပျာသီး)

ဆုန်နီညီမီး

မေညီမီး

ကျိုခေတ်ခေတ်

အိုဗျိုး

လွင်ဝဏ္ဏ

ဝင်းကု

ခေတ်မတ်

စိုးခေတ်

ခေတ်ခေတ်

မေသီတာလ်း

အုပ္ပန်ချ်

ဝင်းကု

ခေတ်မတ်

ခေတ်မတ်

ခေတ်မတ်

ခေတ်မတ်

ခေတ်မတ်

ခေတ်မတ်

ခေတ်မတ်

ခေတ်မတ်

ခေတ်မတ်

ခေတ်မတ်

BURMESE CLASSIC

သုတိအရေး

ဒေါက်သန်းထွန်း ၄၂။

ဒွေမင်းသား၊ ဒွေမင်းသမီး

လင်းနိုင်ဦး ၁၂။

အချစ်တွေ
ပြန်ပေးသွားမှာပါဆိုတဲ့
ကောင်းပြည့်

One Minute Interview

လင်းနိုင်ဦး ၂၀။

ရန်အောင်
ပြေတီဦး
ရတနာမိုင်

ဒွေပုပိဒွေ

မိုးကျော်ထွန်း ၂၆။

ဒါရိုက်တာ နေပိုင်ရဲ့
တိုရှည်

လင်းနိုင်ဦး ၄၄။

ပဲခူးဆားနဲ့
သူ၏မိုင်းရပ်စ်များ

မိုးကျော်ထွန်း ၅၈။

ထီးလေး မိုးပေးပါ

လူပွင့်နိုးကွင်

လင်းနိုင်ဦး ၃၂။

မင်္ဂလာမောင်နဲ့တို့အတွက်
မင်္ဂလာဝတ်စုံပြပွဲ

နီပိုင်ဇာကဝေပွဲကိန်း

လေးနုညိုညို ၃၈။

ကမ္ဘာ့အလှဆုံး
မိန်းမသား

ရဲတမင်းအောင် NY ၅၀။

ဂျန်နီဟာဂါနာ
ပြောပြတဲ့ မိသားစုဘဝ

ရာဇာဇာ

တာဝန်ရှိသူနဲ့အနုမဟုတ်
ရင်ပိုစကား

ရွှေဝတ္ထု

၁၀၈။ ကျီးနွားမိုး

နောက်တီး
နောက်တောက်
ငိုကြွေးခြင်း

၁၁၄။ နှင်းမေငြိမ်း

ယပ်တောင်များ

၁၄၂။ ဩစီသ

အရွယ်လွန်တို့ရဲ့ပစ္စုပ္ပန်

၁၄၈။ ခန့်ကျော်ထင်ကျီ

ကျီမောင်၊
မြင်းမိုရ်ရှိကံသံ

၁၆၆။ ရဲသျှမ်း

မလွန်မြောက်သူများ(၂)

၁၇၂။ နုနုနိုင်သထူး

ပေါင်းကူးတံတား

၁၉၀။ အဲကျီထူး

နာကျင်ဒဏ်ရာတွေနဲ့
ပြန်မလာပါစေနဲ့

၁၉၈။ သူတစ်ယောက်

အကြည့်

၂၀၄။ ကျော်မိုးမြင့်

ဘယ်ဖြေဆည်
ဖျောက်နိုင်လိမ့်

ရွှေလုံးသား

၇၆။ သံလျင်ကီး၊ ညောင်ရွှေ၊

ဒဏ်ရာရ နေရက်များ

ရွှေအသစ်

၂၁၂။ _____

၂၁၈။ _____

၂၂၄။ _____

၂၃၀။ _____

ရွှေဝတ္ထုများကို

ပြန်လည်တူးဖော်ခြင်း

၁၂၆။ ကြည်အေး

ကြေကွဲချေလည်

ရုပ်ပုံပစ္စည်း

ရွှေအခန်းဆက် ဝတ္ထုရှည်

မောင်းသားရ ၁၀၀။

အို ဘယ့်ဘယ်

အိုဘယ့်အမိငယ်

ရွှေဝတ္ထုရှည်စ/ဆုံး

စံပယ်ဖြူနု ၉၆။

အလွမ်းဆိုင်

ရသစာတမ်း

ဒေါင်းနေမင်း ၉၀။

မာရီလင်မွန်ရိုး

မသိလိုက်တဲ့ ဒုက္ခရသ

အမှတ်တရစာစု

မပြီးသေး၊ ဝေဖန်ရမင်း၊ ၁၂၀။

ဆွေးဆွေးမြည့်မြည့်

ရောက်လာသည့်

ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်

ရွှေသူတ

မေတ္တာဦး ၇၀။

ထိမဝန္တာဒေသများသို့(၈)

မေဏိဘူနီးသစ် ၈၄။

သူတို့ ဘယ်လို

ဖန်တီးခဲ့သလဲ-၅

(ကလေးဖတ်ဖို့

ပုံပြင်၊ စာတ်လမ်း၊

ဝတ္ထု ဘယ်လိုရေးမလဲ)

မောင်ခင်မင်း၊ ခေတ္တ ၁၀၄။

ကားသမုဒ္ဒရာထဲမှာ(၁၂)

မောင်သန်းဆွေ ၁၃၆။

၊ ထားသယ်၊

ဦးပိန်နှင့်

တောင်သမန်တံတား

မိချမ်းမေ ၁၅၈။

စုန်ပါကွဲ့ ဆန်ပါကွဲ့

ရသဝတ်မှုန်

ထုံကူးလှည့်

အမှတ် ၃၀၇၊ ငွေ၊ ၂၀၁၅

ဝင်ငြိမ်း စီစဉ်တည်းဖြတ်သည်

အယ်ဒီတာအဖွဲ့-

တိုက် (၁၇)

အခန်း (၄-၀၁)

၅၂ လမ်း

(အောက်ဘလောက်)

ပိုင်တောင်မြို့နယ်

ရန်ကုန်

ရန်-ဝ-၉၀၁၀၇၀

Email :

nyeinfamily@gmail.com

မျက်နှာဖုံး၊ မေတ္တာလက်ဆောင်နှင့်

အတွင်းပုံနှိပ်သူ

ဦးဉာဏ်လှိုင် (၁၅၂၇၃)

ဗျူဟာလူပုံနှိပ်တိုက်

အမှတ် ၁၁၀၀

ရွှေတောင်ကြီး ၅ လမ်း

၆၃ ရပ်ကွက်၊ စက်မှုဇုန် ဟောင်အုံ

ရန်ကုန်မြို့

ရွှေထုတ်ဝေသူ -

ဦးဉာဏ်လှိုင် (၃၇၁၀)

အမှတ် ၁၃၃ လမ်း ၄၀

ကန်သည်လမ်းနှင့်

ဟောဝဗ္ဗလမ်းကြား

ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့

ချွေးမြန်မာရေး -

ဗျူဟာလူပုံ

အမှတ် ၁၃၃ လမ်း ၄၀

ကန်သည်လမ်းနှင့်

ဟောဝဗ္ဗလမ်းကြား

ကျောက်တံတားမြို့နယ်

ရန်ကုန်မြို့

ရန်-ဝ-၃၇၂၂၀

စာတိုက်သေတ္တာအမှတ် ၁၂၅

E-mail :

zabutalu@gmail.com

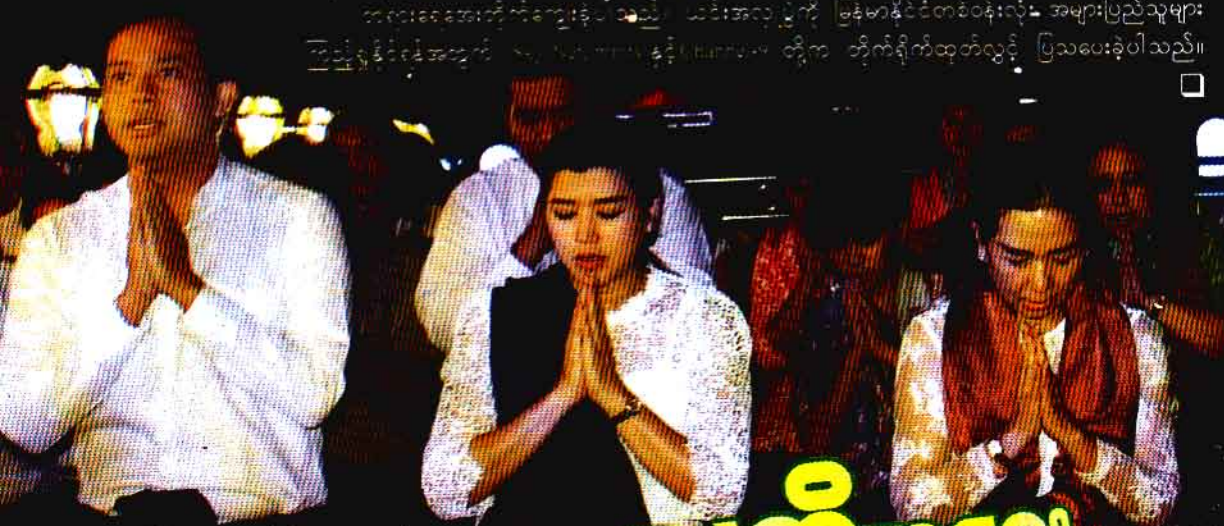
Available at :

iTune Store

ပြေတီဦးမိသားစု၏ တရားအလှူပွဲ

ဆုံးဆုံးကွမ်း အကယ်ဒမီ ပြေတီဦး ခင်မိုး အကယ်ဒမီ အိန္ဒြာကျော်စင် သမီး ပြေသုဒ္ဓါမိသားစုတို့နှင့် Sky Net ရုပ်သံမိသားစုတို့မှပေါင်းကွင်းပွဲသည့် တရားအလှူပွဲနှင့် တကွဒီသော အလှူပွဲကို မေလ ၂ ရက် (ကဆုန်လပြည့်နေ့) ည ၈ နာရီအချိန်က ရန်ကုန်မြို့ တာမွေမြို့နယ်ရှိ ရွှေသုဉ္ဇံတင်ဝင်းအတွင်းမှာ ပြုလုပ်ခဲ့ပါသည်။ ယင်းပွဲတွင် ပြေတီဦး၊ ပြေသုဒ္ဓါ၊ အလှူပွဲအဖြစ် ဦးဦးစောအလှူပွဲကို ပြေတီဦးမိသားစုတို့နှင့်အတူ မိသားစုလုပ်ငန်းရှင်များ၊ ရုပ်ရှင်နှင့် ဗီဒီယိုဆက်သွယ်ရေးများ ရုပ်ရှင်အနုပညာရှင်များ က ပါဝင်လှူဒါန်းခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ထို့နောက် တရားအလှူ အဖြစ် ဓမ္မသုတေသရာတော် အရှင်ဆောက်နွှာ ကိုယ့်ဘဝကိုယ်ကျေနပ်နေပါတယ် အမည်ဖြင့် တရားရေအေးကိုက်ကျွေးခဲ့ပါသည်။ ယင်းအလှူပွဲကို မြန်မာနိုင်ငံတစ်ဝန်းလုံး အများပြည်သူများ ဩဇာရရှိနိုင်ရန်အတွက် Sky Net ကနေ့နေ့ရုပ်ရှင်များ ထိုက တိုက်ရိုက်ထုတ်လွှင့် ပြသပေးခဲ့ပါသည်။

မြန်မာ့အလင်း ကုသိုလ်အသင်းအတွက် ရေအေးကိုက်ကျွေးမှုပြုပါသည်။

သူတို့အရေး

ရွှေအမြူတေရပ်စုံမဂ္ဂဇင်း အမှတ် ၃၀၇၊ ဇွန်၊ ၂၀၁၅

အလှူပွဲနှင့် ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်သော အကျဉ်းချုပ်များ၊ မိုးမြတ်နုနှင့် မိုးမြတ်ဖြိုးသင်း တို့သည်

အကယ်ဒမီများရှင် မင်းသမီးကြီး ကျန်းမာရေးချို့ယွင်း

စာရေးဆရာမကြီး ဒေါ်ခင်နှင်းယု၏ ဖွားတစ်ထောင်ကို အကယ်ဒမီ မေသန်းနုက ထုတ်လုပ်ကာ ဒါရိုက်တာ ဦးဘွားက ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားကြီးအဖြစ် ရိုက်ကူးရာ၌ ခေါင်သရုပ်ဆောင်ရန် လက်ခံခဲ့သော အကယ်ဒမီများရှင် ရုပ်ရှင်မင်းသမီးကြီး ဒေါ်ဝါဝါဝင်းရွှေသည် ကျန်းမာရေး ချို့ယွင်းလာကြောင်း သိရှိရသည်။ ဒေါ်ဝါဝါဝင်းရွှေသည် ကျန်းမာရေး ကောင်းမွန်နေသဖြင့် ယင်းဇာတ်ကားတွင် ခေါင်သရုပ်ဆောင်ရန် လက်ခံခဲ့သော်လည်း မဂ္ဂဇင်း တစ်စောင်အတွက် မျက်နှာပိုးဓာတ်ပုံကို ဝတ်စုံ ၃ ခုံလဲကာ ရိုက်ကူးနေစဉ် ကျန်းမာရေး ချို့ယွင်းလာခြင်း ဖြစ်သည်။ ထုတ်လုပ်သူ မေသန်းနုက အခြားမင်းသမီးကြီးတစ်ဦးနှင့်ရိုက်ကူးသည်ထက် ဒေါ်ဝါဝါဝင်းရွှေနှင့်သာ ရိုက်ကူးလိုသဖြင့် ထုတ်လုပ်ရုံတွင် ဒေါ်ဝါဝါဝင်းရွှေ ကျန်းမာရေး ထောင်းမွန်လာသည်အထိ စောင့်ဆိုင်းနေမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ဒေါ်ဝါဝါဝင်းရွှေကလည်း ကားရိုက်ကူးနေစဉ် မိမိကျန်းမာရေးကြောင့် ရိုက်ကူးရေးအနှောင့်အယှက်ဖြစ် နေသော်လည်း စိုးရိမ်သဖြင့် အခြားမင်းသမီးကြီးတစ်ဦးနှင့်သာ နိုက်ကူးရန် တိုက်တွန်းနေကြောင်း ကြားသိရပါသည်။

အကယ်ဒမီများရှင် ရုပ်ရှင်မင်းသမီးကြီး ဒေါ်ဝါဝါဝင်းရွှေ

၁၉၈၀ ခုနှစ်က ရုပ်ရှင်မင်းသမီးကြီး ဒေါ်ဝါဝါဝင်းရွှေနှင့် အခြားမင်းသမီးကြီးတို့ ပူးပေါင်းရိုက်ကူးခဲ့သော ဇာတ်ကားတစ်ကား

၁၉၈၀ ခုနှစ်က ရုပ်ရှင်မင်းသမီးကြီး ဒေါ်ဝါဝါဝင်းရွှေနှင့် အခြားမင်းသမီးကြီးတို့ ပူးပေါင်းရိုက်ကူးခဲ့သော ဇာတ်ကားတစ်ကား

ဒါရိုက်တာ ဝိုင်း ရိုက်မည့် ၁၉၁

ပြည်ထောင်စုဝန်ကြီးဌာန၊ မီးသတ်ဦးစီးဌာန၏ ၆၉ နှစ် ပြောက် မြန်မာနိုင်ငံ မီးသတ်တပ်ဖွဲ့နေ့ ဂုဏ်ပြုဇာတ်လမ်းတွဲ ကန်တော့ပွဲပေးအခမ်းအနားကို ၂၀၁၅ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီ ၈ ရက် နေ့ မနက် ၉ နာရီခွဲအချိန်က ရန်ကုန်မြို့ မရမ်းကုန်းမြို့နယ် ရှိ မီးသတ်ဦးစီးဌာန ရုံးချုပ်မှာ ကျင်းပခဲ့ပါသည်။ ယင်းဇာတ်လမ်းတွဲကို ၁၉၁ ဟု အမည်ပေးထားကာ စာရေးဆရာ နေဇော်၏ ဇာတ်လမ်းဖြစ်ပါသည်။ ဒါရိုက်တာ ဝိုင်းက ရိုက်ကူးမည်ဖြစ်ပြီး သရုပ်ဆောင်များအနေဖြင့် ပြေတီဦး၊ နိုင်းနိုင်း၊ မင်းမော်ကွန်း၊ စင်ပိုင်၊ ကျော်ကျော်၊ မိုးဟောကို၊ နန်းမြတ်ဖြိုးလင်း၊ ယုသန္တာတင်နှင့် မိုးမိုးတို့ ပါဝင်ကြပြီး အချိန် ၁၀ ဝိုင်း ပါဝင်မည် ဖြစ်သည်။ အခမ်းအနားတွင် မီးသတ်ဦးစီးဌာန ဒုတိယညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ် ဦးမြတ်သူက အဖွင့် အမှာစကားပြောကြားခဲ့ပြီး ဒါရိုက်တာ ဝိုင်းက ရိုက်ကူးသွားမည့် အစီအစဉ်များနှင့်ပတ်သက်၍ ရှင်းလင်းပြောကြားခဲ့ပါသည်။ ၁၉၁ ဇာတ်လမ်းတွဲတွင် မီးသတ်ဦးစီးဌာန အရာရှိများအဖြစ် မင်းမော်ကွန်းနှင့် ပြေတီဦး၊ မိုးဟောကိုလုပ်ငန်းရှင်အဖြစ် နိုင်းနိုင်း၊ ပြေတီဦး၏အတွင်းရေးမှူးအဖြစ် မိုးဟောကို၊ အချိန်မီးသတ်တပ်ဖွဲ့ဝင်အဖြစ် ကျော်ကျော်တို့က သရုပ်ဆောင်ကြမည်ဖြစ်သည်။

သို့တို့အရေး

ရွှေအပြိုင်တရုတ်ပုဂ္ဂိုလ်ရေးအဖွဲ့ချုပ်အဖွဲ့ချုပ်

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုမှာ ဒါရိုက်တာပညာသင်တန်းတက်မည့် မင်းသန့်မောင်မောင်

အကယ်ဒမီ ဒါရိုက်တာ စင်ရော်မောင်မောင်နှင့် အကယ်ဒမီ မေသန်းနုတို့၏ တစ်ဦးတည်းသောသား မင်းသန့်မောင်မောင်သည် မေလ ၈ ရက်နေ့က အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုသို့ ထွက်ခွာသွားကြောင်း သိရှိရသည်။ မင်းသန့်မောင်မောင်သည် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု လော့စ်အိန်ဂျလစ်မြို့တွင် နေထိုင်ကာ ဒါရိုက်တာပညာသင်တန်းတက်ရောက်မည် ဖြစ်သည်။ မင်းသန့်မောင်မောင်၏ ခရီးစဉ်တွင် မိခင် မေသန်းနုလည်း ရန်ကုန်အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ လေဆိပ်သို့ လိုက်ပါပို့ဆောင်ခဲ့သကဲ့သို့ ဖခင် စင်ရော်မောင်မောင်ကလည်း သားနှင့်အတူ လိုက်ပါသွားကာ တစ်လခန့် နေထိုင်မည်ဟု သိရှိရသည်။

‘ကျွန်တော်တို့က ဒီအသက်၊ ဒီအရွယ်မှတော့ ဓမ္မမိတ်ဆွေတွေ ဖြစ်သွားပါပြီ။ သူ လိုအပ်တဲ့အကူအညီတွေကို ကျွန်တော် ကူညီပေးနေပါတယ်။ ဒါလောက်ပါပဲ’ ဟု ဒါရိုက်တာ စင်ရော်မောင်မောင်က သူ၏အိမ်ထောင်ရေးအခြေအနေနှင့်ပတ်သက်၍ ယခုလို ဖြေကြားပေးခဲ့ပါသည်။

ရန်ကုန်အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာလေဆိပ်မှာ တွေ့ရတဲ့ အကယ်ဒမီ ဒါရိုက်တာ စင်ရော်မောင်မောင်၊ သား မင်းသန့်မောင်မောင်နဲ့ အကယ်ဒမီ မေသန်းနု

စာရေးဆရာဇနီးမောင်နှံတို့၏ နှစ် ၁၀၀ ပြည့် အထိမ်းအမှတ် ကျင်းပ

၁၉၀၅ ခုနှစ် ဩဂုတ်လ ၂၄ ရက်နေ့တွင် မွေးဖွားခဲ့သော စာရေးဆရာကြီး ဦးခင်မောင်လတ်နှင့် ၁၉၀၅ ခုနှစ် မေလ ၁ ရက်နေ့တွင် မွေးဖွားခဲ့သော စာရေးဆရာမကြီး ဒေါ်ခင်မျိုး ချစ်တို့၏ နှစ် ၁၀၀ ပြည့်အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ကျန်ရစ်သူ သား ဒေါက်တာခင်မောင်ဝင်းနှင့် မိသားစုဝင်တို့က ၂၀၁၅ ခုနှစ် မေလ ၉ ရက်နေ့က ဆရာကြီးတို့ဇနီးမောင်နှံ နေထိုင်ခဲ့သည့် ပြည်ရိပ်သာ လမ်းရှိ ခြံဝင်းအတွင်းမှာ ကျင်းပခဲ့ပါသည်။ ယင်းပွဲသို့ အမျိုးသားဒီမိုကရေစီအဖွဲ့ချုပ် နာယက ဦးတင်ဦး၊ စာရေးဆရာကြီး မောင်မိုးသူ၊ စော်ဇော်အောင် အစရှိသည့် စာပေအသိုင်းအဝိုင်း၊ နိုင်ငံရေးအသိုင်းအဝိုင်းမှ ပုဂ္ဂိုလ်များ တက်ရောက်ရုဏ်ပြုခဲ့ကြသည်။ မြန်မာ့ရိုးရာ အစားအသောက်များနှင့် တည်ခင်းစည်ခံခဲ့သည့် ယင်းပွဲတွင် မြေး ဂျူနီယာဝင်းက အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ရေးသားပြုစုခဲ့သော MyGrandparents စာအုပ်ကို အမှတ်တရလက်ဆောင်အဖြစ် ပေးခဲ့ပြီး ဆရာကြီးတို့ဇနီးမောင်နှံနှင့် ခေတ်ပြိုင်စာပေ မိတ်ဆွေများ၏ အမှတ်တရစာတတ်ပုံများကိုလည်း ခင်းကျင်းပြသခဲ့ပါသည်။

အမျိုးသားဒီမိုကရေစီအဖွဲ့ချုပ်နာယက ဦးတင်ဦးနှင့် ဆရာမောင်မိုးသူ၊ ဒေါက်တာခင်မောင်ဝင်း၊ ဟန်ဆန်းစိုးတို့ ရွှေရည်ဝင်းနှင့် စာရေးဆရာမ ဂျူနီယာဝင်း

ဆရာ မောင်မိုးသူနှင့် ဦးဝင်းငြိမ်း

ဦးခင်မောင်လတ်၊ ဒေါ်ခင်မျိုးချစ်တို့နှင့် ခေတ်ပြိုင်စာပေမိတ်ဆွေများ အမှတ်တရစာတတ်ပုံများနှင့်အတူ ဒေါက်တာခင်မောင်ဝင်း

စာရေးဆရာ ဒေါင်းနေမင်း ကွယ်လွန်

၂၀၀၄ ခုနှစ်အတွက် အမျိုးသားစာပေဆုချီးမြှင့်ရာ၌ ခံစားမှုသိပ်သည်းဆ အမှတ်တရဝတ္ထုတိုများ ဖြင့် ဝတ္ထုတို ပေါင်းချုပ်ဆု ချီးမြှင့်ခံရဖူးသည့် စာရေးဆရာ ဒေါင်းနေမင်း (အသက် ၅၅ နှစ်)သည် ဧပြီလ ၁၅ ရက်နေ့ (မဟာသင်္ကြန် အကြတ်နေ့)က ထောက်ကြန့်မြို့နယ် ကုန်းတလပေါင်ကျေးရွာတွင် ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပါသည်။ ဆရာဒေါင်းနေမင်း၏ နောက်ဆုံးလက်ရာအဖြစ် ဧပြီလထုတ် ရွှေအမြဲတေမဂ္ဂဇင်း၌ တစ်ခုလပ် နှစ်လင်ကွာ ကလေးပါ မှုဆိုးမ အမည်ရှိ ဝတ္ထုရှည်ကိုဖော်ပြခဲ့ရာ အဆိုပါ ဝတ္ထုကို သရုပ်ဆောင် အေးမြတ်သူက ဉာဏ်ပူဇော်ခ ငွေကျပ် ၁၅ သိန်းဖြင့် ဝယ်ယူကာ ဒါရိုက်တာ မီးပွားက ရုပ်ရှင်အဖြစ် ရိုက်ကူးမည်ဖြစ်သည်။ ဆရာ ဒေါင်းနေမင်း ကွယ်လွန်သွားခြင်းအတွက် ရွှေအမြဲတေအယ်ဒီတာအဖွဲ့က ဝမ်းနည်းကြောင်း မှတ်တမ်းတင်ဖော်ပြအပ်ပါသည်။ □

စာရေးဆရာ ဒေါင်းနေမင်း

စာရေးဆရာ သင်းရီ

စာရေးဆရာ သင်းရီ ကွယ်လွန်

၂၀၁၀ ပြည့်နှစ် ပဉ္စမအကြိမ်မြောက် ရွှေအမြဲတေစာပေဆုပေးပွဲမှာ အပေါင်းသည်လည်းကောင်း၊ အနုတ်သည်လည်းကောင်း တစ်ခဏအတွင်း၌ ဝတ္ထုရှည်ဖြင့် ရွှေအမြဲတေစာပေဆု ရရှိခဲ့သူ စာရေးဆရာ သင်းရီသည် ၂၀၁၅ ခုနှစ် ဧပြီလ ၂၇ ရက်နေ့တွင် ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပါသည်။ ဆရာ သင်းရီသည် ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ် ဝန်းကျင်ကာလများမှာ အလင်းတန်းဂျာနယ်တွင် ကျွန်တော်နှင့် လူထူးလူဆန်းများအကြောင်း ရသဆောင်းပါးများဖြင့် စာပေလောကအတွင်း ရောက်ရှိခဲ့ပြီး ရန်သူ့ မဂ္ဂဇင်း၊ ခေတ်ရန်သူမဂ္ဂဇင်းတို့တွင် အယ်ဒီတာအဖြစ် ကွယ်လွန်ချိန်အထိ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ဆရာ ကွယ်လွန်သွားခြင်းအတွက် ရွှေအမြဲတေမဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီတာအဖွဲ့က ဝမ်းနည်းရပါကြောင်း မှတ်တမ်းတင်ဖော်ပြအပ်ပါသည်။ □

စာရေးဆရာမကြီး ဒေါ်ပတ္တမြားခင် ၉၁ နှစ်ပြည့်မွေးနေ့ အထိမ်းအမှတ် ကျင်းပ

ဒေါ်ပတ္တမြားခင်ရန်ပုံငွေအဖွဲ့မှ ဦးဆောင်ပြီး စာရေးဆရာမကြီး ဒေါ်ပတ္တမြားခင်၏ မွေးနေ့ကျရောက်တိုင်း ကျန်းမာရေးချို့တဲ့ပြီး ငွေကြေးလိုအပ်သည့် ဆရာ၊ ဆရာမများကို ထောက်ပံ့ပေးခဲ့သည်မှာ ၁၉၉၃ ခုနှစ်မှ စတင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ၂၀၁၅ ခုနှစ်တွင် ကျရောက်သော ၉၁ နှစ်မြောက်မွေးနေ့ အတွက် အလှူပွဲကို မေလ ၁၄ ရက်နေ့ နံနက်က ရွှေအမြဲတေမဂ္ဂဇင်းတိုက်တွင် ကျင်းပပြီး စာရေးဆရာများဖြစ်သော ဆရာ အောင်ဝင်း၊ ဆရာ ကြူးနစ်၊ ဆရာ မောင်မောင်သိန်း၊ ဆရာ ဘုန်းသက်ခိုင်(ရွှေဘို)နှင့် မန္တလေးမြို့မှ ကဗျာဆရာ မြတ်မင်းတို့အား တစ်ဦးချင်း ကျပ် ၃ သိန်းစီ ထောက်ပံ့ခဲ့သည်။ မန္တလေးအသင်း(ရန်ကုန်) သို့လည်း ကျပ် ၂ သိန်း လှူဒါန်းခဲ့သည်။

ဒေါ်ပတ္တမြားခင် ရန်ပုံငွေအဖွဲ့သည် ထူထောင်ထားသော ရန်ပုံငွေကို ဘဏ်၌အပ်နှံပြီး အတိုးရရှိငွေနှင့် ထောက်ပံ့ပေးနေခြင်းဖြစ်သဖြင့် စေတနာရှင် အလှူရှင်များအနေဖြင့် ဆက်သွယ်လှူဒါန်းနိုင်ကြောင်း သိရှိရသည်။ ယခုနှစ်အတွက် စာရေးဆရာမ ရီတာအောင်(NY) မှ ကလျာမဂ္ဂဇင်းနှင့် ရွှေအမြဲတေမဂ္ဂဇင်းတို့တွင် ရေးသားခဲ့သော

စာရေးဆရာ ဘုန်းသက်ခိုင်(ရွှေဘို)အား ဦးဝင်းငြိမ်းက အလှူငွေ ကျပ် ၃ သိန်း ပေးအပ်ခဲ့ပါတယ်

စာရေးဆရာ အောင်ဝင်းကိုယ်စား သမီးဖြစ်သူအား ဒေါ်မြင့်မြင့်ကြည်က အလှူငွေ ကျပ် ၃ သိန်း ပေးအပ်ခဲ့ပါတယ်

စာမူများမှ ရရှိသည့် စာမူများကို လှူဒါန်းခဲ့သည်။ ဦးသန့်ဇင် (ခေါ်)ပန်းချီ လှတင်ထွန်း(ဒုတိယပါမောက္ခချုပ်-ငြိမ်း၊ ယဉ်ကျေးမှုတက္ကသိုလ်၊ ရန်ကုန်)ကလည်း အလှူငွေ ကျပ် ၅၀၀၀၀ ကို ပေးအပ်လှူဒါန်းခဲ့သည်။ ■ အောင်သန်းထွန်း

ဒေါ်ပတ္တမြားခင်ရန်ပုံငွေအဖွဲ့ဝင်များဖြစ်တဲ့ ဦးဝင်းငြိမ်း၊ ဒေါ်မြင့်မြင့်ကြည်၊ မဝိုင်း၊ ဦးစိန်ရွှေလှိုင် (ဒေါ်တင်မောင်လှ မတက်ရောက်နိုင်ခဲ့ပါ)

သို့သော်လည်း မိန်းမများမှာ ဝတ်စုံပြိုင်လွှဲ၍ ချစ်မြတ်နိုးမှုများကို ဖော်ပြနေကြသည်။

ဆရာ ဦးဝင်းငြိမ်းခင်ဗျား

မြန်မာ့နှစ်သစ်မှာ အတာရေနဲ့အတူ အေးမြပါစေကြောင်း၊ ပိတောက်ရနံ့နဲ့အတူ မွေးမြပါစေကြောင်း ရွှေအဖွဲ့သားအားလုံးအတွက် ဆုတောင်းမေတ္တာပို့သအပ်ပါတယ်။ ဝတ္ထုတိုတွေနဲ့ ရွှေအသစ်တို့ ရွှေဖြစ်နေချိန်မှာ နိဂုံးအဆုံးသတ်မယ်ကြားလို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိပါတယ်။ တစ်ဖန် ခွင့်လွှတ်သည်ခံ၍ ပြန်လည်တင်ဆက်မယ်ကြားရလို့ အတိုင်းမသိဝမ်းသာမိပါတယ်။ အမှားနဲ့မကင်းနိုင်တာ လူပါ။ တစ်ဦးတစ်ယောက်အတွက်နဲ့ ကလောင်သစ်ပေါင်းများစွာရဲ့ ရှေ့ရေးကိုလည်း ငဲ့ကွက်စေချင်ပါတယ်။ ရွှေချစ်သူသို့၊ ရွှေအသစ်အစီအစဉ်များဟာ တကုံးတက စောင့်ဖတ်နေကြပါတယ်။

မြန်မာ့ရုပ်ရှင်ကိုလည်း ဝိုင်းဝန်းပြီး အဆင့်မြှင့်တင်ပေးကြပါဦး။ သူ့ကျွန်မမံပြီ(သမိုင်းဖြစ်ရပ်မှန်)၊ အစီမြေမှသားကောင်းများ(စစ်ကား)၊ သင်္ကြန်နိုး(သင်္ကြန်ကား)တို့ကို ကြည့်ပြီး အားရစရာ မရှိလှပါဘူး။ နေတိုး၊ ကျော်ကျော်ခိုတို့ကတော့ ဇာတ်လမ်းကောင်းတွေ လိုချင်ပါတယ်လို့ ဖွင့်ပြောတာ ရုပ်ရှင်လောကအတွက် အားတက်စရာပါ။ အကယ်ဒမီ မှီခိုမြှင့်အောင်

ဆရာဝန်ဆောင် ခင်စိန်ဝါ

ဆိုရင် သူ့ခေတ်က စာတော်ဖတ်တစ်ဦး ထားတယ်လို့ မှတ်သားဖူးပါတယ်။ ပခုက္ကူ ဦးအုံးဖေစာပေဆု၊ အမျိုးသားစာပေဆုရ နန္ဒာစိုး(ဆင်ဖြူကျွန်း)ရဲ့ ချောင်းရေယာဉ်လွှမ်းပါသလမ်းမသိပါပြီ ဝတ္ထုကို မင်းသားနှစ်လက် ဖတ်ကြည့်ကြပါဦး။ ရွှေအမြူတောထဲက ဂဠုန်ဦးစောကို သေနတ်နှိပ်တာ

သုံးဦးထဲက တစ်ဦးကို ရွေးရမှာ တစ်ဦးက အမျိုးသမီးကြီး၊ ဆရာ ရန်ကုန်ဘာဆွေက ဗိုလ်ချုပ်ကို လေးစားတဲ့သူ၊ ရွေးရေး တို့ ကြိုမြင်ထားသူ။ UMP လို့ခေါ်တဲ့ စစ်ရဲတစ်ဦး။ လက် ခြောင့်တယ်လို့လည်း သိရပါတယ်။ ဗိုလ်မှူးချုပ် တင်ဖေတို့ အဖွဲ့ကို ကရင်လက်နက်ကိုင်များက ထိန်းသိမ်းထားတော့ ရန်ကုန်ဘာဆွေ ဦးဆောင်ပြီး လာကယ်ထုတ်ခဲ့တာပါ။ ဂဠုန် ဦးစောက ဗိုလ်ချုပ်ကို အရေးယူပေးဖို့ ပြောတော့ မကြာခင်မှာ ခဲ ဗိုလ်ချုပ် လုပ်ကြံခံလိုက်ရပါတယ်။ သမိုင်းဖြစ်ရပ်မှန်ကို အတိအကျ ရေးနိုင်တဲ့သူတွေ သက်ရှိထင်ရှားရှိကြပါသေး တယ်။ တော်လှန်ရေးကောင်စီခေတ်က ရဲဘော်တွေ သက်ရှိ ထင်ရှားပြောနိုင်ကြပါသေးတယ်။

လေးစားလှက်
ရွှေချစ်တိုင်း

‘သူကျွန်မမရှိပြီ’၊ ‘အစ်မမြေမှသားကောင်းများ’၊ ‘သကြီးနီ’ တို့ကိုတောင် အားမရပါဘူးဆိုတော့ မြန်မာ့ရုပ်ရှင်ကား များ အဆင့်မရှိဘူးလို့ ဆိုလိုဟန်တူပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ငယ်ငယ်တုန်းက လက်စောင်းထက်တဲ့ ရုပ်ရှင်ဝေဖန်ရေးဆရာ ကြီးတစ်ဦးက သူ ရိုက်ပြမယ်ဆိုရင် ရုပ်ရှင်ကားတစ်ကား နှိုက်လိုက်တော့ အဲဒီကားက Blue ဆိုတဲ့ ရုပ်ရှင်ကားဖြစ်နေ တာကြောင့် သူ့ကို ဝိုင်းဝေဖန်ကြပါတယ်။ ဒီတော့ သူက Blue ကို သူ လုံးဝမကြည်ဖူးပါဘူးလို့ ဖြောင့်ငြင်းပါတယ်။ ဆရာ ရွှေချစ်တိုင်း ရုပ်ရှင်ရိုက်တတ်တယ်ဆိုရင် အားမရပါ ဘူးဆိုတဲ့ ရုပ်ရှင်ကား ၃ ကားထက် ကောင်းမယ့်ကားမျိုး ရိုက် ပြပါလား။ မြန်မာ့ရုပ်ရှင်လောကအတွက် ဖန်တူမှုဖြစ်တာပေါ့။ မြန်မာကားတွေ အဆင့်မရှိဘူးလို့ ပြောရာမှာ ပြောရတာ လွယ် ပါတယ်။ လက်တွေ့လုပ်ရတာ အင်မတန်ခက်တဲ့အတွက် ထက်သီ နားလည်သူများ လုပ်ပြကြစေချင်ပါတယ်။ ရွှေ အသစ်ကဏ္ဍကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့တော့ ပြောစရာမရှိတော့ပါဘူး။

ဆရာ ဦးဝင်းငြိမ်းရှင်

ကျွန်မ ရွှေချစ်သူသို့ စာမရေးဖြစ်တာ ကြာပါပြီ။ ယခု ၂၀၁၄ ဇူလိုင်လမှာ ချောအိမာန်ရေးတဲ့ အမြန်လမ်းမကြီး၊ ရွှေအမြဲတေစာပေဆုပေးပွဲ၊ ပဌာန်းပရိတ်ကြီး ၁၁ သုတ်နှင့် ကျွန်မ စာမူကို ဖတ်ရတော့ စာပေပိုင်းက ပြန်ထ၊လာပြီး ရွှေချစ်သူသို့ စာရေးဖြစ်ပြန်ပါတယ်။

နေရပ်ဌာနေမြို့ကလေးမှာ (စာတိုက်)သယ်ယူပို့ဆောင်မှု အာနည်းတာကြောင့်၊ စာပေပို့ဆောင်မှုမှာ နှောင့်နှေးတာ ကြောင့် ရွှေနှင့် ဆက်သွယ်မှု ရပ်တန့်ထားရပါတယ်။ ရွှေ နှောင့်နှေးကိုလည်း မွေးရပ်ဌာနေ ၆ လ တစ်ကြိမ် ရောက်မှ ထလွန် ရွှေမဂ္ဂဇင်းများကို စုပုံဝယ်ယူရပါသည်။

ရွှေလက်ဝယ် ရရှိပါလျှင် ရွှေချစ်သူမှ ရွှေချစ်သူသို့ အရင် ခတ်ဖြစ်ပါတယ်။ သူများတကာ ရေးဖြစ်နေတဲ့စာသား သေးတွေ မြင်ပြန်တော့ စာရေးပေးပို့ချင်တဲ့စိတ်က ပိုးဝင်လာ

ပြန်တာကြောင့် ထ၊ရေးဖြစ်ပြန်တယ်။ ရွှေက စာရေးဆရာမ ဖြစ်တဲ့ ချောအိမာန် တောင်ပိုင်းရမ်းပြည်နယ် ဖယ်ခုံမြို့ကို စာပေဟောပြောပွဲမှာ တွေ့လိုက်ရပါတယ်။ ၂၀၁၃ ကပါ။ လက်ခုပ်သံနဲ့ပဲ အားပေးလိုက်ရတယ်။ ယခုတော့ စာပေဟော ပြောပွဲတွေ ပိတ်ပင်တယ်ဆိုတာ ဟုတ်ပါသလား၊ စိတ် မကောင်း ဖြစ်မိပါတယ်။

ကျွန်မ ရွှေအမြဲတေမဂ္ဂဇင်း စုမိထားတာ အုပ် ၃၀၀ လောက် ရှိပါပြီ။ ၁၅၀ ကိုတော့ စာကြည့်တိုက် လှူလိုက်ပါ တယ်။ နောင်ဘဝလည်း ရွှေမဂ္ဂဇင်းနဲ့ တွေ့ဖို့ပေါ့။ ရွှေချစ်သူ ကဏ္ဍထဲမှာ မောင်နန်းမွှေး စစ်ကိုင်းတိုင်းဒေသကြီး သရက္ခ ကြီးကျေးရွာ ပေးပို့သော စာလွှာလေးတွေရတော့ ကိုယ့်အဖြစ် နဲ့ တူလို့ ကိုယ်ချင်းစာမိပါတယ်။ သူကတော့ စာပေကို မနှစ်သက်သူ မိဘမောင်နှမတွေ၊ ကျွန်မမှာတော့ သားသမီး တွေ။ သူတို့ကတော့ ဝန်ထမ်းတွေဖြစ်ကြတော့ စာဖတ်ချိန်မရ၊ စာရေးချိန် မပေးနိုင်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မက စာပေအကြောင်း ပြောရင် စိတ်ဝင်စားမှု နည်းပါးတာကြောင့် ကျွန်မ စိတ်ဘဝင် မကျ ဖြစ်မိပါတယ်။ ရွှေကို တန်ဖိုးထားမြတ်နိုးသူမို့ပါ။ ဆရာလည်း စာပေမျိုးဆက်သစ်များကို အဆက်မပြတ် မွေး ထုတ်ပေးနေတာကြောင့် ရသမြောက် တန်ဖိုးရှိတဲ့ ရွှေအသစ် လေးများကိုလည်း အားရကျေနပ်မိပါတယ်။

ရွှေချစ်သူမှ ပြန်ကြားမည့်လ ပါမည့်ရွှေမဂ္ဂဇင်းကို စောင့် စားမျှော်လင့်မိပါသည်။ ဆရာရဲ့ စာပေဆုပေးပွဲမှာ ဆုရကြတဲ့ ဆရာ၊ ဆရာမများကိုလည်း ချီးကျူးဂုဏ်ပြုမိပါတယ်ရှင်။ ဆရာရဲ့ ကျန်းမာရေးကောင်းမွန်တာ သိရလို့ အတိုင်းမသိ ဝမ်းသာမိပါတယ်။

ဆရာနဲ့ ရွှေအဖွဲ့သားများ ကျန်းမာချမ်းသာကြပါစေလို့ ဆုတောင်းမေတ္တာပို့သလိုက်ပါတယ်။

ရွှေချစ်သူ
ဒေါ်မာမာမြင့်
ရှမ်းတောင်

ရွှေအမြဲတေကို အားပေးမှုအတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ စာကြည့်တိုက်ကို လှူတယ်ဆိုတော့ အများ ဖတ်ရတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ စာကြည့်တိုက်ကို ထိန်းသိမ်းတဲ့သူက စည်းစနစ်ရှိ ဖို့တော့ လိုပါတယ်။ ကျွန်တော် ဝန်ထမ်းဘဝက ရုံးမှာ စာ ကြည့်တိုက်လုပ်မယ်ဆိုတော့ မြတ်မြတ်နိုးနိုးစုထားတဲ့ ဆရာ မောင်သိန်းဆိုင်း၊ ဆရာ တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်၊ ဆရာ ဝင်းဦး တို့ရဲ့စာအုပ်တွေကို လှူလိုက်ပါတယ်။ ၆ လလောက် ကြာ တဲ့အခါမှာ တစ်အုပ်မှ မရှိတော့ပါဘူး။ လှူမိတာ မှားတယ် လို့ပဲ အောက်မေ့မိပါတယ်။ တကယ်တော့ စာကြည့်တိုက် ဆိုတာ ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်း လုပ်တတ်မယ်ဆိုရင် နှစ်ပေါင်း များစွာအထိ စာအုပ်များကို ထိန်းသိမ်းထားလို့ ရပါတယ်။

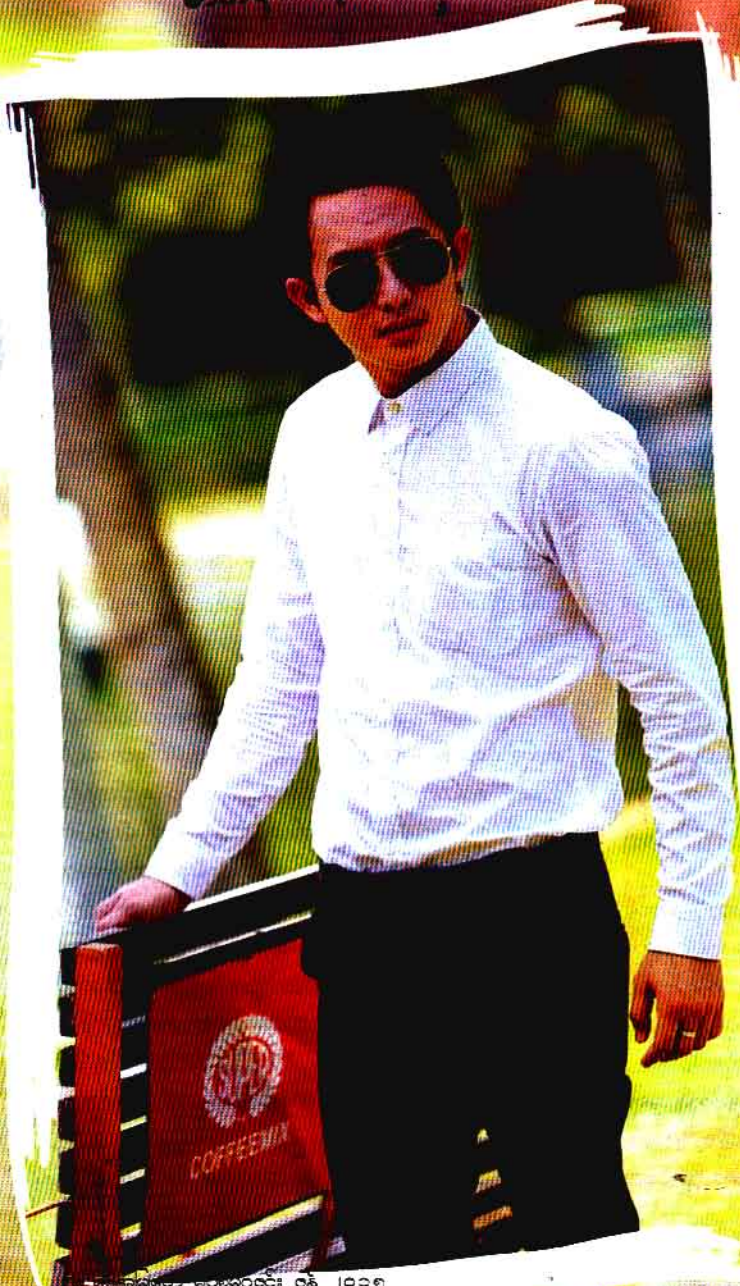
ဝင်းငြိမ်း

အချစ်တွေ

ပြန်ပေးသွားမှာပါဆိုတဲ့

ကောင်းပြည့်

လင်းနိုင်ဦး
ဇာတ်ပုံ - ကိုလင်း (Studio-K)

ခွန်လအတွက် မျက်နှာပိုးကို
မော်ဒယ်လ်အဖြစ်ကနေ
သရုပ်ဆောင်လာတာဟာကို
ရောက်ရှိလာပြီး အယ်ကော့စ်သက်တွေရဲ့
အကြံပြု အောင်မြင်မှုရနေတဲ့
ကောင်းပြည့်ကို ရွေးချယ်ခဲ့တဲ့အတွက်
ကန်တော်မင်ပန်းခြံအတွင်းမှာ
ဇာတ်ပုံ ကိုလင်း (Studio-K)က
ရှိက်ကူးပေးခဲ့ပါတယ်။ ကောင်းပြည့်နဲ့
တွေ့ဆုံမေးမြန်းဖြစ်ခဲ့တာများကတော့-
ကောင်းပြည့်က သရုပ်ဆောင်ဘက်ကို
ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ရောက်လာတာလဲ။
မော်ဒယ်လ်လိုင်းကနေ အောင်မြင်လို့
ရုပ်ရှင်ဘက် ကူးလာတာလား။
အမှန်တကယ်တော့
သရုပ်ဆောင်လိုင်းကို အရင်ဆုံး ဝင်ခဲ့တာ။
ရုပ်ရှင်အစည်းအရုံးက ဖွင့်လှစ်တဲ့
သရုပ်ဆောင်သင်တန်းကို အရင်ဆုံး
တက်ဖြစ်ခဲ့တာ။ ပြီးသွားတော့ ကျွန်တော်
နိုင်ငံခြားသွားဖို့ လုပ်တယ်။ ဒါပေမဲ့
နိုင်ငံခြားမသွားမီ ကြားမှာ သင်တန်း
အတူတူတက်ခဲ့တဲ့ သူငယ်ချင်းက
ကျွန်တော်ကိုခင်ပြီး အားနည်းအချိန်မှာ
မော်ဒယ်လ်ပြိုင်ပွဲတွေ ဝင်ပြိုင်ပါလားလို့၊
ဆုတွေဘာတွေ ရနိုင်တယ်။
ငါက မော်ဒယ်လ်ပုံစံလည်း
ပေါက်တယ်လို့ ပြောတဲ့အတွက်
ကျွန်တော်လည်း ဝင်ပြိုင်ခဲ့တယ်။
ဆုတွေလည်း တောက်လျှောက်
ရခဲ့တယ်။ အဲဒီလို ဆုရရင်းက
မဂ္ဂဇင်းကာဗာတွေ ရိုက်ခွင့်ရပြီး
ပရိသတ် သိသွားတာပါ။
ညီလေးရခဲ့တဲ့ ဆုတွေကို
ပြန်ပြောပြပေးပါလား။
ရခဲ့တဲ့ဆုတွေကတော့
Mr.Chines, Mr.Lactacye
Mr. La Pyae Woon စသဖြင့်
ဆု၊ ငွေ ဆုလောက် ရခဲ့တယ်။
နောက်ဆုံး ရခဲ့တာကတော့
ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်က ပရိသတ်တွေ
ရွေးချယ်ပေးတဲ့ တက်သစ်
သရုပ်ဆောင်ဘက်လဲ။
မဲအများဆုံးနဲ့ ကျွန်တော်

မွေးမွေးရခဲ့တယ်။ သရုပ်
ဆောင်ဘက် ရောက်သွားတာ
ကတော့ ပြိုင်ပွဲလေးတွေ ဝင်
ပြိုင်ရင်းနဲ့ မဂ္ဂဇင်းတွေက
ကာဗာအတွက် ဓာတ်ပုံခေါ်
ရိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ကြော်
ငြာ။ အဲဒီနောက်မှ ကားရိုက်ဖို့
ဖြစ်လာတာပါ။ ပထမဦးဆုံး
ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားကတော့
အဖြူရောင်ရဲတိုက် ရုပ်ရှင်
ဇာတ်ကားပါ။

ကောင်းပြည့်က သရုပ်
ဆောင်သင်တန်း အရင်တက်
ခဲ့တယ်ဆိုတော့ အဓကတည်း
က သရုပ်ဆောင်လုပ်ဖို့ ရည်
ရွယ်ချက် ရှိခဲ့လို့လား။

ရည်ရွယ်ချက်ကတော့
အဲဒီလောက်ကြီး မရှိခဲ့ပါဘူး။
ကျွန်တော်တို့က စီးပွားရေး
သမား၊ နိုင်ငံခြားသွားမယ်
ဆိုပြီးတော့ပဲ အားလုံးစီစဉ်ထား
တာ။ မိဘတွေက ၁/၂၀၀၈
သရုပ်ဆောင်သင်တန်းကို တက်
ခိုင်းတာနဲ့ မထင်မှတ်ဘဲ လုပ်
ဖြစ်သွားတာပါ။

ကောင်းပြည့်က မထင်
မှတ်ဘဲ သရုပ်ဆောင် ဖြစ်ခဲ့
ပေမဲ့ အခုကျတော့ ဒီအလုပ်
မှာ ပျော်နေပြီလား။

အမှန်အတိုင်း ပြောရ
ရင် ကိုယ်ဝါသနာပါတဲ့အရာ
မဟုတ်ဘဲနဲ့ ဝင်ခဲ့ရတဲ့အလုပ်
ဖြစ်တော့ စိတ်ညစ်စရာရှိရင်
ပိုပြီး စိတ်ညစ်တယ်လို့ ခံစား
ရတယ်။ ကိုယ်လုပ်တဲ့အလုပ်
ကိုတော့ ဘယ်အလုပ်မဆို
တန်ဖိုးထားပြီး လုပ်ဖို့တော့
ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲမှာ အမြဲ
ရှိတယ်။ အပြင်လောကမှာ
နေတဲ့ပုံစံနဲ့ပဲ ဒီလောကထဲ
ရောက်လာတော့ မတူတဲ့
အချက် အလက် လေးတွေ
အများကြီး ရှိတယ်။ အတိုက်

အခိုက်တွေရော
အမျိုးမျိုး ရင်ဆိုင်ရတဲ့
အခါကျတော့ စိတ်ဓာတ်
ကျတဲ့အခါတွေလည်း
ရှိတယ်။
စိတ်ဆင်းရဲမှုတွေနဲ့လည်း
အများကြီး ရင်ဆိုင်
ခဲ့ရတယ်။ တစ်ခု
ကောင်းတာကတော့
လူတွေ
တော်တော်များများနဲ့
ပေါင်းသင်းဆက်ဆံ
တတ်လာတယ်။
အမြင်တွေ၊
အတွေ့အကြုံတွေ
ရလာတယ်။ နောက်ဆုံး
အခွင့်အရေးကောင်းတွေ
ရလာခဲ့တယ်။
အဲဒါတွေကတော့
ကျွန်တော့်အတွက်
ကောင်းတဲ့အချက်တွေပေါ့။

စောစောက
ကောင်းပြည့်ပြောတဲ့
အထဲမှာ ဒီလောကထဲ
ဝင်လာတဲ့အချိန်
အတိုက်အခိုက်ဆိုတာ
ဘယ်လိုဟာမျိုးကို
ပြောတာလဲ။
ဖြစ်သွားမှာစိုးလို့
နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့၊
စကားပေါင်းစုံနဲ့
တိုက်ခိုက်ကြတဲ့
ပုံစံမျိုးတွေနဲ့ ပြောလာတဲ့
အခါကျတော့
ကျွန်တော်က အပြင်မှာ
ကျွန်တော့်မိသားစုနဲ့
အေးအေးဆေးဆေးပဲ
နေတတ်တယ်။
အိမ်မှာလည်း
တစ်နေ့လုံးနေလို့ စကား
၁၀ ခွန်း လောက်တောင်
မပြောဖြစ်ဘူး။
သူများပြောတာကိုလည်း

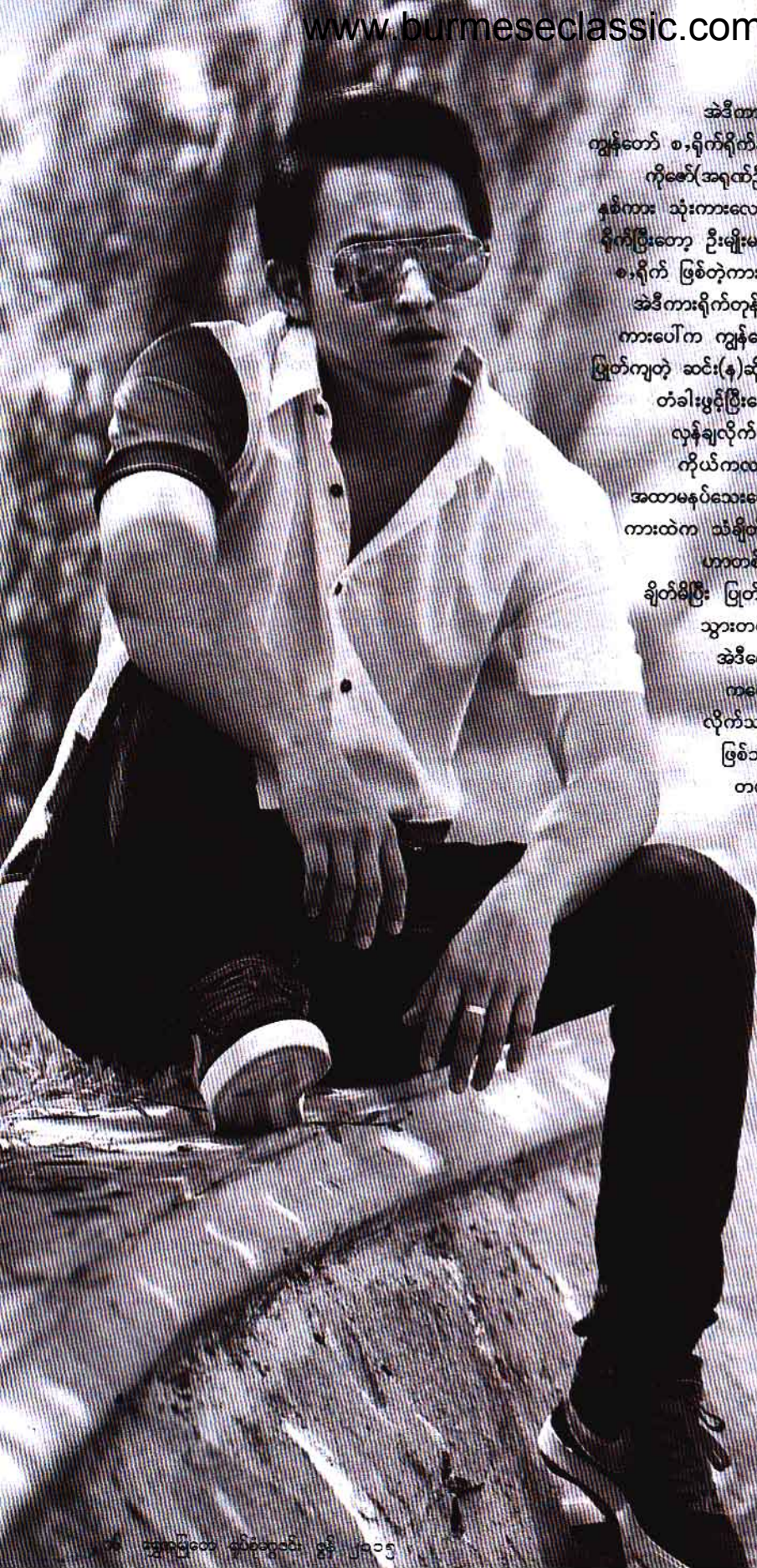
တစ်ခါမှ မခံခဲ့ရဘူး။
 ဒီလောကထဲရောက်မှ
 သူများပြောတာလည်း
 ခံရတယ်။
 ကိုယ်လည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့
 အပြောခံရတော့ ခံရခက်တဲ့
 အခြေအနေမျိုးတွေလည်း
 ရှိတယ်။ မျက်ရည်ကျတဲ့
 အခြေအနေမျိုးတွေထိ
 သူများအမြင်မှာ
 နိမ့်ကျစေတဲ့ပုံစံမျိုး
 ယောက်ျားဖြစ်ပြီး
 သိက္ခာမရှိတဲ့ပုံစံမျိုး
 အပြောခံရတော့
 မျက်ရည်ကျခဲ့ရတာတွေ
 ရှိပါတယ်။
 ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်
 မိဘတွေကတော့ ကိုယ့်ကို
 ကောင်းပြောတာပဲဖြစ်ဖြစ်၊
 မကောင်းတဲ့စိတ်နဲ့
 ဖျက်ဆီးတဲ့သူပဲဖြစ်ဖြစ်
 တုံ့ပြန်ဖို့ မကြိုးစား
 ခိုင်းပါဘူး။
 စိတ်ကောင်းပဲထားဖို့
 ဆုံးမတယ်။
 ကိုယ့်အသားအရောင်
 လုပ်တာ မဟုတ်လို့ သူတို့
 အကုသိုလ်နဲ့ သူတို့
 သွားပါလိမ့်မယ်ဆိုတဲ့
 စိတ်နဲ့ ကျွန်တော် ဒီအတိုင်း
 ရပ်တည်ခဲ့တယ်။
 အားပေးတဲ့
 ပရိသတ်တွေကြောင့်
 ဒီအလုပ်ကို ဆက်လုပ်
 ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ကိုယ့်စေတနာ
 ကိုယ်အကျိုးပေးတယ်။
 မှန်အောင်နေခဲ့တဲ့အတွက်
 ဘယ်သူတွေ ဘယ်လောက်
 ဖျက်ဖျက်၊ ကျွန်တော့်
 သတင်းဆိုးတွေ
 ဘယ်လိုပဲလွှင့်လွှင့်
 ကျွန်တော့်ဘက်က
 မှန်နေတဲ့အတွက်

ဒီနေရာကို ရောက်လာတယ်
 လို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်။
 ကောင်းပြည့်က အခုဆို
 ရင် ရုပ်ရှင်၊ ဗီဒီယို ဘယ်နှ
 ကားလောက် ရိုက်ပြီးပြီလဲ။
 အခုဆိုရင် ကျွန်တော်
 ကား ၄၀ ကျော်လောက် ရှိပါ
 ပြီခင်ဗျ။
 ညီလေးကို ဘယ်လို
 ကားမျိုး၊ ဘယ်လို ဇာတ်ရုပ်
 ဆိုရင် ပရိသတ်က ပိုသဘော
 ကျလဲ။ ဘယ်လို ဇာတ်ရုပ်မျိုး
 လုပ်ပါလို့ တောင်းဆိုတာ ရှိ
 လား။
 ဘယ်လို ကားမျိုး
 သရုပ်ဆောင်ပါလို့ ပြောတာ
 တွေရှိပါတယ်။ အများဆုံး
 ပြောကြတာကတော့ ကိုကောင်း
 ပြည့် ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း
 ဆင်းဆင်းရဲရဲနဲ့ ပုံစံမျိုး
 တွေ မရိုက်ဖို့။ လိုက်လည်း
 မလိုက်ဘူး။ ကြည့်လည်း
 မကြည့်ချင်ဘူးလို့ ပြောကြ
 တာတွေရှိတယ်။ ခပ်ကြမ်း
 ကြမ်း ရိုက်မယ်ဆိုရင်တောင်
 စမတ်ကျကျ ပုံစံမျိုးနဲ့ ရိုက်
 ပါ။ မျိုးရိုးကအထက်တန်းစား
 ကားမျိုးရိုက်ပါလို့ပြောတယ်။
 အဲဒီကားကလည်း ကျွန်တော့်
 ဘဝမှာ ပရိသတ်တွေ အသိ
 အမှတ်ပြန်ခဲ့ရတဲ့ကားလေးပါ။
 ဆရာ ဦးမျိုးမင်းကိုလည်း
 အထူးကျေးဇူးတင်ပါတယ်။
 အဲဒီကားရိုက်ဖို့ ဆရာနဲ့ ထရိုက်
 ဒါးမှာသုံးရက်လောက် စကား
 ပြောဖြစ်တယ်။ အဲဒီအခါမှာ
 ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်တော့်
 မိသားစုအကြောင်း၊ ကျွန်တော့်
 အကြောင်းပြောပြတယ်။ အိမ်
 မှာ ယောက်ျားလေးဆိုပေမဲ့
 လည်း စစ်သားမိသားစုက
 ဆိုတော့ မိန်းကလေးထက်
 ဆိုးတယ်။ ညနေ ၆ နာရီ

ဆိုရင် မထွက်နဲ့ဆိုရင် မထွက်
 ရဘူး။ သူများ စော်ကားမှာ
 စိုးလို့ မဟုတ်ဘူး။ စည်းနဲ့
 ကမ်းနဲ့ မဖြစ်သင့်တာ မဖြစ်ရ
 အောင် အချိန်မတော် အခါ
 မတော် သွားတဲ့သူတွေက
 ကောင်းတဲ့သူနည်းတယ်။
 အဲဒီလို အဖေတို့က ဆုံးမ
 တယ်။ လင်းလင်းထင်းထင်း
 သွား။ နောက်ဆုံးဗျာ လင်း
 လင်းထင်းထင်းမှာဆိုရင်
 လုပ်ကြံချင်တဲ့သူ ရှိတယ်ဆို
 ရင်တောင်မှ လုပ်ဖို့ မလွယ်
 ဘူး။ မှောင်ထဲမှာဆိုရင် မင်း
 ကို ချောင်းရိုက်သွားမယ်။
 အဲဒီလို တစ်ခုခုဖြစ်သွားမှာ
 စိုးရိမ်တဲ့စိတ်နဲ့ အဖေတို့က
 ငယ်ငယ်လေးကတည်းက

ထိန်းချုပ်လာခဲ့တော့ စည်း
 ကမ်းနဲ့ နေရတယ်။ အဲဒီ
 အကြောင်းတွေ ပြောပြတဲ့
 အခါကျတော့ ဆရာ ဦးမျိုး
 မင်းလည်း သဘောကျပြီး
 ရိုက်ဖြစ်သွားတယ်။ ကျွန်
 တော့်အကြောင်းသိတော့ ပိုပြီး
 ရိုက်ရတာလည်း လွယ်တယ်
 ထင်ပါတယ်။
 ကောင်းပြည့် သရုပ်
 ဆောင်ခဲ့တဲ့ ဇာတ်ကားတွေ
 ထဲက မှတ်မှတ်ရရ ဇာတ်ရုပ်
 တွေရှိခဲ့ရင်လည်း ပြန်ပြောပြ
 ပါလား။
 မှတ်မှတ်ရရ ဇာတ်ရုပ်
 က အဲဒီကားထဲကပါပဲ။ အဲဒီ
 ကားမှာ ကျွန်တော်လည်း
 တော်တော် ကြိုးစားခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီကားက ကျွန်တော် စာရိုက်ရိုက်ချင်း
ကိုဇော်(အရုဏ်ဦး)နဲ့
နှစ်ကား သုံးကားလောက်
ရိုက်ပြီးတော့ ဦးမျိုးမင်းနဲ့
စာရိုက် ဖြစ်တဲ့ကားပါ။
အဲဒီကားရိုက်တုန်းက
ကားပေါ်က ကျွန်တော်
ဖြတ်ကျတဲ့ ဆင်း(န)ဆိုရင်
တံခါးဖွင့်ပြီးတော့
လှန်ချလိုက်တာ
ကိုယ်ကလည်း
အထာမနပ်သေးတော့
ကားထဲက သံချိတ်လို
ဟာတစ်ခုနဲ့
ချိတ်မိပြီး ဖြတ်ကျ
သွားတယ်။
အဲဒီတော့
ကလော်
လိုက်သလို
ဖြစ်သွား
တယ်။

အဲဒီဒဏ်ရာက အခု ထက်ထိ
မပျောက်ဘူး။ တစ်ခါတစ်ခါ
ကျရင် ပြန်နာလာတယ်။ ခြေ
မျက်စိနားလေးကပါ။ အဲဒါ
ကို အမှတ်ရနေပါတယ်။ နာရ
ကျိုးလည်း နပ်ခဲ့ရတယ်။
တန်တယ်လို့ ပြောလိုရတာ
ပေါ့။ အဲဒီကားလေးကို အခု
ချိန်ထိနယ်တွေ့သွားရင် အဲဒီ
ကားကိုအရမ်းကြိုက်ကြတယ်
လို့ ပြောကြတုန်းပဲ။ အဲဒီလို
အားပေးတာတွေ ရှိခဲ့တဲ့ကား
ပါ။

ကောင်းပြည့် တကယ်
လုပ်ပြချင်တဲ့ ဇာတ်ရုပ်မျိုး၊
ရိုက်ချင်တဲ့ကားမျိုးက ဘယ်
လိုမျိုးလဲ။

ပြင်ဦးလွင်တို့၊ ကလေး
တို့ဘက်မှာ သွားပြီးတော့
လူငယ်ပုံစံမျိုးလေးနဲ့၊ ဒီလူ
ငယ်က မဟုတ်မခံဘူး။
စကားပြောတဲ့အခါမှာ ခပ်
ပြတ်ပြတ်ပြောတယ်။ ရိုင်းတဲ့
ပုံစံ ပါရင်ပါသွားမယ်။ ဒါ
ပေမဲ့ မှန်ကန်တဲ့အလုပ်တစ်ခု
ကိုပဲ လုပ်တယ်။ ကိုယ့်ကို
လည်း မစော်ကားနဲ့၊ ကိုယ်
လည်း သူများကို မစော်ကား
ဘူး။ သူများကို အနိုင်ကျင့်
တာမြင်ရင်လည်း မခံတတ်
ဘူး။ ဂျစ်ကန်ကန်ပုံစံမျိုး
လေးတွေနဲ့ ပရိသတ်တွေကို
Message တစ်ခုခု ပေးတဲ့
ဇာတ်ရုပ်မျိုးလေးတွေ၊ ပြီး
တော့ တချို့ဆိုရင် မိဘနဲ့
သားသမီးကြားမှာ မှားနေတဲ့
ဟာမျိုးလေးတွေ။ မိဘဆို
ပေမဲ့ မိဘဘက်က ငါ ပြော
တာ နားထောင်၊ မိဘပြော
စကား နားထောင်လို့ ဒုက္ခ
ရောက်သွားတာ မရှိဘူး။
အဲဒါမျိုးတွေ ရှိတတ်တယ်။
မိဘဘက်က မှားတာမျိုး မ

ဘူးလား။ မှားနေတာကို မှား
မှားမှန်မှန် နားထောင်ရမယ်
ဆိုတာမျိုး မဖြစ်သင့်ဘူး။
အဲဒီ အမှားတွေကို တစ်ချိန်
နို့ လူကြားထဲမှာ ကိုယ်က
သွားပြောမိရင် ကိုယ့်မိဘပဲ
အရှက်ကွဲမယ်။ သားသမီးက
မှန်တယ်ဆိုရင်လည်း မိဘက
လက်ခံပေးသင့်ပါတယ်။
အဲဒီလို မိဘနဲ့သားသမီးကြား
တွဲလွဲနေတဲ့ အကြောင်းအရာ
Message မျိုးလေးတွေကို
ပေးတဲ့ကားမျိုးလည်း ကျွန်
တော် ရိုက်ချင်တယ်။ ပညာ
ပေးတဲ့ ဗဟုသုတရမယ့်ကား
နဲ့ ကျွန်တော် အကုန်ရိုက်ချင်
တယ်။

ကောင်းပြည့်က လော
ဆာဆယ်မှာ ဘယ်နှတိုက်နဲ့
စာချုပ်ချုပ်ပြီးရိုက်နေတာလဲ။
၄ တိုက်ပါ။ စိန်ဌေး
ရယ်၊ မဟာထွန်းရယ်၊ ရွှေ
ဓမ္မာမင်းရယ်၊ ခရေဖြူရယ်။
ဆေးတိုက်နဲ့ ရိုက်ဖြစ်နေပါ
တယ်။

ကောင်းပြည့်က နေရာ
တစ်ခုခုရလာပြီဆိုတော့ ရှေ့
ဆက် ဘယ်လိုတွေ ဆက်
ထုတ်သွားမှာလဲ။

ကျွန်တော့် ကိုယ်
ကျွန်တော်တော့ လုံးဝ မပြည့်
နဲ့သားဘူးလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို
သတ်မှတ်ထားပါတယ်။
ဦးစားနေဆဲပါ။ ကိုယ့်ရှေ့
က ကိုယ့်ထက် သရုပ်ဆောင်
မင်းလည်းကောင်းတဲ့၊ ပရိသတ်
အားပေးမှုနဲ့ အခိုင်အမာ ရုပ်
ဆောင်နေတဲ့ သူတွေကောင်
လေးဆို ကျသွားတာမျိုး ရှိပါ
လား။ အဲဒါတွေကြောင့်
ကျွန်တော်က ဆက်ပြီး ကြိုး
ပမ်းနေဆဲမှာပဲ။ အဓိကက
တော့ ကိုယ်သရုပ်ဆောင်ရ

မယ့် ဇာတ်ရုပ်နဲ့လိုက်ဖက်ဖို့
က အရေးကြီးတယ်။ ကိုယ့်
ရဲ့အသားအရေ ဖြူနေတာကို
ရိုက်ရမှာက တံငါသည်မျိုး
ဆိုရင် ဖြူနေတာကို မည်း
အောင်လုပ်ပစ်မှ ရမှာ။ တံငါ
သည်ဆိုတာက နေ့လောင်ဒဏ်
ခံရတယ်လေ။ ကျွန်တော်
ချောင်းသာမှာ သွားရိုက်
တုန်းက အဲဒီလို မည်းသွား
အောင် သုတ်ခဲ့ရတာတွေ ရှိ
တယ်။ အဲဒီအခါကျတော့
တချို့ပရိသတ်တွေဆိုရင် 'ဟယ်
ကောင်းပြည့်က ရုပ်ရှင်ထဲမှာ
ကြည့်ရင် ဖြူဖွေးနေတာပဲ။
ဒီမှာကျတော့ မည်းမည်း
သည်းသည်းနဲ့ မကြည့်ချင်
တော့ဘူး' လို့ ပြောတာမျိုး
တွေလည်း ကြုံ ဖူးပါတယ်။
မည်းအောင် လုပ်ထားတာ
သူတို့မှ မသိတာ။ တချို့ကျ
တော့ လည်း သိပါတယ်။
ကားထွက်လာရင်တော့ သူတို့
သိသွားပါတယ်။ အဓိကက
တော့ ကျွန်တော်လုပ်ရမယ့်
ဇာတ်ရုပ်ပီပြင်ဖို့ပါ။ သရုပ်
ဆောင်ကောင်းတစ်ယောက်ပဲ
ကျွန်တော် ဖြစ်ချင်ပါတယ်။

ကောင်းပြည့်က ဘယ်
ခါရိုက်တာ၊ ဘယ်သရုပ်
ဆောင်တွေနဲ့ အရိုက်များတာ
လဲ။

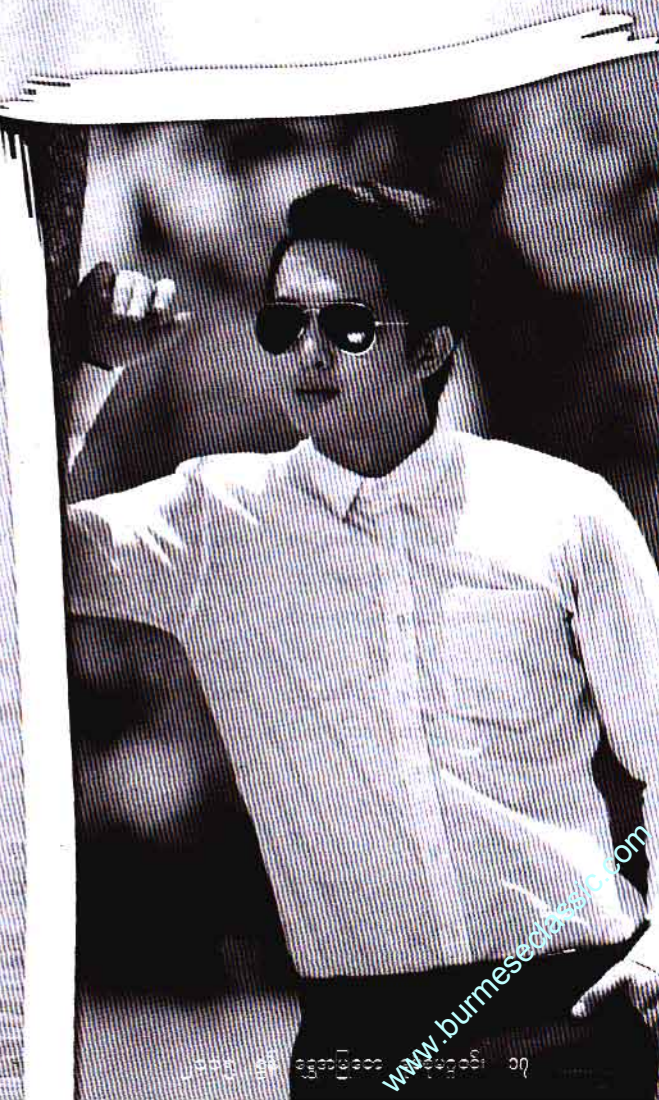
ပထမပိုင်းကတော့
ဦးစော်နဲ့ အရိုက်များတယ်။
နောက်ပိုင်းကျတော့ အများ
ဆုံး ရိုက်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ မရှိ
တော့ဘူး။ အကုန်လုံးနဲ့ ရိုက်
ဖြစ်ပါတယ်။ မင်းသမီးက
လည်း မရွေးပါဘူး။ ပုံသေ
လည်း မရှိပါဘူး။

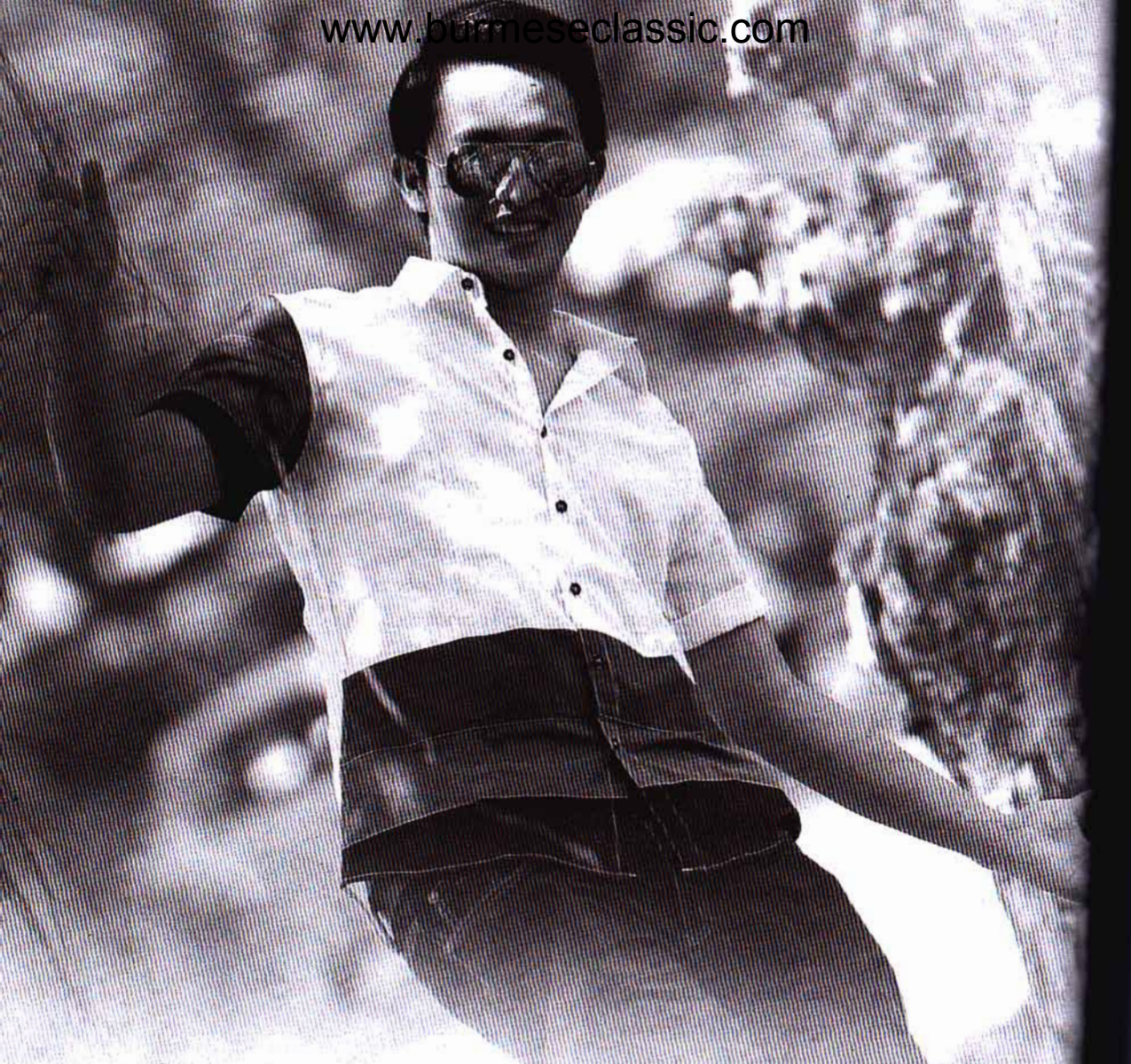
အစ်ကိုတို့သိသလောက်
တော့ ကောင်းပြည့်၊ ခင်ဝင့်ဝါ
ကားတွေ ဘာလို့ချားသွား

တာလဲ။ ကိုယ်တွေက တွဲနေ
တာလား။ ပရိသတ်က တွဲ
စေချင်တာလား။

အဲဒါတော့ ကျွန်တော်
လည်း မသိပါဘူး။ အလုပ်
လက်ခံလိုက်တိုင်း ကျွန်တော်
ဘယ်သူနဲ့ ရိုက်ရမလဲလို့ မေး
လိုက်ရင် အစ်ကိုပြောသလို
ခင်ဝင့်ဝါနဲ့များတယ်။ ကုမ္ပဏီ
တွေက၊ ဒါရိုက်တာတွေက
တွဲပေးတာပါ။ ကျွန်တော်
တို့နှစ်ယောက်က မျက်နှာ
ပေါက်လည်း တူတယ်။
လူငယ်တွေလည်းဖြစ်လို့လား
မသိဘူး။ အဲဒီလို အပ်လာ
တော့ ကျွန်တော်တို့လည်း
ရိုက်ဖြစ်တာပေါ့။ ခင်ဝင့်ဝါနဲ့

လည်း မိသားစုလိုပါပဲ။
ညီမလေးတစ်ယောက်လိုပဲ
ခင်မင်နေကြတယ်။ ရှုတင်
ရောက်လို့ရှိရင် သူကလည်း
မင်းသမီးတစ်ယောက်လိုနေ
တာ မဟုတ်ဘူး။ သူက ပေါ့
ပဲ။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း
မင်းသားတစ်ယောက်လို
မမြင်ဘူး။ ရိုက်ချင်ရိုက်လိုက်
တာပဲ။ ချရင်ချလိုက်တာပဲ။
အဲဒီလို စစနောက်နောက် နေ
လိုက်တတ်ကြတယ်။ သူက
လည်း တခြားမင်းသားနဲ့တော့
အဲဒီလို နေချင်မှ နေမှာပေါ့။
ကျွန်တော်နဲ့ကျတော့ အရမ်း
ခင်မင်နေတော့ စ,လိုက်ကြ၊
နောက်လိုက်ကြ၊ ရိုက်လိုက်

ကြန့်ဆိုတော့ တချို့ ပြောချင်
တဲ့ သူလည်း ပြောမှာပေါ့။

ရုပ်ရှင်နဲ့ ဗီဒီယိုတွေမှာ
အတွဲများရင် ကိုယ့်အနုပညာ
သမားအချင်းချင်းတော့ မသိ
ဘူး။ ပရိသတ်က တွဲပေး
လိုက်ကြတာပဲ။ သမီးရည်း
စားလို့ မြင်သွားကြတာပဲ
မဟုတ်လား။

ကျွန်တော်တို့က ဒီ
အတိုင်း ရိုးရိုးပဲ ရိုက်လိုက်
ကြတာပဲ။ အတွဲများနေလို့ပဲ
လား၊ အတွဲညီနေလို့ပဲလား
မသိဘူး။ တချို့ပရိသတ်က

ကောင်းပြည့် ခင်ဝင့်ဝါနဲ့ပဲ
ရိုက်လို့ ပြောပြောလာကြ
တယ်။ အဲဒီလို ပြောလာတဲ့
ပေါ်မှာ မူတည်ပြီးတော့
facebook ပေါ်မှာတောင်
ပြောလာကြတာတွေ ရှိပါ
တယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်က
ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ တွဲနေကြတာ
လား။ အဲဒီလို ဖွဲ့ကြတာ
လည်း ပါတယ်။

တကယ်တမ်းကျတော့
မဟုတ်ဘူးလား၊ ဟုတ်တာ
လား။

မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကို

ရယ်။ အတွဲများရင် အပြောခံ
ရတာပါပဲ။ အဲဒါကတော့
ခင်ဝင့်ဝါကို မေးရမယ်။ သူ
က ကျွန်တော့်ကို ဘဲကြီး
ဘဲကြီးနဲ့ လူကြားထဲမှာ အရှက်
ခွဲတာတွေလည်း ရှိတယ်။

ကောင်းပြည့်က အခု
အသက် ဘယ်လောက် ရှိပြီ
လဲ။ အရပ်က ဘယ်လောက်
ရှိတာလဲ။

ကျွန်တော့်အသက်က
၂၇ ပါ။ အရပ်ကတော့ ၆
ပေ၊ ၁ လက်မ၊ ၉ လပိုင်း
၂၈ ရက်နေမှာ ၂၈ နှစ် ပြည့်

မယ်ပေါ့။

ကောင်းပြည့်က ကား
တစ်ကား၊ ကြော်ငြာ စသဖြင့်
ရိုက်တော့မယ်ဆိုရင် ဖက်ရှင်
ဟဲစတိုင်လ်စသဖြင့် ဘယ်လို
ပြင်ဆင်လဲ။ ဒီမိုင်နာ သီးခြား
ထားတာလား။

ကျွန်တော့် ဟဲစတိုင်လ်
ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပဲ လုပ်တယ်။
အကုန်လုံးနီးပါးပါပဲ။ အဝတ်
အစားကျတော့ ကျွန်တော်
ဝတ်ချင်တဲ့ပုံစံကို အမှောင်
ပြောပြတယ်။ ကားတစ်ကား
ရိုက်တော့မယ်ဆိုရင် အဲ

အခု ဝတ်ချင်တဲ့ စတိုင်မျိုး
အကဲသွားဝယ်ပေးတယ်။
အလေးရောပါတယ်။ သူတို့
အသုတို့ ရှာဝယ်ပေးတော့
အောက်က လိုချင်တာ ပြော
ဆိုက်ရုံပဲ။

ကိုယ့်ဟာကိုယ် လုပ်
ဖြစ်လို့ ဆန်းဆန်းပြားပြား
မဖြစ်တာလား။ အဲဒီလို
လုပ်ချင်လို့လား။

ဆန်းဆန်းပြားပြား
လုပ်ချင်တာပါ။ တချို့က
လည်း အပြင်မှာ ကျွန်တော်
ကို တောကျတယ်လို့ ပြော
ချင်ပြောမယ်။ ယောက်ျား
ပီသတယ်လို့ ပြောချင်လည်း
ပြောမယ်။ ကျွန်တော်စိတ်ထဲ
မှာတော့ ယောက်ျားတစ်
ယောက်က အရမ်းကြီး လှပ
နေစရာ မလိုဘူး။ မိန်း
ကလေးလောက်လည်း ပြင်
စရာ မလိုဘူးလို့ ကျွန်တော်
ထင်တယ်။ ယောက်ျားပီသ
ဖို့ရယ်၊ ခုံခုံညားညားရှိဖို့ရယ်၊
သန်ရှင်းသပ်ရပ်ဖို့ရယ် ဒါပဲ
လိုတယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်
တယ်။ အရမ်းလှဖို့က မိန်း
ကလေးတွေရဲ့အလုပ်။ မိန်း
ကလေးဆန်တဲ့ဟာမျိုးတွေ
ဝတ်ရတာမျိုးလည်း ကျွန်တော်
မကြိုက်ဘူး။ တချို့တော့
တွေ့ရတတ်ပါတယ်။ ကိုရီး
ယားမှာဆိုရင်တော့ အများဆုံး
ပေါ့။ မိန်းကလေးနဲ့ တန်းတူ
နီးပါး သူတို့ လုပ်ကြတယ်။
ကျွန်တော်ကတော့ ယောက်ျား
လေးဖြစ်လို့ ယောက်ျားပုံစံပဲ
ကြိုက်တယ်။ မျက်နှာကို
လည်း ပုံမှန်ပဲ။ မျက်နှာသစ်
ဆေးကိုတော့ ကောင်းကောင်း
သုံးတယ်။ ဆိုင်တွေသွားပြီး
မျက်နှာပေါင်းတင်တာတို့၊
ဆေးချွတ်တာတို့ မရှိဘူး။ ဒါ

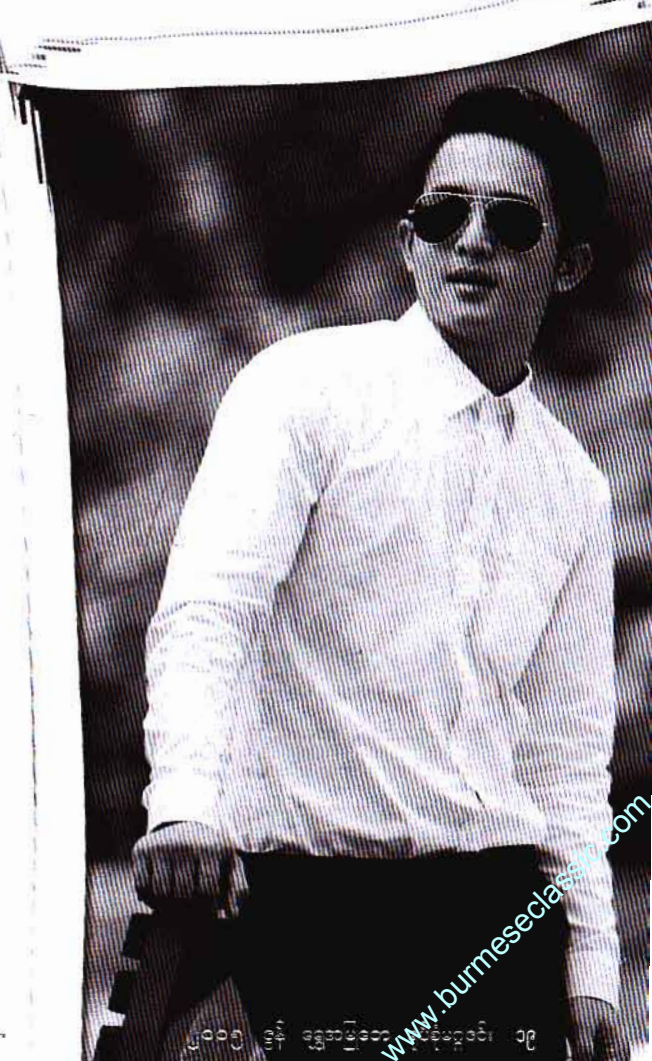
ပဲ။ အခုတော့ ကံပဲကောင်း
နေလို့လား၊ အရွယ်ပဲငယ်
သေးလို့လား။ အသက်ကြီး
လာရင်တော့ မသိဘူးပေါ့။
ဒါပေမဲ့ နည်းနည်းတော့ ပျက်
စီးလာပြီ။ အရင်တုန်းက
ချွေးပေါက်ကျယ်တယ်ဆိုတာ
ဘာမှန်းလည်း မသိဘူး။ အခု
တော့ နည်းနည်းသိလာတယ်။
ကောင်းပြည့်ကို အား
ပေးနေတဲ့ ပရိသတ်များကို
ဘယ်လို ပြန်ပေးဆပ်ဖို့ ရည်
ရွယ်ချက် ရှိလဲ။

ကျွန်တော်ကို အားပေး
တဲ့ ပရိသတ်ကို ကျွန်တော်
အချစ်တွေပဲ ပြန်ပေးသွားပါ
မယ်။ ကျွန်တော်အချစ်တွေ
ဆိုတာက ဘယ်လောက်ပဲ
ပင်ပန်းပင်ပန်း တစ်ခါတလေ
ကျလို့ရှိရင် ပရိသတ်တွေ
ကြားမှာ အလုပ်က ပင်ပန်း
လို့ အရမ်းငြီးငွေ့နေတဲ့အခါ
မျိုးတွေ ရှိတယ်။ နားထဲက
လေတွေ ထွက်တဲ့အထိလည်း
ရှိဖူးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပရိသတ်
တွေကြားမှာ အပြုံးမပျက်ဘဲ
ပရိသတ်တွေ ကျေနပ်တဲ့
အထိ ဓာတ်ပုံ ရိုက်ပေးခဲ့
တယ်။ ပြုံးမပြနိုင်တော့တဲ့
အထိ ပါးတွေညောင်းပြီး
အားတွေကုန်ခန်းမလောက်
အထိ ဖြစ်ဖူးတယ်။ အရမ်း
အချိန်အကြာကြီး နှစ်နာရီ၊
သုံးနာရီလောက်အထိ ဘယ်
သူမှ မပြုံးနိုင်ဘူး။ အဲဒီကြား
ထဲ ခဏလေး တည်သွားရင်
ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ သူတို့ကို မချစ်
လို့လား။ ပြုံးပါဆို ပြန်ပြီး
ပေးလိုက်တာပဲ။ ကျွန်တော်
ပြန်ပေးမယ့် အချစ်ဆိုတာ
အဲဒါမျိုးပါပဲ။ ဘာပဲဖြစ်နေ
ဖြစ်နေ ကျွန်တော် မာန မရှိဘဲ
ပြုံးပြပြီးတော့ လုပ်ပေးသွား

မှာပါ။
ကောင်းပြည့် သီချင်း
တွေဆို ဖြစ်နေတာ ဘာ
ကြောင့်လဲ။ နဂိုကတည်းက
ဝါသနာပါလို့လား။ မင်းသား
ဖြစ်လာလို့ သီချင်းဆိုဖို့
လိုအပ်လာလို့လား။
သီချင်းဆို တာကို
ကျွန်တော် သိပ်ဝါသနာ မပါ
ဘူး။ သီချင်းနားထောင်ရတာ
ကိုပဲ ကြိုက်ပါတယ်။ ဆိုဖြစ်
တာကလည်း သရုပ်ဆောင်
ဖြစ်လာတော့မှ ကောင်းပြည့်
ကို ပရိသတ်က ချစ်လာကြ
တယ်။ အဲဒီလို များလာတာနဲ့
အမျှ ပရိသတ်က တောင်းဆို
ပြီး နယ်ဘက်မှာ လှမ်းခေါ်
ပြီး ပွဲငှားတဲ့သူတွေ၊ တွေ့ချင်

ကြတဲ့ ပရိသတ်တွေရှိတော့
ဆိုဖြစ်တာပါ။
အဲဒါဆိုရင် အခွေထွက်
ဖို့ ကိုယ်ပိုင်သီချင်းရှိဖို့ မလို
အပ်ဘူးလား။
အဲဒါကိုတော့ စဉ်းစား
ထားပါတယ်။ လုပ်ဖို့လည်း
ရှိပါတယ်။ ကိုယ့်ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်
သံစဉ် ကိုယ်ပိုင်သီချင်းလေး
နဲ့ဆိုတော့ ပိုကောင်းတာပေါ့။
ကျွန်တော်က ပေါ့ပဲတို့၊
စလိုးရောခံတို့ ကြိုက်ပါ
တယ်။ ပရိသတ်တွေအတွက်
တစ်ခုခုတော့ စီစဉ်သွားမှာ
ပါ-လို့ ကောင်းပြည့်က
ပြောပြခဲ့ပါတယ်။

■
လင်းနိုင်ဦး

မြတ်ဗုဒ္ဓမြတ်ဗုဒ္ဓမြတ်ဗုဒ္ဓ

**ဖြစ်အောင်လုပ်မယ်
ပြင်အောင်လုပ်မယ်ဆိုတဲ့
ရန်အောင်
လင်းနိုင်ဦး**

အကယ်ဒမီများရှင် ရန်အောင်ကို ဆွဲစားမယ်။ ဆွဲစားပြီးသား စတဲ့ ဇာတ်ကားများမှာ နတ်ကတော် မိုးထက်မြင့် သို့မဟုတ် စိစဉ်သူ မယ်ကင်းအဖြစ် ပရိသတ်များ အားပေးခဲ့ကြလို့ ဒါရိုက်တာ ကျော်ဇောလင်း ရိုက်ကူးတဲ့ ပဲခူးဆားနဲ့ သူ၏ဗိုင်းရပ်စ်များ မှာ အဲဒီဇာတ်ရုပ်ကို ထပ်မံသရုပ်ဆောင်နေတဲ့အတွက် ရန်အောင်ကို မေးကြည့်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

ကိုရန်လေးက ပဲခူးဆားနဲ့ သူ၏ ဗိုင်းရပ်စ်များ မှာ ဘယ်လိုဇာတ်ကောင်မျိုးနဲ့ သရုပ်ဆောင်မှာလဲ။

ဇာတ်ကောင်အဆက်ဆိုတော့ ဘယ်လို အဆက်မျိုးလဲ။

ဒီဇာတ်ကောင်က ဆွဲစားမယ်။ ဆွဲစားပစ်လိုက်တော့၊ ဆွဲစားပြီးသား ထဲက မိုးထက်မြင့်(ခ)မယ်ကင်းပေါ့။

အဲဒီဇာတ်ရုပ်ကို ဒါရိုက်တာ ကျော်ဇောလင်းကနေပြီး ပဲခူးဆားနဲ့ သူ၏ ဗိုင်းရပ်စ်များ မှာ ပြန်သုံးချင်တာကြောင့်

သွားခေါ်တာနဲ့ ဒီဆံပင် ဒီ အသုံးအဆောင်တွေ ပြန်ပါ လာတာပါ။

ဇာတ်ကောင် အဟောင်း ပေမဲ့ ပြောင်းလဲဖို့ထက် ဘယ် လိုတွေ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထား လဲ။

ဒီကားကို ရိုက်ရမယ်လို့ သိတဲ့အချိန်က ကျွန်တော် ဘန်ကောက်မှာပါ။ သွားခေါ် မ,ကား ရိုက်မယ်ဆိုတော့ အဝတ်အစားက မရှိဘူး။ ရန်ကုန်မှာလည်း ဝယ်ဖို့ အချိန်မရဘူး။ ပြန်ရောက် တာနဲ့ ရိုက်ရမှာဆိုတော့ ဘန် ကောက်မှာပဲ အထည် ၂၀ ကျော်ဝယ်လာခဲ့တယ်။ တူ တစ်ယောက်ကို လိုချင်တဲ့ပုံစံ ပြောပြီး သွားဝယ်ခိုင်းရ တယ်။ ကျန်တဲ့ ဆံပင်၊ ပုလဲ ဆွဲသီး၊ ဆွဲကြိုးနဲ့ လော့ကက် တွေက ရှိပြီးသားတွေလေ။

အဲဒီတော့ ကိုရန်လေး က ဒီကားထဲမှာ ဘယ်နှ ဆင်း(နှ)လောက် ပါဝင် သရုပ်ဆောင်ရမှာလဲ။

ပါမှာက ၁၃ ဆင်း(နှ) တည်းပါ။ ဒါပေမဲ့ ဘယ် လောက်လုပ်ရမယ်၊ ဘယ်နှ ခန်းပါမယ် အတိအကျ မသိ တာကြောင့် ဝတ်စုံကတော့ ၂၀ ဝယ်ဖြစ်ခဲ့တယ်။

ခါတိုင်း ကားတွေ ထက် အပြောင်းအလဲ ဘယ် လောက်ရှိမလဲ။

အပြောင်းအလဲအနေနဲ့ တော့ သိပ်မရှိပါဘူး။ ဒါရိုက် တာက ချပေးထားတဲ့ဇာတ် ရုပ်မှာ ဒီဇာတ်ကောင်က နဂို သရုပ်ဆောင်ပြီးသား ဇာတ် ရုပ်ဖြစ်လို့ အဲဒီတုန်းက သရုပ် ဆောင်ခဲ့တဲ့ သွားအတူတပ်။

ဒီဇာတ်ကောင်အတိုင်း ပါဝင် မယ့် အသုံးအဆောင်တွေကို ဖြည့်ပြီး အဝတ်အစားပဲ ပြောင်းလိုက်တာပါ။

ရို က် ကူးနေစဉ် က တည်းက တော်တော်လေး ရယ်နေကြရတော့ ဒီကားက ဘယ်လို ဖြစ်လာနိုင်မလဲ။

ဒီကားက ကိုတင့်တို့ စူပါရပ်ကွက် လိုပဲ ရယ်ရဦး မှာပါ။ သရုပ်ဆောင် အစုံ အများကြီး ပါတယ်။ ရပ် ကွက်ထဲမှာ ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထ ရှိတဲ့ အကြောင်းအရာတွေကို ဟာသနဲ့ ရိုက်ထားတာဖြစ်လို့ ပရိသတ် နှစ်ခြိုက်မယ့်ကား လေးပါခင်ဗျ။ ဒီကားက လည်း ပရိသတ်တွေ ရယ်ရ ပြီး အမောပြေမယ်လို့ ကျွန်တော် ယုံကြည်ပါတယ်။

ဒီကားမှာ သရုပ်ဆောင် တာ ဒီဇာတ်ရုပ်မို့ သရုပ် ဆောင်တာလား။

အမှန်အတိုင်းပြောရင် ဒီဇာတ်ရုပ်မို့ လက်ခံဖြစ်တာ ပါ။ ဒီဇာတ်ရုပ်ကို ကိုကျော် ဇောလင်းကပဲ စပြီး ရိုက်ပေး ခဲ့တယ်။ သူကလည်း ဒီဇာတ် ရုပ်ကိုကိုတာ ကျွမ်းကျင်တယ်။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ထူးထူး ခြားခြားနဲ့ အားပေးထားကြ တော့ အဲဒီလို ထူးထူးခြားခြား ပဲ ရိုက်ချင်လို့ပါ။

မိန်းမပုံနဲ့ ရိုက်တဲ့ ဇာတ်ကား ဘယ်နှကား လောက် ရှိသွားပြီလဲ။

မိန်းမပုံနဲ့ ရိုက်ဖြစ်တာ တော်တော်များတယ်။ ၂၀၁၄ မှာလည်း ရုပ်ရှင်ကားကြီး တစ်ကား၊ ဗီဒီယို တစ်ကား၊ ရှေ့မှာတော့ တော်တော်များ များ ရိုက်ဖြစ်ခဲ့တယ်လို့။

မိန်းမပုံ ဇာတ်ရုပ်
အတွက် ဘာတွေ လိုအပ်
လဲ။ ဘယ်လိုဆိုရင် ပီပြင်
တယ်လို့ ပြောမလဲ။

ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဆွဲ
စားမယ် စ,ရိုက်တုန်းက
ကုန်းက ဇာတ်ပြောတယ်။
ဇာတ်ရုပ်က မိန်းမလို ပုံစံ။
အခြားမင်းသားတွေလို လှလှ
ပပလေးဝတ်မယ်ဆိုရင် ဘာ
မှ ထူးခြားမှာ မဟုတ်ဘူး။
အားလုံးက လှလှပပပ ဝတ်
ကြတာများတယ်။ အဲဒီတော့
ရုပ်ဆွဲဆွဲကြီးလုပ်ကြည့်မယ်
ခါး။ နဂိုရှိပြီးသား မျက်နှာမှာ
ပရိသတ်သိပြီးသားပုံစံကို
အကုန်ပျောက်ပစ်လိုက်မယ်။
ပြီးတော့မှ နောက်ဇာတ်ရုပ်
တစ်ခုကိုဖန်တီးလိုက်တာပေါ့။
မိုးရိုးမိန်းမပုံ ဇာတ်ရုပ်က
တော့ မနည်းကို လှအောင်လုပ်
ရတာပေါ့။ တအားလည်း
ပင်ပန်းတယ်။ မိန်းမလို လုပ်
မယ်ဆိုကတည်းက ဘော်လီ
တွေချုပ်ရတယ်။ ကိုယ့်အရပ်
အမောင်း၊ ကိုယ့်ဆိုက်တဲ့
ဆော်တဲ့ ဘော်လီ၊ ဗိုက်စည်း
ဆိုရင်လည်း နှစ်ထပ်လောက်
စည်းရတယ်။ အောက်က
ကောဆက်ဆိုရင်လည်း ကိုယ်
နဲ့လိုက်ဖက်တဲ့ အဆက်
အပေါက်ဖြစ်အောင် ငါးထပ်
လောက်လုပ်ရတယ်။ အဲဒါ
ပြီးမှ ဒီဇိုင်းနာကိုင်ပြီး ရင်ဖုံး
ဆိုရင် ရင်ဖုံးအကုန် ပြန်ချုပ်
ပြီးမှ သူ့အသုံးအဆောင်တွေ
ပြန်စုရတယ်။ နားဆွဲတွေ၊
ထက်ကောက်တွေနဲ့ပေါ့။
ကျွန်တော်ကတော့ မိတ်ကပ်
ဦးမာ(ကိုမာ)ကို အားကိုး
ဆိုက်တယ်။ ဦးမာက ဇာတ်
မိတ်ပြီး အကုန်လုံး စီစဉ်

ပေးထားတယ်။ ပြီးတော့
ဦးမာရဲ့
သမီးတွေ
ရှိသေး
တယ်။
သူတို့ကလည်း
အကုန်လုံး
ဝိုင်းကူပေးတယ်။
သူတို့ရှိလို့လည်း
ကျွန်တော် ဒီဇာတ်ရုပ်ကို
ဖန်တီးနိုင်တာပါ။
ကိုရန်လေးရဲ့
ပရိသတ်တွေက
လှလှပပနဲ့
စတိုင်လ်ကျတာကိုပဲ
ကြည့်ချင်ကြမယ်
မဟုတ်လား။
အဲဒီလိုတော့ ဟုတ်ပါ
တယ်။ ကျွန်တော့်
အသက်အရွယ်မှာ
ရတဲ့ဇာတ်ကောင်ကို
အမိအရ
အပီပြင်ဆုံး
ဖြစ်အောင်
ရိုက်ရမှာပဲ။ အရင်
တုန်းကတော့
နည်းနည်း
ချေးများခဲ့တယ်ပေါ့။
ဒီဇာတ်ကောင်
မရိုက်ဘူး၊
ဒါ မလုပ်တတ်
သေးဘူး၊
ပြောဖြစ်ခဲ့တယ်။
အခုတော့
ဖြစ်အောင်လုပ်မယ်၊
ပီပြင်အောင်လုပ်
မယ်ဆိုတဲ့စိတ်နဲ့
လုပ်တာပါ -
လို့ ရန်အောင်က
ပြောပြခဲ့ပါတယ်။

■
လင်းနိုင်ဦး

One Minute Interview

ပြောဆိုသူတို့၏ အမည်နှင့် ဖုန်းနံပါတ်များကို ဖော်ပြပါမည်။

ဘဝမှာ အမြဲတမ်းအမှတ်တရနဲ့ ပီတိပြပေးရမယ့် အလှူကြို လှူတဲ့ ပြေတီဦး

လင်းနိုင်ဦး

ပြေတီဦး၊ အိန္ဒြာကျော်ဇင်နဲ့ သမီး ပြေသုဒြာတို့က မေလ ၂ ရက်နေ့(ကဆုန်လပြည့်) ညနေပိုင်းက ရန်ကုန်မြို့ တာမွေမြို့နယ်ရှိ ရွှေထွဋ်တင်ကွင်းမှာ ဓမ္မဒူတ အရှင်ဆေကိန္ဒတရားပွဲနဲ့ စတုဒိသာ နိဗ္ဗာန်ဈေးအလှူ ပွဲကို ကျင်းပဖြစ်တာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပြေတီဦးကို မေးကြည့်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။
တရားအလှူနဲ့ နိဗ္ဗာန်ဈေးအလှူ ကျင်းပဖြစ်ရတဲ့ အကြောင်း အရင်ဆုံး ပြောပြပေးပါလား။
အဓိကကတော့ တရားအလှူကြို ကျွန်တော်တို့ မိသားစုတစ်ခါမှ မလှူဖူးဘူး။ ဒါကြောင့် ဒီအလှူကြို တအားလှူချင်တာဖြစ်လို့

စီစဉ်လိုက်တာပါ။ ပြီးတော့ တရားအလှူ လှူတဲ့အချိန်မှာ တရားလာမှာတဲ့သူတွေ ချည်းပဲ မဟုတ်ဘဲနဲ့ တစ်နိုင်ငံလုံး မှာရှိတဲ့ လူတော်တော်များများ ကို တရားနာစေချင်တယ်။ ဒါကြောင့် တရားဟောနေတဲ့ အချိန် အလှူပေးတဲ့အချိန်မှာ Liveလွှင့်ပေးလိုက်မယ်ဆိုရင် လူတွေ အများကြီးလည်း တရားနာလို့ရမယ်။ အဲဒါကြောင့် Live ထုတ်လွှင့်တဲ့ အစီအစဉ်ပါ ထည့်သွင်း လိုက်ရတာပါ။

စီစဉ်လိုက်တဲ့အပေါ် မှာ နိဗ္ဗာန်ဈေးဆိုလည်း တိုးပွားပြီး ခဏလေးနဲ့ ကုန်သွားတယ်။ တရားနာတော့လည်း ကွင်း အပြည့်နဲ့ဆိုတော့ ဘယ်လို ခံစားလိုက်ရလဲ။

အရမ်းကို ဝမ်းသာပြီး တော့ တော်တော်လေးလည်း ဝီတိဖြစ်မိပါတယ်။ တကယ်တော့ ဒီလိုပွဲမျိုးလုပ် ရတာ ကျွန်တော်တို့လို လူတွေအတွက် တော်တော် မလွယ်ပါဘူး။ ပြဿနာတွေ အများကြီး ရှိနိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့လည်း ကျွန်တော်တို့ ကလည်း စေတနာမှန်မှန်နဲ့ ကျွန်တော်တို့အပေါ်မှာ ကျေးဇူးရှိတဲ့ ပရိသတ်တွေကို ပေးဆပ်ချင်တဲ့စိတ်နဲ့ လုပ်ခဲ့တာဖြစ်လို့ အားလုံးဟာ အောင်အောင်မြင်မြင် ချောချောမွေ့မွေ့နဲ့ ပြီးသွားတဲ့ အခါကျတော့ အရမ်းကို ဝမ်းသာပြီးတော့ ဝီတိတွေ အများကြီးရခဲ့ပါတယ်။ ဘဝမှာ အမြဲတမ်း အမှတ်တရနဲ့ သတိတရဖြစ်နေပြီးတော့ ဝီတိဖြစ်ရမယ့် အလှူဒါန

လေးပါ။
ဒီအလှူ ဖြစ်မြောက်ဖို့ ဘယ်လို ဦးဆောင်ဦးရွက်ပြုခဲ့တာလဲ။

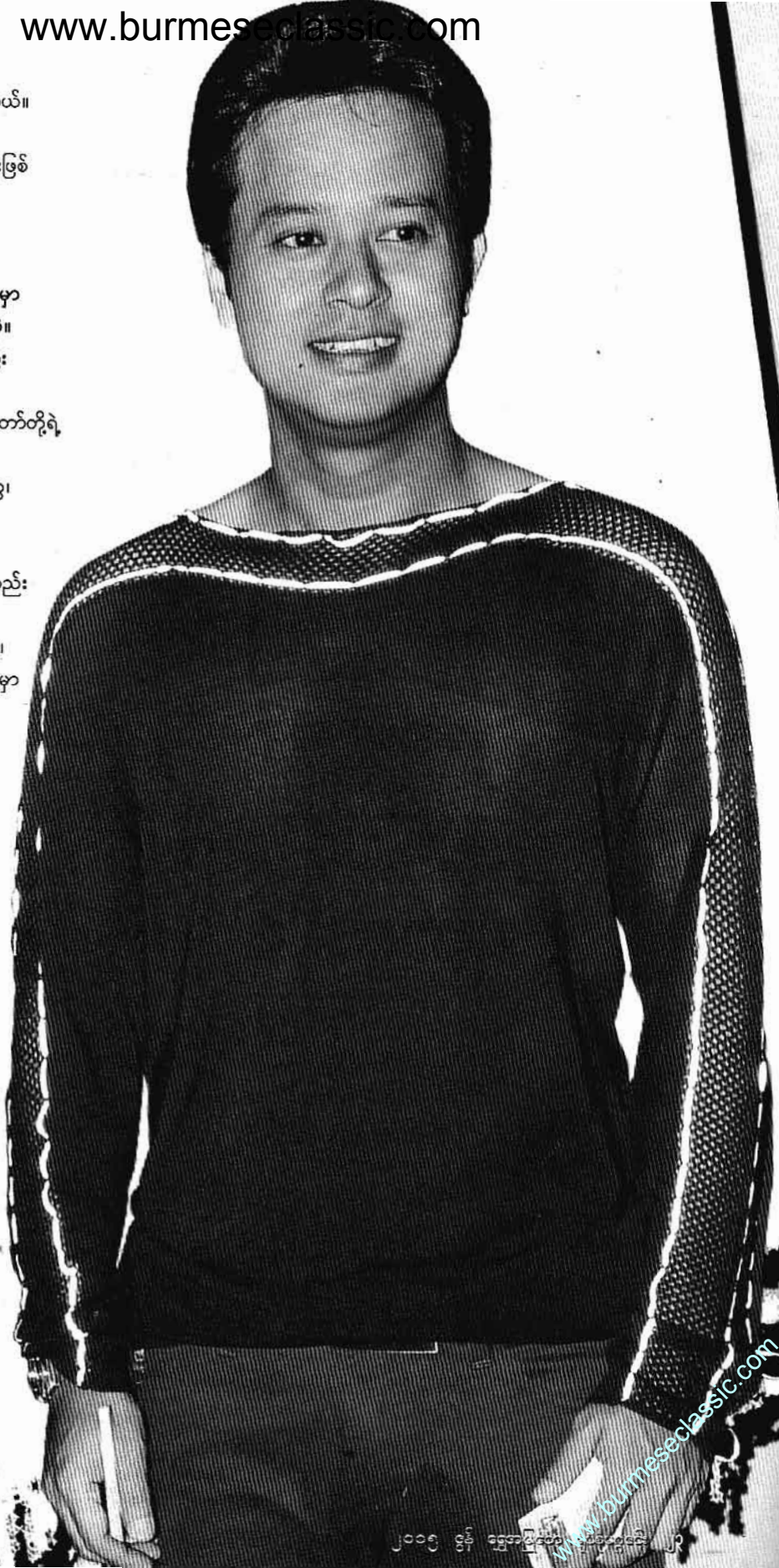
အစအဆုံး အကုန်လုံး နီးပါး ကိုယ်တိုင်ပဲ လုပ်ရတာပဲ။ ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းတွေ၊ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်တွေ၊ ရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်သူတွေ စသဖြင့် ကျွန်တော်က စတုဒိသာမှာ ပါဝင်လှူဒါန်းပါလို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ စပြီး မခေါ်ခဲ့ပါဘူး။ စတုဒိသာလေး ကျွန်တော် ကျွေးချင်တယ်။ အဲဒီပွဲကို လာကြပါလို့ ဖိတ်တာပေါ့။ ဖိတ်တဲ့အခါမှာ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်ပဲ များများစားစား လုပ်ဖို့ ရည်ရွယ်ထားတာပါ။ မိတ်ဆွေတွေ၊ အပေါင်းအသင်းတွေ အကုန်လုံးက သူတို့လည်း ပါချင်တယ်။ သူတို့လည်း ကျွေးချင်တယ်လို့ ပြောရာကနေပြီးတော့ တအားများသွားတာ။ အားလုံးက ပူးပေါင်းပြီး ပါဝင်ပေးကြတာပါ။

စတုဒိသာအလှူမှာ ဘယ်နှမျိုး ကျွေးဖြစ်ခဲ့တာလဲ။

ကျွန်တော်နဲ့ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းတွေက နှစ်မျိုးလောက် ကျွေးကြတယ်။ SKY Net ဘက်ကနေပြီးတော့လည်း ၇ ဖွဲ့လောက်ရှိတော့ ၃၃၊ ၃၄ မျိုးလောက် ကျွေးဖြစ်တယ်။ ပြေတီဦး ပညာရေးဗေဒင်ဒေးရှင် အနေနဲ့ ရွှေမြန်မာဒ်ပေါ် ကျွေးပါတယ်။ ကျွန်တော် မိသားစုအနေနဲ့ ကော်ဇွန်ခေါက်ဆွဲ ကျွေးပါတယ်။

အခြားအခြားလည်း ပါပါတယ်။
အချိန်တိုင်း နေရာတိုင်း
အဖွဲ့အတွက်လည်း စီစဉ်ပေးဖြစ်
တယ်။ သူတို့လည်း
ပါဝင်ပေးကြတယ်။
တရားအလှူပြီးတော့
ရေစက်ချ အမျှပေးဝေပြီးချိန်မှာ
ဘယ်လို ဆက်ပြီး ခံစားရလဲ။
အရမ်းကို ကျေနပ်ကြည်နူးပြီး
ပီတိဖြစ်ရတယ်။
ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့
မြင်ရတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ
ကျွတ်မလွတ်သေးတဲ့သူတွေ၊
ဒီအလှူအတမ်းကို
အမျှလိုချင်တဲ့သူတွေ၊
သာဓုခေါ်ချင်ကြတဲ့သူတွေလည်း
အများကြီး ရှိမှာပါ။
ဆရာတော်ကလည်းမိန့်တယ်။
အမျှဝေခါနီး၊ သာဓုခေါ်ခါနီးမှာ
နို့ရိုသမျှ အားလုံးကို
ပင့်ပါ။ မိတ်ပါ။ အကုန်လုံး
ထားနိုင်တဲ့သူတွေ
သာဓုခေါ်လို့
ရအောင်မိတ်ပါ။
တချို့က ဒီလိုပင့်မှ
မိတ်မှလာလို့ရတဲ့
သူလည်း ရှိတယ်။
နို့သမျှ ဘဝအဆက်ဆက်၊
သံသရာအဆက်ဆက်က
တော်စပ်ခဲ့တဲ့
ဆွေမျိုးတွေကိုကအစ
အကုန်လုံး ပင့်မိတ်ပြီးတော့
အမျှဝေပြီး သာဓုခေါ်ရတဲ့
ကြည်နူးပီတိက ဘာနဲ့မှ
နှိုင်းလို့ မရပါဘူး-လို့
ပြောတိုင်းက တရားအလှူ၊
တောဒီသာအလှူနဲ့
ဖတ်သက်ပြီး ပီတိစကား
ပြောကြားပေးခဲ့ပါတယ်။

■
လင်းနိုင်ဦး

ပထမဦးစွာ ထိက
ချီချင်းနပ်ပုဒ်ကို
 ဒွန်နိုင်းတင်တဲ့
ရတနာမိုင်

လမ်းဆုံခြင်း

အဆိုတော်အဖြစ်နဲ့သာမက
သရုပ်ဆောင်အလုပ်ကိုပါ
လုပ်ဖြစ်နေတဲ့ ရတနာမိုင်က
ကွယ်လွန်သူ စာရေးဆရာ၊ ဒါရိုက်တာ၊
သရုပ်ဆောင် သန်းဖေလေးရဲ့
အမှတ်တရ တေးစီးရီးကို
ဒါရိုက်တာ ရဲမြင့်လွင်က ဗီဒီဒီအဖြစ်
ပုံဖော်တဲ့နေရာမှာ ပါဝင်သရုပ်ဆောင်ဖြစ်နေတဲ့
အတွက် ရတနာမိုင်ရဲ့ အနုပညာ လှုပ်ရှားမှုများကို
မေးကြည့်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။
ရတနာမိုင်က ဦးသန်းဖေလေးရဲ့
တေးစီးရီး လေ့စားမလေး မိမိမော်မ

သဲနုရွယ်သို့...မှာ ဘယ်လို
ကြောင့် ပါဝင်သရုပ်ဆောင်
ဖြစ်တာလဲ။ ဒီသီချင်းကို
သိရဲ့လား။

မိုင်လေးကတော့ ဒီ
သီချင်းတွေ အောင်မြင်တဲ့
အချိန် မမွေးသေးဘူးလို့
မေမေကပြောတာပဲ။ ဦးသန်း
ဖေလေးက မေမေ မိုင်ထက်
တောင် စောတယ်လို့ ပြော
တယ်။ ဒါပေမဲ့ မေမေက ဆို၊
ဆိုပြနေတော့ သဘောကျတဲ့
အထဲမှာ ပါတာပေါ့။ အခု
ရိုက်နေတာကလည်း နာမည်
ကြီး သီချင်းတစ်ပုဒ်ဖြစ်တဲ့
ဘာပဲ လုပ်ရလုပ်ရလေ သီ
ချင်းကို သရုပ်ဆောင်ရတာ
ပါ။

အခုလောလောဆယ်မှာ
အနုပညာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး
ဘာတွေ လှုပ်ရှားနေလဲ။

လောလောဆယ်မှာ
တော့ အနုပညာဂီတ မောင်
နှမများအတွက် VCD တွေ
ရိုက်ကူးပေးနေပါတယ်။ ဒါ
ပြီးရင် ဗီဒီယိုကားတစ်ကား
လည်း ရိုက်ကူးဖို့ ရှိပါတယ်။
ကားနာမည်တော့ မသိသေး
ဘူး။ ဒါရိုက်တာ ဇော်မျိုး
(ခရေပုံပြင်)က ရိုက်ကူးပေး
သွားမှာပါ။ မိုင်လေး နောက်
ထပ် တစ်ကိုယ်တော်အတွက်
လည်း စ,စီစဉ်နေပါပြီ။
သီချင်းတွေ စုနေပါပြီ။

အခုရိုက်မယ့် ကားက
မိုင်လေးအတွက် ဘယ်နှကား
မြောက်ကားလဲ။ ဘာဖြစ်လို့
သရုပ်ဆောင် လုပ်ဖြစ်သွား
တာလဲ။

အခု ရိုက်မယ့်ကားက
မိုင်လေးအတွက် ၁၀ ကား
မြောက်ကားပါ။ ကားရိုက်

ဖြစ်တယ်
ဆိုတာကလည်း
လာကမ်းလှမ်းလို့
လုပ်ကြည့်ရင်းနဲ့
လုပ်ဖြစ်သွားတာပါ။
အခု ရိုက်မယ့်ကားမှာ
မိုင်လေးက
ဘယ်လိုနေရာက
သရုပ်ဆောင်ရမှာလဲ။
ဒီကားမှာ မြန်မာဆန်တဲ့
အမျိုးသမီး
ဇာတ်ရုပ်ပုံစံနဲ့
လုပ်ခွင့်ရမယ်လို့
ပြောတယ်။
ဇာတ်ညွှန်းက
အချောသတ်
နေတုန်းဆိုတော့
အတိအကျတော့
မသိသေးဘူး။

အခု
လောလောဆယ်မှာ
ရတနာမိုင်ရဲ့
သီချင်းတွေကို
အွန်လိုင်းပေါ်မှာ
တင်ထားတာ တွေတယ်။
ဘာဖြစ်လို့
နှစ်ပုဒ်တည်း
ဖြစ်နေတာလဲ။
ဦးကိုကိုလွင်တို့ရဲ့
Myanmar Music Online
Store ကနေသီချင်းတွေ
ရောင်းဖြစ်တော့ အခုဆိုရင်
လည်း ဂွတ်ဒိုက်ချစ်သူ
အယ်လ်ဘမ်တစ်ခုလုံးကို
VCD အဖြစ်
တင်ထားတယ်။
အခုရက်ပိုင်းမှာတော့
မိုင်လေး ရဲ့ ပဗ္ဗာဗမ
အယ်လ်ဘမ်ကို CD ပဲ
ဖြန့်ဖြစ်ခဲ့တာဖြစ်လို့
အဲဒီထဲက မိုင်လေး
ကြိုက်တဲ့

သီချင်းနှစ်ပုဒ်ဖြစ်တဲ့ ပြန်သိမ်းဆည်းမရသော သီချင်းနဲ့ အချိန်တွေနှောင်းခဲ့ပြီ
သီချင်းနှစ်ပုဒ်ကို ဗီစီဒီရိုက်ပြီး အွန်လိုင်းမှာ တင်ထားတယ်။ ပရိသတ်တွေလည်း
ထယ်ယူအားပေးကြတယ်လို့ ကြားရတယ်။
နှစ်ပုဒ်ပဲ တင်မှာလား၊ ကျန်တာတွေ
ဆက်မရိုက်တော့ဘူးလား။
အခု နှစ်ပုဒ်ပဲ ရောင်း ဖြစ်မှာပါ။
ပထမအခွေက တခြားသူက
မီးဧည့်ထုတ်လုပ်ပေးတာဖြစ်လို့
နှစ်ပုဒ်ပဲ ရိုက်ဖြစ်တာ။
နောက်အခွေကျရင်တော့
အားလုံးကို ရိုက်ဖြစ်မှာပါ။
တော်တင်ဘာ
လောက်ဆိုရင်တော့
တစ်ကိုယ်တော်တေးစီးရီး
ထွက်ဖို့ ရှိပါတယ်။
သီအချိန်ကျရင်လည်း
အွန်လိုင်းပေါ် တင်ဦးမှာပါ။
အားပေးကြပါဦး-လို့
ရတနာမိုင်က
ပြောပြခဲ့ပါတယ်။

■
လင်းနိုင်ဦး

ဒါရိုက်တာနေပိုင်ရဲ **တုံရှည်**
မိုးကျော်ထွန်း

ချစ်ခြင်း ဗီဒီယိုထုတ်လုပ်ရေး
အတွက် လှိုင်မျက်သွယ်ရဲ့
ဇာတ်လမ်းကို မင်းတခေတ်
ဇာတ်ညွှန်းရေးဖွဲ့ပြီး
ဒါရိုက်တာ နေပိုင်
နိုက်ကူးထားတဲ့ တိုရှည်
ဗီဒီယိုဇာတ်ကားကို
နှိပ်လအတွင်းမှာ
မြန်မာတစ်နိုင်ငံလုံးသို့
ဖြန့်ချိတော့မှာ ဖြစ်ပါတယ်။
တိုရှည် မှာ အဓိကဇာတ်ဆောင်များ
အဖြစ် မြင့်မြတ်နဲ့ဝတ်မှုံရွှေရည်တို့
ပါဝင်သရုပ်ဆောင်ထားကြပြီး
ဇာတ်ပို့ဇာတ်ရံများအဖြစ်
ကျသီ၊ ကောင်းဆက်ထူး၊
ကျော်သစ်၊ ဦးဝင်းမြိုင်၊ နဒီနွယ်၊
နန်းထိပ်ထားစံ၊ ဆုလတ်မိုး၊
သိမ့်သိမ့်တုန်၊ ခိုင်သံကျော်
အစရှိတဲ့ အနုပညာရှင်များ
ပါဝင်သရုပ်ဆောင်

ထားကြပါတယ်။
တက္ကသိုလ်နောက်ခံ
ဇာတ်လမ်းအဖြစ်ရိုက်ကူး
ထားရာမှာ သင်္ချာမေဂျာမှ
ရဲရင့်နောင်(မြင့်မြတ်)က
မေဂျာကင်းဖြစ်ပြီး
မိုးမိုးသီဟ(ဝတ်မှုံရွှေရည်)က
အင်္ဂလိပ်စာမေဂျာမှ ကွင်း
ဖြစ်ပါတယ်။ ရဲရင့်နောင်ကို
မိန်းကလေးများက
စိတ်ဝင်စားကြပေမဲ့
ရဲရင့်နောင်ကတော့
ဘယ်သူ့ကိုမှ
စိတ်မဝင်စားခဲ့ပါဘူး။
မိုးမိုးသီဟအနားမှာလည်း
ချစ်သူပိုင်းပိုင်းလည်းပါပဲ။
မိုးမိုးသီဟက ချဉ်းကပ်
လာတဲ့ ယောက်ျားလေးများကို
လက်ခံသယောင်ယောင်
လုပ်ထားပြီးအဖြေပေးစယ့်
နေကျမှ အသည်းခွဲတတ်တဲ့
မိန်းကလေးဖြစ်ပါတယ်။
အဆောင်မှာနေတဲ့
ရဲရင့်နောင်နဲ့အတူ
သူငယ်ချင်းများဖြစ်တဲ့
တိုးပွား(Kညီ)နဲ့ ရောင်ခြည်
(ကောင်းဆက်ထူး)တို့
နှစ်ယောက်မှာလည်း
တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်
မသိဘဲ မိုးမိုးသီဟဆီက
အချစ်ကိုရရှိဖို့ ကြိုးစား
နေကြသူများ ဖြစ်ပါတယ်။
တိုးပွား အရှက်ကွဲသွားသလို
ရောင်ခြည်မှာလည်း အသည်းကွဲ
ခဲ့ရပါတယ်။ ဒါကြောင့်

သူတို့နှစ်ယောက်က
သူငယ်ချင်းဖြစ်တဲ့
ရဲရင့်နောင်ကို
သူတို့ကိုယ်စား
မာနခဲကလေး
မိုးမိုးသီဟအား
သူတို့အသည်းကွဲသလို
ခံစားရအောင်
လက်စားချေပေးဖို့
တောင်းဆိုကြပါတယ်။
ရဲရင့်နောင်က မေဂျာချင်း
မတူတဲ့အတွက်
မိုးမိုးသီဟကို
မမြင်ဖူးပါဘူး။ ဒါကြောင့်
တိုးပွားနေရောင်ခြည်တို့က
ရဲရင့်နောင် မြင်ဖူးအောင်လို့
လိုက်ပြပါတယ်။
ရဲရင့်နောင် မိုးမိုးသီဟကို
မြင်လိုက်ချိန်မှာ
မှင်တက်မိသွားပါတယ်။
ဓာနခဲကလေးဖြစ်တာကြောင့်
သမားရိုးကျနည်း မသုံးဘဲ
မိုးမိုးသီဟရဲ့စိတ်ကို
မချင်မရဲဖြစ်စေဖို့
ရဲရင့်နောင်က ဖန်တီးပါတယ်။
နောက်က တကောက်ကောက်
လိုက်နေတာကို သိတဲ့
မိုးမိုးက တခြား
ယောက်ျားလေးတွေကို
အထာပေးသလို
လက်ကိုင်ပဝါကလေး
ထွတ်ချပစ်ခဲ့ပါတယ်။
နောက်က လိုက်လာတဲ့
ရဲရင့်နောင်က တောဟောလို့
လှမ်းခေါ်လိုက်ချိန်
မိုးမိုးက
ရပ်ပြီး
လှည့်
ကြည့်
လိုက်ပါ
တယ်။
ဒါပေမဲ့
မိုးမိုး

အထင်နဲ့အမြင် လွဲသွားပါပြီ။
ရဲရင့်နောင်က တခြား
ယောက်ျားလေးများလို
သူချခဲ့တဲ့ လက်ကိုင်ပဝါကို
ကောက်ပြီး လာပေးတာ မဟုတ်ဘဲ
သူ့ကိုကျော်ပြီး တခြားမိန်းကလေး
တစ်ယောက်ကို လှမ်းခေါ်တာ
ဖြစ်နေပါတယ်။ ဒီနည်းနဲ့ မိုးမိုးရဲ့စိတ်ကို
မရိုးမရွဲဖြစ်အောင် ပထမဆုံး
လုပ်လိုက်ပါတယ်။ နည်းပေါင်းများစွာနဲ့
ရဲရင့်နောင်က မိုးမိုးကို စိတ်နှိုးလှီးခဲ့လို့
ဖြစ်အောင် ဖန်တီးခဲ့သလို မိုးမိုးကလည်း
တစ်နည်းမဟုတ်တစ်နည်းနဲ့ ပြန်ပြီး
လက်စားချေတတ်ပါတယ်။
နောက်ဆုံးမှာတော့ မိုးမိုးအပါးကို
ရဲရင့်နောင် ချဉ်းကပ်ခွင့်ရသွားပါပြီ။
ချစ်ရေးဆိုတဲ့အခါ မိုးမိုးက
သူ့ပညာခန်းကို စီးသွားတော့တယ်။
ပထမနည်းကတော့
သူ့ဈေးဝယ်ထွက်ရာမှာ
ရဲရင့်နောင်က Clown တစ်ယောက်လို
ဝတ်စားဆင်ယင်ပြီး လိုက်ရဲပါ့မလားလို့
စမ်းသပ်လိုက်တာပါပဲ။ ရဲရင့်နောင်
ကလည်း မိုးမိုးတောင်းဆိုတဲ့
အတိုင်း လုပ်ပြခဲ့ပါတယ်။
ဒုတိယနည်းကတော့ မိန်းမတစ်ယောက်လို
ဝတ်စားပြီး သူ့နောက်က လိုက်စေခဲ့တာ
ပါ။ ဒါကိုလည်း ရဲရင့်နောင်
လုပ်ပြနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ တတိယနည်းကတော့
ကျောင်းဝင်းထဲမှာ ဓာတ်မင်းသားလို
ဝတ်စားပြီး လာရဲ မလာရဲ စမ်းသပ်
ခြင်းပါ။ မိုးမိုးကို ချစ်မိပြီဖြစ်တဲ့
ရဲရင့်နောင်က တကယ့်ဓာတ်မင်းသားလို
ဝတ်စားပြီး တက္ကသိုလ်ဝင်းထဲမှာ
လျှောက်သွားပြပါတယ်။ ရဲရင့်နောင်ကို
လက်ခံဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တဲ့ မိုးမိုးက
သူ့အဖြေအဖြစ် အနောက်တိုင်းလည်စည်း
တစ်ခုကို ရဲရင့်နောင် ခေါင်းပေါ်ကနေ
စွပ်ပေးလိုက်ပါတယ်။ ကျောင်းကို
တစ်ဝတ်ပတ်ပြီးရင် အဲဒီလည်စည်းမှာ
ရေးထားတဲ့အဖြေကို ကြည့်လို့
ရပြီဆိုတဲ့အတွက် ရဲရင့်နောင်
ဓာတ်မင်းသားပုံစံနဲ့ ကျောင်းကို

တစ်ပတ်ပတ်လိုက်ပါတယ်။
အဖြေကို ရှာကြည့်လိုက်တဲ့
အခါမှာတော့ လည်စည်းရဲ့
တစ်နေရာမှာ 'ရဲရင့်နောင်ကို
ချစ်ပါတယ်' ဆိုတဲ့ အဖြေ
တွေ့ရပါတယ်။

ချစ်သူနှစ်ဦး ပြေလည်
သွားပြီး သူငယ်ချင်းများနဲ့
စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုမှာ
စားကြပါတယ်။ ကိုယ်ကြိုက်
ရာ ကိုယ်မှာဆိုတော့ ရောင်
ခြည်က 'တိုရှည်' ကိုမှာလိုက်
ပါတယ်။ အဲဒီမှာ ပြဿနာ
တက်တော့တာပါပဲ။ မျက်
ရည်ပေါက်ပေါက်ကျလာတဲ့
မိုးမိုးက စားသောက်ဆိုင်ထဲ
ကနေ ထွက်ပြေးသွားပါတယ်။
ရဲရင့်နောင်ကိုလည်း အတွေ့
မခံတော့ပါဘူး။

'တိုရှည်' မှာလိုက်ရုံနဲ့

ဘာကြောင့်ဒီလိုဖြစ်သွားရ
တယ်ဆိုတာကို အဓိက
အချက်အနေနဲ့ ဒီဗီဒီယိုကားမှာ
ကြည့်ကြရမှာပါ။ ကျွန်တော်တို့
မြန်မာ ဗီဒီယိုကားများမှာ
တကယ့်နေရာများကို
ရိုက်ကူးခွင့် မရတဲ့အတွက်
ဖြစ်သလိုရိုက်ကြရတာတွေ
ရှိနေဆဲဖြစ်ပါတယ်။
ဒီဇာတ်လမ်းရဲ့
အဓိကနေရာက
တက္ကသိုလ်စာသင်ခန်းများ
ဖြစ်ပါတယ်။ တက္ကသိုလ်
ထဲမှာ ရိုက်ခွင့်မရတဲ့အတွက်
အထက်တန်းကျောင်း
တစ်ခုမှာ
ဇာတ်ဝင်ခန်းများကို
ရိုက်ထားရပါတယ်
(အ.ထ.က-၆ ဗိုလ်တထောင်
လို့ ထင်ပါတယ်။)။

ဟောင်းခွမ်းဆွေးမြည့်နေတဲ့
စာသင်ခန်း၊ တက္ကသိုလ်
စာသင်ခန်းများမှာ မတွေ့ရဖူး
တဲ့ ပလတ်စတစ်ထိုင်ခုံများ
ထိုသုံးပြီးရိုက်ထားရပါတယ်။
မြန်မာရုပ်ရှင် ဗီဒီယိုများရဲ့
အားနည်းချက်တစ်ခုပါပဲ။
‘တိုရှည်’ ဆိုတာကို
ဇာတ်ရဲ့အဓိကအချက်အဖြစ်
သုံးနှုန်းပုံလောက်အထိ မပေါ်
အောင် ထိန်းထားတဲ့အတွက်
သမားရိုးကျအချစ်ဇာတ်ကား
မျှားထက် စိတ်ဝင်စားစရာ
ကောင်းပါတယ်။ တက္ကသိုလ်
ကျောင်းဖြစ်တဲ့ အတွက်
ကျောင်းသူကျောင်းသားများ
အဖြစ် ဇာတ်ရုံတော်တော်များ
မျှားကိုသုံးထားပါတယ်။ ဒါ
မေ့ တချို့ဇာတ်ရုံများက

အသက်ကြီးကြီးတွေ ပါနေတာ
ကြောင့် အဲဒါကိုတော့
ဒါရိုက်တာက စိစစ်စေချင်
ပါတယ်။ ဇာတ်ကို
မထိခိုက်ဘူးဆိုပေမဲ့
၃၀ ကျော် ဇာတ်ရုံတွေကို
မြင်ရတဲ့အခါမှာ ပရိသတ်အနေနဲ့
စိတ်အနှောင့်အယှက်
ဖြစ်မိလို့ပါ။ အဲဒါကလွဲရင်
တိုရှည် ဟာ သာမန်
ဇာတ်ကားများထက်
ထူးခြားတဲ့အချစ်
ဇာတ်လမ်းဖြစ်တာကြောင့်
စွန့်လအတွင်း ဖြန့်ချိတဲ့အခါ
ပရိသတ်များ
စောင့်ကြည့်
ကြစေချင်ပါတယ်။
■
မိုးကျော်ထွန်း

မင်္ဂလာမောင်နှံတို့အတွက် မင်္ဂလာဝတ်စုံပြပွဲ

ပျဉ်းမိုးလွင်

၂၀၁၅ခုနှစ်အတွင်းမှာ
မင်္ဂလာဆောင်နှင်းကြမယ့်
မင်္ဂလာမောင်မယ်များအတွက်
ဆူးလေရှန်ဂရီလာဟိုတယ်က
စီစဉ်ပေးထားမှုများနှင့်
မင်္ဂလာတစ်ပွဲလုံးအတွက်
တစ်နေရာတည်းမှာ
အပြီးအပြည့်အစုံ
ဝန်ဆောင်မှုပေးသွားမယ့်
မင်္ဂလာဝတ်စုံပြပွဲကို ဧပြီလ
၂၆ ရက်နေ့က ရန်ကုန်မြို့
ဆူးလေဘုရားလမ်းရှိ
ဆူးလေရှန်ဂရီလာဟိုတယ်
မင်္ဂလာခန်းမမှာ ကျင်းပခဲ့ပါတယ်။
မင်္ဂလာဝတ်စုံပြပွဲမှာ မင်္ဂလာပွဲနှင့်

ဆေးလိပ်ခင်စာတင်စာ(ရွှေအောင်အောင်)၊ လမ်းပို့ဆွဲ

သက်ဆိုင်တဲ့မိတ်ကပ်၊ ဆံပင်၊ မန်းအလှပြင်၊
 ဓာတ်ပုံ၊ ဗီဒီယို၊ မင်္ဂလာအခမ်းအနား
 ပြင်ဆင်ခြင်းနဲ့ မင်္ဂလာမောင်နှံတို့အတွက်
 လိုက်ဖက်မယ့် မင်္ဂလာဝတ်စုံများကို ရွေးချယ်
 ဆင်ခြန်းခွင့်ရအောင် ခွဲနှီးလို့ ၂ နာရီမှ
 စတင်ပြီး ည ၈ နာရီအထိပြသပေးခဲ့ပါတယ်။
 မင်္ဂလာဝတ်စုံပြပွဲမှာ ပထမဦးစွာ ပြသ
 ပေးတာကတော့ ဒီဇိုင်းမှာ မင်းသက်စံရဲ့
 မင်္ဂလာဝတ်စုံပွဲတက်ဝတ်စုံများဖြစ်ပါတယ်။
 ဆတ်လက်ပြီး Forever Wedding Dress
 Photo Studio and Video 7 Picture
 Wedding Dress & Photo Studio နဲ့ ဒီဇိုင်းမှာ
 မိုးကုတ်ပေါက်ပေါက်တို့ရဲ့ဖက်ရှင်များနဲ့
 မင်္ဂလာဝတ်စုံပြပွဲပြသပေးခဲ့ပါတယ်။
 မင်္ဂလာခန်းမကို ဝင်လိုက်တာနဲ့ ဆူးလေ
 ရှန်ဂရီဟိုတယ်က မင်္ဂလာဆောင်နှင်းကြမယ့်
 မင်္ဂလာမောင်နှံတို့အတွက် ဝန်ဆောင်မှုပေးသွားမယ့်
 အစီအစဉ်များနဲ့ မင်္ဂလာဝတ်စုံပြပွဲနေ့မှာ လာရောက်
 စာရင်းသွင်းတဲ့ မင်္ဂလာမောင်မယ်တို့အတွက်
 အထူး Discount များနဲ့ ဆူးလေရှန်ဂရီလာက
 ဝန်ဆောင်မှုပေးသွားမယ့်အစီအစဉ်များကို
 စိတ်ကြိုက်လေ့လာပြီး ရွေးချယ်ခွင့်ရအောင်
 ခန်းမပြည့် ပြသပေးထားပါတယ်။ ဒါ့အပြင်
 ဒီဘက်ခေတ်မှာပြန်ပြီး ကျင်းပလာတဲ့ မင်္ဂလာ
 ကံသိက်သွန်းလောင်းခြင်း အစီအစဉ်များနဲ့
 ဓာမိကျော်၊ မလေးရှား၊ ရဲ့ နန်းပြာသာဒ်တံသိတ်
 အပြင်အဆင်အလှအပများအပြင် ဝန်းအလှပြင်
 လင်းလင်းရဲ့ ဝန်းအလှပြင်ဆင်ပေးမယ့်
 ဝန်ဆောင်မှုများကိုပါ မြင်တွေ့ခဲ့ရပါတယ်။
 အဖွင့်ပြသပေးတဲ့ ဒီဇိုင်းမှာ မင်းသက်စံရဲ့မင်္ဂလာ
 ဝတ်စုံ၊ ပွဲတက်ဝတ်စုံနဲ့ ညနေခင်းဝတ်စုံ
 ပြသတဲ့အစီအစဉ်မှာ နိုင်ငံကျော်သရုပ်ဆောင်များက

ဝတ်ဆင်ပြသပေးခဲ့ပါတယ်။
 ဧည့်သည်တော်များ နှစ်သက်
 သဘောကျတဲ့ အစီအစဉ်ဖြစ်ခဲ့ပါ
 တယ်။ သရုပ်ဆောင်များအတွက်
 ပွဲတက်ဝတ်စုံများနဲ့ ဇာတ်ကားများ
 မှာဝတ်ဆင်ဖို့ ချုပ်လုပ်ပေးနေတဲ့
 ဒီဇိုင်းနာ မင်းသက်စံက အခုပြသ
 ပေးတဲ့ ဖက်ရှင်ပြပွဲက သူ့အတွက်
 ပထမဦးဆုံးပြပွဲဖြစ်လို့ မင်းသက်
 စံရဲ့လက်ရာ ဒီဇိုင်းသစ်များကို မြင်
 တွေ့ခွင့်ရခဲ့ကြတာ ဖြစ်ပါတယ်။
 မင်းသက်စံရဲ့ဝတ်စုံများကို ဝတ်
 ဆင်ပြသပေးခဲ့သူများက နေတိုး၊
 ကျော်ကျော်မိုး၊ မင်းမော်ကွန်း စတဲ့
 သရုပ်ဆောင် များနဲ့ စိုးမြတ်သူဇာ၊
 စိုးမြတ်နန္ဒာ၊ ဇင်ဇင်ဇော်မြင့် စတဲ့
 သရုပ်ဆောင်များအပြင် အဆိုတော်
 မေဆွိနဲ့ ရှိုးမလျှောက်ဖြစ်တာ
 ကြာပြီဖြစ်တဲ့ တင်မိုးလွင်တို့ကပါ
 မင်းသက်စံရဲ့ဝတ်စုံများကို ဝတ်
 ဆင်ပြီး ဖက်ရှင်ရှိုး ပြသပေးခဲ့
 တာဖြစ်ပါတယ်။ မင်းသက်စံက
 သူ့ရဲ့ဖက်ရှင်မှာ ခရစ္စတယ်ချောင်း
 လေးများကို အထည်စများမှာ
 ပုံစံအမျိုးမျိုးနဲ့ ဆင်ခြန်းထားပြီး
 အနုစိတ်လက်ရာများနဲ့ ပုံဖော်
 ပေးထားလို့ တစ်မျိုးတစ်ဘာသာ
 ဆန်းပြားပြီး လှပနေတာတွေကို
 လည်း မြင်ခဲ့ရပါတယ်။ ■

လင်းနိုင်ငံ

ကမ္ဘာ့အလှဆုံး မိန်းမသား ဇာနည်ညီမ

တစ်ပတ်တစ်ကြိမ် ထုတ်ဝေနေတဲ့ People မဂ္ဂဇင်းကြီးက နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ရွေးချယ်ဖော်ပြပေးနေတဲ့ ကမ္ဘာ့အလှဆုံး မိန်းမသားအဖြစ် ၂၀၁၅ ခုနှစ်အတွက် ရွေးချယ် ပေးလိုက်တာကတော့ ရုပ်ရှင်မင်းသမီး စန္ဒြာဘူးလော့ခ် ဖြစ်ပါတယ်။ မေလ ၅ ရက်နေ့ထုတ် မဂ္ဂဇင်းရဲ့မျက်နှာဖုံးရှင်အဖြစ် ဖော်ပြပေးပြီး အယ်ဒီတာတစ်ဦးဖြစ်တဲ့ ဂျူလီယက်ဒန်က အင်တာဗျူးမေးပေးထားတာကို ရွှေအမြဲလှ

ပရိသတ်များအတွက် ဖော်ပြပေးလိုက်ပါတယ်။

စန္ဒြာဘူးလော့ခ်က အော်စကာဆုရပြီးသူဖြစ်ပြီး အသက်အရွယ်အားဖြင့် ၅၀ ရှိကာ ၅ နှစ်သားကလေး လူးဝစ္စကို မွေးဖွားထားသူဖြစ်ပါတယ်။

□

People မဂ္ဂဇင်းက ကမ္ဘာ့အလှဆုံးမိန်းမသားအဖြစ် ရွေးချယ်လိုက်တယ်လို့ သိရတဲ့အခါမှာ ဘယ်လိုများ ခံစားရပါသလဲ။

ကျွန်မ ရယ်မိတယ်။ အံ့ဩစရာကြီးလို့လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြောမိပါတယ်။ သူများကိုတော့ မပြောဖြစ်ပါဘူး။

ဒီတော့ အလှတရားဆိုတာကို ရှင့်အနေနဲ့ ဘယ်လိုများ ဖွင့်ဆိုချင်ပါသလဲ။

အလှစစ်ဆိုတာ ဒီမြို့မှာတော့ အင်မတန်တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် 'အဲဒီလိုလေးတော့ လှချင်လိုက်တာ' လို့ ပြောရမယ့်သူ မရှိပါဘူး။ အလှတရားဆိုတာ လူကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့၊ မိခင်ကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့၊ အလုပ်အကိုင်ကောင်းကောင်းဖြစ်ဖို့၊

ကိုယ့်ရှေ့မှာ မားမားမတ်မတ်ရပ်ပေးမယ့်သူ ရှိဖို့ လိုတယ်လို့ ကျွန်မ ထင်ပါတယ်။ ကျွန်မ တွေ့တဲ့ အလှဆုံးမိန်းမသားတွေက ကြိုးစားအားထုတ်မှု နည်းကြပါတယ်။

ရှင့်ဘဝမှာ အလှဆုံးမိန်းမသားလို့ သတ်မှတ်နိုင်တဲ့သူတွေက ဘယ်သူတွေများလဲ။

ကျွန်မ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အလှဆုံးမိန်းမတွေ အများကြီး ရှိပါတယ်။ ကျွန်မ အစ်မဆိုရင် ပြစ်မျိုးမဲ့မထင် လှတဲ့အလှမျိုးပါ။ သူက ကြင်နာတတ်တယ်။ ချိုချိုသာသာ ရှိတယ်။ စိတ်ထားပွင့်လင်းတယ်။ ကျွန်မကိုလည်း ဘယ်သူနဲ့မှ မတူအောင် ချစ်တယ်။ ကျွန်မဘဝမှာ တွေ့ဖူးတဲ့မိန်းမသားတွေက မိုးပေါ်ကနေ ကျလာတဲ့ လေထီးနဲ့ ဆင်းလာသူတွေလိုပါပဲ။ သူတို့က ကျွန်မကို အရမ်းဂရုစိုက်ကြတယ်။ ကျွန်မခြေထောက်ပေါ်မှာ ကျွန်မ ရပ်တည်နိုင်မှသာ သူတို့စွန့်ခွာကြပါတယ်။ သူတို့က အမြဲတမ်း ကျွန်မကို အထောက်အကူပေးကြပါတယ်။

ရှင့်မှာ ခြေနှစ်ချောင်းသာ ပါတဲ့

ခွေးကလေးတစ်ကောင်နဲ့ ခြေသုံးချောင်းပါတဲ့ခွေးတစ်ကောင် ရှိတယ်လို့ ကြားပါတယ်။ သူတို့ရဲ့အလှကရော ဘာတွေလဲ။

သူတို့အနေနဲ့ သူတို့မှာ ချို့ယွင်းချက်ရှိနေတယ်လို့ မထင်ကြသလိုပါပဲ။ ကျွန်မခွေးကလေး ရူဘီမှာ ရှေ့ခြေထောက်နှစ်ချောင်း မရှိပါဘူး။ ခြေထောက်နှစ်ချောင်း မရှိတဲ့အတွက် ရူဘီက အမြဲလှမနေပါဘူး။ လူတွေ လမ်းလျှောက်သလို သူ့နောက်ခြေထောက်နှစ်ချောင်းနဲ့ လမ်းလျှောက်ပါတယ်။ အပေါ့အပါးသွားတာကအစ ခြေနှစ်ချောင်းနဲ့လျှောက်ပြီး ရေအိမ်အထိ သွားပါတယ်။ သူ လမ်းလျှောက်ရင်တော့ ဟိုယိမ်းဒီယိမ်းနဲ့ အရက်သမားတစ်ယောက် လမ်းလျှောက်နေသလိုပါပဲ။ ခြေသုံးချောင်းပဲပါတဲ့ ပေါ့ပီ ဆိုတဲ့ခွေးမလေးကလေးကတော့ သူ့ကိုယ်သူ ဧရာမခွေးကြီးလို အထင်ရောက်နေပါတယ်။ သူစမ်းတစ်ယောက် ကျွန်မ ၅ ပေအကွာလောက်အထိ ကပ်လာရင် သူက ရန်မို့မို့ ကြိုးစားတော့တာပဲ။ ကြည့်လိုက်ရင် အလေးချိန် ၆ ပေါင်

မို့တဲ့ ခွေးပိန်ကလေးတစ်ကောင်ပါ။
လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ် ၂၀ လောက်က
တမ်းတခွဲတာတွေကို ဒီနေ့ မှတ်မိသေး
ထား။

တမ်းတခွဲတာတွေကတော့ အများ
ကြီးပါပဲ။ အခုနေ ပြန်သွားလို့ရမယ်ဆို
ရင် စိတ်မပူနဲ့လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြော
သိတ်ချင်တယ်။ အဲဒီတုန်းကတော့ တစ်
ချိန်လုံး စိုးရိမ်ပူပန်နေခဲ့တာ။ အဲဒီအချိန်
တွေကို ကျွန်မ ပြန်ရချင်ပါတယ်။

အခုရော ဘာအတွက် စိတ်ပူသေး
အလဲ။

ကျွန်မက သားအတွက် ထိုက်တန်
တဲ့ခင်ကောင်းတစ်ယောက် ဟုတ်ပါရဲ့
သားလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို တွေးနေမိတယ်။
အလုပ်တွေ ထိုက်သင့်သလောက် လုပ်
ရဲလား၊ လူတိုင်းအပေါ်မှာ ကောင်းသင့်
သလောက် ကောင်းရဲလား၊ သားလေး
ကို လုံခြုံမှုအပြည့်အဝ ပေးနိုင်ရဲလား
သေဖြင့် စိတ်ပူနေတာတွေ အများကြီး
ပါပဲ။

အချစ်ဆိုတာကို အခုအချိန်မှာ
အယ်လိုနားလည်ထားပါသလဲ။

အချစ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး အားလုံး
ကျွန်မ နားလည်သွားပြီလို့ ထင်ပါ

တယ်။ ဒါတွေအားလုံးကို လူးဝစ္စဆီက
နေ တတ်မြောက်လာတာပါ။

မိခင်တစ်ယောက် ဖြစ်လာတဲ့
အတွက် အလှပဆုံးက ဘာလဲ။

လူးဝစ္စရဲ့မိခင်ဖြစ်လာခြင်းက
ကျွန်မအတွက်တော့ ဂုဏ်ယူစရာအလှ
အပတစ်ခုဖြစ်ပါတယ်။ ဒီရက်သတ္တပတ်
အတွင်းမှာ သားက သူချစ်သူကို ဘယ်
လိုလက်ထပ်ယူမယ်ဆိုတာ ပြောပြလို့
ကျွန်မ နားထောင်ရသေးတယ်။ အဲဒီ
နောက် တနင်္ဂနွေနေ့ ညစာစားချိန်မှာ
တော့ သားက သူစိတ် ပြောင်းလိုက်
ပြီလို့ ဆိုတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်မက 'ကိုယ့်
အပေါ်မှာ ချစ်တဲ့သူကို ပြန်ချစ်ရတာ
အကောင်းဆုံးပဲ သားရဲ့'လို့ ပြောပြရ
တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ ကြာရှည်စိတ်မဝင်
စားပါဘူး။ 'ခေါက်ဆွဲစားမယ် မေမေ'
လို့ စိတ်ပြောင်းသွားပြန်ရော။

အမေတစ်ယောက် ဖြစ်လာတဲ့
အတွက် ဘဝမှာ ဘယ်လိုအပြောင်း
အလဲတွေ ရှိသလဲ။

လူးဝစ္စက ကျွန်မကို ခက်ခက်ခဲခဲ
မေးခွန်းတွေ မေးတတ်တယ်။ ကျွန်မက
ပြန်ဖြေတဲ့နေရာမှာ သူ့အရွယ်နဲ့ လိုက်
အောင်၊ သဘောပေါက်အောင် အတတ်

နိုင်ဆုံးကြိုးစားပြီး ဖြေပေးရတယ်။
အဲဒါဟာ အမေတစ်ယောက်အနေနဲ့
အလှတရာပဲ။ သားကို လူကောင်း
တစ်ယောက် ဖြစ်စေချင်တယ်။ သူ့
အပေါ်မှာ နားလည်မှုပေးနိုင်တဲ့ အမျိုး
သမီးတွေအပေါ်မှာလည်း ကောင်းစေ
ချင်တယ်။

သူ ဘယ်လိုလုပ်တဲ့အခါ ရှင် ရယ်
တတ်သလဲ။

သူ က၊ရင် ကျွန်မ အရမ်းရယ်ရ
တယ်။ က၊တာက ဘရိတ်ဒန်စ်နဲ့ကျွန်ဖူး
ကကွက်တွေ ပေါင်းပြီး က၊တာလေ။

သားအမိနှစ်ယောက် အရင်းနှီးဆုံး
ကာလက ဘယ်အချိန်လဲ။

အိပ်ရာဝင်ချိန်ပါ။ သူ့ကို ကျွန်မက
အိပ်ရာထဲမှာ ပုံပြင်ကလေးတွေ ပြောပြ
ပြီး သိပ်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်မ အခု
ထက် အိုမင်းပြီး ဆံပင်တွေ ဖြူသွား
မယ်၊ ပါးရေနှားရေတွေလည်း တွန့်သွား
မယ်ဆိုရင်တောင် သူ့ကို ချစ်နေဦးမှာပဲ
ဆိုတာ ပြောပြလေ့ရှိပါတယ်။ တစ်ခါတ
လေကျတော့ သားက ဘာဖြစ်လို့ ပါး
ရေနှားရေ တွန့်ရတာလဲလို့ မေးတတ်
တယ်။ ကျွန်မက 'တချို့ကတော့ ရယ်
လွန်းလို့ တွန့်တာဖြစ်ပြီး တချို့ကတော့

အိုမင်းလာလို့ပေါ့ သားရယ် ဆိုတော့ သူက ကျွန်မပါးကိုကိုင်ပြီး 'မေမေက အိုသွားတာမဟုတ်ပါဘူး။ မေမေ ပျော်နေတာပါ' လို့ ဆိုတယ်။

မိသားစုဆိုတဲ့စကားကို ဘယ်လို အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုမလဲ။

မိသားစုဆိုတာ ဘဝမှာ အတူ တကွနေထိုင်ဖို့ ရွေးချယ်တဲ့သူတွေပေါ့။ တချို့မိသားစုတွေမှာ အသက်ထက်ဆုံး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေသွားကြသူတွေရှိသလို တချို့ကလည်း အဲဒီလိုမဖြစ်ကြဘူးပေါ့။ ကျွန်မမိသားစုကတော့ ကျွန်မ စိတ်ကူးခဲ့တာထက် ပိုကောင်းပါတယ်။

အိမ်ထဲမှာ ကလေးတွေရဲ့ရယ်မောသံတွေ နောက်ထပ်ကြားရဖို့ နောက်ထပ် ကလေးတွေ မွေးစားဦးမလား။

ကလေးတွေရဲ့ရယ်မောသံတွေဟာ ကျွန်မအတွက်တော့ ဒရမ်တီးခတ်သံတွေလိုပါပဲ။ ကျွန်မ အိမ်နဲ့အပြည့် သားသမီးတွေ လိုချင်ပါတယ်။ အခုတော့ တစ်ယောက်ပဲ ရှိသေးတယ်။ လူးဝစ္စကလွဲရင် ကျွန်မကလေးတွေရဲ့မိဘတွေက အချိန်တန်တဲ့အခါ သူတို့ကလေးတွေကို ပြန်လိုချင်ကြတဲ့သူတွေချည်းပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီရက်သတ္တပတ်တည်းမှာတော့ လူးဝစ္စအတွက် ညီလေး သို့မဟုတ် ညီမလေးတစ်ယောက် တိုးပွားလာဦးမယ်လို့ ကျွန်မ ထင်ပါတယ်။

ရှင်က သစ်သီးအစိမ်းတွေ ဖျော်ရည်သောက်တာကို နှစ်သက်တယ်ကြားတယ်။

ဟိုတုန်းကတော့ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း သစ်သီးဖျော်ရည်သောက်ပါတယ်။ ခြံထဲမှာလည်း အပင်တွေ စိုက်ထားတယ်။ သစ်သီးဖျော်ရည်သောက်တာက ခန္ဓာကိုယ်အတွက် အင်မတန် သင့်မြတ်ပါတယ်။ ဖျော်ရည်သောက်ပြီး မိနစ် ၃၀ လောက်ကြာရင် ကျွန်မခန္ဓာကိုယ်က 'ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်' လို့ ပြောနေသလိုပဲ။ အခုထက်ထိ ကျွန်မ သွားတွေ ကောင်းနေသေးတယ်။ ကျွန်မက အသက် ၉၀ လောက်အထိ ကျန်းကျန်းမာမာ နေချင်တယ်။

ရှင်က အော်စတင်မှာ Bess Bristro နဲ့ Walton's Bakery တို့ကို ပိုင်ဆိုင်ထားတယ်ဆိုတော့ ရှင်ကိုယ်တိုင် ရော ချက်တာပြုတ်တာ၊ မုန့်ဖုတ်တာ ဝါသနာပါလား။

Bess ဆိုတဲ့စကားလုံးနဲ့ Walton ဆိုတဲ့စကားလုံးကို ကျွန်မ တီထွင်ခဲ့တာပါ။ ကျွန်မက စိတ်ထဲရှိသလောက် ချက်တတ်ပြုတ်တတ်၊ မုန့်ဖုတ်တတ်တဲ့သူ မဟုတ်ပါဘူး။ အကောင်းစားမုန့်တွေ ဖုတ်ဖို့ ဖန်တီးပေးရုံသာ ဖန်တီးပေးပြီး ကျွမ်းကျင်သူတွေက လက်တွေ့ လုပ်ကြတာပါ။

အမေတစ်ယောက် ဖြစ်လာတဲ့အတွက် ချက်တတ်ပြုတ်တတ်လာသလား။

သားကို ကျွေးဖို့အတွက် သူ ငယ်ငယ်ကတည်းက ကျွန်မကိုယ်တိုင် ချက်ပြုတ်ပြီး ကျွေးပါတယ်။ တစ်ခါတလေကျတော့ 'ငါ့အတွက်တော့ ငါ တစ်ခါမှ မချက်ဖူးပါလား' လို့ တွေးမိတယ်။ သားအတွက်ဆိုရင်တော့ ကျွန်မအားလုံး ချက်တတ်နေပြီ။

အခုလို အလှတရားကို ပိုင်ဆိုင်ထားနိုင်ဖို့အတွက် ဘယ်လိုလေ့ကျင့်ခန်းတွေများ လုပ်ပါသလဲ။

ကျွန်မ တစ်ပတ်ကို လေးငါးကြိမ် လောက်အထိ လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မလုပ်တဲ့နည်းက အလေးတွေ မ,တာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားတာပဲ ရှိတယ်။ အလေးတွေနဲ့ ကစားရတာကို ကျွန်မ မကြိုက်ဘူး။ ပထမစပြီး ကစားတုန်းကဆိုရင် စက္ကန့် ၂၀ လောက်တောင် မကစားနိုင်ဘူး။ ကျွန်မနည်းပြဆရာက 'မင်း ဆေးလိပ်သောက်သလား' လို့ မေးယူရတဲ့အထိ မောခဲ့တာ။ အဲဒီတုန်းက နည်းပြဆရာမကို မုန်းလိုက်တာ။

အနှိပ်အနယ်ခံရတာကို သဘောကျသလား။

အချိန်ရရင်တော့ ကျွန်မ ခြေသည်း အလှပြင်သလို ခြေဖဝါးကိုလည်း အနှိပ်ခံပါတယ်။ အဲဒီအခါမျိုးမှာ

ငါဟာ မိန်းမပါလား ဆိုတဲ့ အသိစိတ် ဝင်စေပါတယ်။ အဲဒီအခါမျိုးမှာတော့ မိန်းမတစ်ယောက်လို သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ လှုပ်ရှားတတ်ပါတယ်။ ဒါကလည်း တစ်ရက်လောက်ပဲ ခံတာပါ။ နောက်တော့ ဒုံရင်းအတိုင်းပါပဲ။

ရှင်အနေနဲ့ ဒီနှစ်များအတွင်းမှာ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့အလှမျိုး ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဖန်တီးမိရဲ့လား။

ကျွန်မ ဘယ်တုန်းကမှ မလှခဲ့ပါဘူး။ ယောက်ျားတွေ လည်ပြန်ကြည့်လောက်အောင်လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို မပြင်ဆင်ခဲ့ဖူးပါဘူး။ အသက်အရွယ်ရလာတာနဲ့အမျှ သရုပ်ဆောင်လုပ်ငန်းမှာ ပိုပြီးလွယ်ကူလာပါတယ်။ ကျွန်မ ထင်တာကတော့ ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်နဲ့ နေတတ်လို့ဖြစ်မယ်ထင်ပါတယ်။ လူတိုင်းကိုလည်း ကျွန်မလိုပဲ ဖြစ်စေချင်ပါတယ်။

ချောတယ်ဆိုတဲ့ မိန်းမတွေမှာ ဘယ်လိုအရည်အချင်းမျိုးတွေ ရှိရမယ်လို့ ထင်သလဲ။

အတူတူပါပဲ။ ယောက်ျားတွေမှာလည်း အလှရှိပါတယ်။ ရိုးသားဖြောင့်မတ်မယ်၊ ကြင်နာသနားတတ်မယ်၊ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေတတ်မယ်ဆိုရင် လူဟာ အလိုလို လှလာတယ်ထင်ပါတယ်။ အလှဆုံးမိန်းမတစ်ယောက်ဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကာကွယ်နိုင်သလို တခြားမိန်းမတွေကိုလည်း အထောက်အကူ ပြုနိုင်တဲ့သူ ဖြစ်ရပါမယ်။

တစ်ခါတုန်းက ရှင်ပြောခဲ့ဖူးတာရှိတယ်။ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ဗိုက်သားအလှဟာ စိတ်ကို နှိုးကြွစေတယ်တဲ့ အခုရော အဲဒီလိုပဲ ခံယူသလား။

ဟုတ်တယ်။ မိန်းမရောယောက်ျားမှာပါ ကျစ်လျစ်တဲ့ဗိုက်သားရှိရင် ပိုဆွဲဆောင်မှု ရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ဗိုက်သားကြွက်သား ၁၂ မြောင်းလောက် ရှိတာမျိုးကျတော့လည်း ကျွန်မ မကြိုက်ပြန်ဘူး။

အသားအရေနဲ့ပတ်သက်လို့

ဘယ်လိုများ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ပါ
သလဲ။

တစ်ချိန်လုံး မိတ်ကပ်လိမ်းမထား
ပါဘူး။ နေမလောင်အောင် ကာကွယ်
တာတို့ဘာတို့တော့ ကျွန်မ လိမ်းပါ
တယ်။ ကျွန်မ သုံးတာက SPF 100
ပါ။ ကျွမ်းကျင်သူတွေကတော့ အဲဒီ
လောက်နဲ့ မလုံလောက်ဘူးလို့ ဆိုကြ
တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မအတွက်ကတော့
အဆင်ပြေပါတယ်။

ရှင်က မိတ်ကပ်လိမ်းရမှာကို အင်
မတန် ဝန်လေးတယ်လို့ ကြားဖူးတယ်။
အခုရော ဒီလိုပဲလား။

အခုတော့ နည်းနည်းပါးပါး လိမ်း
ပါတယ်။ ဒါကလည်း ညစာစားပွဲလို
နေရာမျိုးကို သွားတဲ့အခါမှသာ လိမ်း
တာပါ။ ကျွန်မက အသားအရေထက်
မျက်လုံးအကြည့်ကို ပိုပြီး ဦးစားပေးပါ
တယ်။

ရှင် ရုပ်ရှင်ထဲမှာ ဝတ်ခဲ့တဲ့ ဝတ်စုံ
တွေကို ဘယ်လိုများ ထားသလဲ။

ကျွန်မ Gravity ဇာတ်ကားမှာ
ဝတ်ခဲ့တဲ့ အာကာသဝတ်စုံကို တခြား
ဝတ်စုံတွေနဲ့အတူ ဗီရိုထဲမှာ ချိတ်ထားပါ
တယ်။ တစ်နေ့မှာတော့ ဒီဝတ်စုံကို
ပြန်ဝတ်မိဦးမယ် ထင်ပါတယ်။

ဘယ်ကားထဲမှာ သရုပ်ဆောင်ရ
တာ အလှဆုံးလို့ ထင်သလဲ။

မိခင်တစ်ယောက်နေရာက သရုပ်
ဆောင်ရတာဟာ အလှဆုံးပါပဲ။ ဘယ်
ဇာတ်ကောင်စရိုက်ပဲ ဖြစ်ဖြစ် အမေ
ဇာတ်ကောင်စရိုက်လောက် မလှနိုင်ပါ
ဘူး။ ကျွန်မက ရုပ်ရှင်ကားတွေထဲမှာ
နိမ့်သလောက် အိုပါစေ၊ ဇာတ်ကောင်
ချိတ် လှနေဖို့ပဲ ကြိုးစားပါတယ်။

□

People မဂ္ဂဇင်းက ရွေးချယ်ခဲ့တဲ့
အလှဆုံးမိန်းမသား ဆိုတဲ့ စန္ဒြာ
သူလော့ခ်က ရုပ်ရှည်အလှအပထက်
မိတ်ထားလှတဲ့ မိခင်ဘဝကသာ အလှ
ဆုံးလို့ ခံယူထားတာ တွေ့ရပါတယ်။

■ ဇာနည်ညိမ်း

Ref: People, May 5, 2015

ပဲခူးဆားနဲ့
သူ၏မိုင်းရပ်စ်များ
ဂျိုက်ကောင်းပေါ်မှာ...
လင်းနိုင်ဦး

အောင်သီရိ ရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်ရေးအတွက်
ဒါရိုက်တာ ကျော်ဇော်လင်း (အတွေးပုံရိပ်)က
ပဲခူးဆားနဲ့ သူ၏မိန်းမရုပ်ရှင်များ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားကို
သုဝဏ္ဏ ဒေါ်ထားအိမ်မှာ သရုပ်ဆောင် အစုအလင်နဲ့
ရိုက်ကူးနေတယ်ဆိုတာကြောင့် ရိုက်ကွင်းပေါ်ကို
ရောက်ပြန်ခဲ့ပါတယ်။ ရိုက်ကွင်းပေါ် ရောက်သွားတဲ့
အချိန်မှာတော့... ပဲခူးဆားအဖြစ် သရုပ်ဆောင်တဲ့
ပြေတီဦးက ကြွန်တော်ကလေးကိုယ်တာကိုယ်

ကုမ္ပဏီသွားဖို့ ထွက်လာတာပါ။ ကလေးတွေက ဒီလမ်းမပေါ်
တက်ပြီး ဘောလုံးကန်ကြတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော့် ထမင်းချိုင့်ကို
ဘောလုံးနဲ့ပိတ်ကန်လိုက်တာ အကုန်မှောက်ကုန်ပြီ။ ဟိုမှာ
ကြည့်ကြပါဦးဗျာ ဆိုတော့ ရန်အောင်က သနားပါတယ်ဗျာ လို့
မိန်းမလေးသံနဲ့ ဝင်ပြောပါတယ်။ သူတို့ရိုက်ကူးနေတဲ့ ဇာတ်စင်
ခန်းက စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသလို ရယ်စရာလည်း ကောင်း
ပါတယ်။ ပါဝင်သရုပ်ဆောင်နေတဲ့ သရုပ်ဆောင်တွေသာမက
ဘေးက အဖွဲ့သားတွေ၊ ရုပ်ကြည့်နေတဲ့သူတွေပါ ရယ်နေကြရ

တာပါ။ ဒီဇာတ်ဝင်ခန်းမှာ
တော့ ဒီကားမှာ ပါဝင်တဲ့
သရုပ်ဆောင်အကုန်နီးပါး
ပါဝင်သရုပ်ဆောင်နေကြတဲ့
အဖွင့်ဆင်း(န)၊ ဆင်း(န)
နဲ့ပါတ်ဝမ်းဖြစ်ပါတယ်။
ပါဝင်တဲ့သူတွေက ရန်အောင်၊
ကျော်ရဲအောင်၊ ရာဇာနေဝင်း၊
ပြေတီဦး၊ ကိုပေါက်၊ Waiလွှဲ၊
စိုးမြတ်သူဇာ၊ ပက်ထရစ်ရှာ၊
ယွန်းရွှေရည်နဲ့ ဇာတ်ပို့ဇာတ်ရုံ
များပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျော်ရဲ
အောင်က အော်ကြီးရဲ့ ရိုက်
ပေါက် ဇာတ်ကားက ကိုအော်
ကြီးအဖြစ် သရုပ်ဆောင်ပြီး၊
ပက်ထရစ်ရှာက အော်ကြီးရဲ့
ညီမ စုလှနိုင်အဖြစ် သရုပ်
ဆောင်ထားပါတယ်။ စိုးမြတ်
သူဇာက အရင် သူရိုက်ကူးခဲ့
ဖူးတဲ့ ယောက်ျားပုံ ကိုမြတ်
အဖြစ် သရုပ်ဆောင်ပြီး

ကိုမြတ်ရဲ့ညီမအဖြစ် ယွန်း
ရွှေရည်က ပါဝင်ထားပါ
တယ်။ ပြေတီဦးကတော့ သူ
ကို ပရိသတ်အားပေးခဲ့တဲ့
ပဲခူးဆား ဇာတ်ကားထဲက
ပဲခူးဆားဆိုတဲ့အတိုင်း နေရာ
တာကာ ပါလေရာ ပြဿနာ
စ..လိုက်ရင် သူ့ဆီကပဲ ဖြစ်
တတ်တဲ့ ဇာတ်ရုပ်နဲ့ ဖြစ်ပါ
တယ်။ ရန်အောင်က သူ
ခဏ ခဏ ရိုက်ဖူးတဲ့ နတ်
ကတော် မိုးထက်မြင့်၊ စီစဉ်
သူ မယ်ကင်းအဖြစ်နဲ့
ကိုပေါက်ကတော့ မိန်းမပုံ
ဇာတ်ရုပ်နဲ့ ပေါက်ပန်းနုအဖြစ်
သရုပ်ဆောင်ထားတာပါ။
နောက်ထပ် ပါဝင်လာတာက
တော့ အဆိုတော် Waiလွှဲက
မိန်းမပုံ အခြောက် မတမ်းမ
လေးအဖြစ် သရုပ်ဆောင်
ထားပြီး ရာဇာနေဝင်းက

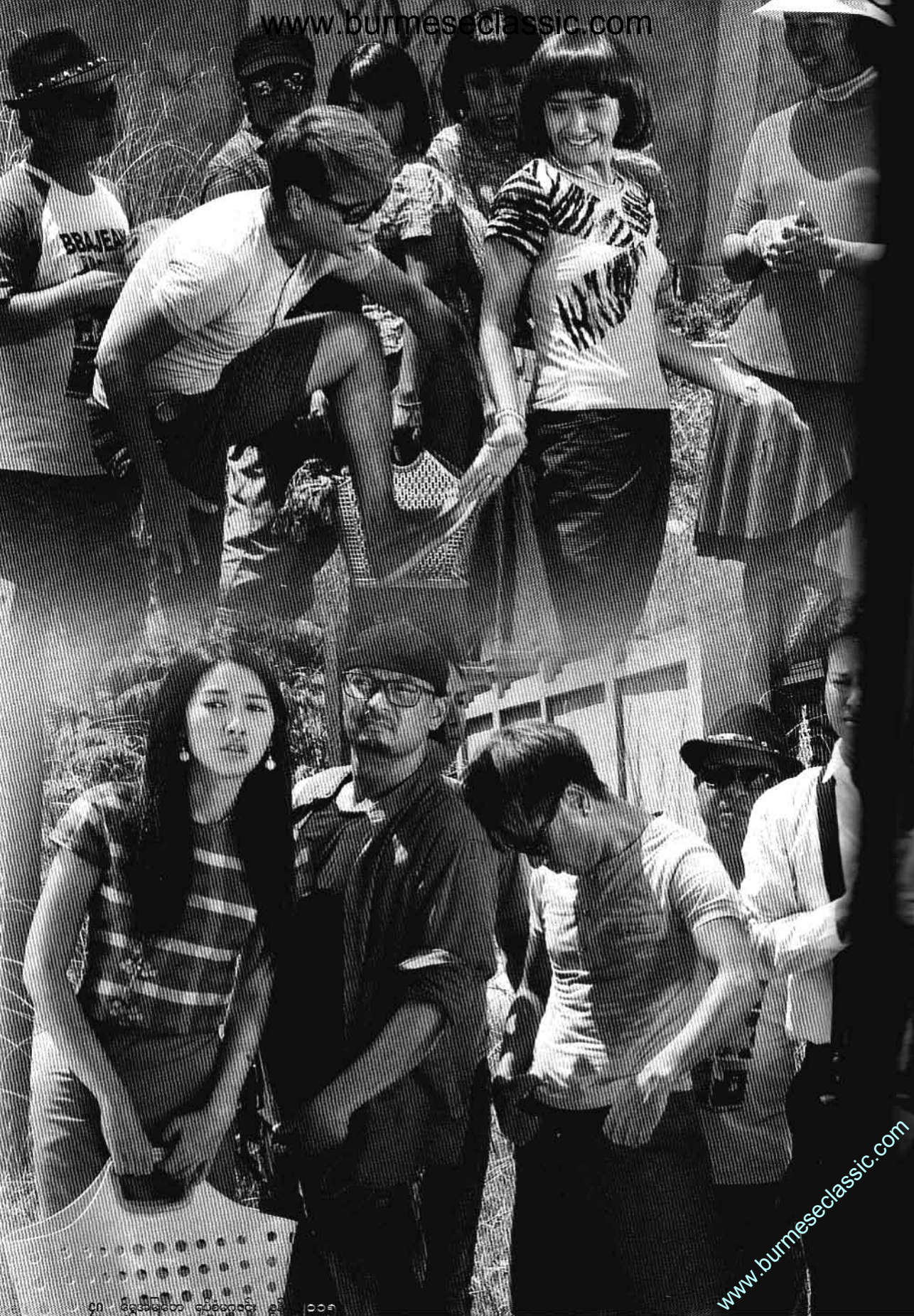
တော့ ရှိသမျှ
အပျိုမှန်သမျှကို
လိုက်ကြိုက်တဲ့
ဇာတ်ရုပ်က
သရုပ်ဆောင်ထားတာ
ဖြစ်ပါတယ်။
ပဲခူးဆား ကန်လိုက်တဲ့
ဘောလုံးက
တစ်ယောက်ပြီး
တစ်ယောက်
ပတ်လည်ရိုက်ပြီး
ထပ်မှန်တဲ့အတွက်
ရာဇာနေဝင်းက
မယ်ကင်း၊
ပေါက်ပန်းနုနဲ့
Waiလွှဲမလေးတို့
သုံးယောက်ထဲက
တစ်ယောက်ယောက်
ကန်လိုက်တယ်
အထင်နဲ့ ပြဿနာရှာဖို့
ကြိုးစားတဲ့အတွက်

မယ်ကင်းနဲ့ ပေါက်ပန်းနဲ့တို့
ပြဿနာတက်ကြရပြန်ပါ
တယ်။ ရာဇာဇေဝင်းက
တောခြောက်
တောင်ခြောက်လို့
ပြောတာကို
မခံနိုင်တဲ့
မယ်ကင်းက
'ဟောဒီ
တောခြောက်
တောင်ခြောက်နဲ့
ကျွန်မမြို့ခြောက်က
အခြောက်ချင်း
တူပေမဲ့
ဘာမှ
မဆိုင်ဘူး'
ဆိုပြီး
ပြန်ပြောတဲ့
အတွက်
ရာဇာဇေဝင်းက
အခြောက်

မတမ်းမလေး Waiလွှဲရဲ့ တင်
ပါးကို ဖုန်းနဲ့ ပိတ်ကန်
တော့ ဘေးက ပရိသတ်တွေ
ဆီကပါ ရယ်သံတွေ ထွက်
လာလို့ ပြန်ရိုက်ရတဲ့အတွက်
Wai လွှဲတစ်ယောက် နှစ်ခါ
သုံးခါ အကန်ခံလိုက်ရပါ
တယ်။ Waiလွှဲရဲ့ အိုက်တင်
ကလည်း ပီပြင်နေတဲ့အတွက်
ရယ်ကြရတာ ဖြစ်ပါတယ်။
အဲဒီအခန်းကို ရိုက်ပြီး
နောက်တစ်ကတ် ရိုက်တဲ့
အခါ အော်ကြီးအဖြစ် သရုပ်
ဆောင်တဲ့ ကျော်ရဲအောင်
က 'သနားစရာ မကောင်းပါ
ဘူးကွာ။ သူ ကလေးတွေကို
စိတ်ဆိုးလို့ ပိတ်ကန်လိုက်တဲ့
ဘောလုံးက ငါ့မျက်နှာကို
လာမှန်တယ်။ အခုတော့
တောက်လျှောက်မှန်ပြီး
အကုန် ခွပ်ကုန်ပြီ'လို့ ဆက်

ပြောပါတယ်။ အဲဒီအခါမှာ
ရာဇာနေဝင်းက 'နောက်ဆုံး
ဒါ့ကို လာမှန်တာပါ။ ငါက
အခြောက်တွေ ကန်လိုက်
တယ်ထင်လို့ အခြောက်တွေ
ကို ဆွဲတော့မလို့။ အခုတော့
အခြောက်တွေကို ဆွဲမယ့်
အစီအစဉ် ပြောင်းလိုက်ပြီ။
ပဲခူးဆားကို ဆွဲမယ်ဆိုပြီး
ရာဇာနေဝင်းနဲ့ သူ့သူငယ်ချင်း
နှစ်ယောက်က ပြေတီဦးရဲ့
ဇာတ်ကို လိုက်ပြီး ဘောလုံး
နဲ့ လိုက်ပစ်တဲ့အခန်းကို ရိုက်
ကူးခဲ့ကြတာပါ။ အဲဒီအခန်း

ကိုတော့ လမ်းမပေါ်မှာ
ကရိန်းဆင်ကာ ရိုက်ကူးခဲ့ကြ
တာဖြစ်ပြီး ရာဇာနေဝင်းက
ဘောလုံးနဲ့ လိုက်ပစ်လို့
ပြေတီဦးက ရှေ့ကပြေးတဲ့
အခန်းကို ရိုက်ကူးရာမှာ
အပေါ်စီးကနေ ရိုက်ရတာ
စိတ်တိုင်းကျ အရပ်မရလို့
ပြေတီဦးလည်း နှစ်ခါလောက်
ပြေးခဲ့ရပြီး နောက်ဆုံးမှာ
ဘောလုံးနဲ့ ပစ်ပေါက်တာကို
အမိအရရှိက်ကူးနိုင်ခဲ့ပါတယ်။
ရန်ကုန်မြို့ရဲ့ နွေနေပူပူ
လမ်းမပေါ်မှာ ပါဝင်တဲ့

သရုပ်ဆောင်များ၊ စက်အဖွဲ့
သားများက ခွန်းလွဲ ၂ နာရီ
ကျော်ပေမဲ့ နေ့လယ်စာ စား
ချိန်မရသေးဘဲ တစ်ခန်းပြတ်
ဖို့အတွက် ရီဟာဇယ်မှာ ထီး
တွေမိုးလိုက်၊ တကယ် ရိုက်
တော့ ထီးတွေ ဖယ်လိုက်နဲ့
ပျော်ပျော်ကြီး ကျရာအခန်းက
သရုပ်ဆောင်ပေးခဲ့ကြပါ
တယ်။
နောက်ဆုံး ဖြင်တွေ့ခဲ့ရ
တဲ့ ဒီဆင်း(န)ထဲကပဲ ဇာတ်
ဝင်ခန်းတစ်ခန်းကတော့ ပဲခူး
ဆား(ပြေတီဦး)က သူ ပိတ်

ကန်လိုက်တဲ့ ဘောလုံးက
တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်
ဆက်ကန်ပြီး ပြဿနာတွေ
တက်နေကြပြီဖြစ်လို့ နီးရာ
သစ်ပင်ပေါ်ကို တက်ပုန်းတဲ့
အခန်းပါပဲ။ တကယ်လည်း
ရိုက်ကွင်းပေါ်မှာ ရယ်နေကြ
ရသလို ရုံတင်ပြသပေးသွား
ပြီဖြစ်တဲ့ ကိုတင့်တို့ စူပါရပ်
ကွက် ဇာတ်ကားလုပ် ရယ်ရ
ဦးမယ့် ဇာတ်ကားဖြစ်မယ်
လို့ ရုပ်ရှင်အဖွဲ့သားတွေက
ပြောပြခဲ့ပါတယ်။ ■
လင်းနိုင်ဦး

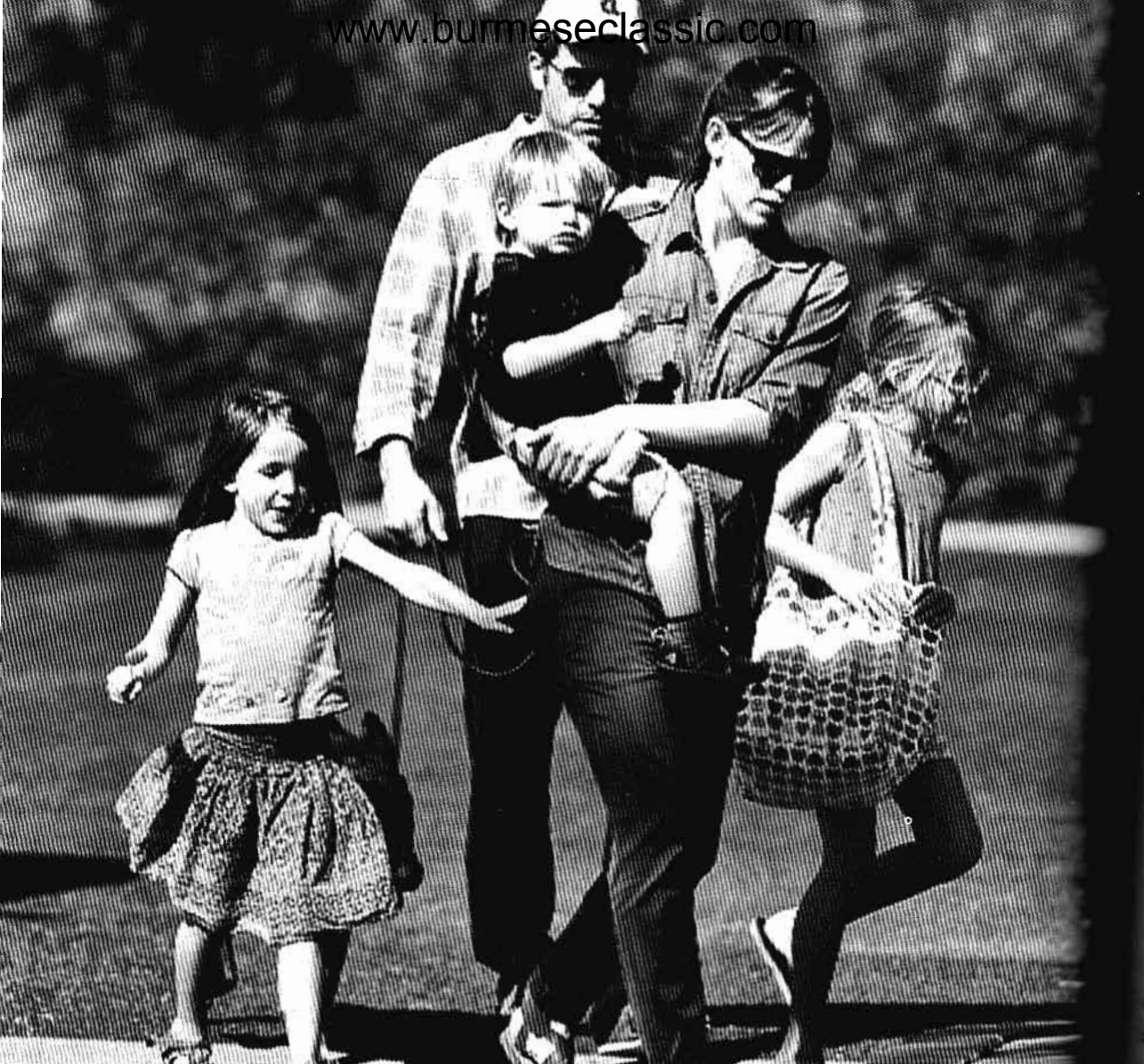
ဂျန်နီဖာဂါနာ ဖြေဖြတ် မိသားစုဘဝ

ရိုက်ကူးအောင်၊ NY၊

လော့ခ်ဒေါ့နဲ့ဂျလိပ် တစ်မြို့လုံး အိပ်
ကောင်းနေကြဆဲဖြစ်ပေမဲ့ မနက်အစော
ကြီး ၅ နာရီ ၄၅ မိနစ်လောက်မှာ
မင်းသမီး ဂျန်နီဖာဂါနာ (Jennifer
Garner) တစ်ယောက်ကတော့ မီးဖို
ချောင်ထဲ ပျာယာခတ်အလုပ်များနေ
ပါပြီ။ မိသားစုအတွက် မနက်စာပြင်
ဆင်၊ မသောက်ရရင် ဘယ်လိုမှ မနေ
နိုင်တဲ့ကော်ဖီနှင့် စတဲ့ မနက်ခင်းတာဝန်
ဝတ္တရားတွေကို တခြားသော သာမန်
အိမ်ရှင်မများနည်းတူ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်
ကျလုပ်တတ်ပါတယ်။

ခင်ပွန်းသည်သရုပ်ဆောင်၊ ဒါရိုက်
တာ Ben Affleck နဲ့အတူ သမီးကြီး
Violet စ နှစ်၊ သမီးငယ် Seraphina ၅
နှစ်၊ သားငယ် Samuel ၂ နှစ်တို့
အားလုံး ကယ်လီဖိုးနီးယားပြည်နယ်
Pacific Palisades ခြံဝင်းကျယ်ကြီးထဲ
မှာ နေထိုင်ကြတယ်။ သူတို့မိသားစု
နေတဲ့အိမ်ကို တစ်ချက်ကလေး
မျက်စိရောက်လှည့်လိုက်ရင်ပဲ မိသားစုတစ်
လုံး အလေးထားတဲ့ နံပါတ်တစ်က
ဘာဆိုတာ ချက်ချင်းနားလည်သွားနိုင်
လောက်ပါတယ်။ မိသားစုဝင်တွေရဲ့
အမှတ်တရဓာတ်ပုံတွေဟာ အိမ်ရဲ့နေရာ
တိုင်းမှာ အနှံ့အပြား နေရာယူထားကြ
တယ်။

ဧည့်ခန်းဆိုဖာပေါ်မှာ ကလေးပိစိ

ကျွန်ုပ်တို့ကလေးတွေက အမြဲပြောလေ့ရှိတာ။ "အဖေက သားတို့သမီးတို့ရဲ့ တစ်ခုတည်းသော ရေကန်လှည့်ခရီးပါ။
 ဒါကလေးက လူကြီးတွေအတွက်မဟုတ်ဘဲ ရုပ်ရှင်ရိုက်နေတာ။ အဖေရဲ့အမည်မှာ 'Gone Girl' တို့၊ 'Gone Girl' တို့ဆို သားတို့သမီးတို့
 အသက်မပြည့်သေးလို့ ကြည့်ခွင့်မရဘူး။ Batman ရုပ်ရှင်ကျတော့လည်း ကြောက်စရာချည်း ဖြစ်နေတယ်။
 အဲဒီတော့ သားတို့သမီးတို့ ကြည့်လို့ရမယ့်ရုပ်ရှင်မျိုး ရိုက်ပါ'တဲ့။

လေးအရွယ်တွေ ကိုင်တဲ့ ကျောပိုးအိတ်
 ကလေးတစ်လုံး ဖြစ်သလို ပစ်တင်ထား
 တာတွေ့ရမယ်။ ဘေးကို တွန်းဖွင့်ရတဲ့
 မှန်သားတံခါးကို ကျော်ဖြတ်လိုက်ရင်
 အပြင်ဘက်ကို လှမ်းထွက်လို့ရတဲ့
 နေရာလေးရှိတယ်။ နေရာအပြည့်နီးပါး
 တွေ့ရမှာက သားသမီးတွေ ဆွဲထားတဲ့
 ပန်းချီကားဆိုင်မျိုးစုံပါပဲ။ ဂျန်နီဟာဂါနာ
 က ဆော့ရီးပါနော်၊ ပစ္စည်းပစ္စယတွေက
 တော့ ပွစာကြနေတော့တာပဲလို့ ပြော

ရင်း သူရင်သွေးသုံးယောက်ရဲ့အနုပညာ
 လက်ရာတွေကို လက်နဲ့ ညှိပ်ပြလိုက်
 တယ်။ ဒါ သူတို့မိသားစုနေတဲ့ အိမ်သာ
 ယာကလေးပါပဲ။
 ဂျန်နီဖာရဲ့ကျန်းမာရေးအတွက်
 နေ့စဉ် ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားမှုတွေကို
 အနီးကပ် ကြီးကြပ်ပေးနေတဲ့ Trainer
 တစ်ယောက်ရှိပါတယ်။ သူက Valerie
 Waters ဖြစ်ပြီး ဂျန်နီဖာကို ထရိန်းလုပ်
 ပေးလာတာ ၁၂ နှစ် ကျော်လာခဲ့ပါပြီ။

ဒီနေ့ မနက်ခင်းမှာ In Style မဂ္ဂဇင်း
 အတွက် ဆောင်းပါးရှင် Laurie Sanders
 က မင်းသမီးနဲ့ အင်တာဗျူးဖို့ သူ့
 အိမ်ကို ရောက်လာချိန် မင်းသမီးနဲ့ သူ့
 ထရိန်းကုတ် လေ့ကျင့်ခန်းစတင်ဖို့ အသံ
 သင့်ဖြစ်နေကြပါပြီ။ ဗယ်လိုရီက မိမိ
 ချောင်ကောင်တာကိုကျောမှီရင်း ဂျန်နီ
 ကို စောင့်နေတာ ဖြစ်တယ်။
 မီးခိုးရောင် အားကစားအင်ဂျင်နီယာ
 ပြတ်ပေါ်ကနေ အပြာရောင် လက်စွဲ

တစ်ထပ်၊ ခါးမှာ အပြာရောင် အသား
 ထပ်ဘောင်းဘီရှည် ဝတ်ထားတဲ့ ဂျန်
 နီဇာက ထရီနီနာ ဗယ်လိုရီနဲ့အတူ
 သစ်ပင်ရှည်ကြီးတွေ တန်းစီနေတဲ့ လမ်း
 တစ်လျှောက် ခပ်သွက်သွက်ကလေး
 ပြေးထွက်သွားတယ်။ အမှောင်ထု
 မပြယ်ချင်သေးတဲ့ အရုဏ်ဦးအချိန်၊
 မှောင်တောင်တောင် မိုးကောင်းကင်
 အောက်မှာ ဂျန်နီဇာတစ်ယောက် ဖျတ်
 လတ်တဲ့ လမ်းလျှောက်လေ့ကျင့်ခန်း၊
 ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားမှုတွေ ဆက်တိုက်
 ထုပ်ပြီး အိမ်ထဲဝင်လာကာ ကော်ဖီ
 တစ်ခွက် ငုံ့လိုက်ပါတယ်။ ကျန်သေးတဲ့
 အခြားကျန်မာရေးလေ့ကျင့်ခန်းတွေကို
 အိမ်ရဲ့ဘေးမှာသတ်သတ် တည်ဆောက်
 ထားတဲ့ Gym ခန်းမထဲမှာ ပြုလုပ်လေ့
 ရှိတယ်။ မင်းသမီးနဲ့အတူ သတင်း
 ဆောက် Laurie Sandell ဝါ ခန်းမထဲမှာ
 အကြောလျှော့နေတုန်း တံခါးဝမှာ
 ထူရိပ်ထင်လာလို့ ကြည့်လိုက်တော့
 ခင်ပွန်းသည် ဘန်အက်ဖလက်ပါ။

မနက်ခင်း အိပ်ရာက ထလာခါ
 နေ့မှိုက်ဆိတ်မွေးငုတ်တိုလေးတွေ သူ့ရဲ့
 မျက်နှာပြင်မှာ တွေ့မြင်နေရတယ်။
 ဘန်က ဦးထုပ်တစ်ဆက်တည်း ပါတဲ့
 မီးခိုးရောင်ဆွယ်တာ၊ အနက်ရောင် နိုင်
 ဂျန်အားကစားဘောင်းဘီတိုကို ဝတ်
 ဆင်ထားတယ်။ သူ့ပခုံးပေါ်မှာ မျက်နှာ
 သုတ်ပဝါအသေးလေးတစ်ထည် တင်
 ထားသေးတယ်။ 'ဟေး... မင်းတို့
 လေ့ကျင့်တဲ့အထဲ ငါလည်း ဝင်ပါမယ်
 ဆို'လို့ ပြောပြီး လက်မောင်းနှင့်
 မြေထောက် တစ်ဖြိုင်တည်း ကစားလို့
 ချော့ကော်(Elliptical Machine)ပေါ် ဝင်
 လေ့ကျင့်လိုက်ပါတယ်။

မင်းသမီးက သတင်းထောက်
 သစ်လှည့်ပြီး 'ကျွန်မနဲ့ အတူတူ
 လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်နေတာတောင် ရှင်
 သမီးလောက်စိတ်ပျက်နေမလဲ မသိ
 ဘူး၊ အခုတော့ ဘန်အက်ဖလက်ရှေ့မှာ
 ဆောင် လုပ်ရတော့မှာ'လို့ လှမ်းပြော
 ပြောတာကို အားလုံးက ဝိုင်းရယ်မော
 ပြောလေ့ရှိ။ ခေတ္တ အနားယူနေတဲ့အချိန်

မှာ ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက် သားသမီး
 တွေကိစ္စ၊ Batman ရုပ်ရှင်အတွက် မိချို
 ဂန်ကိုသွားရမယ့် ညနေဘက် လေယာဉ်
 ခရီး၊ ကနေဒီယန်နိုင်ငံသား စာရေးဆရာ
 Malcolm Gladwell ရဲ့ Blink: The
 Power of Thinking Without
 Thinking စာအုပ်အကြောင်းတွေ ပြော
 ဖြစ်ကြတယ်။

မိခင်တစ်ယောက်ဖြစ်တာနဲ့အမျှ
 ကြင်နာတတ်တဲ့ ဂျန်နီဇာက သူတို့ခြံထဲ
 မှာ သစ်ပင်ပေါ် အသိုက်ထဲက ပြုတ်ကျ
 တဲ့ ငှက်ဥကလေးအကြောင်း ခင်ပွန်း
 သည်ကို လိုက်ပြရင်း ငိုပါသေးတယ်။
 ဝမ်းနည်းစိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရှာတဲ့
 ဇနီးသည်ကို ဘန်က သူရင်ခွင်ထဲ ဆွဲ
 ဖက်ကာ အနမ်းများဖြင့် နှစ်သိမ့်ပါ

တယ်။ ၁၀ နှစ်ကျော်လာခဲ့တဲ့ အိမ်
 ထောင်ရေး ဘယ်လောက်ထိ ရင်းနှီးခိုင်
 မာနေခဲ့ပြီဆိုတာ လျှပ်တစ်ပြက်မြင်
 တွေ့ခွင့်ရပါတယ်။ ဇနီးမောင်နှံတိုင်းမှာ
 အိမ်ထောင်ရေးနဲ့ပတ်သက်လို့ အယူ
 အဆ အမျိုးမျိုးရှိကြပေမဲ့ ဂျန်နီဇာက
 'ကျွန်မတို့ အိမ်ထောင်ရေး အောင်မြင်မှု
 မှာ မိသားစုကို ဦးစားပေးခြင်းကြောင့်
 ပါ။ မနှစ်က ကျွန်မ အလုပ်တွေ အများ
 ကြီးလုပ်ဖြစ်တယ်။ ဒီတော့ ဒီနှစ် ကျွန်မ
 အလုပ်တွေ နားထားမယ်'လို့ ဆိုတယ်။

မနှစ်က ရုပ်ရှင်သုံးကား ရိုက်နိုင်ခဲ့
 တယ်။ ဒေသနာ့ရုပ်ရှင်ကလေးများ
 အတွက် အထူးရည်ရွယ်ထားတဲ့
 'Alexander and the Terrible, Horrible,
 No Good, Very Bad Day' ကို အောက်တို

အခုပညာနဲ့ မိသားစုတာဝန်တွေ များပြားတဲ့ကြားကနေ
 ဂျန်နီဇာက Save the Children အဖွဲ့အစည်းအတွက်
 အငွေကိုကောင်းကောင်း ကြိုးစားယှက်ရှားပေးပါသေးတယ်

ဒါရိုက်တာ
တစ်ယောက်ကို
လက်ထပ်ထားရတာ
ပိုခက်ခဲပင်ပန်းတယ်'လို့
ဆိုတဲ့ မင်းသမီး ဂျန်နီဇာက

ဘာ ၁၀ ရက်နေ့က ရုံတင်နိုင်ခဲ့တယ်။
ဘတ်ဂျက် ၂၈ သန်းသာ ကုန်ကျခဲ့ပြီး
ဝင်ငွေ သန်း ၁၀၀ ကျော် ပြန်ရခဲ့ကြ
တယ်။ ပြီးတော့ ဒါရိုက်တာ Jason
Reitman နဲ့ ရိုက်ဖြစ်ခဲ့တာ 'Men,
Women and Children' ရုပ်ရှင်ပါ။

မင်းသားကြီး Al Pacino၊
မင်းသမီး Annette Bening တို့နဲ့ ရိုက်
ဖြစ်တဲ့ Imagine ရုပ်ရှင်နှင့်ပါဆို စုစု
ပေါင်း သုံးကားတောင် ရိုက်ပြီးနိုင်ခဲ့
တယ်။ အနုပညာနဲ့ မိသားစုတာဝန်တွေ
များပြားတဲ့ကြားကနေ ဂျန်နီဇာက Save
the Children အဖွဲ့အစည်းအတွက် အင်
တိုက်အားတိုက် ကြိုးစားလှူရှားပေးပါ
သေးတယ်။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု
အပါအဝင် ကမ္ဘာ့နိုင်ငံပေါင်း ၁၂၀
ကျော်တွင် Save the Children အဖွဲ့
အစည်း ရုံးခန်းများ တည်ထောင်ထား
ပြီးဖြစ်ကာ ကလေးငယ်များ၏ ပညာ
ရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ လိုအပ်သော အစာ
အာဟာရ စသည်တို့အတွက် ဦးစားပေး
ဖြေရှင်းကူညီနေကြပါတယ်။

ဂျန်နီဇာက နာရီနဲ့ချီ ကြာတဲ့
လေ့ကျင့်ခန်းများကို ထိုင်ထ၊ ဒိုက်ထိုး
စတာတွေနဲ့ လက်စသတ်လိုက်ကြ
တယ်။ ထရိုက်နာက သူ့တာဝန်ပြီးလို့
အိမ်ပြန်သွားတော့ ခင်ပွန်းသည် ဘန်နီ
သတင်းထောက်ကို ဂျန်နီဇာက မိမိ
ချောင်ထဲ လက်ယပ်ခေါ်ပါတယ်။ ဘာ
စားဖို့ မနက်စာအဖြစ် ကြက်ဥမွှေးကြော်
နဲ့ ထောပတ်သီးကို ကိုယ်တိုင်ပြင်ဆင်
ပေးပြီးမှ သတင်းထောက်နဲ့ အေးအေး
ဆေးဆေး စကားပြောနိုင်ဖို့ Sam
Monica ရှိ ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ ကားမောင်း
သွားခဲ့ကြတယ်။ ဆိုင်က လွတ်နေတဲ့
ထိုင်ခုံအမြင့်တစ်လုံးပေါ် ဝင်ထိုင်ဆင်
ဂျန်နီဇာက သူ နှစ်သက်တဲ့ ကြက်ဥ
မွှေးကြော်တစ်ပွဲ၊ ကွေကာအုတ်တစ်ပွဲ
စားခဲ့ပါတယ်။ အခုမှ အိမ်ရသင့်
တာဝန်ကဏ္ဍတစ်ပိုင်း ပြီးဆုံးပြီမို့
စားရင်း သတင်းထောက်မေးသမုတု
ဖြေနိုင်ပါတော့တယ်။

Alexander ရုပ်ရှင်လဲနာ အထူး

အများကြီး တစ်ပြိုင်နက်လုပ်နိုင်တဲ့ နိုင်ငံတစ်ယောက်အဖြစ် သရုပ်ဆောင် သွားတာ ချစ်စရာ အတော်ကောင်း တယ်။ မင်းရဲ့ ကိုယ်တိုင် မွေးထားတဲ့ သားသမီးတွေကြောင့် ဒီလို ရုပ်ရှင်မျိုး တွေ ပိုသရုပ်ဆောင်ချင်လာသလား။

ဟုတ်တယ်။ ကျွန်မ ကလေးတွေ က အမြဲပြောလေ့ရှိတာ။ 'မာမိက သား တို့သမီးတို့ရဲ့ တစ်ခုတည်းသော မျှော် ဆင့်ချက်ပါ။ ဒက်ဒီက လူကြီးတွေ အကြောင်းချည်း ရုပ်ရှင်ရိုက်နေတာ။ သူ နို့တိုတဲ့ Argo တို့ Gone Girl တို့ဆို သားတို့သမီးတို့ အသက်မပြည့်သေးလို့ ကြည့်ခွင့်မရဘူး။ Batman ရုပ်ရှင်ကျ တော့လည်း ကြောက်စရာချည်း ဖြစ်နေ တယ်။ အဲဒီတော့ သားတို့သမီးတို့ ကြည့်လို့ရမယ့် ရုပ်ရှင်မျိုး ရိုက်ပါ'တဲ့။

အရမ်းကို အလုပ်များလှတဲ့ ဘဝ တစ်ခုကို ဦးဆောင်နေတာပဲ။ ဘယ်လို ဆွဲလစိုက်ထုတ်မှုတွေနဲ့ လုပ်နိုင်နေတာ လဲ။

အင်း... ပိုကောင်းဖို့လား၊ ပိုဆိုးဖို့ လား။ ဒီလိုဖြစ်ဖို့ ဒါက လုပ်ကို လုပ်ရ မယ်ဆိုသလိုပေါ့။ အိမ်မှာ ဘယ်သူက ဘယ်လို နေလယ်စာလေး စားချင်တယ် ဆိုတာ ကျွန်မပဲ သိတယ်။ ကလေးတွေ ရဲ့ ကျောင်းကိစ္စနဲ့ဆိုင်တဲ့ စာရွက်စာ တမ်းတွေ၊ ကျောင်းတက်နေရင်း အရေး ဆောင်ကိစ္စဖြစ်ရင် ဘယ်သူ၊ ဘယ်ဝါကို ဆက်သွယ်ဖို့ ဆိုတဲ့ အချက်အလက်တွေ ဖြည့်ခဲ့တာ ကျွန်မကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျပဲ။ ဒီလိုကိစ္စတွေကို ဒီလိုလုပ်ရပါလား။ ကျောင်းတွေမှာ အသလို ဖြည့်ရလေ့ရှိ တယ်ဆိုတာတောင် ကျွန်မ ခင်ပွန်း ဘန် မသိပါဘူး။ သူက သဘောတကျနဲ့ ခုယ်မောနေဖို့ပဲ တတ်တယ်။ ကလေး တွေကို ကျွန်မ ဘယ်လောက် 'ကလိ ထားသလဲ၊ ခါချထားသလဲ၊ နောက်က ကောက်ကောက်လိုက်ထားရသလဲ သူ မသိပါဘူး။ ကျွန်မကသာ နှေးနှေး ကွေးကွေးနဲ့ ဒရမ်ရိုက်ချက်လိုသွားခဲ့ရင် သူကလည်း ဂျပ်ဖ်(Jazz)တေးသွားနဲ့ သွားမလားဘဲ။

တတိယရင်သွေးလေး ရလာ တော့ မင်းက အပြောင်းအလဲကစားပွဲ တစ်ခုရယ်လို့ ရှင်းပြခဲ့ဖူးတယ်။ အခု ရော ဘယ်လိုလဲ။

ကျွန်မသားလေး ဆမ်မြူရယ်ကို မွေးလာတော့ ကျွန်မနဲ့ ဘန် တစ် ယောက်နဲ့တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး သား အတွက် တအံ့တဩခံစားခဲ့ကြရတယ်။ အရမ်းလည်း ပျော်ရွှင်ပီတိဖြစ်မိတယ်။ သားကလေး မရှိတဲ့နေ့ရယ်လို့ စိတ် တောင် မကူးဝံ့တော့ဘူး။ အခုတော့ သားအတွက်နဲ့ပဲ အချိန်တွေ မလောက် မငဖြစ်နေတာ။ ကျွန်မဆီလာတဲ့ အီး မေးလ်တွေ၊ ဖုန်းခေါ်ထားတာတွေ ပြန် မရေးနိုင်၊ ပြန်မခေါ်နိုင်တာ အနည်းဆုံး တစ်နှစ်လောက် ရှိသွားပြီ။

သားသမီးတွေ မွေးလာပြီးတဲ့ နောက် မင်းနဲ့ ဘန်တို့ရဲ့ အိမ်ထောင်ရေး ဘာတွေများ ပြောင်းလဲသွားသေးလဲ။

ကျွန်မတို့အတွက် အချိန်တွေ ဘယ်လောက်များ ကျန်ရှိသေးသလဲပေါ့ နော်။ (အဲသလို ပြန်မေးခွန်းထုတ်ရင်း ရယ်မောပါတယ်။)ကျွန်မတို့ ပထမရင် သွေး သမီးလေး Violet ကို မွေးလာချိန် က ကျွန်မတို့အတူနေတာ တစ်နှစ် လောက်ပဲ ရှိသေးတယ်။ ကျွန်မတို့ကိုယ် တိုင်တောင် ကလေးတွေလို ဖြစ်နေခဲ့ တာ။ ဖြစ်ပျက်သွားတာတွေက သိပ်မြန် ဆန်လွန်းပါတယ်။ ကလေးတွေ မွေး ထွက်မလာခင်က ကျွန်မတို့ ဘယ်လို များ နေခဲ့၊ ရှိခဲ့တယ်ဆိုတာ ကောင်း ကောင်းတောင် မမှတ်မိတော့ပါဘူး။ အခုတော့ ကျွန်မတို့ ဟိုဟိုဒီဒီ တစ်ည လောက် သွားမလားလို့ စီစဉ်နေတယ်။

အိမ်ထောင်ရေးက ဒီအခြေအနေ အထိ ရောက်လာကြပြီးပြီဆိုတော့ မင်း တို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ပိုမိုစွဲမက်တွယ် တာစေမယ့် ချဉ်းကပ်စည်းရုံးမှုတို့၊ ပိုး ပန်းမှုတို့က အရေးပါသေးသလား။

ရှင်က ပြောင်းလဲတိုးတက်မှု အဆင့်ဆင့်အတိုင်း သွားနေတာကိုး။ ချဉ်းကပ်မှု၊ ပိုးပန်းမှုတွေ တစ်ချိန်လုံး မျှော်လင့်နေလို့ မရဘူးလေ။ ကျွန်မ ခင်ပွန်းကိုလည်း ကျွန်မ အခုဆို အဲ သလို လုပ်မနေနိုင်ဘူး။ နေ့စဉ် ထမ်း ဆောင်နေရတဲ့ တာဝန်၊ ဝတ္တရားတွေ များလွန်းလို့ ကျွန်မလည်း အင်တွေအား တွေ မရှိတော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက် အတူတကွ ရှိနေနိုင်မယ့် နေရာလေးတစ်ခုကိုတော့ အမြဲတမ်း သတိရှိရှိ ဖန်တီးနေထိုင်လေ့ ရှိပါတယ်။

ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင်တစ်ယောက် နဲ့ ဒါရိုက်တာတစ်ယောက်ကို လက်ထပ် ထားရတာ ဘယ်ကိုကွဲပြားခြားနားမှု ရှိသလဲ။

ဒါရိုက်တာတစ်ယောက်ကို လက် ထပ်ထားရတာ ပိုခက်ခဲပင်ပန်းတယ်။ အခု လက် ရှိ ဘန်က Batman v Superman: Dawn of Justice ဆိုတဲ့ ရုပ်ရှင်မှာ သရုပ်ဆောင်နေတယ်။ ဒီရုပ် ရှင်က အနည်းဆုံး ရိုက်ကူးရေး ၆ လ သို့မဟုတ် ၇ လလောက် ကြာလိမ့် မယ်။ ဒီတော့ လိုအပ်တဲ့သတ်မှတ်ထား တဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာအချိုးအစားမှာပဲ တစ်ပြေး ညီ ရှိနေအောင် သူ နေရစားရလိမ့်မယ်။ ဒီတစ်ခေါက်သွားရင် သူ ၂ ပတ် လောက်တော့ ကြာလိမ့်မယ်။ ဒါတွေ အားလုံး ခဲရာခဲဆစ်နိုင်လှတယ်ဆိုပေမဲ့ ဒါရိုက်တာတစ်ယောက်ရဲ့ မိသားစု အဖြစ်ကတော့ ပိုခက်ခဲပါတယ်။ ဒါရိုက် တာတွေဆိုတာက သူတို့လုပ်နေတဲ့ အလုပ်ကြီးတစ်ခုပေါ့ အရမ်းအာရုံစိုက် တာ။ အဲဒီ Project တစ်ခုတည်းအတွက် ပဲ သူတို့အသက်ရှင်ဖို့ အသက်ရှူနေ သလို သေချင်သေပါစေဆိုပြီး ခပ်ကြမ်း ကြမ်းနေတတ်ကြတာမျိုး။ ဘန် ရုပ်ရှင် တစ်ကားကို ဒါရိုက်တာအဖြစ် ရိုက်ရင် နေကုန်နေခန်း အလုပ်လုပ်တာ။ သူ့ အလုပ်နဲ့သူနေရာ၊ အချိန်အပြည့် ဖြစ်နေ တတ်တာ။ ဒါကြောင့် သူ ဒါရိုက်တာ လုပ်မယ့် ရုပ်ရှင်တစ်ခု လုပ်တော့မယ် ဆိုရင် ကျွန်မတို့သားအမိတွေကို '...တို့

တွေ့ဆုံမေးမြန်းခန်းတစ်ခုမှာ တွေ့ရတဲ့
မင်းသမီး ကျွန်မဟာနီမှာ

အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီလားဟေ့၊ လုပ်နိုင်ပြီ
လားဟေ့'လို့ မေးတယ်။ မိသားစုဝင်
တွေပါ အသင်းအဖွဲ့တစ်ခုလို အလုပ်
လုပ်ကြရတာကိုး။

အဲဒီအသင်းမှာ မင်းရဲ့တာဝန်က
ဘာတွေများလဲ။

မိသားစုအတွင်းက ပုံမှန်ဖြစ်နေကျ
ကိစ္စတွေ၊ ဆက်လက် အဆင်ပြေပြေ
လည်ပတ်နေအောင်၊ သားသမီးတွေနဲ့
ဖခင်ကြား သူ လုပ်ပေးနေကျ အဆက်
အသွယ်တွေ အားလုံး ကျွန်မက ခေတ္တ
ခဏ တာဝန်ခံရတာပေါ့။ သူကတော့
ဖခင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ကလေးတွေ
ကို အမြဲတမ်း အချိန်ပေးပါတယ်။
တစ်ခါတုန်းကတော့ သမီးကြီး မူကြို
ကျောင်း စတင်ချိန်အတွက် သူ
ကျောင်းအကြိုအပို့ လုပ်ပေးချင်လို့
အချိန်ယူလိုက်မိတာ ရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်
ရေးအတွက် တစ်ပတ်လောက် နောက်
ကျ၊ ဒုက္ခများသွားခဲ့ဖူးတယ်။ ပြောပြရ
တာထက် လုပ်ရတာတွေ ပိုများပါ
တယ်။ သူလည်း သူ့အလုပ် သူ့လုပ်နိုင်
ချိန်မှာ ကျွန်မကလည်း သားသမီးတွေ
အပေါ် သူ့ဝတ္တရားတွေပါ ပေါင်းပြီး
ဖြစ်မြောက်အောင် ဆောင်ရွက်ပုံပို
ပေးနိုင်သူဖြစ်အောင် လုပ်ပေးပါတယ်။

ဘန်က ဒါရိုက်တာ မုဒ်(Mode)
ဝင်နေချိန်ဆို မင်းက ဇနီးမယားတစ်

ယောက်အနေနဲ့ သူ့ဆီက ဘာလိုအပ်
သလဲ။

သူ့ရဲ့ ကြိုးစားအားထုတ်မှုကို
လက်ခံအသိအမှတ်ပြုတယ် ဆိုတာပါ
ပဲ။ ကျွန်မဘဝရော၊ သားသမီးတွေရဲ့
ဘဝမှာရော၊ သူ့ဆီက ရနေကျတွေ
ခေတ္တခဏ ရပ်တန့်ပေးရတယ်ဆိုရင်
သူ့လုပ်မယ့် အလုပ်က တကယ့်ကို သူ
အတွက် အရေးကြီးလို့ဆိုတာ နားလည်
ပါတယ်။ လက်ခံပေးပါတယ်။ သူ
ရုပ်ရှင် ရိုက်နေရင် ရိုက်ကွင်းထိ ကျွန်မ
လိုက်သွားပြီး အချိန်ပေးပါတယ်။ ည
ဘက်ဆိုလည်း ကလေးတွေ အိပ်ရာဝင်
သွားရင် သူ့ဘေးနားထိုင် မော်နီတာ
အတူတူကြည့်ဖြစ်တယ်။ တစ်ခါတလေ
တော့လည်း 'ယောက်ျားရေ...
အားလုံးကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့
ကျွန်မလည်း ဒိတ်တစ်ခါလောက် ရချင်
သေးတယ်'လို့ပြောမိပါတယ်။ ကိုယ့်
ခင်ပွန်းသည် အလုပ်တွေ ကြိုးစားလုပ်
ကိုင်နေတာကို မကျေမချမ်းနိုင်၊ သဘော
မကျနိုင် ဖြစ်နေမယ်ဆိုရင်တော့ သူ
အတွက် မတရားဘူးပေါ့နော်။

မင်းကော စာတိညွှန်းရေးဖို့တို့၊
ဒါရိုက်တာလုပ်ဖို့တို့ ရည်ရွယ်ထားသေး
လား။

ကျွန်မကတော့ စာရေးဖို့ဆို အရမ်း
အီးရော၊ အီးရောနဲ့ အချိန်ဆွဲတတ်တဲ့

သူပါ။ ပြီးတော့ ဒါရိုက်တာတစ်
ယောက်ဖြစ်ဖို့ဆိုတာလည်း ဘယ်
လောက်လိုအပ်ချက်တွေ များတယ်ဆို
တာ သိတယ်။ ကျွန်မဘဝမှာ ဦးနှောက်
ကို အဲသလောက် အလုပ်များများ ပေး
လုပ်နိုင်တဲ့အနေအထားမှာ မရှိပါဘူး။
ထုတ်လုပ်ရတာတော့ ကြိုက်တယ်။
ကျွန်မတို့ Vandalia Films ကုမ္ပဏီက
ဟာသရုပ်ရှင် ၃ ကားထွက်ဖို့ ရှိတယ်။
ဒရာမာရုပ်ရှင်တချို့နဲ့ E Network ရုပ်သံ
အတွက် မီနီစီးရီးစ်လေးတွေလည်း ရှိနေ
ပါတယ်။

ဖက်ရှင်နဲ့ ပတ်သက်လို့ရော ဘယ်
လိုလဲ။ ဒီနှစ်တွေအတွင်း မင်းစတိုင်လ်
တွေ အပြောင်းအလဲ ဖြစ်လာသေးလား။

ကျွန်မက ကိုယ့် ကိုယ့် ပိုင်
စတိုင်လ်နဲ့ ဝတ်စားရတာကို ပိုသက်
သောင့်သက်သာ ဖြစ်တယ်။ ဒီကမ္ဘာ
ပေါ်မှာ ဘယ်လိုလူမျိုးကများ စတိုင်လ်
နဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျွန်မကို အကြံ
ဉာဏ်ပေးစကား ပြောချင်ကြပါ့မလဲလို့
မတွေးမိဘူး။ အဲလောက်ထိလေ။ ပီစာ
တစ်ချပ်မှာ အနားသားလေးတွေ ဘယ်
လိုစားကောင်းအောင် ဖုတ်ရမလဲ၊ ဒါမှ
မဟုတ် လေးဖက်တွားသွားနေတဲ့
ကလေးတစ်ယောက် ကောင်းကောင်း
မအိပ်တာ၊ ဒါမှမဟုတ် ချေးအိုး၊ သေး
အိုးမှာ ထိုင် အပေါ်အလေး မသွား
တတ်တာဆိုရင် လာခဲ့။ ကျွန်မ ပြောပြ
တတ်တယ်။

ကဲ အရှေ့မျှော်တွေကြည့်လို့ရရင်
နောက် ၁၀ နှစ်လောက်မှာ မင်းကိုယ်
မင်း ဘာဖြစ်နေတာ မြင်ချင်သလဲ။

အင်း... နောက်ထပ် ၁၀ နှစ်အထိ
အလုပ်လုပ်နိုင်နေဦးမယ်ဆိုရင်တော့
အတော် အားတင်းထားရမယ့်
မိခင်တစ်ယောက်အနေနဲ့တော့ ပျော်ရွှင်
နေတဲ့၊ ကျန်းမာနေတဲ့ သားသမီး
ယောက်ကို မြင်ချင်ပါတယ်။

အခုနေနေတဲ့ အိမ်ကြီးထဲမှာ
အတူတကွ နေနေပါရစေလို့ မျှော်လင့်
တယ်။ အခုလက်ရှိ ကျွန်မစိတ်ထဲ
မြို့ကို အတော်လေး စွဲမြဲမိသွား ဖြစ်

တယ်။ ဘန်နဲ့ ကျွန်မက ဘယ်မှာနေကြမယ်ဆိုတာနဲ့ ပတ်သက်လို့ မကြာခဏ ဆွေးနွေးဖြစ်ကြတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ပါပါရာဇီရန်က ကင်းလွတ်ချင်လို့လေ။ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ မင်းသမီး Halle Berry ရဲ့ ပူးပေါင်းကူညီမှုကြောင့် ကျွန်မတို့ဘဝက အများကြီး တိုးတက်ခြားနားသွားပါပြီ။ (၂၀၁၃ ခုနှစ်က မင်းသမီး Halle Berry က အကျော်အမော်တို့၏ ရင်သွေးများအား ပါပါရာဇီတို့က နောက်မှ တကောက်ကောက် လိုက်ခြင်း၊ ဓာတ်ပုံရိုက်ခြင်း၊ အတင်းအဖျင်း စာစောင်များတွင် ဓာတ်ပုံဖော်ပြခြင်းတို့အား တားမြစ်ဟန့်တားပေးဖို့ လွှတ်တော်သို့ ဥပဒေမူကြမ်းတစ်ခု တင်သွင်းခဲ့ရာ လွှတ်တော်မှ လက်ခံခဲ့ဖူးသည်။)

မင်းသမီး ဟယ်လီဘယ်ရီ လွှတ်တော်ကို တင်သွင်းခဲ့တဲ့ Anti-Paparazzi ဥပဒေမူကြမ်းအကြောင်း ပြောနေတာလား။

ဟုတ်တယ်။ ပါပါရာဇီတွေက

ကျွန်မတို့အိမ်ပြင်မှာ အိပ်စောင့်တာ။ ကလေးတွေ ကျောင်းရှေ့မှာ ကျောင်းအသွားအပြန် စောင့်နေတာတွေလုပ် ဓာတ်ပုံရိုက်ယူကြတယ်။ ရှေ့နေတွေနဲ့ တိုင်ပင်တော့လည်း သူတို့ကို ဥပဒေအရ တားမြစ်လို့ မရဘူးတဲ့။ ဒါပေမဲ့ တစ်နေ့ကျတော့ ဟယ်လီဘယ်ရီက ရှေ့နေတစ်ယောက်ကို တွေ့လာတယ်။ အဲဒီရှေ့နေက လွှတ်တော်အမတ်တွေကို ကိုယ်လိုအပ်တဲ့ကိစ္စထောက်ခံပေးဖို့ စည်းရုံးဆွယ်တရား ဟောပေးတဲ့ Lobbyist တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်နေခဲ့ပြန်တယ်။ သူက ဘယ်လို ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ညွှန်ပြတယ်။ ကုန်ကျစရိတ်တွေကို ဟယ်လီဘယ်ရီက ထုတ်တယ်။ အခုတော့ ဥပဒေအတွင်း အကျုံးဝင်သွားပြီ။ ပါပါရာဇီရန် ကြောက်လို့ ဟိုပြောင်းဒီရွှေ လုပ်ဖို့ စဉ်းစားရတဲ့ အချိန်တွေ ဖြုန်းတီးစရာ မလိုတော့ဘူး။

မင်းရဲ့လက်ရှိ ဘဝအနေအထားကိုရော ရှင်းပြပါဆို ဘယ်လိုပြောနိုင်မလဲ။

ကျွန်မကိစ္စတွေ ကျွန်မဘာသာဖြေရှင်းနေရတုန်းပဲ။ တစ်နေ့ အစား ၃ ကြိမ် စားတယ်။ လူပါးဝါ၊ ချိုကြွတဲ့ စကားလုံးတွေနဲ့ ဆက်ဆံနေရတုန်းပဲ။ ပြီးတော့ အလုပ်လည်း လုပ်နေရတုန်းပဲ။ အမြဲတမ်းလိုလိုတော့ ပြေလည်ချောမွေ့မနေပါဘူး။ မနေ့ညက အိပ်ရာဝင်ခါနီး သမီးငယ်လေးက ‘သမီးနဲ့အတူ ကစားဖို့ မာမိုမှာ ဘယ်တုန်းကမှ အချိန်မရှိဘူးလို့ ခံစားရတယ်’ လို့ ပြောတယ်။ ကျွန်မ စဉ်းစားကြည့်တယ်။ ကျွန်မ အမေကိုယ်တိုင်လည်း ကျွန်မနဲ့ တစ်ခါမှ ကစားခြင်း မရှိခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်မကတော့ ရင်သွေးတွေအတွက် ကြိုးစားရမယ်။ သမီးလေး ပြောတာလည်း မှန်တာပဲလေ။ ဒီတော့ ကျွန်မ ဒီနေ့လယ် သမီးလေးနဲ့အတူ သူ့အရပ်တွေနဲ့ ကစားဖို့ စီစဉ်ထားတယ်။ ကျွန်မအထင်တော့ ဒါဟာ ကျွန်မရဲ့ဘဝလို့ပဲ ပြောချင်ပါတယ်။

ရီတာအောင် NY

မနေ့ညက အိပ်ရာဝင်ခါနီး သမီးငယ်လေးက ‘သမီးနဲ့အတူ ကစားဖို့ မာမိုမှာ ဘယ်တုန်းကမှ အချိန်မရှိဘူးလို့ ခံစားရတယ်’ လို့ ပြောတယ်။ ကျွန်မ စဉ်းစားကြည့်တယ်။ ကျွန်မ အမေကိုယ်တိုင်လည်း ကျွန်မနဲ့ တစ်ခါမှ ကစားခြင်း မရှိခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်မကတော့ ရင်သွေးတွေအတွက် ကြိုးစားရမယ်။

ခရေဖြူဗြိဒီယိုထုတ်
လုပ်ရေးအတွက် ဇာတ်ညွှန်း၊
ဒါရိုက်တာ ဝိုင်းက စာရေး ဆရာမ
ပုညခင်ရဲ့ဝတ္ထုကို ပြေတီဦး၊
ဝတ်မှုရွှေရည်တို့နဲ့ ရိုက်ကူးထားတဲ့
'ထီးလေး မိုးပေးပါ' ဗီဒီယိုကားကို
စွန့်လအတွင်းမှာ ဖြန့်ချိစော့မှာ
ဖြစ်တယ်လို့သိရပါတယ်။
ဝိုင်းက ပြေတီဦး၊ ဝတ်မှုရွှေရည်တို့
ဆုံစည်းတိုင်း ထူးခြားတဲ့
ဇာတ်လမ်းလေးတွေကိုတွေ့ရတတ်ပါတယ်။
'ထီးလေး မိုးပေးပါ' ဇာတ်ကားက
အချစ်ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ဆိုပေမဲ့
စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းအောင်
ဖန်တီးထားပါတယ်။ ပြေတီဦးက
ရုပ်ကွက်ထဲမှာ လူချစ်လူခင်များတဲ့
မင်းမင်းအဖြစ် သရုပ်ဆောင်ပါတယ်။
သူ့အလုပ်က ပုံပြင်တွေ
ရေးသားခြင်းဖြစ်ပြီး အားလပ်တဲ့အချိန်မှာ
ရုပ်ကွက်ထဲက ကလေးငယ်များကို
စာသင်ပေးတဲ့အလုပ် ကိုလည်း
လုပ်ပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းမင်းမှာ

ထီးလေး မိုးပေးပါ

မိုးကျော်ထွန်း

မိသားစု မရှိ၊ တစ်ကောင်ကြွက်ဘဝနဲ့
နေထိုင်သူ ဖြစ်ပါတယ်။
တစ်ညမှာတော့ မင်းမင်းရဲ့အိမ်ကို
ငှားနေချင်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်
ရောက်လာပါတယ်။ နာမည်က
လေပြေသွေးလို့ခေါ်ပြီး
ဒီဇာတ်ကောင်နေရာမှာ ဝတ်စုံရွှေရည်က
သရုပ်ဆောင်ပါတယ်။ သူကလည်း
တစ်ယောက်တည်းသမားဖြစ်လို့
မင်းမင်းက လွတ်နေတဲ့အိမ်ခန်းကို
ငှားရမ်းဖို့ သဘောတူ
လိုက်ပါတယ်။
အိမ်ငှားနဲ့အိမ်ရှင်
ဖြစ်သွားတဲ့
မင်းမင်းနဲ့
လေပြေသွေးတို့ဟာ
အမြဲတမ်း
စကားများ
နေရပါတယ်။

လေပြေသွေးရဲ့ ကလေးဆန်
တဲ့ အပြုအမူများကြောင့် ဖြစ်
ပါတယ်။ နောက်ပိုင်းမှာတော့
မင်းမင်းနဲ့ လေပြေသွေးတို့
အပေးအယူမျှသွားကြပြီး
စကားမများကြတော့တဲ့
အပြင် မင်းမင်းက လေပြေ
သွေးကို ညစဉ်ညတိုင်းပုံပြော
ပြရပါတယ်။ မင်းမင်းရဲ့ပုံပြင်
ကို နားထောင်ပြီးမှသာ လေ
ပြေသွေးက အိပ်လို့ပျော်ပါ
တယ်။
လေပြေသွေးကို မြင်
သွားတဲ့ မင်းမင်းရဲ့သူငယ်ချင်း
တစ်ယောက်က လေပြေသွေး
ဟာ သူဌေးတစ်ဦးရဲ့သမီးဖြစ်
ကြောင်း၊ ဖခင်ဖြစ်သူ နောက်
အိမ်ထောင်ပြုရာက မိတ္ထေးနဲ့
မတည့်တာကြောင့် အိမ်ပေါ်

က ဆင်းလာခြင်းဖြစ်ကြောင်း
ပြောပြခဲ့ပါတယ်။

မင်းမင်းရင်ထဲမှာ
သူငွေသမီးတစ်ယောက်က
သူ့အိမ်မှာ ဆင်းဆင်းရဲရဲလာ
နေတာကို မကြည့်ရက်တာ
ကြောင့် လေပြေသွေးရဲ့ဖခင်
ဖြစ်သူထံ အကြောင်းကြား
လိုက်တဲ့အတွက် လေပြေ
သွေးရဲ့ဖခင်က သမီးကို ပြန်
လာခေါ်သွားခဲ့ပါတယ်။

လေပြေသွေးနဲ့ ဝေး
သွားချိန်မှ မင်းမင်းရင်ထဲမှာ
တစ်ညမြည့် ဆွေးလာတယ်။
ချစ်သူလည်း မဟုတ်သေးတဲ့
အတွက် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း
မပြောသာသေးဘူး။

အဲဒီလိုအခြေအနေမျိုး
တို့ ရောက်နေတဲ့အချိန် ချစ်သူ

နှစ်ယောက်ပြန်လည်ဆုံစည်းဖို့
ကြားထဲမှာ အခက်အခဲများကို
ဝိုင်းက ဖန်တီးထားပါတယ်။

ချစ်စရာကောင်းတဲ့
ဝတ်မှုရွှေရည်ရဲ့ကလေးဆန်
ဆန်အပြုအမူများက
မိမိယုံချစ်ပရိသတ်များကို
ဖမ်းစားပါလိမ့်မယ်။

နင်စေရင် ဇာတ်ကားနဲ့
အတွဲညီခဲ့တဲ့ ဝိုင်း၊
ပြေတီဦး၊ ဝတ်မှုရွှေရည်တို့ရဲ့
ဆုံစည်းမှုလည်းဖြစ်ပါတယ်။

ခွန်လအတွင်းမှာ ခရေဖြူ
မိမိယိုထုတ်လုပ်ရေးက
ပြန်ချိပေးလိုက်တဲ့အခါ
ကြည့်ဖြစ်အောင်
ကြည့်လိုက်ပါလို့
တိုက်တွန်းပါရစေ။

■ မိုးကျော်ထွန်း

(ယခင်လမှ အဆက်...)

ဆိတ်နို့ချိုကိုစားတာက သူ့ရဲ့မော်လီကျူးအရွယ်အစားကြောင့်ပဲ လို့ ချွတ်ခဲလှတဲ့ နေကာမျက်မှန် တဝင့်ဝင့်နဲ့ Ringo က ရှင်းပြပါတယ်။ နွားနို့က တစ်ခွက်သောက်ထားရုံနဲ့ ဗိုက်ပြည့်နေတတ်တာဟာ နို့ရဲ့ မော်လီကျူးအရွယ်အစားကြီးမားလို့ပဲ ဖြစ်တယ်လို့လည်း Ringo က ရှင်းပြခဲ့ပြီး လူခန္ဓာကိုယ်အတွက် ဆိတ်နို့က သင့်တော်ကြောင်းလည်း ပြောပြခဲ့ပါတယ်။ *အဲဒီလိုအတွေးတွေကြောင့် ကိုယ့်ကို နည်းနည်းတော့ ရူးကြောင်ကြောင်နိုင်တယ်လို့ လူတွေက ပြောကြတာပေါ့* လို့လည်း သူက ခပ်ဖြိုးဖြိုးနဲ့ ဆိုပါတယ်။

Beatles အကြောင်းတွေနဲ့ပတ်သက်လို့ကတော့ Walsh ရဲ့အကြံပေးချက်က တကယ်မှန်တာပါ။ စာရေးသူက Beatles အကြောင်းမမေးလေ သူက Beatles အကြောင်းပိုပြောလေပါပဲ။ Ringo က အသံဖမ်း စတူဒီယိုတွေထဲမှာ သူ ပြောတာ၊ လုပ်တာတွေ ဘယ်တုန်းကမှ မလွဲချော်ခဲ့ဘူးတာကိုလည်း ဂုဏ်ယူတတ်ပါတယ်။ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်ကိုကိုင်ပြီး ဒရမ်ဆက်ထိုင်ခဲ့ပေါ့မှာ ထိုင်ကာ တခြားသူတွေ အလာကို သူက အမြဲစောင့်နေတတ်သူဖြစ်ပြီး၊ နောက်တစ်ပုဒ် ဘယ်သီချင်းဖြစ်မလဲဆိုတာ သိရအောင် အမြဲစောင့်မျှော်နေတတ်သူပါ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခါတလေတော့ အထီးကျန်သလို ခံစားရတတ်ရှာပါတယ်။ White Album အတွက် သီချင်းတွေ အသံသွင်း

ရတုန်းကဆိုရင် သူ့စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်နေခဲ့တာပါ။

ဒါနဲ့ပဲ John Lennon ဆီကို သွားတွေ့ခဲ့တယ်လို့ Ringo က ပြန်ပြောပြပါတယ်။ *တံခါးခေါက်လိုက်ပြီးတော့ ငါ ပြောမယ် နားထောင်၊ ငါ တီးရတာ ကောင်းတယ်မထင်ဘူး။ ပြီးတော့ မင်းတို့သုံးယောက်က တအားရင်းနှီးလွန်းတယ်* လို့ ကိုယ်က ပြောလိုက်တယ်။ *တစ်ဖွဲ့လုံး မင်းတို့သုံးယောက်ချည်းပဲ*

လို့လည်း ပြောလိုက်တယ်။ နောက်တော့ Paul ဆီကိုလည်း သွားပြီး ဒီအတိုင်း ထပ်ပြောခဲ့တယ်။ *ငါပြောမယ် နားထောင်၊ ငါ တီးရတာကောင်းတယ် မထင်ဘူး။ ပြီးတော့ မင်းတို့သုံးယောက်က တအားရင်းနှီးလွန်းတယ်* လို့ ကိုယ်က ပြောလိုက်တယ်။ အဲဒီမှာတင် Paul က *တစ်ဖွဲ့လုံး မင်းတို့သုံးယောက်ချည်းပဲ* လို့ ဝင်ပြောလိုက်တာ။ ဒါနဲ့ပဲ ထွက်ပြီကွာလို့ ပြောဖြစ်ခဲ့တာပေါ့* လို့ Ringo က ပြောပြပါတယ်။

အဲဒီကနေ Ringo တစ်ယောက် ၁၀ ရက်လောက် ပျောက်သွားတယ်။ ကလေးတွေခေါ်ပြီး Peter Sellers ရဲ့မော်တော်ဘုတ်နဲ့ Sardinia ကို သွားလိုက်တာလေ။ သင်္ဘောပေါ်မှာ ငါးနဲ့ အသားပြား မှာစားတော့ သင်္ဘောသားတွေက ငါးရှဉ့်ပဲကျွေးတယ်လို့ သူက ဆိုတယ်။ နောက်တော့ သင်္ဘော ကပ္ပတိန်ကို ရေဘဝတွေ အကြောင်း Ringo က မေးကြည့်တယ်။ ကပ္ပတိန်က ရေဘဝတွေက ပင်လယ်ကြမ်းပြင်အောက်မှာ နေကြပြီး အလင်းရောင်တောက်ပတဲ့အရာတွေနဲ့ ဥယျာဉ်တစ်ခုဆောက်နေကြတာလို့ ဆိုတယ်။

တယ်ဟုတ်ပါလားလို့၊ ကိုယ် တွေးမိခဲ့တယ် လို့ Ringo က ဆိုပါတယ်။ *သဘောကျစရာကောင်းလိုက်တာ၊ ပင်လယ်ရေပြင်အောက်မှာ တိတ်ဆိတ်နေမှာပဲ။ ခေါင်းစားနေစရာလည်း မလိုတော့ဘူးပေါ့လို့လည်း တွေးမိတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ သီချင်းတစ်ပုဒ် ကောက်ရေးဖြစ်လိုက်တယ်။ *ရေဘဝဥယျာဉ်ထဲမှာ နားခိုချင်၊ သူငယ်ချင်းတွေအားလုံး အတူပင်* လို့ဆိုတဲ့ စာသားလေးပေါ့*

ထာဝရရှင်သန်နေမယ့် ရင်ဂိုစတား ရာပြည်

* Ringo စတီးခါစ မိနစ်ပိုင်းတွေမှာ ကိုယ့်ဘယ်ဘက်က
George နဲ့ ညာဘက်က John တို့ဆီကို လှမ်းကြည့်မိတယ်။
ကိုယ်တို့တွေ စကားတစ်ခွန်းမှ ပြောကြတာတော့ မဟုတ်ဘူး
ဒါပေမဲ့ အရမ်းကောင်းတာပဲလို့ တွေးနေခဲ့မိတာ
သတိပြန်ရနေတာပဲလို့
McCartney က ပြန်ပြောကြတယ်။

ဒရမ်သမား အတော်များများက ဗရစ်ရိုက်ချက်ပေါ်မှာပဲ ယာရှင်ချီးရီး ရိုက်ချက်ပြင်းပြင်းတွေနဲ့ သီချင်းကို မိသားစုပေးကြတာပါ။ Ringo က ဒီလိုမတွတ်ဘူး။ သူက ဒရမ်တီးရာမှာ သက်သောင့်သက်သာရှိပြီး ဟွက်အတိုအသံကလည်း သဘာဝကျလှတယ်လို့ Rundgren က နှိုင်းယှဉ်ပြောပြခဲ့ပါတယ်။

Ringo ပြန်ရောက်လာတော့ Harrison က Ringo ရဲ့ ဒရမ်ဆက်ကို ဖန်းတွေနဲ့ ဖုံးလွှမ်းပြီး ကြိုဆိုခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလိုဖြစ်ပြီး နောက်နှစ်နှစ် အကြာ ၁၉၇၀ ပြည့်နှစ်မှာ အဖွဲ့ကွဲသွား ခဲ့ရတယ်။ John Lennon နဲ့ George Harrison တို့ ဆုံးပါးသွားပြီးတဲ့နောက် Paul McCartney နဲ့ Ringo တို့ပဲ ကျန်ရစ် ကြတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်အကြား ဆက်ဆံရေးက နည်းနည်းတော့ အလှည့်အပတ်တွေ ရှိတယ်။ တစ်ခါ တလေ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အကဲခမ်းတတ်ကြပြီး တစ်ခါတလေ လည်း ပုတ်ခတ်ဝေဖန်တာတွေ ရှိခဲ့ပါ တယ်။

ဒါက မိသားစုသဘာဝပဲလို့ McCartney က ဆိုပါတယ်။ 'တစ်ခါ တလေ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စိတ်ဆိုးကြ။ သူ့ဆီက ကိုယ်လိုချင်တာ ရှိရင် သူက တွက်ကတ်ထားတာမျိုးဆို တော့ စိတ်ဆိုးကြတာပေါ့။ ပြီးတော့ လည်း ပြီးသွားတာပါပဲ။ ညီအစ်ကိုတွေ တစ်ခါတလေ ရန်ဖြစ်သလိုပါပဲ။ ရာဇဝင်ပြန်ခင်းရရင်တော့ John နဲ့ Paul ပဲ အမြဲ ဖြစ်နေတာဆိုပါတော့။ ဒါပေမဲ့ Beatles ဟာ ထောင့်လေးထောင့်ပါတဲ့ စတုရန်းတစ်ခုလိုပါပဲ။ အနားတစ်ဖက် မရှိရင် အလုပ်မဖြစ်ပါဘူး။ Ringo ကတော့ ထောင့်မတ်တစ်ခုပါပဲ'လို့ Paul က ပြောပြသွားခဲ့ပါတယ်။

၂၀၁၁ ခုနှစ်ထဲမှာ Ringo နဲ့ Paul တို့နှစ်ယောက်တွဲပြီး British Charities ရန်ပုံငွေအတွက် ဟာသဗီဒီယိုကားတစ် ကား ရိုက်ကြပါတယ်။ အဲဒီရန်ပုံငွေ မှာ Paul က သူ့ကိုယ်သူ ကရုဏာ တရားအတွက် တာဝန်တွေထမ်းဆောင် ရမယ့် Beatles အဖွဲ့ရဲ့ တစ်ဦးတည်း ကြွင်းကျန်ရစ်သူအဖြစ် ပြောကြားခဲ့ သေးတယ်။ ဒါကိုကြားတော့ Ringo က ရုပ်/သံအစီအစဉ်တစ်ရပ်ကနေ 'လုံခြုံ ဘယ်သွားထားမလို့လဲ'လို့ ပေါက် ပေါက်ဖောက်ပါတော့တယ်။

Hall of Fame ပွဲမှာ Paul က အမှာစကားပြောမယ်လို့ဆိုကြေကွဲ ပါ။ Ringo က ပြောပြပါတယ်။ 'Paul က

ညာဘက် အပြင်ထွက်လည်စရာရအောင် လုပ်ပေးနေမိတာများလားလို့ စဉ်းစား နေမိတယ်။ သူက အလုပ်တွေ များနေတာကို ကြိုက်တာလေလို့ Ringo က ဆိုပါတယ်။ 'ဒါပေမဲ့ တခြားဘက်က တွေးကြည့်တော့လည်း Paul ကြောင့်သာ မဟုတ်ရင် ကိုယ်တို့တွေ ဒီလောက် ခာတ်ပြားများများ ထွက်ဖြစ်ခဲ့မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ဆိုရမယ်။ ကိုယ်နဲ့ John က အပျင်းထူတာချင်းတူတော့ ပိုပြီး အနေရင်းကြတယ်။ ဒီလိုအခါမျိုးမှာ Paul က လာခေါ်တတ်တာ။ 'ဟေ့လူတွေ စတူဒီယို ပြန်သွားဖို့ အချိန်ရောက်ပြီ' ဆိုပြီးတော့ပေါ့။ ဒါကြောင့်မို့လို့ ခာတ်ပြား ၁၂ ချပ်အထိ ထုတ်နိုင်ခဲ့တဲ့ အပေါ် Paul ကို ကျေးဇူးတင်ရမှာပါ' လို့ Ringo က ရှင်းပြပါတယ်။

SUV ကားကြီးက Fort Pierce မြို့ဆီဝင်လာပြီဖြစ်ပေမဲ့ Ringo က Paul အကြောင်းပြောလို့ မပြီးသေးပါဘူး။

'Beatles ကနေ Stu Sutcliffe ထွက်သွားတော့ ဘော့စ်ဂစ်တာသမား တစ်ယောက် လိုလာခဲ့တယ်။ John ကလည်း ဘော့စ်ဂစ်တာကို တီးမှာမဟုတ်ဘူး။ George လည်း ဒီလိုပဲ။ ဒီလိုနဲ့ Paul က ဘော့စ်ဂစ်တာ တီးဖြစ်သွားတယ်။ အဲဒီမှာ Paul ရဲ့ မယုံနိုင်လောက်အောင်ကောင်းတဲ့ ဘော့စ်ဂစ်သံတွေနဲ့ အစွမ်းပြတော့တယ်။ လူတွေကတော့ ကွယ်တယ်ထင်မှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဘော့စ်ဂစ်တာသမားနဲ့ ဒရမ်သမားတို့ဟာ အပေးအယူညီတဲ့ တွဲဖက်ကောင်းတွေ ဖြစ်ကြရမှာလေ။ သိတဲ့အတိုင်းပဲ' လို့ Ringo က ရှင်းပြပါတယ်။

မိနစ်အနည်းငယ်လောက် နေတော့ SUV ကားကြီးက ဇာတ်ခုံအဝင်တံခါး ခေါက်နားမှာ ရပ်တန့်ပေးခဲ့ပါတယ်။ သတင်းမုဆိုး ပါပါရာဇီတွေရဲ့ တဆောက်ကောက် လိုက်လံချောင်းမြောင်း နှောင့်ယှက်တာတွေကို ရာစုနှစ်တစ်ဝက်လောက် ကြုံတွေ့ခဲ့ရပြီး ဖြစ်တဲ့အပြင် သူတစ်ပါးလက်ချက်နဲ့ Lennon သေဆုံးခဲ့ရတာကလည်း Ringo အတွက်

အမြဲတမ်းသတိထားနေတတ်တဲ့အလေ့အထ ဖြစ်စေတယ်လို့ ဆိုရမှာပါ။ အနီးဝန်းကျင်ကို ဝေဝဲကြည့်လိုက်ပြီး လူတစ်ယောက်မှ ရှိမနေတာ တွေ့တော့မှ Ringo ကားပေါ်ကဆင်းပြီး တံခါးရှိရာ ခပ်သုတ်သုတ်လှမ်းလျှောက်သွားတယ်။ တစ်အောင့်လောက်နေတော့ ဇာတ်ခုံပေါ် Ringo ရောက်နေပြီး အသံ စစ်နေလေရဲ့။ သူက မိုက်ခရိုဖုန်းကို တတောက်တောက်ခေါက်ကြည့်တယ်။ ဆိုကြည့်မယ့်သီချင်းနာမည်ကို ပြောလိုက်ချိန်မှာ သူ့စိတ်ထဲမှာ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ဟောင်းတစ်ယောက်ရှိနေဆဲပဲ ဆိုတာ ပေါ်လွင်ခဲ့ပါတယ်။

'အိုကေ၊ ပထမဆုံးဆိုမယ့် သီချင်းက 'Yesterday' လို့ သူကပြောလိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့မှ ရယ်မောရင်းနဲ့ 'တကယ် မဟုတ်ပါဘူး' လို့ ပြောပြန်ပါတယ်။

ပွဲစဖို့ အချိန်က တစ်နာရီလောက် လိုနေသေးတာ။ Ringo နဲ့ သူ့အဖွဲ့သားတွေက ဇာတ်ရုံထဲက စားသောက်ဆိုင်တစ်နေရာမှာ ဝိုင်းထိုင်နေကြတယ်။ All Starr ဂီတအဖွဲ့မှာ အရင်က ဒီလိုမျိုး နေပုံထိုင်ပုံ ရှိခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး။ Ringo နဲ့ ဇနီးသည် Barbara တို့က ပွဲစပြီဆိုခါမှ ကမန်းကတန်း ရောက်လာတတ်ပြီး ပွဲပြီးရင်လည်း ဟိုတယ်အခန်းထဲမှာ ရေခဲမုန့်စား၊ ရုပ်/သံကြည့်ပြီး အောင်းနေကြတော့တာပေါ့။

'အရင်ကဆို Ringo က သူများကိစ္စတွေ စိတ်မဝင်စားတတ်ဘူး' လို့ Rundgren က ပြောပြပါတယ်။ Rundgren ဟာ ၁၉၉၂ ခုနှစ်လောက်ကတည်းက All Starr အဖွဲ့ရဲ့ နယ်လှည့်ဖျော်ဖြေပွဲတွေထဲမှာ ပါဝင်ခဲ့သူတစ်ဦး ဖြစ်ပြီး အခုအချိန်အထိလည်း အဖွဲ့မှာ ရှိနေတုန်းပဲ။ 'အလုပ်သမား လူတန်းစားကနေ ပေါက်ဖွားလာတဲ့ ကလေးငယ် တစ်ယောက်က တော်ဝင်မင်းသားလေးဖြစ်လာတဲ့အခါ အောက်ခြေလူထုနဲ့ မပတ်သက်ချင်တော့ဘဲ စိတ်ကြီးဝင်သွားတာမျိုး ဆိုပါစို့။ အခုတော့ သူက

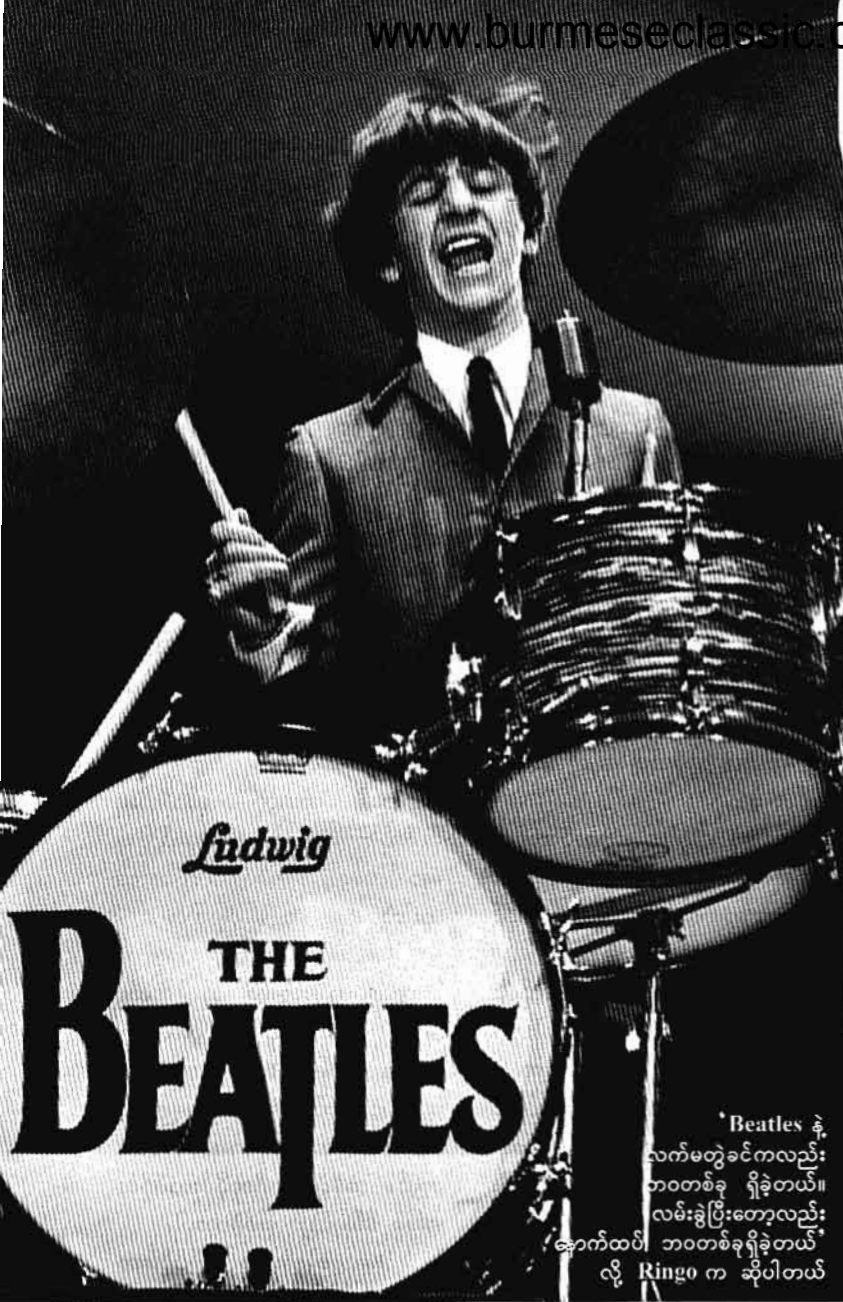
အများကြီး ပွင့်လင်းလာခဲ့ပြီး ကျွန်တော်တို့နဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဧည့်သည်တွေ အပေါ်ပါ နွေးနွေးထွေးထွေး ရှိလာပါတယ်။ အခုတော့ သူဟာ ကျွန်တော်တို့ ဖြစ်စေချင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပုံရနေပါပြီ' လို့ Rundgren က ပြောပြခဲ့ပါတယ်။

Ringo ကတော့ ထမင်းစားပွဲမှာ ပျင်းရိပျင်းရိ တွေ့ရင်ပိုပြီး Beatles ခေတ်က ဒရမ်တီးတဲ့အကြောင်းတွေကို ရယ်ပွဲဖို့ ပြောပြနေပါတော့တယ်။

'Abbey Road အယ်လ်ဘမ်ထဲက နောက်ဆုံးသီချင်း 'The End' မှာ ဒရမ်သံလေးနဲ့ အဖြည့်တီးပေးလိုက်တာ သိတယ်မဟုတ်လား' လို့ Ringo က မေးလာပါတယ်။ စားပွဲမျက်နှာပြင်ကို ဒရမ်တီးသလို အသံမြည်အောင် တီးခတ်နေတဲ့ Ringo ရဲ့မျက်နှာပြင်မှာ သူ့ရဲ့ မူရင်းဟန်အတိုင်း ပြုံးနေတာ တွေ့လိုက်ရပါတယ်။ 'အဲဒါကို ဘယ်လိုတီးရမယ်ဆိုတာ သိခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ နောက်ထပ်လည်း အဲဒီလိုမတီးဖြစ်တော့ဘူး' လို့ Ringo က ပြောပြပါတယ်။

McCartney ကတော့ အဲဒါက ပြဿနာမဟုတ်ဘူးလို့ ဆိုပါတယ်။ ၁၉၆၂ ခုနှစ်တုန်းက လီဗာပူးလ်မြို့ရဲ့ Cavern အရပ်မှာ Ringo နဲ့ ပထမဆုံး တွဲဖက်တီးခတ်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ပွဲအကြောင်း McCartney က အမှတ်ရနေပါသေးတယ်။ အဲဒီပွဲနဲ့ပဲ ဂီတဝိုင်းတစ်ဝိုင်း အဖြစ် ဝီစီပြင်ပြင် ဖြစ်ခဲ့တာပါ။

'Ringo စတီးခါစ မိနစ်ပိုင်းတွေမှာ ကိုယ့်ဘယ်ဘက်က George နဲ့ ညာဘက်က John တို့ဆီကို လှမ်းကြည့်မိတယ်။ ကိုယ်တို့တွေ စကားတစ်ခွန်းမှ ပြောကြတာတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အရမ်းကောင်းတာပဲလို့ တွေးနေခဲ့မိတာကို သတိပြန်ရနေတယ်' လို့ McCartney က ပြန်ပြောပြပါတယ်။ McCartney က စကားပြော ခဏရပ် စဉ်းစားဟန်ပြုပြီးမှာ ဥပမာတစ်ခု ပေးလာပါတယ်။ 'ကိုယ်က Led Zeppelin အဖွဲ့ကို ကြိုက်တာ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ပွဲကိုကြည့်ရင် ဒရမ်တီးတဲ့ John Bonham ကို လှည့်လှည့်

‘Beatles’ နဲ့ လက်မတွဲခင်ကလည်း ဘဝတစ်ခု ရှိခဲ့တယ်။ လမ်းခွဲပြီးတော့လည်း နောက်ထပ် ဘဝတစ်ခုရှိခဲ့တယ်။ လို့ Ringo က ဆိုပါတယ်

ကြည့်နေတာ တွေ့ရမယ်။ ‘ဘာတွေ လျှောက်တီးနေတာလဲကွာ၊ ဘယ်လို ဒရမ်ရိုက်ချက်တွေလဲ’ဆိုတဲ့ အမေး မျက်နှာတွေနဲ့ပေါ့။ Ringo နဲ့ဆို ဘယ် တော့မှ နောက်ပြန် လှည့်ကြည့်စရာ မလိုဘူး။ စိတ်ပူစရာ မရှိဘူးလေ။ သူက စိတ်လုံခြုံမှုကိုရော၊ အဲဒီလိုခြုံ မှုကို မြဲမြဲနေစေဖို့ကိုရော နှစ်ခုစလုံး ပေးစွမ်းနိုင်တဲ့သူပါ’လို့ ဆိုပါတယ်။

Rundgren ကလည်း ‘သီချင်းတစ် ပုဒ်ရဲ့ ခံစားချက်ကို ဒရမ်သမားတချို့ပဲ

Ringo လို အဓိအရ ဖမ်းယူနိုင်တယ်’လို့ ဆိုလာပါတယ်။ ‘ဒရမ်သမား အတော် များများက ဒရမ်ရိုက်ချက်ပေါ်မှာပဲ အာရုံရှိနေပြီး ရိုက်ချက်ပြင်းပြင်းတွေနဲ့ သီချင်းကို ခံစားမှု ပေးကြတာပါ။ Ringo က ဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ သူက ဒရမ် တီးရာမှာ သက်သောင့်သက်သာရှိလှပြီး ထွက်လာတဲ့ အသံကလည်း သဘာဝ ကျလှတယ်’လို့ Rundgren က နှိုင်းယှဉ် ပြောပြခဲ့ပါတယ်။

The End သီချင်းထဲက တစ်ကိုယ်

တော် ဒရမ်လက်စွမ်းပြ ရိုက်ချက်တွေ ကို မမှတ်မိဘူးဆိုတာက သူပြန်တီးမပြ ချင်တော့လို့လည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ‘တစ်ကိုယ်တော် ဒရမ်လက်စွမ်းပြ တီး ရမှာကို Ringo လောက် မုန်းတဲ့ ဒရမ် သမားမျိုး မတွေ့ဖူးသေးဘူး’လို့ McCartney က ပြောပြပါတယ်။ ‘အဲဒီ လက်စွမ်းပြအပိုဒ် တီးပေးဖို့ သူ့ကို မနည်း ဝိုင်းတောင်းပန်ထားရတာ။ *Carry That Weight* သီချင်းကနေ *The End* သီချင်းကို အကူးမှာ ဒါဟာ တကယ့်ကို ရသမြောက်တဲ့ စွမ်းအင်နဲ့ Tempo အနိမ့်အမြင့် အကူးအပြောင်းပဲလို့ သူ့ကိုယ်ကို ပြောပြခဲ့တာ။ ကိုယ်တို့ အတွက် စက္ကန့်ပိုင်းလောက် အချိန်ပဲ လိုတာလေ။ နောက်ဆုံးတော့ လက်စွမ်း ပြ တီးပေးဖို့ သူ သဘောတူခဲ့ပါတယ်။ Ringo ဟာ တကယ်တော်တဲ့ ဒရမ် သမားပါ’လို့လည်း McCartney က ရှင်းပြခဲ့ပါတယ်။

ခဏနေတော့ စာရေးသူတို့တစ် တွေ Ringo ရဲ့ အဝတ်လဲခန်းထဲကို ရောက်ခဲ့ကြပါတယ်။ အပြင်ဘက်မှာ တော့ Rundgren နဲ့ Toto အဖွဲ့က Lukather တို့ဝတ်ဆင်ရမယ့် အဝတ် အစားတွေ စစ်ဆေးနေကြပါတယ်။ Ringo က လက်ကိုင်ဖုန်းထဲက Voice Message တစ်ခုကို စစ်လိုက်တဲ့အခါ ရေဒီယိုအစီအစဉ်တစ်ရပ်မှာ Rory and the Hurricanes အမည်ရ သီချင်းကို ထည့်သွင်းအသုံးပြုလိုတဲ့ Steven Van Zandt ဆီက အမှာစကားဖြစ်နေတာ တွေ့ရပါတယ်။ ဒီသီချင်းက Ringo နဲ့ ပထမဆုံး တီးဝိုင်းအကြောင်း ရေးထား တာပါ။ Van Zandt က နည်းနည်းပါး ပါး တည်းဖြတ်အသုံးပြုချင်လို့ အခွင့် တောင်းလာတာပါ။ Ringo က Van Zandt ဆီ ဖုန်းပြန်ခေါ်လိုက်ပြီး ကြိုက် သလိုသာ ပြင်သုံးပါ။ ကိစ္စမရှိပါဘူးလို့ အကြောင်းပြန်ပေးလိုက်ပါတယ်။ သူ ဖုန်းပြန်ချတော့မှ Beatles နဲ့ တွဲခဲ့ရတဲ့ ရှစ်နှစ်တာလောက် ကာလအတွင်း အတိတ်မှာ ကျန်ခဲ့တဲ့ ရာဇာနှစ်ဝင်

လောက်အထိ Beatlesအကြောင်း မေးသမျှ ဖြေနေရတဲ့အပေါ် စိတ်မပင်ပန်းဘူးလားလို့ အရဲစွန့်မေးလိုက်ပါတယ်။

‘ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ ဒါက သူတို့အလုပ်ကိုး’လို့ Ringo က ဖြေပါတယ်။ ‘Beatles နဲ့ လက်မတွဲခင်က ထည်း ဘဝတစ်ခု ရှိခဲ့တယ်။ လမ်းခွဲပြီး တောလည်း နောက်ထပ် ဘဝတစ်ခုရှိခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းလိုပေါ့။ ဘာမှ ကျည်နိုင်ဘဲနဲ့ ကိုယ့်ကို Beatles အကြောင်းပဲ မေးတတ်တာ။ ဒါဟာ မင်းလုပ်ရမယ့်ဟာပဲလေ၊ ကိုယ့်နားထည့်ပါတယ်’လို့ သူက ဆိုပါတယ်။

ဒါဟာ ထားရှိဖို့ အကောင်းဆုံး စိတ်နေသဘောထားတစ်ရပ် ဖြစ်မှာပါ။ နှစ်အနည်းငယ် အရင်လောက်တုန်းက Ringo နဲ့ ဇနီးသည် Barbara တို့ဟာ အိန္ဒိယနိုင်ငံရဲ့ မြို့ငယ်လေးတစ်မြို့ဆီ အလုပ်ရက် အလည်အပတ် ထွက်ခဲ့ကြပါတယ်။ သူတွေ လမ်းလျှောက် ထည့်ကြတာပေါ့။ ဖြန့်ဆိ အိန္ဒိယသား လေးငယ်တွေ သူတို့ကို ဝိုင်းလာကြတယ်။ မိန်းကလေးတွေ၊ ယောက်ျားလေးတွေရောပါတယ်။ သူတို့လက်ထဲမှာ Beatles အယ်လ်ဘမ်တွေကိုပဲပြီး ဝိုင်းလာကြတာလေ။ အဲဒီနှစ်တွေတုန်းက Ringo ဟာ Beatles ရဲ့ အရိပ်ကို ထွတ်အောင် မပြေးနိုင်ခဲ့ပါဘူး။

ခဏနေတော့ သူ့ရဲ့ လက်ထောက်တစ်ယောက် ညစာ လာပို့ပါတယ်။ အစိမ်းရောင် ပန်းဂေါ်ဖီတစ်ပုံတစ်ပင်နဲ့ ကျက်တကျက် မီးဖုတ်ထားတဲ့ အလူးတစ်လုံးပဲ ပါတယ်။ Ringo က အပြုံးနဲ့ လက်ယမ်းပြပြီး အခန်းထဲက သူတွေ အားလုံးကို အပြင်ထွက်စေပါတယ်။

‘အိုကေ သွားလို့ရပြီ။’ သူက ညစာစားရင် တစ်ယောက်တည်း စားတတ်တဲ့အကျင့် ရှိတာကြောင့်ပါ။

ပွဲခင်းထဲမှာတော့ တီးဝိုင်းအဖွဲ့က သူ့နေရာနဲ့သူ အသင့်ရှိနေပါပြီ။ အစီအစဉ်ကြေညာသူက Ringo Starr ကို ကြိုဆိုလိုက်ရအောင်လို့ ပရိသတ်တွေကို

ကြေညာလိုက်တယ်ဆိုရင် ဂျင်းဘောင်းဘီအနက်၊ တီရှပ်အနက်၊ ခါးတိုဂျက်ကက်အနက် ဝတ်ဆင်ထားတဲ့ Ringo က လက်ကိုင်ပဝါတစ်ထည် ဆွဲထုတ်၊ နှာခေါင်းသန့်ရှင်းရေးလုပ်ပြီးမှ စင်ပေါ်ကို တက်သွားခဲ့ပါတယ်။ Ringo က ဒရမ်ဆက်ထိုင်ခဲ့မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး အဆိုတော် Carl Perkins ရဲ့ *Match Box* သီချင်းနဲ့ ဒရမ်ရိုက်ချက်တွေကို ဖွင့်လိုက်ပါတယ်။ ဒီသီချင်းဟာ Beatles နဲ့အတူ Ringo သီဆိုခဲ့တာ ရာစုနှစ်တစ်ဝက်လောက် ရှိပါပြီ။ ‘ငါလေ မင်းရဲ့ ခွေးလေး ဖြစ်လိုက်ချင်၊ မင်းအနားကို တခြားခွေးကြီးတစ်ကောင်ရောက်မလာမချင်း။ ခွေးကြီးရောက်လာရင် ခွေးကလေး ဘာလုပ်တယ်ဆိုတာ ပြောပြလိုက်စေချင်’

ပရိသတ်ရဲ့ ဩဘာသံက ဝေါခနဲထွက်လာပါတယ်။ Ringo က ငြိမ်းချမ်းခြင်းနဲ့ မေတ္တာတရားကို ပြဆိုတဲ့ သင်္ကေတကို ပထမဆုံး ပြလိုက်တဲ့အခါ ဒါဇင်နဲ့ချီတဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေးသင်္ကေတတွေ ထွက်ပေါ်လာပါတယ်။ ၁၉၇၁ ခုနှစ်ထုတ် *It Don't Come Easy* အမည်ရ သီချင်းရဲ့ အသံလုံးတွေကို Ringo က တီးခတ်လိုက်ပါတယ်။ ခန်းမထဲမှာ ပရိသတ်အသံ နည်းနည်းတော့ လျော့သွားပါတယ်။ *Rosanna* သီချင်းရဲ့ အတီးပိုဒ်မှာ Lukather လက်စွမ်းပြတာကို ဩဘာပေးဖို့နဲ့ *Kyrie* သီချင်းကို Mr.Mister သီဆိုတဲ့အချိန်မှာ အားပေးဖို့ စောင့်နေပါတယ်။ Ringo ကတော့ အပြုံးမပျက်ဘဲ ပရိသတ်ကို မျက်စိမလွှဲစတမ်း ကြည့်နေတယ်။ အမေရိကန်အမျိုးသမီးဂီတအဖွဲ့ *Shirelles* အဖွဲ့က မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ရှုထောင့် ပြီးတော့ Ringo က *Boys* အမည်ရ သီချင်းကို ဆိုပါတယ်။ ဒီသီချင်းကို အမေရိကန် အမျိုးသမီး ဂီတအဖွဲ့ *Shirelles*

က ရေးခဲ့တာပါ။ ရေးသားစဉ်က မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ရှုထောင့်က ရေးထားတာပါ။ အဲဒီသီချင်းကို Ringo က ယောက်ျားလေးနာမ်စားတွေ ပြောင်းလဲပြီး သီဆိုခဲ့တဲ့သီချင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီသီချင်းကို Ringo ဆိုခဲ့တာ နှစ်ပေါင်းငါးဆယ်လောက် ရှိပါပြီ။ နောက်ဆုံးမှာ ဒရမ်ဆက် ထိုင်ခုံပေါ်က ဆင်းလာပြီး ရှေ့ကိုထွက်ကာ *Photograph* အမည်ရ သီချင်းကို ဆိုပါတယ်။ Ringo ရဲ့ အဆိုကဏ္ဍကို *With A Litter Help From My Friends* အမည်ရ သီချင်းနဲ့ ပိတ်ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် စင်ပေါ်ကို အပြေးအလွှားတက်လာ နှုတ်ဆက်ပါတယ်။ Ringo က အမျိုးသမီးလက်က လက်စွပ်တွေကို နမ်းဟန်ဆောင်ချိန်မှာ သီချင်းဝင်ဖို့ နည်းနည်း လွှတ်သွားပါ။ ဒါပေမဲ့ သူက အချိန်မီ ပြန်ဝင် သီဆိုလိုက်နိုင်ပါတယ်။ သူကဏ္ဍပြီးတော့ Ringo စင်ပေါ်က ခဏ ထွက်သွားပါတယ်။ *Give Peace A Chance* သီချင်းကျမှ သံပြိုင်အပိုဒ်နှစ်ပိုဒ်ဆိုဖို့ ပြန်လာရမှာပါ။

နောက်ဆုံး ဂစ်တာကော့ဒ်ကို တီးခတ်နေဆဲမှာပဲ Ringo က စင်ပေါ်မှာ ရှိမနေတော့ပါဘူး။ Ringo ရဲ့ စကားနဲ့ ပြောရရင်တော့ သူ့ရဲ့ သွေးကြောထဲမှာ ပွဲအရှိန်နဲ့ ဆူဝေနေဆဲမှာပဲ စင်နောက်ဘက်မှာ သိပ်ပြီး အရေးမပါတဲ့ အကြောင်းအရာတွေကို Ringo က စကားဖောင့်ဖွဲ့နေပါပြီ။ Richard Marx နဲ့တွဲပြီး သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ၄၈ မိနစ်နဲ့ ရေးခဲ့ဖူးတဲ့ အကြောင်း သူ ပြောမှာပါ။ သူ အနီးသီး ကြိုက်တဲ့အကြောင်းကိုလည်း ပြောပြမှာဖြစ်သလို တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း အစားအသောက်ကို ဓာတ်စာလောက်ပဲ စားကြောင်းလည်း ပြောပြမှာပါ။ Ringo က အခါတိုင်းဆို ကွေကာအုတ်တစ်စလုံလောက် စားချိန်မှာ တနင်္ဂနွေနေ့ကျရင် ခရီးဆန်ပေါင်မုန့်တစ်လုံးနဲ့ ကော်ဖီတစ်ခွက်နဲ့သာ တင်းတိမ်တတ်သူပါ။

‘စိတ်ထဲက တနင်္ဂနွေနေ့ကိုပဲ မျှော်နေမိတာ။ သုံးရက်တောင် လိုသေး

တယ်။ အခုဆို ကိုယ့်ကို ပန်းဂေါ်ဖီ အစိမ်းကြိုက်တဲ့ ကောင်လေးလို့ လူသိများနေပြီလို့ Ringo က ဆိုပါတယ်။

Ringo ဟာ ငယ်စဉ်က အဆုတ်နာ ရောဂါသာမက ဝမ်းဗိုက်အောက်ပိုင်းက ကိုယ်တွင်းကလိစာတွေကို ထိန်းထားတဲ့ တစ်သူ။ ရောင်းရမ်းတဲ့ ဝေဒနာကိုလည်း ခံစားခဲ့ရဖူးပြီ။ အဆုတ်အမြှေးပါးရောင်တဲ့ ဝေဒနာကိုလည်း သုံးကြိမ်လောက် ခံစားခဲ့ရဖူးသူပါ။ ဝေဒနာတွေ ပြင်းထန်ပေမဲ့ သူကတော့ ပြုံးပြုံးပဲနေတတ်ပါတယ်။ အဆုတ်နာဝေဒနာ ကုသမှုခံယူနေတုန်းက သူနာပြုဆရာမ တစ်ယောက်က Ringo ကို ဘီးတပ်ကုလားထိုင်နဲ့ တွန်းပေးပြီး ဂီတ တူရိယာမျိုးစုံကို ပြသခဲ့ပါတယ်။ 'သူတို့က ကိုယ့်ကို ဒရမ်ဆက်ပေးခဲ့တာ။ အဲဒီနောက် ဒရမ်မတီးရရင် အဲဒီ ဝိုင်းမှာ မနေတော့တာ'လို့ သူက ဆိုပါတယ်။ 'ကိုယ်က Triangle သံကွင်းတို့၊ Tamboourine ခွေတို့ကို တီးတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒရမ်ပေးပါလို့ အော်တာ။ အဲဒီမှာ ကိုယ် ချက်ချင်း သိလိုက်တယ်။ ဒရမ်ကိုပဲ ကိုယ် တီးချင်တာ။ စန္ဒရားတီးချင်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဂစ်တာတီးချင်တာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာကို သိခဲ့ရတာ'လို့ ဆိုပါတယ်။

စကားတွေ ဟိုပြောဒီပြောနဲ့ အမှန်တော့ Ringo က သူ့ဘဝအကြောင်းကို လျှော့ပြီး ပြောနေတာပါ။ သူက မကြာသေးခင်ကမှ Monte Carlo က သူပိုင်နေရာကို ရောင်းချခဲ့ပါတယ်။ ခရစ္စမတ်ရာသီရောက်တိုင်း မိသားစုတွေ ဆုံနေကျဖြစ်တဲ့ အင်္ဂလန်က အိမ်တစ်လုံးကိုလည်း ရောင်းပစ်လိုက်တယ်။ အဲဒီအိမ်လေးမှာ မိသားစု နှစ်စဉ် တွေ့ဆုံပွဲလေးတွေ လုပ်ခဲ့တာ ဆယ်စုနှစ်တွေနဲ့ချီပြီး ကြာခဲ့ရေပေ။ အဲဒီကနေ ၁၉၉၇ ခုနှစ်မှာ Ringo နဲ့ Barbara တို့ လက်ရှိနေတဲ့ Beverly Hills နေအိမ်ဆီ ပြောင်းရွှေ့လာတဲ့အကြောင်း ပြောဖြစ်ပါတယ်။ Ringo က အချိန်အတော်ကြာ မေ့လျော့ထားခဲ့တဲ့ ဝတ်စုံတစ်စုံကို ပြပါတယ်။

Sgt Pepper သီချင်း သီဆိုရာမှာ ဝတ်စုံတဲ့ ဝတ်စုံပေါ့။ ဝတ်စုံက အခုထိ တော်တုန်းပဲလို့ Ringo က ဆိုပါတယ်။ George ကလည်း သူ့ဝတ်စုံကို ရှာတွေ့လို့ ဗီဒီယိုတစ်ခုမှာ ဝတ်ခဲ့သေးတယ်လို့ သူက ဆိုပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီဝတ်စုံက ခပ်ပိန်ပိန် Ringo အတွက်တော့ ရယ်စရာ ဖြစ်နေပါတယ်။

Ringo က George အကြောင်း စကားစ၊ လာပါတယ်။ ၁၉၇၀ ပြည့်နှစ် နောက်ပိုင်းတွေမှာ သူနဲ့ အများဆုံး ဆုံဖြစ်ခဲ့တဲ့ Beatles အဖွဲ့သားတစ်ယောက်ပေါ့။ George Harrison ရဲ့ အောင်မြင်ကျော်ကြားလှတဲ့ All Things Must Pass အမည်ရ အယ်လ်ဘမ်မှာ Ringo က သီချင်းအတော်များများ ဝင်တီးပေးထားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒါကို နှစ်ယောက်စလုံး မမှတ်မိကြပါဘူး။ 'George က အဲဒီသီချင်းတွေ ပြန်ပြီး ဆန်းသစ်တီးခတ်တဲ့အခါ ကိုယ့်ကို လှမ်းမေးတယ်။ ဘယ်သီချင်းတွေ မင်းတီးပေးခဲ့တာလဲတဲ့။ ကိုယ်လည်း မသိတော့ဘူးလို့ ပြောလိုက်ရတာ။ နောက်တော့ သူစုံစမ်းလာပြီး လှမ်းပြောလာတယ်။ 'အားလုံးနီးပါး မင်းတီးခဲ့တာ အရူးရဲ့လို့ ပြောတာလေ။ အေးလေ၊ မင်းလည်း မှတ်မိတာမှ မဟုတ်တာလို့ ကိုယ်က ပြန်ပြောခဲ့ရတယ်'လို့ Ringo က ပြောပြပါတယ်။

SUV ကားကြီးထဲမှာက ခပ်မှောင်မှောင်ပါ။ စာရေးသူနဲ့ဘေးမှာ Ringo ထိုင်နေတာပေမဲ့ သူ့ကို သဲသဲကွဲကွဲ မြင်ရတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ၂၀၀၁ ခုနှစ်မှာ George Harrison ဆုံးခါနီးတော့ ဆွစ်ဇာလန်က ဆေးရုံပေါ်ကို Ringo သွားတွေ့ခဲ့ပါတယ်။ အမေရိကကို ပြန်မှဖြစ်မှာမို့လို့ အကြာကြီး အနားမှာ နေမပေးနိုင်တာကိုလည်း Ringo က တောင်းပန်ခဲ့ပါတယ်။ ဦးနှောက်မှာ အကျိတ်တည်နေတဲ့ သမီးဖြစ်သူ Lee

ကို အမေရိကမှာ ခွဲစိတ်ကုသရမှာ ကြောင့်ပါ (Lee ရဲ့ ခွဲစိတ်ကုသမှု လုံးဝ အောင်မြင်ခဲ့ပါတယ်။)။ စာရေးသူရဲ့ ဘေးကနေ ရှိုက်သံသဲ့သဲ့ တစ်ချက် ထွက်လာခဲ့တယ်။

'ကိုယ် ငိုနေတာ'လို့ Ringo က ဆိုပါတယ်။ 'အင်မတန်လှတဲ့ အခိုက်အတန့်လေးတစ်ရပ်ပါ။ George က ကင်ဆာဝေဒနာနဲ့ အိပ်ရာထဲမှာ လဲနေတာ လုပ်တောင် မလုပ်နိုင်ဘူး။ 'ငါ ပြန်မှဖြစ်မယ်၊ ဘော့စတွေနဲ့မှာ Lee ကို ခွဲစိတ်ကုသဖို့ ရှိနေလို့'လို့ ကိုယ်က ပြောလိုက်တာ။ သူက ဘာပြန်ပြောလဲဆိုတော့ 'ငါ့ကို မင်းနဲ့အတူ လိုက်လာစေချင်လို့လားတဲ့'။

Lennon ဆုံးတုန်းကလည်း Ringo က အလားတူပဲ လုပ်ခဲ့တာပါ။ နယူးယောက်မြို့က John Lennon လုပ်ကြံပစ်ခတ်ခံရတဲ့ Dakota အိမ်ရာရှေ့က စောင့်မျှော်နေတဲ့ လူအုပ်ကြီးထဲကို ခက်ခက်ခဲခဲ တိုးဝင်ရောက်ဖြတ်သန်းကာ Lennon ရဲ့ ကျန်ရစ်သူဇနီးသည် Yoko Ono ကို Lennon ဆုံးပြီး နောက်တစ်ရက်မှာ အရောက်သွားတွေ့ခဲ့တာပါ။ ဒီဖြစ်ရပ် ဖြစ်ပွားခဲ့တာ ၃၄ နှစ်လောက် ကြာမြင့်ခဲ့ပြီ ဖြစ်ပေမဲ့ ဒီအကြောင်း တွေပြောရင် သူ အရမ်းကို စိတ်ထိခိုက်ရတုန်းပါပဲ။ John နဲ့ George တို့ အကြောင်း အမြဲပဲ တွေးနေတာလားဆိုတော့ Ringo က 'နေ့တိုင်းမဟုတ်ပေမဲ့ တစ်ယောက်ယောက်က သူတို့အကြောင်း စကားစ၊ လာတဲ့အခါမျိုးမှာ တွေးမိတာများပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ ကိုယ့်နဲ့အတူ ဒီနေရာမှာ အမြဲရှိနေတာပါ'လို့ ဆိုပါတယ်။

Lennon သေဆုံးမှုက Beatles အဖွဲ့ ပြန်လည်ပေါင်းစည်းဖို့ ပြောနေကြတာတွေကို ရပ်တန့်စေခဲ့ပါတယ်။ Ringo အနေနဲ့ကတော့ အဖွဲ့ကို ပြန်စည်းစေချင်ခဲ့တာပါ။ Ringo ရဲ့ အဆိုအရ Beatles က နယ်လှည့်ပွဲတွေ တန်ပစ်ခဲ့ရတဲ့ အကြောင်းရင်းတွေဟာ ဆယ်ကျော်သက် မိန်းကလေးတွေနဲ့

အသံအော်ဟစ်သံတွေ မကြားရတော့
လည်း ပါတယ်လို့ သိရှိရပါတယ်။
အော်ပေါ်နည်းပညာတွေ ပြောင်းလဲပစ်
တတ်တာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

Ringo ကတော့ ပြန်ပေါင်းဖို့ရာ
ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ ဆိုခဲ့ပါတယ်။ 'အသင့်
အတွက် သီချင်းတွေနဲ့ အားလုံး ပြန်
ထက်လုပ်ဖို့ ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ တွေးခဲ့
တာပါ။ စပ်ကသာ အိုကေ လုပ်လိုက်
ဆဲ'လို့ ပြောနေကြပြီး လက်တွေ့ ဖြစ်
တာမဟုတ်ဘူး။ အချိန်အတိုင်းအတာ
တစ်ခုအထိ နားနားနေနေ နေလိုက်ရင်
သီချင်းတွေလည်း ရလာဦးမှာ၊ အတူ
ဖြစ်လက်တွဲပြီး တီးခတ်နိုင်ကြဦးမှာလို့
ဆွေးမိပါတယ်။ ဒီလိုဆို *A Day in the
Life* သီချင်းကို အားလုံး ပြန်ဆိုပြီး
ထက်လုပ်နိုင်မှာ'လို့ Ringo က ဆိုပါ
တယ်။ နောက်တော့ သက်ပြင်းတစ်
ချက်ချပြီး 'ဟုတ်ပါတယ်၊ အခုတော့
အားလုံး အဆုံးသတ်သွားခဲ့ပါပြီ။ John
နဲ့ George တို့လည်း မရှိကြတော့ဘူး
ဆဲ'လို့ သူက ဆိုပါတယ်။

အကြောင်းအရာတွေက စိတ်
မသက်သာစရာတွေ ဖြစ်လာမှာစိုးတဲ့
Ringo က မကြာခင် ကျင်းပဖို့ရှိတဲ့ Hall
of Fame ပွဲအကြောင်း စကားလမ်း
ကြောင်း ပြောင်းလိုက်ပါတယ်။ ဒီပွဲမှာ
သူတို့ယံတိုင် ဒရမ်တီးပေးမှာ ဖြစ်ပေမဲ့
အကြာကြီးတော့ မဟုတ်ဘူးလို့လည်း
သူက ဆိုပါတယ်။

'Springsteen ရဲ့ ပွဲလို့မျိုးဖြစ်မှာကို
ဆိုလိုတာပါ။ Bruce Springsteen က
ဘယ်တော်တဲ့ အဆိုတော်ပါ။ ဒါပေမဲ့
သူ့အချိန်က ကြာသွားတယ်။ ၇၀ ပြည့်
နှစ်တွေမှာတုန်းက လော့စ်အိန်ဂျလစ်မှာ
ဆိုယ်တို့တီးကြတော့ ပွဲချိန်တစ်ဝက်ကျိုး
တဲ့အခါ Max Weinberg က လာခေါ်ပြီး
ဆိုယ်လည်း ကားပေါ်ပါသွားတာပဲ'လို့
Ringo က ပြောပြပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ SUV ကားကြီးက ခရီးဆုံး
ဆို ရောက်ခဲ့ပါတယ်။ ကားပေါ်ကဆင်း
သွားတဲ့ Ringo က မနက်ခင်း နိုးထချိန်
ဆို လန်းဆန်းကြည်လင်တဲ့ မျက်နှာနဲ့

လှမ်းကြည့်လာပါတယ်။ သူက ခင်
သူတ်သူတ်ပဲ နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်သွား
ပါတော့တယ်။ သူ့ကို စောင့်နေတာ
တစ်ခုရှိတယ်လေ။ သူသိပ်ကြိုက်တဲ့
အုန်းသီးရေခဲမှန် နှစ်ခွက်နဲ့ ဆုံတွေ့ဖို့
ရှိနေတာကို ပြောပါတယ်။

နောက်တစ်နေ့ မနက်မှာ Ringo
က သူ့ရဲ့ အပေါ်ထပ် အခန်းကျယ်မှာ
ရှိနေပါတယ်။ ရုပ်/သံက CNBC လိုင်း
ကို ဖွင့်ထားပေမဲ့ အသံကိုတော့ ပိတ်
ထားတယ်။ လေသာဆောင်မှာ စာရေး
သူနဲ့ တွေ့ဆုံစကားပြောမှာ ဖြစ်ပါ
တယ်။ အဲဒီမှာက လေတော့ နည်းနည်း
ထန်တယ်။ 'မင်းကတော့ အဆင်ပြေနိုင်
တယ်။ ကိုယ်ကတော့ လေထဲ လွင့်ပါ
သွားနိုင်လောက်တယ်'လို့ Ringo က
အသောဖောက်လိုက်ပါတယ်။

Postcards from Paradise
အယ်လ်ဘမ်ထဲက သီချင်းတချို့ကို
နားထောင်ဖြစ်ကြတယ်။ သူ့ရဲ့ အတိတ်
ဟာ ပစ္စုပ္ပန်မှာ အမြဲလိုက်ပါလာမယ်
ဆိုတာ Ringo က သိနေတယ်။ တစ်ခါ
တလေ ဒီအကြောင်းနဲ့ပဲ နပန်းလုံးနေရ
တာ။ ဒါပေမဲ့ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အကျော်
ကြားဆုံးဂီတအဖွဲ့ရဲ့ ဒရမ်သမား ဖြစ်ရ
တာဟာ ခက်ခဲပဲပန်းမှုတစ်ခု မဟုတ်
ဘူးဆိုတာ Ringo သေသေချာချာ
သိပါတယ်။ တကယ်တော့ အရှိန်အဝါ
ကြီးတယ်ဆိုတာက ဘုရားပေးတဲ့ လက်
ဆောင်တစ်ခုပါ။

Ringo က အမေရိကကို ဘယ်လို
သူဖြတ်နိုးရပုံနဲ့ Blues ဂီတသမား
Lightnin' Hopkins ကို သဘောကျ
လွန်းတာကြောင့် Houston မြို့ကို
အရောက်လာနိုင်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ရပုံတွေ
ကိုလည်း ပြောပြပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက
သူ့အသက် ၁၉ နှစ်ပဲ ရှိပါသေးတယ်။
စာရွက်စာတမ်းတွေက ဘယ်ဆီနေမှန်း
မသိနဲ့ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီနောက် လေး
နှစ်လောက်ကြာတဲ့ အခါကျတော့ John,
Paul, George တို့နဲ့အတူ 707 လေယာဉ်
ပေါ်ကဆင်းကာ နယူးယောက်မြေကို
နင်းပြီး သူ့အတွက် ဒုတိယမိခင်နိုင်ငံ

ဖြစ်လာမယ့် အမေရိကရဲ့ ထွေးပွေ့ကြို
ဆိုမှုဆီကို ဝင်ရောက်ခဲ့ကြပါတော့
တယ်။ 'လေယာဉ်လှေကားထစ်တွေက
နေ ဆင်းလျှောက်လာတဲ့ ခြေလှမ်းတွေ
က အရာရာကို ပြောင်းလဲပစ်လိုက်ခဲ့
တယ်'လို့ Ringo က ဆိုပါတယ်။

စာရေးသူတို့နှစ်ယောက် နောက်
ဆုံးအကြိမ်အဖြစ် တံတောင်ချင်း ထွက်
လိုက်ပြီး Ringo က နှုတ်ဆက်စကား
ဆိုခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီတစ်ကြိမ်ဟာ
သူ့ကို စာရေးသူ နောက်ဆုံးတွေဖြစ်တဲ့
အချိန် မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီနေ့ နေ့လယ်
မှာ ပင်လယ်ကမ်းခြေတစ်လျှောက်
စာရေးသူ လျှောက်သွားနေတုန်း နိုင်ငံ
ခြားခရီးသွားဧည့်သည် တစ်ဒါဇင်
လောက် လက်ကိုင်ဖုန်းတွေနဲ့ စကား
တွေပြောရင်း တစ်ယောက်ယောက်ကို
ဝိုင်းကြည့်နေတာ တွေ့ရပါတယ်။
အနားတိုးပြီး ကြည့်လိုက်တော့ Ringo
ကို တွေ့ရပါတယ်။ သူ့လက်ထဲမှာ
ကင်မရာတစ်လုံး ကိုင်ထားသလို သူ
နောက်က လိုက်လာတဲ့ အရပ်ရှည်ရှည်နဲ့
လူကလည်း ကင်မရာတစ်လုံးနဲ့ပါ။
ဓာတ်ပုံရိုက်ကြမလို့ပေါ့။ ဟိုရွေ့ဒီရွေ့နဲ့
ဓာတ်ပုံရိုက်ဖို့ ပြင်နေတဲ့ Ringo ရဲ့
ရှုးဖိနပ်ကလည်း ရေလှိုင်းတွေရဲ့
ရိုက်ခတ်ခံနေရပါတယ်။ မမောနိုင် မပန်း
နိုင်လှုပ်ရှားနေတဲ့ Ringo ဟာ ခေတ်
ဟောင်းက မှော်ဆရာ လူပုလေးအလား
တွေ့ရပြီး သူ့ထက်ငယ်တဲ့မျိုးဆက်သစ်
လူငယ်တွေတောင် သူ့နောက်လိုက်ရ
တာ ပန်းလျှစေခဲ့ပါတယ်။

ဒီမြင်ကွင်းကို မြင်တွေ့လိုက်ရတဲ့
စာရေးသူအဖို့ကတော့ Richard Starkey
ဟာ ထာဝရရှင် သန်နေမယ်ဆိုတာ
ယုံကြည်ဖို့ အခက်အခဲမရှိတော့ပါဘူး။

ရာပြည့်

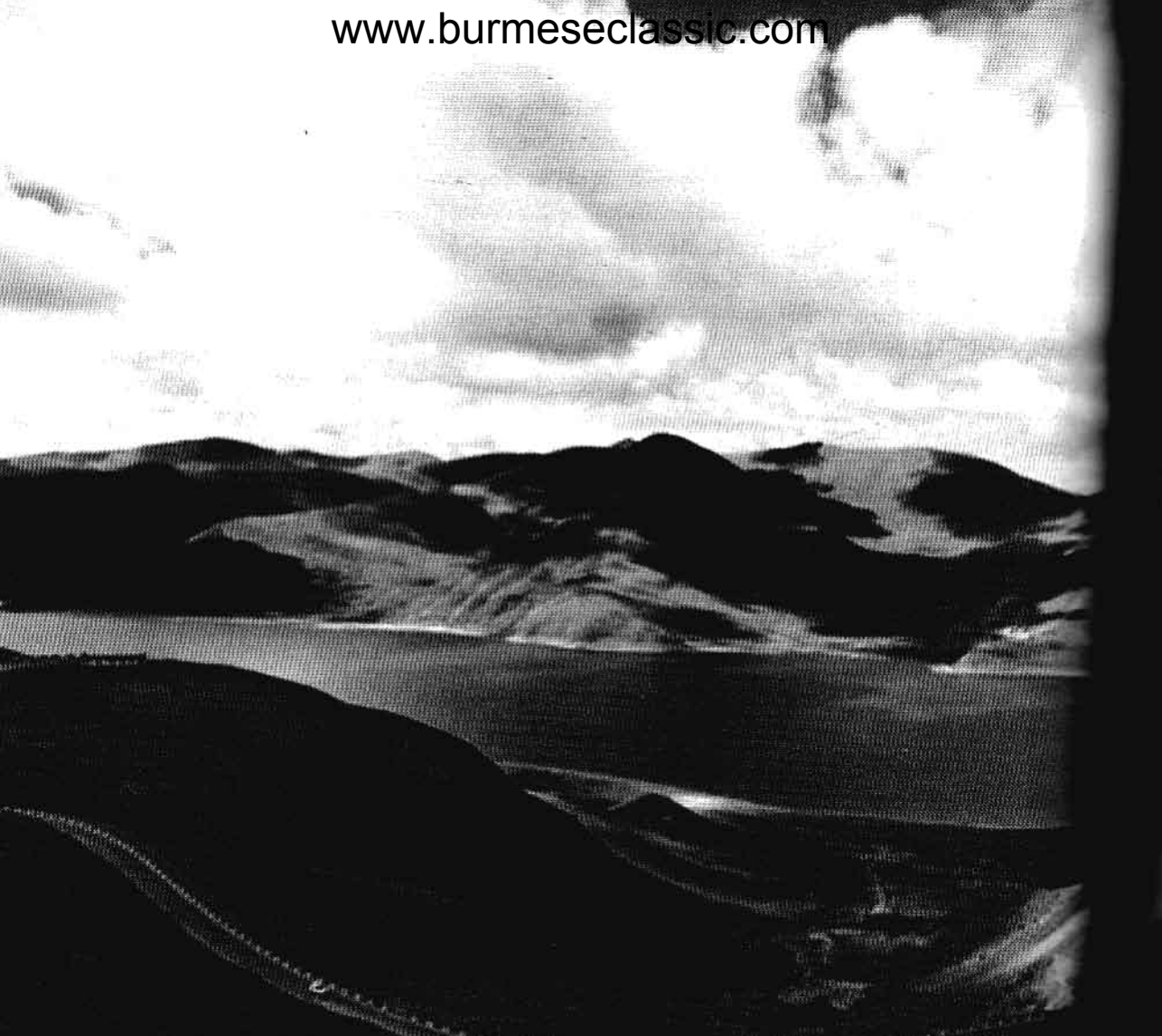
Reference: Ringo Seriously

by Stephen Rodrick

Photograph by

Mark Seliger

Rolling Stone Magazine

ကိုယ်တော်တော်... (၁)

မေတ္တာဦး

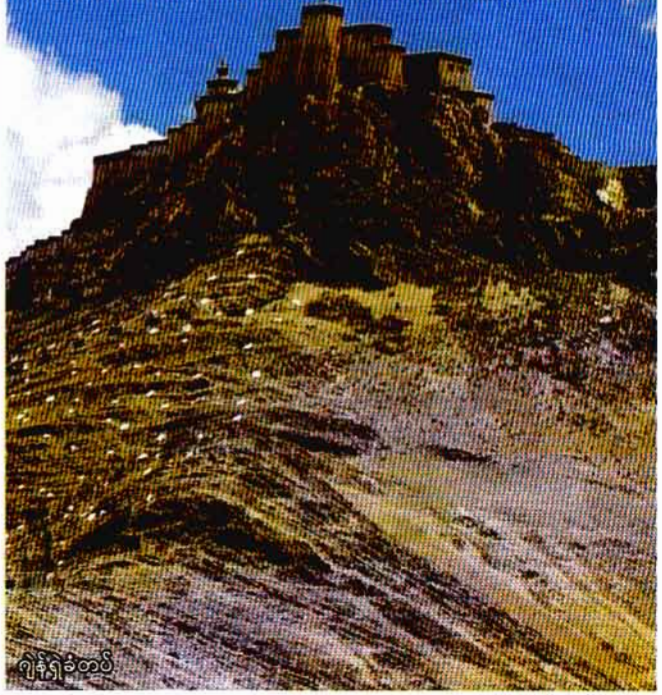

ဟိန္ဒူနတ် (YAK) ကျား

ဗုဒ္ဓဘာသာ
ဗုဒ္ဓဘာသာ
ဗုဒ္ဓဘာသာ

တောင်ဖြတ်လမ်းပေါ်က မြင်ရတဲ့
ယမိဒရောခရိုင်ရေကန်

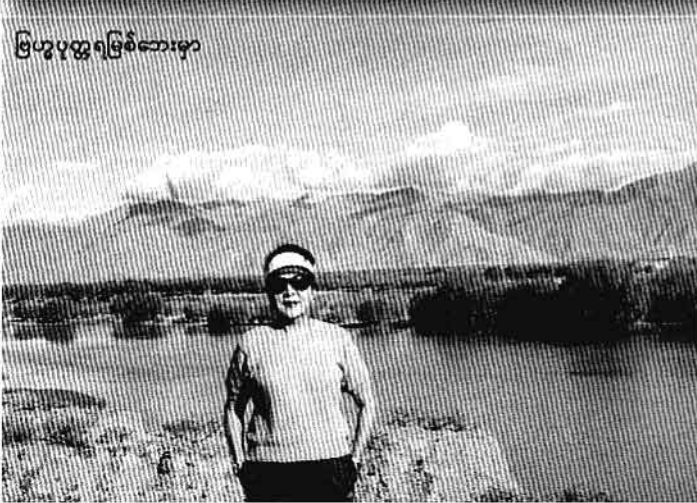
ဇူလိုင်လ ၆ ရက်နေ့မှာတော့ မနက် ၈ နာရီခွဲမှာ ဟိုတယ်ကထွက်ပြီး ကျန်ရဲ (Gyantse) မြို့ကို ခရီးဆက်ခဲ့ကြပါတယ်။ ကားတစ်စီး၊ ယာဉ်မောင်းတစ်ဦး၊ ဧည့်လမ်းညွှန်တစ်ဦးနဲ့ ကျွန်မတို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ဦးပေါ့။ ကျွန်မတို့ လာဆာမြို့ကနေ ထွက်ခဲ့ပြီး တံတားရှည်ကြီးတစ်ခုကို ဖြတ်ခဲ့ရပါတယ်။ ဗြဟ္မပုတ္တရမြစ် (Brahmaputra) ကို ဖြတ်ခဲ့ရတာပါ။

ငယ်စဉ်ကာလကတည်းက ကြားဖူး၊ ဖတ်ဖူးခဲ့တဲ့ ဗြဟ္မပုတ္တရမြစ်ကို ကိုယ်တိုင် ကိုယ်ကျ မြင်လိုက်ရတော့ အတော်လေး ကြည်နူးပီတိဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။ ဟိမဝန္တာတောင်တန်းက ဆီးနှင်းတွေ အရည်ပျော်ပြီး မြစ်ရှည်ကြီးတစ်စင်း (မိုင်တစ်ထောင်ရှစ်ရာရှည်) အင်ဒိုနီပေါနဲ့ တိဘက်ကိုဖြတ်ပြီး ဂင်္ဂါမြစ်အထိ စီးဆင်းနေသတဲ့။ ကျွန်မကတော့ မြစ်ဘေးမှာ ကားခေတ္တရပ်ပြီး ကျွန်မ မြစ်ရေကို လက်နဲ့ ထိချင်ကြောင်း ဧည့်လမ်းညွှန်ကို မေတ္တာရပ်ခံခဲ့ပါတယ်။ အလွန်သာယာတဲ့ မြစ်ဘေးမှာ နံနက်ခင်း လေသန့်သန့်ကို ရှူရတဲ့ အရသာကလည်း ညွှန်းစာဖွဲ့မမီပါ။ တိဘက်ဘာသာနဲ့ ရာလွန်ဆန်ပို (Yarlung Tsangpo) လို့ မြစ်ကိုခေါ်ပါတယ်။ မြစ်နဲ့ပြိုင်ပြီး ဖောက်ထားတဲ့ ချစ်ကြည်ရေး အမြန်လမ်းပေါ်မှာ ကျွန်မတို့ကား ဥမင်လိုက်ခေါင်းကိုဖြတ်ပြီး တောင်အမြင့်ဘက်ကို ခရီးဆက်သွားခဲ့တာလေ။

ကျွန်မကတော့ လူသူရော၊ ကားအသွားအလာရော နည်းပေမဲ့ အမြန်လမ်းက ဖြူးနေတာမျိုး တောင်တက်ခရီးမှာ ကျွန်မတို့ကားက ခပ်မြန်မြန်ပဲ မောင်းခဲ့နိုင်ပါရဲ့။ ကျွန်မတို့ရဲ့ ဧည့်လမ်းညွှန်က တရုတ်တွေ တိဘက်ပြည်ကို မတရား ဝင်သိမ်းတဲ့အတွက် ရင်ဖွင့်ပါလေရော။ နီပေါမှာကတည်းက ကျွန်မတို့ရဲ့ တီးရစ်ကုမ္ပဏီကိုယ်လည်း

ကမ်ဘာလာတောင်ဖြတ်လမ်း

မြဟူပုတ္တရမြစ်ဘေးမှာ

ကြည်လင်လွတ်
ယမ်ဒရော့ခ်ရေကန်

က အထပ်ထပ် မှာခဲ့ပါတယ်။ တရုတ်အစိုးရ ဝေဖန်ရေးမှာ ဘာမှဝင်မပါပါနဲ့။ အချိန် မရွေး ဗီစာသိမ်းပြီး နှင်လွှတ်နိုင်သတဲ့။ ကျွန်မရဲ့ခရီးဖော် ကယ်ရီကို လက်ကုတ်ပြီး သိပ်စကားမများဖို့ ခြေဟန်လက်ဟန်နဲ့ သတိပေးခဲ့ရပါတယ်။ မဟုတ်ရင် နှစ်ယောက် လုံး ပြဿနာတက်မယ့်ကိစ္စလေ။ ဧည့်လမ်းညွှန်ကလည်း Lonely Planet စာအုပ်မှာ သူ့ရဲ့ဓာတ်ပုံပါလာခဲ့ပြီး အဲဒီစာအုပ်ရေးသူတွေရဲ့ ဧည့်လမ်းညွှန်အဖြစ် တစ်ချိန်က ကြိမ်ဖန်များစွာ ဆောင်ရွက်ခဲ့ဖူးလေတော့ ခေသု မဟုတ်ပါပေါ့။

ကမ္ဘာပေါ်မှာ တောင်အမြင့်ဆုံးတွေကို ဖြတ်တဲ့တောင်ကျော်လမ်း သို့မဟုတ် တောင်ဖြတ်လမ်းတွေက တိဘက်မှာ အများဆုံးရှိတာပါ။ မီတာ ၃၀၀၀၊ ၄၀၀၀ နဲ့ ၅၀၀၀ မြင့်တဲ့ တောင်ဖြတ်လမ်းတွေက ရှိနေကြတာကိုး။ ကျွန်မတို့ တောင်ဖြတ်လမ်း သုံးခုလောက် ဖြတ်ခဲ့ပြီးချိန်မှာ ကမ်ဘာလာ (Kambala Pass) နေရာကို ရောက်ခဲ့တော့ တာပါ။ အမြင့်ပေ လေးထောင်ရှစ်ရာ ငါးဆယ့်နှစ်မီတာ(၁၅၉၁၅ပေ)အမြင့်မှာ ရှိတာ လေ။ လာဆာမြို့ကနေ နှစ်နာရီလောက်ပဲ ဝေးတာပါပဲ။ ရှုမျှော်ခင်းအကွက်အကွင်းက အလွန်လှတာပါ။ တောင်ဖြတ်လမ်းနေရာလေးမှာ တိဘက်သာသနာ့အလံငယ်လေး တွေ ရောင်စုံချိတ်ထားပါတယ်။ ကျွန်မတို့ကိုဓာတ်ပုံရိုက်ဖို့ ခေတ္တဆင်းခွင့်ပြုတာမို့ အဲဒီနေရာတစ်ခုလုံးမှာ ဓာတ်ပုံတွေတင်ကြီး ရိုက်ဖြစ်ခဲ့တာပါ။ တစ်ဖက်မှာလည်း ယမ် ဒရော့ခ် (Yamdrok) ရေကန်ကြီးရဲ့ အလှနဲ့ နှင်းဖုံးတောင်တန်းက အသက်ရှူမှားစရာကိုး။ တိဘက်က တောင်ဖြတ်လမ်းတွေမှာ အလှဆုံးနေရာတစ်ခုတဲ့။ ကျွန်မတို့အကွေ့ အကောက်များလှတဲ့ တောင်ပတ်လမ်းကနေ ရေကန်ရှိရာကို ဆင်းလာခဲ့ကြပါတယ်။

ကျွန်မတို့တောင်ပတ်လမ်းအဆင်း တစ်ဖက်ကတော့မြင့်ပြီး တစ်ဖက်က ရေကန် ကြီးရှိတာမို့ အကွက်အကွင်းလှစရာ တိဘက်နွား သို့မဟုတ် စာမရီ သို့မဟုတ် YAK အကောင်ကြီးတွေ တရွေ့ရွေ့သွားနေတာရော၊ တိဘက်ဒေသခံတွေ ခြေကျင်ခရီး

နှင်တာတွေရော ကားကို လမ်းဘေးရပ် ပေးလို့ကားပေါ်ကနေ ဓာတ်ပုံတွေ တင် ကြီးရိုက်ခဲ့နိုင်ပြန်ပါရဲ့။ ကျွန်မတို့ယမ် ဒရော့ခ်ရေကန်ကြီးနားရောက်ခဲ့ပါတယ်။ တိဘက်ပြည်ရဲ့အကြီးဆုံး ရေချိုကန်ကြီး သုံးခုထဲက တစ်ခုဖြစ်ပြီး မွန်မြတ်တဲ့ရေ ကန်အဖြစ်လည်း သတ်မှတ်ထားတာ ပါ။ အရှည်က လေးဆယ့်ငါးမိုင်ကျော် ရှိပြီးဧရိယာက နှစ်ရာလေးဆယ့်ခြောက် စတုရန်းမိုင်ရှိတာမို့ မြို့ငယ်လေးတစ်မြို့ စာလောက်ကြီးတဲ့ ရေကန်ကြီးပေါ့။ ကန်ကြီးကို နှင်းဖုံးတဲ့တောင်တန်းတွေ ဝန်းရံထားပြီး စမ်းချောင်းငယ်များစွာ ကလည်း ကန်ထဲကို စီးဝင်နေတာလေ။ ကန်ထဲကရေပြန်ထွက်တဲ့ စမ်းချောင်း ငယ်က ကန်ရဲ့အနောက်ဘက် အစွန်းမှာ ရှိတာတဲ့။ ကန်ကြီးကပင်လယ် ရေမျှင် နှာပြင်အထက် အမြင့် ၁၄၅၇၀ ပေမှာ တည်ရှိပါတယ်။

ဒဏ္ဍာရီအရ ဒီရေကန်မှာ ဖုရားမတွေ့အဖြစ် ပြောင်းလဲသွားတဲ့

ကန်ရဲ့ ရေက ကြည်လင်ပြီး အောက်ခြေကို မြင်နိုင်ပေမဲ့ ကန်ပတ်လည်မှာတော့ ပလတ်စတစ်အခွံတွေ၊ ရေသန့်ဘူးအခွံတွေနဲ့ တခြား အမှိုက်တွေက ရေထဲမှာ ရော၊ ကမ်းစပ်မှာရော ပြန့်ကျဲနေတာက နှမြောနေခဲ့မိတာပါ။ ဥရောပက တောင်ပေါ်ရေကန်တွေနားမှာဆိုရင် အမှိုက်တစ်ပင်မှ မရှိအောင် ထိန်းသိမ်းထားတာကို စိတ်ထဲမှာ နှိုင်းယှဉ်မိခဲ့တယ်ဆိုပါတော့။ ကျွန်မ ကန်ရေနဲ့ခြေထောက် ကောင်းကောင်းစိမ်းခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မတို့ ရွာငယ်လေးတစ်ခုကို ဖြတ်ခဲ့တာပါ။ မုန့်ညှင်းဝါပင်တွေ မျက်စိတစ်ဆုံးမို့ ရှုမျှော်ခင်းက အလွန်လှသလို၊ ယာသမားအိမ်လေးတွေကိုလည်းတွေ့ခဲ့ရတာပါ။ ကန်ကြီးနားက စားသောက်ဆိုင်မှာ နေ့လယ်စာစားဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ တိုးရစ်တိုင်း ဝင်စားတဲ့ဆိုင်ပေါ့။ တရုတ်ဟင်းလျာတွေပါပဲ။

ကျွန်မတို့ကားက တောင်ပေါ်ပြန်တက်ပြီး ကာရိုလာ(Korola)တောင်ဖြတ် လမ်းပေါ်ကို သွားခဲ့ပါတယ်။ နှင်းခဲဖုံးတောင်တွေ ဝိုင်းနေတဲ့နေရာမို့

ဆောင်မြင့်တွေလိုပဲ ရေကန်တွေမှာလည်း နတ်ဘုရားတွေကစောင့်ရှောက်ထားတယ်လို့ တိဘက်တွေကယုံကြည်ထားတာပါ။ ဒါကြောင့်လည်း ကိုးကွယ်ကြတယ်လေ။ ဒီကန်ကြီး ရေခန်းသွားရင် တိဘက်တွေ ပျောက်သွားမယ်ဆိုတဲ့ တဘောင်ကလည်း ရှိပြန်သေးသတဲ့။ ထန်ကြီးက ကြီးလွန်းလို့ကျွန်းတွေလည်း ရှိသလို၊ ကျွန်းရဲ့ အစွန်းနားမှာ Sanding(ဆမ်ဒင်)ဘုန်းကြီးကျောင်းရှိတာလေ။ အဲဒီကျောင်းမှာ အမျိုးသမီးဘိက္ခုနီ (သီလရှင် မဟုတ်ပါ)က ဘုန်းဆော်ကြီးနဲ့ သီလရှင်အပါး သုံးဆယ်ကို ဦးဆောင်ခဲ့သတဲ့။ လားမား အဖြစ်အမျိုးသမီးက ဝင်စားတာမို့ အထူးနာမည်ကျော်ခဲ့တာပါ။ ၈ ရာစုတုန်းကပေါ့။ ကျွန်းလေးတစ်ခုမှာလည်း ခံတပ်ငယ်တစ်ခုရှိတာ တွေ့ခဲ့ရပြန်ပါတယ်။ ဆေးဝေးမှာ ပျူလေးပါပဲ။

ကျွန်မတို့ကန်ကြီးနား လမ်းဆွှာကရင်း ဓာတ်ပုံရိုက်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

လမ်းဘေးခဏဆင်းပြီး ဓာတ်ပုံရိုက်ချိန်လေးမှာ အတော်လေးအေးနေပါပြီ။ တောင်ဖြတ်လမ်းစခန်းကိုရောက်တဲ့အချိန် ကားရပ်ပြီး ခေတ္တနားခဲ့ကြတာပါ။ နှင်းခဲဖုံးတောင်က ပေ ၁၉၆၉၃ (၆၀၀၄ မီတာ)မြင့်ပြီး တောင်ဖြတ်လမ်းက ပေ ၁၆, ၅၁၈ (၅၀၅၆ မီတာ)ရှိနေတာပါ။ အဲဒီစခန်းမှာရှိတဲ့ စေတီကိဖူးရင်းဓာတ်ပုံတွေ ရိုက်နေခဲ့ချိန်မှာ ကျွန်မ နေလို့ထိုင်လို့မကောင်းဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ လေထုထဲ အောက်ဆီဂျင်နည်းလာခဲ့လို့ ဆိုတာမို့ အောက်ဆီဂျင်ဘူးကို ကျွန်မတို့ ခရီးဖော်နှစ်ယောက်လုံး ဂျှုခဲ့ရတော့တာပါ။ ကားထဲမှာ အောက်ဆီဂျင် ဘူးကြီးနှစ်ဘူး ပါလာခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်မတို့ ဂျန်ရှဲ(Gyantse)မြို့ကို ခရီးဆက်ခဲ့ရာမှာ လမ်းတစ်ဖက်စီမှာ မျက်စိတစ်ဆုံး မုန့်ညှင်းဝါခင်းကြီးတွေ တွေ့ခဲ့ရပြန်ပါရဲ့။ ကျွန်မတို့လမ်းမှာ တွေ့ခဲ့သမျှ ရှုခင်းတွေက ရိုးအေးပြီး စိတ်ချမ်းမြေ့စရာ ကောင်းလှတာ အမှန်ပါ။ ကားတွေကို မိုင်ပိုနဲ့ အရမ်းမမောင်းရအောင် လုပ်ထားတဲ့ အချက်တစ်ခုကတော့ စိတ်ဝင်စားစရာပါပဲ။ စစ်ဆေးရေးကားဂိတ်တစ်ခုကနေ နောက်စစ်ဆေးရေးကားဂိတ်ဆီ ဘယ်အချိန်ဝင်ရမလဲဆိုတာ ကားမောင်းသမားကို လက်မှတ်လေးပေးလိုက်ပါတယ်။ သတ်မှတ်ချိန်ထက် ကြိုရောက်လို့ မရသလို လာဘ်ပေးလို့လည်းမရပါဘူး။ တိုးရစ်ကားတွေကတော့ အမြန်မောင်းလေ့ရှိတာလေ။ ဒါပေမဲ့ သူ့အရပ်နဲ့ သူ့ဓာတ်နဲ့ဟုတ်နေတဲ့ အချက်က စစ်ဆေးရေးဂိတ် မရောက်ခင်ဆိုင်တန်းတွေရှိတဲ့ နေရာမှာ(တိုးရစ်တွေအပေါ်အပါးသွားလို့ရတဲ့ဆိုင်မျိုး)ကားကိုရပ်ပြီး နားကြတာလေ။ ဆိုင်တန်းက လူတွေလည်း ဝင်ငွေရ၊ ဧည့်လမ်းညွှန်နဲ့ ယာဉ်မောင်းကိုလည်း ဆိုင်ရှင်က ဧည့်ခံနဲ့ပေါ့။ အချိန်ကိုက်ပြီးမှ စစ်ဆေးရေးဂိတ်ကို ဝင်ခဲ့တာပါ။

ကျွန်မတို့ ဂျန်ရှဲမြို့က အထင်ကရ နေရာတွေကို မြို့ရောက်တာနဲ့ ဟိုတယ်ကို မသွားဘဲ တိုက်ရိုက်သွားခဲ့ပါတယ်။ ဂျန်ရှဲကတော့ တိဘက်မှာ တစ်ချိန်က တတိယ

ကာရိုလာတောင်မြို့ဟိလမ်းမခန်း

အကြီးဆုံး မြို့ပါပဲ။ ဉာဏ်ချူး (Nyang Chu)တောင်ကြားဒေသမှာရှိပြီး ရှေးဟောင်းကာလတုန်းက ကုန်သွယ်ရေးလမ်းဆုံလမ်းခွဲမှာ ရှိခဲ့သတဲ့။ ပင်လယ်ရေမျက်နှာပြင်အထက် ပေတစ်သောင်းသုံးထောင်ငါးဆယ်(၃,၉၇၇မီတာ) အမြင့်မှာ တည်ရှိပါတယ်။ ယခုအချိန်မှာတော့ လူရှစ်ထောင်လောက်သာ နေထိုင်တဲ့မြို့ပေါ့။ ဧဝရက်တောင်တက်တဲ့သူတွေ အတော်များများ စခန်းချတဲ့မြို့ပါပဲ။

ကျွန်မတို့ ပဲလ်ချို(Pal Cho) ဘုန်းကြီးကျောင်းကို အရင်ဆုံးသွားခဲ့ပါတယ်။ အဆောက်အဦတွေအများကြီး ရှိတဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းပေါ့။ ကိုးရာစုလောက်ကတည်းက တည်ထားခဲ့ပြီး ဂျန်ရှီမြို့က ၁၄ နဲ့ ၁၅ ရာစုတွေကြားမှာ တည်ထားခဲ့တာမို့ တိဘက် ဗုဒ္ဓဘာသာနဲ့ စကြာ(Sakya)ဗုဒ္ဓဘာသာ ဂိုဏ်းဝင်များတည်ခဲ့တဲ့ ကျောင်းပါ။ ဘုန်းကြီးကျောင်းရဲ့မိသကလက်ရာကတော့ ဟန်လူမျိုး၊ တိဘက်လူမျိုးနဲ့ နီပေါလူမျိုးတို့ လက်ရာတွေ ရောမွှေထားတာလေ။ ၁၉၀၄ ခုနှစ်မှာ ဗြိတိသျှစစ်သားတွေ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းကို

လွှာတောင်မြို့မှာ အများဆုံးနေရာ

ဖျက်ဆီးခဲ့ရာ ယခုအချိန်ထိ ဘုန်းကြီးကျောင်းနံရံတွေမှာ ကျည်ဆန်ပေါက်တွေက ရှိနေဆဲပေါ့။ ၁၉၅၉ ခုနှစ် တရုတ်တွေကို ဆန့်ကျင်တာရော၊ ယဉ်ကျေးမှု တော်လှန်ရေးကြောင့်ရော ဘုန်းကြီးကျောင်း ဖျက်ဆီးခံခဲ့ရပါတယ်။ ၁၉၅၉ ခုနှစ် မတိုင်မီက ဘုန်းတော်ကြီးအပါး တစ်ထောင်ငါးရာနှစ်ဆယ်ရှိခဲ့သတဲ့။ ယခုတော့ ဘုန်းတော်ကြီးအပါး သုံးဆယ်ကျော်လောက်သာ ကျန်တော့တာပါ။

အဲဒီဝင်းထဲမှာပဲရှိတဲ့ ကွန်ဘမ်(Kubum)စေတီဘက်ကိုလည်း ရောက်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မရောက်ခဲ့တဲ့ တိဘက်ဘုရားနဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွေထဲမှာ အနှစ်မြိုက်ဆုံးပေါ့လို့ ပြောရမှာ အမှန်ပါ။ ကွန်ဘမ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ ရုပ်ပုံတော် တစ်သိန်းအဓိပ္ပာယ်ရတာပါ။ ကိုးထပ်ရှိတဲ့ စေတီတော်က ပေတစ်ရာတစ်ဆယ့်ငါး (၃၅ မီတာ) မြင့်ပြီး ရွှေချထားတဲ့ ထီးတော်နဲ့ပါ။ နံရံမှာ အဆောင်ငယ်ပေါင်း ခုနစ်ဆယ့်ငါးရှိပြီး ရုပ်ပွားတော်တွေ တစ်ဆူစီ ရှိခဲ့တာလေ။ ၁၄ ရာစုနှစ်က နံရံဆေးရေး ယဉ်ကျေးမှု

ကွန်ဘမ်စေတီတော်ရှေ့မှာ

ပဲလ်ချီဘုန်းကြီးကျောင်းထဲမှာ

လက်ရာတွေက တရုတ်နဲ့ နီပေါလက်ရာတွေ ဖုံးလွှမ်းထားပေမဲ့ အလွန်ကောင်းတဲ့ လက်ရာတွေပေါ့။ မဲန်ဒါလာ(Mandala)လို့ ခေါ်တဲ့ တိဘက်ဗုဒ္ဓဘာသာ ဖန်းချီကားက ထည်း သုံးဖက်မြင်နဲ့ ရေးဆွဲထားလို့ အလွန် စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းပါရဲ့။ နတ်ဘုရား ခုတ်တုကြီးတွေကလည်း ကလေးငယ်တွေတွေ့ရင် အော်ငိုဖို့ ကောင်းအောင်ကို ကြောက် ဖို့ကောင်းတဲ့ လက်ရာတွေပါပဲ။ စေတီတော်အနေနဲ့ ကွန်ဘမ်စေတီတော်က တိဘက်မှာ အကြီးဆုံးတဲ့။

ကျွန်မတို့ ဂျွန်ရှဲခံတပ်(Gyantse Fortress)ကိုတော့ တောင်ခြေကနေပဲ လှမ်းကြည့် ခဲ့ပါတော့တယ်။ တောင်ပေါ် အမြင့်မှာ မီးခိုးညှိရောင် ကျောက်တွေနဲ့ တည်ထားတဲ့ ခံတပ်ကြီးကို ၁၃၉၀ ခုနှစ်ကတည်းက တည်ဆောက်ခဲ့ပြီး တိဘက်ပြည်ရဲ့ တောင် ဘက်ပိုင်းကို ကာကွယ်ပေးထားတာပါ။ ဂျွန်ရှဲမြို့ကို ကာထားတဲ့မြို့ရိုး နှစ်မိုင်နီးပါး (၃ ကီလို မီတာကျော်)ကို တွေ့ရဆဲပါ။ ဗြိတိသျှတွေ ၁၉၀၃-၁၉၀၄ နှစ်တွေ

နယ်ချဲ့ခဲ့စဉ်က ဂျွန်ရှဲခံတပ်ကနေ ခုခံ ခဲ့တာမို့ ဂျွန်ရှဲမြို့ကိုလည်း သူရဲကောင်း မြို့လို့ သတ်မှတ်ခဲ့ကြတာလေ။ ဒါပေမဲ့ ဗြိတိသျှလက်ထဲ ကျရောက်ခဲ့ချိန်မှာ ပဲလ်ချီဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းနဲ့ ကွန်ဘမ်စေတီက အမှီးတန်ပစ္စည်းတွေ အခိုးခံခဲ့ရ၊ ဖျက်ဆီးခံခဲ့ရသတဲ့။ ၁၉၆၇ ခုနှစ် ယဉ်ကျေးမှု တော်လှန်ရေးကာလ မှာလည်း မြို့ရိုးကို ဒိုင်းနမိုက်နဲ့ အခွဲခံခဲ့ ရတာလေ။ ခံတပ်ကိုတော့ ယခုအခါ ပြုပြင်ထားပြီး ပြတိုက်ငယ်လေးလည်း ဖွင့်ထားပါတယ်။

ကျွန်မတို့ ဂျွန်ရှဲမြို့ ဟိုတယ်ကို ရောက်ခဲ့ချိန်မှာ လူက နွမ်းနေပါပြီ။ ရာသီဥတု ပူတာရော၊ လေထုထဲ အောက်ဆီဂျင်ဓာတ် နည်းတာရော ကြောင့်ပါ။ ကျွန်မတို့ ဟိုတယ်မှာရတဲ့ အခန်းက ဝင်လိုက်တာနဲ့ မိလ္လာဂိုက် ပေါက်တဲ့အနံ့ရလို့ ကျွန်မ အခန်းပြောင်း ပေးဖို့ တောင်းဆိုခဲ့ပါတယ်။ သုံးထပ် ပေါ်က အခန်းကို ပေးပြီး ပညာပြလိုက် တာကတော့ တစ်သက် မမေ့စရာပါ။ သုံးထပ်ပေါ် တက်ရတာ အောက်ဆီဂျင် နည်းတဲ့နေရာမို့ ပင်ပန်းလှတာလေ။ ဒါတင် ဘယ်ကပါ့မလဲ၊ ကျွန်မတို့ အခန်းက လေအေးပေးစက်က ပျက်နေ ပြန်တာပါ။ နောက်ထပ် အခန်းပြောင်း ပေးဖို့ ဟိုတယ်မှာ လူပြည့်နေပြီတဲ့။ ညစာကို ဟိုတယ်က စားသောက်ဆိုင် မှာပဲ စားဖြစ်ခဲ့တာပါ။

တစ်ညလုံး ကျွန်မတို့သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက် ခေါင်းအကြီးအကျယ် ကိုက်ပြီး အိပ်လို့ မရတော့ပါဘူး။ ရာသီ ဥတု ပူလွန်းတာရော၊ အောက်ဆီဂျင် နည်းတာရောကြောင့်ပေါ့။ ဟိုတယ်မှာ လည်း အောက်ဆီဂျင်ဘူးဝယ်လို့ မရနဲ့ ခရီးသွား ဒုက္ခကို ကောင်းကောင်း ခံစားခဲ့ရတဲ့ ဂျွန်ရှဲမြို့ကို ဘယ်မေ့နိုင် ပါတော့မလဲ။

မုဒိတာတရား
ပွားများနိုင်ကြပါစေ။
■
မေတ္တာလွှီး

အမှတ် ၃၀၇၊ ဇွန်၊ ၂၀၁၅

မြေလှုပ်သွား

သိပ္ပံနိပါတ်၊ ပညာရေး

ဒါဏ်ရာရ
နေ့ရက်များ

အခန်းသည် အေးစက်တိတ်ဆိတ်နေသည်။
အခန်း၏တစ်ခုတည်းသော ပြတင်းပေါက်ကို ပိတ်ထားပြီး
ခန်းသီးကို ဆွဲစေ့ထား၍ ပိုပြီးမှောင်မည်းနေ၏။
ဆရာဝန်က သူ ပြုနေကျ ဝတ္တရားအတိုင်း လူနာကို
စမ်းသပ်ဖို့ နားကြပ်ထုတ်တပ်သည်။ သူသည် ဆရာဝန်
ရောက်လာသဖြင့် မျက်ခွံကို ထက်ဝက်လှန်၍ ကြည့်သည်။
ထိုမျက်လုံးများသည် ဝေဒနာတန်ချိန်များစွာ
ဖိစီးနှိပ်စက်မှုကိုခံရပြီး ပင်ပန်းနေသော မျက်လုံးများ
ဖြစ်သည်။ သေမင်းကို အချိန်အတော်ကြာ အန်တုပြီး
ငြင်းဆန်ခဲ့သော်လည်း အားမတန်သဖြင့် မာန်လျှော့ရကာ
လက်ပန်းကျနေသော မျက်လုံးများဖြစ်သည်။
ထိုမျက်လုံးများသည် ဆရာဝန်ဆီမှ ဝေဒေဆီသို့
တရွေ့ရွေ့ ရောက်လာသည်။ ဝေဝေ ဖြန်းခနဲ မျက်လွှာချ
ပစ်လိုက်သည်။ ဆရာဝန်က သူ့ပါးစပ်ကို ဟ၊ခိုင်းသည်။
ဝေဝေ စိတ်ဆင်းရဲသွား၏။ မမြင်ချင်စရာ
ကောင်းလောက်အောင် အနာတွေ ဗရပွရှိနေတာကို
ဘာကြောင့် ထပ်စစ်ဆေးနေရသနည်း။ ပျောက်မည့်အနာ

www.burmeseclassic.com

တွေလည်း မဟုတ်။ ဝေဝေ
တွေးရင်း မျက်နှာကို သိသိ
သာသာပဲ လွဲလိုက်သည်။

ဆရာဝန်သည် သူ့
ဝတ္ထုရားတွေဆုံးသောအခါ
အခန်းကို ဝှေ့ဝဲကြည့်လိုက်
သည်။ ပြီးတော့-

‘အခန်းက မွန်းကျပ်
လွန်းတယ်နော် သမီး။ လေ
ဝင်လေထွက်လေး ရအောင်
ပြတင်းဖွင့်ထားရင် ကောင်း
မယ်’

‘ဒါ သူ့ဆန္ဒပါ ဒေါက်
တာ၊ ခါတိုင်းတော့ ဖွင့်ထား
ပါတယ်။ အခုနောက်ပိုင်း
သူက အမှောင်ပိုကြိုက်နေ
တယ်’

ဆရာဝန်က ဝေဝေကို
အပြစ်တင်နေသည်ဟု ခံစား
ရသဖြင့် မကျေမနပ် ပြန်
ချေပလိုက်သည်။ ဘယ်နှယ်
လူတွေက ဝေဝေကိုပဲ အပြစ်
ဆိုချင်နေတာလဲ။ ဝေဝေ
ဘယ်လောက်အထိ သည်းခံ
ရမှာလဲ။ ဝေဝေ အိပ်ရာခွဲအိပ်
တာကို သူတို့ မကျေနပ်ဘူး
လား၊ ဒါမှမဟုတ် သူ့ဘေး
မှာ အမြဲ မနေနိုင်တာကို
မကျေနပ်ဘူးလား။ ဝေဝေ
သည် တွေးရင်း ဒေါသထွက်
လာသည်။ သူ့အစ်မကို ပို၍
စိတ်တို၏။

‘ဝေဝေ ညည်း ငါ့
မောင်ကို သေသေချာချာ
လည်း ဂရုစိုက်ပါဦး။ ဟိုနေ့
က ငါ လာတုန်းက ညည်း
မရှိဘူး။ ငါ့မောင်က ရေဆာ
လို့ ညည်းနေတာ။ ကိုယ့်
လင်သားပဲအေ၊ ဒီအတိုင်း
တော့ ပစ်ထားပါနဲ့။ သူ
ကောင်းခဲ့စဉ်က ညည်း
အပေါ် ဘယ်လောက်ကောင်း
ခဲ့သလဲ ပြန်တွေးပါဦး’

ဝေဝေ
သူ့ကို
ကြောက်လှသည်
သူ့ကို
မြင်တိုင်း
ဝေဝေ၏
နိမိတ်ပုံတွေကို
ကြုံမြင်နေရသလိုပဲ
ဝေဝေသာ
တစ်နေ့
သူ့လို ဖြစ်မလာဘူး
ဆိုလျှင်တော့
ကလေးခုန်လို့ကို
ပြုစုလိုက်မည်
သူနဲ့ဘေးမှာထိုင်
သူ လက်ကို
ကိုင်ပြီး
သူ၏
အားငယ်မှုတွေ
အတွက်
အခုလို
အားပေး
ပစ်လိုက်မည်

ဟင့် အင်း ဝေဝေ
မတတ်နိုင်ပါ။ ဝေဝေ သူ့ကို
ကြောက်လှသည်။ သူ့ကို မြင်
တိုင်း ဝေဝေ၏ နိမိတ်ပုံတွေ
ကို ကြုံမြင်နေရသလိုပဲ။
ဝေဝေသာ တစ်နေ့ သူ့လို
ဖြစ်မလာဘူးဆိုလျှင်တော့
ကလေးခုန်လို့ကို ပြုစုလိုက်
မည်။ သူနဲ့ဘေးမှာထိုင် သူ
လက်ကိုကိုင်ပြီး သူ၏ အား
ငယ်မှုတွေအတွက် အခုလို
အားပေးပစ်လိုက်မည်။

‘ကြောက်စရာ၊ အား
ငယ်စရာ မလိုပါဘူး ကိုရယ်၊

လောကမှာ အားလုံး အနိစ္စ
ချည်းပဲ။ လူဆိုတာ တစ်နေ့
သေရမှာ ဥစ္စာ။ ဘုရားသာ
အာရုံပြုထားပါနော်’

အိုး အခုတော့ မပြော
နိုင်တော့ပါ။ သေမင်းတံခါး
ဆီ လျှောက်နေရသည့် ထိပ်
ဆုံးက လူတွေထဲမှာ ဝေဝေ
ပါနေပြီ။ အဲဒါ ဘယ်သူ
ကြောင့်တုလဲ။ ဘယ်သူမှာ
တာဝန်ရှိသလဲ။

ဝေဝေအလှည့်သည်
သိပ်မဝေးလှသော နှစ်အနည်း
ငယ်အတွင်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။
(အဲဒီတုန်းက ဒီရောဂါ
အတွက် ဆေးများ များများ
စားစားမရှိသေးပါ) ဒါတွေကို
တွေးမိတိုင်း ဝေဝေ ဆောက်
တည်ရာမရ ဖြစ်သည်။
ကြောက်လန့်ပြီး အသံကုန်
ဟစ်ငိုပစ်ချင်သည်။

ဆရာဝန် ပြန်သွားပြီး
နောက် အခန်းက ပို၍ တိတ်
ဆိတ်သွားသည်။ ဝေဝေတို့
နှစ်ဦးသည် သက်ရှိနှစ်ဦးနှင့်
မတူဘဲ ကျောက်ရုပ်လို ငြိမ်
သက်နေသည်။ သူ ဝေဝေကို
စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ
အကြည့်မှာ အင်အားမရှိလှ
ချေ။ ဝေဝေသည် မျက်နှာလွှဲ
မပစ်တော့ဘဲ ကြိုးစား၍ ပြန်
စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

သူ့ပါးစပ်လှုပ်သွားပြီး
တစ်ခုခုကို ပြောလိုက်တာ
သေချာသည်။ သို့ပေမဲ့ ဝေဝေ
မကြားမိပါ။ ဝေဝေကို ကြည့်
နေသော သူ့မျက်ဝန်းများ
ခြောက်သွေ့ပျော့တော့နေရာ
မှ စိုစွတ်လာသည်။ မျက်
ရည်ပေါက်ခနဲ ကျလာသည်။
ဝေဝေ ဆတ်ခနဲ တုန်သွား
အောင် ထိတ်သွားမိသည်။ ဒါ
ပထမဆုံးပဲ။ ဝေဝေရှေ့မှာ သူ

တစ်ခါမျှ မျက်ရည်မကျခဲ့ဖူး
ချေ။ ဝေဝေသည် ရင်ထဲ နှင့်
သွားကာ သူ့ကို ကရုဏာ
ထား ကြည့်နေမိသည်။

ဟိုးအရင်က သူ ဘယ်
ရောက်သွားပါလိမ့်။ တက်
ကြွဖျတ်လတ်သောယောက်ျား
ပျိုတစ်ယောက်သည် ဘယ်
ရောက်နေပြီနည်း။ ကြည့်လင်
တောက်ပသော မျက်လုံးတစ်
စုံနှင့် မိန်းကလေးပေါင်းများ
စွာကို ဖမ်းစားနိုင်ခဲ့သော သူ
မျက်ဝန်းများ ဘယ်ရောက်
ကုန်ပြီနည်း။ ရယ်မောလိုက်
လျှင် ခွက်ခနဲ ပေါ်သွားတတ်
သော ပါးချိုင့်နက်နက်လေး
များသည် အခု မတွေ့ရတော့
ပြီ။ နီရဲသော သူ့နှုတ်ခမ်းများ
အခု ပြာနှမ်းအက်ကွဲခဲ့ပြီ။

ဝေဝေကြည့်ရင်း ရင်ထဲ
လှိုက်မောလာသည်။ တင်း
ကျပ်လာသည်။ ငိုချင်လာ
သည်။ သူ့ကို ကြည့်ဆဲမှာပင်
ဖြုန်းဆို ရောဂါရင့်နေသော
မိန်းမတစ်ယောက်၏ပုံပေါ်
လာသည်။ အသားမည်းပြာ
ပြာ၊ မျက်တွင်းဟောက်ပက်
အရိုးအရေကပ်ခန္ဓာနှင့် မိန်းမ
သည် ဝေဝေနှင့် တူလှသည်။
ဘုရား... ဘုရား။ ဝေဝေ
ဆက်မတွေးရဲတော့ဘဲ မျက်စိ
စုံမှိတ် ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။
ရင်ထဲ မောဟိုက်နေသည်။ မြို့
ထောင့်က သရက်ပင်အောက်
မှာ ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်ချရင်း
ရှိုက်ကြီးတင် ငိုချလိုက်တာ
သည်။

□
ဝေဝေ၏ခြေလှမ်း
လေးပင်နေသည်။ ခေါင်း
ထက်က နေပူရှိန်ထက်
ထဲမှာ အဆများစွာ ပို၍ပူ
နေလေ၏။ ဝေဝေ

သောက်တည်း ကူကယ်ရာမဲ့
 အရောင်း ဝေဝေ အမေ
 ကိုရောက်လာတတ်သည်။
 သောက်လာတိုင်းလည်း ရင်ထဲ
 မှာမနပ် ကိုယ့်ဟာကိုယ်သာ
 နှိပ်စက်၏။ အမေစကားဆို
 အသံတော့မှ နားမထောင်
 တတ်ဘဲ ကလန်ကဆန်နှင့်
 ဆီနဲ့ပြီး အခုလို ဒုက္ခရောက်
 အခုတွေ စုပြုံဖွင့်ဖို့ လာ
 တတ်နေတာမို့ ကိုယ့်လိပ်ပြာ
 ကိုယ်လည်း မသန်ချေ။
 အမေအိမ်ကလေး သည်
 အရင်အတိုင်း ရိုးရိုးယဉ်ယဉ်
 ကလေးနှင့်အေးအေးချမ်းချမ်း
 ဖြစ်နေသည်။ ခြံထဲရှိ သရက်
 ပင်များ၊ မာလကပင်များ၊
 ငွေပျောပင်များကြောင့်
 အိမ်ရောင်သာ လွမ်းမိုး၏။
 အမေသည် အရိပ်ရသောကွပ်
 ချစ်လေးပေါ်မှာ ကွမ်းအစ်
 အစ်လုံးနှင့်ထိုင်နေသည်။
 'မိဝေ... ဟဲ့... လာ
 နေခင်းကြောင်တောင်ကြီး
 အလှူလုပ်မှဖြင့်။ နေအေးမှ
 ထာတာ မဟုတ်ဘူး'
 အမေက ကွမ်းတမြို့မြို့
 ခါးရင်း ဆိုသည်။ အမေ
 မျက်နှာသည် ဇရာရိပ်သန်း
 ထာသော်လည်း ရိုးသားဖြူ
 ခင်မူက ရောင်ပြန်ဟပ်ဆဲ။
 အမေက ဝေဝေထိုင်ဖို့
 နေရာပေး၏။ ဝေဝေက
 တွပ်ပျစ်မှာ ဝင်ထိုင်ရင်း ခပ်
 လျော့လျော့ပြေပြေနေသော
 အမေ၏ ဆံနွယ်တွေကို ဘီး
 နှင့် ပတ်တင်ပေးလိုက်သည်။
 'သမီးယောက်ျားရော
 သက်သာရဲ့လား'
 ဝေဝေ ခေါင်းညိတ်ပြ
 ဆိုက်သည်။ အမှန်က မုသား
 ဖြစ်၏။ သူ မသက်သာသည့်
 အပြင် နေလားညလား အခြေ

အနေဖြစ်နေသည်။ ဝေဝေပါ
 ရောဂါကူးနေပြီဆိုတာတော့
 အမေ မသိသေးချေ။ ပြော
 လည်း မပြောချင်။
 'ဖိုးတူးရော ကျောင်းပို့
 ထားလား'
 'အင်း'
 ဝေဝေအသံကြား၍ ဝေ
 မမ အပျိုကြီးက စက်ချုပ်နေ
 ရမှာ အပြင်ထွက်လာသည်။
 'ဝေဝေ ဖိုးတူးကို ထိန်း
 ဦး၊ ဟိုနေ့က လမ်းထိပ်မှာ
 ကောင်ကလေးတွေ လုံးနေ
 ကြတာနဲ့ ကြည့်လိုက်တော့
 ဖိုးတူး ဖြစ်နေတယ်။ သူ အခု
 ပေါင်းနေတဲ့ ကလေးတွေ
 မချီတော့ တယ် မကြိုက်လှ
 ဘူး။ ကြည့်ထိန်း ဝေရေ။
 အပေါင်းအသင်းကြောင့် ပျက်
 တက်တယ်'
 ဖိုးတူး ရန်ဖြစ်လာသည့်
 ကိစ္စကို ဝေဝေ သိသည်။
 ဖိုးတူး ရန်ဖြစ်လာသည့်
 အတွက် ရိုက်ဆုံးမဖို့ ပြင်ပြီးမှ
 ဖိုးတူး ပြောလိုက်သောစကား
 ကြောင့် ဝေဝေ မရိုက်ရက်
 တော့။
 'အမေ အဲဒီ ငါ့ကျွန်ဆီ
 တဲ့ကောင်က သားကို ဘာ
 ပြောတယ်မှတ်လဲ။ မင်း
 မကြာခင် မိဘမဲ့တော့မှာတဲ့။
 မင်းအဖေရော၊ အမေရော
 AIDS ဖြစ်နေကြတာတဲ့။ ဒီ
 ရောဂါက သိက္ခာမရှိတဲ့လူ
 တွေမှ ဖြစ်တယ်တဲ့။ အဲဒါ
 ကြောင့် သားတို့ လုံးကြ
 တာ...'
 ဖိုးတူး အဲဒီလို ပြော
 တော့ ဝေဝေ အကြာကြီး
 အသက်မရှူနိုင်ခဲ့ပါ။ သူ
 ဒီရောဂါကြီး စူးဖြစ်လာက
 တည်းက စားမရ၊ အိပ်မရ
 ထိတ်လန့်ခဲ့တာ ဝေဝေပါပဲ။

သွေးမစစ်ကြည့်ခင်ကတော့
 ကူးချင်မှ ကူးမှာပါလေဟု
 မရအရ ဇွတ်ဖြေသိမ့်ခဲ့ပေမဲ့
 ကူးနိုင်ခြေများတယ်ဆိုသည့်
 အသိစိတ်က ဖုတ်ကောင်စွဲခံ
 ရသလို လိုက်ပြီး ခြောက်လှန့်
 နေခဲ့တာကြောင့် ဝေဝေ ဘဝ
 ကို ဘယ်လိုမှ မပျော်ပိုက်နိုင်
 တော့။
 မြတ်နိုးလှချည့်ရဲ့၊ ချစ်
 လှချည့်ရဲ့ဆိုသည့် သူ့ကို
 လည်း မျက်နှာမမြင်ချင်
 လောက်အောင် စက်ဆုပ်သွား
 ခဲ့တာ ယနေ့ထက်တိုင်ပါပဲ။
 သူသည်လည်းကောင်း၊ ပတ်
 ဝန်းကျင်သည်လည်းကောင်း
 ဝေဝေရန်သူတွေဟု ထင်လိုက်
 တော့သည်။ လူတွေ နှာ
 ခေါင်းမရှုံ့ခင်၊ မစွန့်ပယ်ခင်
 ဝေဝေက စပြီး တင်းမာတတ်
 ခဲ့သည်။
 'မိဝေ သမီး နေ
 မကောင်းဘူးလား'
 အမေက ဝေဝေမျက်
 နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း မေး
 နေသည်။ အမေက သဘော
 ရိုးနှင့် ဖြစ်နိုင်သော်လည်း
 ဝေဝေက ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်
 မလုံသူမို့ မျက်နှာလွှဲလိုက်
 သည်။
 'ကောငင်းပါ တယ်
 အမေရဲ့ အိပ်ရေးပျက်လို့ပါ'
 'အေးကွယ် ကိုယ့်
 ယောက်ျားကို ဂရုစိုက်တာ
 လည်း စိုက်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့
 ကိုယ့် ကျန်းမာရေးလည်း
 ကိုယ် ဂရုစိုက်ဦး။ သမီး
 ကြည့်ရတာ လန်းလန်းဆန်း
 ဆန်း မရှိဘူး။ ပိန်လည်းပိန်
 သွားသလိုပဲ'
 'ဟုတ်ကဲ့ အမေ၊ သမီး
 ဂရုစိုက်ပါ့မယ်။ အမေ ဇက်
 ကြောမတက်ဘူးလား၊ သမီး

နှိပ်ပေးမယ်နော်'
 အမေက စေ့စေ့ကြည့်
 အကဲခတ်နေသည်ကို မခံနိုင်
 တော့သဖြင့် အမေကျော
 ဘက်မှနေ၍ အမေပခုံးများ
 ကိုနှိပ်ပေးလိုက်သည်။ အမေ
 ကို နှိပ်ပေးနေရင်းနှင့် ရင်ထဲ
 လှိုက်လှိုက်ပြီး ဝမ်းနည်းလာ
 ၏။ ငယ်တုန်းကလို အမေ
 ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်ကာ ရင်ဖွင့်
 ငိုချလိုက်ချင်ပါသည်။ ဒါပေ
 မဲ့ မဖြစ်နိုင်မှန်းလည်း သိ၏။
 ခုနေ ရင်ဖွင့်ငိုချလိုက်ပါက
 အမေ အားလုံးသိသွားမည်။
 အမေနှင့် အစ်မကို သူ
 ခံတွင်းကင်ဆာဖြစ်နေတာဟု
 လိမ်ထားသည်။ အို... အမေ
 နှင့် အစ်မမှ မဟုတ်၊ လူတွေ
 အားလုံးကို ဒီအတိုင်းပဲ ပြော
 ခဲ့တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒါဘယ်
 လောက်ကြာကြာ ဖုံးကွယ်
 ထားနိုင်မလဲ။ ဝေဝေတို့မြို့က
 တောမကျ မြို့မကျ ကျဉ်း
 ကျဉ်းကလေး။ လူပါးစပ်
 တစ်ပေါက်ကလည်း ပိတ်ဖို့
 ခက်သားပဲ။ အခု သူ့ကို ကု
 ပေးနေတဲ့ ဒေါက်တာနဲ့ Nurse
 က သိနေတာပဲ။ အနွေးနဲ့
 အမြန်တော့ သိသွားကြမှာပဲ။
 ဝေဝေ ရက်ပါသည်။
 ဒီရောဂါကြီး ရလာတာကို
 မျက်နှာငယ် မိသည့်။
 အကြောက်ကြီးလည်း
 ကြောက်သည်။ လူတွေ ပိုင်း
 ပယ်ကြမှာကိုလည်း ကြောက်
 သည်။ စောစောစီးစီး ရုပ်
 ပျက်ဆင်းပျက်သေရမှာလည်း
 ကြောက်သည်။ ဝေဝေ
 အသက်က အခုမှ ၂၇ နှစ်ပဲ
 ရှိသေးတာ။ ဝေဝေ မသေချင်
 သေးဘူး။
 အမေက သူနှင့် ဝေဝေ
 ကို သဘောမတူခဲ့ပါ။ အဲဒီ

တို့ထက် ပိုက်ဆံရှိပေမဲ့ မာ
ရေကျောရေရှိသည့် သူတို့
မိသားစုကို အမေ သဘော
မကျခဲ့ပါ။ ဝေဝေကို တားခဲ့
သည်။ ဝေဝေကို ချော၍
တစ်မျိုး ခြောက်၍တစ်မျိုး
အမေ ခွဲခဲ့သည်။ အဲဒီတုန်းက
တော့ အမှိုက်မကြီး ဝေဝေက
ကိုယ့်အမေကိုတောင် ရန်သူ
ထင်ခဲ့တာ မဟုတ်လား။ သူ
များ ချစ်ခြင်းကို ဇွတ်အတင်း
ခွဲနေတဲ့ ဗီလိန်မကြီးရယ်လို့
အမေ့ကို အမြင်တွေလွဲ၍ သူ
နောက်ကို ကောက်ကောက်ပါ
အောင် လိုက်ပြေးခဲ့တာ။ အဲဒီ
တုန်းက ဝေဝေအသက်က
၁၈ နှစ်ပဲ ရှိသေးသည်။ အမေ
ကတော့ အမှိုက်တုံးကြီး
ဝေဝေအတွက် အချိန်တိုင်း
မျက်ရည်နှင့်မျက်ခွက် မပြတ်
ခဲ့ဘူးဟု အစ်မက ပြန်ပြောပြ
သည်။

ရုပ်ရှင်တွေကြည့်၊ စိတ်
ကူးတွေယဉ်ကာ အိမ်ထောင်
တစ်ခုကိုလွယ်လိမ့်မယ် ထင်
ခဲ့တာ ယူပြီးမှ တက်တက်
စင်အောင် လွှဲတော့သည်။
မောက်မာသော ယောက္ခမနှင့်
ယောက်မများ၏ဒဏ်ကို
မခံနိုင်ပြန်တော့ သူနှင့် နှစ်
ယောက်တည်း အိမ်ငှားနေကြ
သည်။ တစ်နှစ်အတွင်း သား
ကလေး ဖိုးတူး ရလာသည်။
အမေ့ကို မျက်ရည်ပေါက်ကြီး
ငယ်ကျအောင်၊ စိတ်ဆင်းရဲ
အောင် အကြိမ်ကြိမ် ဖန်တီး
ခဲ့သောကြောင့်လား မသိပါ။
ဖိုးတူးကို မွေးတုန်းက မွေးမ
ထွက်သဖြင့် အမေက ဓားမ
ပန်းပေါ်ထမ်းပြီး ဝေဝေကို
သုံးကြိမ်ကျော်ပေးမှ မွေး
ထွက်ခဲ့သည်။ အမေ့ခံစား
ချက်ကို တစ်ချက်ကလေးမျှ

ဒိုး
အခုတော့
မပြောနိုင်တော့ပါ
သေမင်းတံခါးဆီ
လျှောက်နေရသည့်
ထိပ်ဆုံးက
လူတွေထဲမှာ
ဝေဝေ
ပါနေပြီ
အဲဒါ
ဘယ်သူ
ကြောင့်တဲ့လဲ
ဘယ်သူ့မှာ
တာဝန်ရှိသလဲ

မငဲ့ကွက်ခဲ့ဘဲ လင်နောက်
ကောက်ကောက်ပါအောင်
လိုက်လာခဲ့သော်လည်း ဝေဝေ
တကယ် ဒုက္ခရောက်ပြီဆို
တော့ အမေနှင့်အစ်မကပဲ
အပြေးကလေး ရောက်လာပြီ
စုခဲ့ကြသည်။ ယောက္ခမနှင့်
ယောက်မများကား ဝတ္တရား
ကျေရုံ ကြက်ဥတွေ၊ အိုဗာ
တင်းတွေ ဝယ်လာပေးပြီး
တစ်ရက်ခြားမှ တစ်ခါ ဧည့်
သည်သွား ဧည့်သည်လာ
လာကြသည်။ ဝေဝေ မီးဖွား
စဉ်တုန်းကလည်း သူတို့တွေ

တစ်ယောက်မျှ အနားမှာ
မရှိကြ။
ဝေဝေတို့မြို့ငယ်လေး
က တောင်ကြီးတွေ ဝိုင်းရံ
ထားပြီး လမ်းပန်းဆက်သွယ်
ရေးမကောင်းလှသော မြို့
ကလေးမို့ ဝေဝေက အတွေ့
အကြုံရှိသော သူနာပြုဆရာ
မကြီးနှင့်ပဲ မွေးခဲ့ရသည်။
အမေသာ ဝေဝေအနားမှာ
အားမပေးခဲ့ဘူးဆိုလျှင် ဝေဝေ
တော့ မီးတွင်းမှာပဲ သေခဲ့မှာ
ပဲဟု ထင်သည်။ မီးတွင်းမှာ
နေတုန်းကလည်း အမေနှင့်
အစ်မကပဲ ထမင်း ဟင်းချက်
တာမှအစ၊ အဝတ်တွေ အနီး
တွေ လျှော်တာမှ အလယ်၊
သူ့ဝေယျာဝစ္စလုပ်ရတာက
အဆုံး အားလုံး အားလုံး အနီး
ကပ်လာလုပ်ပေးခဲ့ကြသည်။
ဝေဝေတို့ရည်းစားဘဝတုန်း
က အမေက သဘောမတူခဲ့
သဖြင့် သူက တင်းမာနေဆဲ
ဖြစ်သော်လည်း အမေကတော့
သမီးမျက်နှာနှင့် အလျှော့ပေး
ဆက်ဆံရတော့သည်။
အမေ ဝေဝေကို စိတ်
မနာဘူးလားဟု မေးကြည့်
ချင်သော်လည်း ဝေဝေ မမေး
ရဲခဲ့။ မမေးရက်ခဲ့ပါ။ မိုက်ခဲ့
သည့် ကိုယ့်အပြစ်ကိုသာ
တစ်မိမိမို့ ပြန်တွေးရင်း အမေ
ကို သနားမိတော့သည်။
ဝေဝေတို့က ငယ်က
တည်းက အဖေ မရှိခဲ့။ မိန်းမ
နှင့်သမီးနှစ်ယောက်ကို ပစ်
ကာ မယားငယ်နှင့် အဝေး
ကြီးမှာ နေသည်။ အမေက
ကုန်ခြောက်တွေ ဈေးမှာ
ရောင်းရင်း သမီးနှစ်ယောက်
ကို ပျိုးထောင်ခဲ့သည်။ အစ်မ
ချိုချိုကတော့ ကျောင်းပြီး
ဘွဲ့ရလို့ ဆရာမ လုပ်ကာ

တင့်တယ်လို့၊ ဝေဝေကတော့
ဆယ်တန်း နှစ်နှစ်ဖြေမှ
အောင်ကာ ကျောင်းလည်း
မပြီးခဲ့။ တစ်ဝက်တစ်ပျက်နှင့်
လင်နောက်လိုက်ကာ အမေ့ကို
အပူတွေ ပေး၏။
အခုတော့ ဝေဝေသည်
လူလတ်ပိုင်းတောင် ဖြစ်ခွင့်
မရနိုင်တော့။ ပြဿနာများ၏
အစကတော့ သူ အဝေးပြေး
ကားမောင်းခြင်းပင် ဖြစ်သည်။
သူ ဝေဝေအပေါ် ကောင်းတာ
တစ်ခုကတော့ သူသည် အိမ်
ထောင်ဦးစီးပီပီ ငွေရအောင်
ရှာပေးခဲ့သည်။ ဝေဝေကို ပြေ
ပြေလည်လည်ထားနိုင်အောင်
တော့ သူ ကြိုးစားသည်။ သူ
အဝေးပြေး ကားမောင်းတော့
လည်း ဝေဝေတို့ အဆင်ပြေ
သည်။ မပြေတာတစ်ခုက
တော့ မိန်းမနှင့် သုံးလေးငါး
ရက် ခွဲနေရခြင်းပင်တည်း။
တစ်ခါတလေကျတော့လည်း
တစ်ပတ်၊ နှစ်ပတ်ကြာမှ အိမ်
ပြန်လာတတ်သည်။ ငွေတွေ
အများကြီး ပါလာတတ်ပါ
သည်။ ဝေဝေ အရမ်းဝမ်း
သာခဲ့သည်။ ငွေနှင့်အတူ
ရောဂါဆိုးကြီးပါ ပါလာမယ်
လို့မှ ဝေဝေ မထင်ခဲ့ဘဲ။
အဝေးပြေး ဆယ်ဘီး
ကုန်ကားတွေမောင်းရင်း
နှစ်လောက်ကြာတော့ သူ
ခဏခဏ ဖျားလာတတ်
သည်။ ဖျားလိုက်ရင်
ကောင်းသွားလိုက်ရင်
နောက် အဖျား ရက်ရည်လာ
သည်။ ဝမ်းပါသွားလာ
သည်။ ကိုယ်အလေးချိန်
လည်း သိသိသာသာကျလာ
သည်။ ကိုယ်မှာ ယား
အဖုလေးတွေ တွက်လာ

သည်။ ပါးစပ်မှာ မှကွရ
အာတွေ ပေါက်လာသည်။
ဆရာဝန်က သွေးစစ်
ကြည့်လိုက်တော့ သိလိုက်ရ
သောအဖြေသည် ဝေဝေ
ကမ္ဘာတစ်ခုလုံး မွေ့ကြေသွား
နေခဲ့သည်။ ဝေဝေ ညဆို
အိပ်မပျော်နိုင်ခဲ့။ စိတ်တွေ
ဆောက်တည်ရာမရ ပျံ့လွင့်
တာ စိုးရိမ်ကြောက်လန့်နေခဲ့
သည်။ တစ်နှစ်နေလို့မှ
အိပ်ပုတီး တစ်ခါ မကိုင်ဖြစ်
သော ဝေဝေသည် နေ့တိုင်း
ဘုရားရှိခိုး ပုတီးစိပ်သည်။
သူ့ကို ရင်ထဲက ရွံရှာမိကာ
အိပ်ရာခွဲအိပ်သည်။ သို့သော်
အစစအရာရာသည် ဝေဝေ
အတွက် နောက်ကျခဲ့ပြီ။ ငရဲ
တွင်းကျခါနီးမှ ဘုရားကို
သတိရသော ဝေဝေကို ဘယ်
ဘုရားမှလည်း တန်ခိုးပြ
မတယ်တင်နိုင်ပြီ။

ဝေဝေပါ ရောဂါပိုး ရှိ
နေပြီဟု သိလိုက်ရသော
အချိန်က ဝေဝေ မူးမေ့လဲ
သွားခဲ့သည်။ မူးမေ့လဲရာမှ
သတိရလာတော့ ဝေဝေ ရှိက်
ကြီးတင် ငိုသည်။ တစ်ပတ်
လုံးလုံး အိမ်ပြင်မထွက်ဝံ့ဘဲ
အနီးထဲ ပုန်းငိုနေခဲ့ပါသည်။
မျှော်လင့်ခဲ့သော မိသားစု
အဆောက်အအုံ လေးသည်
မထင်မှတ်သည့်အချိန်တွင်
ပုန်းခနဲ ပြိုလဲကျကာ အားလုံး
သေဆုံးသွားခဲ့သည်။
ဝေဝေ ရှက်လှသည်။ ဝေဝေ
တို့မြို့မှ လူများသည်
နီးလင်းဒီယွန်ကို မသိ။
နာတာလို့မနိုးကို မသိ။ Hip
ဆရာဆိုလျှင် ဂီတဟု မသတ်
မှတ်ကြသူများ။ ဤလူများ
သည် HIV ရောဂါပိုးရှိသူဆို
ချင်ချင်ကြသည်မှာ ဆန်းပါ

သလား။ ဝေဝေတို့မြို့မှာ
AIDS နှင့် သေသွားသူတွေ
ရှိဖူးသည်။ ဝေဝေကိုယ်တိုင်
ကပင် 'အိုး... AIDSနဲ့ သေ
တာ နည်းတောင် နည်းသေး
တယ်။ ကြည့်ရတာ ဟိုကိစ္စ
တွေ သောင်းကျန်းလို့နေမှာ
ပေါ့။ သိက္ခာမှ မရှိကြဘူး'
ဟု ရှိချီးမျှစ်ချီး ပြောခဲ့ဖူး
ပါသည်။ အခုတော့ ကိုယ့်ကို
သူများပြောတော့မည်။
နာခေါင်းရှုံ့ကြမည်။ လင်
မယားနှစ်ယောက်လုံး ဒီ
ရောဂါကြီးနှင့်သေသွားသည်
ဟု ဒီတော့မကျ မြို့မကျနေ
ရာလေးမှာ ရာဇဝင် တွင်ရစ်
တော့မည်။ အမေနှင့် အစ်မ
ရော၊ အရှက်များစွာနှင့် လူ
တောမတိုးဝံ့ဘဲ ကျန်ရစ်ရ
တော့မည်။

အမေ့ကို နှိပ်ပေးရင်း
မျက်ရည်တစ်ပေါက်ကျလာ
ရာ အမေ မသိအောင် ခိုး
သုတ်လိုက်ပါသည်။

'မိဝေ သမီးလေး ဒီ
စကားက မပြောကောင်းပေမဲ့
အမေ ပြောရတော့မယ်။
သမီးယောက်ျားက မကြာခင်
ဆုံးတော့မှာဆိုတော့ သမီး
ဘာဆက်လုပ်မလဲ။ သမီး
ယောက္ခမနဲ့ ယောက်မတွေနဲ့
မပြေလည်ရင် အမေ့ဆီ လာ
နေနော်သမီး။ သူတို့တွေ မာ
ရကျော့ရေနဲ့ သမီးကို ဝိုင်း
နှိမ်ကြမှာ အမေ မခံနိုင်ဘူး။
အမေ့ အိမ်က သမီး အိမ်ပဲ
ဆိုတာ မှတ်ထား။ သမီး ဘာ
လုပ်ခဲ့လုပ်ခဲ့ အမေက ခွင့်
လွှတ်တယ် သိလား သမီး။
ဘာဖြစ်ဖြစ် အမေ့ဆီ ပြေးခဲ့။
ကြားလား။ ငါ့သမီးက တစ်
ကောင်ကြွက် မဟုတ်ပါဘူး
ကွယ်'

မျက်ရည်တို့သည် ရေ
ကာတာ ကျိုးသလို ဒလ
ဟောကျလာတော့သည်။
ဝေဝေ ငိုနေမှန်း သိတော့
အမေက ရင်ခွင်ထဲ ထွေးပွေ့
ထား၏။ ငိုလက်စနှင့် မထိန်း
နိုင်တော့ဘဲ အသံထွက်ကာ
ရှိုက်ငင်ငိုမိလေသည်။

'သမီး မှားတယ် အမေ
ရဲ့။ သမီး အမှားကြီး မှားခဲ့
တယ်။ အစကတည်းက
အမေ့စကားသာ နားထောင်ခဲ့
ရင် သမီး အခုလို...'

ဝေဝေ စကားမဆက်ရဲ
တော့ပါ။ အမေက ဝေဝေ
ခေါင်းကို ပွတ်သပ်နှစ်သိမ့်
ပေးသည်။

'ဪ ငါ့သမီးက
လည်း အမေက ခွင့်လွှတ်ပြီး
သားပါဆို။ မဆိုးမဖြစ်တာ
များ ဘာဆန်းတုံး သမီးရဲ့။
ငါ့သမီးမှာ အမေနဲ့ အစ်မ ရှိ
သေးတယ်။ ဖိုးတူးလည်း ရှိ
သေးတယ်လေ သမီး မငိုနဲ့
နော်'

ဝေဝေ အခုလိုငိုခြင်းမှာ
မဆိုးမဖြစ်မှာစိုး၍ မဟုတ်။
သူ ထားခဲ့မှာစိုး၍လည်း
မဟုတ်။ သို့သော် ဝေဝေက
အားလုံးကို ခွဲသွားရမှာ စိုး၍
ဖြစ်သည်။ ဒါသည် အမှန်
တရားဖြစ်၏။ ထိုအမှန်
တရားအား ကိုယ့်အမေကို
တောင် မပြောရဲချေ။

အမေ တစ်ရေးအိပ်ဖို့
အိမ်ထဲ ဝင်သွားတော့ ဝေဝေ
အနား မမချို့ ထွက်လာပါ
သည်။ မမချို့မျက်နှာသည်
ညှိုးငယ်လျက် ပြိုတော့မည့်
မိုးကဲ့သို့ အုံ့မှိုင်းနေသည်။

'ဝေဝေ ညည်း
ယောက်ျားက AIDS ဖြစ်နေ
တာဆို'

အမြီးမရှိ ခေါင်းမရှိ
ပြောချလိုက်သော မမချို့ကို
ဝေဝေ အံ့သြတကြီး မော့
ကြည့်မိသည်။

'ဒီနေ့ ဈေးသွားရင်း
ဖန်းသည် ဒေါ်လှခင်က ငါ့
ကို ပြောလာတာ'

ဝေဝေ သိသိသာသာ
မျက်နှာပျက်သွားသည်။
မမချို့နှင့် မျက်လုံးလွဲကာ
လိမ်ဖို့ ကြိုးစားနေဆဲ-

'ငါ့ကို မလိမ်ပါနဲ့၊
ဝေဝေရယ်။ အားလုံးက သိ
နေပြီး ငါတို့က သူများပြောမှ
သိရတဲ့အဖြစ်မျိုး မဖြစ်ချင်
ဘူး ဝေဝေ။ ငါတို့က နင့်
မိသားစုပါပဲ။ နင့်က ဖုံးထား
ပြီး ဒေါ်လှခင် ပြောပြတော့
ငါ ဘယ်လောက်တုန်လှုပ်ရ
တယ် မှတ်သလဲ'

ဝေဝေ မမချို့ကို
မကြည့်ရဲဘဲ ခေါင်းငုံ့ထား
တော့သည်။

'ညည်းယောက်ျားဖြစ်
တာက အရေးမကြီးဘူးအေ၊
ငါ စိုးတာက ညည်းပါ
ရောဂါပိုးရှိနေမှာ စိုးတာ'

ဝေဝေ ခေါင်းငုံ့၍ မျက်
ရည်များသာ ကျနေလေ
သည်။ မမချို့ဆီက ရှိုက်သံ
များ ထွက်လာမှ ဝေဝေ
တအံ့တကြည် မော့ကြည့်တော့
မမချို့ပါ ငိုနေတာ တွေ့ရ
သည်။

'ဝေဝေရယ် အဖြစ်ဆိုး
လိုက်တာ'

အဲဒီညနေက ဝေဝေ
အမေ့အိမ်မှာ ထမင်းစား ဖြစ်
ပါသည်။ ထမင်းဝိုင်းပြင်ကြ
တော့ ဝေဝေက သူမအတွက်
သီးသန့်ဟင်းရည်ပန်းကန်၊
သီးသန့်ဖွန်း၊ သီးသန့်ရွက်
တို့ဖြင့် ပြင်ဆင်လေသည်။

မမချိုက အနားမှာ လက်တို့
၍ 'ဝေဝေ ညည်း အဲဒီလို
လုပ်နေ အမေ ရိပ်မိသွား
မယ်။ ငါလည်း ဆရာမတစ်
ယောက်ပါအေ။ ဒီလို ထမင်း
လက်ဆုံစားရုံနဲ့ ဒီရောဂါ မကူး
တတ်ပါဘူး။ ကူးတော့ကော
ဘာဖြစ်လဲအေ။ တို့တွေက
ညီအစ်မတွေပါဟဲ့'

မမချိုက အရွှန်းဖောက်
ပြောလိုက်သော်လည်း ဝေဝေ
လိုက်ပြီး မရယ်မောနိုင်ခဲ့ပေ။
မမချိုလက်ရာဆို အလွန်
ကြိုက်သည့် ဝေဝေတစ်
ယောက် ထမင်းစားမဝင်ခဲ့
ပါ။

□
အိမ်ပြန်ရောက်တာနှင့်
ပို၍ စိတ်ဆင်းရဲသွားသည်။
တစ်ခါက ရယ်သံများနှင့်
သာယာစိုပြည်ခဲ့သော အိမ်
သည် အခုတော့ မှုန်မှုန်မှိုင်း
မှိုင်းနှင့် သရဲခြောက်သည့်
အိမ်ကြီးလို ချောက်ချားစရာ
ကြီးဖြစ်နေသည်။ လေထဲ
တွင် မမြင်နိုင်သော အဆိပ်
ငွေ့တွေ ရှိနေသလို မွန်းကျပ်
နေလျက် အသက်ရှူမဝချင်။
သူ့ရှိရာ အပေါ်ထပ်သို့ တက်
မည့်လှေကားထစ်မှာ ရပ်ရင်း
တွေဝေနေသေးသည်။ တွေ
ဝေနေဆဲ သူ့အမေ သူ့အခန်း
ထဲက ထွက်လာသည်။

'အမယ် လေး နင်
ဘယ်ရောက်နေလဲ။ လူမမာ
တစ်ယောက်လုံးကို ပစ်ချင်
တိုင်း ပစ်ထားပြီး နင်က
အားအားယားယား ထွက်
လည်နေတယ်ပေါ့။ ကောင်း
ကြသေးရဲ့လား။ ငါ့သားမှာ
တော့ သူ ကောင်းစဉ်က
ကျွဲလိုနားလို ကုန်းရုန်းပြီး
နင့်ကို ရှာကျွေးခဲ့တာတွေ ပြန်

မြင်ယောင်ပါဦးအေ။ ကိုယ့်
လင်သားကိုပြုစုတာ ကုသိုလ်
ရတယ်ဟဲ့။ နောက်တစ်ခု နင်
မှတ်ထားဖို့က နင်လည်း
အနေနဲ့အမြန် ငါ့သားလို
ဖြစ်လာမှာ အဲဒါ သတိရဦး'
ဝေဝေက ယောက္ခမကို
စူးစူးရဲရဲ စိုက်ကြည့်လိုက်မိ
သည်။

'နင် ငါ့ကို အဲဒီလို
မျက်လုံးနဲ့ မကြည့်နဲ့။ ငါ ရန်
ဖြစ်ဖို့လာတာ မဟုတ်ဘူး။
ငါ့သား အခြေအနေမကောင်း
ဘူး။ သူ မောနေတယ်။ အခု
ဆရာဝန် သွားပင့်မလို့'

ဝေဝေ သူ့အခန်းထဲ ဝင်
လာခဲ့သည်။ သူ အသက်ရှူ
သံတွေ ပြင်းနေပါသည်။
ဝေဝေ ဝင်လာတော့ သူ
မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်သည်။ သူ
အမေ ဝေဝေကို ပြောနေတာ
တွေ သူ ကြားမှာပဲ။ သူ
ဝေဝေကို စိုက်ကြည့်နေသလို
ဝေဝေလည်း သူ့မျက်နှာကို
ကြည့်နေမိသည်။

အမုန်းဆိုတာ ဘာကို
ခေါ်ပါသလဲ။ သူ့မျက်နှာကို
တစ်မိမိမိငေးရင်း ရင်ထဲ
ခါးသီးနှာကြည်းလာခြင်းသည်
အမုန်းများလား။ ဒါဆိုလျှင်
တော့ ဝေဝေ သူ့ကိုမုန်းသည်။
ဝေဝေသည် ယောက်ျားဆိုလို့
သူနဲ့သာ ပတ်သက်ခဲ့ဖူးသည်။
သူ့အပေါ်လည်း ဘယ်သော
အခါမျှ သစ္စာမဖောက်ခဲ့ဖူး
ပါ။ ရည်းစားဘဝကတည်း
က တစ်လျှောက်လုံး သစ္စာ
စောင့်သိခဲ့ပါလျက် သူ
ကြောင့် ဝေဝေပါ ရောဂါကူး

စက်ရခြင်းသည် ဝေဝေ ဖြေ
မဆည်နိုင်သောအရာ ဖြစ်
သည်။ ဝေဝေ ပယောဂ ဆိုး
သွမ်းမှုတစ်စိတ်တစ်ဒေသ
လေးကြောင့် ဒီရောဂါ ရခဲ့
သည်ဆိုလျှင် ဝေဝေ ဖြေသာ
ပါလိမ့်မည်။ နှုတ်ခမ်းကို
တင်းတင်းစေ့ ထားရင်း
ဝေဝေတစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်
ဆတ်တုန်လာပါသည်။

ဝေဝေကို စိုက်ကြည့်နေ
သော သူ့မျက်လုံးတွင် မျက်
ရည်များ ဝဲနေပါသည်။ ထို့
နောက် မျက်ရည်ပေါက်ကြီး
များ တစ်ပေါက်ပြီး တစ်
ပေါက် ကျလာသည်။ သူ
တစ်ခုခု ပြောဖို့ ကြိုးစားနေ
သည်။ သို့သော် တိုးညှင်း
လွန်းပြီး ဂူးဂူးဝါးဝါး ဖြစ်နေ
သောကြောင့် ဘာပြောသလဲ
ဝေဝေ မကြားလိုက်ပါ။ သူ
၏ အရိုးဂေါက်ဂက်ဖြစ်နေ
သော လက်ကလေး ထောင်
လာပြီး ဝေဝေကို အနားကပ်
ခဲ့ဖို့ ခေါ်သည်။

'ဝေဝေရယ် တောင်း
ပန်ပါတယ်'

ဝေဝေ ရှင်းရှင်းလင်း
လင်းကြားလို က်ရသော
စကားကြောင့် ဝေဝေ၏
ကိုယ်ကလေး တောင့်ခနဲ ဖြစ်
သွား၏။ ဝေဝေ သူ့ကို ခွင့်
လွှတ်ရမည်လား။ ခွင့်လွှတ်
နိုင်မည်လား။ သူ မောနေရင်း
မှ ဆက်ပြောသည်။

'အပေါ်က ထုပ်တန်း
ပေါ်မှာ ယွန်းဘူးလေး ရှိ
တယ်။ အဲဒီအထဲမှာ နင့်
အတွက် ငါ စုထားတဲ့ တစ်
ဆယ်သားရွှေချောင်း ရှိ
တယ်'

ဝေဝေ ကိုယ့်နားကိုယ်
မယုံကြည်ချေ။ ဝေဝေ၏

လည်ပတ်နေသော သွေးများ
အေးခဲကုန်ပြီလား ထင်ရ၏။
အပေါ်တည့်တည့်က ထုပ်
တန်းကို မော့ကြည့်မိတော့
ထုပ်တန်းထောင့်မှာ ယွန်းဘူး
ငယ်ငယ်လေးက မသိမသာ
လေး ရှိနေပါသည်။ ဝေဝေ
ဝမ်းသာရမှာလား။ ဝေဝေ
မပျော်နိုင်ပါ။ အဲဒီရွှေချောင်း
က ဘာများလုပ်ရတော့မလဲ။
ဝေဝေ ဆေးကုဖို့နှင့် သင်္ဂြိုဟ်
ဖို့ စရိတ်လား။

သူ့မျက်လုံးများ ပိတ်
သွားပါသည်။ သူ့အသက်ရှူ
သံများ ရပ်တန့်သွားတော့
သည်။ ဝေဝေ သူ့ကို ငေး
စိုက်ကြည့်မိသည်။ ရည်းစား
ဖြစ်သောကာလပါ ထည့်
တွက်လျှင် ၁၀ နှစ်လုံးလုံး
အတူရှိခဲ့သော အချိန်များ
ဖြန်းဆို ရောက်ရှိလာပါ
သည်။ သူ၏ ချစ်စကားများ၊
သူ ရင်ငွေ့နွေးနွေးများ၊ သူ
ပြုံးခဲ့သော အပြုံးများ၊ အတူ
တူ ရယ်မောခဲ့ဖူးသော အချိန်
လေးများ အားလုံး အားလုံး
ပြန်ခံစားရပါသည်။ အခု
တော့ အိပ်မက်တစ်ခုလို ရုတ်
တရက် ရောက်လာပြီး ရုတ်
တရက်ပင် ထွက်ခွာသွားလေ
ပြီဟု ဝေဝေ ထင်သည်။

သူ့ကို ဝေဝေကြည့်ရင်း
ရင်ထဲ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ
စူးအောင့်လာကာ သည်း
သည်းထန်ထန် ငိုကြွေးမိလေ
တော့သည်။

□
မီးသင်္ဂြိုဟ်စက်ကြီး
စတင်လည်ပတ်သံသည်
ဝေဝေ၏ ရင်တစ်ခုလုံးကို
တင်းပုတ်ဖြင့် ထုနှက်လိုက်
သကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။ သူ့အိပ်
နှင့် သူ့အစ်မများ အော်ငို

သည် စက်ကြီး၏ လည်ပတ်သံအောက်မှာ နှစ်မြှုပ်သွားသည်။ ဒါသည် နောက်ဆုံးဖြစ်ပါသည်။ ဝေဝေသည်လည်း ဒီလမ်းကို မကြာခင်လိုက်ရတော့မည်။ ဝေဝေကတော့ တမလွန်မှာ ဝိညာဉ်ချင်း ပေါင်းကြလေသတည်းဆိုတာမျိုး လုံးဝအယုံအကြည် မရှိပါ။ သူနှင့် ဝေဝေသည် အဝေးကြီးဝေးခဲ့ပြီး ဝေဝေသည် သူ၏ ငြိမ်သက်နေသော ရုပ်ခန္ဓာအား နောက်ဆုံးအနေနှင့် စိုက်ငေးကြည့်နေမိသည်။ မျက်ရည်လည်း မကျမီဟု ထင်ပါသည်။ မမချိုက ဝေဝေအနားထပ်၍-

‘ငိုရင်လည်း ငိုလိုက်လေ ဝေ၊ အံ့ကြိတ်မထားနဲ့’

တု့။

သင်္ဂြိုဟ်ပြီး အိမ်ပြန်လာတော့ မမချို လိုက်လာ

သည်။ ဝေဝေတစ်ယောက်တည်း ငေါင်စီစီထိုင်နေတော့ မမချိုက ဝေဝေနှင့် ဖိုးတူး၏ ပစ္စည်းတွေ သိမ်းနေ၏။

‘တစ်ခါတည်း လိုက်ခဲ့တော့ ဝေဝေ၊ အိမ်မှာ အမေမျှော်နေတယ်’

‘ဟင့်အင်း ဝေ ဒီမှာပဲနေလိုက်တော့မယ်။ ဝေ ဘာဖြစ်လာမယ်ဆိုတာ ဝေ သိပြီးသား။ ဝေ အမေကို ဒုက္ခမပေးချင်ဘူး။ ဝေ ပေးခဲ့တဲ့ ဒုက္ခတွေလည်း များခဲ့ပြီ’

‘မဟုတ်တာ ဝေရယ်၊ ညည်းကို အမေက ပြန်လာဖို့ ပြောထားတဲ့ဥစ္စာ။ ညည်းဒီမှာ ဖိုးတူးနဲ့နှစ်ယောက်တည်း နေလို့လည်း ဖြစ်မှမဖြစ်တာ။ ညည်းယောက္ခမနဲ့ ယောက်မတွေက ညည်းကို ပစ်ထားမှာ။ အခုတောင် မျက်စောင် တစ်ခဲနဲ့ အမြင်ကတ်စရာ’

‘တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ရောဂါလက္ခဏာပြလာရင် အမေ သိသွားလိမ့်မယ်။ အမေ အရှက်ရလိမ့်မယ်။ ကြွေကွဲရလိမ့်မယ်။ တော်ပြီ မမချိုရယ် ဝေ မလိုက်ဘူး။ ဒီမှာပဲ ဆက်နေတော့မယ်’

မမချိုက ဘယ်လိုပဲခေါ်ခေါ် ဝေဝေက ငြင်းနေသဖြင့် မမချို သက်ပြင်းချလေသည်။ ခေါ်၍မရသည့် အဆုံးမှာတော့ ‘ညည်း အမေကို နလပိန်းတုံး မမှတ်နဲ့။ အမေက ညည်းအကြောင်း သိတယ်။ အဲဒါကြောင့် ညည်းကို အပါခေါ်ခဲ့ဖို့ ငါ့ကို သေချာ မှာလိုက်တာဟဲ့။ ဟိုနေ့ နေ့လယ်က တို့နှစ်ယောက်ပြောနေကြတာတွေ အမေ အိပ်မပျော်ဘဲ အားလုံး ကြားတယ်တဲ့။ အမေက သိရက်နဲ့ ညည်း အနေခက်မှာစိုးလို့ မသိသလို ဟန်

ဆောင်နေတာ’

အိုး အမေ သိနေတယ်တဲ့။ အမေပုံစံက ဝေဝေ လုံးဝ မထင်ရပါလား။ ဝေဝေမှာ ဒီရောဂါဝိုးကြီး ရှိ လျက်နဲ့ အမေက လက်ခံဦး မတဲ့။ မမချိုက-

‘ဪ အမေက မှာလိုက်သေးတယ်။ သူ ဒီအကြောင်းတွေသိတယ်ဆိုတာ ညည်း မသိစေနဲ့တဲ့။ ကဲ... ထ၊ အခုချိန်လောက်ဆို အမေ ညည်းအခန်းကို ရှင်းပြီးနေလောက်ပြီ။ အိမ်ပြန်ရအောင်’

မျက်ရည်တစ်ပေါက် ဝေဝေပါးပေါ် စီးကျလာပါသည်။ ဝမ်းသာသဖြင့် ကျသလား၊ ဝမ်းနည်းလို့ ကျမသလားတော့ ဝေဝေ မသိတော့ပါ။

■

သံလွင်ဏီ
၊ညောင်ရွှေ၊

Dictionary for All

သာလွန်

အင်္ဂလိပ် - မြန်မာ

အဘိဓာန်

သာလွန်စာအုပ်တိုက်

THALUN
Bookstore
Yangon

❖ ဝုဠာဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလမ်းနှင့် ဗိုလ်ဆွန်ပက်လမ်းထောင့်၊ ပန်းပဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ ဖုန်း - ၂၄၂၄၁၈၊ ၂၄၉၂၀၈

❖ အမှတ်(၃၇၇/၃၇၉) ဗိုလ်ဆွန်ပက်လမ်း (အထက်)၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ ဖုန်း - ၂၄၁၁၅၃၊ ၂၄၂၀၃၇၊ ၂၄၂၀၃၈

❖ ၁၆၅/၂ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလမ်းနှင့် ငွေလမ်းထောင့် ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ ဖုန်း - ၂၉၉၂၂၀

ပုံပြင်၊
 ဇာတ်လမ်းတို့ရဲ့ရှုထောင့်
 (သို့မဟုတ်)
 ဇာတ်လမ်းပြောသူရဲ့နေရာ
 (Point of View)
 ကလေးပုံပြင်ဇာတ်လမ်းပဲ
 ရေးရေး၊ လူကြီးဖတ်မယ့်
 ဝတ္ထုတွေပဲရေးရေး
 စာရေးတော့မယ်ဆိုရင်ဖြင့်
 စာရေးသူဟာ ကိုယ်ရေးမယ့်ဇာတ်ကို
 ဘယ်ထောင့်ကနေ၊
 ဘယ်လိုနေရာကနေ
 ထားပြီးတော့ ရေးရမလဲဆိုတဲ့
 ရေးရမယ့်ထောင့်ကို စတင်
 စဉ်းစားရပါတော့တယ်။
 ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီဇာတ်
 (ပုံပြင်၊ ဇာတ်လမ်း)တစ်ခုလုံးကို
 ကိုယ် ရပ်တည်ရေးသားမယ့်
 ဇာတ်ကောင်က ပြောသွား၊
 ပြသွားရမှာဖြစ်လို့ စာရေးသူ
 ရေးသားရမယ့်
 ဇာတ်လမ်းပြောသူ(ပြသူ)ရဲ့
 နေရာဟာ စာရေးသူအတွက်
 သိပ်အရေးကြီးတဲ့နေရာပါ။
 ဇာတ်လမ်းထဲက
 ဇာတ်ကောင်တွေ(လူတွေ)၊
 အဖြစ်အပျက်တွေ၊
 ခံစားချက်တွေကို စာဖတ်သူ
 သိအောင်လို့ ရေးရတော့မှာဖြစ်လို့
 စာဖတ်သူကို
 ပြောပြမယ့်လူရဲ့နေရာဟာ
 ဒီဇာတ်လမ်းတစ်ခုလုံးအတွက်
 အရေးကြီးဆုံး ရွေးချယ်မှု
 အပိုင်းလိုတောင်မှ ဆိုလို့ရပါတယ်။
 ဇာတ်လမ်းကို အပြောပုံစံနဲ့ပဲ
 ရေးရေး၊ အပြောပုံစံနဲ့ပဲရေးရေး
 ဘယ်သူက ဘယ်ရွှေထောင့်ကနေ
 ဒီဇာတ်ကို ပြောမှာလဲဆိုတာကို
 စာရေးသူတိုင်းဟာ စာမရေးခင်မှာ
 စဉ်းကို စဉ်းစားကြရပါတယ်။
 ကလေးပုံပြင်ကို ရေးမယ့်
 စာရေးသူဟာလည်း
 လူကြီးဝတ္ထုတွေကို ရေးတဲ့

စာရေးသူများလိုပဲ ကိုယ်ရေးမယ့်
 ရှုထောင့်ကို မရေးခင်မှာ အရင် စဉ်းစား
 ရပါတယ်။ ဘယ်နေရာကနေ ဒီဇာတ်ကို
 ပြောမှာ၊ ပြောလဲဆိုတာကို စဉ်းစားဖို့
 အတွက် စာရေးသူတိုင်း စဉ်းစားရမယ့်
 ရှုထောင့်နေရာကတော့ သုံးနေရာပါပဲ။
 ဒီနေရာ သုံးနေရာကတော့ စာရေးသူ
 တိုင်းလိုလို အကြမ်းအားဖြင့် သိပြီးသား
 ဖြစ်တဲ့ ပထမလူ၊ ဒုတိယလူ၊ တတိယ
 လူ ဆိုတဲ့ နေရာသုံးနေရာပါပဲ။ နေရာသုံး
 နေရာဟာ မတူပါဘူး။ နေရာတွေ မတူ
 သလို ဒီလူကိုပဲ နေရာလေးရွှေလိုက်
 တာနဲ့ မြင်ရမယ့်ရှုထောင့် နဲ့ အမြင်တွေ
 ပြောင်းကုန်တော့တာပါပဲ။ ကိုယ်ရွေး
 ချယ်လိုက်တဲ့ လူရဲ့နေရာဟာ ပထမလူ
 နေရာမှာဆိုရင် ပထမလူရဲ့မြင်တဲ့ အမြင်
 ရယ်၊ ဒုတိယလူအဖြစ် ထားရေးတဲ့
 အခါမှာ မြင်တဲ့ အမြင်ရယ် မတူသလို၊
 တတိယလူနေရာက ဝင်ရေးတဲ့အချိန်
 မှာလည်း ဇာတ်လမ်းကို တို့ရ၊ ထိရ၊
 ဇာတ်ကောင်တွေအကြောင်း ပြောရတာ
 အားလုံး မတူတော့ပါဘူး။ ဇာတ်လမ်း
 ကိုပြောမယ့်လူရဲ့နေရာ (Point of View)
 အပေါ်မှာ မူတည်ပြီးတော့ ဇာတ်လမ်း
 ကို ရေးတဲ့အချိန်မှာ ရေးကွက်၊ ပုံစံ၊
 ဇာတ်ကောင်တွေအကြောင်းကို သိမှု၊
 တွေးမှုစတာတွေလည်း လိုက်ပါပြီး
 တော့ ပြောင်းလဲသွားကြပါတယ်။
 ဒါကြောင့်မို့လို့ စာရေးမယ့် သူတိုင်းဟာ
 ကိုယ့်ရဲ့ဇာတ်လမ်းကို ဘယ်နေရာကနေ
 ဝင်ပြီးတော့ ရေးမလဲဆိုတာကို စာမရေး
 ခင်မှာ အရင်ဆုံး ကြိုတင်ပြီးတော့ စဉ်း
 ကို စဉ်းစားရပါမယ်။
 ပထမလူ (First Person)
 ပထမလူနေရာက ရေးတဲ့ဝတ္ထု၊
 ဇာတ်လမ်းများဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို
 ကျွန်တော်၊ ကျွန်မ စသဖြင့် ရေးသား
 ကြပါတယ်။ ကလေးဇာတ်လမ်းမှာ
 ဆိုရင်တော့ဖြင့် သားသား သို့မဟုတ်
 သမီးပေါ့။ ပထမလူ(ကျွန်တော်ဟာ)
 ပုံပြင်၊ ဇာတ်လမ်းတစ်လျှောက်လုံးမှာ
 စာရေးသူကို သူ့အမြင်၊ သူ့ရွှေထောင့်၊
 သူ့အတွေးကနေ သူ့မြင်တာ၊ သူ့ခံစားတာ၊

ကလေး ပုံပြင်၊
 ဇာတ်လမ်းကို
 ရေးမယ့်
 စာရေးသူတစ်ဦးအနေနဲ့
 သိထားသင့်တဲ့
 အကြောင်းအရာ
 တစ်ခုကတော့
 ဆယ်နှစ်အောက်
 ကလေးတွေအတွက်
 ရည်ရွယ်ပြီးတော့
 ရေးတဲ့
 ပုံပြင်၊ ဇာတ်လမ်းတွေမှာ
 ဆိုရင်ဖြင့်
 တတိယလူအနေနဲ့
 ရည်ရွယ်ရေးတဲ့
 ရေးနည်းကို
 မရေးသင့်သေးပါဘူး

သူခံစားတာ၊ သူတွေးထင်တာအားလုံး
 ကို ပြောပြသွားပါတော့တယ်။
 ပုံပြင်ဇာတ်လမ်းတွေကို ပထမလူ
 နေရာကရေးထားပြီးတော့ ရေးတဲ့ အခိုက်
 မှာတော့ စာရေးသူဟာ သူရေးတဲ့ ဇာတ်
 ကြောင်းကို စာဖတ်သူ သိအောင်လို့
 လွယ်လွယ်ပြောပြ(ရေးပြ)လို့ ရပါတယ်။
 ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဇာတ်ကြောင်း
 ပြောသူ(ပထမလူ)ဟာ ဒီဇာတ်လမ်းရဲ့
 အဓိကဇာတ်ဆောင် (Main Character)
 ဖြစ်နေလို့ပါပဲ။
 ဒါပေမဲ့ ဒီနေရာမှာ စာရေးသူဟာ
 သူ ဖန်တီးထားတဲ့ အဓိက ဇာတ်ကောင်
 ဟာ ဒီဇာတ်တစ်ခုလုံးကို သယ်နှံင်
 ပြောနိုင်မယ့် လူ ဟုတ်ရဲ့လားဆိုတာကို
 အရင်ဆုံး စတင်ပြီးတော့ စဉ်းစားဖို့
 လာပါပြီ။ ပထမလူနေရာကနေ
 အတွက် ပုံပြင်၊ ဇာတ်လမ်းတွေ

ဖန်တီးတဲ့အချိန်မှာ ကိုယ်ဖန်တီးထားတဲ့ အဓိက ဇာတ်ကောင်ရဲ့ အသက်အရွယ် ကို ထည့်သွင်းစဉ်းစားရပါမယ်။ ဇာတ် ကြောင်းပြောသူ ပထမလူဟာ သူ့ရဲ့ အသက်အရွယ်အနေအထား၊ အလုပ် အကိုင်ပေါ်လိုက်ပြီးတော့ သူမြင်တာ၊ တွေ့တာ၊ ခံစားတာတွေကို စာဖတ်သူ ကို ပြောပြရမှာဖြစ်တာမို့လို့ စာရေးသူ ဖန်တီးထားတဲ့ဇာတ်လမ်းဟာ ဇာတ် ကြောင်းပြောပြမယ့် ပထမလူနဲ့ဟန်ချက် ညီညီ ရှိရပါမယ်။ ဒီလိုရှိနေအောင် ထည်း စာရေးသူဟာ စာကို မရေးခင် မှာကတည်းက ကို ချိန်ဆ ညှိနှိုင်းရပါ တော့မယ်။

ဥပမာအားဖြင့် စာရေးသူ ဖန်တီး ထားတဲ့ ပထမလူ ဇာတ်ကောင်ဟာ ဆယ်နှစ်သမီးဇာတ်ကောင် ဆိုပါစို့။ ဒီ ဆယ်နှစ်သမီးက ဇာတ်လမ်းကို ပထမ

လူနေရာကနေ နေပြီးတော့ စာဖတ်သူ ကိုပြောတဲ့ အချိန်မှာ ဆယ်နှစ်အရွယ် အမြင်၊ ဆယ်နှစ်အရွယ်ရဲ့ အတွေး၊ ဆယ်နှစ်အရွယ်ရဲ့ ခံစားသိနဲ့ပဲ ဇာတ် ကောင်တွေ၊ လူတွေ၊ အဖြစ်ပျက်တွေကို ပြောပြသွားရမှာပါ။ ဒီနေရာမှာ စာရေး သူတိုင်းလိုလို မှားတတ်တဲ့ အမှားတစ်ခု ကတော့ ဇာတ်ကြောင်းပြောနေသူ ပထမ လူကို ရေးနေရင်းနဲ့ မေ့သွားတတ်တဲ့ ပြဿနာပါပဲ။ ကိုယ့်ဇာတ်ကောင်ကို မပြောခိုင်းဘဲ ကိုယ်ကချည်း ဝင်ဝင် ပြောနေတတ်တာမျိုးပါ။ ဒီအခါမှာ ပထမလူ(ဆယ်နှစ်သမီး)ရဲ့အသံ ဖြစ်တဲ့ ဆယ်နှစ်သမီးသံ ထွက်ရမယ့် အစား စာရေးသူရဲ့ အသံကြီး ထွက်လာတော့ တာပါပဲ။ ပညာဉာဏ်ပြည့်ဝနေတဲ့ လူကြီးသံကြီးက ဆယ်နှစ်သမီးရဲ့ ပါး စပ်ကနေ မတော်တရော်ကြီး ထွက်

ထွက်လာတော့တာပါပဲ။ ဒါဟာ ပုံပြင်၊ ဇာတ်လမ်းတွေရဲ့ ဇာတ်ရှိန်ကို ထိုးပြီး တော့ ကျသွားစေတဲ့ အမှားယွင်းကြီး တစ်ခုပါ။

ပထမလူဟာ ပုံပြင်၊ ဝတ္ထုထဲမှာ ပါတဲ့ အရံဇာတ်ကောင်တွေ၊ ဗီလိန်တွေ၊ သူငယ်ချင်းဇာတ်ကောင်တွေ၊ ဟာသ ဇာတ်ကောင်တွေ အားလုံးကို သူ့နေရာ ကနေ သူ မြင်တဲ့အတိုင်း ပြောသွား တော့တာပါပဲ။ ပထမလူက သူမြင်တဲ့ အတိုင်း ပြောသွားတာဖြစ်လို့ စာဖတ်သူ ဟာ ပထမလူ မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ ဇာတ် ကောင်တွေကို လိုက် မြင်ခွင့်ရပါတော့ တယ်။ ပထမလူထက် ကျော်ပြီးတော့ မြင်ခွင့် မရှိတော့ပါဘူး။

ဥပမာအားဖြင့် ‘သားသားနဲ့ ကြောင်ကလေးအကြောင်း’ကို ရေးမယ် ဆိုပါတော့။ သားသားက ကြောင်

ကလေးအကြောင်းကို စာဖတ်သူကို ပြောပြပါတယ်။ ကြောင်ကလေးက လိမ္မာတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း၊ မေမေက ကြောင်ကလေးကို မချစ်ဘူး၊ ကြောင် မွေးတွေ သားနာခေါင်းထဲဝင်မှာ ကြောက်တယ် ဆိုတဲ့ အကြောင်း၊ ဘွားဘွားက ကြောင်လေးကို ကြောက် တယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း၊ ဦးလေး အငယ်လေး မွေးထားတဲ့ ခွေးနဲ့ကြောင် လေး မတည့်တဲ့အကြောင်း စသဖြင့် သားသားက ကြောင်လေး အကြောင်း ကို စာဖတ်သူကို ပြောသွားတဲ့ အချိန်မှာ ဘွားဘွား၊ မေမေ၊ ဦးလေး၊ ခွေး စတဲ့ ဇာတ်လမ်းထဲမှာပါတဲ့ ဇာတ်ကောင် များရဲ့ စရိုက် သဘာဝ၊ ခံစားချက်၊ အတွေး စတာတွေကို သားသား(ပထမ လူ)ပြောသလောက်ပဲ စာဖတ်သူဟာ မြင်ရပါတော့တယ်။ ဇာတ်ကောင်တွေ ရဲ့စရိုက်ကို ပထမလူထက် ကျော်ပြီး တော့ စာဖတ်သူ မြင်အောင်လို့ စာရေး သူဟာ လုပ်ခွင့် မရှိပါဘူး။ အပြိုင်ဇာတ် ကောင်များရဲ့ မတူတဲ့အမြင်၊ မတူတဲ့ ခံစားချက်များကို အတွင်းကျကျအား ဖြင့် စာဖတ်သူဟာ သိခွင့် မရတော့ပါ ဘူး။

ဥပမာအားဖြင့် သားသားရဲ့ ကြောင်လေးကို အိမ်နားက မီးမီးက ခြေထောက်နဲ့ ကန်လိုက်တယ်။ ဘာ ကြောင့် ဒီလို ကန်လိုက်သလဲ၊ ကြောင် ကို ခြေထောက်နဲ့ ကန်လိုက်တဲ့အချိန် မှာ မီးမီး စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုတွေ တွေး ပြီးတော့၊ ဘယ်လိုတွေ ခံစားနေရသလဲ ဆိုတာကို စာဖတ်သူဟာ ဘယ်လိုမှ မသိနိုင်တော့ပါဘူး။ ဒီပုံပြင်ဇာတ် လမ်းမှာ သားသားပြောသလောက်သာ သိရမှာမို့လို့ သားသားဟာ မီးမီး မဟုတ်တာမို့လို့ မီးမီးရဲ့ စိတ်ခံစားချက် ကို ဘယ်လိုမှ မသိနိုင်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် စာရေးသူဟာ မီးမီး စိတ်ခံစားချက်ကို အတွင်းနှိုက်ပြီးတော့ ရေးဖွဲ့လို့ မရတာ ဖြစ်လို့ စာဖတ်သူကလည်း သားသား အမြင်အားဖြင့် သားသားပြောသလောက် သာ သိရပါတော့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဝတ္ထု

ဇာတ်ကြောင်းအရ ပြောဖို့လိုလာပြီဆိုရင် တော့ ဒိုင်ယာလော့ခံလို့ခေါ်တဲ့ စကား အချို့အချ ပြောခန်းမျိုးနဲ့ စာဖတ်သူကို ပြောပြလို့ ရပါတယ်။

ဥပမာ ကျွန်တော့်ကြောင်ကို မီးမီး က ခြေထောက်နဲ့ လှမ်းကန်တာကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ ကျွန်တော်က မီးမီး ကို ဘာလို့ ကြောင်ကို အလကားနေရင်း ခြေထောက်နဲ့ လာကန်ရပါလိမ့်လို့ လှမ်းကြည့်တော့-

‘ငါ စိတ်တိုနေတယ်နော်။ မနက် ကတည်းက ဘာတစ်ခုမှ အဆင်မပြေ ဘူး။ ငါ ယန်းကန်တစ်ချပ် ကျကွဲသွား တာ မေမေက ငါ့ကို နမောနမဲ့နိုင် တယ်ဆိုပြီးတော့ ဆူတယ်..’ စသဖြင့် မီးမီး စရိုက်ကို စကားပြောခန်းတွေ ကနေ ဖွဲ့သွားလို့ ရပါတယ်။

ပထမလူ နေရာကနေ ရေးဖွဲ့တဲ့ ဇာတ်လမ်းတွေမှာ စာရေးသူအတွက် စိတ်ပျက်စရာအကောင်းဆုံး ကန်သတ် ချက်ကတော့ ပထမလူ မြင်သလောက်၊ သတိပြုသလောက်၊ ခံစားရသလောက် သာ စာရေးသူဟာ ရေးဖွဲ့လို့ ရတယ် ဆိုတဲ့ အချက်ပါပဲ။ ပထမလူ နေရာ ကနေ ဝင်ရေးတဲ့ ဇာတ်လမ်းတွေမှာ အတိတ်အကြောင်းကို ပြန်ရေးတဲ့ ဇာတ် လမ်းနဲ့ လက်ရှိ အခု လောလောဆယ် ဖြစ်နေတဲ့အကြောင်းကို ရေးတဲ့ ဇာတ် လမ်းဆိုပြီးတော့ နှစ်မျိုး ရှိပါတယ်။

ကလေးပုံပြင်ဇာတ်လမ်းတွေမှာ တော့ အများအားဖြင့် ပြီးခဲ့တဲ့၊ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အကြောင်းအရာတွေကို ပြန်ပြောပြတဲ့ အနေမျိုးနဲ့ ရေးကြတာ များပါတယ်။ ပထမလူနေရာကနေ ဝင်ပြောတဲ့အချိန် မှာ စာရေးသူတစ်ဦးအနေနဲ့ သတိပြု ရမယ့် အချက်ကတော့ ကျွန်မ သို့မဟုတ် ကျွန်တော်က သိပ်ချောတပဲ။ မျက်လုံး လေးက ဘယ်လို၊ နှုတ်ခမ်းလေးက ဘယ်ညာဆိုပြီးတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို

ချောကြောင်း၊ လူကြောင်းကို အမွှမ်း တင်တဲ့ အပြောမျိုး မပြောမိဖို့ပါဘဲ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ အပြင်လောကမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကျွန်မကတော့ ဘယ်လို ချောတာဆိုတာမျိုးကို ဘယ်သူကမှ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြောလေ့မရှိကြတာ မို့ပါ။

တကယ့် အပြင်လောကမှာ ကျွန်မ တို့ဟာ လူတွေရဲ့အကြောင်းကို သိတယ် လို့ထင်ရပေမဲ့ တကယ်တော့ သေချာ မသိကြပါဘူး။ ကျွန်မတို့ရဲ့အမြင်၊ ကျွန်မတို့ရဲ့ ရှုထောင့်ကနေ ပြီးတော့ပဲ လူတွေကို ကြည့်ရှုခံစားကြ၊ ဆုံးဖြတ် ကြရတာဖြစ်လို့ ကျွန်မတို့ရဲ့အသိဟာ မပြည့်စုံတဲ့ အသိပဲ ဖြစ်ပါ တယ်။ ဒီလိုပဲ ပုံပြင်၊ ဇာတ်လမ်းထဲက ပထမလူဟာ လည်း မပြည့်စုံတဲ့ အသိနဲ့ပဲ တခြား ဇာတ်ကောင်တွေကို သိနေတာပါပဲ။ တခြား ဇာတ်ကောင်တွေရဲ့အပြုမူ၊ အပြောအဆို၊ လှုပ်ရှားသွားလာတာ၊ နေထိုင်တာကို သူ့ရှုထောင့်ကနေပဲ သူ ကြည့်နေတာဖြစ်လို့ သူ အမြင်၊ သူ အတွေးဟာ အကုန်မှန်တယ်လို့ ဆို လို့ မရပါဘူး။

ဒုတိယလူ (Second Person)

ဒုတိယလူ ရေးနည်းဆိုတာက တော့ ပုံပြောသူ (Story teller)ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ပုံပြသူ (Story Shower)ဟာ စာဖတ်သူကို ပါ သူ ရေးနေတဲ့ ဝတ္ထုတွေ၊ ပုံပြင်တွေ ထဲကို ခေါ်သွင်းတဲ့ ရေးနည်းပါပဲ။

ဥပမာအနေနဲ့ ကျွန်မ ရေးပြရမယ် ဆိုရင်ဖြင့် ‘ခင်ဗျား မနေညနေက အိမ် ကနေ လမ်းထိပ် ထွက်လာတော့ လမ်း မှာ ကြောင်တစ်ကောင်တွေ့တယ် မဟုတ်လား။ ဒီကြောင်က အညိုရောင် ဗျ။ အဲဒီကြောင်က ပိုင်ရှင်မရှိဘူး၊ ခင်ဗျားက ကြောင်ကို မမြင်ဘူးလေ။ ဒါပေမဲ့ ကြောင်က ခင်ဗျားနောက်ကနေ ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်လာ တယ်’ဆိုတဲ့ ရေးနည်းမျိုးပါ။

ဒီ ဒုတိယလူအနေနဲ့ရေးတဲ့ ရေး နည်းမျိုးဟာ လူကြီးတွေအတွက် တဲ့ဝတ္ထုတို၊ ဝတ္ထုရှည်တွေမှာ ပိုပြီးအား

ဆင့်တော်ပါတယ်။ ကလေးတွေ အတွက်ရေးတဲ့ ပုံပြင်၊ ဇာတ်လမ်းမှာတော့ မသင့်တော်လှပါဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကလေးက ဒီဒုတိယလူရေးနည်းကို နားလည်နိုင်ဦးမှာမဟုတ်လို့ပါဘဲ။

ပုံပြင်ဇာတ်လမ်းကို ဖတ်ရင်းနဲ့ ကလေးက ငါလည်း မနေ့ညနေက လမ်းလျှောက် မထွက်မိပါလား။ ကြောင်လည်း မတွေ့မိပါဘူး။ ဘာတွေ ရေးနေတာပါလိမ့်လို့ တွေးပြီးတော့ စိတ်ရှုပ်သွားတတ်ပါတယ်။ ကလေးတစ်ဖို့ ရေးတဲ့ ပုံပြင်၊ ဇာတ်လမ်းတွေ ဘာ ရှင်းလင်းနေဖို့လို့ပါတယ်။ မလိုအပ်ဘဲနဲ့ ကလေးကို စိတ်ရှုပ်ထွေးသွားအောင် မလုပ်ရပါဘူး။

ဇာတ်လူ (Third Person)

တတိယလူရေးနည်း ရေးတဲ့ ဝတ္ထု၊ ဇာတ်လမ်းများမှာ ကျွန်တော်၊ ကျွန်မ၊ သားသား၊ သမီးတွေကို သုံးလေ့မရှိကြပါဘူး။ ဒီ ကျွန်တော်၊ ကျွန်မ၊ သားသား၊ သမီး ဆိုတဲ့ အသုံးတွေက ပထမလူရေးရာကနေ ဝင်ရေးတဲ့ ဝတ္ထု၊ ဇာတ်လမ်းတွေမှာပဲ သုံးလေ့ ရှိကြပါတယ်။ တတိယလူရေးရာကနေ ဝင်ရေးတဲ့ ဝတ္ထုတချို့မှာ သူ (he)၊ သူမ (she) ဆိုတဲ့ နာမ်စားတွေကို သုံးလေ့ ရှိကြပါတယ်။

ဒီလို နာမ်စားတွေကို သုံးပြီးရေးတိုင်းလည်း တတိယလူရေးရာကနေ ဝင်ရေးတဲ့ ဝတ္ထု၊ ဇာတ်လမ်းလို့ ဆိုလို့ မရပြန်ပါဘူး။ အထူးသဖြင့် ကလေးတို့အတွက် ရေးတဲ့ ပုံပြင်၊ ဇာတ်လမ်းတွေမှာဆိုရင်ဖြင့် စာရေးသူ တော်တော်များများဟာ ပထမလူရေးရာကနေ ဝင်ပြီးတော့ ရေးတဲ့ ရေးနည်းကိုပဲ သုံးကြတာ များပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ပထမလူ (First Person) ဟာ အဓိက ဇာတ်ကောင်ဖြစ်တာမို့လို့ ကလေးများဟာ အဓိက ဇာတ်ကောင်ရဲ့အတွေး၊ စိတ်ကူး၊ မျှော်လင့်ချက် စတာတွေကို နှစ်လင်လင် သိချင်တတ်ကြပါတယ်။ သူတို့ရဲ့ဟီးရီးဖြစ်တဲ့ အဓိကဇာတ်ကောင်ပျော်ရင် သူတို့ လိုက်ပျော်ကြ

သလို၊ ငိုရင်လည်း သူတို့ လိုက်ငိုချင်ကြတယ်။ ဒါကြောင့်မို့လို့ ပထမလူရေးနည်း ရေးတဲ့ ရေးနည်းကိုပဲ ကလေးပုံပြင်၊ ဇာတ်လမ်းတွေကို ရေးတဲ့ စာရေးသူ တော်တော်များများဟာ ရေးလေ့ ရှိကြပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ တချို့ စာရေးသူတွေကတော့ဖြင့် သူ၊ သူမ ဆိုတဲ့ နာမ်စားတွေကို သုံးပြီးတော့ တတိယလူရေးနည်း ရေးလေ့ ရှိကြပြန်ပါတယ်။ သူ၊ သူမ ဆိုတဲ့ နာမ်စားတွေကို သုံးပြီးတော့ တတိယလူရေးနည်း ရေးပေမဲ့ ကလေးတို့အတွက် ရေးတဲ့ ပုံပြင်၊ ဇာတ်လမ်းတွေထဲက တတိယလူဟာ ကန့်သတ်ချက်တွေနဲ့ တတိယလူ ဖြစ်နေပါတယ်။ တကယ့် အလုံးစုံသိနေတဲ့ တတိယလူမဟုတ်ပါဘူး။ ပထမလူနေရာ ဆန်ဆန် ရေးထားတဲ့ တတိယလူပါ။

ဥပမာအားဖြင့် ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ စာရေးဆရာမ Beverly Cleary ရေးတဲ့ Beezus and Ramona ဇာတ်လမ်းတွဲများမှာဆိုရင်ဖြင့် စာရေးသူဟာ တတိယလူနေရာကနေ ဝင်ပြီးတော့ ရေးထားတာပါ။ ဒါပေမဲ့ တကယ့် တတိယလူ မဟုတ်ပါဘူး။ အဓိက ဇာတ်ကောင်တစ်ဦးဖြစ်တဲ့ Beezus ရဲ့ ရှုထောင့်ကနေပြီးတော့ ဝတ္ထု၊ ဇာတ်လမ်းကို ရေးထားတာပါ။ ဒါပေမဲ့ တတိယလူနေရာကို ယူထားတာဖြစ်လို့ Ramona ရဲ့ စိတ်အတွေး၊ အမြင်လေးတွေကိုလည်း စာရေးသူဟာ Ramona ရဲ့ ရှုထောင့်ကနေ စာရေးသူ ကြည့်တတ်အောင်လို့ ဝင်ကြည့်ခိုင်းလိုက်ပါသေးတယ်။ ဒီရှုထောင့် နှစ်ထောင့်လောက်ဆိုရင်ပဲ စာဖတ်သူ(ကလေးအတွက်) တော်တော်ကို လုံလောက်သွားပါပြီ။ ကလေး ပုံပြင်၊ ဇာတ်လမ်းကို ရေးမယ့် စာရေးသူတစ်ဦးအနေနဲ့ သိထားသင့်တဲ့ အကြောင်းအရာတစ်ခု

ကတော့ ဆယ်နှစ်အောက်ကလေးတွေအတွက် ရည်ရွယ်ပြီးတော့ရေးတဲ့ ပုံပြင်၊ ဇာတ်လမ်းတွေမှာ ဆိုရင်ဖြင့် တတိယလူအနေနဲ့ ရည်ရွယ်ရေးတဲ့ ရေးနည်းကို မရေးသင့်သေးပါဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ စာဖတ်သူ ကလေးများဟာ ငယ်ရွယ်လှသေးတာဖြစ်လို့ ဇာတ်ကောင် စရိုက်မျိုးစုံကို ရှုထောင့်မျိုးစုံကနေ နားလည်စားနိုင်ဖို့အတွက် မဖြစ်နိုင်သေးဘူးလို့ ဆိုပါတယ်။

လူကြီးတွေဖတ်ဖို့ ရေးတဲ့ဝတ္ထု၊ ဇာတ်လမ်းရည်တွေမှာဆိုရင်ဖြင့် တတိယလူအနေနဲ့ ရေးတဲ့ ဝတ္ထုများဟာ ဇာတ်ကောင်အားလုံးရဲ့စာတုတ် ရှုထောင့်မျိုးစုံကို လွတ်လပ်ကျယ်ပြန့်စွာ ဖတ်ရှုခံစားနိုင်တာဖြစ်လို့ ဝတ္ထုဇာတ်ကြောင်းကို ရုပ်လုံး ပိုကြွလာပါတယ်။ စာရေးသူဟာ ဘုရားသခင်လိုပဲ အရာအားလုံးကို (သူ့ဇာတ်ကောင်တွေ အကုန်လုံးကို) အပေါ်စီးကနေ သိနေခဲ့တယ်။ ဇာတ်ကောင် တစ်ကောင်ချင်းစီကို စာဖတ်သူနဲ့ လွတ်လပ်စွာ မိတ်ဆက်ပေးနိုင်တယ်။ ဇာတ်ကောင်တစ်ကောင်ချင်းစီရဲ့ အမြင်တစ်ခုချင်းစီကို စာဖတ်သူကို ပေးသိပါတယ်။ ဥပမာ အားဖြင့် ပေးရရင် ကြည်အေးရဲ့ မောင်၊ ကိုကိုနဲ့ မြန်နွာ ဝတ္ထုမှာဆိုရင်ဖြင့် ကြည်အေးဟာ တတိယလူနေရာကနေ ရေးထားတာကို ကျွန်မတို့ တွေ့ရပါတယ်။ ဇာတ်ကောင်တစ်ခုချင်းစီကို စာရေးသူနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးတဲ့အခါမှာ အဓိကဇာတ်ကောင် မြန်နွာရဲ့ ရှုထောင့်တစ်ခုတည်းကိုသာ ဇောင်းပေးမထားဘဲ ကိုကိုရဲ့ ရှုထောင့်အမြင်ကနေပါ စာဖတ်သူကို ဝင်ကြည့်ခိုင်းထားပါတယ်။

ဥပမာ ကိုကိုက ဆေးရုံမှာ အလုပ်ပင်ပန်းတာ၊ သူ့အမှား မဟုတ်ပါဘဲနဲ့ သူ့ပယောဂကြောင့် လူတစ်ယောက်ယောက် သေဆုံးခဲ့ရတာမျိုးမှာ၊ သူစိတ်ပင်ပန်းလာတဲ့ အချိန်မျိုးမှာ မြန်နွာဟာ မသိတတ်ဘူး။ ကိုကို ဆေးရုံမှာ နာစ်မလေးတွေနဲ့ ရှုပ်နေတာပဲလို့ပဲ အမြဲထင်နေတတ်တယ်ရယ်လို့ စာဖတ်သူလို

ဆရာမကြီးက ကိုကို ရှုထောင့် အမြင်က နေ ဝင်ကြည့်ခိုင်းပါတယ်။ စာဖတ်သူ ဟာ မြန်မာ့အလင်း အထီးကျန်မှုကို အားကျကြေကွဲရင်းနဲ့ ကိုကိုကို ဗီလိန်လို့ ထင်နေရာကနေ ဆရာမကြီး ကြည်အေး ဟာ စာဖတ်သူကို ကိုကို အမြင်ရှုထောင့် ကနေ ဝင်ကြည့်ဖို့အတွက် ရုတ်တရက် အမြင်ကို ပြောင်း၊ ကြည့်တဲ့ရှုထောင့်ကို ပြောင်းခိုင်းလိုက်ပါတော့တယ်။ ဒီလို ကြည့်နည်းမျိုးနဲ့ စာဖတ်သူကို ကြည့် ခိုင်းဖို့အတွက် တတိယလူအနေနဲ့ ရေး တဲ့ ဝတ္ထုများမှာသာ လုပ်နိုင်ပါတယ်။ တတိယလူအနေနဲ့ ရေးတဲ့ ဝတ္ထုတွေဟာ ဇာတ်ကောင်များစွာရဲ့ ရှုထောင့်များ စွာကို စာဖတ်သူ သိဖို့ ထောင့်ပြောင်း ကြည့်ရှုခိုင်းလို့ ရပေမဲ့ အားနည်းချက် ကတော့ ဇာတ်ကောင် တစ်ကောင်ချင်း စီရဲ့ စိတ်ထဲက စိတ်ခံစားချက် အတွင်း နက်နက်အထိကို ဆင်းပြီးတော့ ရေးလို့ မရတာပါပဲ။ ပထမလူအနေနဲ့ ရေးတဲ့ အချိန်မှာတော့ အဓိက ဇာတ်ကောင်ဟာ သူ ဘာလေးကိုပဲမြင်မြင်၊ ဘာလေးကိုပဲ ကြားကြား စိတ်ထဲကနေ အသေးစိတ်

တွေးထင်၊ ခံစားလိုရတယ်။ ဒီခံစား ချက်၊ တွေးထင်ချက်၊ ယူဆချက်ကို လည်း စာရေးဆရာဟာ စာဖတ်သူကို ပေးသိလို့ ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တတိယ လူအနေနဲ့ ရေးတဲ့ ဝတ္ထုမှာတော့ စာရေး သူဟာ ဇာတ်ကောင်တို့ရဲ့ စိတ်ခံစား ချက်များကို ရေးလို့ရတာမှန်ပေမဲ့ ဟိုးအတွင်း နက်နက်အထိ ဆင်းပြီးတော့ ရေးလို့ မရနိုင်တော့ပါဘူး။

ကလေးတို့အတွက် ပုံပြင်၊ ဇာတ် လမ်းတွေကို ရေးမယ်ဆိုရင်တော့ဖြင့် ကျွန်မတို့ဟာ ပထမလူနေရာကပဲ ဝင် ရေးတာ အကောင်းဆုံးပဲလို့ ထင်မြင်ပါ တယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကလေးဆို တာမျိုးက အဓိက ဇာတ်ကောင်ကိုပဲ ဦးတည် ဖတ်ချင်တတ်ကြတာမျိုးပါ။ စရိုက်စုံစုံ၊ ရှုထောင့်ပေါင်းစုံကို ပြောင်း လဲ ကြည့်ရှုဖို့အတွက် သူတို့ စိတ် မရှည်နိုင်၊ နားမလည်နိုင်သေးပါဘူး။ သူတို့ကို ကိုယ်စားပြုထားတဲ့ (သူတို့ရဲ့ ကိုယ်ပွား) အဓိက ဇာတ်ကောင်နေရာ ကပဲ ဇာတ်လမ်းတစ်ခုလုံးကို ကြည့်လို့ မြင်လို့၊ ခံစားလိုကြပါတယ်။

ဒါကြောင့်မို့လို့ ကလေးတို့ ဖတ်ဖို့ အတွက်ရေးတဲ့ ကလေးပုံပြင်၊ ဇာတ် လမ်း၊ ဝတ္ထုတော်တော်များများဟာ ပထမလူနေရာကနေ ဝင်ရေးတဲ့ ဝတ္ထု တွေ ဖြစ်နေကြတာပါပဲ။ ပုံပြင်၊ ဇာတ် လမ်းတွေကို ရေးဖို့အတွက် ရှုထောင့် (Point of View) ကို ရွေးချယ်ပြီးသွား ပြီ ဆိုရင်ဖြင့် ပုံပြင်၊ ဇာတ်လမ်းတွေကို ဆင်ဖို့အတွက် ဇာတ်ကွက် (Plot) ကို ဘယ်လိုချမှတ် ၊ ဒိုင်ယာလော့ခိုင်း ခေါ် တဲ့ အပြန်အလှန်စကားပြောတွေကို ဘယ်လိုပြောမလဲဆိုတာကို စဉ်းစားရ ပါတော့မယ်။ ဇာတ်ကွက်နဲ့ ဒိုင်ယာ လော့ခိုင်းတွေအကြောင်းကိုတော့ ရှေ့လ မှာပဲ ကျွန်မ ဆက်လက် ဆွေးနွေးတင်ပြ ပါ့မယ်။

ခေတ်ဘုန်းသစ်

Ref: How to write a Great

Children book

by Robin Opie Parnell

Writing for kids

by Jennifer Smart

သင့်ရင်သွေးနာမည်ပေးမယ်ဆိုလျှင် “မူလပထမ

ကွန်ပျူပေါ့ဒေသုရမ

နာ

အပ်နံမှ စိတ်ချရမယ်။ ဗုန်းတစ်ချက်သာ ဆက်လိုက်ပါ။

- သင့်ရင်သွေးအတွက် ပညာထူးချွန်ထက်မြက်ပြီး ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ကံကောင်း တိုးတက်အောင်မြင်စေမည့် နာမည်လှလှ ရွေးချယ်စရာများစွာနှင့် ဟောစာတမ်း၊ နာမည်ပေးလမ်းညွှန် ဂြိုဟ်ဇာတာများကို ကွန်ပျူတာနှင့်ရွေးချယ်ပေးပြီး အိမ်အရောက်ဝန်ဆောင်မှုဖြင့် ပို့ပေးနေပါသည်။
- မြန်မာနိုင်ငံတစ်ဝန်းလုံးမှ မိဘပေါင်းများစွာယုံကြည်စိတ်ချအားထားသလို သင်လည်းယုံကြည်စိတ်ချနိုင်ပါသည်။ (နယ်သို့ V.P.L စနစ်ဖြင့် စာတိုက်မှပို့ပေးသည်)
- ၁၉၉၈ ခုနှစ်မှစတင်တည်ထောင်ခဲ့ပြီး ယနေ့တိုင် အောင်မြင်လျက်ရှိပါသည်။

ဒေါက်တာတင်မိုလ်မိုလ် (နာမက္ခရာ ကျမ်းပြုပညာရှင်) ကိုယ်တိုင် နာမည်ပေးသည်။
(နာမည်ပေးလုပ်ငန်းဆင်တူရိုးများနှင့်မကြာခဏများယွင်းတတ်ပါ၍မိဘများသတိပြုကြပါ)

အမှတ်-၄၆၊ အခန်း(၆)၊ နံ့သာထမ်း၊ အထုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ရုန်း ၀၁-၂၂၀၆၆၅၊ ၀၉-၇၃၁၇၇၇၃၁၊ ၀၉-၅၁၇၄၂၂၆

Website: www.baydathukhuma.com

လင်းရောင်ခြည် စာပေပိုင် (၃)နှစ်ပြည့် အထိမ်းအမှတ်နှင့်
'မိုး' စာပေ၊ 'အနာဂတ်အိပ်မက်' စာပေတို့မှ ထုတ်ဝေသည့်

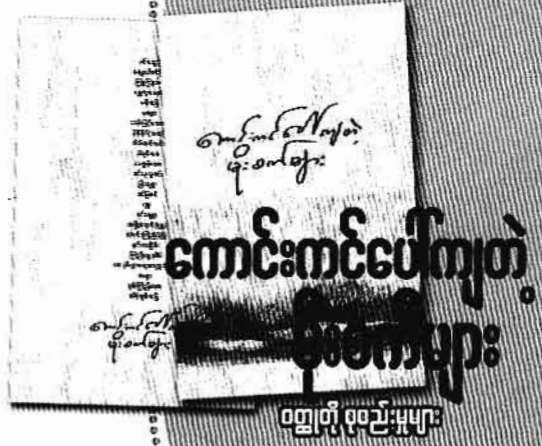
နတ်ပျား ပင်းကိုနိုင်
ရဲသူပီး သက်ဦးမောင်
ဒေါ်(ကောင်မိုးဖြူ) ငါးပင်ညို
လင်းသော်ဝေ သတိုး
နတ်ရဲ(ဂျပေဒ) လှေကောင်းကင်နီ

ရင်ခွင်းမိုး
ဝတ္ထုတိုစာစဉ်

ခင်မြရင်
အလေးကြယ်နှင့်
မောင်လှည့်လှ

လင်းရောင်ခြည်
ရသကကြီး
နဂါးသားရသကပျာ
ဝတ္ထုတိုစုစည်းမှု

**ကောင်းကင်ပေါ်ကျတဲ့
နဂါးမိကျား**
ဝတ္ထုတိုစုစည်းမှုများ

သက်ဦးမောင်
ရောသေ့နှင့်မိသားစုနှင့်
မိမိတစ် ဟာသဝတ္ထုတိုများ

“ကောင်းစုသာစာပေ”
ဖုန်း- ၄၂၀၀၈၃၄၈၂ မှ ဖြန့်ချိမည်

“ရုရုရ စာပေ” ဖုန်း- ၀၉ ၂၅၀ ၂၆၅၉၂၅
၀၉ ၃၃၀၁၃၀၂၃၊ ၀၉ ၄၂၅၂၀၉၀၀၉ မှ ဖြန့်ချိပြီး

ဇာတ်ကား

အုတ် ၃၀၇ ခု ၅၂၁၅

အာရုံထဲလာ၍
 စွဲငြိနေသော
 နေ့တစ်နေ့ ရှိခဲ့ဖူးသည်။
 ထိုနေ့က ပျိုမျှစ်သော
 နီလာရောင်
 နံနက်ခင်းအဖွဲ့လေး
 အစပျိုးချိန်မှာပင်
 ကျွန်တော့်ခြံဝင်းထဲ
 ခပ်သုတ်သုတ်
 ဝင်လာသော
 အိမ်နီးချင်းမိန်းမ၏
 ကောင်းတစ်ခွန်းက
 မင်္ဂလာ
 အသံလေးကားတော့
 လူတစ်ချို့ဆိုလျှင်
 မည်သို့
 တုံ့ပြန်လေမည် မသိ။
 'ဒုက္ခပါပဲ'
 □
 မျက်နှာသစ်နေသော
 ကျွန်တော် ရုတ်တရက်

ဒေါင်းနေမင်း

မာဂီလင်မွန်ဂိုး မထီထိုက်တဲ့ ဒုက္ခရသ

မည်မျှပင်
 ပြည့်စုံ
 ကုံလုံစေကာမူ
 ကျွန်တော်တို့
 'မမြင်'နိုင်သော
 ဒုက္ခတွေ
 သူမတွင်
 ရှိပါလိမ့်မည်
 ဒုက္ခ
 အမျိုးအစားတော့
 ကွဲကောင်ကွဲမည်
 လူတစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး
 မှတ်ငြိစေရာ
 ဒုက္ခတွေက
 မတူညီသော်လည်း
 တူညီသည့်
 အချက်က
 ထိုအကြောင်း
 ခြင်းရာကို
 'ဒုက္ခ'ဟု
 သတ်မှတ်
 လိုက်ခြင်းပင်

ရပ်တန့်ကာ သူမကို မျက်မှောင်ကြွတ်
ကြည့်လိုက်မိ၏။

‘မိုးမသော် ညက ဆုံးသွားပြီ
ဆရာရဲ့။ လက်ကောက်ဝတ် သွေးကြော
ကို ဓားနဲ့လှီးပစ်လိုက်တာ’

ပြောသူ၏မျက်နှာပြင်ကို အကဲ
ခတ်ကြည့်တော့ ခံစားမှုအရိပ်ယောင်က
ထွေထွေပြားပြား မရှိလှ။ ဝမ်းနည်းခြင်း
အစွန်းအထင်းက သိပ်မပီပြင်။ သနား
နေတာလား၊ နှမြောနေတာလား ဆိုတာ
လည်း သိပ်မသဲကွဲ။ အံ့ဩမှုကတော့
မစိုမငိုလေး ကျန်နေသေးသည်။

‘အံ့ပါရဲ့တော်၊ ကောင်မလေးခမျာ
ရုပ်လေးကချော၊ ပညာလေးကတတ်၊
မိဘတွေ ချမ်းသာတာများ ကျိုက်တက်
လို့။ ချစ်လိုက်တာလည်း တုန်နေတာပဲ။
တကယ်တည်း သူမို့လို့’

ဆရာသုခမိန့်လှိုင်၏ ဝိညာဉ်က
ကျန်တော့အနား ဖျတ်ခနဲ ရောက်လာပြီး
ကိုယ်တိုင်ရေးကဗျာတစ်ပုဒ်ကို တိုးဖွဖွ
ရွတ်ပြသွားသည်။

‘နီလာရောင် ရေချိုးခန်း
ပဲရစ်ရေမွှေးဖျန်းထားသော ယန်းခြံ
မရမ်းရောင်ရှမ်းပိန်
ရေခဲစိမ်...မာတာနီ
ငွေခြည်ရောင်ရေခဲသတ္တာတို့
ကြားမှာ

အဆိပ်သောက် သေဆုံးသွားသော
ဟောလိဂ်ဒ်၏ကြယ်ပွင့်အပြာ
အို... မာရီလင်မွန်ရိုး

ချမ်းသာခြင်းမှာ
ဘာဒုက္ခများ တွေ့ခဲ့လဲ’

မိုးမသော်ဆိုသော ကောင်မလေး
ကို ကျွန်တော် မကြာမကြာ တွေ့ဖူးနေ
သည်။ အသက် နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင်ပင်
ရှိပါလိမ့်ဦးမည်။ သူမအိမ်က နန်းတော်
ကြီးလို ခမ်းနားလှသည်။ သူမ စီးသော
ကားကို အမျိုးအစား မခွဲတတ်။
တက္ကသိုလ်တစ်ခုခုတွင် တက်နေသည်။
ပွဲတချို့တွင် ရှိုးလျှောက်သည်။ တီဗွီ
ဇာတ်လမ်းအပိုင်းအစတွေမှာ ဝင်ပါ
တတ်သည်။ မဂ္ဂဇင်းအဖုံး တချို့ရှိက်
သည်... စသည်ဖြင့် အနုပညာနှင့်ပတ်

အမိဝင်းမှ
ကျွတ်ကတည်းက
ဒုက္ခကို
ဖွားဖက်တော်လို
သဘောပိုက်လျက်
တစ်ဖက်နှင့်
တစ်ဖက်
ပါရမီဖြည့်ကြရင်း
ကြီးပြင်းလာရသူတွေမှာ
လူတွေပင်
ဖြစ်၏

သက်တာလေးတွေ အစပျိုးလုပ်နေ
သည်ဟု တစ်ဆင့်စကား ကြားနေရ၏။
သို့သော် သူမ အနုပညာထဲသို့ ကျွန်တော်
တစ်ခါမှ ငဲ့စောင်း မကြည့်ခဲ့ဖူး၊ စီးဝင်
မနစ်မျောဖူး။ သူမဘဝကိုလည်း စိတ်
မဝင်စားဖူး။

ခုတော့ သူမ ဆုံးပြီ။ ကျွန်တော်
တို့ ‘အထင်’ မည်မျှပင် ပြည့်စုံကံလုံစေ
ကာမူ ကျွန်တော်တို့ ‘မမြင်’ နိုင်သော
ဒုက္ခတွေ သူမတွင် ရှိပါလိမ့်မည်။ ဒုက္ခ
အမျိုးအစားတော့ ကွဲကောင်းကွဲမည်။
လူတစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မှတ်ငြိစေရာ ဒုက္ခ
တွေက မတူညီသော်လည်း တူညီသည့်
အချက်က ထိုအကြောင်းခြင်းရာကို
‘ဒုက္ခ’ဟု သတ်မှတ်လိုက်ခြင်းပင်။

အာရုံအပေါ် စိတ်စွဲ၍ စိတ်အပေါ်
အာရုံစွဲသည်မှာ ‘ရာဂ’ဟု ဆိုပါသည်။
ရာဂသည် ခန္ဓာကိုယ်ကို မလောင်၊ စိတ်
ကို တိုက်ရိုက်လောင်မြိုက်စေသော မီး
ဟု အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်၏။ ကျွန်တော်တို့
ကမ္ဘာ၏ သတင်းအချက်အလက်များ

အောက်တွင် မိမိကိုယ်မိမိ ထွက်ပေါက်
ရှာသွားသော လူတွေအကြောင်း မကြာ
ခဏ ဆိုသလို ကြားနေရသည်။ မီး
ရထားရှေ့ တိုးဝှေ့နှုတ်ဆက်သူ၊ အထပ်
များစွာမှ လေဟုန်စီး၍ ဝေ့ဝေ့ဝဲဝဲ
ပျံသန်းပြသူ၊ အဆိပ်ကို ခဲရာခဲဆစ်
မျက်စိမှိတ် မျိုချနိုင်သူ၊ ရေပြင်တွင်
ခြေကျင်လျှောက်ကာ တူတူပုန်းပြသူ
စသည်ဖြင့် စိတ်ကူးတည့်ရာ ထွက်
ပေါက်တစ်ခုခုကို ဦးတည်သွားကြသူ
များမှာ ဒုက္ခ၏ အမွှန်းအကျပ်၊ အခါး
အသီး၊ မရှူမကယ်နိုင်မှုများအား အရှုံး
ပေးသွားကြပုံ ပေါ်ပါသည်။ ထိုအခြင်း
အရာတို့၏ မူလဇာစ်မြစ်သည် စိတ်ကို
လောင်ကျွမ်းစေသောရာဂမီးကြောင့်ပင်
မဟုတ်ပါလား။

တစ်ခါက မိတ်ဆွေတစ်ယောက်
မျက်နှာပျက်ပျက်နှင့် အိမ်သို့ ဝင်လာ
လျက် ‘ငါ အကြီးအကျယ် ဒုက္ခရောက်
နေပြီကွာ’ဟု ဆိုကာ ဟိုတယ်တစ်ခုသို့
ခေါ်သွားသည်။ ကျွန်တော်စိတ်ထဲ နည်း
နည်းတော့ ဇေဝဇေဝ ဖြစ်မိသည်။ သူ
သည် တစ်နိုင်ငံလုံး လူသိသူသိ လုပ်
ငန်းရှင်တစ်ဦး၊ ဂျာနယ်နှင့် သတင်းစာ
မှန်မှန်ဖတ်လျှင်ပင် သူ့နာမည်အား
တီးမခေါက်မိရှိမည်။ နေအင်အားက
သေးသေးကွေးကွေး မဟုတ်။ ထိုသူ၏
က ထုထည် ခပ်ကြီးကြီး ဒုက္ခကို လက်
တွင်ဆုပ်၍ ပြလာတော့ ဂုဏ်သိက္ခာ
ပျက်ရာပျက်ကြောင်း အမှုအခင်းနှင့်
ကြုံလို့လား၊ သို့မဟုတ် သေရေးရှင်နေ
မိသားစု ကျန်းမာရေးနှင့်များ သက်ဆိုင်
လေသလား အမျိုးမျိုး တွေးဖြစ်သွား
သည်။

ရေခဲစိမ် ပယင်းရောင်အရည်ကို
ခပ်ကြမ်းကြမ်းလေး သောက်မျိုရင်း
အရှိန်ရလာသည်နှင့်အမျှ ကျွန်တော်
နားမလည်သော သူ့လုပ်ငန်းတွေ
အကြောင်း ရေပက်မဝင် ပြောတော့
သည်။ ကြားညှပ်လျက် အင်္ဂလိပ်စကား
လုံးတွေ ယူယူသုံးတာ အလုံးပေါင်း
မနည်း။ အနုစံချုပ်တော့ သူ ဦးစီးလှူ
စီမံကိန်းကြီးတစ်ခုတွင် သိန်းငါးပါး

သောင်းချီကာ အရုံးပေါ်သွားသော
ကြောင့်ပင်။ မနက်ဖြန် သန့်ဘက်ဆို
လျှင်ပင် သူသည် လောကကြီးမှ အပြီး
အပိုင် စွန့်ခွာသွားတော့မလိုလို၊
ကျွန်တော့်အား လွမ်းလွမ်းဆွတ်ဆွတ်
လာနှုတ်ဆက်နေသယောင်ယောင်။
ကျွန်တော် ချောမော့ကာ အိမ်ပြန်ပို့ရ
သည်။ အခုထိတော့ ထိုမိတ်ဆွေ မသေ
သေး။ အရှင်လတ်လတ်ကြီး ရှိနေသေး
သည်။ နားရွက်နှစ်ဖက်စလုံး သွေး
ရောင်သန်းနေဆဲ။ တပ်မက်မှုများစွာနှင့်
ရှာဆဲ၊ ဖွေဆဲ၊ ကြံစည်နေဆဲ။ သူ့ခန္ဓာ
ကိုယ်ထဲ ရသလောက် ငွေတက္ကလေ့၊
အတ္တတွေ စုပြုံထိုးထည့်နေဆဲ။ တစ်ခု
တော့ တွေးမိသည်။ ကျွန်တော်မိတ်ဆွေ
မနက်စာ ငတ်ပြီး ညစာ မသေချာသော
လူတွေ၏ ဖိနပ်တစ်ဖက်ကို ယောင်
ယောင်ကန်းကန်း စွပ်မိလေသလား။

□

အမိဝမ်းမှ ကျွတ်ကတည်းက
ဒုက္ခကို ဖွားဖက်တော်လို သဘောပိုက်
လျက် တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် ပါရမီ
ဖြည့်ကြရင်း ကြီးပြင်းလာရသူတွေမှာ
လူတွေပင် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဒုက္ခနှင့်
ရံခါမလပ် အကျုံးဝင် ပတ်သက်နေရ
သော အမှုကိစ္စများကြားထဲတွင်
ကျွန်တော်အဒေါ်တစ်ယောက်၏ အယူ
သီးမှုစလေ့လေးမှာ နည်းနည်းတော့
ဆန်းသည်။ သူမ အိမ်ပိုင်ခက် အဝန်း
အဝိုင်းတွင် ‘ဒုက္ခ’ဆိုသော စကားလုံး
မသုံးရ။ ပြောချင်လျှင် ဒုက္ခအစား သုခ
ဟု ပြောရမည်။ တော်တော် ခွတီးခွကျ
နိုင်သော ပြဋ္ဌာန်းမှုပင်။ မည်သို့ ဒုက္ခ
နေရာတွင် သုခ ဟု သုံးစွဲရပါမည်လဲ။

တစ်ရက် အဒေါ်သမီးထွေး လမ်း
ဘေးမှ ကလေးကချေတစ်ဦးနှင့် လိုက်
ပြေးသည်။ အဒေါ်ခေါင်းမှာ ‘မီးဟုန်း’
ဟုန်းတောက်လျက်။ ကျွန်တော်က
လည်း အဒေါ်စည်းမျဉ်း၊ စည်းကမ်း
တွေကို မသွေမတိမ်း နာခံကာ-

‘ဒေါ်လေးသမီးတော့ ယောက်ျား
နောက်ပါသွားပြီ။ သုခပါပဲဗျာ’ဆိုတော့
အဒေါ် ဂုန်းခိုင်းကြံကာ ကျွန်တော့်အား

အကယ်၍သာ
မာရီလင်မွန်ရိုးလက်ထက်
အသက်ရှင်နေဆဲ
ကာလတွင်
စာရေးဆရာကြီး
ဂျွန်မက်စ်ဝဲနှင့်သာ
ဆုံခဲ့ပါလျှင်
မည်သို့
ဖျောင်းဖျလေမည်နည်း
ဒုက္ခ၏ရသကို
ဖွဲ့ဖွဲ့နွဲ့နွဲ့
ရွတ်ဆိုပြလေမလား
သို့မဟုတ် သူမအာရုံကို
ငေးလျက်
‘မင်း ဘယ်တော့မှ
မသေစေရဘူး’ဟူ၍
ကြိမ်းငါးနေမည်လား

ဆေးလိပ်ခွက်နှင့် ကောက်ပေါက်ဖူး
သည်။

□

အသိတစ်ယောက်က ပြောဖူး
သည်။

‘ခင်ဗျားတို့ပြောလိုက်ရင် ဒုက္ခ
ချည်းပဲ တွင်တွင် ညည်းနေတာ။ သုခ
ဆိုတာတောင် ဘယ်ပျောက်သွားမှန်း
မသိဘူး’

သူပြောတာလည်း မလွန်လောက်
ပါ။ လူသားတွေအတွက် လောကဓံ
ရှစ်ပါး- အဆိုးလေးပါး၊ အကောင်း
လေးပါး အညီအမျှ ခွဲဝေခဲ့ပြီးပြီ။ ဘယ်
ဘက်ကိုမှ လာဘ်စားပြီး ပိုသွားတာ
မရှိ။ အသာစံရခိုက် ခပ်ငြိမ်ငြိမ်လေး
စီးဝင်ပျော်ပိုက်နေသလောက် အဆိုး
လေးပါးနှင့်တန်းတိုးသည့်အခါ မျက်
ပြူးဆန်းပျာဖြစ်တော့၏။ ဘာကြောင့်
ပါလဲ။ အဖြေက ရှင်းသည်။ လောဘ
ဦးဆောင်သော လူတို့၏အလိုရမ္မက်
တို့သည် မည်သည့်အခါမျှ ကျေနပ်သွား
သည် မရှိ။ ရပ်တန့်သွားသည်မရှိ။ ။

လေလိုလေ အိုတစ္ဆေအဖြစ်နှင့်ပင် ပင်
လယ်ရေတွေ ကုန်းကုန်းသောက်နေကြ
သည်။ ထို့အတူ ဒုက္ခသည်လည်း ခပ်
တည်တည်နှင့် ကပ်ပါလိုက်ခဲ့တော့၏။

ဝေးဝေးလံလံ မဟုတ်။ ကျွန်တော်
တို့ရပ်ကွက်တွင်ပင် ရှိသည်။ ယောက်ျား
က ခြေတစ်ဖက်၊ လက်တစ်ဖက် မရှိ။
ထိုသို့ မရှိတာ အဆန်းမဟုတ်သော်
လည်း ရှိသည်က ကလေးလေးယောက်
မွေးထားခြင်း။ အရွယ်မရောက်ကြ
သေး။ မိန်းမက ယောက်ျားကို ရှိန်ရ
သည်။ လည်လည်ဝယ်ဝယ် ရှိသည်။
တစ်နေ့တစ်နေ့ ထိုမိသားစု၏ အစာအိမ်
များ အလုပ်လုပ်ရန် တွေ့ရာကြုံရာ လုပ်
ရ၏။ မည်သည့်အလုပ်ကိုမျှ မရှောင်။
ငတ်တစ်ခါ ပြတ်တစ်လှည့်၊ စားတစ်
ကြိ ၀,တစ်ငိုက်။

တစ်နေ့ ထိုမိန်းမက-

‘နီငင်တော် သမ္မတတောင်
အကြွေးကင်းမယ် မထင်ဘူး။ ကျွန်မက
တော့ ရှင်းတယ်။ အကြွေး ရှိကိမရှိတာ’

နည်းနည်းတော့ ဖြိုသွားသည်။
ဒီလို မိန်းမတစ်ယောက်က ဒီလို အား
မာန်တွေနှင့် ပြောနိုင်တာ ဘယ်လောက်
အံ့ဩဖို့ကောင်းလဲ။ ဘယ်လောက် ဂုဏ်
ယူဖို့ကောင်းလဲ။ သူမက ရယ်ရယ်မော
မော ဆက်ပြောသည်။

‘အကြွေးမရှိဘူးဆိုတာ အထင်
မကြီးနဲ့၊ ကျွန်မကို ဘယ်သူမှ မယုံလို့
မချေးတာ’

ကြည့်၊ ဒုက္ခကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါး
လေး အရွဲတိုက်ပစ်လိုက်တာပင် ဖြစ်
မည်။ မရှိလေ ဒုက္ခနည်းလေဆိုရမလား
မသိ။ တချို့ဆို ညည်းတွားဖို့ပင် အချိန်
မရတော့။ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ခမ်း
ခမ်းနားနားလည်း စဉ်းစားမနေတော့။
ကြုံရာကျရာနေရာတွင်ပင် လောကဓံကို
ရဲရဲပြတ်ပြတ် စိန်ခေါ်နေသူတွေ မြင်ဖူး
သည်။ ကျွန်တော့်မှာတော့ သူတို့
လောက် အစွမ်းအစ မရှိသေးသူမို့ ရှက်
စိတ်လည်း ဝင်မိပါသည်။

□

စာရေးဆရာ ဂျွန်မက်စ်ဝဲဆိုသူက

ဒုက္ခအခက်အခဲ၏ အကျိုးကျေးဇူးများ
(The Benefits Of Adversity)
ဆိုသော စာအုပ်လေး ရေးဖူးသည်။
အခက်အခဲ၏အကျိုးကျေးဇူး ခုနစ်
ချက်ကို ရေးပြထားသည်။ ကျွန်တော်
သတိထားမိသောအချက်တချို့မှာ
အခက်အခဲဟာ လူကို ရင့်ကျက်စေပါ
သတဲ့။ ဒုပေနာပေခံနိုင်လာပြီး အဆင်
မပြေမှုဒဏ်တွေကို ခံနိုင်ရည်ရှိလာပါသ
တဲ့။ အရင်ကထက် စွမ်းရည်တွေ ပို
လာပြီး စိတ်ဓာတ်ကို လှုံ့ဆော်ပေးတတ်
ပါသတဲ့။ ထိုမှတစ်ဆင့် မျှော်လင့်မထား
သော အကျိုးကျေးဇူးများကို ရရှိခံစား
လာနိုင်သည်ဟု ဆိုပါသည်။

ကျဲကျဲတောက် နေပူလွင်ပြင်တွင်
ဝမ်းမဝသေးသည့် သူမုန်းစား၏ ဒုက္ခသံ
က ဘယ်လောက်ကျယ်လောင်နိုင်မည်
လဲ။ လုပ်အားခနည်းနည်းနှင့် မလောက်
မင ဝေဒစားသောက်နေရသည့် ပန်းရန်
သမားမိသားစု၏ ဒုက္ခကရော။ ချိုင့်ထဲ
ထမင်းခွဲခွဲ၊ ဟင်းခွဲခွဲထည့်ပြီး ထည်
ထည်ဝါဝါ အဆောက်အဦထဲ ဝင်ဝင်
သွားနေရသည့် အထည်ချုပ်သမလေး

များ၏ ဘဝတိုက်ပွဲကရော။ အရသာရှိ
သည့် လေးလေးပင်ပင် စည်သူတ်ဘူး
သေတ္တာတွေကို ငန့်ငြိငြိ ပခုံးကြမ်းကြီး
တွေနှင့် ထမ်းထမ်းပို့နေရသည့် ကျောခွဲ၊
ဗိုက်ချပ်လူတန်းစားတွေကရော ဒုက္ခကို
ဒစ်ဂျစ်တယ်ကတ္တားနှင့် ချိန်တွယ်ပြပို့
ကြိုးစားမှာလား။ သူတို့အားလုံး ချစ်
ကောင်း၏ သီချင်းတစ်ပုဒ်မှ 'ဒုက္ခက
ပျားရည်လို ချိုတယ်'ဆိုသည့် အပိုဒ်ကို
သံပြိုင်ဆိုနေကြမည်လား။

လူတစ်ယောက် ဖြစ်ခွင့်ရလာ
သည့်အလျောက်၊ လူတစ်ယောက် တန်
ဖိုးထားလုပ်ဆောင်ရမည့်အရာများကို
သူတို့ သိချင်မှ သိမှာဖြစ်သော်လည်း
သူတို့အားလုံး အသက်ရှင်ရန်အတွက်
တော့ လိုအပ်နေကြမည်။ သူတို့ သက်
တမ်းစေ့ နေထိုင်လိုကြမည်။ ဒုက္ခတွေ
နှင့် ဘယ်လောက် ထွေးလုံးရစ်ပတ်နေ
စေကာမူ သူတို့ ပျော်ပျော်ကြီး ဆက်
လက်နေထိုင်သွားလိုကြမည်။ ထိုသို့ဆို
လျှင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို သေကြောင်းကြံ
စည်သွားကြသော နိုင်ငံကျော်၊ ကမ္ဘာ
ကျော် လူသိထင်ရှား အနုပညာကြယ်

ပွင့်များ၊ ဓနုကြယ်ပွင့်များ၊ ပညာတတ်
ကြယ်ပွင့်များကရော မည်သို့အကြောင်း
အကျိုးပြုလေမည်နည်း။ သူတို့ထက်
အတ္တတွေ များသွားလို့လား၊ တစ်ကိုယ်
ကောင်းစိတ် အရိပ်မည်းမည်းကို ဆေး
ခြယ်လိုက်လေသလား၊ သို့မဟုတ် သတ္တိ
ခွန်အားတွေ လျော့ကျသွားတာလား။

အကယ်၍သာ မာရီလင်မွန်ရီး
လက်ထက် အသက်ရှင်နေဆဲကာလ
တွင် စာရေးဆရာကြီး ဂျွန်မက်စီဝဲနှင့်
သာ ဆုံခဲ့ပါလျှင် မည်သို့ဖျောင်းဖျလေ
မည်နည်း။ ဒုက္ခ၏ရသာကို ဖွဲ့ဖွဲ့နွဲ့နွဲ့
ရွတ်ဆိုပြလေမလား သို့မဟုတ် သူမ
အလှကို ငေးလျက် 'မင်း ဘယ်တော့မှ
မသေစေရဘူး'ဟူ၍ ကြိမ်းဝါးနေမည်
လား။

ကျွန်တော် များများစားစား မသိ
ချင်ပါ။ သိချင်တာ တစ်ခုတည်း ရှိ
သည်။ ယင်းမှာ မာရီလင်မွန်ရီးတစ်
ယောက် သူမ၏ လုပ်ရပ်အပေါ် မည်သို့
ဖြောင့်ချက်ပေးလေမလဲဆိုသည်ကိုပင်။

ဒေါင်းနေမင်း

ခြင်္သေ့ *Lion* BALM

- ကိုယ်လက်အဆစ်အမျက်တို့တွင် နာကျင်ကိုက်ခဲခြင်း၊ ဇက်ကြောတက်၊ ခါးကိုက်၊ သွားနာခြင်း၊ ခြင်း၊ ယင်၊ မှက်ကိုက်ခြင်း၊ အအေးခံခြင်း ကို သက်သာပျောက်ကင်းစေပါသည်။
- ခါးမြက်၊ အဆစ်လွဲ၊ အကြောရောင်၊ လေပြန်ရောင်၊ ခေါင်းကိုက်၊ ကြွတ်သားများ နာကျင်ကိုက်ခဲခြင်း ကို သက်သာပျောက်ကင်းစေပါသည်။

- ကလေးသူငယ်များ၊ သက်ကြီးရွယ်အိုများနှင့် ပရုတ်ဆီ အပူမကြိုက်သူများ အသုံးပြုနိုင်ရန် အတွက်ထုတ်လုပ်ထားပါသည်။
- နှုတ်ခမ်းခြောက်ခြင်း/ ကွဲခြင်းနှင့် ကျီးကန်းနီးစပ်ခြင်း
- များကိုလည်း သက်သာပျောက်ကင်းစေပါသည်။

ခြင်္သေ့ *Lion* RUB

ခြင်္သေ့

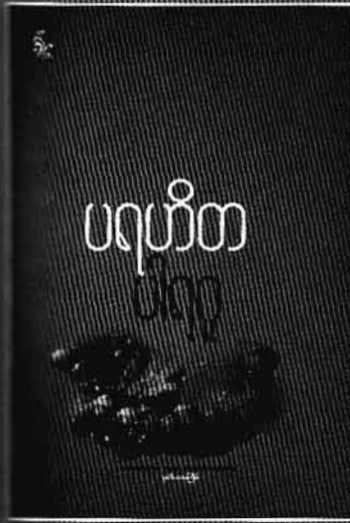
ပရုတ်ဆီ(ဖျော့)

Medlite Co., Ltd.
No. (127) Fwy Newoday Lane, Shwepyithar Twp., Yangon, Myanmar. Ph: 09-73250609; Mdy: 09-71817255
E-mail: medlitevnu@gmail.com

လင်းလွန်းခင်စာပေ

၁၈၀၀ ကျပ်

၂၅၀၀ ကျပ်

၁၂၀၀ ကျပ်

၂၅၀၀ ကျပ်

၂၀၀၀ ကျပ်

၂၅၀၀ ကျပ်

ဖြန့်ချိရေး - လင်းလွန်းခင်စာပေ

ဝိကန်ပန်းခြံဈေး၊ တိုက် (D)၊ ပထမထပ် (လယ်)၊ လိပ်ကန်လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း-၀၉ ၂၂၀ ၁၇၃၀၊ ၀၉ ၄၂၁ ၇၁၉၇၁၂

ထွက်ပြီ
www.burmeseclassic.com

BURMESE
CLASSIC

မြတ်ဗုဒ္ဓ

မြတ်ဗုဒ္ဓ

မြတ်ဗုဒ္ဓ

မြတ်ဗုဒ္ဓ

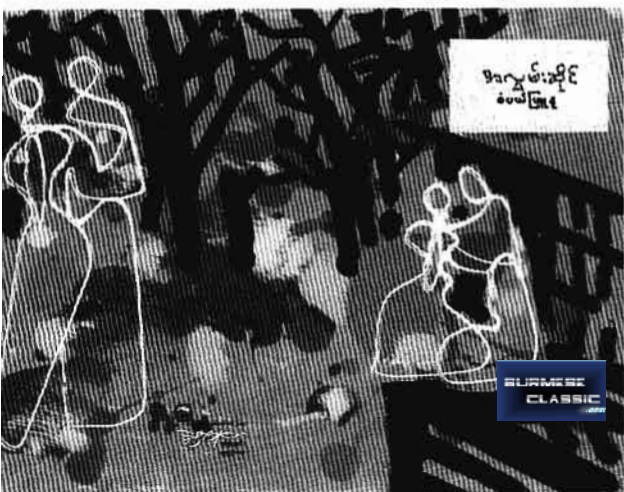
မြတ်ဗုဒ္ဓ

မြတ်ဗုဒ္ဓ

အကယ်၍:ဆိုငါ
ဝံပယ်ဖြူ

နေဦး၏သရုပ်မှန်ကို မြင်ရသောတစ်ရက်တွင် အလွမ်းသည် ကျွန်တော့်ရင်၌ ရုတ်ခြည်းဆိုသလို နှိုးထသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်သည် ကျွန်တော် သည်သို့ နှိုးထသက်ဝင်ရန် ပံ့ပိုးလေသလား။ ကျွန်တော်တို့တိုက်ခန်းနှင့် အနီးတစ်ဝိုက်ရှိ ဗာဒံပင်တို့သည် အချို့အပင်များက ရွက်စိမ်း၊ အချို့အပင်များက ပုရစ်ဖူးစီရရီ၊ အချို့အပင်များက ရွက်ရောင်နီပြောင်းလျက်၊ အချို့အပင်များတွင်တော့ ရွက်ဝါ

တို့ကြွေသက်လျက်ရှိပြီ။ အရိုးပြိုင်းပြိုင်းထ သစ်ရွက်ကျိုး ကျွဲကြားမှ ကောင်းကင်ပြာကို မော့ကြည့်မိလျှင် ထိုကောင်းကင်ကိုဖြတ်ပျံသော ငှက်တစ်ကောင်၏ အတောင်ဖျားဝယ် ကျွန်တော့်စိတ်က ချိတ်လျက်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ခုံတန်းထက်တွင်ပင် ခပ်ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်နေဆဲ။ သို့သော် စိတ်ကမူ အဆမတန် လှုပ်ခတ်လှသည်။

သစ်ရွက်ဝါကို လေပြည်တိုးသလို ဆိုရမလား။ နောက်ဆုံးတော့ပင့်သက်ချသည်။ မောပန်းလျလျ။ ဗာဒံပင်ကို မြင်လျက်က ခရေပင်တို့ကို စိတ်မှာ တွေ့သည်။ မြေထက်ကြွေသက်သော ခရေပွင့်ဖြူ ဖြူတို့ကို တွေ့သည်။ နောက်တော့ ရယ်သံနုနုကို ကြားသည်။ ဗာဒံပုရစ်ဖူး စိမ်းမြဲမြဲကို ငေးမောလျက်က ခုပင်ကြွေတော့မလို စိုးရိမ်ကြောင့်ကြသည်။ ခက်လှပါတော့သည်။

စင်စစ် ကျွန်တော့်စိတ်တို့သည်နှယ် ယိမ်းလှုပ်လာတော့သည်မှာ ပြီးခဲ့သည့် ဆောင်းနှောင်းတစ်ရက်က စသည်။

□
ထိုတစ်ရက်က ရန်ကုန်၏မပီပြင်သော ဆောင်းနှောင်းနေ့လယ်ခင်းမှာ နွေနှယ်ပင် ပူစပြုလျက်ရှိသည်။ ကျွန်တော်သည် ပန်းဆိုးတန်းကားဂိတ်တွင် ဆင်းကာ မြစ်ပယ်သို့ ရောက်သည်။ ကော်ဖီတစ်ခွက်နှင့် ခေတ္တမျှ ထိုင်သည်။ ချိန်းဆိုထားသော မိတ်ဆွေရောက်မလာဖြစ်ဘူးဆိုသော် နေရာမှခွာရန် ပြင်သည်။ နောက် စိတ်က တစ်ဖန်ပြောင်းသည်။ စာအုပ်ဆိုင်ဘက် ခြေဦးလှည့်မှ...

ကျွန်တော်သည် ပန်းဆိုးတန်းလမ်းအတိုင်း အထက်သို့ လျှောက်လာသည်။ စာအုပ်ဆိုင်များ သည်အနီးတစ်ဝိုက် ကျန်နေသေးခြင်းကို ကျေးဇူးတင်သည်။ သည်ကနေ့ခေတ်တွင် ရန်ကုန်မြို့လယ်လိုနေရာမှာ သူတို့ ဘယ်လိုများ ရှင်ကျန်ရစ်အောင် ကြိုးပမ်းနေရသည်လဲ။ ဆိုင်များအတွင်း ဝင်လိုက်လျှင် စာအုပ်ကြည့်သူ အနည်းငယ်မျှသာ တွေ့ရတတ်မည်။ စာအုပ်တစ်အုပ်ကိုကိုင်ကာ ဖတ်ကာ နောက်တော့ ကျောပုံးက ဈေးနှုန်းကပ်ထားသည်ကိုကြည့်ကာ ပြန်ချပုံကို မြင်ရလျှင် အံ့သြစရာ

မရှိ။ ကျွန်တော်သည်လည်း ထိုသို့သော စာဖတ်သူသာ ဖြစ်သည်။ စိတ်နှလုံးက လိုချင်တောင့် တရုသော်ငြား ဦးနှောက်က တားမြစ်လျှင် ချထားရစ်ခဲ့ဖူးသောစာအုပ်များစွာ။

စိတ်ဦးတည့်ရာ စာအုပ်တိုက်သို့ လှမ်းဝင်သည်။ အတွင်းမှာတော့ အေးစိမ့်လျက်။ စင်အပြည့် စာအုပ်များ စီရင်မြင်ရတော့ စိတ်က ကြည်လာသည်။ အသစ်ထွက်ရှိသော စာအုပ်အခင်း အကျင်းရှေ့ ခဏရပ်သည်။ နိုင်ငံရေးနွယ်သော စာအုပ်များ၊ စိတ်ဓာတ်ရေးရာ ခွန်အားပေးသည့် စာအုပ်များ ခပ်များများ။ ထိုထိုသော စာအုပ်များအကြား ရသစာအုပ်ခပ်နည်းနည်း။ ကဗျာစာအုပ် ပါသည်ဆိုရုံ...

စာဖတ်မည်ဆိုလျှင် ဝတ္ထုရှည်...၊ ဝတ္ထုရှည်တွင်မှ တစ်ခေတ်တစ်ခါက ဝတ္ထုရှည်များကို စွဲလမ်းသည်မို့ ထိုစာအုပ်စင်များ အနီးတွင်သာ တစ်ခဲလည်သည်။ ငယ်ငယ်က တရုတ်မက်မက်ဖတ်ခဲ့ဖူးသော ဝတ္ထုတို့သည် ပန်းချီအသစ်နှင့် တစ်ကော့ပြန်လန်းသစ်နေပုံ။ ကျွန်တော်တို့ငယ်စဉ်က စာအုပ်အငှားဆိုင်များတွင် ငှားရမ်းဖတ်ရခဲ့ရသောစာအုပ်များ။ ခုတော့ ဝယ်ယူသိမ်းဆည်းသူအား စောင့်စားလျက်။ ခေတ်သည် တရွေ့ရွေ့နှင့်လျက်။

စာအုပ်ဝယ်မည်ဟု ကြံတင်စိတ်မကူးခဲ့သော်လည်း အလျဉ်းသင့်ရာ စာအုပ်တစ်အုပ်စ နှစ်အုပ်စ ဝယ်မိသည့် မဂ္ဂဇင်းနှစ်အုပ်၊ ဝတ္ထုရှည်နှစ်အုပ်

ချစ်တစ်အုပ်။ ငွေတစ်သောင်း
တန်တစ်ရွက် ကျွန်တော့်ကို
သက်ပြန်တစ်ဆက်ပြီ။ ကျွန်
တော်သည် စာအုပ်ထုပ်ကို
ဆွဲကာ ပန်းဆိုးတန်းခုံးကျော်
တံတား အောက်ဘက်လမ်း
အတိုင်း လျှောက်လာသည်။
သမ်းဘေးမုန့်တီဆိုင်လေးမှာ
စားသုံးနေသူများ၊ ပလတ်
စတစ်ခုံပွဲထက်ထိုင်ကာ ခြေ
သည်းပြင်နေသူများ၊ ခုံးကျော်
တံတားခြေရင်းမှာတော့
မျက်နှာအလှခြယ်သလျက်
သက်ကိုင်ဖုန်းကို လက်က
ထိုင်လျက် အချင်းချင်းစကား
ထမ်းဆွဲရယ်မောသည့် မိန်းမ
အချို့၊ ခွေးလေးခွေးလွင့်တစ်
ကောင်ကိုရှောင်ကာ ဗိုလ်ချုပ်
လမ်းသို့ ချိုးကွေ့လိုက်သည်။
တိုက်ပိုင်ကားများ၊ အငှား
ယာဉ်များ၊ ဘတ်စ်ကားတို့
သည် တစ်လမ်းမောင်းလမ်း
ထက်ဝယ် ပြေးလွှားလျက်
ရှိပေသည်။

ဘားလမ်း ဆူးလေ
ထားမှတ်တိုင်သို့ ခြေဦးလှည့်
ကာ လှိုင်ဘက်ရောက်မည့်
လိုင်းကားတစ်စီးရန် ရည်
ရွယ်သော်ငြား လမ်းလျှောက်
ငေးချင်စိတ်က ကျွန်တော့်ကို
ဦးဆောင်သည်။ လမ်း ၃၀၊
သိမ်ကြီးဈေးနားကျမှ လိုက်
စီးလည်း ဖြစ်သားပဲ...။ နေ
ရောင်က စူးရှပင် လမ်းဘေး
က ကပ်လျှောက်ရသည်။
ဆောက်လက်စ တိုက်တာ၊
ရုပ်ရှင်ရုံများ၊ အားပေးတရ
ရယ်မောနေသည့်မြန်မာသရုပ်
ဆောင်တို့သည် ပလက်ဖောင်း
ထက် ရွှေသည့် ကျွန်တော့်
အား ပိုစတာပေါ်မှ ငိုမိုးကြည့်
လျက်။ တစ်အုပ်ငါးရာ၊ သုံး
ရာကျပ် စသည့် စာအုပ်

အဟောင်းပုံတို့ကို ကျွန်တော်
ဖြတ်ကျော်လာခဲ့သည်။
မီးပွိုင့်ကို ကျော်သော်
ရှန်ဂရီလာဟိုတယ်။ နောက်
၃၂ လမ်းအတိုင်း ဝင်လာ
သည်။ သည်လမ်းကနေမှ
အနော်ရထာလမ်းကို ချိုးမည်။
အင်းစိန်လမ်းတစ်ကြော ပြေး
သည့်ကားတစ်စီးကို လက်
တားတက်စီးမည်။ ကားတို့
၏ဘီးလိမ့်ရုံမျှ ရွှေသည့်ဒဏ်၊
ခုံးကျော်တံတားသစ် ဆောက်
လျက်ရှိသည့်မြေနီကုန်းရောက်
လျှင် စိတ်ကိုအတတ်နိုင်ဆုံး
ဆွဲဆန့်ကာ ကားပေါ်လိုက်ပါ
ရခြင်းဒဏ်ကို ကျွန်တော် ခံရ
ဦးမည်။ သို့သော် ဘယ်တတ်
နိုင်ပါ့မလဲ။ ကျွန်တော့်တွင်
ရွေးချယ်စရာများစွာ မရှိ။
ကျွန်တော်သည် လမ်းပေါ်
က၊ လိုင်းကားပေါ်က သာမန်
လူများစွာထဲက လူတစ်ဦး
သာ ဖြစ်ပါသည်။

၃၂ လမ်းကို အထူး
တလည် သတိမထားမူဖြင့်
ကျွန်တော် ဖြတ်သည်။
မျက်လုံးအကြည့်ကတော့
စာအုပ်ပုံရှိရာသို့ ဝေ့ဝေ့ဝဲဝဲ။
သည်ဝန်းကျင်ကိုတော့ သိပ်
မရောက်တတ်။ ကျွန်တော်
သည် ပန်းဆိုးတန်းတစ်ဝိုက်
က စာအုပ်တိုက်နှင့်အဟောင်း
ဆိုင်များသို့သာ ရံခါ ရောက်
တတ်သည်။ ဒါတောင်ပဲ
မရောက်ဖြစ်တာ ဘယ်လောက်
ကြာပါလိမ့်။

ဟာ...။ တွေးတွေးငေး
ငေးဖြတ်လာသော ကျွန်တော့်
အာရုံကိုတစ်စုံတစ်ရာက ဆွဲ
ညှို့လိုက်သည်။ မဂ္ဂဇင်း
ဟောင်းများ...။ ကြားဖူးနားဝ
ရှိသလိုဆိုလျှင်ဖြင့် စာအုပ်
ဆိုင်က လာလျှော့သွားပုံရ

သည့်စာအုပ်များ...။ အပေါ်
စီးက မြင်ရသည့်ရသမဂ္ဂဇင်း
အမည်များသည် စာအုပ်ပုံ
အနီးသို့ ကျွန်တော့်အား ဆွဲ
ခေါ်လိုက်သည်။ 'ပြန်ရောင်း
ဖို့လား'ဟု ကျွန်တော် မေး
သည်ကို ဆိုင်ရှင်အမျိုးသမီး
က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

ကျွန်တော်သည် ဆိုင်
အပြင်ဘက်ကျကျမှာရှိသည့်
စာအုပ်ပုံအနီး မုဆိုးခွေးထောက်
ထိုင်ကာ စာအုပ်ရွေးသည်။
သိပ်များများစားစားလည်း
မသယ်နိုင်။ လိုင်းကားပေါ်မှာ
အခက်တွေ့ဦးမည်။ ငါးအုပ်
ဆို ဘယ်လိုလဲ။ ငွေချေပြီး
သောစာအုပ်ထုပ်နှင့် စော
စောက ပါလာသည့် စာအုပ်
အိတ်ကို တပေါင်းတစည်း
တည်း ပွေ့လိုက်သည်။ ပြန်
အမ်းငွေစောင့်သည်။ စောင့်
စားခိုက်မှာပင် မျက်လုံးက
ရွှေသည်။ ဆေးရောင်စုံသည့်
ဝတ္ထုမျက်နှာဖုံးများ။ ကျွန်
တော်မသိသော နာမည်အလှ
အဆန်းများစွာ။ အငှားဈေး
ကွက်သို့ရောက်မည့် စာအုပ်
များ ဖြစ်ပေမည်။

'နည်းနည်းလောက်ပါ
ရှင့်'

လမ်းပိတ်ရပ်လျက်
ရှိရာက ကျွန်တော် ယို့ကာ
ရှောင်ရသည်။ ပထမသော်
အားနာစိတ်နှင့် ရှောင်ရန်သာ။
သို့သော် စကားသံသည်
ကျွန်တော့်မျက်လုံးအား နေရာ
ရွှေရန် စေစားလိုက်သည်။
ကျွန်တော့်ကို ကျောခိုင်းလိုက်
သည့်ကျောပြင်တစ်ခု။ သူ
လက်မှာ မနိုင်မနင်းဆွဲသည့်
စာအုပ်အိတ်။ တိတ်ကျကျ
ဆိုရလျှင် အမျိုးသမီးတစ်ဦး။
အနည်းငယ်ပြည့်သော ကိုယ်

နေဟန်ကို နောက်ကျောက
မြင်ရုံမျှနှင့် အဘယ်သူဟု
ကျွန်တော် မမှန်းသာ။ အသံ
ကတော့ ရင်းရင်းနှီးနှီးပါပဲ...။

အမျိုးသမီးသည်
အနော်ရထာလမ်းဘက်သို့
မျက်နှာမူလိုက်၏။ စာအုပ်
အိတ်ကိုဆွဲလျက် ကိုယ်ကို
တစ်ဖက်သို့အားပြုထိန်းလျက်။
ပီရိသောနှုတ်ခမ်း၊ စင်း
ဖြောင့်သော နှုတ်ခမ်း၊ ထင်း
သော မျက်ခုံး။ ဆံနွယ်တို့ကိုမူ
ကျစ်ဆံမြီးတစ်ချောင်းတည်း
သာ ကျစ်လျက်။ ဘေးတိုက်
မြင်ရပ်ကို တစ်ခဏမျှ ငေးမိ
သည်။ ထိုခဏတွင်ကျွန်တော့်
ရင်သည် လှိုက်ခနဲ...။
ဟာ...။

ကျွန်တော်သည် ပိုက်ဆံ
အအမ်းယူရန် လှမ်းခေါ်သည်
ကို မကြား။ လေအလျှင်ဖြင့်
ဆိုင်အတွင်းက အပြေးထွက်
သည်။ စာအုပ်ထုပ်များကို
ထိန်းပွေ့ရသည်။ နှုတ်သည်
အာစေးထည့်သလိုပင် ဆွဲလှ
သည်။ တစ်ခွန်းမျှ လှမ်းခေါ်
လိုသည်ကို မခေါ်နိုင်။

ခြေလှမ်းသွက်လွန်း
သူကတော့ ခပ်လှမ်းလှမ်းပင်
ရောက်လှပြီ။ ရှေ့နည်းနည်း
မျှလျှောက်လျှင် လူသူရှုပ်
ထွေးသော အနော်ရထာ
လမ်းပေါ်သို့ရောက်တော့မည်။
ဘဝတစ်ကွေ့မှာ ပျောက်
ကွယ်ခဲ့ဖူးသလို ခုခဏကော
လွင့်ပျောက်သွားတော့မလား။

လျှပ်ပြက်သည် ပမာ
ပေါ်ပေါက်သော စိတ်တွန်း
အားနှင့် ကျွန်တော့်နှုတ်ကို
ကျွန်တော် စေ့ရတော့သည်။
'ခိုင်...ခိုင်ရေ'

ပြီးခဲ့သည့် တစ်လအံ

တာလုံး ကျွန်တော်သည် အလွမ်းကွန်န့် စင်းစင်းမိ လျက်သားဖြစ်သည်။ စိတ် သည် အခါခါသေဆုံးရာမှ ရှင်ပြန်ထမြောက်သလို လေ ဟာနယ်တွင် လွင့်လျက်။ ဘယ်သင်းကိုမှ အာရုံမဝင် စား။ အတိတ်တွင်သာ အဖန် တလဲလဲ လည်သည်။

ခရေရန့်သည် ကျွန် တော်ဝန်းကျင်တွင် သင်း၍ လာသည်။ ရယ်သံချိုလွလွ ကိုကြားသည်။ လေပြည် အခတ်တွင် ယိမ်းလှုပ်သော ဆံနွယ်နွဲ့တို့ ပန်းကို ကျော် လျက် ပြိုကျပုံ၊ လက်ဖြူဖြူ သွယ်သွယ်ကလေး ခရေရန့် လေးများဆီ လှမ်းလိုက်ပုံ။ တစ်ပွင့်ချင်းကောက်ကာ လက်ခုပ်ကလေးထဲ ထည့်နေ သော မိန်းကလေး၏ မျက်နှာ သည် ဆံနွယ်တို့အကြားမှာ မပေါ်တပေါ်။

အတိတ်သည် ပန်းချီ နှင့်ပင် တူတော့သည်။

ထိုအတိတ်တစ်ချိန် တွင် ကျွန်တော်တို့သည် သစ်ပင်ရင်းအုံ စိမ်းစိုစိုရှိသော၊ ဧရာဝတီ ရစ်ခွေစီးသော မြန်မာနိုင်ငံအထက်ပိုင်းက မွေးရပ်မြေ ဖြူကလေးမှာပင် ရှိကြသေးသည်။ ဆယ်ကျော် သက် ရွယ်လူငယ်များ၊ အထက်တန်းကျောင်းသား ဘဝကို ကျော်လွန်မြောက်စ၊ အသက်အရွယ်အားဖြင့်ကော ခံစားမှုအားဖြင့်ပါ စပ်ကူး မပ်ကူးကာလ။ တစ်နည်းဆို လျှင် ဝဲဘက်ရင်းအုံအောက်က နှလုံးတဆတ်ဆတ်ခုန်ပုံ ထူး သည်ကို ဘာသာသိခွင့်ရတတ် သည့်ကာလ။ မှန်သည်။ ထို ကာလမျိုးမှာ ကျွန်တော် ရင်

ဟဒံပင်ကို
မြင်လျက်က
ခရေပင်တို့ကို
စိတ်မှာ
တွေ့သည်
မြေထက်
ကြွေသက်သော
ခရေပွင့်ဖြူဖြူ
တို့ကို
တွေ့သည်
နောက်တော
ရယ်သံနုကို
ကြားသည်
ဟဒံပုရစ်ပူး
စိမ်းမြေကို
ငေးမောလျက်က
ခုပင်
ကြွေတော့မလို
စိုးရိမ်
ကြောင့်ကြသည်
ခက်လှပါ
တော့သည်

ခုန်ခဲ့မိပေသည်။

သူနှင့် ကျွန်တော်သည် ဆယ်တန်းစာမေးပွဲဖြေအပြီး တစ်ပတ် နှစ်ပတ်မျှအတွင်း တစ်ကြိမ်ပင် မတွေ့မဆုံဖြစ်။ တစ်ကျောင်းတည်းသားများ ဖြစ်သော်ငြား ရပ်ကွက်ချင်း မတူ။ အတန်းတူသော်ငြား တစ်ဖွဲ့တည်းမဖြစ်ခဲ့။ မိန်း ကလေးသူငယ်ချင်း နှစ်ဦး နှင့်သာ သူ ရင်းရင်းနှီးနှီး ပေါင်းတတ်ပုံကိုတော့ သတိ

ထားမိသည်။ စာကြိုးစား သည်။ မြို့နယ်အဆင့် စာစီ စာကုံးပြိုင်ပွဲတိုင်း ဆုချိတ် တာ၊ ပညာရည်ချွန် ဆုပေး ပွဲတိုင်း ဆုတစ်ခုခုတော့ ယူရ တတ်တာကို မှတ်မှတ်သား သားရှိသည်။

အနေအေးသော သူနှင့် အားကစားလည်း လုပ်ချင်၊ ဂစ်တာလည်း တီးချင်၊ သီချင်းလည်း ဆိုချင် စသည် ဖြင့် ဟိုစပ်စပ် ဒီစပ်စပ် ပါ တတ်သော ကျွန်တော်တို့မှာ ပြဒါးတစ်လမ်း သံတစ်လမ်း။ မေးထူး ခေါ်ပြော။

သည် တော့ လည်း ကျောင်းပိတ်ချိန် ဆုံရန် အကြောင်း အလျှင်းမပေါ် ပေါက်။ မမျှော်လင့်သည့် အချိန်မှာမှ စာအုပ်ဆိုင်မှာ သူနှင့်ဆုံရသည်။ စာကြမ်းပိုး သူကို စာအုပ်ဆိုင်မှာ တွေ့ရ တာ မဆန်း။ ကျွန်တော်ကို တွေ့တော့ သူ အံ့သြပုံရ သည်။ အရင့်အရင့်ကတော့ ကျွန်တော် စာအုပ်ဆိုင် မရောက်တတ်။ အမေ လပေးဝယ် တတ် သည် မဂ္ဂဇင်း၊ နောက် အပိုင်ဝယ် သိမ်းသည့် ဝတ္ထုရှည်တို့ လောက်သာ ဖတ်ဖြစ်သူ။ ခုတော့ ကျောင်းစာကိုလည်း လှည့်ကြည့်ရန် မလိုတော့ရာ အချိန်များစွာ ပိုလှသည်။ စာအုပ်များထဲ စိတ်ရောက် သည်။ ဝတ္ထုရှည်များ ဖတ် ရန် စိတ်ကူးရသည်။ လမ်း တစ်လမ်းတည်းမှာပင် စာအုပ် ဆိုင်နှစ်ဆိုင်ရှိတော့ စာအုပ် များနှင့် ကျွန်တော်သည် အလှမ်းမဝေး။ သည်လိုနှင့် စာအုပ်ဆိုင်အရောက် သူ့ကို ဆုံရသည်။

‘ထူးထူးဆန်းဆန်းပါ လား ဇေအောင်၊ ဒီမှာ နင့်ကို မတွေ့ဖူးပါဘူး’

‘ဟာ နင်လည်း ရပ် ကွက် ကျော်လာတာပဲ နန လှိုင်ရဲ့’

သူ့အပြုံးမှာ ကြည် လျက်။

‘ဒီမှာ စာအုပ်စုံတာ ကိုးဟ၊ ငါ ဖတ်ချင်တဲ့စာအုပ် တွေက ဒီမှာပဲ အစုံရတာ။ ဒါကြောင့် လာရတာပေါ့’

သူ့လက်ထဲက စာအုပ် ကို အမှတ်မထင် ငုံ့ကြည့် တော့ တက္ကသိုလ် ဘုန်းနိုင်၏ သူငယ်ချင်းလို့ပဲ ဆက်၍ခေါ် မည် ခိုင်း။ သူသည် စာရင်း မှတ်သည့် အစ်မကြီးရှေ့သို့ စာအုပ်ကို ချပေးလိုက်သည်။

‘ဒီစာအုပ် အခုမှ နင် ဖတ်ရသလား၊ ငါဖြင့် ဖတ် ဖူးတာ ကြာပေါ့’

‘အံ့မာ ငါ ဖတ်ပြီးပါပြီ နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်ဖတ်တာ၊ စာအုပ်ကောင်းမှန်သမျှ ငါ မဖတ်ဖူးတာမရှိဘူး သိလား။ အိမ်မှာဆို ဖေဖေက စာ ကြည့်တိုက်တစ်ခုစာလောက် စာအုပ်တွေ စုထားတာ၊ ငါ စာဖတ်တတ်စကတည်းက စာအုပ်ကိုင်တာပဲ။ စာအုပ်တွေ အကြောင်း နင် ငါနဲ့ အပြိုင် ပြောနိုင်သလား ပြော’

သူ့အသံ မှာလည်း ကြည်လျက်။ နောက်တော့ သူ ရယ်သည်။ ကျွန်တော်လည်း လိုက်ပါရယ်မောမိသည်။ ထူး သည်မှာ အမှတ်မထင်ဆုံခိုက် ကျွန်တော်ကော သူပါ စကား သွက်နေပုံ။ တစ်ဖွဲ့တည်းနေ လာသူများပမာ။ သူ့အရယ် အပြုံးကို ဖျတ်ခနဲ ငေးမိတော့ ပင်ကိုက ထူး၍ မလှသော်

လည်း ကြည်စင်ကြည် ကောင်းပုံကို သတိပြုမိသည်။ အသားဖြူဝင်းခြင်းကို ခုမှ သတိထားမိသည်။ အထူး သဖြင့်တော့ မျက်တောင်ရှည် နက်နက်ခြံရံသည့် မျက်ဝန်း ညိုကို မှတ်မှတ်ရရှိလှသည်။ အပြန်လမ်းတစ်လျှောက် ကျွန်တော့်အောက်က ထက်ကြပ် ပါသလို။ ဝတ္ထုရှည်ထဲက မင်းသမီးနေရာတွင် သူ့ကို ပြေးမြင်လျက် ထိုတစ်နေ့က စာဖတ်မိသည်။

နေ့နေ့ရက်တို့သည် သစ်ရွက်များလို တဖြုတ် ဖြုတ်ကြွေတော့သည်။ အမေ သည် စာအုပ်ဆိုင် ဓဏဓဏ ရောက်သော သားအား အံ့ အားသင့်စပြုသည်။ သို့သော် ဘာမျှမပြော။ စာအုပ်ဆိုင်သို့ ခြေဦးလှည့်ခြင်းကို ပင် သဘောကျနေပုံ။

ဒီလထုတ် မဟေသီ လေး ဆွဲခဲ့ပါဦး။ မြားနတ် မောင်ကော ရှိသလား မေး ခဲ့စသဖြင့် မှာတတ်သည်။ အစ်မလုပ်သူကတော့ 'ဂျူး ဝတ္ထုသစ်ထွက်ပြီလားမသိ ဘူး၊ ရရင် ယူခဲ့သိလား။ တစ်ခါတစ်ခါ ဖတ်ရဖို့ ကိုယ့် အလှည့်ရောက်ဖို့ စောင့်လိုက် ရတာ၊ လာမအပ်သေးရင် လည်း ထိုင်သာစောင့်ခဲ့' ဟု ဆိုသည်။ အဖေကမူ ဂစ်တာ တဒေါင်ဒေါင်ခေါက်သံ မကြားရခြင်းတစ်ခုနှင့်ပင် မျက်မှောင်ကျွံမြဲ၊ တင်းသည့် မျက်နှာရိပ် ပြောတော့သည်။ စာအုပ်ဆိုင်နှင့် ကျွန်တော့် အကြားက နောင်တည်းသော ကြိုးကိုမူ သူတို့မမြင်သာ။ အင်းလေ... မမြင်တာဘဲ ခပ်ကောင်းကောင်း။ နို့မို့ဖြင့်

ကျွန်တော် ရှက်ရဦးမည်။ ကျွန်တော့် ဘဝတွင် တော့ ဆန်းကြယ်သော အချိုး အကွေ့။ မိန်းကလေးတစ်ဦး ချစ်မျက်နှာကို ကြည့်လည်း ကြည့်ချင်လျက်က မကြည့် ရဲရဲဖြစ်ရသော ပထမဆုံး အတွေ့အကြုံ။ ဘာကြောင့် သည်လို ဖြစ်လာရသည်လဲ မသိတတ်ပြီ။ ဆေးသား တစ်ရစ်ချင်း ခြယ်သရာက နောက်ဆုံးတော့ အရောင်စုံ ကြွလာရသော ပန်းချီကား လို၊ အစေ့အညှောက်မှသည် တစ်ရစ်ချင်း မြေမှတိုးထွက် ကာ အမြစ်တွယ်စွဲ ရှင်သန် သော သစ်ပင်လို...။

စာအုပ်ဆိုင်သည် အုတ် ခံသစ်သားနှစ်ထပ်အိမ်၏ အောက်ထပ်မှာ ရှိသည်။ အိမ် အောက်ထပ် တစ်ထပ်လုံးကို ပင် စာအုပ်များ စီရိုရီကန့် သည့် သစ်သားတန်းများနှင့် ပြည့်စေသည်။ စာအုပ်အသစ် တင်သည့်စာပွဲကို ကျော်လွန် ကာ စာအုပ်တန်းတစ်ဝိုက် တစ်လည်လည် စာအုပ်မွှေ တတ်သော မိန်းကလေးကို နောက်ကျောကသာ ခိုးငေးရ သည်။ သွယ်လျလျ ကိုယ်နေ ဟန်၊ သည်အတိုင်း ချထား တတ်သည့် ဆံပင်ရှည်ဖြောင့် စင်းစင်း။ ခိုးငေးမိသည်ကို ပင် အားနာခြင်းဖြစ်သည်။ မငေးဘဲ နေပါတော့လား ဆို တော့လည်း မနေနိုင်ပြန်။

သူ့ကို ငေးရသည့် အလုပ်မှာ စင်စစ်တော့ မလွယ်။ ကျွန်တော်တို့ ခေတ် ကာလသည် အိမ်တစ်အိမ် တီဇွီတစ်လုံးရှိသောခေတ် အခါမဟုတ်။ မီဒီယိုဇာတ် ကားများကို တစ်ဦးလျှင်

ဘယ်ရွှေဘယ်မျှဟု ကြေး သတ်မှတ်ကာ ပြသသည့် ရံများတွင်သာ ကြည့်ကြရ သည်။ အပန်းဖြေရာ နည်း လမ်းများစွာ မရှိသေးသော ကာလမျိုးမို့ စာဖတ်ခြင်း တစ်ခုသာ မက်တွယ်စရာရှိ တော့သလို၊ ကျွန်တော်တို့ အိမ်တွင် အိမ်ရှိ လူကုန် စာဖတ်ကြသည်။

လမ်းထဲက စာအုပ်ဆိုင် နှစ်ဆိုင်စလုံးမှာ လူစည်စမြဲ။ ညနေခင်းများ၌ ပို၍ပင် စည် နေတတ်သည်။ ကလေးငယ် များသည် ကာတွန်းစာအုပ် ကိုယ်စီနှင့် ဆိုင်သို့ ရောက် လာတတ်သည်။ စာအုပ်ရွေး တတ်ကြသည်။ မိန်းမမျှို လေးများက ဝတ္ထုစာအုပ် များ၊ မဂ္ဂဇင်းများနှင့် ရောက် လာတတ်ကြသည်။ ရယ် မောသံ ညည်း၊ စကားသံ စည်စည်။ အမျိုးသမီးကြီး၊ အမျိုးသားကြီးများကိုလည်း တွေ့နိုင်သေးသည်။

များသောအားဖြင့် တော့ မျက်နှာသိများနှင့်သာ တိုးလေ၏။ စာအုပ်ရွေးခိုက် ဆိုလျှင်တော့ ကိစ္စမရှိ။ ခုံ တန်းထက် ထိုင်ကာ သူ့ကို စောင့်နေချိန်ဆိုလျှင်တော့ မျက်နှာပူခြင်းကို အောင့်အည်း ရသည်။ 'ဘာလုပ်နေတာလဲ မပြန်သေးဘူးလား' စသဖြင့် မသိဆိုးရွား မေးလာပါက အဖြေခက် ဆွဲအံ့ရသည်။ စကားထစ်ရသည်။ စာအုပ် ဆိုင်မှာ အချိန်အချက်ပြု သည့် ဘဝတူချင်း တွေ့လျှင် တော့ သည်မျှအနေမခက်။

'နင် စာမေးပွဲအောင်ရင် ဘာလုပ်မလဲ အောင်၊ ကျောင်း ဆက်တက်မှာလား'

'အေးပေါ့ တက်မှာ ပေါ့။ အမှတ်တော့ နင့်လောက် ဘယ်ကောင်းမလဲ၊ ရတဲ့လိုင်း ပေါ့၊ နင်ကော'

'ငါလား အခြေအနေ အရပ်၊ အိမ်မှာက ငါ့အဖေ လုပ်စာပဲရှိတာ အောင်ရဲ့။ ငါ အဝေးသင်ပဲ တက်မှာပေါ့၊ ရတဲ့ အလုပ်ဝင်ရမှာပေါ့။ ဒေးတော့ ဘယ်တက်နိုင်မလဲ ဟယ်၊ ငါ့အောက်မှာ ကျောင်း သားချည်းပဲ သုံးယောက်ကိုး။ နင်ကတော့ မောင်နှမနှစ် ယောက်ပဲ၊ အစ်မကြီးက လည်း အလုပ်နဲ့ နင့်အဖေက လည်း အလုပ်နဲ့ဆိုတော့ ငါ့ထက် ကံကောင်းတာပေါ့'

'နင်ကလည်း ဒီလို မပြောပါနဲ့' ဟု ကျွန်တော် ဆိုမိသည်။ ရင်မောစာနာစွာ။ သူ့ဘဝကို ယခုလို နီးနီးစပ် စပ်ရှိလာတော့မှ ကျွန်တော် သိမြင်ရသည်။ ကျောင်းနေ စဉ်ခိုက် စာတစ်ခုတွင်သာ ခေါင်းစိုက်ထားပုံကို ကျွန်တော် သိခဲ့ပြီ။ သမီးကြီးတစ် ယောက်၏ဝန်ကပင် သူ့ရုပ် သွင်အား ရင့်ကျက်တည်ငြိမ် နေစေကြောင်း ကျွန်တော် သိခဲ့ပြီ။

ကျွန်တော်တို့ စွဲမြဲ ရောက်ရာ ဆိုင်ကလေးသည် ကျွန်တော်တို့ဇာတ်လမ်းတွင် အဓိက ဇာတ်ပို့ဇာတ်ရံလို။ ဆိုင်ရှေ့အဝင်တွင် သစ်သား ခုံတန်းလေးနှစ်ခု တစ်ဖက် တစ်ချက် ရံသည်။ သစ်သား ခုံတန်းလေးကို ခရေပင်က ရိပ်မိုး၏။ မလှမ်းမကမ်းမှာ တော့ ကုက္ကိုပင်။ နွေနေ့လယ် ခင်းမှာပင် အေးမြသော အရိပ် ကို ပေးသည့်နေရာ။ သူ့ ရောက် မလာသေးလျှင်

ခုံတန်းထက် တမေတမော
ထိုင်ကာ ကျွန်တော် စောင့်စား
ရသည်။ ရောက်လာလျှင်
လည်း စာအုပ်အကြောင်း၊ ဟို
အကြောင်း သည်အကြောင်း
လောက်ကလွဲ၍ ဘာမျှ ပြော
ဖြစ်သည်မဟုတ်။

သို့သော်လည်း တစ်နေ့
တစ်ကြိမ်မှ မမြင်ရလျှင်
ကျွန်တော်စိတ်မှာ ကတိမ်း
ကပါးနိုင်လှသည်။ စာအုပ်
ဆိုင်ထိုင်သည့် အစမကြီးမှာ
ခုံတန်းထက် စွဲမြဲသည့်
ကျွန်တော့်ကို ပြုံး၍သာ
ကြည့်နေတော့သည်။

စာအုပ်ကိုယ်စီ ကိုင်
လျက် မပြန်ခင် ခုံတန်းထက်
ထိုင်ကာ ရောက်တတ်ရာရာ
ပြောကြဖူးသော ညနေခင်း
များစွာ...။ ဖူးနေမျက်နှာကို
မကြည့်ဝံ့တော့ သူ မျက်လွှာ
ချခိုက် ငေးရသည်။ ခရေပွင့်
ကောက်နေခိုက် မြင်ရတတ်
သည့်သက်ငြိမ်ပန်းချီကို ငေး
ရသည်။ ကျွန်တော်သည် စာ
ရေးသည့်ဘက်တွင် ပါရမီ
မရင့်သန်။ အကယ်၍များ သူ
လိုသာ ကဗျာတိုစာတိုကလေး
များ ရေးတတ်လျှင် ထိုမြင်
ကွင်းကိုပင်ဖွဲ့မည်။ ခရေရိပ်
နှင့်မောင့်ချစ်သူ...။ အလို...
မောင်လို့တောင် ဆိုမိပါပဲ
ကော...

မလင်းပွင့်သည့် ကျွန်
တော့်ရင်တွင်းစကားသံကို
မျက်ဝန်းမှတစ်ဆင့် သူ ကြား
လေသလား။ အကြည့်ဆုံရန်
မပုံရဲသော မျက်လုံးရိပ်ကို
ရံခါ မြင်ခဲ့သည်။ သို့ပေမဲ့
များသောအားဖြင့် တော့
အသက်နှင့်မမျှ တည်ငြိမ်
ဟန်စွက်သည် အမူအရာ။
တစ်ချက်တစ်ချက် တွင်

မလင်းပွင့်သည့်
ကျွန်တော့်
ရင်တွင်း
စကားသံကို
မျက်ဝန်းမှတစ်ဆင့်
သူ
ကြားလေသလား
အကြည့်ဆုံရန်
မပုံရဲသော
မျက်လုံးရိပ်ကို
ရံခါ
မြင်ခဲ့သည်
သို့ပေမဲ့
များသော
အားဖြင့်တော့
အသက်နှင့်မမျှ
တည်ငြိမ်
ဟန်စွက်သည်
အမူအရာ

ရယ်မောပုံကတော့ နုသစ်
ဟန်ကိုဖျောက်မရ။ ကျွန်တော့်
ငယ်အိပ်မက်...။

ငယ်အိပ်မက်နှင့် ဆယ်
စုနှစ်တစ်ခုကျော်ကျော် နှစ်ခု
နီးပါးမျှကွဲကွာပြီးသည့်နောက်
အမှတ်မထင် တစ်ဖန်ဆုံစည်း
ခိုက် ထိုထိုသော ညနေခင်း
များစွာ ပုံရိပ်များစွာကို
ကျွန်တော် အမှတ်ရသည်။
အတိတ်သည် ကျွန်တော့်ရှေ့
မှာ ကိုယ်ထင်ပြသည်။ သူ

ကော ဘယ်လိုများ ခံစားသိ
မှတ်သည်လဲ။ အတိတ်ကို
ကျွန်တော် လွမ်းသလို သူ
လွမ်းတတ်သလား။ လွမ်းခဲ့
ဖူးသလား။

အမှတ်မဲ့ ဟန်ပြုကာ
အကဲခတ်တော့လည်း ရင့်
ကျက်သည့် အပြုံးကိုသာ
ကျွန်တော် မြင်သည်။ မြင်
သည်ဟုပင် ထင်သည်။

□ ပြန်ဆုံဖြစ်သည့် တစ်နေ့
က ကျွန်တော်တို့ခေတ္တခိုနား
ဖြစ်ရာ ကော်ဖီဆိုင်သည်
သီချင်းသံသွဲ့နှင့်။ အေးမြ
မြ ရာသီအတူ။ ပြင်ပတွင်
တော့ ပူလောင်လောင်လောက
သည် လည်ပတ်မြဲအဆင်းနှင့်
မြင်ကွင်းနှင့်။ ငှက်သိုက်အုံမှ
ထွက်ခွာသော ငှက်ကလေး
များပမာ နံနက်မိုးလင်းသည်
နှင့်နေအိမ်ခန်း ကျဉ်းမြောင်း
မြောင်းက ခွာပြီး တစ်နေကုန်
ပျားကောင်များသဖွယ် အလုပ်
လုပ်ကြရသူများသည် ညနေ
တိုင်လျှင်တော့ ငှက်တို့အိပ်
တန်းပြန်သလိုပင် ခရီးဆန်ကြ
ဦးမည်။ လေအေးအေး လွင့်
သောအခန်းတွင်းမှ သူတို့
အား ငေးရသည်ကိုပင် ကျွန်
တော် အားနာစိတ်ဝင်သည်။

‘နင် ရန်ကုန်ရောက်နေ
တာတောင် ငါ မသိဘူး
အောင်ရယ်’

သူ့မျက်နှာမှာ ချွေးစေး
ဖြင့် ပြောင်လက်ဝင်းစိုလျက်။
အသက် ၄၀ အရွယ် အမျိုး
သမီးတစ်ဦး၏ရင့်ကျက်တည်
ငြိမ်မှုကို သူ့မျက်နှာတွင်
အထင်းသား မြင်ရသည်။
သူ့မျက်လုံးတို့သည် လောက
ခံကို ရင်ဆိုင်ကျော်ဖြတ်ခဲ့သူ
၏ သေသပ်ငြိမ်သက်သော

မျက်လုံးမျိုး။ သို့သော် ငယ်
စဉ်ကလောက် မစူးလက်ပြီ။
မျက်နှာက ပြည့်ပြည့်တင်း
တင်း။ အသားအရေ ဖြူစင်
ဝင်းပခြင်းကိုမူ အစအနုမျှ
သာ ရှာတွေ့နိုင်တော့သည်။
အနည်းငယ် ညိုသည့်ဘက်
လှလျက်။ ကျွန်တော် ငေး
မောဖူးသော ဆံနွယ်တို့သည်
ခပ်တင်းတင်းကျစ်ထားသည့်
ကျစ်ဆံမြီးအောက်တွင် အလှ
ပျောက်မတတ် ရှိသည်။
သို့သော် သူ့အပြုံးကတော့
သက်ဝင်လှပမြဲ။

‘ငါးနှစ်လောက်တော့
ရှိပြီ ခိုင်။ မမကြီးကလည်း
အိမ်ထောင်ကျပြီး ရန်ကုန်ကို
ပြောင်း၊ နောက်တော့ အဖေ
ဆုံးတော့ အမေ့ကို မမကြီးက
ခေါ်ထားတော့ အဲ အဲဒီလိုနဲ့
ငါပါ ရောက်လာတာပေါ့’

‘ငါ့ထက် ဆယ်နှစ်
လောက် နောက်ကျတာပေါ့’
ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်
ရသည်။

၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်သည်
သူ့ကို ကျွန်တော် နောက်ဆုံး
တွေ့လိုက်ရသော အချိန်ကာ
လသာဖြစ်သည်။ အတိ
အကျဆိုရလျှင် ၂၀၀၀ ပြည့်
နှစ် ဆောင်းဦး။ ကျွန်တော်
တို့နှစ်ဦးစလုံး ရှေ့ဆင့်နောက်
ဆင့် ဆိုသလို ပြည်နယ်
တက္ကသိုလ်မှ ဘွဲ့ရပြီးချိန်။
ပညာရေးပုံရိပ်များ အဖန်ဖန်
ပြောင်းသည့်နောက် အစမ်း
သပ်ခံပမာ ကျောင်းတံခါး
ဖွင့်ချိန်ပိတ်ချိန် မမှန်သည့်
ရေစီးကြောင်းကို ကျွန်တော်
တို့ ဖြတ်ခဲ့ ကြရသည်။
ကျောင်းတံခါး ကာလရှည်
ကြာ ပိတ်သည်။ နောက်တော့
ပြန်ဖွင့်သည်။ တက္ကသိုလ်

သို့ ပြန်ရောက်လာသူလည်း ရှိ၊ ပြန်ရောက်မလာတော့သူ များလည်း ရှိ။

ကျွန်တော်တို့ အထက် တန်းကျောင်းသားဘဝမှ တက္ကသိုလ်ဘွဲ့ရချိန်အထိ ပညာရေး ရေစီးသည် မငြိမ် သက်။ ပန်းတစ်စည်းတည်းတွင် ပေါင်းဆုံလှပနေသော ပန်းပွင့်တို့ကို အစည်းဖြေ လွှင့် လိုက်သည့်ပမာ တစ်ပြည်လုံး တက္ကသိုလ်ကောလိပ် ပွစာ တက်သည့်ခေတ်တွင် ကျွန်တော် တို့ကြီးပြင်းလာကြသည်။ နောက်ဆုံးတော့ မိဘများ အမောပြေစရာ နံရံထက် တွယ်ချိတ်စရာ ဘွဲ့စာတံပုံ ရလာသည်ဆိုပါစို့။ ထား တော့။

သူ တစ် ဦး တည်း : အတွက်ဆိုလျှင်ကား ပြင်း ထန်သော လှိုင်းကြမ်းပင် လယ်ကိုကျော်ဖြတ်ရချိန်၊ သူ ဖခင်သည် အလွဲသုံးစားပြုမှု ဟူသောခေါင်းစဉ်ဖြင့် သံတိုင် များနောက်ကွယ်သို့ ရောက် နေချိန်။ ပြောပလောက်သော ပမာဏနှင့် ဖြစ်ပျက်ရခြင်း လည်းမဟုတ်ကြောင်း အရပ် က သိကြသည်။ အများ သူငှာ ထမင်းစားရေသောက် ပမာ လက်သိပ်ထိုးယဉ်ကျေး မှုနှင့်ဘဝကို အေးအေးလူလူ ဖြတ်သန်းနေချိန်တွင် အလွဲ သုံးစားပြုခဲ့သည် ဆိုသူ၏ ဇနီးနှင့် သမီးကြီးတို့မှာ တစ်နေ့ကုန် ခေါက်ဆွဲ၊ မုန့်တီ စသည် ရောင်းချရသည်။ အားလပ်ချိန်တွင် စက်နင်းရ သည်။

သူသည် ဆယ်တန်းကို အမှတ်ကောင်းကောင်းနှင့် အောင်သော်လည်း တက္ကသိုလ်

အား မျက်စောင်းမထိုးသာ။ အတန်းကြီး လာပြီဖြစ်သော မောင်ငယ် ညီမငယ်များကို ပြုစုပျိုးထောင်ရန် ပြင်သည်။ အလှအပ ပြင်ဆင်ခြယ်သရန် ဝေးစွာ သနပ်ခါး ဝင်းဝင်းနှင့် ပင် မြင်ရတစ်ချက် မမြင်ရ တစ်ချက်။ ပင်ကိုက မှိန်ဖျော သော သူ့အသွင်၌ အားတင်း ဟန်အပြုံးသာ တလက်လက် ကျန်သည့် ရက်စွဲများ။

ကျောင်းပိတ်ရက် မြို့ ပြန်ရောက်သည့် ရက်များ အတွင်း သူတို့ ဆိုင်ကလေး သို့ ကျွန်တော် မကြာမကြာ ရောက်သည်။ သူသည် စာအုပ်ဆိုင် မရောက်ဖြစ်ပြီမို့ ဖတ်ချင်သည်ဆိုသော ဝတ္ထု သစ်၊ မဂ္ဂဇင်းသစ်တို့အား ကျွန်တော် ယူလာပေးရသည်။ နှစ်ယောက်စာ စာအုပ်ငှား သော ကျွန်တော်အား ဆိုင် ရှင်အစ်မကြီးက ကရုဏာ သက်ဟန်ပြသည်။ ကျွန်တော် မိသားစုကမူ အနည်းငယ် ငြူ စူစပြုသည်။ ကျွန်တော်တို့ သတင်းက ပေါက်ကြားခဲ့ပြီ။ ချစ်သူရည်းစားဆိုသော်လည်း ပြင်ပတွင် တွဲသွားတွဲလာမပြု။ မြို့က သေးကျဉ်းသည်။ ရံခါ ဘုရား သို့မဟုတ် ဈေးတွင် မသိမသာ စကားပြောဖြစ်ရုံ။

သို့သော် အိမ်ကတော့ သည်မျှနှင့်ပင် ပညာမစုံမီ ခြေလှမ်းပြင်ပြီ ဆိုသည်။ ကျွန်တော်သည် ထိုခြေလှမ်း တို့ကို ရပ်တန့်ရန် စိတ်ကူး မရှိ။ မျက်လုံးချင်းဆုံခိုက် ရှားရှားပါးပါး မြင်ရသည့် အားငယ်ရိပ်တစ်ခုတည်းနှင့်ပင် သူ့အား ချန်ထားလိုခြင်း အလျှင်း မရှိ။ သူသည် ကျွန်တော့်ကိုယ်ပွား...

ကျွန်တော့် ပတ်ဝန်း ကျင်က မလိုလားခဲ့သော သံယောဇဉ်ဇာတ်ကို တစ်ခန်း ရပ်ခဲ့သူမှာတော့ သူ့ကိုယ် တိုင်သာ ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ တက္ကသိုလ် နောက်ဆုံးနှစ် ကျောင်းပိတ်ရက် မြို့ပြန်ရောက် တော့ သူ ကျွန်တော့်အား အတွေ့မခံတော့ပြီ။ သူ့မောင် လေးပေးလာသည့် ဝတ္ထုစာ အုပ်အတွင်းက စာတစ်စောင် မှာ သူလက်ရေးကို ဖတ်ခွင့် ရသည့်နောက်ဆုံးသောစာ...။ အမှတ်တရဖြစ်စဖွယ်ဟု ကြံ ဖန်ဆိုရလျှင်တော့ သူ ပေး လိုက်သည့်ဝတ္ထုမှာ သူငယ် ချင်းလို့ပဲ ဆက်၍ ခေါ်မည် ခိုင်။

*ငါ့တစ်ယောက်တည်း ကိုယ်လွတ်မရုန်းနိုင်တော့မယ့် အတူတူ ငါတို့ လမ်းခွဲကြပါစို့ အောင်ရယ်။

*ဇာတ်မျောကြီး နင် မကစေချင်ပါဘူး ငါ့ကို ထား ခဲ့ပါတော့။

*ငါ့ကို အပြစ်ပြောပါ။ နာကြည်းလိုက်ပါ။ လမ်းမှာ တွေ့ရင်တောင် နှုတ်ဆက် စကား မပြောချင်တော့ရင် လည်း ငါ နားလည်ပါ တယ်။

*ငါ့ကို သတိမရပါနဲ့၊ သတိရရင်လည်း ခွင့်မလွှတ် ပါနဲ့။

ချစ်သူ ဖြစ်ကြသည့် နောက် သူ့အမည်ရင်းကို ကျွန်တော် အဖျားဆွတ် မခေါ်။ စွဲလမ်းခဲ့သော ဇာတ် ကောင်အမည် *ခိုင်*ဟူသာ ခေါ်ခဲ့ဖူးသည်။ ကျွန်တော် စွဲသောအမည်ကို နောက်တစ် ဖန် ခေါ်ခွင့်မရှိတော့ပြီလား။ ထိုညက ကျွန်တော့်မျက်ရည်

မျက်နှာဖုံးပန်းချီထက် ကျ ဆင်းခဲ့ကြောင်း ယနေ့ထိတိုင် သူ့အား တစ်ဖန်သိစေခဲ့ခြင်း မရှိချေ။ နောက်ရက် နောက် ရက်များတွင် ကျွန်တော် အတန်တန် တောင်းပန်သော် လည်း သူဘက်က အဖြေ သည် မပြောင်းတော့။

နောက်တော့ သူ့ဖခင် ပြင်ပလောက ရောက်လာ သည့်အခါ သူတို့မိသားစု ရန်ကုန်သို့ရောက်ရှိရာ မြက် နုရာရွှေကြသည်။ လိပ်စာပင် မပေး။ ပေးရန် မလိုတော့ဟု သူ ယူဆလိုက်သလား။ လွမ်း ခန်းတွင်တော့ မြို့ကလေးက သူ ခွာသည့် နံနက်ခင်းကို မြင်သည်။ သင်္ဘောသည် မန္တလေးသို့ ရန်ရန်အသင့်။ သူသည် ဝရန်တာ လက်ရန်း ကိုကိုင်ကာ ခပ်ငေးငေးရပ် လျက်၊ ကျွန်တော်သည် ကမ်းထက် ရပ်ကာ သူ့အား ငေးလျက်။ လိုက်မခိုပါနှင့်ဟု သူ ကျွန်တော့်ကို တားခဲ့ သည်။ သို့သော် ကျွန်တော် မနာခံ။ သည်တစ်ကြိမ်ဟာ နောက်ဆုံးပဲ...။ နောက်ဆုံး တော့ မြင်ပါရစေ...

ထိုနံနက်က နှင်းမြူတို့ ဝေဆင်းပုံကို ပြန်ဆုံသည့် ညနေ၌ တစ်ဖန်မြင်သည်။ ထိုနံနက်မှ အစပြုကာ ဆယ့် ငါးနှစ်ဝန်းကျင်မျှ ကျွန်တော် တို့ ဝေးကွာခဲ့ ကြသည်။ ကျွန်တော်သည်လည်း ဘဝ အဆစ် အဖန်ဖန် ချိုးကွေ့ခဲ့ပြီ။ ချစ်သူလည်း တစ်ဦးနှစ်ဦး မက တွေ့ခဲ့သည်။ လက်ထပ် ရန် တစ်ကြိမ်စိတ်ကူးသည်။ သို့သော် အထမမြောက်။ ချစ်ခြင်း ရင်ခုန်ခြင်းသာမက နားလည်ခြင်းပါ ဖြည့်စွက်ရန်

ဘာသာစကားနှင့် ကျား-မ ဘက်လိုက်မှု

ဘာသာစကားများတွင် ကျား-မ ဘက်လိုက်မှု(sexism) ထင်ရှားသောအသုံးများ ရှိတတ်ပါသည်။

မြန်မာစကား သာဓကကို အရင်ပြပါမည်။ ‘လူ’ဆိုသော စကားလုံးသည် ယောက်ျားရော မိန်းမပါ ရည်ညွှန်းသုံးနှုန်းသော စကားလုံးဖြစ်ကြောင်း အများသိပါသည်။ အဘိဓာန်မှာ ‘လူ’ကို အသိဉာဏ်ရှိသော သတ္တဝါဟု ဖွင့်ဆိုရာ ထိုဖွင့်ဆိုချက်တွင် ယောက်ျားရော မိန်းမပါ အကျုံးဝင်ပါသည်။ သို့သော်...

ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် မိန်းမတစ်ယောက် တွဲပြီး လမ်းလျှောက်သွားစဉ် နောက်က ယောက်ျားတစ်ယောက်က ‘ဟေ့လူ ဘယ်သွားမလို့လဲဗျ’ဟု လှမ်းပြောသည် ဆိုပါစို့။ ထိုအခါမျိုးတွင် ဘယ်သူက လှည့်ကြည့်မည် ထင်ပါသလဲ။ ယောက်ျားက လှည့်ကြည့်မှာ သေချာပါသည်။ ‘ဟေ့လူ’ဆိုတာ သူ့ကို ခေါ်တာဟု နားလည်၍ လှည့်ကြည့်ခြင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ‘ဟေ့လူ’ဟု ခေါ်သည့်စကားကို ဘယ်မိန်းမကမှ သူ့ကိုခေါ်သည်ဟု ထင်မှာမဟုတ်ပါ။ သို့သော် ‘လူ’ဆိုသော စကားသည် ဤနေရာမှာ ‘ယောက်ျား’ဟု အဓိပ္ပာယ်သက်ရောက်နေသည် မဟုတ်ပါလား။ မိန်းမက ဘာကြောင့် လှည့်မကြည့်ပါသလဲ။ ‘ဟေ့လူ’ဆိုလျှင် ယောက်ျားကို ခေါ်သော စကားဟု နားလည်ပြီး ဖြစ်သည့်အတွက် လှည့်မကြည့်ခြင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ဒါဖြင့် ‘မိန်းမကရော လူမဟုတ်ဘူးလား’ဟု မေးစရာ ရှိလာပါသည်။

‘ဒီမှာ ကိုယ့်လူ’၊ ‘သူကတော့ တကယ့်လူပဲဗျာ’ဆိုသော စကားများတွင်လည်း ‘လူ’သည် ယောက်ျားဟု အဓိပ္ပာယ်ရပါသည်။ ကုန်းဘောင်ခေတ်

စာဆိုဦးကြီးက လွမ်းချင်းတစ်ပုဒ်တွင် ‘ခါးမင်ကြောင်ငယ် ရွှေသျှောင်ဘယ် ငှာ အမေလှဆိုတုန်းက ပျိုပန်းလိုတွေ သူမို့၊ ကြင်ငွေဆုံသူ အကျွန်လူလည်း’ ဟူ၍ မိန်းကလေးက သူချစ်သူအကြောင်း ပြောဟန်ဖွဲ့ဖူးပါသည်။ ခါးမှာ ထိုးကွင်းမင်ကြောင်များ ထိုးကာ သျှောင်တစောင်းထုံးထားသော ခါးတောင်းကျိုက် ကျားကျားနှင့် သူချစ်သူကို ‘အကျွန်လူ’ဟု ချစ်မြတ်နိုးစွာရည်ညွှန်းလိုက်သည်။ ‘လူ’သည် ‘ချစ်သူ ယောက်ျား’ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်။

ယောက်ျား- မိန်းမဆိုင်ရာ သဘောထားများ ထင်ဟပ်နေသော စကားများကို ယခုခေတ်တွင် အများသတိပြုမိလာသည်။ ကျားမ တန်းတူညီမျှရေးဆောင်ရွက်ရေးအကျိုးဆက်အဖြစ် သတိပြုမိလာခြင်း ဖြစ်သည်။ သတိပြုမိလာသည့်အရက်မှာ

ဘာသာစကား အသုံးများတွင်
ယောက်ျားများဘက်သို့ ဘက်လိုက်သုံး
သည့် အသုံးများ တွင်ကျယ်နေသည်
ဟူသော အချက်ဖြစ်သည်။ လူ့အဖွဲ့
အစည်းတွင် အမျိုးသမီးများ၏ အခန်း
ကဏ္ဍကို အလေးမထားဘဲ ကျား-မ
ခွဲခြားဘက်လိုက်မှုများ ထင်ဟပ်နေ
သည့် အသုံးများကို ထောက်ပြဝေဖန်
ကြသည်။ အထူးသဖြင့် အမေရိကန်
ဣတ္ထိယဝါဒ၏ ဩဇာကြောင့် အင်္ဂလိပ်
ဘာသာစကားမှာ အခြားဘာသာ
စကားများထက် ပို၍ ဝေဖန်ခံရသည်။

အင်္ဂလိပ်စကားတွင် အခြားသူနာမ်
စား ကေဂုဏ်အသုံးမှာ ကျား-မ မခွဲဘဲ
သုံးနိုင်သော အသုံးမျိုး မဟုတ်ကြောင်း
'If anyone wants a copy, he can have
one' ဟူသော ဝါကျမျိုးတွင် မည်သူမဆို
(ကျားမ မရွေး) ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသော်
လည်း သုံးရာတွင် ယောက်ျားသုံးဖြစ်
သော 'he' ကိုသာ သုံးထားသည်ကို တွေ့
ရကြောင်း၊ ယောက်ျားရော မိန်းမပါ
ပါအောင် 'he or she' ဟု သုံးပုံမျိုးမှာ
လည်း စကားထောင့်နေသဖြင့် အဆင်
မပြေကြောင်း ဝေဖန်ကြသည်။ သို့ဖြင့်
ယောက်ျားမိန်းမ မရွေး သုံးနိုင်သော
နာမ်စားသစ်များ တီထွင်ရန် အဆိုပြုကြ
သည်။ ယင်းတို့မှာ tey, co, E, re, thon,
mon, heesh, ho, hesh, et, hir, jhe,
na, per, xe, po, person တို့ဖြစ်သည်။
သို့သော် ထိုနာမ်စားများကို ကျယ်ကျယ်
ပြန့်ပြန့် လိုက်မသုံးကြပါ။ 'co' ကို အမေ
ရိကန်အဖွဲ့အစည်း အချို့က သုံးပြီး 'na'
နှင့် 'per' ကို ဝတ္ထုရေးဆရာအချို့က
သုံးပါသည်။

စကားလုံးများတွင်လည်း
ယောက်ျားဘက် လိုက်သုံးသော စကား
လုံးများကို ထောက်ပြကြသည်။ The
man in the street, stone age man တို့မှ
'man' အသုံးမျိုးတို့ဖြစ်သည်။ Chairman
ကို chairperson, sales man ကို sales
assistant, postman ကို letter carrier
သည်ဖြင့် ပြောင်းသုံးကြသည်။

အိမ်ထောင်ပြုရာတွင် မိန်းမ၏
အမည်ကို မသုံးရတော့ဘဲ ယောက်ျား

၏နာမည်ကိုယူရပြီး Mr-Mrs ဟု သုံး
သည့်အလေ့ကို မယူတော့ဘဲ Ms ဟု
ပြောင်းသုံးသည်။ ယောက်ျား ကွယ်
လွန်သော မှုဆိုးမကို X's widow ဟု
သုံးလေ့ရှိသော်လည်း မိန်းမကွယ်လွန်
သော မှုဆိုးမကို Y's widower ဟု သုံး
လေ့မရှိခြင်းမှာလည်း ဘက်လိုက်မှု
တစ်ခု ဖြစ်သည်။ (မြန်မာစကားမှာ
လည်း ယောက်ျားအမည်ကိုသာ အဓိက
ဖော်ပြပြီး 'ဦး...နှင့်ဇနီး' ဟု မိန်းမကို
သာမန်ရည်ညွှန်းသည့်အလေ့ ရှိသည်။
(မိန်းမက ယောက်ျားထက် အရေးပါ
သော ပုဂ္ဂိုလ်မဟုတ်လျှင်မူ)။ မိန်းမ
အမည်ကို အဓိကဖော်ပြပြီး ဒေါ်...နှင့်
ခင်ပွန်း' ဟု သုံးလေ့ မရှိပါ။)

ကလေးများ၏ ကျောင်းသုံးစာအုပ်
များကို ကွန်ပျူတာဖြင့် စိစစ်သော
လေ့လာချက်တစ်ခုတွင် ယောက်ျားကို
ရည်ညွှန်းသော နာမ်စားများသည် မိန်းမ
ကို ရည်ညွှန်းသောနာမ်စားများ၏
လေးဆ အသုံးများကြောင်း တွေ့ရ
သည်။

ယောက်ျားနှင့်ရော မိန်းမနှင့်ပါ
သက်ဆိုင်ပါလျက် ယောက်ျားဘက်ကို
လိုက်သုံးသော အသုံးများကို စကား
ပြောရာမှာထက် စာရေးရာမှာ ပို၍ ထင်
ထင်ရှားရှား တွေ့ရသည်။ ထိုအသုံးမျိုး
တို့ကို ရှောင်ရန် မရည်ရွယ်ဘဲ ဘက်
လိုက်သုံးခြင်းများ မပြုမိရန် ပုံနှိပ်တိုက်
များ၊ ထုတ်ဝေသူများက လမ်းညွှန်များ
ထုတ်သကဲ့သို့ စာရေးဆရာများ၊ အယ်ဒီ
တာများကလည်း သတိထားကြသည်။
ဗြိတိန်တွင် လိင်ခွဲခြားမှု ဥပဒေ(၁၉၇၅)
ကဲ့သို့ ဥပဒေရေးရာ ပြောင်းလဲမှုများ
ပေါ်ပေါက်သကဲ့သို့ ဘာသာစကား
အသုံးများကိုလည်း လိုအပ်သလို
ပြောင်းလဲကြသည်။ ထို့အတူ ၁၉၈၄
ခုနှစ်တွင် အမေရိကန်၌ လူ့အားလုံးကို
ရည်ညွှန်းသော 'man' အသုံးများနှင့်
ယောက်ျားရော မိန်းမပါ ရည်ညွှန်းသော
'he' အသုံးများကို စူးစမ်းလေ့လာပြီး
အဖြေထုတ်ကြသည်။ ထိုအသုံးမျိုးများ
တဖြည်းဖြည်း အသုံးလျော့ နည်းလာ

ယောက်ျား
တစ်ယောက်နှင့်
မိန်းမတစ်ယောက်
တွဲပြီး
လမ်းလျှောက်သွားစဉ်
နောက်က
ယောက်ျား
တစ်ယောက်က
'ဟောလူ
ဘယ်သွားမလို့လဲဗျ'
ဟု
လှမ်းပြောသည်
ဆိုပါစို့
ထိုအခါမျိုးတွင်
ဘယ်သူက
ရည်ညွှန်မည်
ထင်ပါသလဲ

သည်ကို တွေ့ရသည်ဟု ဆိုသည်။
အမျိုးသမီး မဂ္ဂဇင်းများနှင့် သိပ္ပံမဂ္ဂဇင်း
များတွင် ထိုအသုံးများ သိသိသာသာ
လျော့နည်းလာသည်ဟု ဆိုသည်။

ကျားမ နှစ်မျိုးစလုံးပါအောင် 'he
or she' သို့မဟုတ် '(s)he' ဟု သုံးပုံမျိုး
များ ရှိနေသေးသော်လည်း ဗဟုဝစ်
ကိန်းပြ နာမ်စားဖြစ်သော they မှာ
ကျားမ နှစ်မျိုးစလုံးအတွက် သုံးနိုင်
သဖြင့် they ကို တွင်တွင်ကျယ်ကျယ်
သုံးကြသည်။ ဣတ္ထိယဝါဒ လှုပ်ရှားမှု
သည် ၁၉၇၀ လွန်နှစ်များတွင် လူအများ
အတွက် ထုတ်ဝေသော စာများတွင်
ဩဇာသက်ရောက်မှု ရှိလာသည်ကို
တွေ့ရသည်။

ကျား-မ ဘက်လိုက်သောစကား
(အထူးသဖြင့် ယောကျ်ားဘက်လိုက်
သောစကား (sexist language) ကို ရှောင်
သုံးနိုင်သည့် သာဓကများကို ဖော်ပြလေ့
ရှိကြသည်။ အချို့ကို ဖော်ပြရလျှင်-

- လူသားအားလုံးကို ရည်ညွှန်း
လျှင် 'man/ mankind' တို့ကိုမသုံး
ဘဲ 'humanity/ the human race'
တို့ကို သုံးပါ။

- တစ်ဦးတစ်ယောက်ကို ရည်
ညွှန်းလျှင် 'man' အစား 'person'
ကို သုံးပါ။

- ကျားမ မခွဲသော အသုံးများကို
သုံးပါ။ stewardess အစား flight
attendant, fireman အစား fire-
fighter, housewife အစား home
maker ဟု သုံးပါ။ ကျား-မ မခွဲ
သော အသုံးများကို ကျား-မ ဝိ
သေသများ ထည့်မသုံးပါနှင့်။

nurse ကို male nurse ဟု မသုံးဘဲ
nurse ဟုသာ သုံးပါ။

- ဝါကျထဲတွင် ကျားမခွဲသော
နာမ်စားများ၊ နာမ်ဝိသေသများ
ကို ရှောင်ရန်အတွက် ဗဟုဝစ်
(အများပြု) အသုံးကို သုံးပါ။

'Each student makes up his own
schedule' ဟု သုံးမည့်အစား
'Students make up

ကျား-မ
ဘက်လိုက်သုံးသော
အသုံးများ
မြန်မာစကား
တွင်လည်း
အတန်အသင့်
ရှိပါသည်
သို့သော်
ထိုအသုံးများကို
ပြုပြင်သုံးရန်
တောင်းဆိုသော
သဘောထားမျိုး
ထင်ထင်ရှားရှား
မတွေ့ရပါ။

their own schedules' ဟု သုံးလျှင်
သဒ္ဒါလည်းမှန်ပြီး ကျားမခွဲခြားမှု
လည်း မဖြစ်တော့ပါ။ ဗဟုဝစ်သုံး
ရန် အခက်အခဲရှိလျှင် 'he or she',
'his or her' ဟူသော အသုံးများ
လှည့်သုံးပါ။

ဆောင်းပါးအစတွင် မြန်မာစကား
ဖြင့် သာဓက ဆောင်ခဲ့ပါသည်။ အဆုံး
တွင်လည်း မြန်မာစကား သာဓကဖြင့်
ပင် နိဂုံးချုပ်ပါမည်။

ကျား-မ ဘက်လိုက်သုံးသော
အသုံးများ မြန်မာစကားတွင်လည်း
အတန်အသင့် ရှိပါသည်။ သို့သော် ထို
အသုံးများကို ပြုပြင်သုံးရန် တောင်းဆို
သော သဘောထားမျိုး ထင်ထင်ရှားရှား
မတွေ့ရပါ။ ရှေ့တွင် ဖော်ပြခဲ့သော

'လူ' ကဲ့သို့ပင် 'အမျိုးသား၊ ကျောင်း
သား၊ ဆရာ' ဟူသော စကားများမှာ
ကျားမ အားလုံး အကျုံးဝင်ပါသည်။
အသုံးပြုရာတွင်မူ ယောကျ်ားဘက်လိုက်
ပြီး သုံးခြင်းမျိုး ရှိသကဲ့သို့ ကျားမ၊ အား
လုံးအတွက် သုံးခြင်းမျိုးလည်း ရှိပါ
သည်။ 'ဟောလူ၊ ကိုယ့်လူ' တို့တွင် 'လူ'
သည် ယောကျ်ားကိုသာ ရည်ညွှန်းသော်
လည်း 'ဒီမြို့ကလူတွေက ဘာသာ
တရား ကိုင်းရှိုင်းကြပါတယ်' ဟု သုံး
လျှင်မူ 'လူ' သည် ကျားမအားလုံး ဖြစ်
သွားပါသည်။ 'ထွန်းထွန်းက ရှမ်းအမျိုး
သားပါ' ဟု သုံးလျှင် 'အမျိုးသား'
သည် ယောကျ်ားဘက်လိုက်သည့်
အဓိပ္ပာယ်ဖြစ်သော်လည်း 'အမျိုးသား
စိတ်ဓာတ်' ဟု သုံးလျှင် 'အမျိုးသား'
သည် ကျားမမရွေး အားလုံးဟု
အဓိပ္ပာယ်ရပါသည်။ 'ကျွန်တော်က
ကျောင်းသားပါ' ဟု သုံးလျှင် 'ကျောင်း
သား' သည် ယောကျ်ားဘက်လိုက်
သည့် အဓိပ္ပာယ်ဖြစ်သော်လည်း
'ကျောင်းသားအရွယ်မှာ ပညာသင်ကြ
ပါ' ဟု သုံးလျှင် 'ကျောင်းသား' သည်
ကျားမအားလုံး အကျုံးဝင်ပါသည်။
'ဒီကျောင်းမှာ ဆရာနည်းပြီး ဆရာမများ
တယ်' ဟု သုံးလျှင် 'ဆရာ' သည်
ယောကျ်ားဘက်လိုက်သော အဓိပ္ပာယ်
ဖြစ်သော်လည်း 'ဆရာကန်တော့ပွဲ' ဟု
သုံးလျှင် 'ဆရာ' သည် ကျားမအားလုံး
ပါသော အဓိပ္ပာယ် ဖြစ်ပါသည်။ မိန်းမ
ကို ရည်ညွှန်းကြောင်း ထင်ရှားစေရန်
'အမျိုးသမီး၊ ကျောင်းသူ၊ ဆရာမ' ဟု
လည်း ခွဲခြားသုံးနိုင်ကြောင်း အများ
အသိပင် ဖြစ်ပါသည်။

ကျားမ ဘက်လိုက်သုံးသော
စကားလေ့လာမှုသည် ဘာသာစကား
နှင့် လူ့အဖွဲ့အစည်း ဆက်စပ်လေ့လာမှု
တွင် စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကဏ္ဍတစ်ခု
ဖြစ်ပါသည်။

မောင်ခင်မင်၊ ရေး
Ref: David Crystal 1997,
Cambridge Encyclopaedia of
Language Contact

ရတနာတော်မှာလည်း အဲဒီလိုဖြစ်ရတယ် အဲဒီလိုဖြစ်ရတယ်

ရရှိဆိုတာလည်း
လူပြည်က
အပ်တစ်စင်းနဲ့
မြဟွာပြည်က
အပ်တစ်စင်း ထိဖို့က
လွယ်နိုင်သေးတယ်။
လူဖြစ်ဖို့က မလွယ်။
ခက်တယ်လို့ ဆိုကြတယ်။
အဲဒီတော့ ကျွန်တော်က
ရတောင့်ရခဲ လူ့ဘဝမှာ
ပျော်သလိုပဲ နေတယ်။
လောကဇာတ်ဆရာရဲ့
ဇာတ်ညွှန်းထဲမှာ
ကျွန်တော်တို့က အော်တို
က၊နေရတာ မိုလား။
ကိုယ်က ဘာလုပ်လုပ်
ကံကြမ္မာပဲတဲ့။
ဆိုးဆိုးကောင်းကောင်း
ကံကြမ္မာတဲ့။
မမျှော်မှန်းနိုင်တဲ့အရာတွေကို
မတွေးဘူး။
တွေးလိုလည်းရမှ မရတာ။
ဦးစွမ်းနဲ့ ဦးပေါ်ဦး
ဆုံတဲ့အကြောင်း
စာတစ်ပုဒ်မှာ ဖတ်ရတယ်။
ဦးစွမ်းကို ဦးပေါ်ဦးက
ဘုန်းကြီးကျောင်းက
ရေကန်အနက်ကို စကားမရှိ
စကားရှာပြီး မေးတယ်တဲ့။

ဥတိုင်းသာ
အကောင်ပေါက်ရင်
တစ်လောကလုံး
ငါးသလောက်ချည်းပဲ
နေမှာပေါ့တဲ့။
ကျွန်တော်က
အဲဒီအယူအဆကို
ကြိုက်တယ်။
ငါးသလောက်ဆိုတဲ့
သတ္တဝါက ခင်ဗျားတို့ပဲ
စဉ်းစားကြည့်
တစ်ကောင်လုံး
ဘာပစ်စရာရှိလဲ။
တစ်ကိုယ်လုံး ဥအထိ
စားကောင်းတာချည်းပဲ။
ငါးချေးတောင် အူထုတ်ပြီး
ငါးသလောက်ဖူးကို
ချက်စားကြသေးတာ။
လူတွေဖြစ်တာ
အလကား မဟုတ်ဘူးတဲ့။
ဖြစ်စရာရှိလို့ဖြစ်တာလို့
ဆိုကြတယ်။
ကျွန်တော့်မှာလည်း
အဲဒီလိုဖြစ်စရာရှိလို့
ဖြစ်လာတဲ့ကိစ္စတွေ
အများသား။
လူ့ဘဝဆိုတာ

ဦးဗုဒ္ဓက မသိဘူးလို့ ဖြေ
တယ်။ အဲဒီတော့ ဦးပေါ်ဦး
က အရှင်ဘုရားနဲ့ နီးတော့ သိ
လိမ့်မယ်ထင်လို့ပါ ဘုရားလို့
လျှောက်သတဲ့။ အဲဒီအခါ
ဦးဗုဒ္ဓက ဘာပြန်ပြောသလဲ
သိလား။ တော်တော် မှတ်
သားဖို့ကောင်းတယ်။ စကား
အရာမှာ အင်မတန် ကတ်ပြော
ပြီးတော်တဲ့ပညာရှိ ဦးပေါ်ဦး
တောင် လျှို့ဝှက်လာရတယ်
တဲ့။ နီးတိုင်းသာ သိရမယ်
ဆိုရင် ဒကာကြီးနှုတ်ခမ်းမွေး
ဘယ်နှပင် ရှိသလဲတဲ့။

ဦးဗုဒ္ဓမေးတဲ့ မေးခွန်း
ဦးပေါ်ဦး ဖျားသွားမှာ အမှန်။
သိပ်အဓိပ္ပာယ်ရှိပြီး ထိရောက်
တဲ့စကားပဲ။ နီးတိုင်းတော့
အကုန်သိဖို့ မလွယ်ဘူးဆိုတာ
ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်က
အဲဒီလို မလွယ်တဲ့အကြောင်း
တွေကို သိထားတော့ ဘာမှ
မတွေးတော့ဘူး။ ကြုံသလို
ဖြစ်သလိုနဲ့ ဘဝကို ရင်ဆိုင်ခဲ့
တယ်။

ပျော်ပျော်နေ သေခဲ၊
မော်တော်နေ ရေထဲ ဆိုသလို
ပေါ့။ ဘဝမှာ အေးဆေးပဲဆို
တဲ့ အထဲနဲ့ တစ်နှစ်တစ်တန်း
နဲ့ ဆယ်တန်းအောင်တော့
တက္ကသိုလ်ရောက်ရော။
တော်လဲ မတော်ဘူး။ ညံ့
လည်း မညံ့ဘူး။ ညံ့တာရဲ့
အထက်မှာကပ်ပြီးတော့ နေ
နေတာဆိုတော့ မထင်မရှား
လူ့ဘဝကလေးကိုပဲ မထင်
မရှား ဖြတ်သန်းခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်တော်မှာ ဉာဉ်တစ်
ခုရှိတယ်။ မျက်လုံးထဲ အချိုး
မပြေ ထောင့်မကျိုးရင် ကျပ်
ပေးတတ်တာ။ တက္ကသိုလ်
ရောက်တော့ အပြင်ဆောင်မှာ
နေတယ်။ အိမ်က တောင်

ဘာပဲပြောပြော
လူနောက်ရှိရင်
စိတ်
မချမ်းမြေ့စရာတွေ
ကင်းပျောက်ပြီး
ပျော်ရွှင်
သွားတတ်တာတော့
အမှန်ပဲ
ရယ်သောသူဟာ
အသက်
ရှည်ပါတယ်

သာတဲ့မိသားစု မဟုတ်တော့
ကျွန်တော့်ကျောင်းစရိတ်ကို
လောက်ရုံငရဲပဲ ပိုက်ဆံပို့နိုင်
တယ်။

ချွေတာရေးက ကျောင်း
စ၊တက်ကတည်းက ကျင့်သုံး
နေရတဲ့ နည်းပညာပဲ။ ချိုကုပ်
ရှိရာ ချိုကုပ်လာဆိုသလို
ကျွန်တော်တို့အဆောင်မှာ
ကျွန်တော်တို့လို လူတွေချည်း
ပဲ။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တော့
ထိုင်နိုင်တယ်။ လက်ဖက်ရည်
ဖိုးတော့ မတတ်နိုင်ဘူး။ အဲဒီ
မှာ အရာရှိသား ငွေကြေးသုံး
စွဲနိုင်သူ ကျောင်းသားတစ်
ယောက် ကျွန်တော်တို့နဲ့

သူငယ်ချင်း လာဖြစ်တယ်။
ဒီကောင်ကလူချော၊ ဖွန်
ကလည်း အတော်ကြောင်
တယ်။ ကျွန်တော်တို့
အဆောင်မှာ ကျွန်တော်က
စာလေးဘာလေးရေးတော့
သိကြတဲ့အတိုင်း လာပြီး
ချဉ်းကပ်တာပေါ့။ ပြီးတော့
ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်း
တွေကလည်း လူပျော်တွေ။
စိတ်ညစ်စရာဖယ်ပြီး ရယ်
စရာမောစရာတွေနဲ့ ပျော်ဖို့
ကောင်းအောင် နေနေတာ။
ရည်းစားထားဖို့ စိတ်မဝင်စား
သေးတော့ အတန်းပြီးရင်
အဆောင်။ ဒကာရှိရင် လက်
ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်၊ လမ်းပေါ်
က ကောင်မလေးတွေကို စ၊
လိုက်နောက်လိုက်နဲ့ ကိုယ့်ဘုံ
ကိုယ့်နန်းနဲ့ ဟုတ်နေတာပဲ။

နောက်ပြီး ကျွန်တော်တို့
အဆောင်မှာပဲ ထန်းလျက်၊
ပဲလှော်အမြဲ ရှိ နေသလို
သောက်ရေကလည်းအပြည့်။
ဘာလိုသေးလဲ။ ပဲလှော်စား၊
ထန်းလျက်ငုံ၊ ရေသောက်၊
ဗိုက်မှောက်နေတဲ့ကောင်တွေ။
ကျွန်တော်တို့အားလုံး ဖဲတော့
တော်တော်ရိုက်ကြတယ်။
ပိုက်ဆံမရှိတဲ့ကောင်တွေဆို
တော့ ပိုက်ဆံကြေးတော့
မဟုတ်ဘူး။ ထုံးဘူးအလယ်
ချပြီး ထုံးတို့ကြေး ရိုက်ကြ
တာ။

အိမ်က ပိုက်ဆံရောက်
တာနဲ့ ထမင်းဖိုးပေး၊ ကျောင်း
လခသွင်း အပြန်လမ်းအတွက်
ခရီးစရိတ်ချန်၊ ကျန်တာကို
တစ်ဆောင်လုံးကလူတွေခေါ်
ပြီး ဆိုင်ထိုင်၊ နောက်နေ့ ပလု
ပဲ။ အပြန်လမ်းစရိတ်က လွဲ
ပြီး ငွေကြေးက ပလုတ်တုတ်
ခေါက်နေပြီ။ ဆေးလိပ်၊

ကွမ်းယာက အိမ်ကရဲ့တဲ့
ရိက္ခာတွေဆိုတော့ အငြိမ်းပဲ။
သူ့ဟာနဲ့သူ၊ ကိုယ့်ဟာနဲ့ကိုယ်
ဟုတ်နေတာပဲ။ ငြိမ်းအောင်
နေတယ်ပဲ ပြောရမလား။

ကျွန်တော်က ကျောင်း
မှာ လက်ကမ်းစာစောင်လေး
တွေထဲ အဲဒီတုန်းက ကဗျာ
လေးဘာလေးတွေရေးနေပြီ။
ရူးစ၊ပြုနေပြီပေါ့။ တက္က
သိုလ်မှာ ကဗျာတွေ ဘာတွေ
ရေးဖြစ်တာ အထက်တန်း
တုန်းက နံရံကပ်စာစောင်တွေ
မှာ ကဗျာတွေ ဘာတွေ
ရေးတာသိတဲ့ သူငယ်ချင်းက
လုပ်ရအောင် ထုတ်ရအောင်
ကွာ ဆိုပြီးဖြစ်သွားတာ။
တက္ကသိုလ်ဆိုတော့ လူစု
ရတာ မခက်ဘူး။ ဝါသနာရှိ
သူတွေ တစ်ခဏချင်း စုမိ
သွားတာပဲ။ တစ်ယောက်
ဘယ်လောက်ဆိုပြီး ဝိုင်းစုဝိုင်း
လုပ်နဲ့ ကဗျာစာအုပ် ဖြစ်သွား
တာပဲ။ အဲဒီတုန်းက ငွေပို့
ငွေလှူ မရှိတော့ ဆွဲကြီးပေါင်၊
လက်စွပ်ပေါင်၊ နာရီပေါင်၊
ကာကူလေတာ ပေါင်ပြီး
ထုတ်ကြတယ်။

စာအုပ်ဖြစ်သွားတော့
တစ်ယောက် အုပ်ရေ ဘယ်
လောက်ဆို ခွဲယူပြီး ရောင်း
တယ်။ မျက်နှာပြောင်တဲ့
ကျွန်တော်က အုပ်ရေ လေး
ငါးဆယ်လောက်တော့ ခဏ
ရယ်ပါ။ လူနောက်ဆိုတော့
လူသိများတယ်။ အုပ် လေး
ငါးဆယ် ခဏပဲ။ ပေါင်ထား
တာပြန်ရွေးပြီး သူငယ်ချင်းတွေ
တောင် လက်ဖက်ရည်တိုက်
နိုင်သေးတယ်။ တက္ကသိုလ်ဆို
တာ ယဉ်ကျေးမှုရှိတဲ့နေရာ
တာ ပြန်စဉ်းစားမိရင် လူနောက်
တောင်လွမ်းမိတယ်။ အဲ

ပြည်တက္ကသိုလ်ကြီးကတော့ ရာသီအလိုက်ပန်းတွေနဲ့ မျိုးဆက်သစ်တွေနဲ့ မျိုးဆက်သစ်တွေ ဆက်လို့။

လူ နောက် ဆို လို့ ကျွန်တော့်ကို လူရှင်လူပွေလို့ မထင်စေချင်ဘူး။ ချစ်စရာကောင်းအောင် ပျော်ရွှင်ဖွယ် နောက်တာပဲ။ နောက်ပြီး လူနောက်ဆိုတဲ့အကြောင်း ပြောရဦးမယ်။ သရေခေတ္တရာ ပျူခေတ်က ရွှေနဲ့ လုပ်ထားတဲ့ ရွှေရုပ်ငါးရပ်ကို တူးဖော်တွေ့ရှိခဲ့တယ်။ ဗိုတီးသူ၊ က၊ သူ၊ လင်းကွင်းတီးသူ၊ ပုလွေမှုတ်သူနဲ့ လူနောက်ဆိုတာ အဲဒီခေတ်ကတည်းက ရှိလာတာ။ ဘာပဲပြောပြော လူနောက်ရှိရင် စိတ်မချမ်းမြေ့စရာတွေ ကင်းပျောက်ပြီး ပျော်ရွှင်သွားတတ်တာတော့ အမှန်ပဲ။ ရယ်သောသူဟာ အသက်ရှည်ပါတယ်။

ဆိုပါစို့။ အဲဒီလို ကဗျာစာအုပ်လေးထုတ်မိတာကနေ ကျွန်တော်စာရေးတာကို သိပြီး တကယ်ကို စာရေးဆရာ ကျွန်တော် ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ဖြစ်ပုံက ဒီလို-

ရည်းစားစာတစ်စောင်ကို လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်နဲ့ ထမင်းတစ်နပ်စာ။ ငွေကြေးအားဖြင့် ၁၀၀ ကျပ်။ အဲအချိန်ကပါ။ လက်ဖက်ရည်က ၇ ကျပ်၊ ထမင်းက ကျပ် ၈၀။ ကျန်တာကို ဆေးလိပ်သောက်၊ ကွမ်းစားလို့ရတယ်။ အပီထည်တွေ က အများသား။ မိဖြူ၊ မိနီ၊ မိဝါ၊ နီလာ၊ ကြည်ပြာ၊ သီတာစုံလို့ အရောင်အသွေးမျိုးစုံပါပဲ။ အဲဒီ အရောင်အသွေးတွေကိုလည်း လေ့လာရတယ်။ ပြီး

တော့ အပ်တဲ့သူ ပြောတဲ့ စကားနားထောင်ပြီး အငှားခံစားရတာ။

ဝဋ်ဒုက္ခက ကြီးတယ်။ ဗလာစာအုပ်နဲ့ လူစာရင်း ကောင်မလေးတွေ စာရင်းကအစ မှတ်ထားရတယ်။ လူထပ်မှာစိုးလို့ရယ်ပါ။ နောက်ပြီး ဘယ်သူတုန်းက ဘယ်လိုရေးထားတာက အစ သမိုင်းကြောင်းကို နှုတ်နဲ့ မှတ်ထားရသေးတယ်။ ထပ်နေရင် ဒုက္ခရောက်မှာ။ အဲဒီကာလတုန်းက ပြည်တက္ကသိုလ်က နှလုံးသားရပ်ဝန်းစာတမ်းက ကျွန်တော့်ဆီမှာ ခုထိ ရှိနေတုန်း။ လုံးဝရှိမန့်တစ်စစ်စစ်တွေပဲလေ။

အဆောင်က သူငယ်ချင်းတွေကလည်း စိတ်ချရတယ်။ ကောင်မလေးတွေ အကြောင်း ရသရွေ့ စုံစမ်းပေးတယ်။ အလုပ်လက်ခံတဲ့ ဘိုသောင်းက ကျွန်တော်တို့ထဲမှာ ဆရာပဲ။ ဒီကောင်က လူရိပ်လူကဲခတ်ပြီးမှ၊ ခိုင်မှ အလုပ်လက်ခံတာ။ အဲဒီလို အခြေအနေမှာ အရာရှိသား၊ သူဌေးသားလေး ရောက်ချလာတယ်။ အဲဒီခေတ်က မာစတာဂျစ်နဲ့ ကျောင်းတက်တာ။ ပိုက်ဆံရှိတယ်။ အရာရှိသား ကားစီးနိုင်တော့ ကောင်မလေးတွေ ဝိုင်းနေတာ။ အဲဒီကောင်က ကြိုက်တဲ့ကောင်မလေး ခေါင်းခေါက်ယုံလို့ရတယ်။ အဲဒါကို အဲဒီကောင်က တွဲရဲပဲ။ အဲဒီကောင်မှာ အသည်းစွဲနေတဲ့ သူတစ်

ယောက်က ရှိနေတယ်။ လူဆိုတာလည်း ဝဋ်ကြွေးက ရှိနေတာကိုး။ အနားက ကောင်မလေးတွေထက် မြန်မာစာဌာနက ကျူတာမမကိုမှ ခိုက်နေတယ်။

မမ မမ ဖြစ်နေပြီဆိုတဲ့ သီချင်းထဲကအတိုင်း။

က ပျူ တ ဘ မ မ က ကျွန်တော်တို့ထက် သုံးလေးနှစ်ပဲကြီးတာ။ တကယ့် လုံးကြီးပေါက်လှ။ စိုးမြတ်သူစာဆိုက်နဲ့ မာနကလည်း ကြီးတယ်။ မာနကြီးရုံတင်မဟုတ်သေးဘူး။ ပညာလောဘကလည်း ကြီးသေးတယ်။ ကျူတာမမက ကျွန်တော်တို့ကောင် အရာရှိသားရဲငယ်ချစ်ဖြစ်တဲ့အပြင် ကျူတာမမအဖေက ကျွန်တော်တို့သူငယ်ချင်းအဖေရဲ့အထက်က အရာရှိသမီးဖြစ်နေတယ်ဆိုတော့ ပွဲက အတော်ကောင်းနေပြီ။ ဒီပရောဂျက်က စိတ်ဝင်စားစရာ။

ဒီကောင် ဆယ်တန်းနှစ်မှာ ကျူတာမမကတက္ကသိုလ်မှာ။ ဒီကောင်ကို စာတောင်လာပြပေးတယ်လို့ သိရတယ်။ အခုတော့ ကျွန်တော်တို့ကောင်ရွှေသမင်ပဲ ဖမ်းရတော့မလို့လေးပဲ ပြေးတင်ရတော့မလို့ ဖြစ်နေတော့ နှလုံးသားရေးရာအကြံပေး ဘိုသောင်းဆီ ရောက်လာတာကနေ ကျွန်တော်က စာချွန်တော် ရေးဖြစ်ခဲ့ရတာ။

ကျူတာမမအကြောင်း ကျွန်တော်က သိပ်မသိဘူး။ နာမည်က ဒေါ်ဆုထက်လို့ဝဲတဲ့။ ဘိုသောင်းပြောမှ သိရတာ။ နောက် တချို့ဟာတွေက နေလင်း ပြောသမျှ နား

ထောင်ပြီး သိရတာတွေ။ တီချယ်ဒေါ်ဆုထက်လို့ဝဲ လှတယ်ဆိုတဲ့သတင်းက ဟိုးအရင်ကတည်းက သဲ့သဲ့တော့ကြားနေရတာ။ ကျွန်တော်မမြင်ဖူးခဲ့တာတော့ အမှန်ပဲ။

နေလင်းနဲ့ ဘိုသောင်းပဲ ကျူတာမမဆီ သွားသွားပတ်တာ။ ကျွန်တော်က ပါမသွားဘူး။ စာရေးပေးဖို့ပဲ။ ဘိုသောင်းပြောသမျှ၊ နေလင်းခံစားရသမျှကို ရေးရုံပဲ။ နေလင်းက သူဌေးသားအရာရှိသားလို့သာပြောရတာကပ်စေးတော့ တော်တော်နည်းတယ်။ သူပုံစံက အမေရိကန်စစ္စတန်။ လက်ဖက်ရည်ခိုင်ထိုင်ရင် သူ့ဖိုသာ သူရှင်းတတ်တယ်။ သူများသောက်တာကို လူမှုရေးအရ လောကွတ်တောင် မလုပ်ဘူး။

နေလင်း အကျင့်တစ်ခုရှိတယ်။ သူ့အင်္ကျီကို အမြဲသ၊ နေတတ်တာ။ ကျွန်တော်ရည်းစားစာရေးပေးရင် ဈေးက ဆစ်တတ်သေးတယ်။ တစ်ခါတလေ အကြွေးချန်ထားသေးတယ်။ ကြာလာတော့ ဒီကောင်အတွက် လုပ်ပေးရတာ စေတနာ မပါတော့ဘူး။ အဲဒီလိုဆိုရင် နေလင်းက လိုက်ချောပြီး ငိုပြတော့ရေးပေးရပြန်ရော။ ဒီလိုနဲ့ သံသရာလည်ရင်း နောက်ဆုံးနှစ်အထိ ရောက်သွားကြတယ်။ ကျူတာမမနဲ့ နေလင်းက အဆင်မပြေသေးဘူး။ ဇာတ်မျှောကြီး။ နေလင်းက ကျောင်းပြီးခါနီးလေ ဖင်ဓားယမ်းလာလေဖြစ်လာတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ထမင်းတောင် မစားရသေးတဲ့ အချိန်လို့

သူကအတင်းလာပြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်ဖို့ လာခေါ်တယ်။ ကျွန်တော်တို့မှာ ပိုက်ဆံမရှိ။ သူကပြောချင်ရာရင်ဖွင့်ပြီး သူ့လက်ဖက်ရည်ဖိုး သူ ရှင်းပြန်တယ်။

ကြာလာတော့ ကျွန်တော်တို့ မခံစားနိုင်ဘူး ဖြစ်လာတယ်။

ဘိုသောင်းက နေလင်းရောက်လာရင် နေလင်းလုပ်သလို အင်္ကျီသုတ်တယ်။ နေလင်းလုပ်တတ်တဲ့ဟာတွေကို ကျွန်တော်တို့ လိုက်လုပ်ကြတယ်။ နေလင်းက နားထဲနှိုက်ပြီး နမ်းတတ်တယ်။ ဆံပင်ကို ကုတ်တတ်တယ်။ ချေးတွန်းပြီး ချေး(ကြေး)ကို လုံးတတ်တယ်။ ဒါတွေကို အကုန်လိုက်မှတ်ပြီး တစ်ဖွဲ့လုံး နေလင်းရှေ့မှာ လိုက်လုပ်ကြတယ်။

နေလင်းက သူ့အလေ့အထတွေကို ကျွန်တော်တို့ လုပ်တော့ကြောင်သွားတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း ဘာရည်ရွယ်ချက်မှ မရှိဘဲ အပျော်သဘောနဲ့ လျှောက်လုပ်ကြတာ။ နေလင်းက ဘာမှန်းမသိဖြစ်ပြီး မအူမလည် ဖြစ်နေပုံကို ကြည့်ပြီး လူစုံရင် ဟားကြတာပေါ့။

ကျွန်တော်တို့ကလည်း နေလင်းရောက်လာတိုင်း လိုက်လုပ်နေကြတာ။ ဒီလိုနဲ့ စာမေးပွဲဖြေခါနီး ကျူတာမမ ဒေါ်ဆုထက်လှိုင် အိမ်ထောင် ပြုသွားတော့ နေလင်း ကြေကွဲပြီး ကြောင်သွားပါတော့တယ်။

နေလင်းဆိုတဲ့ကောင် တကယ့်ကို ရူးသွားတာ။ နောက်ဆုံးနှစ်တောင် မဖြေ

လိုက်နိုင်တော့ဘူး။ အဲဒီကတည်းက ကျွန်တော်တို့နဲ့လည်း မတွေ့တော့ဘူး။ အခုထိပဲ။ သူငယ်ချင်းတွေဆုံတော့ ဒီကောင်အကြောင်း သတိရပြီး ပြောကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကိုပဲ သူက အကြွေးဆပ်သွားတာလား၊ ကျွန်တော်တို့ကပဲ သူ့အပေါ် အကြွေးတင်သွားသလားတော့ မသိ။

အကြွေးရှိရင်တော့ ဆပ်ရမှာ အသေအချာပင်။ ကျူတာမမ ဒေါ်ဆုထက်လှိုင်က အခုမှာတော့ ပါမောက္ခတောင် ဖြစ်နေပြီ။ သူ့အမျိုးသားက ကျွန်တော်တို့ဆရာရင်းဆိုတော့ အဆက်အသွယ် မပြတ်ဘူး။ မိသားစုလိုပဲ။

တစ်ရက်တော့ ဆရာဆီသွားလည်ရင်း ဒေါ်ဆုထက်လှိုင်နဲ့ ဆုံတော့ ရယ်ရင်းမောရင်း ကျောင်းတုန်းက အကြောင်းတွေ ပြောဖြစ်ကြတယ်။ ဟိုဟာ ဒီဟာတွေ ပြောရင်း ရည်းစားစာတွေ ဘက်ဆီ ရောက်သွားတယ်။ အဲဒီမှာ နေလင်းပေးတဲ့စာတွေက ကျွန်တော်ရေးတာလို့ ပြောလိုက်တော့ ဆရာမက တအံ့တဩနဲ့ မောင်နေလင်း အဲဒီလောက် မရေးနိုင်ပါဘူးလို့တော့ အထင်သားလို့ ပြောတယ်။

အဲဒီတော့ ဆရာက ဒီကောင်ရေးတာမှန်းသိလို့ မင်းမှာ သိမ်းထားတဲ့ အဲဒီစာတွေကို ငါက ရှိသေးလားလို့ မေးတာပေါ့ကွတဲ့။ အဲဒီတော့ ဆရာမက စာတွေကို ထုတ်ယူလာပြီး ကျွန်တော့်ရဲ့ ဆရာကို ပေးတယ်။ ပြီးတော့ ဆရာမက

မောင်နေလင်း ရူးသွားတာ ငါ့ကြောင့် ထင်နေတာ ကိုတိုးရ။ ဘယ်ဟုတ်မလဲ မင်းရေးပေးတဲ့ စာတွေကြောင့် ကိုးတဲ့။ ရင်ထဲ ဘယ်လို တွေးပြီး ခံစားရမလဲ။ လူနောက်တော့ ဟုတ်တယ်။ လူရှုပ်တော့ မဟုတ်ဘူး။ ဝမ်းနည်းဖွယ်ရာတွေကို ကြိုပြီး တွေးမှ တွေးမထားတာ။ ဒီလိုဖြစ်မှန်းသိရင် ဘယ်လုပ်ပါ့မလဲ။ ဆရာမ ဒေါ်ဆုထက်လှိုင်ရော၊ ကျွန်တော်ရော အပြစ်တော့ ရှိတယ်။ ဆရာလည်းပါတယ်။ သူငယ်ချင်းတွေလည်း ပါတယ်။ နောက်ဆုံး တကယ် အပြစ်ရှိသူက နေလင်းပဲ။ မနိုင်တာကို ရှုံးမှန်းမသိဘဲ သွားတိုက်တာလေ။ မျှော်လင့်သလို ဖြစ်မလာတော့ ကွဲတာပေါ့။

ကျွန်တော့် ရင်ထဲမှာတော့ 'သူတစ်ပါး ပျက်စီးစေသောသူသည် တစ်ချိန်ကျလျှင် ကိုယ်၌လည်း ပျက်စီးတတ်၏' ဆိုတဲ့ စကားကို မှတ်သားခဲ့ ယူထားဆဲ။ ကြွေးလို့ သတ်မှတ်ထားရင် ဆပ်ရမည်။ မသတ်မှတ်ဘူး၊ ဒါ ကြွေးမဟုတ်ဘူးလို့ ယူမှတ်လို့မရ။ ရူးသွားပြီး သေပြီလား၊ အခုထိ ရှင်နေတုန်းလားတော့ မသိ။ ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းများအားလုံးကတော့ အခုထိ သူ့ကို နောက်ခံသလို လူရှေ့သူရှေ့မရှောင် နေလင်းလုပ်သလို အင်္ကျီကို ပြုပြင်သုတ်နေဆဲ။ နားနှိုက်နမ်းဆဲ၊ ချေးတွန်းပြီး ချေး(ကြေး)ကို လုံးနေဆဲဆိုတော့...

တိုးနှောင်မိုး

အယ်ဒီတာအဖွဲ့

အခန်း (၄-၀၁)
တိုက်အမှတ် ၁၇
၅၂လမ်း
(အောက်ဘလောက်)
ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်
ရန်ကုန်
ဖုန်း-၀၁-၉၀၁၀၅၀၁
E-mail:
nyeinfamily@gmail.com

စာနဒီစာအုပ်တိုက်

စာနဒီစာအုပ်တိုက်မှ ထွက်ရှိပြီး စာအုပ်များ

■ ဆွဘေရီအဖွဲ့ဝင်ရှိယ(စောင့်စွန်း)

မဟာသွေးစည်းမှုအောင်ပွဲနှင့် အာဇာနည်တို့လာရာလမ်း / ၉၀၀ -
ကမ္ဘာ့ကလေးခြင်္သေ့ပြိုင်ပွဲလေးစေ့သောသမ္မတနှင့်
သံယုဒကျေးဇူး / ၂၀၀၀ -

■ နိုဗို(ဒဿန)

အနုပညာအာရုံစူးစူးနှင့် အနုပညာဝေဖန်ရေး
Aesthetics and Philosophy of Art Criticism
by Jerome Stolnitz / ၂၂၀၀ -

■ နုထွန်း

အနုပညာကလေး မပွင့်သေးသောဘုရားများအား
နှိုင်းသင့်မသင့်နှင့် ဘာသာရေးမြတ်တုံ့များ / ၁၂၀၀ -
သီလဝံနှင့် သီဟိုဠ်မေတ္တာတုံ့များ / ၁၅၀၀ -

■ နုထွန်း(ဝေကြီးဟောင်း)

မိုးတွင်းပျောက်စေဆရာကြီး ရုပ်ပြောင် / ၂၀၀၀ -

■ အာဖရိကန်စာအုပ်

အာဖရိကန်စာအုပ် / ၇၀၀ -

■ အာဖရိကန်စာအုပ်

အာဖရိကန်စာအုပ် / ၇၀၀ -
အာဖရိကန်စာအုပ် / ၇၀၀ -
အာဖရိကန်စာအုပ် / ၇၀၀ -

■ အာဖရိကန်စာအုပ်

အာဖရိကန်စာအုပ် / ၇၀၀ -

■ အာဖရိကန်စာအုပ်

အာဖရိကန်စာအုပ် / ၇၀၀ -
အာဖရိကန်စာအုပ် / ၇၀၀ -

■ အာဖရိကန်စာအုပ်

အာဖရိကန်စာအုပ် / ၇၀၀ -
အာဖရိကန်စာအုပ် / ၇၀၀ -

■ အာဖရိကန်စာအုပ်

အာဖရိကန်စာအုပ် / ၇၀၀ -
အာဖရိကန်စာအုပ် / ၇၀၀ -

■ အာဖရိကန်စာအုပ်

အာဖရိကန်စာအုပ် / ၇၀၀ -

■ အာဖရိကန်စာအုပ်

အာဖရိကန်စာအုပ် / ၇၀၀ -

■ အာဖရိကန်စာအုပ်

အာဖရိကန်စာအုပ် / ၇၀၀ -

■ အာဖရိကန်စာအုပ်

အာဖရိကန်စာအုပ် / ၇၀၀ -

■ အာဖရိကန်စာအုပ်

အာဖရိကန်စာအုပ် / ၇၀၀ -

■ သာထက်အောင်

ကျေးဇူးသမီး၊ ငွေသမီး၊ ငွေသမီး၊ သူတို့၏ ကျွန်တော့်အတွက်အကြံ
(ဩစတေးလျအတွက်အကြံအစည်များ) / ၃၅၀၀ -

■ ဒဂုန်တာရာ

ကိုအောင်ဆန်း (ပိုင်ဆိုင်ခွင့်အတွက်အကြံအစည်များ) / ၄၅၀၀ -

■ ဒေါက်တာရှုမိုးသိန်း

၂၀၁၅ ခုနှစ်အလွန် NLD နှင့် သမ္မတတော်လှမ်း / ၂၅၀၀ -

■ မောင်သိင်္ခ

ရုပ်ပွားတော်တို့ကွယ်မှုနှင့် အကျိုးအာနိသင်များ / ၂၅၀၀ -

■ ဂဏ္ဍာသီရိ

ရုပ်ပွားတော် / ၁၀၀၀ -

■ နှစ်ဖက်လှ ဦးကျော်လွင်

ဒုဒ္ဒယဉ်ကျေးမှုဆိုင်ရာအမေးနှင့်အဖြေနှစ်ထောင် / ၂၅၀၀ -
နှစ်ဘက်လှ တက္ကသိုလ်တရားများ / ၄၀၀၀ -
မျက်မှောက်ခေတ်ဘာသာရေးနှင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ သုံးသပ်ချက် / ၁၂၀၀ -

■ စာပေမောင်မြင့်

ကန်သာရေချိုင့်မှာ In the Pond by Ha Jin / ၁၅၀၀ -

■ ပေလေးဝင်းနတ်မိကျော့ အဖွင့်ဆရာမ

မေတ္တာစစ်သည်တော် / ၅၀၀၀ -

ယခုထွက်ရှိသည့် စာအုပ်များ

■ နေလင်းဆင်း

ဝိဘတ်လိုက်သော အသုံးများ စကားလုံးများ / ၁၀၀၀ -
ကြိယာရေးနည်းများ VERB PATTERN / ၃၀၀၀ -

■ နှစ်ဘက်လှ ဦးကျော်လွင်

ဒုဒ္ဒယဉ်အမြဲတေ / ၄၀၀၀ -

■ လင်းထိုက်

တရားမျှတလွတ်လပ်ခြင်းနှင့် မသွေဒွါခြင်း / ၁၀၀၀ -

■ စာပေမောင်မြင့်

မိုင်းစာ မိုင်းဘဝ မိုင်းစိတ်ဓာတ် / ၂၅၀၀ -

■ ရဲသူမိုး

အနိရုဇ်တို့တောတွ ပညာစေတီဆောင်းပါးများ / ၁၂၀၀ -

■ စာပေမောင်မြင့်

နိဘယ်ဆရာတရားဆရာ ဂန္ဓမာနှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ / ၁၅၀၀ -

■ ကျော်စွာမိုး

ပြည်သူတွေကို တောင်းပန်ရမယ်နှင့်
ဝိလ်ရှပ်ဆင်းညွန့်ကိုလိုနီကြမ်းပြင်သုတေသနနှင့် ရဲသူမိုး
အပါအဝင်အခြားအင်တာဗျူးများ / ၃၅၀၀ -

၂၂ ရှေး-စာနဒီစာအုပ်တိုက်၊ အမှတ်-၉၇၃၊ ပျဉ်းမမြိုင်လမ်း၊ ၃၄ ရပ်ကွက်၊ မြောက်အပိုင်း၊ ကုန်းကြမ်း

ဖုန်း-၀၉ ၅၀၇ ၁၁၉၆၊ ၀၉ ၅၀၇ ၁၁၉၇။

စာပိုင်တစ်ပိုင် ရှာမတွေ့သဖြင့် ခေါင်းတောက်နေသော မျက်လုံးအစုံနှင့် လက်တစ်စုံက
မိရိုးနှစ်လုံးကို အထက်အောက် ခြောင်းဆန်အောင် ရှာခဲ့ပြီးသည့်နောက် ရှိနိုင်မည့်နောက်ဆုံးနေရာ
ဖြစ်သည့် လစ်ကိုမိရိုးအပုလေးကိုသာ ဦးတည်လိုက်တော့၏။ ကျွန်ုပ်မရုံးခန်းထဲတွင် မိရိုးသုံးလုံး
ရှိပါသည်။ မိရိုးတိုင်းမှာ စာပိုင်များ၊ စာအုပ်များ၊ စာရင်းစာယာများ၊ ဗုံနှိပ်ပလင်များဖြင့် ပြည့်ကျပ်
လျက်ရှိ၏။ အကြိမ်ကြိမ် ရှင်းလင်းပစ်ပေမဲ့ အချိန်တန်လျှင် ပြန်ပြည့်သွားတတ်စမြဲ မိရိုးများပင်။
မိရိုးများတွင် နှစ်အလိုက်၊ ကဏ္ဍအလိုက် အကြောင်းအရာအလိုက်၊ အမျိုးအစားအလိုက် လုပ်ငန်း
ခွဲဝေထားရှိရင်း အယ်ဒီတာချုပ်၏ ပိုင်၊ အုပ်ချုပ်မှု အယ်ဒီတာ၏ ပိုင်၊ အယ်ဒီတာအဖွဲ့၏

ယဉ်တာဝန်များ နှစ်ဝေခြင်း

ငွေစာရင်းရှင်းတမ်း၊ ဝန်ထမ်းများသို့ လျှောက်ဒါန်းမှု ပိုင်၊ ရုံးအသုံးစရိတ်၊ မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်များ၊ မူရင်းလက်
ရေး၊ ကွန်ပျူတာပစ္စည်းများ၊ ဝတ္ထုစာအုပ်များ၊ မဂ္ဂဇင်း စာအုပ်များ၊ အထပ်လိုက် အဆင့်လိုက်
ထားရှိသော နှစ်အလိုက် ထုတ်ဝေပြီး မဂ္ဂဇင်းများ ရှိနေပါ၏။ ကျွန်ုပ်မလောက် အနုစိတ်မှတ်တတ်
သူသည် ကိုယ်ရေးမှတ်တမ်းပိုင်ကို ဤမျှလောက် မေ့လျော့ရာ မရှိပေ။ သို့သော် မတွေ့တာတော့
ဘာမှမတတ်နိုင်ပေ။ တွေ့နိုင်ခြေရှိသည့် ဗီရိုပုလေး၌ စာရေးကိရိယာများ၊ စာတပ်မှတ်တမ်းများ
အောက်တွင် ဖြစ်နိုင်ကောင်း၏။ ကျွန်ုပ်မ၏လက်အောက်က ဗီရို ပထမဆင့်ကို စီးဖွင့်၏။ ဘာမှမတွေ့
အပေါ်ဆုံးမှာ အလွတ်ဖြစ်နေ၏။

မိုးမိုး

မကျေနပ်သောစိတ်ဖြင့် ဒုတိယထပ်ကို ဖွင့်သည်။ အဆင့်တွေ ဆယ်ဆင့်လောက်ပါသော ဗီရိုကို ဝယ်ပြီးကတည်းက အထပ်လိုက် စာတွေကပ်ထားပေမဲ့ အချိန်တန်လျှင် ဟိုအဆင့်ထဲ ဒီပစ္စည်းရောက်ကံ၊ ဒီအဆင့်ထဲဟိုပစ္စည်းရောက်ကာ ရောထွေးမြဲဖြစ်သွား၍ ထုံးစံအတိုင်း အစဉ်လိုက်ရှာခြင်းသာ မှန်ကန်သည်ဟု ကျွန်မမှတ်ယူထားလေ၏။ ဒုတိယအဆင့်မှာ ဓာတ်ပုံမှတ်တမ်းစာအုပ်များ။ မတွေ့။ တတိယအဆင့်ကျတော့ ကျပ်နေပြီး ကျီခနဲတောင် မြည်၏။ ဗီရိုကြီးဖွင့်တုန်းကလည်း တံခါးချက်က သော့ဖြင့် ဖွင့်ပေမဲ့ ပြောင်းရွှေ့စဉ်က ဟ၊နေ၍ ဒုန်းဒိုင်းတောင် မြည်သွားသေး၏။ မသစ်လွင်သော သဘောရှိလာ၍ သင်္ခါရကို နှလုံးသွင်းရပါသည်။ ပစ္စည်းသင်္ခါရ...ပစ္စည်းသင်္ခါရပေါ့လေ။

စတုတ္ထထပ်ကို ဖွင့်လိုက်သည့်အခါမှာ စာရေးကိရိယာများ၊ ဘောပင်တွေ၊ ခဲဖျက်၊ ပေတံ၊ စတက်ပလာနှင့် ဆော့ပင်တွေ။ တံဆိပ်တုံးတွေလည်း ရှိနေပြန်၏။ ကျွန်မ ပြီးသည်။ စာရင်းစစ်တံဆိပ်တုံး၊ နာမည်ကို ဖတ်ကြည့်ပြီး ပြန်ချထားလိုက်၏။ ဖယ်ပစ်ရမည့် တံဆိပ်တုံးပေမဲ့ ကျွန်မ မလွှင့်ပစ်၊ မဖယ်ပစ်ပါ။ ကိုယ့်အထက်အထက်က စီနီယာများ၏ ပင်စင်စားဘဝကျမှ နာမည်ပါ တံဆိပ်တုံးလေးကိုမျှပင် တန်ဖိုးမထားလေခြင်းဟု ကျွန်မ နှလုံးသားအသိက

လက်မခံနိုင်ပေ။ ရှိပါစေ ဒီအတိုင်း။ ပစ္စမထပ်ကို ဖွင့်ကြည့်သည့်အခါမှာ ဖိုင်တချို့တွေလာရ၏။ ကျွန်မ ဝမ်းသာသွားပါသည်။ ပလတ်စတစ် နှိပ်စေ့တပ်ဖိုင်များ၊ စာမူများ၊ ကာတွန်းများနှင့် ကဗျာဖိုင်များ။ တွေ့နိုးနိုးနှင့် စားပွဲပေါ်တင်ရှာ၏။ ကိုယ်ရေးအချက်အလက်ဖိုင် မဟုတ်။ ကိုယ်ရေးအချက်အလက်ဖိုင်က စက္ကူဖိုင်နှင့် ဖောက်စက်နှင့်တွဲထားသည်ဟု ကျွန်မ သိထား၏။ မိတ္တူနှစ်စုံလောက်ကိုတော့ ဤပလတ်စတစ်ဖိုင်များတွင် ထည့်သွင်းဖူးခဲ့၏။ သုံးဖိုင်စလုံးရှာမတွေ့၍ ပြန်ထည့်လိုက်၏။ စိတ်ထဲကမူ အဆင့်လိုက် အထပ်လိုက် ဘယ်အထပ်မှာ ဘာရှိသည်ကို မှတ်ထားလိုက်ပြန်၏။ ဆယ့်လေးငါးနှစ်ကိုင်လာသော ဗီရိုများပေမဲ့ အမြဲရှာဖွေပြန်သိမ်းရင်း ဒီလိုပဲ လွဲချော်တတ်သည်မှာ သဘာဝကျလှပါသည်။

သိပ်မှန်ကန် တိကျလွန်းခြင်းသည် သမားရိုးကျဆန်လှပြီး လွဲချော်မှုအချို့သည် ရင် ခုန်စရာကောင်းသော သဘာဝဟု ကျွန်မ ခံစားတတ်လာခဲ့၏။ ပြီးခဲ့သည့်နှစ်များကတည်းက လွဲချော်မှုများအပေါ် အမျက်မသို့တတ်တော့ပါ။ အခုလည်း ကြည့်ပါလေ။ ဘယ်မှာထားမိမှန်း မသိသော မိမိ၏ ကိုယ်ရေးဖိုင်အချက်အလက် တချို့သည် အလွတ်ချရေး၍ရသော်လည်း

ရုံးအိမ်စာများ၊ သင်တန်းများ၊ ခုနစ်သက္ကရာဇ်များကမူ အလွတ်ချမရေးသင့်ပါ။ ကိန်းကဏန်းနှင့် တိကျမှန်မည်မို့ ထိုသို့ရှာဖွေနေရခြင်း ဖြစ်သည်။
 'ငါ့နယ် စိတ်မရှည်လိုက်တာ။ တွေ့ရင်လည်း မြန်မြန်တွေ့ပါတော့၊ မတွေ့ရင် ပြန်စဉ်းစားရေးရမှာရယ်။ စီမံဌာနမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ရေးအချက်အလက်တွေ သွားပြန်ကူးရဦးမယ်။ သင်တန်းတက်ထားတဲ့ ခုနစ်တွေလည်း ထရိန်နှင့်ဌာနသွားကြည့်ရဦးမယ်။ တွေ့ပါ...မြန်မြန်တွေ့ပါ'

ကျွန်မဘာသာ တတွတ်တွတ်ပြောနေပေမဲ့ ကိုယ့်ဘာသာပြန်အားပေးနေခြင်းမှန်း သိသာလှသလို ဖိုင်ပျောက်ဆုံးခဲ့လျှင် မိမိလုပ်ဆောင်ရမည့်လုပ်ငန်းသဘော သဘာဝကိုလည်း ကြိုတင် တွက်ဆရေလွှတ်နေခြင်းလည်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မက ဤကဲ့သို့သော လူမျိုးပါ။ မရခဲ့သော်ဘာလုပ်မည်နည်းကို ကြိုတင်စဉ်းစားသည်။ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးဆိုလျှင် ဘာဖြစ်နိုင်သလဲကို ပြန်ခြေရာကောက်၏။ 'ဟိုက်ချလောက်'ဆိုပြီး ဆဋ္ဌမအထပ်ကို ဆွဲဖွင့်လိုက်၏။

ဘုရားရေ... ယပ်တောင်တွေ၊ ယပ်တောင်တွေ။ ရောင်စုံပါပဲလား။ ဗီရိုအထပ်ထဲမှ ယပ်တောင်တွေကို ကျွန်မ ဆွဲထုတ်လိုက်၏။ ယပ်တောင်တွေ ဒီလောက်သိမ်းထားရလောက်အောင် ဘာအကြောင်းတွေ များကျွန်မမှာ ရှိနေရပါလိမ့်။

အနီရောင်ယပ်တောင်ပေါ်မှ စာသားကို ဖတ်ကြည့်မိသည်။ အသက် ၉၆ နှစ်အရွယ်ရှိနေသော စာရေးဆရာကြီး။ ဆရာကြီးက ကျွန်မ အဘိုးအရွယ်ပေမဲ့သူသည် အချစ်ကို တန်ဖိုးထားခဲ့သူဟု ဆိုရပေလိမ့်မည်။ ယပ်တောင်သက်တမ်းပင် ၁၀ နှစ်မကတော့။

မနက်တုန်းဆီက
 ကြောဆုံးကို
 မောင်မြင်တော့
 သူဆံပင်
 နှင်းဆီပွင့်တွေနဲ့
 ဂုဏ်တင့်တယ်
 လေး...။

ဆိုသည့် ကဗျာပိုင်ရှင် သည် ယပ်တောင်ထဲမှာ နာမည်မျှသာ ရှိချေတော့၏။

အချစ်ဦး ဆိုတဲ့ ကဗျာပိုင်ရှင်။ တချို့က နှင်းဆီ လို့သတ်မှတ်သည့်ကဗျာ။ တချို့က လယ်တောကအပြန် လို့ကဗျာကို အမည်တပ်သည်။ ကျွန်မကတော့ ယန်းနှစ်ပွင့်၏ ဒိုင်ယာရီ လို့ပင် အမည်ပေးချင်ခဲ့သည့်ကဗျာ။ ခရေဖူးနှင့် နှင်းဆီမှာ အပြစ်မရှိပါသည့် ယန်းနှစ်ပွင့်။ ဒါပေမဲ့ ဒိုင်ယာရီထဲမှာတော့ ကဗျာရှင်ရဲ့မဒိတာအတွေးကြောင့် နှင်းဆီသည် ဂုဏ်တင့်ခဲ့သည်ထင်။ သို့တိုင် ကျွန်မသည် ခရေဖူးကို သနားမြဲ သနားလျက် ရှိသည်။ ကဗျာရှင်၏ခွဲခွာခြင်း သင်္ကေတယပ်တောင်အနီလေး။ ပလတ်စတစ်အကောင်းစားထက် ရေးထိုးထားသည့်အဖြူရောင်စာတန်းသည် ကျွန်မကို လှည်းတန်းကမာရွတ်က ဦးထွန်းလင်းလမ်း၏ ထမနဲ့ပွဲဆီသို့ ခရေ

ထို ကျွန်မ အပြင်မှာ အကြိမ်
ကြိမ် မြင်ဖူးခွင့်ရခဲ့သည်။
၁၉၅၅ ခုနှစ်များ၏ ဒီဇင်ဘာ
မလ္လာစင်းတစ်စောင်၏ စာပေ
ဆုပေးပွဲမှာ ဆရာကိုယ်တိုင်
ချီးမြှင့်ရောက်ရှိခဲ့သည်မှာ
အမှတ်တရ ရှိလှ၏။ ကျွန်မ
ကို ထိုခြံထဲရှိ ထမနဲပွဲသို့
ခေါ်သွားသူမှာ ကျွန်မ၏ ချစ်
လှစွာသော ဆရာ။ ဆရာ
သည်ပင် ဤကမ္ဘာလောက
ကြီး၌ နာမည်ကလွဲ၍ ဘာမျှ
ထားခဲ့လေပြီ။ သူတို့ ဘယ်
ဆီမှာပါလိမ့်။ ထမနဲပွဲမှာ
နိုင်ငံရေးတရားပြောသူ၊
ထမနဲပွဲမှာ မိတ်ဟောင်းဆုံ
သူ၊ ထမနဲပွဲမှာ ကဗျာရွတ်
သူ၊ ထမနဲပွဲမှာ စာမူပေးသူ
များအတွက် ၁၉၅၀ နောက်
ပိုင်းကာလများမှာ ဤယပ်
တောင်ပိုင်ရှင် ဘကြီးအောင်
မညာခဲ့သောကာလများသာ
ဖြစ်လေ၏။ ယမင်းရပ်လေး
ကို ကာကွယ်ဖို့ အတိုက်အခံ
မပါတီဝင်ခဲ့သူ။ ပြည်မြို့
မင်းကြီးတောင်ပေါ်က
အိမ်ကြီးတစ်လုံးနှင့် ဆက်စပ်
ခံစားခဲ့ရသူဟု စာမတ်ပရိ
သတ်က သိထားသူ။ အများ
ပုဂ္ဂိုလ် ကြည်ညိုလေးစားခံရ
သူ။ ထိုဆရာကြီး၏ ခြေဖမိုး
ပေါ် ဦးခိုက်တင်လို့ ရှိခိုးခဲ့
ကြသော ကျွန်မ၏ဆရာနှင့်
ကျွန်မ ချစ်ခင်လေးစားခဲ့ရ
သော စာရေးဆရာတို့ပင်
သည် ဆရာကြီးနှင့်အတူ။
သူတို့၏ ယပ်တောင်လေး
တွေ ကျွန်မမှာ ရှိပါရဲ့လား။
ကျွန်မ သိချင်လာ၏။

နောက်ထပ် ယပ်
တောင်တစ်ချောင်းကို ယူ
ကြည့်မိပြန်၏။ (ယပ်တောင်
သည် လူကို အေးမြအောင်

ယပ်ခတ်ဖို့ပင် မဟုတ်လား
ဟု မေးချင်ပေမဲ့ တစ်ခါ
တစ်ရံ မိုးပွဲလေးများကျလျှင်
ခေါင်းကိုကာကွယ်ဖို့လည်း
အသုံးဝင်လှသလို နေပြင်း
ပြင်းအောက်မှာ မျက်လုံးတွေ
ကျိန်းစပ်မနေဖို့အတွက် နဖူး
ထက်မှာ ကာကွယ်လို့လည်း
ရပါသေး၏။ အကယ်၍ မီး
သွေးမီးဖိုတစ်လုံးအတွက်
မီးတောက်ဖို့လိုလျှင် ယပ်
တောင်တစ်ချောင်း၏ တန်ဖိုး
က ပြာမှုန်များကို လွင့်ပျံစေ
ပြီး မီးခဲများကို ရဲရဲတောက်
စေလောက်အောင် သတ္တိပြ
တတ်လေ၏။) ကျွန်မ ကိုင်
လိုက်သော ယပ်တောင်သည်
အစိမ်းရောင်ဖြစ်၏။ အစိမ်း
ရောင်သည် ကျွန်မ အနှစ်
သက်ဆုံးအရောင် ဖြစ်၏။
နာရေးယပ်တောင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊
သာရေးယပ်တောင်ပဲဖြစ်ဖြစ်
ဝေငှ၍ ကျွန်မ ရွေးချယ်ခွင့်
ရလျှင် အစိမ်းရောင်ကိုသာ
ရွေးတတ်ပါသည်။ မရွေး
ချယ်ဘဲ ရလာခဲ့လျှင်လည်း
ကျေနပ်တတ်ပါသည်။ ယခု
လက်ထဲမှ ယပ်တောင်ကို
ကျွန်မ ငေးစိုက်ကြည့်နေမိ
သည်။ နာမည်တစ်ခုကို
အရင်ဆုံး မြင်ရ၏။ ဆရာဝန်
မတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး စာရေး
ဆရာမလည်း ဖြစ်နေပြန်
သည်။ အသက်က ငါးဆယ်
ပင် မကျော်ချေ။ နှမြောဖွယ်
ကောင်းလှသော စွန့်ခွာမှု။
ဆရာမ၏ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်
သည် ကျွန်မတို့နယ်ပယ်တွင်
ထင်ရှားသက်ဝင် လှ၏။

အချစ်ဇာတ်လမ်း၏ နောက်
ဆက်တွဲ စာမျက်နှာမှ ဆရာ
ဝန်လူငယ်လေးနှင့် မမဆရာ
ဝန်မသည် ကျွန်မတို့ကို
အချစ်၏သတ္တိနှင့် ဆုံးဖြတ်
ချက်ကို ပြတ်သားစွာ ချနိုင်ခဲ့
သူဟု ထင်သာမြင်သာ ရှိစေ
ခဲ့၏။ ဆေးရုံတစ်ခု၏ သက်
ဝင်လှုပ်ရှားမှုနှင့် မြေလတ်မြို့
များ၏ ဆေးရုံအခင်းအကျင်း
ဆေးလောက လူမှုဝန်းကျင်
အဖြစ်အပျက်တို့သည် အတ္တ
ကြီးသောဆရာဝန်၊ အနစ်နာ
ခံသောဆရာဝန်၊ ကိုယ်ကျိုး
စွန့်သောဆရာဝန်နှင့် နှလုံး
သားလှသောဆရာဝန်တို့ကို
အရောင်ခွဲခြား ရေးခြယ်ပြသ
ခဲ့လေ၏။ ကျွန်မတို့အတွက်
ဆုံးရှုံးမှုကလောင်နှင့် ပညာ
တတ်ပညာရှင်တစ်ယောက်ကို
ရမ်းကားမောင်းနှင့် ဘရိတ်
ပေါက်လာသော ကွန်တိန်နာ
ကားကြီးအောက်မှာ ထားခဲ့ရ
သတဲ့လား။ မတန်လိုက်တာ
ဟု ရင်ထုမနာဖြစ်ရုံမတစ်ပါး
အဆွေခင်ပွန်းကောင်း၊ ချစ်သူ
ကောင်း၊ သားကောင်းတို့
အလယ်မှာ သေပန်းပွင့်ခဲ့ရာ
သူ။ တန်ဖိုးသည် မီးခိုးငွေ
နယ် ကွယ်ပျောက်မသွားလေ
သူ။ ထိုဆရာမသည် ကျွန်မ
ကို မသိခဲ့ပါလေ။ ကျွန်မ
သည် သူ့ပရိသတ်ဖြစ်၍ သူ
ကို လေးစားတန်ဖိုးထားခဲ့
လေရာ သူ့နာရေးကိုအရောက်
သွားပို့ခဲ့ပြီး ထိုယပ်တောင်
လေးကိုရအောင် တောင်းခဲ့သူ
သာ ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာမက
အန်ဂျီအိုတစ်ခု၏ အရေးပါသူ
လည်း ဖြစ်သတဲ့။ ကျွန်မတို့
သူတို့ ပစ်ရက်စရာ မရှိပေမဲ့
အစိမ်းရောင်ယပ်တောင်လေး
နှင့် စည်းခြားခဲ့ရလေပြီ။ ဤ

ကမ္ဘာမြေပြင်သည် လူ
ကောင်းတွေကို ကြာကြာရပ်
ခွင့် မပေးတော့ပြီလားဟု
နာနာကျင်ကျင် အော်ဟစ်ပစ်
ချင်၏။ ‘မတရားလိုက်တာ’၊
‘သနားစရာကောင်းလိုက်
တာ’၊ ‘သေမင်းက အကောင်း
ကြိုက်တတ်လိုက်တာ’။

ကျွန်မသည်ထိုသို့ကြေ
ကွဲစွာပြောရင်း ယပ်တောင်
ပေါ်မှ စာသားများ၏ ခမ်းနား
ထည်ဝါမှုနှင့် ယပ်တောင်ရှင်
၏တန်ဖိုးကို ပြသပေးသည်။
ထိုယပ်တောင်ကို ထပ်မံသိမ်း
ဆည်းရပေဦးမည်။

ကျွန်မအာရုံသည် ဘယ်
ကိုမှ ဖယ်ခွာ၍မရဘဲ နောက်
ယပ်တောင်တစ်ချောင်းကို
ကောက်ကိုင်မိပြန်၏။ ယပ်
တောင်များက စကားပြောပါ
သလား။ ကျွန်မကိုဖြင့် ယပ်
တောင်များက စကားပြော
လေပြီ။ ကျွန်မနှလုံးအိမ်သည်
ခုန်သွားလေ၏။ အသက်
၁၀၀ ရှိနေသည့် ယပ်တောင်
ပိုင်ရှင်။ ဆုတ်ကပ်ကြီးဟု
ခေါ်ဆိုနေသော ဤခေတ်ကြီး
ထဲမှာ လူသက်တမ်းသည်
အကြမ်းဖျင်း ၇၅ နှစ်ဟု ဆို
သော်လည်း အနီ ယပ်တောင်
ပိုင်ရှင်သည် အသက် ၁၀၀
နေသွားနိုင်သတဲ့ဟု ကျွန်မ
ကို စကားလှမ်းပြောလာ၏။
ကျွန်မ အံ့သြလှသည်။ လူ
ဘဝ၏ သက်တမ်းစေ့ နေခဲ့
ရသူတစ်ယောက်။ လူ့ဘဝကို
ပျင်းသွား၍ ခွဲခွာသွားလေ
ရော၊ မထင်ပါ။ သေဘေး
ကြောက်သုတ်တွင် လူသည်
ထိပ်ဆုံးကပါပြီး သက်ရှိ
နောက်တစ်မျိုးဖြစ်သော
တိရစ္ဆာန်သည် ဒုတိယနေရာ
မှာ ရှိပေလိမ့်မည်။ ဆရာကြီး

ကာတွန်း ဦးဖေသိန်း၏ အနေ တတ်နည်းကာတွန်းရုပ်ပြ၏ နောက်ကျောရိုးပါ မိုးကုတ် ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ သေဘေးကြောက်သူ ၄ မျိုး အနက်မှ မိမိခန္ဓာ တွယ်တာ သူထဲမှ တစ်ဦးဖြစ်နိုင်ဘူး ထင်ပါရဲ့။ မိမိခန္ဓာ၏ ဝိ ပရိဏာမအချက် ဖြစ်ပျက် မသိ၍ တွယ်တာသူ မဟုတ် ခဲ့ပါဘဲ သီလ၊ သမာဓိကောင်း ၍အကျိုးပေးများခဲ့သူ သာမန် လူတစ်ယောက်သာ ဖြစ်ပါ လိမ့်မည်။ သို့သော် ထို အသက် ၁၀၀ ယပ်တောင် သည် ကျွန်မကို မှတ်မှတ် သားသား ရှိလှပါ၏။ သာမန် လူတစ်ယောက်က သာမန် မဟုတ်သူကို ဤကမ္ဘာ လောကကြီးနှင့် မိတ်ဆက် ပေးခဲ့သူ။

ဤယပ်တောင်လေး သည် ပန်းဆီရောင်လိုလို၊ အုတ်ကျိုးရောင်လိုလို ဖြစ်ပါ သည်။ ကျွန်မကယပ်တောင် ပေါ်မှ အဘိုးကို မသိပါ။ ကျွန်မ သိသည်မှာ အဘိုး၏ သမီးကို ဖြစ်ပါသည်။ အဘိုး သမီးက ကျွန်မတို့နယ်ပယ်၏ အထင်ကရ စာပေပညာရှင် ဖြစ်လေ၏။ တစ်ခေတ်မှာ တစ်ယောက်သာ ပေါ်ခဲ့သူ။ အားကျစရာ ကောင်းခဲ့သူ။

“ဆရာမရဲ့အဖေ ဆုံးလို့ ပြဇာတ်ကို နေ့တစ်ဝက်ပဲ တိုက်ကြမယ်နော်၊ အစ်မ အဖေအဖေ သွားပို့ကြမယ်။ ဒီနေ့ ရေဝေးမှာ ချမယ်”

ထိုနေ့က စာပေပွဲတော် အတွက် ပြဇာတ်ကရန် ဇာတ် တိုက်နေကြသည်။ ကျွန်မက ပြဇာတ်တိုက်သည့်နေရာမှာ လိုအပ်တာ ကူညီဖို့ ရောက်

နေရသူ။ ပြဇာတ်မှာ ဇာတ် တိုက်နေသူတွေ အားလုံး၏ အာရုံက ဆရာမအဖေ၏ နာရေး ပိုလိုမှုမှာ ရောက်နေ ကြ၏။ ကျွန်မကတော့ ဆရာမကို လေးစားသလို အသက် ၁၀၀ အထိ လူ ဘဝမှာ နေထိုင်သွားသူကိုပါ ဂုဏ်ပြုလို၍ လိုက်ပို့ချင်လှ ပါသည်။ ကျွန်မတို့ နေ့ခင်း မှာ ပြဇာတ်တိုက်တာရပ်၍ နာရေးလိုက်ပို့ခဲ့ကြ၏။ ဟို ရောက်တော့ နာရေးမြင်ကွင်း သည် အနီးအနားကျွက်ကျက် မနိုင်ဘဲ အလွန် အေးအေး ချမ်းချမ်းရှိလှလေ၏။ တရား သဘောကို ဆင်ခြင်နှလုံး သွင်းတတ်သူတို့၏ စိတ်နှင့် ကိုယ် သတိကပ်မှု မြင်ကွင်း။ လိုက်ပါပို့ဆောင် သူများက လည်း လူရင်းတွေသာ။ လူ ဖျားတွေကို လုံးဝ မတွေ့ရ သလို ပကာသနကိုလည်း လုံးဝ မမြင်ခဲ့ရသောကြောင့် ကျွန်မသည် သဘာဝကျလှ သော လွဲချော်မှုကို လက်ခံ နေမိလေ၏။ နာမည်ကျော် စာရေးဆရာမသည် သူတုံးစံ အတိုင်း အရာရာကို သိုသို သိပ်သိပ် နိုင်လှသလို သူ ဖခင်ကိုလည်း ယောက်ယက် ခတ် ခွဲခွာခြင်းမျိုး သံပြာ အော်ဟစ်၊ ဆူညံပွက်လော ရိုက်၊ လောင်ကျွမ်းဆွေးမြည့်၊ ပူလောင်စိုးထိတ်မှုများဆီမှ ကောင်းမွန်စွာ ဖယ်ခွာနိုင်ခဲ့ လေ၏။

“သိပ်မငိုနဲ့နော်၊ ဖေဖေ က တရားနဲ့ နေသွားတာ ကျေနပ်ပါတယ်၊ ကျေနပ်ပါ တယ်”

ကျွန်မဘေးမှ ဆရာမ က သူညီမနှင့် အစ်မကို

သတိပေးသည်။ သို့သော် ဆရာမအသံသည် နှင့်သီး နာကျင် နေ၏။ ဆရာမ မျက်ဝန်းအိမ်မှာ မျက်ရည်တို့ ပြည့်နေ၏။ ကျွန်မတို့အားလုံး သည် ဆိတ်ဆိတ်ငြိမ်ငြိမ်။ ကျွန်မသည် အသက်ပိညာဉ် ကင်းမဲ့နေပြီဖြစ်သော ဆံပင် ဖွေးဖွေး၊ အသားဖွေးဖွေးဖြူ နေပြီး အသားအရေ တင်း ရင်းလှသည့် အသက် ၁၀၀ အဘိုးအိုကိုကြည့်ရင်း သူ ချစ်လှသော သမီး၊ မြေးသား များကို အေးချမ်းစွာ ထားရစ် နိုင်ခဲ့လေပြီလားဟု တွေးနေမိ ၏။ အဘိုးသည် သမီး ဆရာ ဝန်မ၏ဆေးကုသမှုကို အပြည့် အဝ ခံယူခွင့်ရပြီး သမီးကြီး ငယ်များ၏ ယုယမှု၊ ကြင်နာ မှု၊ နွေးထွေးမှုတို့နှင့် မြေးငယ် လေးများ၏ ချစ်ခင်တွယ်တာ မှုတို့ကြားမှာ လူအိုတစ် ယောက်၏ ကံကောင်းခြင်း တို့ကို မလွဲမသွေ ရရှိခဲ့လိမ့် မည်ဟု ယုံကြည်ပါသည်။ လူတစ်ယောက်၏အရုံးသည် အထီးကျန်ခြင်း ဖြစ်မည်ဆို လျှင် အဘိုးသည် အနိုင်ရခဲ့ သူသာ ဖြစ်ပါမည်။ တရား ဘာဝနာကို နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် ပွေ့ဖက်နိုင်ခဲ့သူ မှန်းလည်း သိသာပြီး ကျေနပ်စွာ ထွက် ခွာသွားသည့်တိုင် အဘိုး၏ သမီးသည် ခွဲခွာမှုကို လက်ခံ ဖို့က ခေါင်းခါအားတင်းလျက် နှင့်ပင် ကျွန်မ၏အားပေး နှစ်သိမ့်မှုရင်ခွင်ကို အသိ အမှတ်ပြုမျက်ရည်ကွဲပါသေး ၏။ ကျွန်မသည် အသက် ၁၀၀ ထက်ပို၍ မြင့်မြတ် သော တန်ဖိုးကို ဤယပ် တောင်မှာ တွေ့ရှိခဲ့လေ၏။ ကျွန်မအတွက် ယင်း ယပ်

တောင်သည် တစ်စုံတစ်ရာ ကို ပြဆိုနေပြန်ပါ၏။

ယပ်တောင်များသည် ဗီရိယသို့ ပြန်လည် ရောက် ရှိသွားပေမဲ့ ကျွန်မကတော့ မူလ ထိုင်ခုံသို့ ပြန်မရောက် သေးဘဲ ယပ်တောင်တွေထဲမှ မျက်ရည်များကိုသာ မြင် ယောင်ရင်း ကျွန်မ၏ မျက် ရည်များကိုသာ တွင်တွင် သူတို့နေမိ၏။ ကျွန်မကို ယပ်တောင်များက အံ့ဩ စေခဲ့၏။ ပြုံးစေခဲ့၏။ မျက် ရည်ကျစေခဲ့၏။ ဂုဏ်ယူစေခဲ့ ၏။ အောက်မေ့စေခဲ့၏။ လွမ်း ဆွတ်စေခဲ့၏။ နာကျင် စေခဲ့၏။ နှမြောတသစေခဲ့ ၏။ ဒါသည် ယပ်တောင်များ ၏ သမိုင်းပင်လော။ ပစ္စည်း သင်္ခါရထဲမှာ လူသင်္ခါရသည် မလွဲမသွေ ကြုံရပေမည်။ သို့ တိုင် လူတစ်ယောက်၏ တန်ဖိုးဖြတ်သမိုင်းကိုမူ ဖျောက်ဖျက်ထိမ်ဝှက်၍ မရ စကောင်းဟု ကျွန်မ နား လည် ခံ စားမိ လေသော အခါ...။

ကျွန်မ၏ လက်အနံ့ သည် သတ္တမမြောက် ဗီနီ အဆင့်သို့ ဆွဲယူဖွင့်လိုက်လေ ၏။ တွေ့ပါပြီ။ ကိုယ်ရေး အကျဉ်း အချက်အလက်များ မှတ်တမ်းမှတ်ရာများဖိုင်။ ကျွန်မသည် ကျွန်မ၏ ကိုယ် ရေးဖိုင်ကို မြတ်နိုးဝမ်းသာစွာ ပွေ့ယူရင်း ကျွန်မ ဘယ်လို လူလဲ၊ ကျွန်မဘယ်သူလဲ၊ တာကို သေချာဖတ်ရှုဖို့ စိတ် ဝင်တစားရှိနေပါတော့၏။

နှင်းလင်း

အလင်းသစ်

ခေါင်းဆောင်ကောင်းတို့၏အရည်အချင်း - ဝဋ္ဋုဒ္ဓတ ခေါက်စာအုပ်အစုံအကိစ္စ

စီးပွားရေး နိုင်ငံရေးနယ်ပယ်များနှင့် ခေါင်းဆောင်မှု အခန်းကဏ္ဍတွင် ခေါင်းဆောင်ကောင်းဖြစ်လိုသူလူငယ်များနှင့် လူကြီးများအတွက် လိုက်နာ ကျင့်ကြံအားထုတ်နိုင်ရန် ရေးသားထားသော စာအုပ်ဖြစ်ပါသည်။ ခေါင်းဆောင်ကောင်း တို့၏အရည်အချင်းကို ဂုဏ်အဆင့်အရ လမ်းညွှန်ချက်ရသောပုံ ရေးသားထားခြင်းဖြစ်သည်။ ပင်ကိုအရည်အချင်း၊ ခေါင်းဆောင်ကောင်းတို့၏ အဓိကရပ်များ၊ ခေါင်းဆောင်ကောင်းတို့၏ အဓိပ္ပာယ်၊ စကားပြောနည်း၊ ခေါင်းဆောင် ကောင်းတို့၏ အမူအရာ၊ ဖြတ်စွာတရားနှင့် ဆရာတော်ကြီးများ၏ အဘယျဗွယ် အမူအရာများ စသဖြင့် ခေါင်းဆောင် ၂၅ ခုဖြင့် လက်တွေ့ကျကျ လိုက်နာကျင့်ကြံနိုင်ရန် လမ်းညွှန်ရေးသားထားသည်။

မြတ်ဗုဒ္ဓတရားတော်များနှင့် မြန်မာစကားပုံများ - ဝဋ္ဋုဒ္ဓတ ဦးအေးနိုင်(ဘီအေ)

ဓမ္မအတွေ့အကြုံမှ ဖြစ်ပေါ်လာသည့်စကားပုံများသည် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၏တရားဒေသနာတော်များကို အသီးသီးတော်သွန်း လျက်ရှိနေကြသည်။ စကားပုံများမှ ညွှန်ပြထားသော ဗုဒ္ဓတရားတော်များကို သိရှိလိုက်နာကျင့်ကြံ၍လောကီအကျိုး၊ လောကုတ္တရာအကျိုးများရရှိရန် ကျင့်သုံးနိုင်ရေးရေးသားထားသော စာအုပ်ဖြစ်သည်။ ဆုံးမခြင်းများကို ပေးလိုသည့်အခါ ရိုးရိုးစကားဖြင့် ဆုံးမခြင်းပေးသည့်ထက် စကားပုံများကိုရွတ်ဆိုပြီး သို့မဟုတ် ရေးသားပြီး ဆုံးမခြင်းပေးခြင်းက ပို၍ထိရောက်နိုင်စေကြောင်း လမ်းညွှန်ထားပါသည်။

ဂျပန်နိုင်ငံ၏ အဓိကဘဏ်စနစ် - မောင်ကြည်ညို(ပါစီစီ)

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အပြီး ပြာပုံဘဝမှရုန်းထခဲ့ရသော ဂျပန်နိုင်ငံ၏ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်စေရန်အဓိကအကြောင်းရင်း တစ်ရပ်ဖြစ်သော အဓိကဘဏ်စနစ်(Main Bank System) အကြောင်း ရေးသားထားသည်။ အသိပညာ အဓိက ဘဏ်စနစ်သည် မြန်မာနိုင်ငံအပါအဝင် ဗမာပြည်နိုင်ငံများ၊ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှု အရှိန်အဟုန် ပြင်းမားစေရန် အဓိကမောင်းနှင်အားကို ဖြစ်ပေါ်စေနိုင်သည့် အသင်္ကေတတစ်ခုဖြစ်ပါသည်။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများနှင့် ဘဏ်များ လက်ပွန်းတဝှမ်း လက်တွဲဆောင်ရွက်ပုံကို အသေးစိတ် ဖော်ပြထားပြီး မြန်မာနိုင်ငံအတွက် လမ်းစာတစ်ခု တော်သွန်း ထားသည်။ စီးပွားရေးလောကအတွင်းကျင့်လည်ကြံစားသူအားလုံး အသိပညာ၊ အတတ်ပညာဖြည့်ဆည်းမှု၊ ထွက်ပြား ဈေးကွက်တွင် လှုပ်ရှားသူများ၊ စီးပွားရေးလုပ်ဆောင်သူများက ကြိုဆိုရမည့်စာတစ်အုပ် ဖြစ်သည်။

အလင်းသစ်ရာထူးဝင်ခွင့်လမ်းညွှန် - အလင်းသစ်စာတည်းအဖွဲ့

နည်းပြ သရုပ်ပြမှု၊ စီမံခန့်ခွဲရေးဝန်ထမ်း(၁)၊ ဥပဒေအရာရှိအဆင့်(၄)၊ ဒီပလိုမာတရားသူကြီးများ၊ ဒု-ဦးစီးများများ၊ ဒု-အကောက်ခွန်များများ၊ ဒု-စီမံကိန်းများများ စသည့်ဌာနဆိုင်ရာ အရာရှိငယ်များနှင့် ပြန်တမ်းဝင်အရာရှိရာထူးအား လုံးအတွက် ရေးရာ နှစ်ခြမ်းခြမ်းရာတွင် လက်ကိုင်ပြနိုင်ရန်ပြုစုထားသည်။ အတွေ့တွေ့လာသောနှင့် မြန်မာစာ ဘာသာရပ်များပါဝင်သည်။ ရာထူးဝင် စာမေးပွဲဖြေဆိုမှုညွှန်းများ၏လိုအပ်ချက်များအတွက် အချိန်တိုအတွင်းအကျိုး ပြနိုင်အောင် စေတနာအရင်းခံဖြင့် ပြုစုထားသောစာအုပ်ဖြစ်သည်။

ထေရဝါဒရှုထောင့် - မင်းနုနု(မော်ကျွန်း)

လူသားတစ်ယောက်၏ ဂုဏ်ရောင်ပြောင်ရွှန်းသော ဘဝကောင်းဘဝမျိုးကိုရရှိရန် မြတ်ဗုဒ္ဓလမ်းညွှန်ချက်အတိုင်း မိမိ ကိုယ်တိုင် တိတိယ လိုက်နာကျင့်သုံးသော ဓမ္မကဿ ဇနဝါဒီနိုင်ကြောင်း လမ်းညွှန်ရေးသားသည့် စာအုပ်ဖြစ် သည်။ သီလဗျူဟာဖြင့်လျှင် သမာဓိလည်းမဖြစ်၊ လောဘလည်းပါးလျှား၍မဟုတ်၊ ဘာတရားထူးမှလည်းမရနိုင်၊ သော တာပန် ဖြစ်ပေါ်သည်မှာထေးလွှေစွာ ထိုကြောင့်လည်း အယူအမြင်မှန်ကန်ခြင်းနှင့် သီလဝင်ကြယ်ခြင်းသည်ကောင်းမှု ကုသိုလ်တို့၏ အစအမှန်ဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြထားသည်။

မြတ်ဗုဒ္ဓလက်ထက် ပါရမီရှင်အမျိုးသမီးများ

အရာရာ၌ ယောက်ျားများသာ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်နိုင်သောအသိဉာဏ်ရှိသည်မဟုတ်၊ မိန်းမသားများသည်လည်း ထိုထို အရာ၌ ဆင်ခြင်ဆုံးဖြတ်နိုင်သော အသိဉာဏ်ရှိသည်ဖြစ်ကြောင်း ပေါ်လွင်ထင်ရှားစေရန် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာလက်ထက် ထင်ရှားထူးချွန်သောပါရမီရှင်အမျိုးသမီး ၁၂ ဦး၏အကြောင်းကိုရေးသားထားခြင်းဖြစ်သည်။ ယမာပဇာတိဝေါဒါတမီ ယသော်ရေးဒေဝီ၊ သေဗဒေဝီ၊ ပဏ္ဍရားရာ၊ မိဂါရ မာတာ၊ ဝိသာခါ၊ အပ္ပမိပါ၊ ဂူဇသဘဒ္ဒ၊ သုမနဒေဝီ၊ ဒီယကောဝီ၊ ဥတ္တရာနှင့် သိရိမာ၊ စာမိ၊ ည္ဗလဏတ္ထာတို့ ပါဝင်ပါသည်။

အလင်းသစ်

အလင်းသစ်စာမေးပွဲ အခန်း-၆၀၁၊ အမှတ်-၁၇၊ ၅၂-လမ်း(အောက်)၊ ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ဖုန်း-၂၀၄၀၉၇၊ ၂၀၄၀၉၈၊ လိုင်းခွဲ-၂၅၄၊ ၀၉ ၅၄၀ ၀၃၀၂။

အုတ်နံရံမှန်ပြတင်း ကျွန်တော့်အခန်းလေး၏ အပြင်ဘက်လောက
ဓာတ်တစ်ခွင်က ညိုဆိုင်းမှိုင်းမှိုင်းမြင်လာသည်။

‘ဝတ္ထုတို ရေးသူ’တဲ့။ ကျွန်တော် ဆရာကို သတိရမိလိုက်တော့
ဧရာရနံ့တွေ ညှို့ရိုင်းထင်းနေသည့် ‘ဟန်သစ်’မဂ္ဂဇင်းအဟောင်းလေးကို
ကျွန်တော့် စာအုပ်ပုံထဲက ဆွဲထုတ်လိုက်၏။

မောင်ရင့်မာ(ကျောင်းကုန်း)ထံမှ ၁၀.၁၂.၀၁ အမျိုးသားနေ့ ညနေ
မဂ္ဂဇင်းအဟောင်းလေး၏ (ပထမ စာမျက်နှာအစစ် မရှိတော့သည့်)

လက်ရှိ ပထမစာမျက်နှာ နံပါတ် ၃ ပေါ်က ဝတ္ထုတိုရေးသူ၏
လွမ်းဆွတ်ရိပ်ပျံ့ ထင်နေသည့် အနုပညာဆန်ဆန် လက်ရေးကို

စုမြင်ရသည်။ ညိုရောင်ဝါကြန့်လျက်ရှိသော

ထိုမဂ္ဂဇင်းစာအုပ်လေးကို ခပ်ရွှံ့

ဖြည်းဖြည်းညင်ညင်လှန်ရင်း

သွေးသွေးမြည်မြည်

ရောက်လာသည့်

ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်

အိုးပုလင်း/အေးအေး/၁၇/

ဝတ္ထုတိုရေးသူ၏
ယင်ကောင် အမည်ရှိ
ဝတ္ထုတိုလေးကို ကျွန်တော်
ဝင်စားပူးကပ်နေမိသည်။

‘အလွန်မြင့်မားသော
သစ်ပင်ပေါ်မှ
သစ်ရွက်များ၌ပင်လျှင်
ဖုန်မှုန့်များ
ကပ်ငြိနေတတ်လေသည်။’

လူတွေကျတော့ကော၊
လူတွေမှာ အညစ်အကြေး
ပိုများတယ်။
အပြစ်ကင်းစင်သော၊

အညစ်အကြေးမရှိသော လူဟူ၍
ဤကမ္ဘာလောကထဲ၌ မရှိဟု
သူက ယုံကြည်ထား၏။’

ဝတ္ထုတိုရေးသူသည်
စွန်းစွန်းထင်းထင်းနှင့်ရှိသော
လောကကြီးကို ကြည့်ရင်း
သံဝေဂ တနှင့်တပိုးဖြင့်
ညည်းတွားနေပုံတည်း။

၂။

လူတွေ၏
ပယောဂတွေကြောင့်ပဲ
ကမ္ဘာကြီးမှာ
တွန့်လိမ်ကောက်ကွေး၍
ရောဂါဘယတွေနှင့်

အရပ်ဆုံးသွားပုံရသည်။

‘သူမိန်းမက
လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်နှင့်
ပေါင်မုန့်ထောပတ်သုတ် နှစ်ချပ်
သူ့အနားမှာ ချထားပြီး
ထွက်သွား၏။

ပေါင်မုန့်ကို
ကိုက်လိုက်စဉ်မှာပင်

ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေကြမည်ဖြစ်သော

အခြားကမ္ဘာမှ လူများကို
ဝေမျှပေးချင်နေမိပြန်သည်။

အထူးသဖြင့်

မိဘမဲ့ကလေးတွေ...’ ဟဲ့။

စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ်ရာများဖြင့်

အတိပြီးသော ကမ္ဘာလောကကြီး၌

သူ(ဝတ္ထုတိုရေးသူ)ဘဝကတော့ တစ်စုံ
တစ်ရာ သက်သောင့်သက်သာရှိနေသေး
သည့် အနေအထားပင် ဖြစ်လေမည်။

ဝတ္ထုတိုရေးသူ၏ ၁၉၈၀-ပြည့်
နှစ် ဟိုမှာဘက်ကာလများဟု ကျွန်တော်
စူးစမ်းစေ့ငုနေမိ၏။ မူလမျက်နှာပုံး
အစား လောကနတ်ဂယ်လာရီစာတန်း
ပါ ကြွေစက္ကူချောဖြင့် အပုံးချုပ်ထား
သည့် စာရွက်ဝါရော်ရော် ‘ဟန်သစ်’
မဂ္ဂဇင်းလေးကို အပြန်ပြန်လှန်၍ သက္က
ရာဇ်များ၏ သံလွန်စအား စာမျက်နှာ
တချို့တလေ၌ တွေ့ရလေနိုး ကျွန်တော်
ရှာဖွေနေမိ၏။

အနုပညာရည် ပြည့်စုံနိုးနေသည့်
ယင်ကောင် ကို ကျွန်တော် သုတေသန
ကွန်ရက်ထဲမှာ အနုလုံ ပဋိလုံ စိတ်ဖြာ
နေမိ၏။

‘ကိုဗိုင်းသစ် ကျွန်တော် ရေးခဲ့ဖူး
တယ်ဗျ၊ ဖိတ်ဖိတ်လဲ့ ခမ်းနားကြီးကျယ်
လွန်းတဲ့ ဟောဒီအိမ်ဂေဟာကြီးရဲ့ ရှေ့မှာ
ငါ့ခန္ဓာကိုယ်လေးဟာ သေးကျုံ့မှိန်ဖျော့
အရည်ပျော်ကျသွားသလားလို့ ကိုယ့်
လိပ်ပြာဝိညာဉ်လေးကို မနည်းကြီး
တည်ဆောက်အားယူလိုက်ရတယ်တဲ့။
ကျွန်တော် ခံစားလိုက်ရတာပါ’

ဝတ္ထုတိုရေးသူ၏ ရပ်တည်ရာ သူ
ဘဝ သိမ်သိမ်လေးကို ရည်ညွှန်းသည့်
အဓိပ္ပာယ်တွေလား။ သူဝတ္ထု အရေး

အသားကို ရေရွတ်ဖြည့်တမ်းရုံလေးလား။
သီရိခေတ္တရာ လမ်းမတော်၏ ညာ
တောင်ပံလမ်းသွယ်လေးထဲက လက်
ဖက်ရည်ဆိုင်လေးထဲမှာ ကျွန်တော်
နှလုံးအိမ်က လှုပ်လှုပ်ယဲ့ယဲ့။

ဗာဒံရွက်ညိုလေးတစ်ရွက်က
ကျွန်တော်ခြေခုံပေါ် တိုးသင့်ရှိက်ရင်း
ကြွေကျလာသည်။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေး၏ အပြင်
ဘက်ဆီမှာတော့ လောကသည် စာပေ
အနုပညာသမားတစ်ဦး၏ ရပ်တည်ရာမဲ့
ဘဝသိမ်သိမ်လေးကို မသိကျိုးကျွန်
ပြုနေယောင်တကား။

ထို့နောက် ဝတ္ထုတိုရေးသူက သီရိ
ခေတ္တရာ မြို့ပြ၏ခလေတစ်ခုနယ်ရှိနေ

သည့် မရှိနှမ်းပါး စားရမဲ့မဲ့ ဖြစ်နေသူတို့
အလွယ်တကူ ဖြတ်ယူစားသုံးနိုင်အောင်
ခြံစည်းရိုးတန်းချိတ် ထမင်းထုပ်လေး
များအကြောင်းကို နှင့်နှင့်နဲ့နဲ့ ပြောနေ၏။

‘ခြံစည်းရိုးတန်းချိတ် ထမင်းထုပ်
ကလေးတွေကို အားကိုးနေရတဲ့လူတန်း
စားလည်း ရှိနေခဲ့တယ်လေ။ တစ်ခါ
တစ်ခါကျတော့လည်း သူညီအောက် နိမ့်
ဆင်းလာတဲ့ ကိုယ့်ဘဝမှာ ဒီ... ဒီဟာ
လေးကိုမြင်တော့ ကျွန်တော် တကယ့်
ကို တုန်လှုပ်မိတယ်’

တိုးတိမ်နစ်ဝင်သွားသော ဝတ္ထုတို
ရေးသူ၏အသံက ကျွန်တော်နားထဲ၌
စိတ်မချမ်းမြေ့မှု လှိုင်းတံပိုးတွေနှင့်
ပဲ့တင်ထပ်လျက် ရှိလေသည်။

သက္ကရာဇ်များ။ ၂၀၁၁ ခုနှစ်
ရွှင်မြူးဖွယ်နေရက်များ။ ဗာဒံရွက်ကြွေ
တွေလို တဖြုတ်ဖြုတ်သေဆုံးလာနေ
သည့်လောကထဲက နည်းနည်းကျကျ
ပါးပါးလျလျ နေကျန်လေးတချို့။

ဝမ်းနည်းကြေကွဲ တုန်လှုပ်ဖွယ်
အသစ် အသစ်များ။ ကျွန်တော့်ကိုယ်
ပေါ်မှာ မှတ်သိစိတ်ဖြင့် စမ်းကြည့်မိ
လေမှ ရွဲ့ရွဲ့စိုလို့ နစ်လို့ပါလား။

ကန်လမ်းက ‘နေစေး’စာအုပ်ဆိုင်
ဆီကို ရွေ့ဖို့ ထကြတော့ ကျွန်တော့်
ပခုံးပေါ် သူ့လက်ကို အားယူမှီတင်ရင်း
လိုက်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်က စက်ကိရိယာ
လေးကို တွန်းရွေယူခဲ့သည်။

‘ကိုဗိုင်းသစ်ရေ... ဖြည်းဖြည်း
သွားပါဗျာ’

မောဟိုက် နွမ်းယဲ့ယဲ့ စကားသံ
နောက်မှာ ချောင်းတဟွတ်ဟွတ်ဆိုး၍
နေ၏။ ဖျတ်ခနဲ ခပ်သွက်သွက် သွား
တတ်သည့် ကျွန်တော့်အကျင့်ကို သတိ
ပြုထိန်းချုပ်ရသည်။

‘ဆရာ ဆွေ မောနေရင် ခဏ
ပြန်ထိုင်ကြမယ်လေ’

‘ရတယ်ဗျာ၊ အားလုံးဟာ
ကျွန်တော်တို့ကို အလဲထိုးမယ့် အရှိန်
အဟုန်တွေနဲ့ ဖြတ်ကျော်သွားကြပြီဗျ’

‘ဟုတ်တယ် ဆရာဆွေ၊ လူတွေ
ဟာ သူတို့မျက်စိထဲမှာ နေငွေလေး

ကလွဲလို့ ဘာမှ ထည့်မတွက်တတ်ကြ တော့ဘူး။ မစာမနာ နှင်းခြေဖို့လိုရင် တောင် လက်မရွံ့ နှင်းခြေပစ်ဖို့ ဝန် မလေးကြတော့ဘူး။

‘ကျွန်တော်တို့ စာပေအနုပညာ သမားတွေ လူ့လောကအတွက် တစ်စုံ တစ်ရာထည့်ဝင်လိုက်ကြတယ်။ အကျိုး အမြတ်ကို ကျွန်တော်တို့ မစဉ်းစားခဲ့ကြ ဘူး။ ကျွန်တော်တို့ဘဝတွေက ကျိန်စာ သင့်နေကြတာမျှ အဟွတ် ဟွတ်...’

ဗမာဆေးမြီးတို့လေးတချို့နှင့် ဝတ္ထုတိုရေးသူ၏ အဆုတ်တွေကို မဆုံ ရင်ကန် ကျားကန်ထားရသည့်ကာလဟု ကျွန်တော် ခုနေခါမှ တွေးဆမိနေ၏။

‘နေစေး’စာအုပ်ဆိုင်ထဲက ထွက် လာတော့ ကျွန်တော်၏ ခရီးခယိုင် စက်ဘီးအိုလေးကို ဆိုင်ကယ်တွေ သောင်းကျန်းတတ်သည့် သီရိခေတ္တရာ လမ်းတွေပေါ်မှာ ကျွန်တော် နှစ်ယောက် မစီးရဲ။

သူ ခဏရပ် နားရပြန်သည်။ ဝတ္ထု တိုရေးသူ နားခိုသော ဝါးရုံလမ်းကလေး က ဝေးလွန်းစွာ။ သူ ရပ်နားစဉ်ခိုက် ကျွန်တော့်အိတ်ကပ်ထဲက ၅၀၀ ကျပ် တန်လေးကို အသာထုတ်၍ ကမ်းပေး လိုက်သည်။ တုန်ယင်နေမယ့်လက် တွေ...။ ညှိုးရော်ရိပ်တွေနှင့် မျက်နှာ ထဲက ဖျတ်ခနဲ လက်ပမူတွေ...။ ငွေ ရည်ရစ်ဖွဲ့ မျက်ဝန်းအစုံ စသည် စသည် များဖြင့် သေချာနေမည့်မြင်ကွင်းကို မဆုံဖြစ်အောင် ကျွန်တော် အဝေးဆီကို အကြည့်လွှဲထားလိုက်သည်။

‘ကိုထွန်းထွန်းမိုးရဲ့ ကျန်းမာကြံ့ခိုင် မှုကို အားကျတယ်ဗျာ’

လကန်ရက်များတွင် ဝတ္ထုရေးသူ အတွက် ခြင်္သေ့စိမ်းသုံးကောင်နှင့်အတူ (မိုင် ၂၀ ကျော်အဝေးခရီးမှ) စက်ဘီး ဖြင့်)ရောက်ရောက်လာတတ်သည့် ဗလ ကောင်းကောင်း အရပ်မားမား ထွန်း ထွန်းမိုး(စာကြမ်းပိုး)ကို သတိရသွားပုံ ထင်ရဲ့။

ဝတ္ထုတိုရေးသူ၏ အရေးအသား များမှတစ်ဆင့် သီရိခေတ္တရာလမ်းမများ

ပေါ်က သူ့ဘဝ တစ်စွန်းတစ်စ ပုံရိပ် စစ်စစ်များကို လွမ်းစိတ်ဖြင့် ကျွန်တော့် စိတ်ကြေးမုံမှ တို့ထိကြည့်မိခြင်း ဖြစ် သည်။

ဘယ်ခုနှစ် ဘယ်လထုတ်မှန်း မသိသော ‘ဟန်သစ်’မဂ္ဂဇင်း ညှိုးရော် ရော်လေးကို ရင်ထဲ ဆွတ်ကြေထိခိုက် လျက် ဖြည်းဖြည်းရွေ့ရွေ့ တဖျပ်ဖျပ် လှန်နေမိပြန်၏။

‘ဟယ်...’

အာမေဩတစ်ခု ကျွန်တော့်နှုတ် က လွတ်ကျသွားသည်။

အနံ့ ၄ လက်မ၊ အလျား ၆၂ လက်မခွဲခန့်ရှိ လက်ရေးနှစ်မျိုး ရော ယှက်လိမ်နေသည့်စာတစ်ရွက် မဂ္ဂဇင်း ကြားက ထွက်ကျလာသည်။

ကိုသီဟ

ဒီနေ့ မီးမီး ဖုန်းဆက်သေးရဲ့လား။

မနက်ဖြန် ကျောင်းအပ်ရဖို့ဝေးရော၊ အခြေအနေက ဒီနေ့ညနေစာ မနက်ဖြန် မနက် မုန့်ဖိုးမရှိ ဖြစ်နေတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ ၂ ရက်က စက်ရုံပိုင်ရှင် ၄၀၀၀ ပေး သွားတာ ပင်းမင်းဖိုး၊ ထမင်းဖိုး၊ ဟင်းဖိုးနဲ့ ကုန်ပါရော။ ကျွန်တော် စားရ တာ အာဟာရ မဖြစ်တော့ တစ်နေ့ တစ်နေ့ ပိုမော၊ ညအိပ်ရေးမဝလို့ အသက်ရှူကျပ်၊ မီးမီးလည်း သူ့သား တွေနား ရှိစေချင်၊ ကျွန်တော့်အခြေအနေ သိပ်မကောင်း၊ ကျန်းမာရေး အတော် ဆိုးပါတယ်။

စာရွက်လေး၏(ယာဘက်) သုံးပုံ နှစ်ပုံမှာ ဝတ္ထုတိုရေးသူက ရေးထားပြီး ကိုသီဟ(သူခစာပေ)ထံ ပေးလိုက်သည့် စာ။

ထိုစာရွက်လေး၏ ကျန်သုံးပုံတစ် ပုံ(ဝဲဘက်)မှာပဲ ကိုသီဟက ပြန်ရေး၍ ဝတ္ထုတိုရေးသူဆီ ပြန်ပို့လိုက်ပုံ ရလေ သည်။

ကိုဆွေ

23.5.2011

မီးမီး Ph: လာတယ်။ လကန်ရက်မှ ငွေရောလူပါ လာမယ်။ မနက်ဖြန် ဆက်ဦးမယ်။ ကလေးတစ်ယောက် ယောက် မနက် ၁၀ နာရီခွဲလောက် ကျွန်တော့်ဆီ လွှတ်ပါ။

ကိုသီဟသည် ဝတ္ထုတိုရေးသူ အခက်အခဲရှိတိုင်း တုံ့နေခြင်းမရှိ ဖေးမ ကူညီနေတတ်သူဟု ‘ဂျာဂျား’က ပြော ဖူးသည်။ အဲဒီစာလေး၏ ကိုယ်စားပြု ကာလတွေသည် ဝတ္ထုတိုရေးသူ၏ ဇနီး ကွယ်လွန်ပြီးနောက် ပထမမြို့တော် ဟောင်းမှ သီရိခေတ္တရာသို့ နောက်ဆုံး (သို့မဟုတ်)တတိယအကြိမ်မြောက် ပြန် လည်ဆုတ်ခွာခဲ့ရသော ကာလများပင် ဖြစ်သည်။

ဝတ္ထုတိုရေးသူ၏ ယင်ကောင် ထဲမှာတော့-

‘ပေါင်မုန့်ကို ကိုက်လိုက်စဉ်မှာပင် ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေကြမည်ဖြစ်သော အခြားကမ္ဘာမှ လူများကို ဝေမျှပေးချင် နေမိပြန်သည်။ အထူးသဖြင့် မိဘမဲ့ ကလေးတွေ။’တဲ့။ အသံများ ကျွန်တော့် နားထဲ အထပ်ထပ် ပဲ့တင်ပြန်လျက် ရှိ သည်။ ဝတ္ထုတိုရေးသူ၏ အရေးအသား များက နားထဲ၌ပင် အဝေးကြီးအရပ် ဆီမှ တဖြည်းဖြည်း ရောက်ရှိလာသည့် အသံများကဲ့သို့ ကျယ်လောင်လာသည့် ဟုပင် ထင်ရလေသည်။

‘ကျွန်တော့်ကို တစ်မျိုးမထင်နဲ့ဗျာ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ပြန်ပေးနိုင်တာဆို လို့ ကျွန်တော့်ဝတ္ထုပါတဲ့ ဒီစာအုပ်လေး’

‘ကိုယ့် ဆရာ နေပါစေ’ဟု ကျွန်တော်က ငြင်းသော်လည်း ဝတ္ထုတို ရေးသူက အတင်းပေးနေ၍ ဝါးရုံလမ်း ထဲက စေးနဲသောအလင်းရိပ် ခပ်ပူပူ သာရှိသည့် အိမ်လေးထဲမှ ထိုမဂ္ဂဇင်း ဟောင်းလေးက ကျွန်တော့်လက်ထဲသို့ ရောက်ရှိလာသည်။

သို့ဖြင့် အနုပညာမှော်ဓာတ်ပြည့်စုံ ရည်ဖြင့်ရှိသော ယင်ကောင် ဝတ္ထု လေးက ကျွန်တော့်စားပွဲပေါ်၌ နေ

ပြဇာတ်မင်းသမီး ခိုင်ခိုင်နှင့်
ဒါရိုက်တာ ဦးမြဘူးတို့ လက်ထပ်သည်ကို
အံ့သြကြသည်ဆိုလျှင် အမှန်မှာ
ခိုင်ခိုင် ဘယ်သူနှင့် လက်ထပ်လိုရယ်
မဟုတ်ဘဲ ဘယ်သူနှင့်ဖြစ်စေ
လက်ထပ်ဖြစ်သည်ကိုသာ အံ့သြခြင်း
ဖြစ်လေ၏။ ခိုင်ခိုင်သည် လူ့ဘဝမှာ
ချစ်သူနှင့် တွေ့သည့်အတွက်
အိမ်ထောင်ကျတတ်သော
အစားမျိုးမဟုတ်။

စင်စစ် ယခု
ကျော်ကြားသည်ထက်
ပို၍ ကျော်ကြား
ထိုက်သော
ပြဇာတ်မင်းသမီး

ကြည်အေး

ကြေကွဲစေချင်သည်

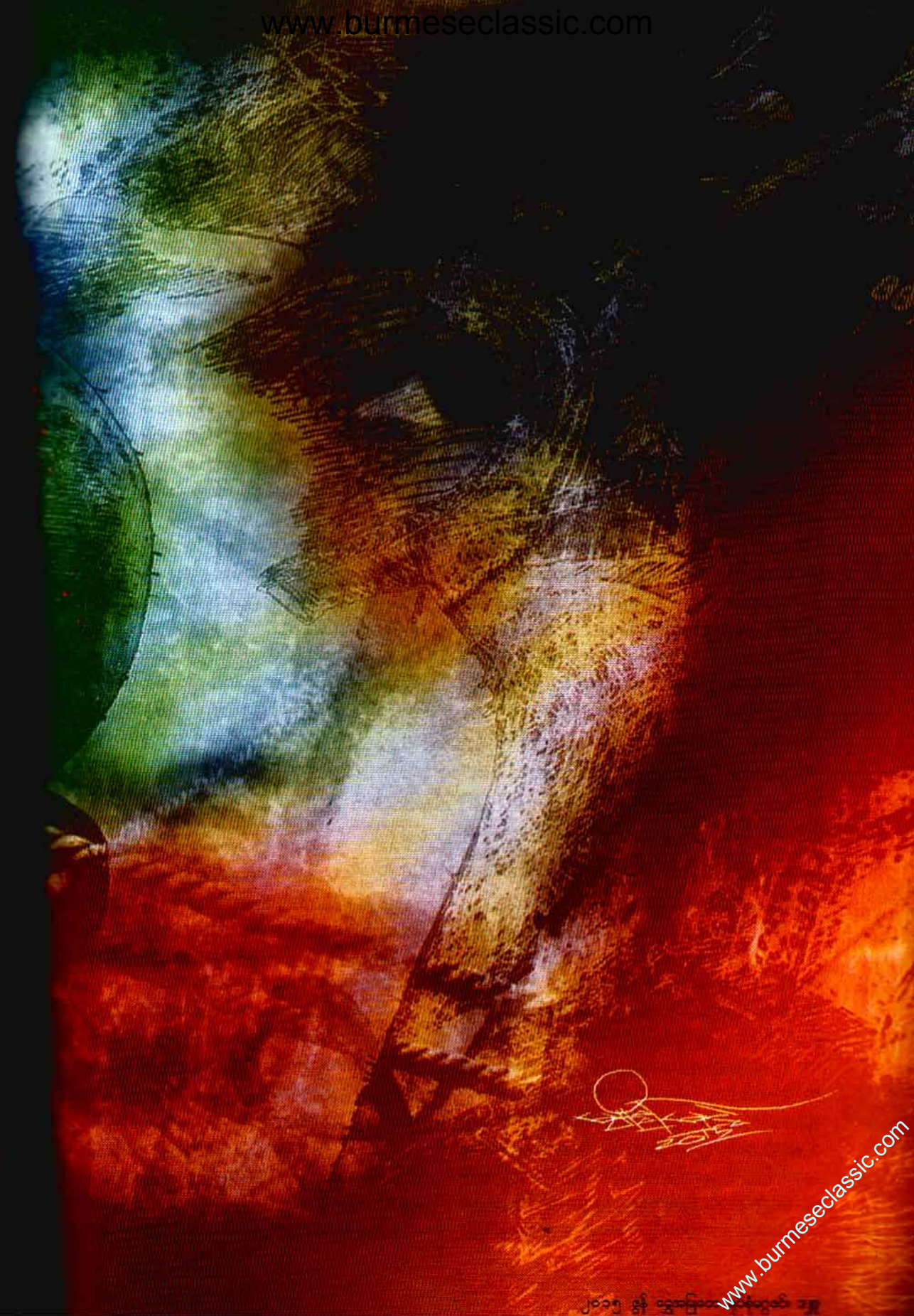
မျှသာ ဖြစ်ကာ
ပြဇာတ်ကရခြင်းသည်
သူ့အဖို့ လူ့ဘဝ၌ အသက်ရှင်
နေထိုင်ခြင်းဖြစ်၍ လင်ယူသားမွေးခြင်း၊
ဝမ်းစာရှာဖွေခြင်းတို့မှာ သူတကာ၏
ကိစ္စသာ ဖြစ်လေသည်။
သူ၌ အတော်အသင့် လှပသော
ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်၊ မျက်နှာတို့ရှိရာ
ထို့ကြောင့်ပင် သီချင်းဆိုသူအဖြစ်
အနည်းငယ် နာမည်ကျော်မည့်အစား
ပြဇာတ်မင်းသမီး ဖြစ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။
ခိုင်ခိုင်သည် နဂိုက သီချင်းဆိုစားမည်လို့
စိတ်ကူးရှိခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော် တီးဝိုင်းနှင့်
ထိုင်ဆိုရာက တစ်နေ့မှာ ရန်ပုံငွေအတွက်
က၊သော ပြဇာတ်၌ တစ်ခန်းပါမိရာက
သူ့ဘဝ၌ ပြောင်းလဲခြင်း စတင်လေသည်။
ထိုညမှာပဲ ကြည့်ရှုသူ ပရိသတ်ရော
သူကိုယ်တိုင်ရော သိရှိလာသည်မှာ
ခိုင်ခိုင်အမည်ရှိ မယားတစ်ယောက်အဖြစ်၊
မိခင်တစ်ယောက်အဖြစ်

အမှတ် ၃၀၇၊ ဇွန်၊ ၂၀၁၅

စုံစုံမဂ္ဂဇင်း

ရွှေဝတ္ထုများကို ပြန်လည်တူးဖော်ခြင်း
စာရေးဆရာမ ကြည်အေး ရေးသားပြီး
၁၉၅၈ ခုနှစ်၊ အတွဲ (၁)၊ အမှတ် (၇)၊ မတ်လထုတ်
ပေဖူးလွှာမဂ္ဂဇင်းတွင် ဖော်ပြပါရှိခဲ့သည့်
‘ကြေကွဲစေချင်သည်’ ဝတ္ထုကို ပြန်လည်ဖော်ပြပါသည်။

Handwritten signature or mark in white ink.

လင်လုပ်ကျွေးသည်ကို အေးအေး စားမနေနိုင်သူ ဂနာမငြိမ် နိုင်သူမိန်းမတစ်ယောက်သည် လူ့ဘဝမှာ ဘာကိုအပြင်းအထန် ရှာဖွေနေပါသလဲဆိုတာ ဖြစ်လေ၏။

သို့လျှင် နိုင်နိုင်၏မရှက်မကြောက် အသည်းနှလုံးကို ဖွင့်ပြုရသော သတ္တိမျိုးကို ပြဇာတ်ခုံပေါ်၌ ပရိသတ်တို့ ကြုံလာ ရသည်။ ဘယ်အမှုအရာလုပ်သူဟာ နိုင်နိုင်လို ၄,၅ ညဆက် တိုက်ပြဇာတ်ကွက်တစ်ကွက်၌ မျက်ရည်ပေါက်ကြီးငယ်ကျလို့ ရှေးပါသလဲ။ နိုင်နိုင်သည် ပါးရိုက်ခံရသော ဇာတ်ကွက်မျိုးမှာ ဟန်လုပ်ရိုက်လျှင် စိတ်ဆိုးတတ်၍ လက်ငါးချောင်းရာကို ၁ ကျပ်တန်း ပရိသတ်ပင် လှမ်း၍ မြင်သည်အထိ တကယ် ရိုက်မှ ကြိုက်သည်။ ဒီတော့ ဟန်လုပ်၍ မျက်နှာမနီတတ်နိုင် ခြင်းကို အောင်မြင်နိုင်သည်။ နိုင်နိုင်၏အမှုအရာလုပ်ခြင်းမှာ ဒီလိုကိုယ်ခန္ဓာအသွေးအသားတို့၏ အကူအညီကို မလိုပါသော် လည်း ဝေဒနာကို စိတ်နှင့်မက ကိုယ်ကပါ ခံယူလိုခြင်းမှာ ပြင်းထန်ရကား သူ့ကို ရူးသွပ်လှတယ်လို့ ထင်သူအများရှိလေ ၏။ အများ၏အလိုအားဖြင့်တော့ ဘယ်အရာမဆို လုံးဝပြည့်စုံ ရမယ်လို့ မဆိုလိုပါဘူး။

နောက်ဆုံး၌ နိုင်နိုင်၌ အမှတ်အသားတစ်ခုပေါ်လာသည်။ ထိုဟာမှာ ပြဇာတ်ခုံပေါ်၌ ပြင်းထန်သော အမှုအရာကို ပြုလုပ် ပို့ရာ သူ့နှုတ်ဆတ်ထိမခံသော အာရုံကြောများရှိပြီး လိုသည် ဆိုတာပင် ဖြစ်လေ၏။ ထိုအမှတ်အသားကို လပေါင်းများစွာ ညစဉ် ပြဇာတ်က၍ နေ့လယ်မှာ ကောင်းစွာနားနေ အိပ်စက် ခြင်းမပြုဘဲ သွေးရူးသွေးတန်းပမာ ဖြစ်နေရာက ရခဲ့သည်။ အာရုံကြောများကို ထက်မြဲအောင် သွေးဖို့ရာ အစားအစာကို

အင်မတန် ချမ်းသာတဲ့လူဖြစ်ဖြစ်၊ ဒါမှမဟုတ်
အင်မတန် သဘောကောင်းတဲ့လူဖြစ်ဖြစ်၊ ဒါမှမဟုတ်
ခိုင့်ကို အင်မတန်ချစ်တဲ့ အလိုလိုက်တဲ့သူပဲဖြစ်ဖြစ်
ဒါမှမဟုတ် ခိုင့်ကို နည်းနည်းမှ ဂရုမစိုက်တဲ့လူဖြစ်ဖြစ်
ရရင် လိုချင်ပါတယ်

ဝလင်အောင် မစားခြင်းလည်း ပါသည်။ ဘယ်လိုကိစ္စမျိုးမှာမှ ကိုယ့်စိတ်ကို မချိုးနှိမ်ခြင်းလည်း ပါသည်။ ထို့ကြောင့် နာမည် ကျော်ခြင်းနှင့် နာမည်ပျက်ခြင်းတို့ ကောင်းစွာ ပေါင်းဖက်မိ ကာ ကြာရှည်တည်နေခြင်းလည်း ပါသည်။ စိတ်နှလုံးနာကျင် ကာ ကိုတံ၍ ငိုတာ ဖြစ်လာသည်။ မကောင်းမှုလို့ သူတကာ ပြောသည်ကို ရယ်မော ဇွတ်တိုးလုပ်တာတွေ ဖြစ်လာသည်။ ထိုနောက် အထီးတည်းနိုင်ပြီး ကိုယ့်အလိုသာ ကိုယ်သိတတ်၍ သူတစ်ပါး၌ ဦးနှောက်သော်လည်းကောင်း၊ အသည်းနှလုံး သော်လည်းကောင်း ရှိအံ့မထင်သော တက္ကစိစိတ် ရင့်မာလာ သည့်အဆုံး၌ ပြဇာတ်ကလို့ အင်မတန် ကောင်းလေသည်။

ပြဇာတ်ကလို့ ကောင်းပြီဆိုလျှင် ဘာကို မှုရမည်လဲ။
ထိုအချိန်ကောင်းမှာ ဒါရိုက်တာ ဦးမြဘူးနှင့် ပြဇာတ် တိုက်ရသည်။ နိုင်နိုင်နှင့် ဦးမြဘူးတို့ မကြာခဏ စိတ်ဆိုးရန် ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရ၏။ ပြဇာတ်တိုက်ရင်း နိုင်နိုင် ထွက်သွား ကာ ပြဇာတ်ပြသည့်နေ့မှ ကောင်းစွာ မတိုက်ရသေးဘဲ ဝင် က,တာမျိုး ဖြစ်ရ၏။

သို့သော် နိုင်နိုင်သည် အောင်မြင်သော အပြုံးကို တပ် ဆင်ခဲ့သည်။ အကြောင်းမူကား ဦးမြဘူး မပါသော်လည်း သူ ကောင်းစွာ ပြဇာတ် က,တတ်ခြင်းကြောင့်ပင်။ 'ပြဇာတ် ဆိုတာ ပြဇာတ်မင်းသမီး တစ်ယောက်တည်းနဲ့ ပြလိုရရင်၊ အေးလေ နိုင်နိုင် တစ်ယောက်တည်းနဲ့ ပြလိုရရင်ပေါ့ ဒါရိုက် တာလည်း မလိုပါဘူး၊ တီးဝိုင်းလည်း မလိုပါဘူး'

နိုင်နိုင်က စိတ်ကြီးဝင်စွာ ပြောခဲ့သော်လည်း အမှန် တရားပင် ဖြစ်လေ၏။ သို့သော် ဦးမြဘူး မပါလျှင် နိုင်နိုင်၏ ပညာအင်အားသည် အစည်းပြေသော ထင်းချောင်းများလိုသာ ရှိနိုင်သည်ကိုတော့ သိသည်။ အကောင်းဆုံးကိုသာ လိုချင် သည်ဆို-

ဦးမြဘူးက အေးဆေးစွာပြုံး၍ 'ပွဲကြည့်ပရိသတ်တောင် လိုရဲ့လား'ဟု ရိုးရိုးကလေးလိုပင် မေးသည်။

'နောင်တစ်နေ့မှာ ပွဲကြည့်ပရိသတ်တောင် လိုတော့ မယ်မထင်ဘူး'

'ကျုပ်လည်း ဒီလိုပဲ ထင်တာပဲ'ဟု ဦးမြဘူးက သဘော တူလျှင် နိုင်နိုင်သည် အနည်းငယ် လေးသံပြောင်းသွားကာ 'အဲဒီလိုတော့ မဖြစ်စေချင်ပါဘူး။ ကျွန်မဟာ ပွဲကြည့်

ပရိသတ် လက်ခုပ်သံကို အမြဲ ကြားချင်နေပါစေလို့ပဲ ဆုတောင်း တယ်'ဟု ပြန်ပြောခဲ့သည်။

'သိပ် ဝမ်းနည်းစရာ ကောင်းမှာပဲ'ဟု ဦးမြဘူးသည် သူ့ကိုယ်သူ ပြောသလိုပြောပြီး ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ညွှတ်ကာ 'နိုင်နိုင်... နိုင်နိုင်ဟာ သိပ်တို ချစ်စရာကောင်းတဲ့မိန်းမတစ်

ယောက်ပါပဲ ယုံပါ'ဟု ပြောလေ၏။

ကြားလိုက်သူတို့ကတော့ ဦးမြဘူးသည် ခါတိုင်းလိုပင် ပြဇာတ်မင်းသမီးကောင်းတစ်ယောက်ကို ကြည့်ပေါင်းပြန်ပြီလို့ ထင်သည်။ အကြောင်းကား ဦးမြဘူးသည် 'စ'ရှိသောသူမျိုး ချီးမြှောက်တတ်သူမို့တည်း။ ဦးမြဘူး၏ ဘဝမှာ ရှင်ဘုရင်မြို့ ထိုက်သူကို ရှာဖွေ၍ အသိပေးသော လုပ်ငန်းသာ ရှိသည်။

သို့လျှင် နိုင်နိုင်နှင့် ဦးမြဘူးတို့ တွဲဖက်ကာ ပြဇာတ် တစ်ခုပြီးတစ်ခု အောင်မြင်လာသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်တို့ ခွဲခွာလို့ မရသလိုလည်း ရှိသည်။ သူတို့၏ ရန်ဖြစ် ငြင်းခုံခြင်းကိုမူ တွေ့ရမြဲပင်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ချောင်းမြောင်းသူ

စကားစောင်းသူလည်း ရှိလာပြီး မမွေးသော်လည်း ကျော်သော သူတို့နာမည်ကို အမြဲတွဲလို့ သတင်းကြားရ၏။ သို့သော် ဒီနေရာပဲ အဆုံးသတ်လိမ့်မည် ထင်ကြကာ အဆုံးမသတ်လည်း ဒီအတိုင်းပင် မမွေးသော်လည်း ကျော်မြီပင် နေမည် ထင်ရ၏။

သို့သော် သူတို့ လက်ထပ်သည်တဲ့...

ခိုင်ခိုင်ကို အစ်မကြီးခေါ်ကာ သူ့အနားရောက်လျှင် လက်တန်ချင်သော ခိုင်ခိုင်၏ တစ်ယောက်သော 'မောင်လေး' ကမူ ခိုင်ခိုင်ဟာ လင်ယူလိမ့်မယ်လို့ ယုံကို မယုံနိုင်ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီမျှသာပြောလည်း သူ့ဆက်ပြောချင်သေးသည်မှာ... 'ယုံနိုင်မယ်ဆိုရင် သူ ဘယ်သူမှ မယူဘူး။ ကျွန်တော့်ကိုပဲ ယူရမှာပေါ့။ ကျွန်တော့်လောက် ဘယ်သူက ချစ်နိုင်မှာလဲ'

ခိုင်ခိုင် လင်ယူပြီဆိုတော့လည်း ဘာကြောင့် ယူသည်။ ဘယ်လိုရွေးချယ်သည် ဆိုတာကိုပဲ ပြောကြရပြန်ဦးမည်။

ခိုင်ခိုင်က ဘယ်သူက ဘယ်လောက်ချစ်နိုင်မယ်ဆိုတာ တွေကို အရေးတကြီးထားသည် မဟုတ်ချေ။ တစ်ခါတုန်းက သူပြောဖူးသည်မှာ-

'အင်မတန် ချမ်းသာတဲ့လူဖြစ်ဖြစ်၊ ဒါမှမဟုတ် အင်မတန် သဘောကောင်းတဲ့လူဖြစ်ဖြစ်၊ ဒါမှမဟုတ် ခိုင်ကို အင်မတန်ချစ်တဲ့ အလိုလိုက်တဲ့သူပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဒါမှမဟုတ် ခိုင်ကို နည်းနည်းမှ ဂရုမစိုက်တဲ့လူဖြစ်ဖြစ် ရရင် လိုချင်ပါတယ်'

'ခိုင်လိုချင်တာက ယောက်ျားတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ်လုပ်ချင်တာ လုပ်ခွင့်ပါ' ဟု ဦးမြဘူးက ပြင်ဆင်လျှင်-

'ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ ခိုင်က လင်သည်စောင့်ရှောက်တာလည်း ခံချင်တယ်၊ လုပ်ကျွေးတာလည်း စားချင်တယ်၊ စိတ်လည်း အေးချမ်းချင်တယ်၊ သားသမီးနဲ့တောင် နေချင်သေးတယ်'

ခိုင်ခိုင်ပြောသည်ကိုတော့ ဒေါသဖြစ်မိလည်း ခွင့်လွှတ်ရသည်ချည်းပင်။ သူ့စကားများသည် ဘယ်တော့မှ ရှေ့နောက်ညီသည်လို့ မရှိခဲ့။ ဒီအချိန်မှာ ဒီစိတ်ကူးနှင့် ဒီလိုပြောသော်လည်း ဟိုအချိန်၌ မေ့လျော့ပြီးသားသာ ဖြစ်ရသည်။ ခိုင်ခိုင်ဘာလုပ်ချင်သည်ကို သူများတကာက ခိုင်ခိုင်ထက် သိသည်လို့ ထင်ရသည်ပင်။

သို့သော် ခိုင်ခိုင်သည် ယခု တစ်ယောက် စိတ်ကူးတစ်မျိုးပေါက်ကာ လက်ထပ်မည့်စကားမျိုး ပြောတာများသော် ဦးမြဘူးအဖို့ ပူစရာ ဖြစ်လာသည်။ ခိုင်ခိုင် အိမ်ထောင်ပြုလျှင် မှားမည်လို့ သူထင်သည်။ ခိုင်ခိုင်သည် အိမ်ထောင်သည်အဖြစ် အောင်မြင်မည့်သူ မဟုတ်ချေ။

ပြီးတော့ ဘာလုပ်စရာလဲ၊ ကျော်ကြားသော ပြဇာတ်မင်းသမီး ခိုင်ခိုင်မှာ ဘာများလိုတော့သလဲ။ တကယ်တော့ သူ့မှာ အကျင့်စာရိတ္တ ဆိုသည်ကို စိတ်ထဲရှိသည်လည်းမဟုတ်။

ယောက်ျားနှင့်ကင်း၍ မနေနိုင်သူလည်း မဟုတ်။

တစ်ခါတစ်ရံ ပျော်ရွှင်ခြင်းဆိုတာကို သာယာပြီး ပြဇာတ်က၊ နေရလျှင် ပြီးမှာပဲ။ ပျော်ရွှင်ခြင်းဆိုတာကို မရလျှင် ပိုလို့တောင် ပြဇာတ်ကလို့ ကောင်းဦးမည် ထင်သေး၏။ ဦးမြဘူး၏ ယုံကြည်ချက်မှာ 'ဝေဒနာကို အကြီးအကျယ် ခံစားရလေ အနုပညာသည်အဖို့ ဖော်ထုတ်တဲ့စွမ်းအား ပြင်းထန်လေပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒုက္ခဝေဒနာက အလွယ်တကူ ရတယ်။ သုခဝေဒနာက ရှာရခက်တယ်။ ပြီးတော့ ဒုက္ခဝေဒနာရရင် ဝေငှချင်တယ်။ သုခဝေဒနာရရင် ကိုယ့်ဘာသာ တစ်ယောက်တည်းနဲ့ ပြီးနိုင်တယ်။ မတတ်နိုင်ဘူး။ ဒီလိုလူအဖြစ် မွေးလာတာ ကုသိုလ်တစ်မျိုးပဲ'။

ခိုင်ခိုင် လင်ယူမည် တားလို့မရဘူးဆိုရင်တော့ ဦးမြဘူးသည် အခြားဘယ်သူနဲ့မှ ယူခွင့်ပေးလို့ မဖြစ်ဘူးဟု ထင်သည်။ အကြောင်းမူကား ခိုင်ခိုင်ကို အထင်ကြီး၍ ပြဇာတ်ခုံမှ တစ်ခဏပင်ဖြစ်စေ အပျောက်မခံနိုင်သောကြောင့်ပင်။ ပြီးတော့ ခိုင်ခိုင်ကို ချစ်မယ်ဆိုလျှင် သူ့လောက် ဘယ်သူမှ ချစ်နိုင်မယ်မထင်။ ချစ်နိုင်ဦးတော့ ချစ်တတ်မည်မထင်။ ခိုင်ခိုင်အလိုရှိသည်ကို သူသာလျှင်သိ၍ သူသာလျှင် ပေးနိုင်သော သတ္တိရှိသည်။ ခိုင်ခိုင်ကို လင့်အတွက် ချက်ပြုတ်ဖွပ်လျှော်ခြင်း၊ သားသမီး မွေးဖွားခြင်း၊ အနည်းဆုံး လင်၌ သစ္စာရှိခြင်းပင် မလုပ်စေချင်ဘဲ ပြဇာတ်ကောင်းစွာ က၊လျှင် ကျေနပ်နိုင်မည့်သူမှာ သူသာလျှင် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ခိုင်ခိုင်ကို တကယ် ချစ်သူရှိလျှင် သူသာလျှင်ဖြစ်၍ သူသာလျှင် ခိုင်ခိုင်၏ မိန်းမအဖြစ်ကို ချစ်သည်မဟုတ်ဘဲ ပြဇာတ်မင်းသမီး အဖြစ်ကို ချစ်သည်တည်း။ ခိုင်ခိုင်သည် လင်မရှိလျှင် မတင့်တယ်သောသူလို ကိုယ်လို မိန်းမတစ်ယောက် မဟုတ်ဘဲ ရင်၌ဖြစ်သော ဝေဒနာကို အမူအရာဖြင့် အဓိပ္ပာယ်ဖော်ပြသော ပြဇာတ်မင်းသမီးသာ ဖြစ်လေသည်။ လူ့ဘဝ၌ အမူအရာလုပ်ရလျှင် ပြီးသူတည်း။

ခိုင်ခိုင်နှင့် ဦးမြဘူးတို့သည် လက်ထပ်ပြီးပြီးချင်း အိမ်တစ်လုံးဝယ်သည်။ အိမ်ဝယ်ချင်သူမှာ ခိုင်ခိုင်ဖြစ်သည်။ ခိုင်ခိုင်သည် ပြဇာတ်ခုံပေါ် တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးသည့် မိန်းမတစ်ယောက်ပမာ အိမ်ကိစ္စကို စိတ်ဝင်စားလျက် ရှိလေသည်။ အိမ်၏ နဂိုရှိနေသော အနေအထားကို အကုန်မျက်ကာ အခန်းသစ်များ ဖွဲ့သည်။ သို့လျှင် ခိုင်ခိုင်အလိုရှိသော တံခါးပိတ်ထားလိုရ၍ သူတဘာသာနေသော ဧည့်ခန်းကိုရသည်။

'ဘာဖြစ်လို့လဲကွယ်...' ဟု ဦးမြဘူးကမေးလျှင်-

'ခိုင်က ဧည့်ခန်းကို သိပ်ပြင်ချင်တာ၊ ဒီအတိုင်းထားရင် အခိုင်းအစေတွေ ဝင်တာနဲ့ ခြေရာလက်ရာ ပျက်ကုန်ဦးမယ်။ ခိုင်က ယန်းအိုးပန်းစိုက်တာတောင် အဖူးအရွက်ကလေး နေရာရွေတာ ကြိုက်တာမဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ တော်ကြာ ကလေးတွေ ပွလာဦးမှ' မဟုတ်ဘူးလား'

ဦးမြဘူးက မရယ်မပြုံးဘဲ ခိုင်ခိုင်မျက်နှာရှိ ရှက်စနိုး အမူအရာကို စူးစမ်းဆဲ။

‘မီးဖိုချောင်ပြင်ဖို့လည်း လက်သမားခေါ်ပေးပါဦးကိုကို။ မီးဖိုချောင်ကို နေချင့်စဖွယ်လေးဖြစ်အောင် အေးအေးသန့်သန့် ထားရမယ်။ ရေတစ်စက်စဉ်တာ ခိုင်မကြိုက်ဘူး။ လက်မရာ ထင်တာ ခိုင်မကြိုက်ဘူး။ မနက်ပိုင်းဆိုရင် အိမ်ရှေ့မှာ တက်နေ ပူတော့ မီးဖိုထဲက အေးတယ်။ အလယ်ခန်း အိပ်ရာထဲလည်း မနေချင်ရင်လေ ကိုကိုက ကျောက်စားပွဲလေးမှာထိုင်ပြီး သတင်းစာဖတ်ပေါ့။ ခိုင်က စားစရာ လုပ်နေမယ်’

ဦးမြဘူးက အင်မတန်ချီသွက်သောအသံဖြင့်-

‘ခိုင်နေစရာ အခန်းတစ်ခန်း မဖွဲ့ချင်ဘူးလား။ တစ်အိမ် လုံးမှာ အကောင်းဆုံး နေရာမှာလေ။ ကြိမ်ပက်လက် ကုလား ထိုင်နဲ့၊ စာအုပ်စီရီနဲ့၊ ပြီးတော့ ကိုယ်လုံးပေါ် မှန်တွေနဲ့’

‘ဘာလုပ်ဖို့လဲ ကိုကို’

‘ခိုင်အမူအရာ ကျင့်ဖို့လေ’

ခိုင်ခိုင်သည် သူ့ဘာသာသူ ကျေနပ်စွာ ပြုံးသည်။ မျက်စိ မှေးကာ နားနားနေနေ သမ်းဝေသေး၏။ တစ်ချက်မျှ တိုးတိုး ကလေး သီချင်းသံလိုလို ညည်းညူသေး၏။ ထို့နောက် လက် ထပ်ပြီးစသတို့သမီး၏အတိုင်းမသိပျော်ရွှင်ခြင်းဖြင့် အလကား နေရင်း ရယ်မောကာ ‘အို- ကိုကိုရယ်... ခိုင် အေးအေးနေ ချင်ပါသေးတယ်’ဟု ပြောလေသည်။ ပြီးတော့ ၁၄-၅ နှစ် သမီးများ ဖတ်တတ်သော အချစ်ဝတ္ထုထဲက ဇာတ်လိုက် မင်းသမီးလို လွမ်းစရာမရှိ လွမ်းကာ သီချင်းကို ဆိုသည်။

ဦးမြဘူးအဖို့ကား အပြင်က မျက်နှာမကောင်းရုံသာ

ခိုင်ခိုင်သည် ယခု တစ်ယောက် စိတ်ကူးတစ်မျိုးပေါက်ကာ

လက်ထပ်မည့်စကားမျိုး ပြောတာများသော်

ဦးမြဘူးအဖို့ ပူစရာ ဖြစ်လာသည်

ခိုင်ခိုင် အိမ်ထောင်ပြုလျှင် မှားမည်လို့ သူ ထင်သည်

ရှိသော်လည်း အတွင်း၌ ဒေါသပြင်းစွာဖြစ်လှသည်။ ခိုင်ခိုင် ဒီလိုလုပ်တာ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူး မကြားဖူးချေ။ ဒီအမူအရာ မျိုးကို ပြဇာတ်ခုံပေါ်တွင်လည်း မပြခဲ့ချေ။ ခိုင်ခိုင်သည် အိမ် ထောင်ရှင်မပီသသော မိန်းမနေရာက ဇာတ်ဆောင်ခဲ့ဖူးသည် ပင် မဟုတ်ချေ။ သူ့ဇာတ်ဆောင်ဟန်များမှာ စိတ်မာန်ကြီးခြင်း၊ မာနထိခိုက်ခြင်း၊ မျှော်လင့်ချက်ကို မသတ်နိုင်ခြင်း စသည် တို့သာ ဖြစ်သည်။ နွဲ့ပျောင်းသော စိတ်အမူအရာကို အောင် မြင်စွာ ဆောင်တတ်မည်လို့တောင် မထင်နိုင်။

ဦးမြဘူးသည် သူ့ဒေါသကို မျိုချလျက်ရှိ၏။ ခိုင်ခိုင် ယောက်ျားသည်သာ တခြားသူဖြစ်ခဲ့လျှင် သူသည် လက်နှင့်

ခြေမွလှုပ်င် သတ်ပစ်လိုက်ချင်ပြီး ခိုင်ခိုင်ကို လွှတ်ရာသို့ ခေါ် လာခဲ့ချင်သေး၏။ ယခုတော့ သူသည် အလိမ္မာနှင့် ချိုထားရ မည်လား၊ ခိုင်ခိုင်ကို နာကြည်းစေရမည်လား စဉ်းစားလို့ မရနိုင်သေးချေ။

ခိုင်ခိုင်ကို ကြည့်ရသည်မှာ အင်မတန် ရွှင်မြူးနေပုံရ သည်။ သူပြင်သော သူ့အိမ်ကို အရိပ်ကြည့်လို့ မဆုံးနိုင်၊ အရိပ်ကြည့်လို့ရအောင်ပင် မှန်သ၊ လို့ ထားသည်။ ကြမ်းပြင်က လည်း ဖိတ်ဖိတ်တောက်သည်။ ခိုင်ခိုင်၏ ယခင်က အမွှေး နံ့သာထွေးသ၊သော လက်နုနုသည် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်ချင် လာသည်။ လက်သည်းများ ပဲ့လာသည်။ လက်ချောင်းများ စွန်းပေကာ မစွန်းပေပြန်လည်း ညှိလာသည်၊ ကြမ်းချင်လာ သည်။

ဒီလက်ချောင်းများကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်တာ မဟုတ်ပါဘူးဟု တော့ ဦးမြဘူး တွေးလျက်ရှိသည်။ ခွင့်မလွှတ်နိုင်စရာမှာ ဒီလိုအဖြစ်ခံသော ခိုင်ခိုင်၏ စိတ်ပင်တည်း။ ခိုင်ခိုင်သည် မယားကောင်းကလေးတစ်ယောက် မမျှော်လင့်ဘဲ ဖြစ်နေတာ ကို ဒေါသဖြစ်လှ၏။ သူ ချိုပြီးပျော်ရွှင်လျှင်ပဲ ဦးမြဘူးအဖို့ စိတ်ချောက်ချားစရာ ဖြစ်ရသည်။ သို့ပေမည် ခိုင်ခိုင် အဖြူ အမူသည် ဝက်သက်ကျောက်ဖြူလို ခဏကြာခြင်းသာ ဖြစ်ပါစေ လို့ မျှော်လင့်ဦးမည်။

သို့လျှင် အင်မတန် လင်ကို ကျေနပ်စေချင်သော ခိုင်ခိုင် နှင့် ဦးမြဘူးတို့သည် လေးလလောက် လုံးဝ ငြိမ်းချမ်းစွာ အိမ်ထောင်သူခ ရရှိတယ်လို့သာဆိုနိုင်ပြီးနောက် လင်မယား ရန်ဖြစ်ခြင်း စတင်လေသည်။

ရန်ဖြစ်ခြင်းမှာ ထုံးစံ

အတိုင်း ဆွေမျိုးက စသည်။

ဦးမြဘူး၏ ဇီဝကျယ်၍ သူ

မြို့တစ်မြို့လုံးနှင့် မတည့်သော

အဒေါ်က အိမ်မှာလာပြီး နေ

ချင်သည်တဲ့။ သူကလေးနှစ်

ယောက်လည်းခေါ်လာဦးမည်။

သူကလေးတွေက ခိုင်တို့အိမ်

မှနေ၍ ကျောင်းတက်မည်။

ခိုင်က အိမ်မှ ကြည့်ရှုစိမ့်ဖို့လိုသည်။

‘ခိုင် သူများနဲ့ မနေတတ်ဘူး။ ပြီးတော့ ဒီမိန်းမကြီးက ဘာစိတ်ကူးနဲ့ သူများလင်မယားအိမ်မှာ လာနေချင်ရတာလဲ။ ကလေး ရန်ကုန်ကျောင်းထားချင်ရင် ဘော်ဒါထားပေါ့။ တစ် သိုက်ကြီး သူများအိမ်ပေါ် လာနေရမှာလား။ ပြီးတော့ သူများ အိမ်ကို ဒီလို ပိုင်စိုးပိုင်နင်းလုပ်လို့ ရရောလား’

ဦးမြဘူးသည် သူ့လိုပင် စိတ်ကူးရှိမည်လို့ ခိုင်က ထင် သည်။ မရှိတောင် ခိုင်သဘောကိုနားလည်လိမ့်မည်ထင်သည်။

သို့သော် ဦးမြဘူးသည် ချစ်ခင်ယုယတတ်သလို ကြမ်း တမ်းရိုင်းပျံ့နိုင်သည်ပင် ဆိုတာကို ခိုင်တွေ့ရပြီး မယောင်မှတ်ဘဲ

ဒေါသပေါက်ကွဲဟန်ကိုပါ အံ့သြစရာ တွေ့ရ၏။ ချက်ချင်းပင် မင်းနဲ့ငါနဲ့ ပြောလာ၏။

‘မင်းဟာ မင်းဂုဏ်ယူနေသလို မယားကောင်း မိန်းမ လိမ္မာဆိုရင် အနည်းဆုံး မင်း ပြောပြောနေတဲ့အတိုင်း ငါ့ကို ချစ်ရင် ငါနဲ့ ပတ်သက်လာသမျှကို သည်းခံနိုင်ရမယ်ကွ။ ဘာလဲ ငါ့အဒေါ်ကို ငါ နှင်ချရမှာလား’

ခိုင်ခိုင်သည် ရင်၌ နာကျင်တယ်ဆိုတာ ဒါပဲဟု တွေး၏။ ဦးမြဘူးကို အလွယ်တကူ ယူလိုက်သော်လည်း သံယောဇဉ် မရှိခဲ့သူ ခိုင်အဖို့ သူ့ကိုသာ ချစ်ချင်နေတာ အမှန်ပုံဆိုတာလည်း သိမှတ်ရလေ၏။ အနည်းဆုံး လက်ထပ်စအချိန်မှာ ဒီလိုပဲ ထင်ချင်သည်။

‘ဒါပေမဲ့ ကိုကို... ကိုကိုကိုချစ်လို့ နှစ်ယောက်တည်းပဲ နေချင်တာပေါ့၊ ဘယ်သူမှ ဝင်လာတာ မကြိုက်နိုင်ဘူးပေါ့။ နှစ်ယောက်တည်း နေရတာ ဘယ်လောက်ပျော်လဲ၊ မပျော်ဘူး လားဟင်’

‘နှစ်ယောက်တည်း ဟုတ်လား၊ လူပြည်မှာ နှစ်ယောက် တည်း ဘယ်နှယ်လုပ်နေမလဲ။ မင်းနဲ့ငါနဲ့အပြင် လူတွေရှိသေး တယ်။ သူတို့နဲ့ ဆက်ဆံရဦးမယ်။ ငါ အိမ်မှာပဲ မင်းအနား ကပ်နေရမလား၊ ငါလုပ်ချင်တာ မလုပ်ရတော့ဘူးလား။ ဟေ့ အပေါင်းအသင်းဆိုတာ ရှိတယ်ကွ၊ ငါ့ဝါသနာပါရာလည်း ငါ လုပ်ရဦးမယ်’

ဒီလောက် ဒေါသဖြစ်စရာ မရှိဘူးထင်သည် မသိဘူး။ သူ့အဒေါ်ဟာ သူ့ဆွေမျိုးဟာ သူ့အဖို့ အရေးကြီးလေသလား။ ခိုင်ခိုင်သည် အနည်းငယ်လည်း အံ့အားသင့်လျက်ရှိသည်။ ဦးမြဘူးဟာ ဒါလေးလောက်နှင့် မကျေမချမ်းနိုင်ဖြစ်စရာ မရှိနိုင်ပါဘူး။ ခိုင်ခိုင်ကို ဘာတွေများ မကျေနပ်နေပါလိမ့်။ ခိုင်ခိုင်ကို လုံလောက်စွာမှ ချစ်ပါလေရဲ့လား။

‘ပြီးတော့ ခိုင်မှာလည်း ကလေးရှိနေပြီ။ ကိုကိုအဒေါ်က သူ့ကိုယ်သူတောင် မနည်း ထနေထိုင်နေရတာ။ သူကလေး ကိစ္စတွေ ခိုင်က ဘယ်နှယ်လုပ်နိုင်မလဲ’

‘မင်း ကလေးမွေးချင်တယ်ဆိုတာ မင်းအဖြစ်နဲ့မင်းပဲ။ ငါ အစောကြီးကတည်းက ပြောတယ်၊ ကလေး ဘာလုပ်ဖို့လဲ လို့’

ထိုနေ့မှစ၍ ခိုင်ခိုင်သည် သူ့အဖို့ ဦးမြဘူးပြင်ဆင်ထား သော အမူအရာ လေ့ကျင့်ခန်းကို သွားပြီး တစ်ယောက်တည်း နေလေ့ရှိသည်။ အမူအရာ လေ့ကျင့်ခြင်းတော့ မပြုချေ။ မျက်ရည်များ စီးဆင်းကျလာကာ တစ်ချက်တစ်ချက် ပြင်းစွာ ရွက်တတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ခြောက်သွေ့သော မျက်လုံးများ နှင့် အတန်ကြာနေပြီးမှ မရူနိုင် မကယ်နိုင် ငိုကြွေးသည်။ သို့သော် ငိုဆဲနှင့် ငိုပြီးစများမှာ ပတ်လည်ပိုင်းနေသော မှန်များ ကို ကြည့်တတ်သည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းများ တုန်ဟန်၊ မျက်တောင် ခင်း၌ မျက်ရည်စိုဟန်၊ မျက်နှာ၌ အရစ်အကြောင်းများ ထင်လာဟန်ကို မှတ်သားနေမိ၏။ ပရိသတ်ရှေ့မှာ ဆိုပါတော့

ဟု စိတ်ကူးကြည့်မိ၏။ အရူးပမာ ရယ်ချင်လာတတ်ကာ နှုတ်ခမ်းကို လက်ဝါးနှင့်ပင် ပိတ်ထားရလေသည်။ ထိုနောက် ယခင်က မကပြခဲ့ဖူးဘူးသော ဇာတ်ကောင်သစ်များကို စဉ်းစား၏။ ပြဇာတ်ခုံကို သတိရလာသည်။

သို့သော် ပြဇာတ်မင်းသမီးလည်း နားနေချင်တတ်သည် ဆိုတာ ဘယ်သူမျှ မသိလေသလား။ ခိုင်ခိုင်သည် ယခင်လို မဟုတ်တော့။ သူ့မှာ ပျက်စီးဆုတ်ယုတ်သွားသလားတော့ မဆိုနိုင်။ ယခင်လိုဆက်တိုက် ညအိပ်ပျက်ကာ ပြဇာတ်က သည် စိတ်အင်အားမျိုး မရှိတော့။ ယခု ပြဇာတ်ကမယ်ဆိုလျှင် ယခင်ထက် သေချာလာမှာတွေ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်တာ တွေများလာမှာတော့ သေချာသည်။ ပြီးတော့ ပြောခဲ့သည့် အတိုင်း ဇာတ်ကောင်ကို မရွေးဘဲ ကပြပုံပြီပင်။ အကြောင်းမူ ကား သူဦးနှောက်၏ လျှပ်လက်သလို လင်းပြက်ထင်မြင်သော ဉာဏ်စွမ်းက မှန်းဆကြစဉ်တတ်သည်၏အပြင် ဝမ်းသာခြင်း ကိုလည်း သူသိခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကိုလည်း ခံစားခဲ့ ပြီဖြစ်၏။ နာကြည်းခြင်းကိုလည်း ကြိုကြိုက်ခဲ့ပြီ။ ကိုယ်ခန္ဓာ ဝေဒနာကို ကလေးမွေးဖွားအောင် သိမှတ်ရဦးမည်။ သေမင်း နှင့် စကားတစ်ခွန်းနှစ်ခွန်း ပြောခွင့်တောင် ကြိုဦးမည်။ ဘာလို သေးလဲရှင်။ ခိုင်ခိုင်သည် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့အဖို့ ဒီလိုသာ တွက်လေ့ရှိသည်။ ဘယ်ခရီးသွား၍ ဘယ်မြို့ဆိုက်သည် ဖြစ်စေ အမြတ်ထွက်သည်ချည်းသာတည်း။ ရောက်ဖူးသည့် နေရာများသည်ပေါ့၊ ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

သို့ပေမဲ့ သူများတကာလို လင်နှင့်သားနှင့်၊ အိမ်နှင့်ယာ နှင့်၊ ချက်ကာပြုတ်ကာ သိုးမွေးထိုးကာနှင့် အိမ်ထောင်သည် ပီပီ ၄ လမကတော့ နေလိုက်ချင်သေးသည်ကွယ်။ ဦးမြဘူး ဟာ ပြဇာတ်ခုံပေါ်မှလွဲသော ခိုင်ခိုင်ကို ချစ်လို့မရလေသလား၊ ဟုတ်ပါသည်။ ပြဇာတ်က၊တာကို ဖယ်လိုက်လျှင် ခိုင်မှာ ဘာကျန်တော့သလဲ။ ခိုင်မှာ တခြားမိန်းမတွေထက် လင်ကို ပို၍ချစ်ချင်သော၊ ထို့ကြောင့် လင်ကိုပို၍ ပိုင်စိုးပိုင်နင်းနိုင် ချင်သော၊ လင်က ကိုယ့်ကို တခြားယောက်ျားများနှင့် ပို၍ ချစ်စေချင်သော တစ်ကိုယ်ကောင်းစိတ်သာ ရှိမှာပဲ။ ပြီးတော့ တခြားမိန်းမတွေနှင့် မတူသည့်မာနဇာတ် ရွံ့မုန်းစရာ ထောင် ထားလျက် နေလိမ့်မည်။ ပြင်းထန်သော အာရုံကြောစွမ်းအင် သည် အနုပညာဝါသနာပါရာက လမ်းလွဲ၍ လင်အပေါ်၊ သားသမီးအပေါ် ကျရောက်သည့်အခါ ခံနိုင်စရာ မရှိတာများ လေသလား။ ခိုင်ခိုင်အဖို့တော့ အိမ်ထောင်ကိစ္စနှင့်ပဲ ကိုယ့် ကိုယ်ကို အိမ်မှာ သပြီဟုလို့ နေနိုင်မည်ထင်ရဲ့။

ထိုခဏ၌ ကိုယ့်အတွေးမှာ ကိုယ်သံသယမကင်း ဖြစ် သည်။ ပြီးတော့ ဒီအတွေးကို ဦးမြဘူးသိလျှင် ပိုလို့ အထင် သေးဦးမည်။ မေတ္တာပျက်ပြယ်ဦးမည် ထင်သည်။ ကိုကိုက ခိုင်ကို လူလူချင်းလိုပဲ သဘောထားတယ်တဲ့။ ငဲ့ညှာဖွယ်၊ သနားဖွယ်၊ အလိုက်သိတတ်ဖွယ်လို့ မထင်မြင်။ အကြောင်းမူ ကား ကိုကိုအဖို့ ခိုင်ခိုင်သည် ကိုယ့်စိတ်ဝေဒနာကို ခံစားသိ

တတ်လွယ်သည့် မိန်းမမျိုးနွယ်ဝင်တစ်ယောက်မဟုတ်ဘဲ ခံစားသိတတ်လွယ်ရုံမက ပြန်လည်ထုတ်ဖော်နိုင်သည့် စွမ်းအားရှိသူ ပြဇာတ်မင်းသမီးသာ ဖြစ်သောကြောင့်ပင်။

သမီးလေးကိုမွေးသော် သူ ထင်သလိုပင် သေမင်းနှင့် စကားပြောရသည်။ သေမင်းသည် အယောင်မျောက်နေသော်လည်း လူတို့နှင့် ဝေးဝေးကြီးမှာ နေသည်မဟုတ်ဆိုတာ သိရပြီး၊ တယ်ပြီး ကြောက်လန့်စရာတော့ မမြင်ချေ။ တစ်ခါတစ်ရံ လမ်းပေါ်တွင်ပင် တွေ့လိုက်ရ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ရေပြင်ပေါ် လျှောက်သွားသည်ကို မြင်လိုက်၏။ သမီးလေး ဖျားနာ၍ အနားမှာ ရစ်သီဟန်မြင်လျှင်တော့ သည်းခံလို့မရ၊ စိတ်ထဲမှ ခြိမ်းခြောက်မောင်းမဲ၍ ထုတ်၏။

ခိုင်ခိုင် တစ်ခါကြားဖူးသော ဘယ်တော့မှမသေလိုသည့် မိန်းမကြီးကို သတိရ၏။ ထိုမိန်းမကြီးက သေမင်းကို အာခံကာ သေမင်းဆွဲယူမသွားနိုင်လေအောင် သူ့အနားမှာ လင်ရယ်သား ရယ်လို့ နဂိုကတည်းက မထားတော့ချေ။ သူ့သေသော် ရင်ခွံရံသို့ လိုက်ပြီး သူ့အလောင်းသူ ပြန်တောင်းပြီး အတင်းပြန်၍ ဝင်ကာ အိမ်ပြန်လာခဲ့သည်။

ဟုတ်တယ်၊ သေမင်းကို မြင်ဖူးမှ ဒီမိန်းမကြီးနေရာက ဝင်ကိုင်မှာပဲ ကိုကိုကို ပြောပြရမည်။ ကိုကိုက သိပ်သဘော ကျမှာပဲ။ သို့သော် ကိုကိုက အနားမှာ သိပ်ရှိသည် မဟုတ်ချေ။ သူ့အလုပ်က များသည်။ အလုပ်အားပြန်တော့လည်း သူ လုပ်ချင်တာ ကိစ္စကလေးတွေက ရှိသည်။ မယားကောင်း လုပ်ချင်သူကို ကလေးပိုက်၍ အိမ်က မျှော်မဆုံးနေအောင်

ဝေဒနာကို အကြီးအကျယ် ခံစားရလေ အနုပညာသည်အဖို့ ဖော်ထုတ်တဲ့စွမ်းအား ပြင်းထန်လေပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒုက္ခဝေဒနာက အလွယ်တကူ ရတယ်။ သုခဝေဒနာက ရှာရခက်တယ် ပြီးတော့ ဒုက္ခဝေဒနာရရင် ဝေငှ ချင်တယ်။ သုခဝေဒနာရရင် ကိုယ့်ဘာသာ တစ်ယောက်တည်းနဲ့ ပြီးနိုင်တယ်

ထားခဲ့သည်။ ထိုအခါမျိုးမှာ ခိုင်ခိုင်သည် ယခင်က သူတစ်ယောက်တည်း ပြဇာတ်ကခဲ့သည်။ အတွယ်အတာ ကင်းခဲ့သည်များကို သတိရလေသည်။ သံယောဇဉ်ဖြစ်ကြောင်းများမှာ မိမိကပဲ တင်းမာခဲ့တာတွေ။

အဲဒီတုန်းကတော့ ဒါရိုက်တာ ဦးမြဘူးဟာ ပြဇာတ်မင်းသမီး ခိုင်ခိုင်ကို အင်မတန် ရိုသေတာပဲ။

ခုတော့ 'ဘာလဲ ထိုင်ရှိခိုးနေရမလား' လို့ မေးသည်။

သမီးလေးကိုတော့ ချစ်ရှာသားပဲ။ ပြန်လာလျှင် သမီးကို ကောက်ချီကာ နမ်းရှုပ် ရှိုက်ငင်သည်မှာ မအေတောင် မနာလိုစိတ် ပေါ်သည်။ ခိုင်ခိုင်သည် လက်ထပ်ပြီးသည့် နှစ်နှစ်

အတွင်းမှာ အနှစ်နှစ်ဆယ်မက ပေါင်းသင်းလာကြသလို ရိုးသွားသည်ဟု စိတ်ထဲက စွပ်စွဲလျက်နေ၏။ အလုပ်သွားအလုပ်ပြန်မှ နှုတ်ဆက်လေ့မရှိ။ ခိုင်ခိုင်က စိတ်တင်းလို့နေသည်။ ဦးမြဘူးသည် သူ့အခန်းသို့သွားကာ အဝတ်အစားလဲပြီး ပြန်မထွက်လာဘဲ စာဖတ်နေမည်။ ရေဒီယိုဖွင့်နေမည်။ သမီးလေးကိုခေါ်မည်။ ခိုင်ရေ... လာပါဦးလို့တော့ ပါခဲလှသည်တည်း။

သူ ငါ့ကို မနမ်းတာတောင် ကြာပြီ။ ဟုတ်တယ်၊ လင်မယားနှင့်တူတောင် နေခဲ့အခါမှာတောင် နမ်းတာ မပါဘူး။

ပြဇာတ်ခုံပေါ်မှာ ဘယ်ဇာတ်မျိုး က၊နေဆဲ၊ ဘယ်လိုငိုမရသည်ဖြစ်စေ ဒီအကြောင်းတွေ့လိုက်လျှင် ငိုနိုင်မည်ပင်။ ဒါမှမဟုတ် သီးခါးသော အရသာနှင့် ရယ်မောနိုင်မည်ပင်။ အဖိုးတန်လိုက်လေခြင်း။ ဒီနာကြည်းခြင်းမျိုးကို မကြုံဖူးသူတို့ပင် နားလည်အောင် သူ ကြံဆောင်၍ ပြမည်ဟေ့။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဦးမြဘူးသည် ခိုင်ခိုင်အမည်ရှိ သာမန် မိန်းမတစ်ယောက်ကိုတော့ ချစ်တတ်သလောက် မချစ်နိုင်ချင်လို့ဘဲ ဆိုရမည်။ အကြောင်းမူကား ယောက်ျားတစ်ယောက်သည် သူစိမ်းတစ်ရံဆဲ မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် တစ်သက်တာ အတူနေ၍ ရသမျှ ကြေးငွေကိုအပ်ကာ ကိုယ့်အခွင့်အရေးတွေကို တစ်ဝက်မက လက်လွှတ်ကာ နေသည်မှာ အကြင်မိန်းမက ထမင်းဟင်း ချက်ပြုတ်စီမံပေးရန်၊ အင်္ကျီလုံချည် ဖွပ်လျှော်ပေးရန်၊ အိပ်ရာခုတ် ပြင်ဆင်ပေးရန်၊ အိပ်ရာဝင် အိပ်ရာထ ပြုစု၍ ကလေးမွေးပေးရန်ကို မလိုလျှင် ဘာလို့၍ ဖြစ်သလဲ။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ တစ်ခုတည်းကြောင့်သာဟု ဆိုပါလျှင် ကဗျာ

ဖွဲ့ခြင်းသာဖြစ်၍ အိမ်ထောင်ပြုခြင်း မဟုတ်ပါချေ။ သို့မဟုတ် စကားလိမ်အိမ်ဖွဲ့သည် ဆိုချင်ဆိုပါစေ၊ ဒါသည်ပင် ယောက်ျားနှင့်မိန်းမ ပေါင်းသင်းခြင်းမည်သဖြင့် ဒါကိုပင် ချစ်ခြင်းမေတ္တာ ရယ်လို့ ခေါ်ရဦးမည်ထင်သည်။ ခိုင်ခိုင်သည် ခေါင်းကောင်းစွာမရှင်းဘဲရှိလေသည်။

ပြဇာတ်ကသော အကြောင်းကလွဲ၍ မည်သည့်ကိစ္စ၌မဆို သူ့မှာ ခေါင်းရှင်းလှသည်ဟု မရှိတာတော့ မှန်သည်။

သို့သော် ဦးမြဘူးသည် ဘယ်အကြောင်းကြောင့်ပင်ဖြစ်စေ သူတကာလို အိမ်ထောင်ပြု၍ အိမ်ထောင်ကို ထိန်းသိမ်းရန် ကြိုးစားရုံဖြင့် မကျေနပ်နိုင်သည်ကိုတော့ သေချာလာသည်။

ဦးမြဘူးက ယခု သူ့ကို အင်မတန် ခိုမိကျသေးသိမ်သူ တစ်ယောက်ကို အလိုမရှိဘဲ ဆက်ဆံရသလိုပင် စကားပြောလည်း စိတ်ပါလက်ပါမရှိ။ ခိုင်ခိုင် ပြောသည်ကိုလည်း နားထောင်လိုဟန် မတူ။ ခိုင်ခိုင် အနီး၌ရှိသည်ကို လိုလားဟန် မပေါ်၊ အမှတ်ထားဟန်မပြ၊ ခိုင်ခိုင်က လက်သပ်မွေးခဲ့ဖူးသော

ခွေးကလေးလို တကောက်ကောက်လိုက်သည်ကို ရှောင်ရှား၍ တစ်အိမ်တည်းပင်ဖြစ်သော်လည်း ဖြစ်နိုင်သမျှ ဝေးရာမှာ သွားနေသည်။

နောက်ဆုံး၌ကား ခိုင်ခိုင်၏ မာနကို ထိခိုက်မိလေသည်။ ဗြိတိန်ခနဲ အိပ်ရာကနိုးသလိုဖြစ်ပြီး သူ မမောမယန်းလုပ်နိုင်သော ပြဇာတ်ကခြင်းကိုပဲ လုပ်နေလျှင် ပျော်ရွှင်သည်။ ဝမ်းနည်းသည် ဆိုတာတွေ အပထား၍ ဘာကိုမဆို မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်နိုင်သည်ကို သတိရကာ ပြဇာတ်ကမည် ပြင်လေ၏။

ယခင်လို အာရုံကြောများ ထက်မြနေဖို့တော့ မလိုချေ။ ယခင်ထက်ပို၍ ဣန္ဒြေရှုစွာ ကပြတတ်လာသည်။ ပူပင်ခြင်းတွေ မဖြစ်တော့။ ဖျပ်ဖျပ်လူးသောစိတ်ကို မပျောက်ပျက်ရန် ကန့်လန့်ကာတွင်း ဝင်လာပြီး တစ်ယောက်ယောက်နှင့် ဒေါသရန်ခိုက် ဖြစ်နေဖို့မလိုတော့။ ပြီးတော့ ဒါရိုက်တာက ကိုယ့်လင်သားဖြစ်နေပြန်တော့ တစ်မျိုးကြီးတင်းမှုကလေး ရှိကာ စိတ်လိုက်မာန်ပါ လုပ်တာတွေမရှိတော့။ ဒီတော့ အကောင်းဆုံးကို ပိုလို့ ရှာနိုင်သည်။ ပြီးတော့ ဒီလိုမှပဲ သူ ကောင်းစွာ ပြဇာတ်ကနိုင်သည်ကို သိရ၏။ သူ့နည်းပရိယာယ်များ ပြောင်းလဲခဲ့ပြီပင်။ ယခင်လို ကမ္ဘာ့လူထု လုပ်နိုင်အား မရှိတော့ချေ။ အနည်းငယ် မောသွားသည်လား၊ ငြိမ်သက်သွားသည်လား၊ ငြိမ်းအေးသွားသည်လား ဘာလဲ မပြောတတ်။ အိမ်ထောင်ပြုပြီးမှ ပထမဆုံး ကပြခြင်းသည် အများလူတို့ ထင်သလို မဟုတ်ဘဲ ပြောလို့မဆုံးအောင် အောင်မြင်ပြန်လေ၏။

သို့သော် မကျေနပ်။ ဒီလိုပုံစံမှာ သူ့ပုံစံမဟုတ်။ ထိုခဏ၌ အားလုံးသော အရာများကို ထားပစ်ခဲ့ကာ အစက ပြန်စ၊ ချင်သောစိတ် ပေါ်လာလေ၏။ ချက်ချင်းပင် တုန်ယင်လာကာ စကားပြောလျှင် အသံတုန်လာသည်။

ခဏနားဦးမှ ဖြစ်မည်။

ဦးမြဘူးကို ပြောရ၏။ “ကိုကို နောက်ကမယ့် ပြဇာတ်ကို ကောင်းစေချင်ရင် ဒီကြားထဲ ခိုင်ကို ကြားဖောက် မကခိုင်းနဲ့တော့။ ပြီးတော့ ပျော်ပျော်မနေရတောင် အေးအေးနေချင်တယ်”

ခိုင်ခိုင်သည် ဦးမြဘူး၏ ပြဇာတ်ကုမ္ပဏီအကြောင်းကို ဝတ်ကျေဝတ်ကိုမှမမေးတော့ဘဲ အိမ်၌ချက်ပြုတ်ကာ၊ ကလေးထိန်းကာ၊ အိမ်ထောင်သိမ်းကာ နှစ်ရက်ခန့် ဂနာမငြိမ်လုပ်ပြီး တစ်နေ့၌ သိုးမွေးချည်ခင်များ အရောင်စုံနေအောင် ပေါင်လိုက်ဝယ်လာသည်။ အပ်ကို အရွယ်စုံဝယ်သည်။ သိုးမွေးပုံစံစာအုပ်ကို တစ်ထုပ်ကြီး ဝယ်သည်။ “ခိုင်ငယ်ငယ်က အစ်မဆီက သိုးမွေးထိုးတာ သင်ဖူးတယ်။ အပေါ်ထိုး အောက်ထိုးတတ်ရင် ပြီးတာပဲ။ ဘာမဆို ထိုးလို့ရတာပဲ။ ဟော အခု သမီးဖို့ အင်္ကျီလက်ရှည်ကလေး၊ ဘောင်းဘီရှည်ကလေး ထိုးမယ်။ ရင်ဘတ်ပေါ် အက်စကီမိုးရွာကလေး တည်ရအောင်”

“သိပ်ချမ်းမယ် မထင်ပါဘူး”

“အဲဒီတော့လည်း သိမ်းထားလိုက်တာပေါ့”

ဦးမြဘူးက ပြုံးချီ၏။ ဒီလိုပဲ ပြဇာတ်တစ်ခု ပရိသတ်ကြိုက်သွားပြီဆိုလျှင် သူပြုံးချီတတ်သည်။ ပြီးတော့ ခိုင်ခိုင်သည် အထွတ်အထိပ်မှာရှိသော ပြဇာတ်မင်းသမီး ဖြစ်သေးသည်။ ဦးမြဘူးသည် ခိုင်ခိုင်ထက် ခိုင်ခိုင်အကြောင်း သိနားလည်သလို ထင်ရပြန်သည်။ အကြောင်းမူကား ခိုင်ခိုင်နားနေဖို့ လိုလာကာ ယခင်လို အစားကောင်းတွေ မစားဘဲ မအိပ်ချင်ဆေးကိုသောက်မှ သူ့စဉ်ဆက်တိုက် ပြဇာတ်ကနိုင်မည်မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိလာသလိုပင် ခိုင်ခိုင်ကို အိမ်လှအောင် ဆင်တတ်တာတွေ ချီးမွမ်းပြန်၏။ သိုးမွေးထိုးတာ လက်ညှိလာပြီလို့ အားပေး၏။ ပြီးတော့ သူ့ဖို့လည်း ဆွယ်တာထိုးခိုင်းကာ သိုးမွေးကိုငြီးလျှင် ကလေးအင်္ကျီချုပ်ဖို့ရယ်လို့ လျှပ်စစ်ဓာတ်ဖြင့်လည်သော ဆင်းကားစက်တစ်လုံး ဝယ်ပေးသည်။

ပြီးတော့ ခိုင်ခိုင်ကို ပြန်လည်ကြင်နာလာသည်။

တစ်ညနေမှာတော့ ခိုင်ခိုင်သည် အင်မတန် စိတ်တိုနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဦးမြဘူးသည် အကြောင်းရင်းကို ရှာလို့မရ၊ သေသေချာချာ စဉ်းစားပြန်တော့ သူသည် ခိုင်ခိုင်မလိုလားသော အဒေါ်ထံ လက်ဆောင်ပို့လိုက်မိတာတစ်ခုပဲရှိ၏။ ခိုင်ခိုင်က သူ ဒီလိုလုပ်တိုင်း ချောတယ်လို့ ထင်သည်။ ချောရအောင် ခိုင်ခိုင်က မလွန်ခဲ့ဘူးထင်သည်။

ခိုင်ခိုင်သည် မသိတတ်ရှာသော သူ့ကိုယ်တိုင် မနမ်းရက်နမ်းရက်ရှိလှသော သမီးလေးကိုပင် တွန်းထိုးရိုက်နှက်လုပ်တာကို မြင်လျှင် ဦးမြဘူးသည် “ဒါက ဘာဖြစ်တာလဲ”ဟု တင်းတင်းမာမာမေး၏။

ခိုင်ခိုင်က ခါတိုင်းလို သူ့လေသံကို အထမကောက်တော့ဘဲ မျက်မှောင်ကြွတ်ကာ စိတ်တိုစွာပင် “အို... ဒီမှာ စဉ်းစားနေတယ် သွားစမ်းပါ”လို့ ဆိုသည်။

သူတို့၏ အိမ်ထောင်သက် နှစ်နှစ်ကျော်မှာ ဒါသည် ပထမဆုံးအကြိမ် တစ်ကိုယ်တည်း နေလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

“ကလေးကိုတော့ မညှဉ်းဆဲပါနဲ့ကွယ်”

“စိတ်ကူးပျက်တယ်” ထိုနောက် ခိုင်ခိုင်သည် ကိုယ်လုံးပေါ် မှန်များရှိသော အခန်းကိုသွားကာ ထမင်းစားဖို့ ပြန်ထွက်မလာသဖြင့် ဦးမြဘူးက ပိုမိုခိုင်းရသည်။

“မိုးပြဇာတ်ကို ဘယ်တော့တိုက်မလဲ၊ က၊မယ့်ရက် ကြညာပြီးပလား”စသည်ဖြင့် ခိုင်ခိုင် မေးလာ၏။

ပြဇာတ်တိုက်ချိန် ပြဇာတ်ကချိန်မှာ ခိုင်ခိုင်သည် ကလေးကိုကြည့်လို့ မရတော့ချေ။ ကလေးလည်း သူ့အနား မကပ်ဝံ့ချေ။ ခိုင်ခိုင်သည် တစ်ခါတုန်းကလိုပင် သူ့ပုံစံဖြစ်သော ကမ္ဘာ့လူထုထိုးဖြစ်ခြင်းများ ထကြွသောင်းကျန်းလေ၏။ တစ်ညဦးလုံး က၊ပြီး မျက်စိကြောင့်ကာ ဆက်အိပ်လို့မရတော့။ မိုးမလင်းခင် လမ်းလျှောက်ထွက်လျှင် ဦးမြဘူးကိုနှိုးရန် အလိုမရှိချေ။ ခိုင်ခိုင်သည် ပြဇာတ်ကခါနီးကျမှ ပေါ်လာပြီး ပျောက်ကွယ်နေတတ်ပြန်သည်။ ဦးမြဘူးကို ရှိမှန်း မသိသလိုပင် နေသည့်တစ်ခါတစ်ရံ မျက်နှာစိမ်းယောက်ျား တစ်ယောက်တစ်ယောက်

ရင်းရင်းနှီးနှီး ယှဉ်တွဲ၍ ပြဇာတ်ရုံတွင်းသို့ဝင်လာတတ်သည်။
ပြီးတော့ သူ့စဉ်သည်ကို သူ့အဝတ်အစားလဲခန်း၌ ပို့ထားကာ
ဦးမြဘူးဝင်လျှင် သူ့အခန်းကို တံခါးခေါက်ဝင်မှ ကြိုက်သည်။

ဦးမြဘူးသည် သူ့ကိုယ်သူ မေ့လျော့သည့်အခါမှာ ခိုင်ခိုင်
လုပ်ပုံကို ကန့်ကွက်ရန် စတတ်သည်။

‘ဦးမြဘူးရဲ့ ပြဇာတ်ကနေတုန်းကို မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့’
ဟု ခိုင်ခိုင်က လက်စားချေလိုဟန် စိုးစဉ်းမျှမပါဘဲ ပြောသည်။

‘အေးလေ... သမီးလေးကို မရိုက်ရင် ပြီးတာပါပဲ၊
အဲဒါတော့ ဆင်ခြင်ပါ’

‘ရှင့်သမီးကို ပြဇာတ်ထဲ မထည့်ဘူးလား... ဟား...
ဟား...’

ပြဇာတ်ကနေဆဲမှာတော့ ခိုင်ခိုင်သည် ပြဇာတ်မင်းသမီး
ဖြစ်၍ ဦးမြဘူးသည် ဒါရိုက်တာမျှသာ ဖြစ်သည်။ အကယ်၍
ခိုင်ခိုင်သည် တခြားဒါရိုက်တာ တစ်ယောက်ယောက်နှင့်များ
ပြဇာတ်ကလျှင် -

ဒါကိုတော့ ခွင့်ပေးလို့မဖြစ်၊ အကြောင်းမူကား တခြား
ဒါရိုက်တာသည် ခိုင်ခိုင်လို မင်းသမီးကို မကိုင်နိုင်ဘူးလို့
ယုံကြည်သည်။ ခိုင်ခိုင်ကို သူ့လက်ခုပ်တွင်းမှ လွှတ်လို့ မဖြစ်
ချေ။ သူတို့မှာ ကလေးတစ်ယောက် မွေးမိလျက်သား ရှိသည်
မှာလည်း ခိုင်ခိုင်ကို လက်မလွှတ်ဝံ့သောကြောင့် ဖြစ်သည်ပင်
မဟုတ်လား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခိုင်ခိုင်ကို တကယ်ချစ်သူမှာ သူသာဖြစ်
သည်လို့ ဦးမြဘူး ထင်ပြန်သည်။ အကြောင်းမူကား သူသာ
လျှင် ချစ်တတ်သူတည်း။ ခိုင်ခိုင်သည် အံ့သြစဖွယ် ပါရမီပြည့်
သော ပြဇာတ်မင်းသမီး ဖြစ်ပေသည်။

ပြဇာတ်ပြီးသွားလျှင် သူတို့လင်မယားသည် စိမ်းတိမ်း
တိမ်းနေကြကာ လင်မယားအဖြစ် ရောက်အောင် ပြန်လည်၍
လူပျိုလှည့်ခန်း ဖွင့်ရမလို ဖြစ်သည်။

သို့သော် ခိုင်ခိုင်သည် အိပ်လို့ပဲ မဝနိုင်တော့သလို နေ့စဉ်
ရက်ဆက် အိပ်၏။ စားချိန် ရေချိုးချိန်သာ ထသည်။ သူတို့
လက်ထပ်ပြီးစကာ မောပန်းလှချည့်ရဲ့ဆိုပြီး အိပ်သလိုပင်တည်း။

ရက်များစွာ ကြာမှ ခိုင်ခိုင် နိုးကြားသည်။ ‘ကလေးမွေး
တုန်းကလိုပဲ ဝေဒနာတွေ စံစားမျောနေစိပြီး နိုးလာတော့ပေါ့
လဲပေါ့၊ ဘဝကူးလာသလိုလည်း ယောင်တောင်တောင်ကြီး
ဖြစ်’ စသည်ဖြင့် တဖျစ်တောက်တောက်ပြောရင်း ခိုင်ခိုင်သည်
စဉ်ခန်း ပန်းစိုက်အိုးကို ပြင်ဆင်စပြုသည်။

‘ကိုကို ပန်းကန်စုံတွေ အသစ်ရောက်တာ သွားဝယ်ချင်
တယ်။ ဗီရိုလည်း ထပ်ဝယ်မှ ထည့်စရာရှိမှာ။ သစ်သီး
ပန်းကန်စုံလည်း ဝယ်ချင်တယ်။ ဖန်ပန်းခက် ပယင်းရောင်
လေးဝယ်မယ်။ သိပ်မပေးရပါဘူး၊ ပိုက်ဆံပေါသားပဲ’

‘မပေါဘဲနေမလား ပြဇာတ်ကပြီးခါစပဲ’လို့တော့
ဦးမြဘူးသည် ယောင်မှားလို့ မပြောချေ။ ပြဇာတ်အကြောင်း
စမိလျှင် သူတို့လင်မယား ရန်ဖြစ်မည်ထင်သည်။ အနည်းဆုံး

‘ကိုကိုဟာ သားမှန်း၊ မယားမှန်း၊ အိမ်မှန်း၊ ယာမှန်းတောင်
သိရဲ့လား။ အချိန်ရှိသရွေ့ အလုပ်မှာချည်းပဲ။ အလုပ်အားပြန်
တော့လည်း အဖော်အပေါင်းနဲ့ သောက်ဖို့စားဖို့ သွားရ’ စသည်
ဖြင့် စိတ်ရွံ့စရာ စကားတွေ စပြီးမည်ပင်။

ခိုင်ခိုင်က သူ့ကိုယ်သူ သိသည်ဖြစ်စေ၊ မသိသည်ဖြစ်စေ
ဦးမြဘူးကမူ ခိုင်ခိုင်အလိုရှိသည်ကို သိလေပြီ။ ခိုင်ခိုင်သည်
အင်မတန် ပင်ပန်းသူရဲ့ နားလည်နေဖို့လည်း လိုသည်ပင်။
ခိုင်ခိုင် လင်ယူချင်စိတ်ရှိတာ ယခု နားလည်လာသည်။ သူ
သည် နောက်ထပ် ကလေးသုံးယောက်လောက် မွေးချင်တယ်
လို့ ပူဆာပေးဦးမည်။ စိတ်တိုသည့်အခါ ကလေးတွေကို ကြည့်
မကောင်းအောင် ရိုက်လိမ့်မည်ပင်။ စိတ်လိုလျှင်တော့ တစ်စုံ
မက်မက် မနမ်းရက်အောင် ချစ်ပြန်သည်။ ဒီလိုဆိုတော့ ခိုင်ခိုင်
သည် အိမ်ထောင်ကိစ္စကို ပျော်ရွှင်အားရ လုပ်ချင်တတ်သည်
ကို ခွင့်လွှတ်စရာပေါ့။

‘သောက်တယ် စားတယ်ဆိုတာ ကောင်းတာမဟုတ်ပါ
ဘူးကွယ်၊ ကိုကိုမလုပ်ဘဲနေနိုင်ပါတယ်’ လို့ ပြောကာ ဝမ်းသာ
လျှင်လည်း အင်မတန် ဝမ်းသာတတ်၏။ မယားကလေးကို
ချော့ပုံပြီလေ။ သို့သော် မလုပ်ဘဲနေဖို့ မလိုချေ။

ကိုယ်လုံးပေါ် မှန်များရှိသော အခန်းကိုတော့ ကြာကြာ
ဖုန်တက်ခံလို့မဖြစ်။ ဖုန်တက်သည်ကို မြင်လျှင်ပဲ ဒါရိုက်တာ
ကလည်း ဒေါသဖြစ်တတ်သည်။ ကိုယ်တိုင် ဘိသိက်သွန်းပေး
ခဲ့ပါလျက် နန်းစွန့်သော ဘုရင်ကို သက်ချင်တတ်သူလိုပင်။

ခိုင်ခိုင်ကမူ ‘လေးလမကတော့ ကြာရှည်သင့်ပါတယ်’
လို့ လက်ထပ်ချိန်ဦးကို တမ်းတလို့ လွမ်းဆဲမည်။ ကလေးကို
ပေါင်ဒါမွေးနှင့် အေးအောင် လိမ်းကာ လင်ပြန်လာသည်ကို
မျှော်ဆဲသာ။ ဒီလိုပြောမည်ဖြစ်၍ ပြဇာတ်ကချိန်တန်လျှင်
တော့ သူ့ကိုပင် ခြိမ်းခြောက် မောင်းမဲကာ ရှိလိမ့်မည်။ အရေး
ကြီးသည်မှာ လက်ထပ်ခါစကလို တစ်ခုတည်းသော ပျော်ရွှင်
ခြင်း ဝေဒနာ၌ တပ်မက်စေခြင်းငှာ မထိုက်။ အကြောင်းမူကား
လူ့ဘဝ အလွန်တိုတောင်းသည်ဖြစ်လည်း သုခဝေဒနာသည်
ပို၍ ကြာကြာမခံသည် ဖြစ်ရကား ဝေဒနာကို ပြင်းစွာခံစား၍
ထုတ်ဖော်ပြသူအဖို့ တကယ်ပေါကြွယ်သော၊ ပို၍ မပြင်း
ထန်တောင်မှ ဝေငှ၍ ပေးချင်တတ်သော၊ အလွယ်တကူလည်း
ဖြစ်နိုင်သော ဝေဒနာကိုသာ ရှာဖွေပေးရမည်မှာ ဒီလိုမွေးလာသူ
တို့အဖို့ ကံစီမံခြင်းသာဖြစ်သည် မဟုတ်လား။ ဦးမြဘူးသည်
‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပြဇာတ်ခုံပေါ်မှာ သူတစ်ပါး ပါးရိုက်တာတောင်
နာနာမရိုက်ကောင်းလားလို့ မကျေနပ်ဖြစ်သေးတာပဲ။ ကိုယ်က
လုပ်တာသာဆိုရင် ကိုယ်ဝေဒနာမက စိတ်ဝေဒနာပါ စံစားရမှာ
မို့ ပြဇာတ်ကလို့ ပိုမကောင်းပေးဘူးလား’ ဟု တွေးလေ၏။
အကြောင်းမူကား ခိုင်ခိုင်သည် တစ်ခေတ်မှာ တစ်ခါသာ
ပေါ်ကောင်းသည့် ပြဇာတ်မင်းသမီး ဖြစ်လေသည်။ ■

ကြည်

အတွဲ (၁) အမှတ် ၇၊ ၁၉၅၈ မတ်လ၊ ပေဖူးလွှာမူရင်း

ဦးပိန်နှင့် တောင်သမန်တံတား

ဇော့ဒါသုဒ္ဓါးဇော့၊ ထားဝယ်။

တံတားကြီး
မဆောက်ခင်
ဆာအာသာဖယ်ယာ
ခေါင်ဆောင်သော
ဗြိတိသျှသံအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့
အင်းဝမြို့သို့
လာကြစဉ်က
တောင်သမန်အင်းကို
သူတို့ဝိုင်း
သင်္ဘောဖြင့်ဖြတ်ပြီး
ဝင်လာကြသည်မှာ
နန်းတော်မြို့ရှိအထိ
ပေါက်ခဲ့သည်ဆိုသော
သမိုင်းကြောင်း
ရှိသည်

တောင်သမန်အင်းကိုဖြတ်၍ တည်ဆောက်ထားသော
သမိုင်းဝင်တံတားကြီးကို တောင်သမန်တံတားဟု မခေါ်ကြဘဲ
တံတားဒါယကာ စာရေးတော်ကြီး ဦးပိန်နှင့်တွဲ၍
ဦးပိန်တံတားဟုသာ ခေါ်ကြပါသည်။
(တောင်သမန်ကိုလည်း အချို့က တောင်တမန်ဟုခေါ်သည်။)
ပုဂံမင်းတရား လက်ထက်တော်တွင် မြို့ဝန်ဘိုင်ဆပ်၏
မြို့စာရေးမှာ ဦးပိန်ဖြစ်သည်။ မြို့ဝန်ဘိုင်ဆပ်အကြောင်းကို
စာရေးသူရေးသည့် သမိုင်းသစ်သရာ စာအုပ်တွင်
‘ပုဂံမင်းလက်ထက် မြို့ဝန်ဘိုင်ဆပ်၏မျိုးရိုး’ ခေါင်းစဉ်ဖြင့်ပါသည်။
ထိုဆောင်းပါး၏အဓိက ဖော်ပြချက်မှာ မြို့ဝန်ဘိုင်ဆပ်သည်
ဝသီ(ယခုခေတ်အခေါ် အဇ္ဈာန်သာသာဝင်) ဖြစ်သော်လည်း
အိန္ဒိယနိုင်ငံသားမဟုတ်၊ သူ၏မျိုးရိုးမှာ ဓဏိပူရ၊ ကုသိချင်း၊
ကသံ(ကသည်း) ဖော်ဘွားမျိုးရိုးဖြစ်ပြီး ကသံ(ကသည်း)
ဖော်ဘွား‘သမာဟ’၏ ညီတော်ဖော်ဘွား‘ဇင်ကွဲတာပ’သည်
မြို့ဝန်ဘိုင်ဆပ်၏ အဘိုးအရင်းပင်ဖြစ်ကြောင်း၊ သူ၏အမည်အရင်းမှာ
ဘိုင်ဆပ်မဟုတ်ကြောင်း၊ ‘ဆရာကန်’ခေါ်ကြောင်း၊ ‘ဘိုင်’ဆိုသည်မှာ
သူတို့ဘာသာစကားအရ ‘အစ်ကို’ဟု သဘောရ၍ ‘ဆပ်’ဆိုသည်မှာ
‘ဆရာ’ဟု သဘောရကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ ‘ဘိုင်ဆပ်’ဆိုသည်မှာ
‘အစ်ကိုဆရာ’ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသဖြင့် တမင်ပင် အထက်မီးဖြင့်
ခေါ်ခြင်း ဖြစ်ဟန်တူကြောင်း ရေးသားခဲ့ပါသည်။
အမှန်မှာ ဘိုင်ဆပ်၏ မြန်မာအမည်သည် ဦးဆောင်မြို့တံဖြစ်ကြောင်း၊

www.burmeseclassic.com

သူ၏သမီးမှမွေးသော သား၏သားဖြစ်သူ ဦးမောင်မောင်ကြီး(မန်း)က
ရေးခဲ့သည်ကို ကိုးကား၍ ဖော်ပြခဲ့ပါသည်။ အချို့သော
စာရေးဆရာများက- ‘တောင်သမန်(အင်း)တစ်ဖက်တွင်
ပသီအများအပြား နေထိုင်ကြသည့် ဗုန်းအိုးရွာရှိသည်။
ဘိုင်ဆပ်တို့က ရွှေမြို့တော်တွင် အာဏာသိမ်းလိုသောအခါ
အလွယ်တကူ ပသီများလာရောက်၍ ကူညီရန်
ဦးပိန်တံတားကို ဆောက်လုပ်ခြင်းဖြစ်သည်။’
ဟု ရေးသားခဲ့ကြသည်။ ထိုရေးသားချက်မှာ အခြေအမြစ် ခေိုင်လုံသော
ရေးသားချက်သာဖြစ်သည်ဟု ဆိုချင်သည်။ ထိုစဉ်က မြို့ဝန် ဘိုင်ဆပ်နှင့်
မြို့စာရေး ဦးပိန်တံတားထဲတွင် ခည်သို့ရှိခည်ကို ခသီရသော်လည်း
မြို့ဝန်နှင့် မြို့စာရေးဆိုသူတို့မှာ ခွဲခြား၍ ခရသောသူများ ဖြစ်ပါသည်။
တစ်စိတ်တစ်ခမ်းတည်းသာ ဖြစ်ခည်။ မြို့ဝန်၏ အလိုကို မြို့စာရေးက
ဧကွေ့လွှားနိုင်ပေ။ ဦးပိန်သည်လည်း ပသီ(အစ္စလာမ်ဘာသာဝင်)ဖြစ်သည်။
စာရေးသူအနေဖြင့် တောင်သမန်အင်းကိုဖြတ်၍ ဆောက်ထားသော
တံတားတစ်ဖက်တွင်ရှိသည့် ဗုန်းအိုးရွာမှ လူများက အခရပူရမြို့တော်သို့
အလွယ်တကူလာ၍ အာဏာသိမ်းရန် ကူညီရန် ဖြစ်သည်ဆိုသည်ကို
သဘောမကွေ့ပါ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုတစ်ဖက်ရွာမှ
အခရပူရတီးခင်းသို့ ကုန်းကြောင်းဖြင့် ပတ်လာလျှင် ထိုတံတားမှ
ဖြတ်၍ လာသည်ထက် နီးသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။
တံတားကြီးမဆောက်ခင် ဆာအာယာဖယ်လာ ခေါင်းဆောင်သော
ဗြိတိသျှသံအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ အင်းဝမြို့သို့ လာကြစဉ်က တောင်သမန်အင်းကို

မဟာပိန်တံတား(စမ်းချောင်း)
www.burmeseclassic.com

သူတို့ပိုင်သောတောင်မြင့်မြတ်ပြီး ဝင်လာကြသည်မှာ နန်းတော်မြို့ရိုးအထိ ပေါက်ခဲ့သည်ဆိုသော သမိုင်းကြောင်းရှိသည်။ တံတားကြီးဆောက်ပြီးခဲ့သည့်နောက်တွင် နယ်ချဲ့သင်္ဘောများနန်းတော်ဦးအထိ မရောက် နိုင်တော့ပေဟု ဆိုပါသည်။

အိမ်ရှေ့စံ ညီတော် ကနောင်မင်းက နောင်တော်မင်းတုန်းမင်းတရား အမရပူရနန်းမှ မန္တလေးသို့ထီးရေနန်းပါပြောင်းရခြင်းကို ထောက်ခံခြင်းမှာ အကြောင်းရှိသည်။ သတ္တရာခံ ၁၂၁၇ ခုနှစ်၊ ဝါခေါင်လတွင် အိန္ဒိယနိုင်ငံမှ ဗြိတိသျှအစိုးရက အထက်မြန်မာနိုင်ငံတော်ကစေလွှတ်သည့် သံတော်တို့တွင် ရာဇသံလက်ဆောင်တော်များနှင့် မူးကြီးမတ်ကြီးတို့ကို စေလွှတ်ပါမည်ဟု လျှောက်ထားလိုက်ရင်းအတိုင်း၊ အင်္ဂလိပ်ဝန်ကြီးဆာအာသာဖယ်ယာပင် ခေါင်းဆောင်၍ အရာရှိ ၁၇ ယောက်၊ လူငယ် ၁၄၀၊ ဂေါ်ယာစစ်ပိုင် ၁၀၀၊ ဘင်ခရာအငြိမ့်တီး ဂေါ်ယာ ၁၅၊ လူငယ်နောက်ပါ ၁၇၀၊ မြင်းနှင့် မြင်းစီး ၁၅၊ စုစုအမှုထမ်းလူငယ် ၄၄၀၊ ၂ စု ၄၅၇၊ မီးသင်္ဘော ၂ စီး၊ တွဲသမ္ဗန်ကြီး ၂ စင်းနှင့် လာရောက်ရာ မြန်မာအဖွဲ့က မလွန်မြို့မှ ကြိုဆိုရပါသည်။ လမ်းစဉ်တစ်လျှောက်၌လည်း ထွက်၍ ကြိုဆိုကြရသည်။ အရှင်နန်းမတော်ဘုရားဝန်၊ အကောက်ဝန်၊ ရွှေတိုက်ဝန်၊ ဖောင်ဝန်စာရေးကြီး၊ သင်္ဘောစာရေးကြီးတို့က ကျောက်တစ်လုံးမှနေ၍ ခတ်လှော်တော်၊ လှော်လှော်တော်၊ လှေပေါင်း ၁၀၀၀ ကျော်နှင့် ကြိုယူသည်။ စစ်ကိုင်းမြို့သံတံသို့ရောက်လျှင် ဝန်ကြီး၊ ဝန်ထောက်တို့က နှုတ်ခွန်းဆက်သသည်။ စစ်ကိုင်းမြို့ သံတံမှ တောင်သမန်သံတံသို့ သံတံစီးသည့် မီးသင်္ဘော ၂ စင်း၊ ဆွဲသမ္ဗန်ကြီး ၂ စင်း၊ ခတ်လှေ၊ လှော်လှေများနှင့် ဖြစ်ငယ်ဝ၊ ရွှေကြူပေါက်လမ်းမှ တောင်သမန်အင်းအတွင်းသို့ ဝင်လာ၍ မကျေးမြို့စား ဝန်ကြီး အစရှိသော မြန်မာအရာရှိတို့က ကြိုဆိုဆောင်

ယူသည်။
ဤသို့ ဆာအာသာဖယ်ယာတို့သံအဖွဲ့၊ မီးသင်္ဘော ၂ စင်း၊ ဆွဲသမ္ဗန်ကြီး ၂ စင်းဖြင့် ဝါခေါင်လ တောင်သမန်အင်း ရေပြည့်နေချိန်တွင် ဝင်ရောက်လာသည်ကို အိမ်ရှေ့စံ ကနောင်မင်း မည်သို့မျှ ဘဝင်မကျဟု ဆိုလေသည်။ အမရပူရနန်းတော်သို့ တောင်သမန် ဦးပိန်တံတားကြီး ခံနေ၍သာ ကပ်ပြီး ရောက်မလာနိုင်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အမရပူရ ထီးနန်းတွင် ဆက်လက်စိုးစံပါက မိုးတွင်းလများတွင် ရန်သူအင်္ဂလိပ်တို့ ထီးနန်းအစိုးအထိ ရေလမ်းမှ ဝင်ရောက်လာနိုင်သည်ကို တွေးမိ၍ မန္တလေးတောင်ခြေသို့ ထီးနန်းရော မြို့ပါပြောင်းရန် နောင်တော်မင်းတရားကြီး၏ အကြံကို ထောက်ခံ

ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုပါသည်။
တက္ကသိုလ်ဆင်းဘာသာပြန်သည့် အင်းဝရောက် ဗြိတိသျှသံစာအုပ်တွင်လည်း-
‘အမရပူရမြို့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်နှစ်လျှင် နှစ်လကျော် ရေလွှမ်းမိုးလျက်ရှိရာ လူအများ စီးပွားရေးအတွက် ကုန်ပစ္စည်းများ ဝယ်ယူဖြတ်သန်း သွားလာရန်အတွက် အမြော်အမြင်ကြီးစွာဖြင့် တံတားကြီး ဆောက်လုပ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်’
ဟု သူ့ဆောင်းပါးတွင် အတိအလင်း ဖော်ပြထားပါသည်။
မြန်မာ့စွယ်စုံကျမ်း အတွဲ (၁၄) အမရပူရမြို့အကြောင်းတွင်-
‘ပုဂံမင်းလက်ထက်က မြို့စာရေးမောင်ပိန်သည် ထိုအင်းကိုဖြတ်၍ သစ်

သားတံတားကြီးတစ်ခု ဆောက်လုပ်
လှူဒါန်းခဲ့ရာ ယခုတိုင် ရှိသေးသည်။
...။ တောင်သမန်အင်း တစ်ဖက်တွင်
ပုဂံမင်းတည်ထားခဲ့သော ကျောက်တော်
ကြီးဘုရားရှိသည်။

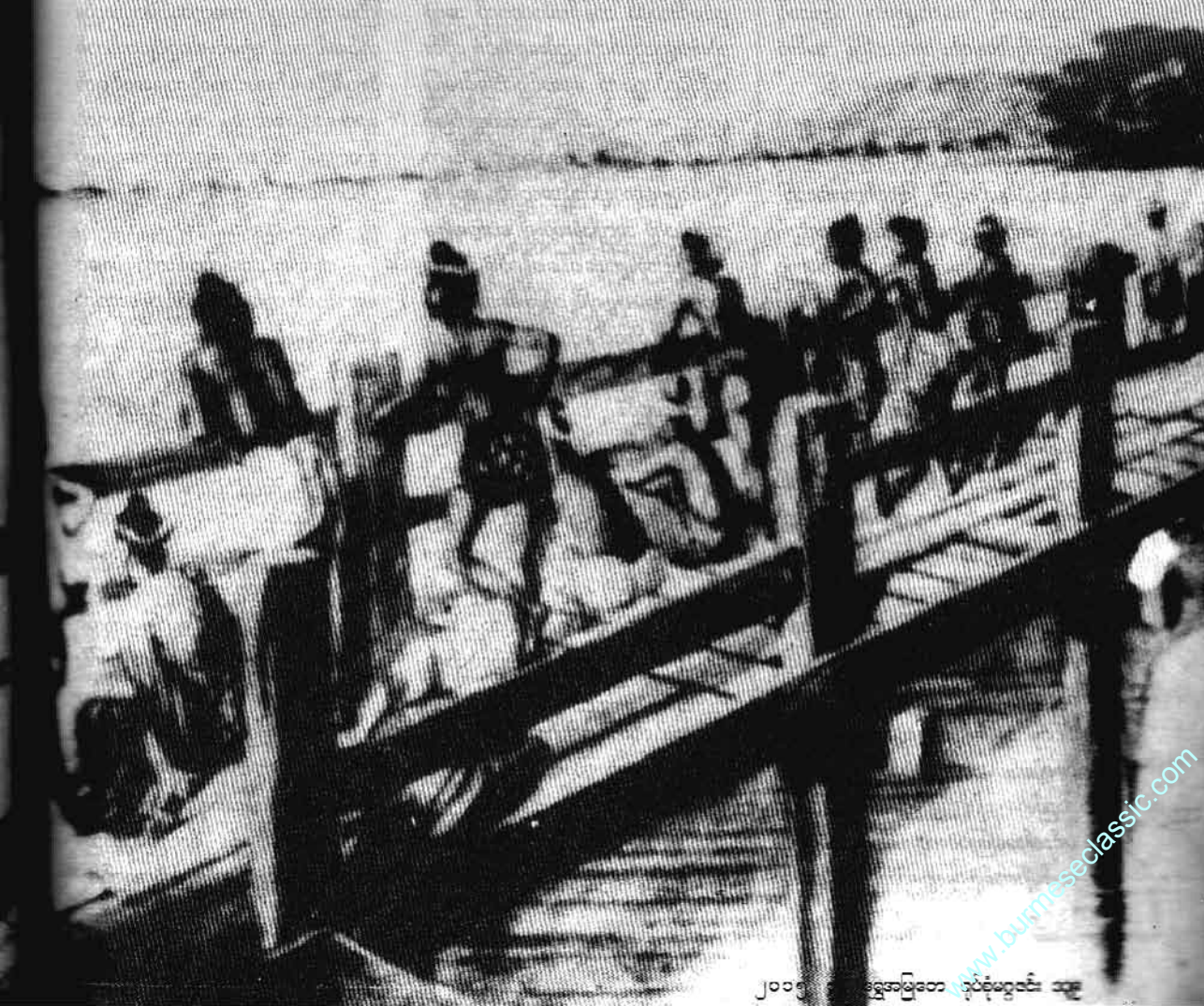
ဟု မော်ပြထားရာ ပသီ(အစ္စလာမ်
ဘာသာဝင်)တစ်ဦးဖြစ်သော မြို့စာရေး
ဦးပိန်သည် စေတနာ့ဆန္ဒအလျောက်
တံတားဆောက်လုပ် လှူဒါန်းရာတွင်
တံတားတစ်ဖက်တစ်ချက်ရှိ ရွာများမှ
မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များ လွယ်လင့်
တကူ အန္တရာယ်ကင်းရှင်းစွာ ဘုရားဖူး
သွားနိုင်စေရန် စေတနာကိုလည်း မည်
သူမျှ ငြင်းနိုင်မည် မဟုတ်ပါဟု မြန်မာ
စွယ်စုံကျမ်းက ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းခဲ့
ရခြင်းအကြောင်းကိုဖော်ပြထားပါသည်။

ဦးပိန်ဆောက်လုပ်ခဲ့ သည်မှာ

တောင်သမန်အင်းကိုဖြတ်သည့် တံတား
ကြီး တစ်စင်းသာမကဘဲ စကျင်ဝ
ချောင်းကိုဖြတ်လျက် တောင်ကြီး
တံတား၊ ပန်းဘဲတံတား၊ မင်္ဂလာ
အမြောက်မုံးအိုးထိုင်တံတား၊
စကျင်ဝတံတား၊ ရွှေလေးတံတား၊
တောင်မြင့်တံတား၊ ရွှေတောင်တံတား၊
ဂျင်းကုန်းတံတား၊ ရွှေတုံးတံတား၊
ကြက်မွေးတံတား စသည့်တံတား ၁၀
စင်းကိုလည်း ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းခဲ့ပါ
သည်။ ထိုတံတားများအနက် သွားလာ
၍လွယ်ကူသော တံတားများကို စာရေး
သူကိုယ်တိုင် လိုက်ကြည့်ခဲ့ဖူးပါသည်။
တံတားများဆောက်ရန် လိုအပ်သော
ပန်းပဲသမားများနှင့် လက်သမားများ
နေထိုင်ရန် ပန်းပဲရွာနှင့် လက်သမား
ရွာကိုလည်း တည်ပေးခဲ့သည်ဆိုသည်။

ဦးပွားဘုရားအနောက်ဘက်၌ ရေ
ကန်တစ်ကန်၊ ဘုရားကြီးလိပ်ကန်တို့ကို
လည်း တူးဖော်လှူဒါန်းပေးခဲ့လေသည်။

အမရပူရမြို့သစ် တည်သောအခါ
အင်းဝနန်းတော်ဟောင်းမှ တိုင်နှင့် သစ်
သားများကိုယူ၍ တံတားဆောက်လုပ်
သည်ဆိုသော ပါးစပ်ရာဇဝင်ရှိသည်။
ဟုတ်မဟုတ် မပြောနိုင်ပါ။ သို့သော်
ဦးပိန်သည် တံတားများ ဆောက်ရန်
အတွက် ကျွန်းသစ်ခုတ်ခွင့် ရရှိသည်။
မြစ်ရေကြီးသောအခါ ကျွန်းသစ်များကို
ဖောင်ဖွဲ့ပြီး သယ်ဆောင်ခဲ့ရသည်ဟု
အမရပူရရောက် အင်္ဂလိပ်သမား ဟင်နရီ
ယူးက တံတားကြီး ပုံတူကို ရေးဆွဲဖော်
ပြပြီး ရေးခဲ့သည်ဟု ဆရာကြီး ဦးမောင်
မောင်တင်(မဟာဝိဇ္ဇာ)က ပြောဖူးသည်။
စာရေးသူအနေဖြင့် ဟင်နရီယူး ရေးဆွဲ

ဦးပိန် ဂူမိမာန်

သည့်ပုံကို မြင်ဖူးသော်လည်း ရေးခဲ့သည့်စာကို မဖတ်ဖူးပါ။ သို့သော် တက္ကသိုလ်နေဝင်း ဘာသာပြန် အင်းဝရောက် ဗြိတိသျှသံ စာအုပ်တွင်-

‘တံတားကြီးသည် အသစ်စက်စက်ဖြစ်ပြီး ကျွန်း ဝရန်တာနှစ်ဖက်တွင် ပန်းပုပန်းနွယ်တို့ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည်’ ဟု အတိအကျ ဖော်ပြထားပါသည်။

သမိုင်းပါမောက္ခ ဒေါက်တာကျော်သက်ရေးသားသည့် မြန်မာနိုင်ငံသမိုင်း စာအုပ် စာမျက်နှာ ၃၇၄ တွင် ပုဂံမင်း (၁၈၄၆-၁၈၅၂) နှင့်ပတ်သက်ပြီး-

‘ပုဂံမင်းသည် စက္ကတွင် ဆည်မြောင်းကန်ချောင်းများကို ဖောက်လုပ်သည်။ ထိုဒေသများတွင် စေတီပုထိုး တည်ထားသည်။ သာသနာ့ဘောင်သို့ ဆွေမျိုးများကို သွတ်သွင်းချီးမြှင့်၍ သာသနာ့ဒါယကာအဖြစ် ခံယူခဲ့သည်။ ညောင်ရွှေစော်ဘွား၏ သမီးတော်နှင့် လက်ဆက်သည်။ သုပုန်ထခြင်းကို ငြိမ်သက်ပြုစုအောင်မြင်လုပ်သည်။ တရုတ်နိုင်ငံမှ သံတမန်အဖွဲ့ကို တန်းတူနိုင်ငံမှ စေလွှတ်သောသံအဖွဲ့ကဲ့သို့ လက်ခံပြုစုသည်။...။ နိုင်ငံခြားသားများက ပုဂံမင်း၏အကြောင်းကို ပြောဆိုသည်မှာ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ မူကွဲလေသည်။ ၎င်းတို့

အဆိုအရ ထင်ရှားသည့် အချက်ကား ပုဂံမင်းသည် တန်ခိုးအာဏာကို အလွဲသုံးစားပြုသည်ကိုလည်းကောင်း၊ တိုင်းကျိုးပြည်ကျိုးကို ဆောင်ရွက်ခြင်းမပြုဟုလည်းကောင်း ဆိုကြသောအချက်ဖြစ်သည်။ တိုင်းရေးပြည်ရာကို မင်းက လျစ်လျူရှုထားသည့်အတွက် တန်ခိုးအာဏာကို အလွဲသုံးစား၍ ဟောရမ်းမှုပြုကျင့်သူများပေါ်ပေါက်ခဲ့သည်။ ဥပမာ-အမရပူရမြို့ဝန်ဖြစ်သော ပသီမောင်ဘိုင်ဆပ်နှင့် မောင်ပိန်ကဲ့သို့ သောဟောရမ်းသူများ ပေါ်ပေါက်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။’

တစ်ဖန်စာမျက်နှာ(၃၇၅)တွင်-

‘.....နောက်ဆုံးတွင် အများပြည်သူတို့သည် အကြောင်းစုံကို သိကြ၍ ၎င်းတို့နှစ်ဦး လွန်စွာ မုန်းတီးလာသောအခါ ပြည်သူတို့ ကျေနပ်စေရန် ပုဂံမင်းက ကွပ်မျက်သုတ်သင်လေသည်။’

ဟု ဒေါက်တာ ကျော်သက်က တင်ပြထားပါသည်။

ဒေါက်တာ ကျော်သက်၏ တင်ပြထားချက်သည် ယထာဘူတကျမည် ထင်ပါသည်။

မြို့ဝန် ဘိုင်ဆပ်၊ ဦးပိန်နှင့် ပုဂံမင်းသားတို့သည် ငယ်စဉ်က တောင်

သမန်အင်း အနောက်ဘက်ရှိ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းတွင် စာအတူသင်ခဲ့ကြသည်။ ဘိုင်ဆပ်သည် ပုဂံမင်း၏လူပျိုတော်တစ်ဦးဖြစ်ပြီး မင်းသားအလိုကျဆောင်ရွက်ခစားရသူဖြစ်သည်။ ပုဂံမင်းနန်းတက်သောအခါ ဘိုင်ဆပ်၏အရည်အသွေးကို ငယ်စဉ်ကပင်သိ၍ မြို့ဝန်ခန့်ပြီး ဦးပိန်ကို မြို့စာရေးခန့်အပ်ခဲ့လေသည်။

ဘိုင်ဆပ်အကြောင်းကို ယခင်ဆောင်းပါးတွင် ရေးသင့်သလောက်ရေးပြီးပြီဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် မြို့စာရေး ဦးပိန်အကြောင်းကိုသာ ဆက်လက် ဖော်ပြလိုပါသည်။ ဦးပိန်သည် (၁၁၆၈-၁၂၁၃)လည်း မဏိပူရ ကသီ(ကသည်း) သူကြွယ်မျိုးရိုးမှ ဆင်းသက်လာသူဖြစ်သည်။ စာရေးသူက အထက်တွင် ဦးပိန်၏ ကောင်းမှုမှာ ရေကန်နှစ်ကန်သာ ဖြစ်သည်ဟု ဆိုသော်လည်း သူ့အဆက်အနွယ်တို့၏ ပြောပြချက်အရ ဦးပိန်သည် တောင်သမန် တံတားကြီးအပါအဝင် တံတား ၁၁ စင်း၊ ရေကန် ၁၀ ကန် ကောင်းမှုပြုခဲ့သည်ဟုဆိုပါသည်။

ဦးပိန်တွင် ဒေါ်ခင်ခင်ကြီး ဒေါ်ဒေါ်စိန်၊ ဒေါ်ငယ်နှင့် အခြားအမည်မသိ ဇနီး၊ ၄ ဦး ရှိသည်ဆိုသည့် ဒေါ်ခင်ခင်ကြီးမှ သူကြီး ဦးညွှတ်တို့

အသွယ်။ ဒေါ်ဒေါ်စိန်မှ ဦးသာစွန်းဆိုသူကို မွေးသည်။ ဒေါ်ငယ်မှ ဦးဖေလင်းမှ ဦးသာချစ်ကယ်တို့ကို မွေးသည်။ အမည်မသိ ဇနီးမှ ဦးရှင်နှင့် ဦးဖိုးသင်တို့ကို မွေးသည်ဆိုရာ ဦးပိန်၌ သား ၆ ယောက်သာရှိပြီး သမီးရှိပုံ မရပေ။ ထိုသား ၆ ယောက်မှ ဆင်းသက်လာသည်မှာ မြေး၊ မြစ်၊ တိ၊ တွတ်၊ ကျွတ်၊ ဆက်သို့ဝင်ရောက်နေပြီဖြစ်ပါသည်။ ထိုမျှပင် အမည်မဟုတ်ပါ။ ဦးပိန်၏အဆက်အနွယ်များသည် ယခုအခါ ဦးရေအားဖြင့် ၁၀၀ ခန့်မက ရှိမည်ဟု ဆိုပါသည်။

ဤဆောင်းပါးကို ရေးရခြင်းဖြစ်သည်မှာ တောင်သမန်တံတား ဒါယကာ ဦးပိန်ဘက်မှ အကောင်းမြင်ဝါဒတစ်ခုတည်းဖြင့် ရေးသားခြင်း မဟုတ်ပါ။ မြို့ဝန်ဘိုင်ဆပ်နှင့် ဦးပိန်တို့သည် ဝသီ(အစွလာမ်ဘာသာဝင်)ဖြစ်ခဲ့ကြသော်လည်း အိန္ဒိယမှလာသူများမဟုတ်။ မဏိပူရ၊ ကူကီချင်း၊ ကသဲ(ကသည်း)၊ ဇော်ဘွားမျိုး၊ သူကြွယ်မျိုးတို့မှ ဆင်းသက်လာသူများဖြစ်သည်ဆိုသည်ကတစ်ကြောင်း၊ မင်းလိုလိုက်မင်းကြိုက်ဆောင်ရာတွင် မြို့ဝန်နှင့် မြို့စာရေးတို့ဖြစ်၍ အခွင့်အရေးယူကောင်းယူနိုင်ပါသည်။ သို့သော် တောင်သမန်အင်းကိုဖြတ်၍ တံတားကြီးဆောက်ရာ၌ အာဏာသိမ်းရန် ကြံစည်သည်ဟူသော အရေးအသားသမိုင်းတွင် ရှာ၍ပင် မတွေ့ရဆိုသည်ကတစ်ကြောင်း၊ ဘိုင်ဆပ်နှင့် ဦးပိန်တို့ မင်းပြစ်မင်းဒဏ်သင့်၍ ကွပ်မျက်ခံရပြီးနောက် ဘုရင့်ယောက်ဖဦးကျောက်လုံး မြို့ဝန်ဖြစ်လာခြင်းဖြင့် ထိုသူနှစ်ဦးအပေါ် အထင်အမြင် လွဲမှားစေသော အရေးအသားများ မည်သည့်ဘက်မှ လာခဲ့သည်ကို သိရှိလောက်ပါသည်။ ပုဂံမင်းသစ္စာခံဘက်တော်သား ဆူးငြောင့်ခလုတ်အားလုံးကို တောရှင်းထားပြီးသောကြောင့်သာ ပုဂံမင်းကို လွယ်လင့်တကူ နန်းချနိုင်ခဲ့သည်ဟု ပြောနိုင်ပါသည်ဆိုသည့် အကြောင်းတို့ကို ဖော်ပြလို၍ ဖြစ်ပါသည်။

မြန်မာနိုင်ငံရှိ တံတားကြီးများ

အမျိုးမျိုးအနက်၊ ယနေ့ အမရပူရမှ တောင်သမန်တံတားကြီးဟုပင်ခေါ်ခေါ်၊ ဦးပိန်တံတားဟုပင်ခေါ်ခေါ် ဤတံတားကြီးသည် မြန်မာနိုင်ငံတွင်လည်း ကျော်ကြား၊ ကမ္ဘာနှင့်ချီ၍လည်း ကျော်ကြားသော တံတားကြီး ဖြစ်ပါသည်။ မြန်မာနိုင်ငံသို့လာသည့် တိုင်းတစ်ပါးသား တိုးရစ်များကလည်း ဤတံတားကြီးကို လာကြည့်ဖြစ်အောင် လာကြည့်ကြရသည်။ ပြည်တွင်းစည်သည်များကလည်း လာကြည့်ကြရသည်။ နိုင်ငံတော်အစိုးရ၊ ယဉ်ကျေးမှုဝန်ကြီးဌာနမှလည်း တံတားကြီး၏ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေးကို တာဝန်ယူ၍ စောင့်ရှောက်နေရသည်။ လူအများကလည်း ဝိုင်းဝန်းကူညီစောင့်ရှောက်ကြရမည်။ (တစ်လောက တိုင်တစ်တိုင်တွင် ဆေးလိပ်မီးထည့်ခဲ့၍ ထိုတိုင် မီးလောင်သွားရသည်။)

မည်သို့ပင်ဆိုစေ တောင်သမန်အင်းနှင့် အင်းဖြတ်တံတား၊ တံတားဒါယကာ ဦးပိန်တို့၏ အမည်များကို ကား တွဲလျက် အစဉ်သတိရနေကြမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။ ■

မောင်သန်းဆွေ၊ထားဝယ်၊
ကိုးကားချက်

၁။ ကုန်းဘောင်ဆက် မဟာရာဇဝင်တော်ကြီး(တတိယတွဲ)

၂။ မောင်သန်းဆွေ(ထားဝယ်) ထီးစလေ၊ နန်းစလေ

၃။ တက္ကသိုလ်နေဝင်း အင်းဝရောက် ဗြိတိသျှသံ(ဘာသာပြန်)

၄။ မြန်မာ့စွယ်စုံကျမ်း အတွဲ ၁၄

၅။ ဒေါက်တာကျော်သက် မြန်မာနိုင်ငံသမိုင်း

၆။ ဦးမောင်မောင်ကြီး(မန်း) ဘိုင်ဆပ်၏ မြန်မာအမည် ဦးအောင်မြတ် အကြောင်းစာတမ်း

၇။ မောင်မြသန်း မောင်ဝမ်ဆန်း (သံဖြူစရပ်)သို့ အိတ်ဖွင့်ပေးစာ

၈။ ဦးပိန်အနွယ်ဆက်များ ပြုစုထားသည့် စာရေးတော်ကြီးဦးပိန်၏ ဆွေစဉ်မျိုးဆက်ဇယား

ဖြန့်ချိရေး

အမှတ် ၁၃၃
လမ်း ၄၀
ကုန်သည်လမ်းနှင့်
မဟာဗန္ဓုလလမ်းကြား
ကျောက်တံတားမြို့နယ်
ရန်ကုန်မြို့
ဖုန်း
၀၁-၃၉၈၂၂၀

အရွယ်လွန်တိုရဲ့ ဝစ္စပွန်

မြန်မာ

မိုက်က ဆာသလိုလို မဆာသလိုလို။
 ထမင်းစားပြီးတာလား၊ မစားသေးတာလား မမှတ်မိဘူး။
 ထမင်းစားပြီးပြီဆို မနက်စာလား နေ့လယ်စာလား။
 ညနေစာ မဟုတ်တာတော့ သေချာတယ်။
 မိုးမချုပ်သေးဘူးလေ။ မြသွယ် ဘယ်ရောက်နေတာလဲ။
 ပြောတော့ ပြောတယ်။ ဘာကိစ္စနဲ့ ဘယ်ကို
 သွားမယ်ဆိုလား။ အို ဒုက္ခ ဒုက္ခ၊ အသက်ကြီးတာ
 ဘာတစ်ခုမှ မကောင်းတော့ပါလား။
 ဘာ အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ
 တချို့ကလေးတွေက မေးကြတယ်။ ကျုပ်ကလည်း
 ကျုပ်ပါပဲ။ ကိုယ့်အသက် ကိုယ် မမှတ်မိဘူး။
 မေ့ချင်ယောင် ဆောင်တာတော့
 မဟုတ်ရေးချ မဟုတ်ရပါ။
 *ခြောက်ဆယ်ကျော်တာတော့ မှတ်မိသလိုပဲ။
 ပင်စင်ယူတော့မယ့် ဘာကို ရုံးဝန်ထမ်းတွေက
 ပိုင်းကန်တော့ကြလို့ နှစ်ပေါင်း သုံးဆယ်ကျော်
 လေးဆယ်နီးပါး နေခဲ့တဲ့ရုံးကို ခွဲရမှာမို့ ငိုခဲ့ရသေးတယ်။
 ခု ပြန်စဉ်းစား ခုတောင် ငိုချင်သေးတယ်* လို့
 ပြောရင်း ဝဲလာတဲ့ မျက်ရည်ကို ပခုံးပေါ်က
 တဘက်လေးနဲ့ တို့မိသေးတယ်။
 ဘာအသက်က ခုနစ်ဆယ်ကျော်ပြီ မဟုတ်လား
 *ဟုတ်မယ် ဟုတ်မယ်၊ ခြောက်ဆယ်ကျော်တာတော့

ကျုပ်က
 အချစ်ဝတ္ထုတွေ
 ရေးသာရေးပေမဲ့
 အချစ်ဆိုတာကို
 သိပ်
 နားလည်လှတာ
 မဟုတ်ဘူး
 အချစ်ကို
 မရှာခဲ့တာလား
 အချစ်ကို
 မတွေ့ခဲ့တာလား
 အချစ်ကို
 မရှာဘဲ
 မတွေ့ဘဲနဲ့တော့
 အချစ်ဝတ္ထု
 ရေးမဖြစ်ဘူး
 ထင်တာပဲ

တော်တော်ကြာသွားပြီ။ ဘာဘာကို ကန်တော့တဲ့ ရုံးဝန်ထမ်းတွေတောင် ပင်စင်ရုံးမှာ တွေ့ရတယ်။ တချို့လည်း ပင်စင်တောင် မစားရပါဘူး။ သေတဲ့လူ သေကုန်ကြပြီ။

‘ဒါဆို ဘာဘ ရှစ်ဆယ်ကျော်ပြီ ထင်တယ်’

‘ဟုတ်မယ်။ ဟုတ်မယ်။ တစ်နှစ်တစ်ခါ ကျင်းပတဲ့ သက်ကြီးပူဇော်ပွဲတွေ တက်ရတာ များလှပြီ။ ဘယ်လောက်မှန်း မသိတော့ပါဘူး။ သက်ကြီးပူဇော်ပွဲက လူဟောင်းတွေ အတော်များများလည်း မတွေ့ရတော့ပါဘူး။ လူသစ်တွေ တိုးလာတာတွေ့ရတယ်။ လူသစ်တွေက ဘာဘကိုလာလာ နှုတ်ဆက်ကြတယ်။ မှတ်ဉာဏ်က မကောင်းတော့ ပါဘူး။ ဘယ်သူတွေနဲ့ ဘယ်တုန်းက ဘယ်လိုဆုံကြတွေ့ကြတယ်ဆိုတာ သူတို့ပြောတုန်းက မှတ်မိသလိုပါပဲ။ သူတို့လည်း နှုတ်ဆက်ကျောခိုင်းလိုက်ရော မှတ်မိသလို ရှိတဲ့ အရာခပ်သိမ်းတွေလည်း နှုတ်ဆက်ကျောခိုင်းသွားကြတော့တာပဲ’

‘ဘာဘက အချစ်ဝတ္ထုတွေ အသက်ကြီးတဲ့ထိ ရေးတုန်းပဲနော်’

‘အချစ်ဝတ္ထုရယ်လို့ သတ်သတ်မှတ်မှတ် ရေးတာမျိုးတော့ မဟုတ်ရပါဘူး။ ရေးတတ်သလိုရေးလိုက်တော့ အချစ်ဝတ္ထု ဖြစ်သွားရော’

ကျုပ်ကို ခုလို လာလာစကားပြောကြတဲ့ အတွက် ဝမ်းသာတယ်။ ကျုပ် အနီးအနားမှာ မြသွယ်ပဲရှိတာ၊ သမီး သားမြေးများ သက်

တော်
ဒီအရွယ်ကြီး
ရောက်တဲ့အထိ
အချစ်ဝတ္ထုတွေ
ရေးနေတာ
တော်
မရှက်ပေမဲ့
ကျွန်မ
ရှက်တယ်’
တဲ့
မြသွယ်က
အကြီးအကျယ်
ကန့်ကွက်ခဲ့တာ

ကြီးလူအိုတွေအနား မလာကြတော့ဘူးလေ။ မြသွယ်က ကျုပ်ထက်ငယ်တယ်။ ဘယ်လောက် ငယ်သလဲတော့ မမှတ်မိဘူး။ မြသွယ်နဲ့က အိမ်နီးချင်း။ ကျုပ်ကျောင်းတက်တဲ့ အချိန်ထိ မြသွယ် မမွေးသေးဘူး။ တစ်ရက် ကျောင်းကအပြန် ဘေးအိမ်က ‘အုပ်- အုပ်’နဲ့ ကလေးငိုသံကြားလို့ ပြေးကြည့်တော့ နီကြင်ကြင်နဲ့ ကော်ပတ်ရုပ်ကလေးလိုလှတဲ့ မြသွယ်ကို ပထမဦးဆုံး မြင်ဖူးတာပဲ။

ဘာပြောကောင်းမလဲ၊ ကျောင်းမသွားခင်နဲ့ ကျောင်းအပြန် မြသွယ်လေးကို လက်ကမချ ပွေလိုက်၊ ချိုလိုက်၊ နမ်းလိုက်နဲ့ အရမ်းချစ်ဖို့ ကောင်းတာ။

‘အဘိုးကြီး ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ နားရှက်စရာ၊ သူငယ်ပြန်နေပြီလား မပြောတတ်ပါဘူး’

မြသွယ်ရှေ့ မြသွယ်မွေးကင်းစလေးအကြောင်း ပြောပြတော့ မြသွယ်က ရှက်လို့ မဆုံးဘူး။

‘ဟဲ့- မြသွယ်ရဲ့၊ မင်းကို ငယ်ငယ်ကတည်းက ချီခဲ့ပိုးခဲ့တာဟဲ့။ မင်းတစ်ကိုယ်လုံး ငါမမြင်ဖူးတာ မရှိဘူး’

‘ပြောပြန်ပြီ၊ ဒါလား လူကြီးစကား။ ကိုယ်ကဖြင့် သေခါနီးပြီ၊ အပြောအဆိုက အချိုးကို မကျဘူး’

ရယ်ရတယ်။ စာရေးဆရာကို စကားပြော အချိုးမကျဘူးတဲ့၊ စာပေဟောပြောပွဲတွေမှာ ထင်တိုင်းကြုံ ပွဲကျခဲ့တဲ့ကောင်ပါ။ ဘယ်စကားပြောရမလဲ၊ ရယ်စရာလား၊ အတည်လား အားလုံးတတ်နိုင်တယ်။ ဘာအချိုးမကျစရာ ရှိပါ့မလဲ။ ပြောသာပြောရတာ၊ ခုအချိန် ပြောဆိုဘာပြောရမှန်း မသိတော့ဘူး။

စကားပြောဖော်တွေလည်း မလာ။ မြသွယ် ဘယ်သွားနေတာလဲ။ ပြောတော့ ပြောသွားပါရဲ့၊ ဘယ်ဆိုလား ပြောတုန်းကတော့ ကောင်းကောင်း မှတ်မိပါတယ်။ ခုကျတော့ တွေးလို့ မရတော့ဘူး။

‘ဟော အဘိုးကြီး ထမင်းခုထိ မစားသေးဘူးလား၊ စားချိန်မမှန် သောက်

ချိန်မမှန်နဲ့ သူငယ်ပြန်နေပြီ’ မြသွယ်ပြန်လာရင် ခုလိုပဲ ပူညည်လုပ်တတ်တယ်။ ပူညည်လုပ်မှာပေါ့၊ ငယ်ငယ်ကလည်း အငိုသန်တယ်၊ ငိုကြောရှည်မလေး။ ဘယ်လိုချောချော တော်တော်နဲ့ အငိုတိတ်တာ မဟုတ်ဘူး။

‘ဟုတ်လား- ထမင်းမစားရသေးဘူးလား။ ဆာသလိုလို မဆာသလိုလို၊ စားပြီးသလိုလို မစားပြီးသလိုလိုနဲ့ ရေရေရာရာ ဘာမှ တွေးလို့မရဟူးဟေ့။ ဒါနဲ့ မင်းက ဘယ်သွားနေတာလဲ’

‘အဘိုးကြီးကလည်း နော်၊ အဘိုးကြီးပင်စင် သွားထုတ်တာလေ။ သေသေချာချာ ပြောထားရက်နဲ့’

ဟုတ် ပေသားကပဲ။ လကုန်ရက်နီးရင် ပင်စင်ထုတ်ရတယ်ဆိုတာ။ ဪမှတ်မှတ်လိုက်တာ ထမင်းမေ့ဟင်းမေ့။

မြသွယ် အပျိုကြီးဖားဖား၊ ကျပ်ကလည်း လူပျိုကြီးကြီးမားမား အရွယ်ရောက်မှ လူကြီးမိဘတွေအားကိုးနဲ့ အိမ်ထောင်ရက်သား ကျခဲ့ရတာ။ ကျပ်က အချစ်ဝတ္ထုတွေ ရေးသာရေးပေမဲ့ အချစ်ဆိုတာကို သိပ်နားလည်လှတာ မဟုတ်ဘူး။ အချစ်ကို မရှာခဲ့တာလား၊ အချစ်ကို မတွေ့ခဲ့တာလား၊ အချစ်ကို မရှာဘဲ မတွေ့ဘဲနဲ့တော့ အချစ်ဝတ္ထု ရေးမဖြစ်ဘူး ထင်တာပဲ။ ခုချိန် ပြန်တွေးကြည့်တော့ ဘာတွေတွေးပြီး ဘာတွေ ရေးခဲ့မှန်း မသိတော့ပါဘူး။ သိလည်း မသိချင်တော့ပါဘူး။

စာမရေးတာလည်း ကြာပြီ မဟုတ်လား။ ဘယ် တုန်းဘယ်ခါ ဘယ်ကာလက စာမရေးတော့တာလဲ မသိပါဘူး။ ဝတ္ထုအဟောင်းလေးတွေ စုဆောင်းပြီး စုပေါင်း ထုတ်တတ်တဲ့ စာအုပ်တိုက်က စာအုပ်နဲ့ စာမူပေးလာတော့ ကျုပ်ရေးခဲ့တဲ့ ဝတ္ထုဟုတ်မဟုတ် မျက်စိကို ပွတ်ပြီးရင်းပွတ်ရင်း ကြည့်ရတာ။ ဟား အနှစ်လေးဆယ်ကျော်က ဝတ္ထုတဲ့လေ။ ဘယ်အချိန်ကရေးပြီး ဘယ်အချိန်ကမဂ္ဂဇင်းမှာပါသွားမှန်းမသိဘူး။ မြသွယ်က ရှစ်မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်အဟောင်းလေးကို ယူပြတော့မှ ရှစ်မထဲမှာ ရေးထားတဲ့ ဝတ္ထုကို ပြန်သုံးထားတာပါလားလို့သိရတော့တာ။

စာ ဘယ်အချိန်ကရေးခဲ့မှန်းမသိပေမဲ့ စာဘာဖြစ်လို့ မရေးဖြစ်တာလဲဆိုတာကိုတော့ ရေးတေးတေး မှတ်မိသလိုပဲ။

‘တော် ဒီအရွယ်ကြီးရောက်တဲ့အထိ အချစ်ဝတ္ထုတွေ ရေးနေတာ တော်မရှက်ပေမဲ့ ကျွန်မ ရှက်တယ်’တဲ့။ မြသွယ်က အကြီးအကျယ် ကန့်ကွက်ခဲ့တာ။

‘အချစ်ဝတ္ထု မရေးဘဲ အမုန်းဝတ္ထု ရေးရမှာလား။ အချစ်ဝတ္ထုကမှ ချစ်စရာကောင်းလို့ ဖတ်ကြဦးမယ်။ အမုန်းဝတ္ထုဆို မုန်းစရာကောင်းလွန်းလို့ ဘယ်သူကမှ ဖတ်ကြမှာမဟုတ်ဘူး’

‘တော် ဘာရေးရေး အချစ်ဝတ္ထုမဟုတ်ရင် ပြီးရော’ ခက်ချေပြီကော။ တစ်သက်လုံး ရေးလာတဲ့ အချစ်ဝတ္ထု တစ်မနက်နဲ့ ရိုက်သတ်

ရမတဲ့လား။ မြသွယ်ကြောင့် ဝတ္ထုမရေးဖြစ်တော့တာလား။ အသက်ကြီးလို့ ကလောင်ညောင်းပြီး အတွေးမကောင်းလို့ အရေးမကောင်းတော့တာလား။ မရေးဖြစ်တာတော့ ကြာပြီ။ ဘယ်လောက် ကြာပြီလဲဆိုတာတော့ မသိဘူး။

‘ဘာဘာ စာရေးဆရာပါ’လို့ စာဖတ်တဲ့ လူငယ်တွေကို ပြောပြတော့ ‘ဘာဘာ ကလောင်နာမည်က ဘာလဲ’လို့ မေးကြတယ်။ ကလောင်နာမည် ပြောပြတော့ သိတဲ့လူတစ်ယောက်မှ မရှိတော့ဘူး။ ဟုတ်မှာပဲလေ။ စာရေးသက်တာ ကြာခဲ့တာကိုး။ အမှတ်ထင်ထင် ဘယ်ဆုမှ ရဖူးတာလည်းမဟုတ်။ စာရေးတုန်းကလည်း လူသိများ ထင်ရှားတာလည်း မဟုတ်တော့ စာမရေးတဲ့အချိန်မှာ မဂ္ဂဇင်းထဲပါလေရာ ကလောင်တစ်ချောင်းကို ဘယ်သိတော့မှာလဲ။

‘တော် တောပြောတောင်ပြော အလေ့ဏတောပြောနေမယ့်အစား စာပြန်ရေးပါလား’တဲ့။ ‘ခုမှ နှမြောနေသလား။ သုမနက္ခောမှာ ဒဏ်ရာတွေနဲ့ ဆိုသလို မြသွယ်က ကျုပ်စာမရေးတာ အကြာကြီးကြာမှ လာပြောတယ်။

‘ဘာစာ ရေးရမှာလဲ’ပြောတော့ ‘တော်ရေးချင်တာ ရေးလေ’တဲ့။ ကဲ ခုကျမှ စာရေးဆရာအကြောင်း ကောင်းမှန်းသိ။ ရေးနေတုန်းကတော့ ဟိုဟာမရေးနဲ့ ဒီဟာမရေးနဲ့တဲ့။ စာပေစိစစ်ရေးမှူး ကျနေတာပဲ။ စာမရေးနိုင်တော့မှ စာရေးခိုင်းနေတယ်။ စာရေးဖို့နေနေသာ

သာ ဘောပင်နဲ့ လက်နဲ့ အပေါင်းအသင်းမဖြစ်တာ ကြာတော့ ဘောပင်က အကိုင်းမခံချင်တော့သလို ရုန်းလိုက်ဖယ်လိုက်။ စာရွက်ကလည်း ထော်လော်ကန့်လန့်။ မျက်စိမူနီမူနီ လက်တုန်တုန်နဲ့ ဘာတစ်ခုမှ အဆင်မပြေပါဘူး။ ဟိုတုန်းက ဘယ်လိုရေးခဲ့ပါလိမ့်လို့ တွေးရင်း ဟိုတုန်းက ရေးခဲ့တဲ့စာတွေ ပြန်ဖတ်ကြည့်တော့ ဟား ငါတယ် ဟုတ်ပါလား။ ဒါတွေ ဘယ်လိုတွေးပြီး ဘယ်လိုရေးခဲ့ပါလိမ့်လို့ အံ့သြမိတယ်။ ခုချိန်မှာတော့ အတောင်ညောင်းတဲ့ငှက်လို အပျံမတတ်တော့ဘူးလေ။

‘ဘလေး အောင်’ခေါ်သံကြားလို့ လှည့်ကြည့်မိတယ်။ အရွယ်ရောက်စ မိန်းမပျိုတစ်ယောက် ဆိုတာတော့ သိလိုက်တယ်။ လူတိုင်းက ဘာဘလို့ ခေါ်နေကျ၊ ‘ဘလေးအောင်’ အခေါ်က နားစိမ်းလှတယ်။ ဘလေးအောင် အခေါ်ကို ကြားဖူးပါတယ်။ ဘယ်တုန်းကပါလိမ့်။

‘ဟဲ့ မြသွယ်၊ လာစမ်းပါဦးဟ။ သူကဘယ်သူတဲ့’ ထမင်းချက် ရာကထွက်လာတဲ့ မြသွယ်က ကျုပ်မမှတ်မိတာကို မမှတ်မိကောင်းလားလို့ မျက်စောင်းကြီး ခဲလိုက်သေးတယ်။

‘ဟဲ့ ခြုံအဲ ဘယ်တုန်းက ရောက်လာတာလဲ။ ကြည့်စမ်းပါဦး နင့်ဦးလေး

ကတော့လေ နင့်ကို မှတ်မိပုံမပေါ်ဘူး’

ခြုံအဲ ဆိုပါလား။ ဘယ်က ခြုံအဲပါလိမ့်။ ကြားတော့ ကြားဖူး။ သိတော့ သိဖူးတဲ့ နာမည်ပါ။ မသိလို့ မေးပြန်ရင်လည်း မြသွယ်က အော်ဦးမယ်။

‘ခုထိ မမှတ်မိသေးဘူးလား။ ကိုယ့် တူမအရင်းခေါက်ခေါက်ကြီးကို များမမှတ်မိဘူးတဲ့။ ဟိုကဖြင့် နို့မူနီတို့၊ အိုဗာတင်းတို့၊ မုနီတို့ စားစရာသောက်စရာလေးတွေ အမြဲမပြတ် ပို့ပေးနေတာ။ ကြည့် သာကြည့် ပေတော့ မင်းဦးလေးဖြစ်ပျက်နေပုံ’

ဪ ဟုတ်လေသားပဲ။ ဘလေးအောင်လို့ ခေါ်ကတည်းက ကိုယ့်မြို့ကိုယ်ဒေသကဆိုတာ သိသင့်တယ်။ တိုင်းစွန့်ပြည်ဖျား နယ်ခြားမြို့ကလေးမှာ ကြီးပြင်းခဲ့တဲ့ ဘဝကို တွေးမိလာတယ်။ ခြုံအဲဆိုတာ မျက်လုံး ပြူးပြူးနဲ့ ကျုပ်အပေါ် ဆိုးနွဲ့နေကျ ကောင်မလေး။ အရွယ်ရောက်တော့လည်း သိတတ်လိုက်တာ။ ဘယ်မှတ်မိပါ့မလဲ။ မတွေ့တာဘဲ နှစ်ပေါင်းကြာရော့မယ်။ ပွေ့ခဲ့ချိန်နဲ့ တွေ့တာဘဲ နှစ်ပေါင်းကြာရော့မယ်။ ပွေ့ခဲ့ချိန်နဲ့ တွေ့တာဘဲ နှစ်ပေါင်းကြာရော့မယ်။ ဝတ်ထည်ခြုံထည်တွေမပြတ် ပို့ပေးရှာတယ်။

‘ဟဲ့ မတွေ့တာ ကြာလှပြီကိုး၊ မေ့တာ အပြစ်လား’ ‘လူမြင်လို့ မမှတ်လဲဘူး’

ဆိုရင်တော့ ထားပါတော့၊
ခြံအဲဆိုတဲ့ အသံကြားရင်
တော့ မှတ်မိရမှာပေါ့”

“အေးပါကွာ မှတ်မိပါ
ပြီ။ မတွေ့တာဘဲ ကြာလှပြီ
မဟုတ်လား။ ကဲ တူမလေး
ကျန်းမာပါစေ၊ ချမ်းသာပါစေ
ကွယ်”

ကျုံ့ကျုံ့ကလေး ပုံပုံ
ကလေး ထိုင်ကန်တော့နေတဲ့
ကျုပ်တူမလေးကို ဆုတွေပေး
မိတယ်။ ကျုပ်ရဲ့ သမီးသား
မြေးတွေကလည်း အဝေး
ရောက်နေတော့ ချစ်ချစ်မုန်းမုန်း
ပြုံးပြုံးမဲ့မဲ့ မြသွယ်နဲ့နှစ်
ယောက်တည်း မတည့်အတူ
နေရတာ မဟုတ်လား။ မြ
သွယ်ပြောလည်း ပြောပါစေ
ပေါ့။ ကိုယ့်ကို မကြာမကြာ
ထောက်ပံ့နေတဲ့ တူမကို မေ့
တာကတော့ လွန်တာပေါ့။
လွန်ကာမှလွန်ရော အရွယ်လွန်
တွေရဲ့ဖြစ်တတ်တဲ့ သဘော

လို့ ပြောရရင် လွန်မယ်မထင်
ပါဘူး။

တူမလေးက နာရေး
ကူညီမှုအသင်းတွေပွဲပြီး လူမှု
ရေးလုပ်ငန်းတွေ လုပ်နေတာ
တဲ့။ ခုလည်း နာရေးကူညီမှု
အသင်းကိစ္စ ရန်ကုန်ဆင်းရင်း
လမ်းကြိုလို့ ဝင်လာတာတဲ့။
အေးကွယ် မင်းတို့ ဘလေး
အောင်လည်း မင်းတို့ နာရေး
ကူညီမှုအသင်းနဲ့တွေ့ဖို့ သိပ်
မဝေးလောက်ဘူး ထင်ပါရဲ့။

တစ်နေ့မှာ မြသွယ်နဲ့
နှစ်ယောက်သား စကား
ကောင်းနေတုန်း သက်ကြီး
ရွယ်အိုအမျိုးသမီးတစ်ယောက်
ရောက်လာတယ်။ မြင်တာနဲ့
ဘာကြောင့်မှန်း မသိဘူး
ချက်ချင်း မှတ်မိနေတယ်။

“ဟဲ့ မိဖြူ ဘယ်လိုက
ဘယ်လို ရောက်လာတာလဲ”

“မြို့ကို အလည်ပြန်မလို့
လမ်းကြိုလို့ ဝင်လာတာ၊

မတွေ့တာကြာလို့ လိပ်စာ
အတော်မေးယူရတယ်”

“ကျုပ်နာမည်မေးရင်
တော့ သိတဲ့လူ မရှိပါဘူး။
မြသွယ်ယောက်ျားဆိုရင်တော့
လူတိုင်း သိကြတယ်”

ကျုပ်က အရွှန်းဖောက်
ပေမဲ့ မြသွယ်က မိဖြူအလစ်
မှာ မျက်စောင်းကြီး တခဲခဲနဲ့
ဘာအလွဲတွေ ရှိနေပြီလဲမသိ။

“တော်က မမဖြူကျ
တော့ ချက်ချင်းလက်ငင်းကြီး
ကို မှတ်မိနေပါရောလား”

မိဖြူပြန်လို့မှ ခြံဝ
မကျော်သေးဘူး။ ကျုပ်ကို
ချက်ချင်းလက်ငင်းကြီး
အငေါ်တူးတော့တာပဲလား။

“မမှတ်မိဘဲလားဟာ၊
ဒို့ငယ်ငယ်တုန်းက...”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ တော်
က ငယ်ကအချစ် အနှစ်တစ်
ရာ ဘယ်မေ့ပါ့မလဲ”

“ငယ်ကျိုးငယ်နာတွေ

ပြောမနေပါနဲ့တော့ကွာ၊
အတိတ်ဆိုတာ အတိတ်မှာပဲ
ကျန်ခဲ့ပါပြီ”

“ဘာတဲ့လဲ၊ ငယ်ကျိုး
ငယ်နာကို အတိတ်မှာ မကျန်
ဘဲ ပစ္စုပ္ပန်ထိ မှတ်မိနေတာ
က ဘာသဘောလဲ။ ကိုယ့်
တူမအရင်းခေါက်ခေါက်ကို
တော့ မမှတ်မိဘူး။ တော့ကို
အချစ်အလွမ်းတွေ ရေးကောင်း
အောင် ကုန်ကြမ်းတွေ ဖော
ဖောသီသီပေးခဲ့တဲ့ ရည်းစား
ဟောင်းကျတော့ မှတ်မိနေ
တယ်ပေါ့။ အံ့ဩစရာပဲ တော့
ဦးနှောက်ကလည်း မှတ်မိချင်
တဲ့သူကို မှတ်မိပြီး မမှတ်မိ
ချင်တဲ့သူကိုတော့ မမှတ်မိ
တော့ဘူးတဲ့လား”

မြသွယ် ပြောလည်း
ပြောစရာပဲ။ မြသွယ်ကို
ဘယ်လို စောဒကစကားမျှ
မဆိုဝံ့တော့ပါ။

ခြံမိသဲ

NENE:AP
ဘာသာစကား သင်တန်း

English Language Classes

U San Lin Tun

B.E (Metallurgy), Y.I.T

M.A(Thesis), ITBMU

Basic English Conversation

Vocabulary Enrichment Course (Basic)

Phonetics

Basic Writing Course (Academics)

Advanced English/Creative Writing Course

Chinese Language Classes

Daw Moe Moe Lwin

B.A (History)

Dip in Chinese (Y.U.F.L)

နိုင်ငံခြားသွားမည့်သူများအတွက် စကားပြော (၂) လ နှင့်

ပုံမှန် (ရေး၊ ဖတ်၊ ပြော) တန်းခွဲသစ်ရှိသည်။

ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသား၊ ရုံးဝန်ထမ်းများအတွက်

တရုတ်စာ **4 skills** တတ်မြောက်စေရန်

သင်ကြားပေးသည်။

သင်တန်းတည်နေရာ

၃၃၇ (စတုတ္ထထပ်)၊ မဟာဗန္ဓုလလမ်း၊ (လမ်း - ၄၀ ထောင့်)၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

☎ 01 245211, 01 251850, 09 49329071, 09 250280028

Guardians Music Entertainment

GUARDIANS MUSIC BAND

8 HD STUDIO

ZOTT AUNG

ငါ့အာင်
သင်္ကေတ

Lord's World

composer. Ko Aung..Hlaing Oo Maw.. Phoe Tu..

Pho Thar Guardians..Saw Lin Mo..Nway Oo Mg..Zorr Aung

မြင်းမြိုရဲရှိကပ် သို့ကျော်လင်းမြိုင်မြိုင်ကော

ညက တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ချောင်းနံဘေး
သစ်ပင်အောက်မှာ ရွက်ကြွေအချို့၏ လေနှင့်ရာ
လွင့်ပါသည့်အသံကိုသာ သိုးသိုးသဲ့သဲ့ ကြားရ၏။
လရောင်အောက်မှာ ပွန်ချောင်းသည် တည်ငြိမ်စွာ
စီးဆင်းနေသည်။ ဒေသအခေါ်အရ ပွန်ချောင်းခေါ်ပေမဲ့

အမှန်တော့ သူသည် နမ့်ပွန် (ခေါ်) မြစ်တစ်မြစ်ဖြစ်၏။ ခုလို
ဆောင်းတွင်းပိုင်းမှာ ရေကအတော့်နက်သည်။ သူသည် ချောင်း
ကမ်းစပ်မှာ ထိုင်ရင်း ချောင်းကို မမြင်ဖူးသူအလား စိုက်ငေး၍
ကြည့်နေ၏။ တကယ်တမ်းကျ ချောင်းကို သူ မမြင်ပါ။ သူ
မြင်နေတာက ဇနီးနှင့်သား၏ မျက်နှာလေးတွေကိုပါ။ သူက

WIN ISZU'DIA

ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေသလောက် ဇနီးနဲ့အားကတော့ ခုချိန်ဆို
ပျော်နေမှာပါ။ ယောက္ခမကြီးကောပေါ့။ အေးလေ ပျော်ကြပါ
စေ။ သူတို့အပျော်တွေ ပိုပြီးစည်ဝေသွားစေမယ့်အဖြစ် တစ်ခု
မကြာခင် ပေါ်လာတော့မှာပါ။ အဲဒီကျရင် ခင်ဗျားတို့အားလုံး
ပိုပြီး ပျော်ရွှင် စိတ်ချမ်းသာရမှာပါ။ အဲဒါကတော့ သူဆိုတဲ့

ပုဂ္ဂိုလ် မကြာခင် ဒီလောကထဲက ထွက်ခွာသွားပေးမယ့် အဖြစ်ကလေးပါပဲ။

□ 'ကဲ ခင်ဗျားကြီး မြန်မြန်လုပ်ဗျာ ကြာတယ်'

သားဖြစ်သူ၏စကားက သူ့နားထဲ သံရည်ပူနှင့် လောင်းချလိုက်သလို နာကျင်စူးအောင်သွားပေမဲ့ ဟန်မပြုက် ပြုံးနေလိုက်ရသည်။ စိတ်ထဲမှာတော့ စူးနစ်စွာ နာကျင်သွားမိသည်။

'ဟဲ့ ငါ့မြေးရဲ့၊ အဲလို မပြောရဘူးလေ။ ကိုယ့်အဖေကို'

ယောက္ခမအသံကြားပေမဲ့ သားဖြစ်သူ မျက်နှာကရှုသိုးသိုး။ ပြန်ခါနီး 'အဖေကို နမ်းပါဦး သားရယ်' ဟု ပြောမိ၍ ဘေးက သူ့အဘွားကလည်း 'နမ်းလိုက်ပါ' ဟု တိုက်တွန်းချိန်မှာ သားဖြစ်သူက ခုလိုစိတ်မရှည်စွာ ဆိုလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ရှုတ်ခနဲ ဝတ္ထရားကျေ နမ်းပြီး သားက ကားပေါ်တက်ထိုင်သည်။ မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့လှည့်ထားသည်။ အဘွားဖြစ်သူကလည်း သမီးနှင့် သမက်ကို မှာစရာရှိတာ မှာပြီး ကားပေါ်တက်သွားသည်။

'ကဲ၊ လူစုံရင် ကားထွက်မယ်'

ကားစပါယ် ယာနွိုးဆော်သံ ထွက်လာသည်။ သားကို လက်ပြလိုက်ပေမဲ့ သားက တစ်ဖက်လှည့်နေတော့မမြင်။ ယောက္ခမကိုပဲ လက်ပြလိုက် ရတော့သည်။

'ရှင်မလဲ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ။ ကြက်နာကြီး

ပညာရေး
အသိုင်း
အဝိုင်းလေးမှာ
အားလုံးက
သူ့ကို
ဒေါ်ခင်မောင်
ဟု
နောက်ပြောင်
ခေါ်ကြသည်
အိမ်အလုပ်
မှန်သမျှ
ဒိုင်ခံ
လုပ်သူမို့
သူ့ကို
ဤသို့
ခေါ်ကြခြင်း
ဖြစ်သည်

လည်လိမ်ထားသလိုပဲ' အိမ်ရှေ့မှာ ထိုင်ပြီး မှိုင်နေတုန်းဇနီးသည်က ပြောလာသည်။

'ငါ့သားအပြုအမူကို ပြန်တွေးပြီး စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေတာပါဟာ'

ပြောပြီး သက်ပြင်းကို 'ဟင်း' ခနဲချလိုက်မိသည်။

'ကလေးပဲတော်၊ သူထင်ရာ ပြောတာဆိုတာပါ။ ခံစားမနေပါနဲ့'

ဇနီးက နှစ်သိမ့်သလို ဆိုသည်။

'ကလေးဆိုပေမဲ့ဟာ သားက ဆယ်တန်းကိုရောက်

နေပါပြီ။ သိနေသင့်ပါပြီ' ဒီထက်လည်း သူဘာမျှ ဆက်မပြောတော့ပါ။ သူ့ဘဝက ဆက်ပြောလည်း ထူးလာမှာမှ မဟုတ်တာလေ။

'ကဲ၊ ကျွန်မ ကျောင်းသွားတော့မယ်'

ဇနီးက ဒီစကားပြောပြီဆိုသည်နှင့် သူ့ဘာလုပ်ရမည်ကို သိလိုက်၏။ ထို့ကြောင့် ဇနီးဖြစ်သူ စားနိုင်အောင် ထမင်းပွဲပြင်ပေးလိုက်၏။ သူက ရုံးသမားမို့ နောက်ကျလည်း ကိစ္စမရှိ။

'ဗျို၊ ဒေါ်ခင်မောင် ရုံးမသွားသေးဘူးလား'

ရေချောင်းမှ ပြန်လာသည့် ဘေးအခန်းမှ ကိုကြီးက လှမ်းအော်သည်။

'သွားမယ်၊ ဒီမှာ ထမင်းအိုးလေးတည်နေလို့'

သူက ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ဒီပညာရေး အသိုင်းအဝိုင်းလေးမှာ အားလုံးက သူ့ကို ဒေါ်ခင်မောင်ဟု နောက်ပြောင် ခေါ်ကြသည်။ အိမ်အလုပ်မှန်သမျှ ဒိုင်ခံလုပ်သူမို့ သူ့ကို ဤသို့ ခေါ်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့အလုပ်က ကြည့်၊ မနက်လေးနာရီဆို အိပ်ရာမှထ ကိုယ်လက်သုတ်သင်ပြီး ထမင်းအိုးတည်သည်။

မီးက ညနေ ၆ နာရီမှ ည ၉ နာရီသာရသည် ဒေသမို့ မနက်ထမင်းအိုးကို မီးမွှေးပြီး တည်ရသည်။ ဟင်းချက်ရ၏။ အနီးရှိ ပွန်ချောင်းဆင်းကာ ရေခပ်ရ၏။ ဇနီးက မနက် ၇ နာရီမှ အိပ်ရာမှထ၊ ။ သူနီးလာသည်နှင့် မနက်စာ ထမင်းကြော်က စားပွဲပေါ်မှာ အဆင်သင့်။

ဇနီးသည်က ထမင်းစားပြီး အဝတ်အစားလဲကာ ကျောင်းသွားသည်။ ကျောင်းသွားသည်ဆိုပေမဲ့ ကျောင်းက တစ်ဝန်းတည်း။ သူကတော့ အိမ်မှာ ကျန်ခဲ့ကာ ထမင်းကြော်စားပြီး အဝတ်လျှော်စရာရှိလျှင် လျှော်သည်။ မရှိလျှင် အိမ်သန့်ရှင်းရေးလုပ်သည်။ မနက် ၉ နာရီခွဲလောက်မှ ရုံးသွားသည်။ ရုံးအလုပ်ကလည်း သိပ်မရှိပါ။ မနက် ၁၁ နာရီလောက်ဆို ရုံးဆင်း၍ရပြီ။ ပြန်လာကာ ဇနီးသည်အတွက် နေ့လယ်စာပြင်ဆင်ထားရ၏။ ဟင်းတွေ နွေးထားပြီးမှ ရေသွားချိုး၏။

ဒီဒေသက ပူသဖြင့် တစ်နေ့နှစ်ကြိမ်လောက် ရေချိုးရ၏။ သူ ရေချိုးပြန်လာတော့ ဇနီးသည်ရောက်နေပြီ။ ထမင်းပွဲပြင်ဆင်ပေးကာ နှစ်ယောက်သား ထမင်းစားကြသည်။ သူ ပန်းကန်ခွက်ယောက်တွေ ဆေးကြောနေတုန်းဇနီးက 'ကျွန်မ အိပ်လိုက်ဦးမယ်။ ကျောင်းတက် ခါနီးရင်နွိုး' ဆိုပြီး စက်တော်ခေါ်လေသည်။

သူလည်း ထမင်းစားဝနှင့် အိပ်ချင်ပေမဲ့ သူ အိပ်ပျော်နေစဉ် ကျောင်းတက်တာ မသိလိုက်လျှင် ဇနီးသည် အဆုတ်ရမည်စိုးသောကြောင့် မအိပ်ရဲ။ ညနေ ရုံးဆင်းတော့လည်း ခဏပဲ နားနိုင်တယ်။ ရေသွားခပ်ရ၏။ ပြီး ညနေစာအတွက် ပြင်ဆင်ရသည်။ ဇနီးကတော့ ဘေးအိမ်တွေမှာ လေသွားပစ်နေတာ ညနေမီးလာမှ ပြန်လာတော့သည်။ ဒါကြောင့် တစ်ဝိုင်းတည်းနေဆရာ၊ ဆရာမတွေက ဘုရားဇနီး

သည်ကို အားကျကြ၏။

‘ဒေါ်ခင်ရီတို့များ ကံ ကောင်းပါ့တော်’ဟု ချီးမွမ်း သလိုလို ဆိုကြသည်။

‘ဒီ လို့ ကံ ကောင်း အောင် ကျွန်မဘက်က စွန့်ခဲ့ ရသေးတာလည်း ထည့်ပြော ဦးလေ’။ ဇနီးသည်က ခွန်း တုံ့ပြန်သည်။

‘ခုမှ ကံကောင်းသလေး ဘာလေးနဲ့။ အစကတည်းက သူတို့နဲ့ အတူနေတာပဲ။ ယူကြ ပေါ့။ ဒီတုန်းကတော့ အရိုး များသလေး၊ ချေးခါးသလေး လုပ်နေပြီး ခုမှ လွတ်တဲ့ငါး ကြီးနေကြတာ ဟင်း’

ဇနီးက မကျေမနပ်နှင့် ပြောသည်ကို သူ မကြားချင် ယောင်ဆောင်ကာ ထမင်းအိုး ကို မီးမွှေးနေလိုက်သည်။ ဇနီးပြောတာလည်း အမှန် ပင်။ သူ ဒီဒေသရောက်ပြီး စာရေး စုဝင်လုပ်ချိန်မှာ ဇနီး မရောက်လာသေး။ ပြောရ လျှင် သူ့ဦးခွံသော မိန်းကလေး တွေမနည်း။ တစ် ယောက်မျှ ပြန်မကြိုက်ခဲ့။ သူ့မှာ ရေမွှေး စာရွက်ကုန်၊ ဘောပင်မင်ကုန် တာပဲ အဖတ်တင်တယ်။ ကျောင်းဆရာ ကိုစိုးသန်း ပြောခဲ့တာ သတိရသေး၏။ တစ်ခါက သူတို့ရုံးကို စုမြတ် ဆိုသော ကောင်မလေးတစ် ယောက် စာရေး (၁)အဖြစ်နှင့် ဝင်လာသည်။ ကိုစိုးသန်း တပည့်လေးမို့ ကိုစိုးသန်းက သူနှင့်မိတ်ဆက် ပေးသည်။

‘ဟောဒါ တို့ရုံးက စာ ရေး(၂) ခင်မောင်တဲ့။ လူပျို ကြီး၊ မကြာခင် နင့်ကို ရည်း စားစာ ပေးလိမ့်မယ်’ဟု ကိုစိုးသန်း စကားအဆုံးမှာ သူကလည်း စပ်ဖြူမျက်နှာ

ဖြင့် ‘ဟုတ်တယ်ဗျ’ဟု ရူးပေါ ပေါ ဝင်ပြောခဲ့၏။ တကယ် လည်း သူ့စကားတည်အောင် မကြာခင်မှာ စုမြတ်ကို ရည်းစားစာပေးခဲ့သည်။

‘ပုစွန်ဆိတ်လေး ဘယ် လိုငယ် ပင်လယ်ကူးတတ် တယ်ဆိုတဲ့စကား ကြားဖူး တယ်မဟုတ်လား ဦးခင် မောင်။ စုမြတ်မှာ ရည်းစားနဲ့ ရှင် ဟီဟီ’

အဲဒီညက သူ့ထုံးစံ အသည်းကွဲတိုင်း လုပ်နေကျ ဂစ်တာကို အသံထွက်အောင် တီးကာ ဘယ်အပေါက်မှ မဝင်သော အသံကြီးဖြင့် မင်း အောင်၏ သူများနှုတ်တံ တွဲရည်းစား သီချင်းကို ဟစ် ပစ်လိုက်သည်။ မီးဖြတ် အရက်ခွက်ခွက် တွယ်ပြီးပေါ့။ သူနှင့်အတူနေ မြို့နယ်မှူး ဦးစောလှကတော့ ‘တောက် အိပ်ရေးပျက်ပါကွာ’ဟု ညည်း ၏။

‘နင်တို့ထဲက အဆင်ပြေ မယ့်သူ တစ်ယောက်လောက် ခင်မောင်ကို ပြန်ကြိုက်လိုက် ပါဟာ။ ငါတောင်းပန်ပါ တယ်။ ငါ့မှာ မပြောင်းရလို့ စိတ်ညစ်နေရတဲ့အထဲ သူက တစ်မှောင့်’ဟုလည်း ဆရာမ တွေနဲ့ တွေ့တော့ ဦးစောလှက ဆိုသည်။

‘မဖြစ်နိုင်လို့ပါ ဆရာ ကြီး၊ ကျွန်မတို့မှာ ကိုယ့်ဘာ သာမှ အနိုင်နိုင်။ သူယူရင် သူ့ကို ပြန်ပြုစုနေရမှာပေါ့’

နှုတ်သွက် အာသွက် ဒေါ်မာမာကြည်က ပြန်ပြော

သည်။

‘ဟုတ်ပါ၊ ယောက်ျား ယူတယ်ဆိုတာ မပူလို့လို့ ယောက်မ ရှာတာလေ ဆရာ ကြီးရဲ့’

ဒေါ်ဝင်းမာမာပါ ဝင် ပြောသည်။

‘ဟဲ့ ခင်မောင်ယူရင် သူ့ကို ပြုစုရမယ်လို့ ဘယ်သူ ပြောလဲ။ သူ့ဘာသာ ရပ် တည်နိုင်တာ မမြင်ဘူးလား။ နင်တို့ပြောပုံက ခင်မောင်များ နာတာရှည် ရောဂါသည်ကျ လို့၊ ပိုလီယိုကြောင့် ခြေတစ် ဖက် သိမ်နေတာပဲ ရှိပါတယ် ဟယ်’

ဦးစောလှကဟန်သည်။

‘ဟာ ဆရာကြီးက လည်း အဲဒီခြေသိမ်နေတာကို ပြသနာလေ။ တွဲသွားလို့မှ မတင့်တယ်တာ’

ဒီလိုနှင့် ဦးစောလှ၏ ကူညီပံ့ပိုးမှုကလည်း သူ့ အတွက် မထိရောက်ခဲ့။ သူ ကလည်း အချိုးမပြောင်း။ ဆရာမတစ်ယောက် ပြောင်း လာတိုင်း ရည်းစားစာပေးမြဲ။ ထုံးစံအတိုင်း အငြင်းခံရမြဲ။ အငြင်းခံရတိုင်း ဂစ်တာကြီး ခေါက်ကာ အသည်းကွဲပြမြဲ။ နောက်တော့ သူတို့ပညာရေး အသိုင်းအဝိုင်းမှာ သူနှင့်ပတ် သက်ပြီး ဟာသလေးတစ်ခု ပေါ်လာသည်။ ဆရာမ အသစ်တစ်ယောက် ဝင်လာ သည်နှင့် လူဟောင်းတွေက ‘တို့တော့ မကြာခင် မင်း အောင် သီချင်း ကြားရတော့ မယ်’ ဆိုသော ဟာသပင်။ သူကလည်း ရူးပေါပေါနှင့် စပ်ဖြူလုပ်နေပြီး အချိန် တန်တော့ တကယ်ပင် မင်း အောင် သီချင်း ဆိုရလေ

သည်။

□

ဘာပဲပြောပြော အချိန် တန်တော့ လုံ့လအကျိုး ခံစား ရသည်ပင်။ ခင်မောင်စောင့်ခဲ့ သော ချစ်သူက မကြာမီ ရောက်လာခဲ့လေသည်။ မခင် ရီ ရောက်စက မည်းမည်းပိန် ပိန်လေး။ ရောဂါသည်လေးမို့ သူတာဝန်ကျသည့် စလံလုံမှာ ထားမဖြစ်သဖြင့် မြို့နယ်မှူး က မခင်ရီကို မြို့ပေါ်မှာတွဲထား သည်။ နေတာက ဒေါ်မာမာ ကြည်တို့နှင့်။

‘ကို ခင် မောင် ရေ ရောဂါသည်လေးကိုတော့ လွတ်လပ်ခွင့်ပေးပါဟယ်’

ဒေါ်မာမာကြည်က ခင်မောင်ကို တောင်းပန်သည်။ ခင်မောင်က စပ်ဖြူမြဲ။

‘အင်း ဒီကောင် ရောဂါ သည်ကိုလည်း အလွတ်ပေး မယ့်ပုံ မပေါ်ဘူး’

ဦးစောလှက မှတ်ချက် ချသည်။

ဒီတစ်ခါ ခင်မောင် တက္ကနစ်ကတစ်မျိုး။ အခြေ အနေကလည်း သူ့ကို မျက်နှာ သာပေးပုံရ၏။ မခင်ရီက ဆေးရုံ ခဏခဏ တက်ရ သည်။ ဒါကို အကြောင်းပြု ပြီး ခင်မောင်က ချဉ်းကပ် ၏။ ဆန်ပြုတ်ပြုတ်ပေး သည်။ ဆေးရုံမှာ သွားအိပ် စောင့်ပေးသည်။ အဝတ်စား တောင် လျှော်ပေးပါမယ်လုပ် နေလို့ မခင်ရီက မနည်း တောင်းပန်ထားရ၏။ ခင် မောင်က အချက်အပြုတ် ကောင်း၏။ ခင်မောင် အချက်အပြုတ်တော်ကြောင်း ကို သူလက်ရာ စားစူးသူ တိုင်း သိကြသည်။ ခင်မောင်

က မခင်ရီ ခံတွင်းလိုက်မည့် အစားအစာလေးတွေ ဂရု တစိုက် ချက်ကျွေးသည်။ ဤ သည်မှ အစပြုကာ သူတို့ နှစ်ဦး ချစ်သူဘဝ ရောက်သွား ကြသည်။

ဒီသတင်းကြားတော့ ဒေါ်မာမာကြည်တို့ မိန်း ကလေးတစ်ယောက်က မခင်ရီ ကို အရင်မလိုဘဲ စဉ်းစားဖို့ ပြောကြ၏။ မခင်ရီက ပြုံး၍ သာ နေသည်။ ဘာမျှမပြော။

‘သူ့အခြေအနေလည်း ညည်းသိသားနဲ့။ တွဲသွားလို့ တောင် မတင့်တယ်ဘူးနော်’ ဒေါ်ဝင်းမာက ပြော သည်။

‘ဒါက သူ့ဘဝပေး အခြေအနေပါ။ ပိုလီယိုဖြစ် လို့ ခြေထောက်မသန်တာနဲ့ သူ့ကို မချစ်ရတော့ဘူးတဲ့ လား။ မဆိုင်ပါဘူး အစ်မ ရယ်’

‘ညည်း နောင်ရေး အတွက် ပြောတာပါအေ။ ပြောမရရင်လည်း မပြောပါ ဘူး’

‘ဟဲ့ တံ တယ် နော် ကောင်မ၊ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် မူးမူးမေ့မေ့ မလုပ်နဲ့ဦး။ လူရွှင်တော်တွေပြောသလို ယောက်ျားယူရင် အရှည် စဉ်းစားနော်’

ကလေးနှစ်ယောက် အမေ ဒေါ်ဝင်းကြည်၏ စကားကြောင့် အားလုံးက ‘ဝါးခနဲ’ရယ်လိုက်ကြသည်။

ဘယ်သူတွေ ဘယ်လို တားပေမဲ့ မခင်ရီနှင့် ခင်မောင် တို့ ညားဖြစ်အောင် ညားခဲ့ လေသည်။ သူတို့မင်္ဂလာ ဆောင်ကို ကျောင်းပိုင်းထဲမှာ အကျဉ်းရုံး၍ ပြုလုပ်ခဲ့သည်။

သူလည်း
ထမင်းစားဝနှင့်
အိပ်ချင်ပေမဲ့
သူ
အိပ်ပျော်နေစဉ်
ကျောင်းတက်တာ
မသိလိုက်လျှင်
ဇနီးသည်
အဆူခံရမည်
စိုးသောကြောင့်
မအိပ်ရဲ
ညနေ
ရုံးဆင်းတော့လည်း
ခဏပဲ
နားနိုင်တယ်

လက်ထပ်ပေး သူက ဦးစော လှ။

‘အေး ဒီလင်ဒီမယား အိုအောင်မင်းအောင် ပေါင်း နိုင်ကြပါစေကွယ်။ မင်းတို့ ဝမ်းသာသလို ငါလည်း ဝမ်း သာသကွဲ့။ ဘာဖြစ်လို့တဲ့ ဆိုတော့ ဒီကရှေ့ ခင်မောင် အသည်းကွဲလို့ ဂစ်တာတခေါင် ဒေါင်နဲ့ နားညည်းရတဲ့ဘဝ က လွတ်သွားလို့ပေါ့’

ဆုပေးရင်း ပြောလိုက် သည့် ဦးစောလု၏ နောက် ဆက်တွဲစကားကြောင့် အား လုံး ပိုင်းရယ်ကြသည်။

‘ဂစ်တာမတီးလို့ နား

မညည်းတော့ပေမဲ့ ဒီကရှေ့ ကလေးငိုသံကြောင့် နားညည်း မှာကိုလည်း ထည့်တွက်ထား ဦး ဆရာကြီးရဲ့

ရုံးအကူ ဟန်ထွန်းက သတိပေးသည်။

‘ဟေ- ဒီကောင် ဒီ လောက် စွမ်းပါ့မလားဟ’

ဒီစကားကြောင့် ရယ် ကြပြန်သည်။ ဦးစောလု၏ အထင်သေးမှုကို မခံချင်၍ ကြိုးစားသည်လော မပြော တတ်။ ၇ လနှင့် ခင်မောင် ကလေးအဖေ ဖြစ်ခဲ့သည်။

‘ဟကောင်၊ မင်းအောင် လုံးဖောက်တာ ပြင်းလှချည့် လား။ တခြားအကူအညီ တော့ မပါပါဘူးနော်’

ဦးစောလုက ချီးကျူး တော့ ခင်မောင်က ပြုံးပြုံး ကြိုးလုပ်နေသည်။

‘ကိုခင်မောင်က ခြေ ထောက်သာ မသန်သာလေ ဆရာကြီး’

ဟန် ထွန်း စကား ကြောင့် ရယ်ရပြန်သည်။ ခင်မောင်တို့ ယူစက သဘော မတူခဲ့သော မခင်ရီအမေက ကလေးမွေးတယ်ကြားတော့ ရောက်လာ၏။ သူ့အတွက် မြေးဦးကိုး။

‘ကလေးက လမစေ့ တော့ပေါင်မပြည့်ဘူး။ ညည်း တို့နဲ့ ထားခဲ့ရမှာ စိတ်မချ ဘူး။ ငါခေါ်သွားမယ်’

ကလေးကို ပြုစုရင်းမှ ယောက္ခမက ဆိုသည်။

‘ဒီမှာက ဆေးရုံနဲ့နီး တော့ ပေါင်မပြည့်လည်း ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ပြုစုလို့ လွယ် ပါတယ်’

ခင်မောင်က မရဲတရဲ အရေးဆိုသည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင်

ကလေးကို ခေါ်မသွားစေ ချင်။

‘ပြုစုလွယ်ပေမဲ့ နင့် အခြေအနေကိုလည်း နင်ပြန် ကြည့်ဦး။ နင့်မိန်းမကလည်း ကျန်းမာရေးက ကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ ဒီအရပ် က ငှက်ဖျားလည်း ထူပါတီ သနဲ့’

အဘွားကြီးစကားကို ဇနီးသည်ကထောက်ခံသည်။

‘အမေပြောတာမှန် တယ်။ ကျွန်မလည်း ကလေး ပြုစုဖို့ မလွယ်ဘူး။ ရှင်လည်း ရုံးအလုပ်တစ်ဖက်နဲ့ဆိုတော့ အမေ့ဆီ ပို့ထားမှ အဆင်ပြေ မှာ။ အမေလည်း အလုပ်ရ သွားတာပေါ့’

ဖြစ်ချင်တော့ ကလေး ကလည်း ချူချာလိုက်တာ။ ခဏခဏ ဆေးရုံတက်ရ၏။ ဒီအခြေအနေတွေက အဘွား ကြီးအတွက် ကလေးခေါ်ဖို့ တွန်းအားဖြစ်နေ၏။ ဒီလိုနှင့် ကလေးတစ်နှစ်သား အရွယ် မှာ သူ့အဘွားနှင့် နတ်မောက် သို့ ပါသွားလေတော့သည်။

မှန်ရာပြော သစ္စာပါ။ သူ့သားကို သူ အလွန်လွမ်း ၏။ အဖြစ်ကပြောင်းပြန်၊ သူ့ကို ဇနီးသည်က ပြန်၍ ဖျောင်းဖျနေရသည့်အဖြစ်။

‘ဒီလိုလုပ်မှ ပိုအဆင် ပြေတာပေါ့။ ခုဆိုကြည့် ကလေးက အမေ့ဆီမှာ ဘာမှ ပူစရာမရှိဘူး။ ကိုယ့်အလုပ် ကို ကောင်းကောင်းလုပ်နိုင် တယ်။ တစ်လတစ်ခါ ငွေလွှဲ ပေးလိုက်၊ အမေလည်း သူ့မြေးနဲ့ သူ ဟန်ကျလို့’

ကြက်နာ လည်လီခဲ ထားသလို သားဖြစ်သူ မာတ်

ပုံကြည့်ပြီး ဆွေးနေသော သူ
ကို ဇနီးဖြစ်သူက နှစ်သိမ့်
စကားဆိုသည်။ သူ ဘာ
စကားမှ ပြန်မပြောမိပေမဲ့
စိတ်ထဲကတော့ 'နားမတမ်း
သား မခင်ဆိုတဲ့ မိန်းမ၊
သားမခင်၊ လင်မသားတို့
မိန်းမ'ဟု နှင့်နှင့်သီးသီး
ဆိုနေမိသည်။ ကလေးကို
ဘွားအနှင့် ထားတော့မည်
ဆိုကတည်းက ဘေးကတား
သူ၊ ထောက်ခံသူ အစုံပင်။
'ကလေးဆိုတာ မိဘနဲ့နေတာ
ပဲ သဘာဝကျတယ်နော်'ဟု
ဆိုသူတွေရှိသလို 'မြေးဖျက်
တာအဘွား'ဆိုသူလည်း ရှိ
သည်။ 'အေးလေ၊ အဲလို
ပို့ထားတော့ ကိုယ့်အလုပ်
ကိုယ် အေးအေးဆေးဆေး
လုပ်နိုင်တာပေါ့'ဟု ဆိုသူ
တွေလည်းရှိသည်။ အများစု
ကတော့ ကလေးကို ဘွားအေ
နှင့် ထားမည်ဆိုခြင်းကို
မကြိုက်ကြ။ 'ကလေးက
မိဘအပေါ် ခင်ရကောင်းမှန်း
မသိတော့ဘဲ ဖြစ်သွားမယ်
နော်'ဟု ဆိုကြသည်။ သူက
လည်း ဒီလိုပဲ တွေးမိသည်။
ကလေးက သူ့ကို ဖအေဟု
အသိအမှတ်မပြုတော့ရင်...

ဆိုသော အတွေးဝင်လာတိုင်း
သူ့ရင်တွေ တဒိုင်းဒိုင်း လှုပ်
ရှားရ၏။ သို့သော် ဘဝက
ဘာကိုမျှ ရဲရဲတင်းတင်း ပြော
ဆိုခွင့်မရသည့် ဘဝပေကိုဟု
တွေးမိတိုင်း မျက်ရည်ကျချင်
သည်။

ကလေးကို ဘွားအနှင့်
ပြီးနောက်ပိုင်းမှာ သားဆီ
ထို တစ်နှစ်တစ်ခေါက်
လောက် ရောက်အောင်သွား
သည်။ ဇနီးသည်ကတော့
နွေကျောင်းပိတ်မှာ သူ့သား

ဆီပြန်သည်။ သူ့ရောက်ချိန်
မှာ အချိန်ပြည့်နီးပါး သားနှင့်
အတူ ဆော့ကစားကာ အချိန်
ဖြန်းတတ်၏။ သားငယ်၏
'အဖေ'ဆိုသော ခေါ်သံကို
နားထောင် မဝဖြစ်ရ၏။ ပြန်
ခါနီးတိုင်း ထားခဲ့ရမည့်
သားကို ကြည့်ပြီး မျက်ရည်
ကျမိ၏။

'နှင်ကလည်းဟယ်၊
ယောက်ျားမဟုတ်တာ ကျနေ
တာပဲ။ နှင့်သား ငါ့ဆီထား
တာ ပိုပြီး လုံခြုံတယ်။ စိတ်
ချရတယ် မဟုတ်လား'

သူ့ ကို ကြည့် ပြီး
ယောက္ခမက ဆိုသည်။ သူ
ပြောတာလည်း အမှန်ပင်။
ကလေးက သူ့အဘွားနှင့်
နေမှ ပိုပြီး ဖွံ့ထွားလာသည်။
စကားကလည်း တတ်လိုက်
တာလေ၊ တွတ်တီးတွတ်တာ
မပီကလာ ပီကလာနှင့် ပြော
နေပုံက ချစ်စရာကောင်းလိုက်
တာ။ ကိုယ်ပြန်လာတော့
အလွမ်းရင်ဝယ်ပိုက်ပြီး ပြန်ခဲ့
ရသလို ဇနီးသည် သားဆီမှ
ပြန်လာပြန်တော့လည်း သား
အကြောင်းမေးပြီး အဝေးမှ
အလွမ်းဖြေရပြန်သည်။

ဒီလိုနှင့် နှုတ်ရက်စား၊
လကို နှစ်ဝါးပြီး အချိန်တွေ
တဖြည်းဖြည်း ကုန်ဆုံးလာခဲ့
သည်။ ခုတော့ သားဖြစ်သူ
သည် ဆယ်တန်းကျောင်း
သားကြီး ဖြစ်လာလေပြီ။ ဒီ
နှစ်ပိုင်းတွေမှာ သူ့သားရှိရာ
ကို မပြန်ဖြစ်သည်က ၃၊၄
နှစ်ရှိခဲ့ပြီ။ ဇနီးကပဲ သူ့ကိုယ်
စား သွားခဲ့သည်။ သူ မသွား

တာက မအားလို့ ဆိုတာ
ထက် သားဖြစ်သူ၏ အပြု
အမူတွေအပေါ် ခံစားနေရ
သောကြောင့် မသွားခဲ့တာဖြစ်
၏။ သားက အရင်လို မဟုတ်
တော့။ အရွယ်ရောက်လာ
တော့ သူ့အပေါ် ဆက်ဆံရေး
တစ်မျိုး ဖြစ်လာသည်။ သူ့ကို
အရင်လို ဟက်ဟက်ပက်
ပက် မရှိတော့။ အဆိုးဆုံးက
သူ့ကို အဖေဟု မခေါ်တော့
ခြင်းပင်။

'နှင်က တစ်နှစ်မှ တစ်
ခါလောက် ပဲ လာတော့
ကလေးက စိမ်းသွားတာ
ပေါ့။ နှင်ကလည်း အလုပ်ရှုပ်
တော့ လာဖို့ခက်၊ မမြင်တာ
ကြာတော့ ကလေးကစိမ်း
ဒီလို ဖြစ်နေတာကွဲ့'

ယောက္ခမ ကြီးက
စကားဖာကာ ပြောသော်
လည်း သူက သိနေ၏။ သူ
သား သူ့ကို 'အဖေ'ဟုခေါ်ရ
မည်ကို ရက်နေတာကိုပေါ့။
သားကို အပြစ်မတင်ရက်ပေ
မဲ့ ရင်ထဲမှာတော့ ကိုယ့်ဘဝ
ကိုယ် ကြေကွဲနေမိ၏။
'အဖေ ခြေထောက်တစ်
ချောင်း မကောင်းတာဟာ
အပြစ်လားသားရယ်။ ဒါဟာ
ဆင်းရဲမွဲတေမှု၊ အသိအမြင်
နိမ့်ကျမှုရဲ့ ဆိုးကျိုးပါကွယ်။
ခန္ဓာကိုယ်က ချို့တဲ့ပေမဲ့
သားကိုချစ်တဲ့ အချစ်ကတော့
တခြား ဘယ်မိဘနဲ့မဆို ယှဉ်
ရဲပါတယ်'

ရင်ထဲက စကားတွေကို
တစ်ယောက်တည်းပဲ ချောင်း
ကမ်းနံဘေးသွားကာ ဖွင့်
ထုတ်နေရ၏။ သူ့ဘဝကို
ဘယ်သူကမျှ ကိုယ်ချင်းစာ
တတ်သည်မဟုတ်။ အဆိုး
ဆုံးက ဇနီးသည်ပင်။ သား

အကြောင်းပြောတိုင်း မျက်
ရည်ဝှေ့လာတတ်သော သူ့ကို
ကြည့်ကာ နှစ်သိမ့်ဖို့မကြိုး
စား၊ 'ကိုပိုကြီး'ဟု ပြက်ရယ်
ပြုတတ်၏။ 'ကိုဖိုးသံ'ဟု
လည်း ရယ်သွမ်းသွေးတတ်
၏။ အေးလေ သူက ပြော
အားရှိတာပေါ့။ သူ့ကိုသားက
မအေအဖြစ် အသိအမှတ်ပြု
သည်ကိုး။ သားက စာရေး
လျှင် ဖအေမရှိတော့သည့်
အလား စာရွက်ထိပ်တွင်
'မေမေ'ဟုသာ တပ်သလို
တစ်စောင်လုံးမှာ 'မေမေ'ဆို
သော စကားလုံးတွေပဲ ထပ်
နေသည်။ နောက်ဆုံးစာ
ကြောင်းကျမှ 'အဖေ့ကို
လည်း သတိရတယ်လို့ ပြော
ပေးပါ'ဟု ဝတ္တရားကျေ ရေး
တတ်၏။ 'ဒီကောင်လေး
စာရေးတာ မဟုတ်သေးပါ
ဘူး'ဟု ဇနီးသည်က စာဖတ်
ပြီးချိန်မှာ သူ့ကို အားနာသလို
ကြည့်ပြီး ပြောတတ်ပေမဲ့
သားဖြစ်သူကိုတော့ အဖေ
နာမည်တပ်ရေးဖို့ ပြောစကား
အောင်မြင်ပုံမရ။ ယောက္ခမ
နှင့် ဇနီးဖြစ်သူတို့က တင်း
တင်းကျပ်ကျပ် မပြောတာ
လည်းပါပေမည်။ သားက
တော့ စာရေးလျှင် သူ့နာမည်
မတပ်ပါ။

ခုလည်းကြည့်၊ နွေ
ကျောင်းပိတ်မှာ မိဘဆီ သား
လိုက်လာသည်။ သူ့အမေနှင့်
အဘွားနားပဲ ကပ်နေသည်။
'သားရေ လာကွာ၊ ဒေါ်စော
တင်ဆိုင်မှာ မုန့်သွားစားရ
အောင်'သူ့ခေါ်ကြည့်သည်။

'သား မသွားချင်ဘူး
ဗျာ'
သားက ဒါပဲပြော
သည်။

‘မင်း အဖေခေါ်တာ လိုက်သွားပါကွယ်။ မင်း လည်း ပျင်းနေတာမဟုတ် လား’

သူ့အသွားက ချောပြော ပေမဲ့ သားကတော့ ခေါင်း ခါသည်။ ‘မသွားချင်ဘူး’ဟု ဆိုသည်။ ဟော- သူ့အမေ မြို့ထဲ သွားမည်ဆိုတော့ ‘သားလည်းလိုက်မယ်’ဆိုကာ ပါသွားလေတော့၏။ ဒီအဖေ ရင်ထဲ ဘယ်လိုခံစားရမလဲ ကွယ်။ ကိုယ်ချင်းစာကြည့် စေချင်သည်။

တစ်ဦးတည်းသော သားမို့ ကိုယ်က အသည်း ပေါက်မတတ် ချစ်သည်ဆို လျှင် ကြားသူက ရယ်မလား မပြောတတ်။ တကယ်ကို ချစ်ခဲ့ပါသည်။ သို့သော် ကိုယ်က ချစ်သလောက်

သားက ကိုယ့်ကို အဖေခေါ်ဖို့ တောင် ခက်ခဲနေတော့ တွေးမိ တိုင်း ရင်နာရ၏။ တစ်ဖက် ကလည်း သားနှင့်သူ့ကို အနေဝေးအောင်၊ စိမ်းအောင် လုပ်ခဲ့သော ယောက္ခမကြီးနှင့် ဇနီးသည်ကို စိတ်ဆိုးမိ၏။ မိမိအတန်တန် တောင်းပန် သည့်ကြားမှ သားကို မိမိရင် မှ ဆွဲထုတ်သွားကြသည်ကိုး။ ခုတော့ သားနှင့် သူ့ကြားက တံတိုင်းသည် အလွန်ကြီးမား ထူထဲခဲ့လေပြီ။ ဒီလိုတွေ ခံစားရပေမဲ့ မိမိခံစားချက်ကို ပေါက်ကွဲပြနိုင်စွမ်း သူ့မှာ မရှိပါ။ အားလုံးက ပြောင် ခေါ်သည့် ‘ဒေါ်ခင်မောင်’ဆို သော စကားအတိုင်း အရာရာ မှာ သူ့ဇနီးကသာ လွှမ်းမိုးခဲ့ ပါ၏။ သူက ဇနီးသည် ကြီး ဆွဲသလို က၊ရသည့် အရပ် ကလေးတစ်ခုမျှသာ။ သုံးနှစ်

အရွယ် နေမကောင်းစဉ်က အပ်ပုန်းဆရာတစ်ယောက်၏ ဆေးထိုးမှားမှုကြောင့် သူ့ညာ ခြေထောက် ပိုလီယိုဖြစ်ကာ ခြေထောက်သိမ်သွားခြင်းက ခုချိန်မှာ အဆိုးရွားဆုံး ဆိုး ကျိုးကို ပေးခဲ့လေပြီ။ သား က သူ့ကို ဒီခြေထောက် ကြောင့် အဖေလို့ ခေါ်ရမှာ ရှက်နေပြီ မဟုတ်လော။ ဒါ အဖေအပြစ်လား သားရယ်၊ ဒါဟာ အသိဉာဏ် နိမ့်ကျမှု ရဲ့ဆိုးကျိုးတစ်ခုဆိုတာ ပညာ တတ်ငါးသား နားလည်စေချင် ပါတယ်။ အခြေအနေအရ သားနဲ့ဝေးကွာခဲ့ရပေမဲ့ အဖေ ရင်ထဲမှာ ငါးသား အမြဲရှိခဲ့ပါ တယ်။ အမြဲ သားကို အဖေ ချစ်ခဲ့ပါတယ်။

□ ‘သားဆီက စာလာ တယ်တော်ရေ’

လချုပ်စာရင်းတွေကို အိမ်အထိ သယ်လာပြီး လုပ် နေသောသူက ဇနီးသည် အသံကြောင့် မော်ကြည့်လိုက် သည်။

‘ဟော ဟုတ်လား၊ ဘာ တဲ့တုံး၊ ငွေတောင်းတဲ့စာ လား’

သူက ရယ်ရွန်းဖတ်ရွန်း မေးလိုက်သည်။ ဇနီးသည်က ဖွင့်ပြီးသား စာအိတ်ထဲမှ စာကို ဆွဲထုတ်သည်။ သူ့ကို တော့ လှမ်းမပေးပေ။

‘ငွေ တောင် : တာ လည်းဟုတ်တယ်။ နောက် တစ်ချက်က သူ ဘွဲ့ယူဖို့ အတွက်တဲ့။ အဲဒါ’

ဇနီးသည်က စကားကို ဆုံးအောင်မပြောဘဲ ရပ်ထား သည်။

‘အေးဟုတ်သားကွ။

ငါးသားတောင် ဘွဲ့ယူတော့မှာ ပဲ။ အဲဒါ တို့လာဖို့ ခေါ်တာ လား ကောင်းသားပဲ။ တို့ လင်မယား သွားကြတာ ပေါ့’

သူက စိတ်အားထက် သန်စွာ ပြောလိုက်သည်။

‘နှစ်ယောက်စရိတ်ဆို ဘယ်လွယ်မလဲရှင်။ သွား မယ့်ခရီးကိုလည်း ကြည့်ဦး။ ပြီးတော့ သားကလည်း...’

ဇနီးက စကားကို ရပ် ထားပြန်ပြီး သူ့ကို ကွက်ခနဲ ကြည့်သည်။

‘သားက ဘာပြောလို့ တုံး၊ ဘာလဲ မငိုသားက မင်း တစ်ယောက်ပဲ လာပါလို့ မှာ လိုက်လို့လား’

မဖြစ်ပါစေနင့်ဟု ဆု တောင်းပြီး မေးလိုက်သော စကားက ထင်သည့်အတိုင်း မှန်သွားကြောင်းကို ဇနီးသည် ၏ မျက်နှာက ဖော်ပြနေ သည်။ သူ့ရင်ထဲ အတိုင်း အဆမဲ့ တုန်လှုပ်နာကျင်သွားရ သည်။

‘အေးပေါ့လေ။ သူက လည်း ငွေအပိုကုန်မှာစိုးလို့ ရှိမှာပေါ့။ မင်းပဲ သွားလိုက် ပါ။ လိုအပ်တာတွေ ဝယ် သွားပေါ့’

စကားကို ဟန်မပျက် ပြောလိုက်ရ၏။ စိတ်ထဲမှာ တော့ နာကျင်မှုက နှိုင်းမပြ နိုင်အောင်ပင်။ အေးလေ၊ ခြေ သိမ်နေတဲ့အဖေနဲ့ ဘွဲ့တက်ယူ ဖို့ဆိုတာ သားအတွက် ရှက် စရာပင် မဟုတ်ပါလော။ ကိုယ်က သိတတ်ရမှာပေါ့။

ဇနီးသည် ခရီးထွက် သွားပြီးနောက်ပိုင်း သူ့အရက် ကို နေ့စဉ်လို သောက်ဖြစ်၏။

‘ဒေါ်ခင်မောင်တော့

မဟာလွတ်လပ်ရေးကြီး ရနေ ပဟေ့’

ကိုကြီးက နောက် သည်။

‘ခင်ဗျားတို့က မိန်းမ မရှိလို့ လွတ်လပ်ရေးရပြီး သောက်နေတယ် ထင်တယ် ပေါ့။ ကျုပ်သောက်တာ ကျုပ်သားကြောင့်ဗျ’

အရက်မူးလာတော့ သူ့ ပါးစပ်က စကားတွေ အစီ အရီ ထွက်လာသည်။

‘ခင်ဗျားသား ဘွဲ့ယူ တာကို ဝမ်းသာလို့ သောက် တာလား။ ကွန်ဂရက်ကျူ လေးရှင်းဗျာ။ ဒီအတွက်ဆို ကျုပ်လည်း ဝင်ပြီး ဂုဏ်ပြုဦး မယ်’

‘အဖေလို့ မတော်ချင် တဲ့သားအတွက် ဝမ်းနည်းလို့ သောက်တာဗျို့’ဆိုသော စကားကို ဟစ်လိုက်ချင်ပေမဲ့ သူ့သားသိက္ခာကျမည့် စကား မို့ ပြောမထွက်။ ထို့ကြောင့်-

‘ဟုတ်ပါဗျာ၊ ဟုတ်ပ။ ကျုပ်သားအတွက် ဂုဏ်ယူ ဝမ်းသာလွန်းလို့ သောက် တာ’

ဟု သာ စကားကို လျှော့ချလိုက်ရသည်။

ထိုညက မူးမူးနှင့် သူ ချောင်းကမ်းပါးမှာ သွားထိုင် သည်။ လရောင်အောက်မှာ တသွင်သွင်စီးနေသော ချောင်း ရေကိုကြည့်ကာ ‘အဖေအချစ် ကလည်း ဟောဒီ ချောင်း ရေလို့ပဲ ငါးသားအပေါ်မှာ အမြဲ စီးဆင်းနေတယ်ဆိုတာ ယုံပါသားရယ်’ဟု ဆိုရင်း မျက်ရည်တွေ စီးကျလာ သည်။ သူ့ဘဝသူလည်း နာ ကြည်းသလို ခံစားရမိ၏။ ‘အဖေဟာ ခြေတစ်

ဖက်မသန်တဲ့ ဒုက္ခိတဆိုပေ
 ခဲ့လူကောင်းတွေနဲ့ ဘာများ
 ကွာခြားပါသလဲသားရယ်။
 လူကောင်းတွေ မလုပ်နိုင်တဲ့
 အလုပ်မှန်သမျှ အဖေ လုပ်နိုင်
 တာပဲလေ။ လူကောင်းတွေ
 သူတို့သားသမီးကို ချစ်နိုင်
 သလို အဖေလည်း သားကို
 ချစ်နိုင်ခဲ့တာပဲလေ။ အဖေ
 ဘယ်နေရာမှာများ လိုအပ်
 ချက်ရှိသလဲ သားရယ်။
 အဖေ့အချစ်က ဟောဒီ
 ချောင်းရေလို နက်ရှိုင်းတယ်။
 ဟောဒီ ချောင်းရေလိုလည်း
 သားအပေါ် အဆက်မပြတ်
 မေတ္တာဓာတ်တွေ စီးဆင်းခဲ့
 ပါတယ်။

အရူးတစ်ယောက်ပမာ
 တတွတ်တွတ်ရွတ်ရင်း သူ
 ချောင်းစပ်ထိအောင် ဆင်း
 လိုက်သည်။ ဗလုံးဗထွေး
 ဆူဝေနေသော စိတ်အလျှင်က
 သူ့ကို 'ချောင်းထဲကို ခုန်ချ

လိုက်ဟု ခိုင်းစေနေသည်။
 တခြားသော စိတ်တစ်ခုကမူ
 'ရမ်းမလုပ်နဲ့၊ စဉ်းစား စဉ်း
 စား'ဟု သတိပေးနေ၏။
 ခဏတော့ သူတွေဝေနေ
 သည်။ မျက်စိထဲမှာ ဇနီး
 သည်နှင့် သား၏အသွင် ပေါ်
 လာသည်။ ဘဝနှင့်ရင်းပြီး
 ချစ်ခဲ့ရသောနှစ်ယောက်။
 သို့သော် သူက ချစ်ခဲ့သ
 လောက် သူ့အပေါ်မှာ ဘာ
 တုံ့ပြန်မှုမျှ မရခဲ့သူနှစ်ဦး။
 အကယ်၍ သူသေသွားသည်
 ဆိုဦးတော့ ဒီနှစ်ယောက်
 ရင်မှာ ဘာများ ထူးထူးခြား
 ခြား ခံစားရမည်နည်း။ သူ
 တော့ မထင်။ ဇနီးက သူ့ကို
 ယူတာ သနားမှု အခြေခံဖြင့်
 ယူခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ မေတ္တာ
 မပါ။ ညားပြီးကတည်းက
 သူနှင့် တွဲသွားတဲ့လာဆိုတာ
 မရှိခဲ့။ အများကဲ့ရဲ့လျှောင်
 ပြောင်ခံကာ ယူရခြင်းဆိုသော

အချက်ကိုကိုင်၍ သူ့အပေါ်
 တစ်လျှောက်လုံး အနိုင်ယူခဲ့
 ၏။
 ဇနီးသည်က သနားလို့
 ယူတယ်ဆိုတာကို သူသိ၏။
 လင်မယားဘဝ အနေကြာ
 လာရင် သူ့အပေါ် ချစ်လာ
 မှာပဲဟု သူတွေ့ခဲ့သည်။
 မေတ္တာဆိုတာ အလျားအနံ့မရှိ
 ပေမဲ့ အသွားအပြန်တော့ ရှိ
 သည်ဆိုသော စကားကို ယုံ
 ကြည်စွာဖြင့် ဇနီးသည်အပေါ်
 အနှံ့တာခံ၍ ပြုစုစောင့်ရှောက်
 ခဲ့သည်။ သူ့ကို အထင်သေး
 နေသူများကို သွယ်ဝိုက်သော
 နည်းဖြင့် ကလဲ့စားချေတာ
 လည်း ပါတာပေါ့။ သို့သော်
 သူထင်သလို မဖြစ်မှန်း ခု
 တော့ သိခဲ့ပြီ။ တကယ်သာ
 သူ့အပေါ် ဇနီးက ချစ်သည်
 မှန်လျှင် သားဖြစ်သူ၏ မှား
 ယွင်းမှုကို ပြင်ပေးမည်သာ
 ဖြစ်၏။ ယခုတော့ မပြင်

ပေး။ ထိရောက်သော ဆုံးမမှု
 တွေ မလုပ်ပေးခဲ့။ ထို့ကြောင့်
 သားဖြစ်သူက သူ့ကို ခုတိုင်
 အဖေလို့ မခေါ်နိုင်ခြင်းဖြစ်
 ၏။ တွေးရင်းပင် သူ့ရင်က
 နာသည်ထက် နာလာသည်။
 ဒီလောကမှာ (တစ်နည်းအား
 ဖြင့် ဒီမိသားစုမှာ)သူ မရှိ
 လည်း ဘာမျှ မဖြစ်နိုင်။ သူ
 ဒီမိသားစုအတွက် ဘာမျှ
 အရေးပါသူမဟုတ်။ သူရှိနေ
 ခြင်းကသာ ဇနီးနှင့် သား
 အတွက် စိတ်အနှောင့်အယှက်
 ဖြစ်နေရ၏။ ဒီအတွေးက
 တွန်းပို့လိုက်သောအခါ သူ
 ခြေလှမ်းတွေက ပို၍နက်
 သည့် ရေထဲဆီသို့ တရွေ့ရွေ့။
 လမင်းကြီးက သူ့အဖြစ်ကို
 မမြင်ရက်သည့်အလား တိမ်
 ညိုတစ်အုပ်နောက်သို့ ပြေးဝင်
 ပုန်းကွယ်သွားလေသည်။ ■

ခန့်ကျော်ထင်လှိုင်
 ၊လှိုင်ကော်၊

ဝန်ခံ

ပလတ်စတစ်စိတ်လုပ်ငန်း

အမှတ်(၁၂)၊ သီရိလမ်း၊ ဟော့ကန်၊ အင်းစိန်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်
 ဖုန်း ၆၄၁၁၃၄ ၊ ၇၂၂၇၆၈ ၊ ၆၄၅၉၈၇

ဆတ်မိခက်သစ်ကြီးများဖြင့်
 အရည်အသွေး ကောင်းမွန်သော
 ပလတ်စတစ်စိတ် အမျိုးမျိုးကို
 ထုတ်လုပ်ပေးလျက်ရှိပါသည်။

စစ်ကိုင်းတောင်ရိုး ဝါးချတ်ဇီဝိတဒါနသံဃာ့ဆေးရုံ

စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးဝါးချတ်ဇီဝိတဒါနသံဃာ့ဆေးရုံအတွက်အလှူ (၁၁) မျိုး၊ ဘက်စုံအလှူ (၁၃၁၀၀၀/-) နှုန်းနှင့် ထာဝရငွေပင် ငွေကျပ်၅သိန်းနှင့်အထက် ထူထောင်လှူဒါန်းလိုပါကအောက်ပါနေရာဌာနများနှင့် နီးစပ်ရာအမှုဆောင်များထံတွင် လှူဒါန်းနိုင်ကြပါသည်။

ဘက်သွယ်လှူဒါန်းရန်

စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးဆေးရုံတည်နေရာ ကျဉ်းချုပ်
ပုန်းဝဂျ-၂၂၀၃၄၊ ၀၇၂-၂၁၅၄၁၊ ၀၉-၆၄၆၁၆၉၂၊ ၀၉-၉၁၀၄၁၇၃၇

မန္တလေး

ဦးမြင့်စိုး(စိုးဝင်းစွဲ)၊ ပုန်းဝဂျ-၉၁၀၂၃၇၀၇၊ ဒေါ်တင်ဝင်း(လှထ)၊ ပုန်းဝဂျ-၃၉၇၁၇၊ ဒေါ်ရီရီမြင့်(သွင်စက်မှု)၊ ပုန်းဝဂျ-၂၀၀၁၇၁၇

ရန်ကုန်

သီရိသုဓမ္မသီရိဒေါ်သန်းမြင့် (ပထဝင်းရတနာ၊ စိုလ်ချစ်ဈေး၊ ပုန်းဝဂျ-၇၃၂၀၂၁၀၀)၊
ဒေါ်ယဉ်သန်း (အမှတ် ၁၊ ငွေကြာရံအိမ်ရာ၊ ၃ ရပ်ကွက်၊ တောင်ဥက္ကလာပ်မြို့နယ်၊ ပုန်းဝဂျ-၅၁၅၂၂၇၇)၊
ဒေါ်သိန်းစန်း (အမှတ် ၇၊ AMBO Hotel, ဆရာမလမ်း၊ ပဲခူးမြို့နယ်၊ ပုန်းဝဂျ-၅၁၂၂၀၀၇)၊
ဒေါ်မြင့်မြင့်ကြည် (အမှတ် ၁၆၊ တွင်းကျောင်းလမ်း၊ အလုံမြို့နယ်၊ ပုန်းဝဂျ-၂၂၀၅၄၁၉၊ ၀၉-၇၀၀၅၂၉၂)၊
ဒေါ်မြင့်မြင့်စန်း (အမှတ် ၈၊ ဝဏ္ဏိတလမ်း၊ လှိုင်မြို့နယ်၊ ပုန်းဝဂျ-၅၁၂၃၇၀၉၊ ၀၉-၇၃၁၀၉၁၃၄)၊
ဒေါ်စိန်စန်းခိုင် (Real Gems) (အေး-၁၀၊ အမှတ် ၂၁-၂၅၊ ဂျီဇွန်ရိပ်သာ၊ ဂျီဇွန်လမ်း၊ ဖိတ်လာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ပုန်းဝဂျ-၂၅၂၂၇၂၂၊ ၀၉-၅၀၀၂၂၂)၊
ဒေါ်စိန်စန်းငယ် (ယုမမြိုင်ဆေးတိုက်) (အမှတ်-၉၁၊ ဘုန်းကြီးလမ်း၊ လမ်းမတော်မြို့နယ်၊ ပုန်းဝဂျ-၂၃၀၀၄၂၇၊ ၀၁-၂၃၀၀၄၂၈)၊
ကလျာမဂ္ဂဝင်းဆိုက် (မုချိန်) (အမှတ် ၁၆-ပထမထပ်၊ ဦးအောင်မြတ်လမ်း၊ သိမ်ဖြူကွင်းလမ်း၊ ဖိတ်လာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ပုန်းဝဂျ-၂၉၀၀၇၆)

လှူဒါန်းကြတဲ့အလှူရှင်များစာရင်း

၃၂၈။ U A Win @ ဦးမျိုးသန့် + ဒေါ်ချိုချိုမြ
(သားကြီး) ကိုသူရမျိုးမင်း + မအေးသီတာအောင်၊
(သားလတ်) ကိုနန္ဒမျိုးမင်း + မဖြူသွယ်အိ
(မြေး) Kristle မျိုးမင်း (U.K.)၊ (သားငယ်) ကိုသီဟန့်မျိုးမင်း (U.K.)
သစ္စာမင်း၊ မော်တော်ယာဉ်လုပ်ငန်းနှင့် သစ္စာမင်း သဇင်ခြုံ၊
အမှတ် (၆၀)၊ သာယာဝတီလမ်းသွယ်၊ ဗဟန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

၁၀၀,၀၀၀
(သိန်းတစ်ရာတိတိ)

၃၂၉။ ဘိုးဘွားမိဘများအားရည်စူး၍ ဒေါ်လှတင်(မိုးကုတ်)မိသားစု၊
 အမှတ် (၅၂၀/ဘီ-၂)၊ ဥယျာဉ်လမ်း၊ တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်းသစ်၊
 ဗဟန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ (ယခင် သိန်း ၂၀ + ထပ်မံလျှ ၁၀ သိန်း)
 ၃၀,၀၀,၀၀၀/-
 (သိန်းသုံးဆယ်)

၃၃၀။ အငြိမ်းစားဆေးရုံအုပ်ကြီး Dr.ဦးကြီးရွှေ + ဒေါ်ခင်ဝင်းမေ မိသားစု၊
 အမှတ် (၉)၊ သီရိလမ်း၊ စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
 (ယခင် ၂၅ သိန်း + ထပ်မံလျှ ၃ သိန်း)
 ၂၈,၀၀,၀၀၀/-
 (နှစ်ဆယ့်ရှစ်သိန်း)

၃၃၁။ နှစ်ဖက်မိဘများအား ရည်စူး၍ ဦးဇော်လင်း + ဒေါ်မေသက်နွယ်၊
 (သား) မောင်လင်းထက်အောင်၊ မောင်ကောင်းစုံ၊ (သမီး) ခင်ပြည့်စုံ မိသားစု၊
 အမှတ် ၉/၅(ဘီ)၊ အရှေ့အာဇာနည်လမ်း၊ ဆရာစံ(တောင်)၊ ဗဟန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
 ၅,၀၀,၀၀၀/-
 (ငါးသိန်း)

၃၃၂။ ဦးသန့်စင် + ဒေါ်တင်မေလတ် မိသားစု၊
 ကံ့ကော်ဆေးရုံ(ရန်ကုန်/မန္တလေး)
 ၅,၀၀,၀၀၀/-
 (ငါးသိန်း)

၃၃၃။ ဆရာလေး ဒေါ်သူဇာဂန္ထီ (ယခင် ဝါးချက်ဆေးရုံ အောက်မြန်မာပြည်၊
 ကြီးကြပ်ထောက်ပံ့အဖွဲ့၊ တွဲဖက်အတွင်းရေးမှူး-အင်ဂျင်နီယာ ဒေါ်ဝင်း)ကောင်းမှု
 (ယခင် ၇ သိန်း + ထပ်လျှတစ်သိန်း)
 ၈,၀၀,၀၀၀/-
 (ရှစ်သိန်း)

၃၃၄။ ကွယ်လွန်သူ ဖခင် ဦးထွန်းခင်အား ရည်စူး၍ သမီး ဒေါ်တင်ရီ ကောင်းမှု၊
 အမှတ် (၉)၊ ပဏ္ဍိတလမ်း၊ (၈) ရပ်ကွက်၊ လှိုင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
 ၅,၀၀,၀၀၀/-
 (ငါးသိန်း)

၃၃၅။ ဦးခင်မောင်ဝင်း + ဒေါ်စန်းစန်းခိုင် (Sann Real Gems -8 Jewellery)
 ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းဈေး၊ ရန်ကုန်။ (ယခင် ၁၀ သိန်း၊ ၅-၅-၁၅ တွင် ၂ သိန်း)
 မင်္ဂလာအမှတ်တရ လှူဒါန်းသည်။
 ၁၂,၀၀,၀၀၀/-
 (တစ်ဆယ့်နှစ်သိန်း)

၃၃၆။ ဦးရွှေဝင်း + ဒေါ်မြရီ မိသားစု၊
 အမှတ် ၂၅၃(၅လွှာ)၊ ၃၉ လမ်း(အထက်)၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
 ၅,၀၀,၀၀၀/-
 (ငါးသိန်း)

၃၃၇။ အသည်းအထူးကု ဆရာဝန်ကြီး Dr.ဦးသံစစ် + ဒေါ်ခင်ညိုသိန်း မိသားစု၊
 အမှတ် (၇၄၂)၊ မြရတနာလမ်း၊ ၃၆ ရပ်ကွက်၊ မြောက်ဒဂုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
 (ယခင် ၄၅ သိန်း + ထပ်မံလျှ ၅ သိန်း)
 ၅၀,၀၀,၀၀၀/-
 (သိန်းငါးဆယ်)

ဥယျ (၁၁) ပျိုးဘက်စုံဥယျာဉ်များ

၃၃၈။ မောင်ဇော်ဟိန်းထွဋ်(ဒုတိယနှစ်၊ စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်)၊
 အမှတ် (၅၁၆)၊ လိပ်ပြာကန် (၁) လမ်း၊ ပဲခူးမြို့။
 (နှစ်စဉ် မေလ ၂၀ ရက် မွေးနေ့တိုင်း ၁၀ နှစ်တိုင်တိုင်
 မိဘများက မွေးနေ့အမှတ်တရ ဘက်စုံအလှူ လှူဒါန်းပေးသည်။)
 ၁,၃၁,၀၀၀/-
 (တစ်သိန်းသုံးသောင်းတစ်ထောင်)

၃၃၉။ ကွယ်လွန်သူ ဖခင်ကြီး ဒေါက်တာ A.R.မဟာဒေဗန်း
 ကွယ်လွန်ခြင်း ၂၃ နှစ်မြောက်နှင့် အသက် ၁၀၀ ပြည့် မွေးနေ့တို့ကို ရည်စူး၍
 သားသမီးမြေးမြစ်တို့၏ ကောင်းမှုအလှူ (၂၀/က)၊ အမှတ် (၂)
 အထကကျောင်းလမ်း၊ မြို့သစ်အရှေ့ရပ်ကွက်၊ သန်လျင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ (တစ်သိန်းသုံးသောင်းတစ်ထောင်)
 ၁,၃၁,၀၀၀/-

၃၄၀။ ကွယ်လွန်သူ မိခင်ကြီး နော်မာရီဇင် ကွယ်လွန်ခြင်း (၃၃) နှစ်မြောက်နှင့်
 အသက် (၁၀၀) ပြည့် မွေးနေ့တို့ကို ရည်စူးလျက် သားသမီးမြေးမြစ်တို့မှကောင်းမှု
 (၂၀/က)၊ အမှတ် (၂)၊ အထကကျောင်းလမ်း၊ မြို့သစ်အရှေ့ရပ်ကွက်၊
 သန်လျင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
 ၁,၃၁,၀၀၀/-
 (တစ်သိန်းသုံးသောင်းတစ်ထောင်)

မန္တလေးရသစုန်အဆန်မှာ
အသံလေး ချစ်အောင်ရဲ့
ရသစုန်အဆန်

စုန်ပါကွဲ...ဆန်ပါကွဲ... ရသဝတ်မှုန် ထုံကူးလှည့်

မိချမ်းဝေ

လူတိုင်းမှာ ကောင်းကင်ရှိတယ်၊
ခင်ဗျားတို့ ဦးထုပ်တွေ ချွတ်လိုက်ပါ။
မန္တလေးမြို့၏ အခါမဲ့မိုးကား ဖြန်းဖြန်းညှပ်အောင်ရွာလျက်
PEN Myanmar အဖွဲ့သားများကို ကြိုဆိုလိုက်ချေပြီ။
သင်္ဃာတန်းနှင့် ဂုဏ်ထူးဆောင် သီရိပန်းချီခန်းမတွင်းမှာတော့
PEN Myanmar အဖွဲ့သားများ ရသစုန်ဆန်ပွဲအတွက်
တက်ညီလက်ညီ ပြင်ဆင်နေကြသည်။

ဧပြီ ၁၈ ရက်
သင်္ကြန်ပြီးသည်နှင့်
အနားမယူနိုင်ကြဘဲ
မန္တလေးလူထုနှင့် တွေ့ဆုံရန်
ဆန်တက်ခဲ့ကြသည်။
မကြာမီပင် မန္တလေးမှ
စာရေးဆရာ၊ စာရေးဆရာမများနှင့်
စာချစ်သူတို့
စုဝေးရောက်ရှိလာကြသည်မှာ
ကျေးဇူးတင်ဖွယ်ရာပင်။
အခမ်းအနားကို ဆရာ ဟန်ဇော်နှင့်
ဆရာမ ဆုလှေလို့က

မန္တလေးရသအစုန်အဆန်မှာ
ဆရာစောဝေရဲ့
ရသတင်ဆက်မှု

ပည့်ပိရသအစုန်အဆန်မှာ
ဆရာ ကိုလေး(ဆင်ဆရာဝန်ညို)၊
မသီတာ(မိမိရေးဝင်း)၊
အုန်း(ကောင်လုံးပြန်)(သာ-စွန်)

ဦးဆောင်လျက်
ဆရာ မျိုးမြင့်ညိုမီးနှင့်
စ၊ဖွင့်လိုက်သည်။

ဆရာ မျိုးမြင့်ညိုမီးက
PEN ကို ရှင်းလင်းရာတွင်

P က Poets ကဗျာဆရာများ၊

E က Essayist စာတမ်းဆရာများ၊

N က Novelist ဝတ္ထုရေးတဲ့

ဆရာများကို ကိုယ်စားပြုကြောင်း၊

လွတ်လပ်ရေးရပြီး ၁၉၄၈ မှ ၁၉၆၂

ခုနှစ်အထိ အာဏာရှင်စနစ်ကို

ဖြတ်သန်းခဲ့၊ ပြည်တွင်းစစ်ကို

ဖြတ်သန်းခဲ့၊ အာဏာသိမ်းပြီး လွတ်လပ်စွာ ရေးသားခွင့် ဆိတ်သုဉ်းခဲ့၊
ကမ္ဘာစာပေနှင့်လည်း အလှမ်းဝေးခဲ့၊ လွတ်လပ်စွာ ရေးသားထုတ်ဖော်
ပြောဆိုခွင့်ကို ကာကွယ်ရန်၊ ငြိမ်းချမ်းရေးရရှိအောင် ကြိုးပမ်းရန်၊ အချင်းချင်း
ချစ်ခင်ရင်းနှီးမှုရရှိရန်၊ ၂၀၁၃ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာ ၁၃ မှာ PEN Myanmar ကို
ထူထောင်ခဲ့ကြောင်း စသည်ဖြင့် PEN Myanmar ၏ရည်ရွယ်ချက်၊
ရှေ့လုပ်ငန်းစဉ်နှင့် အထက် အောက် စုန်ဆန်ခြင်းအပြင် အသိအမြင်ချင်း
ပေါင်းစပ်ဖလှယ်ခြင်း၊ ဝေဖန်ပိုင်းဆစ်ခြင်း၊ ဆွေးနွေးငြင်းခုံခြင်းများ
ပြုလုပ်ရန်ရောက်ရှိလာခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဦးဆောင်ပြောကြားသွားသည်။
ပထမဦးစွာ ပါမောဓနဆရာ စောဝေကား ခပ်ကြမ်းကြမ်း လှုပ်ရှားမှုဖြင့်
ပိုင်းထဲ ဝင်လာလေသည်။ ဂျာနယ်များကို အားနှင့်မာန်နှင့် လိမ်ကျစ်ဆုပ်
ခြေနေသည်။ ပါးစပ်မှလည်း ကြိတ်မနိုင် ခဲရ 'လွတ်... လွတ်' ဟု
မြည်တမ်းနေသည်။ ထိုလှုပ်ရှားမှုနောက်တွင် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်လည်း

မျက်နှာအုပ်၍ ထိုင်နေသည်။ ထိုအချိန်တွင် ပရိသတ်ထဲမှ ဆရာ စူးမြင့်သိန်းက ဝင်လာကာ ကိုစောဝေ နောက်မှနေ၍ 'လူတိုင်းမှာ မိုးကောင်းကင်ရှိတယ်။ ခင်ဗျားတို့ ဦးထုပ်တွေ ချွတ်လိုက်ပါ'ဟု အော်လျက် ဦးထုပ်ကို အကြိမ်ကြိမ်မြောက်၊ အကြိမ်ကြိမ်ကောက်လေ၏။

လွတ်လပ်စွာ ရေးသားထုတ်ဖော်ခွင့်ကို တောင်းဆိုသော ထိုပါမောမနဲ့ ပြကွက်သည် လက်ခုပ်သံ သောသော

လာသောမိန်းမတစ်ယောက်၏ မွန်းကျပ်ပိတ်လှောင်မှုပြကွက်)သည် စိတ်လှုပ်ရှားစရာကောင်းလှ၏။ ကဗျာဆရာ ဒီလူကလေး၊ မောင်ဆောင်းခန့် ဆရာမ ဆုကျေတို့၏ ပါဝင်အားဖြည့်သော ကဗျာရွတ်ဆိုမှု၊ ဆရာမ စုမီအောင်၏ အင်္ဂလိပ်သီချင်း သံစဉ်တေးသွား၏လှိုက်မောတုန်ခိုက်ဆွေးမြည့်ဖွယ်အသက်ဓာတ်... ပရိသတ်များ အသက်ပင် ရှူမိပါလေမလား။

ကဗျာဆရာ ကိုထက်(ရှေ့ဦး)က

ဆရာ ညီပုလေးကလည်း ဟားခါးနောက်ခံကဗျာရှည်တစ်ပုဒ်ကို စိတ်ဝင်စားဖွယ် ရွတ်ဆိုသည်။ ခရီးသွားရထားပေါ်မှ ဒေသနောက်ခံ ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို ကြည့်နေရသလိုပင်။

ပရိသတ်၏ ကြည့်ရှုငြိမ်းမောဖွယ် နှစ်ခြိုက်မှုကို ရရှိသွားသော ကဗျာတစ်ပုဒ်မှာ ဆရာ ဇာတ်နှင့် ဆရာ နေမြတို့ပူးပေါင်းရေးသော ပြဿနာပွဲ ပျော်တယ် ကဗျာကို မောင်ဆောင်းခ ရွတ်ဆိုခြင်းအစီအစဉ် ဖြစ်သည်။ မောင်ဆောင်းခ၏ အသံနှင့် ဟန်ကလည်း ကဗျာ၏အသက်ဓာတ်ကို မြင့်မြင့်မားမား လှုပ်ခါစေဟန် တူသည်။

နောက်ဆုံးအနေဖြင့် ဆရာမ မသီတာ(စမ်းချောင်း)က ရသစာပေဖွံ့ဖြိုးဖို့ ကြားမျိုးဆက်တံတားထိုးဖို့ တာဝန်ရှိကြောင်း၊ ကြားမျိုးဆက်နိုင်ငံရေးမူဝါဒများ စာပေက ဝါဒဖြန့်ချိရေးအဖြစ် ယုံကြည်သွားတဲ့ပြဿနာ၊ ဖန်တီးမှုအားနည်းသွားတဲ့ ပြဿနာများကို ချပြဆွေးနွေးကာ အပြန်အလှန်နားထောင်ကြဖို့၊ အပြန်အလှန် နားလည်နိုင်ဖို့လိုအပ်ကြောင်းများ ပြောဆိုလျက် မန္တလေးမြို့ PEN Myanmar ရသစုန်ဆန်ပွဲ အောင်မြင်စွာ ပြီးဆုံးသွားတော့သည်။

မန္တလေးသည် စာပေအနုပညာအားကောင်းမောင်းသန် စီးဆင်းရာ မြေဖြစ်သည်။ ဒီထက်မကသော ပူးပေါင်းပါဝင်စုန်ဆန်ခြင်းများကို PEN Myanmar က မျှော်လင့်ပါသည်။ ထိုနေ့က အနုပညာနှင့်ပတ်သက်သော ကြွေးကြော်သံစာစုကလေးတစ်ခု ကျွန်မအတွေးထဲ ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။

'ကျွန်တော်တို့ဟာ အနုပညာကို လက်နဲ့ ပုံတူကူးယူခြင်းမဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ဟာ ဘဝနဲ့ရင်းပြီး ရရှိလာတဲ့ ခံစားချက်များကို နှလုံးသားနဲ့ခံစားပြီး ဦးနှောက်ထဲက အတွေးအခေါ်များနဲ့ ပေါင်းစပ်ကာ အနုပညာကိုဖန်တီးခြင်းဖြစ်တယ်။'

အရှေ့ဘက်ခြမ်း မန္တလေးမြို့ရှိ ရသစုန်ဆန်ပွဲအခမ်းအနားတစ်ခုတွင် ပရိသတ်များ အသက်ပင် ရှူမိပါလေမလား။

ညံ့မှုအောက်တွင် အောင်မြင်စွာ ပြီးဆုံးသွားတော့၏။ စာရေးဆရာ ကိုငြိမ်း(မန္တလေး)ကလည်း ထိုပြကွက်ကို ဆက်လက်ပြသလျက် ပရိသတ်ကို ဆက်လက်တွေးတောစေသည်။

မန္တလေးမှ ကဗျာဆရာ ထွဏ်းသွေးအိမ်၊ မောင်ကျောက်ခဲ၊ ဆရာမ ညလင်းဖြူ၊ ဆရာဇော်သစ်တို့က ကဗျာများရွတ်ဆိုကာ အယူအဆရေးရာများကို အပြန်အလှန် သုံးသပ်ဆွေးနွေးကြသည်။ ဆရာမ ချောအိမာနီ(မန္တလေး)က ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်ကို ဖတ်ကြားမျှဝေသည်။ ဆရာမစုမီအောင်၏ ပါမောမနဲ့ပြကွက်(ဝတ်ရုံနက်ကြီးထဲမှ ဘွားခနဲ ထွက်

ကဗျာဟာ ဘယ်ကလာသလဲ။ ဘယ်လိုကျလာသလဲ၊ ကဗျာဆိုတာ ရုန်းကန်ရတဲ့ဘဝက လာတာလို့ ယုံကြည်ပြီး ကဗျာရေးပါတယ်ဟု နီဒါန်းပျိုးကာ ငါ့ကိုတည့်တည့်စိုက်တဲ့စနေ ကဗျာကို ရွတ်ဆိုသည်။ ဒေသခံ မောင်ဖြိုးဝေက ကျွဲရှင်ဆရာဖြစ်ပြီး သူနှင့် ထိစပ်သော ကလေးများစာပေနှင့် ကျွမ်းဝင်စေရန် ကြိုးပမ်းမှုများ ပြောဆိုကာ ကဗျာတစ်ပုဒ် ရွတ်ဆိုသည်။ ရန်ကုန်မှ ဆရာ ဒီလူကလေးက အရသာခံနိုင်မှု ကဗျာကို ရွတ်ဆို၍ ဒေသခံဘက်မှ ဆရာ မောင်ကောင်းက တေလေတစ်ကောင်ရဲ့ သေတမ်းစာ ကဗျာကို ရွတ်ဆိုသည်။

ထီးရိပ်နန်းရိပ်တွေနဲ့ လက်ချင်း ချိတ်။

ဧပြီလ ၁၉ ရက်တွင် PEN Myanmar အဖွဲ့သည် ပလိပ်မြို့သို့ ရောက်ရှိခဲ့ချေပြီ။ ပလိပ်ဆိုသည်နှင့် ကျွန်မသည် ဆရာမ မဝင့်(မြစ်ငယ်)ကို သတိရမိတော့သည်။ ချစ်ခြင်းတရားတို့ မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင် ဖူးပွင့်ခဲ့သောကာလ တစ်ခု ခပ်ဝေးဝေးမှာ ကျန်ခဲ့ပြီ။ ပလိပ် မြွေဘုရားအနီး ‘အပန်းဖြေရွာ’ စားသောက်ဆိုင်ကလေးက လင်းလင်း ကျင်းကျင်း၊ သန့်သန့်ရှင်းရှင်း နှစ်လို ဖွယ်အပြည့်။ ဒေသခံစာချစ်သူများ တဖွဲဖွဲရောက်လာ အလို... ဆရာ ကိုလေး(အင်းဝဂုဏ်ရည်)ပါလား။ ဆရာ ကြွရောက်လာသည့်အတွက် ယနေ့ ရသစုန်ဆန်ပွဲကလေး ပိုမိုလင်းပ ပြည့်စုံခြင်းသို့ ရောက်ရှိသွားတော့၏။

ဆရာ မျိုးမြင့်ညီမိန်းက PEN Myanmar အကြောင်း မိတ်ဆက်ပေးပြီး သည်နှင့် ဆရာ တင်ညွန့်မြိုင်(သာစည်) က စတင်ဖောက်ခွဲတော့သည်။ မိုးမိုးတဲ့ မိုး ကဗျာဖြစ်သည်။ ဆရာ မာန် (တောင်လုံးပြန်)က ရသစာပေနှင့် ပတ်သက်၍ ရသကိုးပါးကို ရှင်းပြကာ ‘နှမလေးမှ အစ်ကိုကြီးထံပေးစာ’ကို ဖတ်ပြလျက် မည်သည့်စာသားက မည်သည့်ရသနှင့် ကိုက်ညီကြောင်း ပရိသတ်ကြီးကို ဖြေခိုင်းသည်။ ရသစုန် ဆန်နှင့် ကိုက်ညီသောအစီအစဉ်ကလေး ပါပေ။

ဆရာမ စုမီအောင်ကတော့ ‘ဟဲလို မစ္စတာ မောင်ချောနွယ်’ ဆိုပြီး ပရိသတ် ထဲ ဝင်လာသည်။

‘ဟယ်လို မောင်ချောနွယ် ရှင် အခုဘယ်မှာလဲ၊ ကောင်းကင်ဘုံမှာဆိုတာတော့ သိသားပေါ့၊ ဆိုလိုတာက အခု ကျွန်မရှိနေတဲ့ နေရာကို တည်ရင် ဘယ်အရပ်မှာ ရှင် ရှိနေလဲ...’ ဆရာမ စုမီအောင်၏ ဆရာ မောင်ချောနွယ်ကို ရှာဖွေသံ။ ‘တကယ်တော့

ကျွန်မက ရှောလမုန်သီချင်းထဲက ရှာရန် အရပ်နှင်းဆီပွင့် ကွင်းပြင်မှာပေါက်တဲ့ နှင်းပွင့်ကလေးပါ’ ဆိုပြီး သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆက်ထားသည်။ ‘အခြား ကဗျာ သမားတွေနဲ့အတူ လိုအပ်ရင် ကြီးထွား စွင့်ကားမယ်၊ မလိုအပ်ရင် သေးငယ် ပမွှားပစ်မယ်။ မိန့်ပျော့ပျောက်ကွယ်ပေး ဖို့၊ တောက်ပလက်ဖြာပေးဖို့ ဘာဆို ဘာမှ ကျွန်မ မကြောက်ရွံ့ဘူး’ဟု သူ ဆန္ဒကို ထုတ်ဖော်ထားပါသေးသည်။

ဒေသခံ ဆရာ မောင်ခိုင်မွန် (ပလိပ်)က ‘စက်ဆုပ်ရွံရှာဖွယ် စကား

နှိုက်ကံရမယ်ဆိုလည်း သူ တွားသွားရမယ်ဆိုလည်း သူ လိုအပ်ရင် ဘာမဆိုလုပ်တာပဲ၊ အဖြေတွေဟာ အဖြေအစစ် မဟုတ်ဘူး၊ မေးခွန်းတွေကို ပြန်ချောက်ချ ထားတဲ့သဘောပဲ။ တောင်းဆိုချက်တွေဟာ ပြန်ပြန် နာလန့်ထတာပဲ၊ ဘယ်လိုမှ ရှင်းမရတာတွေ ရှိတယ်။ ထို့နောက် ဆရာ ဇာနည်သွေး

လုံးများ ဤကဗျာထဲ ဝင်ရောက် သောင်းကျန်းနေသည်’ဆိုသော ကဗျာ ကိုရွတ်ဆိုသည်။ PEN Myanmar အဖွဲ့ မှ ဆရာ ဟန်ဇော်က အနုပညာနဲ့ ပတ်သက်သောအယူအဆများကို တုံ့ပြန် ပြောကြားသည်။

ဆက်လက်၍ ရန်ကုန်မှ ကဗျာ ဆရာ ဒီလူကလေးက မစ္စတာ ငှက်ရိုး နှင့် အိုးပင်းရန်ကုန် ကဗျာကို ရွတ်ဆို သည်။ ကဗျာ၏ စကားလုံးထုဆစ်မှု ထူးခြားသလို ရွတ်ဖတ်သူ၏ ဟန်ပန် လေသံကလည်း ထူးခြားသည်။

‘ကျောရိုးအရှည်ဆုံးသတ္တဝါဟာ လူ မဟုတ်သည့်တိုင် လူသာလျှင် ကျောရိုးအရှည်ဆုံးပဲ’

(ပလိပ်)က ပလိပ် ကဗျာကို ရွတ်ဆို သည်။ ဆရာ မာန်(တောင်လုံးပြန်)က ပလိပ်နှင့်ပတ်သက်သော ထီးရိပ်နန်းရိပ် ရာဇဝင်ထဲက ပလိပ်ကို မေးခွန်းများမေး မြန်းရာ မောင်ခိုင်မွန်နှင့် မဝင့်(မြစ်ငယ်) တို့က ပြန်လည် ဖြေကြားသည်။ ပေပင် ပေါသဖြင့် နားပေါက်ဟောင်းလောင်း ဖြစ်နေသော ရှင်မွန်လှ ပေရွက်နုကို နားမှာလိပ်ပန်သည်မှ အစပြု၍ အလောင်းစည်သူမင်း ရောက်တော့ ပေရွက်ကိုလိပ် နှာခေါင်းမှာရှုရင်း ပေလိပ်ဖြစ်ရပ်တို့ကို မှတ်သားဖွယ် နားထောင်ရသည်။

ဆရာမ မဝင့်(မြစ်ငယ်)မှ ဆက် လက်၍ အမှိုက်ပုံ ရှင်းလင်းခြင်းကိုး

ဒီမိုကရေစီ အယူအဆများနှင့် ပြောဆိုသောအခါ ဒေသခံများမှ မကျေလည်သည်များကို ရှင်းလင်းပြောကြားသည်။ အမှုကိပ် ဘယ်လိုရှင်းမလဲ ပြဿနာကို ဆရာ ဟန်ဇော်မှ အမှိုက်ပုံရင်းနည်း ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာပြသည်မှာလည်း မှတ်သားစရာ ကောင်းသည်။

ဆရာ မျိုးမြင့်ညိုမီးနှင့် ဆရာမ မသီတာ(စမ်းချောင်း)တို့မှ ဒီမိုကရေစီဆိုတာ ကိုယ်ကပဲ ဖန်တီးရမယ်၊ တစ်ဦးချင်း တာဝန်ယူမှု၊ စုပေါင်းခေါင်းဆောင်မှုက ရှေ့ရေးအတွက် အကောင်းဆုံးနည်းလမ်းတွေဖြစ်တယ်ဆိုပြီး အနားသတ်ပေးလိုက်သည်။

ဆက်လက်၍ မောင်ဖြိုးဝေ၏ ရန်ကြီးကဗျာက ပရိသတ်အာရုံကို ညှို့ယူလိုက်လေသည်။ မန္တလေးမှာ ကတည်းက နာမည်ရခဲ့သော မောင်ဖြိုးဝေသည် အနာဂတ်ရသ စာပေခရီးလမ်းအတွက် ထောက်တိုင်ကောင်းတစ်တိုင် ဖြစ်မှာ သေချာနေတော့သည်။

စက်ဘီးကလေးတွေ မြို့ပြမှ မြို့ပြသို့ တဖြည်းဖြည်း ရောက်ရှိလာသည်နှင့် ပတ်သက်၍ ဆရာ မိုးရင့်ကြယ်၏ စက်ဘီးကလေးတွေ ကဗျာကို ကျွန်မ မိချမ်းဝေမှ ရွတ်ဆိုပါသည်။

မြို့ရဲ့ အတွင်းပိုင်းကနေ
မြို့ပြင်အစွန်အထိ
ခေတ်ကြီးထဲ တရွေရွေ
တဖြည်းဖြည်း တအိအိ
မမောမပန်း နင်းခဲ့ကြတယ်
ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်
ကလင်...ကလင်
မြည်ခဲ့ကြတယ်
ညည်းညည်းညူညူ
ကလင်...ကလင် မြည်နေတုန်းပဲ
တင့်တင့် တယှိယှိ
ကလင်...ကလင်
မြည်နေဦးမှာပဲ

ဆရာ ရွှေနိုင်ဦးရိုးမှ စက်ဘီးကလေးတွေကို ချစ်စိတ်၊ စာနာစိတ်ဖြင့် တုံ့ပြန်စကား ပြောကြားသည်။ ကျေးဇူးတင်ပါသည် ဆရာ။ ကျွန်မ ခုတော့

ပထမဦးစွာ
ပါဖောမန်ဆရာ
စောဝေကား
ခပ်ကြမ်းကြမ်း
လှုပ်ရှားမှုဖြင့်
ပိုင်းထဲ

ဝင်လာလေသည်
ဂျာနယ်များကို
အားနှင့်မာန်နှင့်
လိမ်ကျစ်ဆုပ်
ခြေနေသည်
ပါးစပ်မှလည်း
ကြိတ်မနိုင် ခဲမရ
'လွှတ်...
လွှတ်'

ဟု

မြည်တမ်းနေသည်
ထိုလှုပ်ရှားမှုနောက်တွင်
အမျိုးသမီး
တစ်ယောက်လည်း
မျက်နှာအုပ်၍
ထိုင်နေသည်

စက်ဘီးကလေးတွေကို ချစ်တတ်သွားပါပြီ။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ဆရာမ ခင်မိုးခင် ဘယ်လိုမှ ထိန်းချုပ်လို့ မရတဲ့ အရာ ကဗျာကို ရွတ်ဆိုသည်။ ဆရာမ ကြာဖြူနွယ်ကလည်း မြစ်တစ်စင်း ချစ်ခြင်းနဲ့ စီးဆင်းနေတယ် ခံစားမှုစာစုကလေးကို ရွတ်ဖတ်သည်။

နောက်ဆုံးအနေဖြင့် ဆရာကိုလေး(အင်းဝဂုဏ်ရည်)က ကဗျာနှင့် ပတ်သက်ပြီး ထိန်းသိမ်းရေးနှင့် ပြန့်ပွားရေးနှစ်မျိုး လုပ်ရမှာဖြစ်ကြောင်း၊ ဆရာကြီး မင်းသုဝဏ်၏ ခေါင်းအုံးကြီးကဗျာ စာသားအဆုံး ထိုက်ဟဲ့ ဇာနည်သွေးဆိုသောစကားမှာ ထိုက်ဟဲ့သည် ဘီလူးအာလုတ်သံဖြစ်ကြောင်း ဗဟုသုတရဖွယ် ရှင်းလင်းပြောကြားသွားသည်။

အလွန် အဓိပ္ပာယ်ရှိသော အပန်းဖြေရွာကလေးမှ ရသအစုန်အဆန်ပွဲကလေးပါပေ။ ကျစ်လျစ်သိပ်သည်းသော လေးနက်ခိုင်ကျည်သော အနုရသတွေ ထုံမွမ်းထားသော နေကလေးတစ်နေ့အဖြစ်လည်း ကမ္ဘာဦးမှတ်တမ်းတင်မိတော့သည်။

ပွဲသိမ်းမှာတော့ မင်းထင်ကိုကိုကြီး၏ တစ်ခဲနက် ဆိုသော ကဗျာက အာရုံထဲ ပြေးဝင်လာသည်။

ပျံသန်းခြင်းနဲ့
စိမ်းလန်းခြင်းရဲ့အသက်...
အမွှေးအတောင် မရှိတော့တဲ့
ငှက်တွေက သစ်ရွက်တစ်ရွက်မှ
မရှိတော့တဲ့ သစ်ပင်မှာ
ဆက်နားနေတယ်...

ခရီးဆုံး မရောက်သေးသော ဒီမိုကရေစီခရီးကြမ်းမှာ တစ်ခဲနက် ရှင်သန်ရုန်းဆန့်ရဦးမည် မဟုတ်ပါလား။

တံခါးများ ခေါက်ကြ၊ ဒီမိုကရေစီတံခါးများ ခေါက်ကြ။

ဧပြီလ ၁၉ ရက်နေ့ နေ့လယ်ခင်းကျောက်ဆည်မြို့ ကန်ဦးရပ်ကွက်ဝင်းလိုက် စားတော်ဆက် အပေါ်ထပ်ခန်းမကလေးဆီသို့ စာချစ်သူ၊ ကဗျာချစ်သူတို့ ဆုဆူညံညံ လှုပ်လှုပ်ခတ်ခတ် ရောက်ရှိလာကြသည်။ မတွေ့တာ ကြာပြီဖြစ်သော မိတ်ဆွေဟောင်းတို့ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြ၊ အပြီးပန်တွေ လှိုင်လှိုင် ပွင့်ကြ၊ သာကြောင်းမာကြောင်း ရှေးဟောင်းနောင်းဖြစ်တွေပြောကြ၊ ဆရာကျော်ညိုလွင်(ကျောက်ဆည်)၊ ဆရာကြည်ကိုလွင်၊ ဆရာ လှမိုးသစ်(ကျောက်ဆည်)၊ ဆရာ ကေ(တောင်တန်းပြာ)၊ ဆရာ မြဝတ်ရည်(ကျောက်ဆည်)၊ ကိုကိုထွေး၊ ဆရာ မောင်သစ်လှိုင်(ကျောက်ဆည်) စသော ကျောက်ဆည် အင်အားစုကြီးကို အားပါးတရ မြင်တွေ့လိုက်ရသည်မှာ အားရှိဖွယ်ကောင်းပါသည်။

ပွဲစသည်နှင့် ဆရာ မျိုးမြင့်ညိုမီးက PEN Myanmar အကြောင်း

ရှင်းလင်းရာတွင် အမျိုးသမီး စာရေး ဆရာများ ကော်မတီနှင့် ထောင်တွင်း အကျဉ်းကျ စာရေးဆရာများကော်မတီ အကြောင်း ထည့်သွင်းပြောကြားသွား သည်။ ထောင်တွင်းမှာ သေဆုံးသူ၊ အပြင်မှာ သေဆုံးသူ၊ နှုတ်ပြောသမိုင်း၊ ၁၉၆၀ မှစ ဒီနေ့အထိ သမိုင်းသက်သေ အမှန်များ ဖော်ထုတ်ရေး၊ အောင်နိုင်သူ တွေက ရေးတဲ့သမိုင်းကို လက်မခံနိုင်၊ ယနေ့ ပစ္စုပ္ပန်အနေအထားများနှင့်ယှဉ်၍ ပြောကြားသွားသည်။

ဆရာ ဘုန်းလင်္ကာ၏ ရေဆေးဆီ လိုက် ကဗျာ၊ ဆရာမ ဆုဂျေ၏ ငြိမ်း ချမ်းရေးနဲ့ မနက်လင်းချင်တယ် ကဗျာ တို့ဖြင့် ပွဲကို စဉ်လိုက်သည်။ ဆရာ လင်းခါး၏ စာအုပ်ကမ္ဘာ ကဗျာက ပရိသတ်အာရုံကို လှုပ်ခါလိုက်သလို မောင်ဆောင်းခ၏ ကစားကွင်းမှားတဲ့ သားတို့အနာဂတ် ကလေးစစ်သားတွေ အကြောင်းကဗျာက ပရိသတ် ကရုဏာ ကို ဆွတ်ချူလိုက်သောနေ့လည်း ဖြစ် သည်။

ထွန်းဖေဝင်း(ပလိပ်)က ရင်တွင်း ဖြစ် ကဗျာတစ်ပုဒ် ရွတ်ဆိုပြီးသောအခါ ဆရာမ ထားဥသံက ဆရာမင်းခိုက် စိုးစန်၏ ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်ကို မျှဝေပါ သည်။ ကလေးတစ်ယောက်၏ စိတ် ဒဏ်ရာ အနာတရကိစ္စသည် သီးခြား ကျယ်ပြန့်စွာ ဆွေးနွေးလျှင် ကောင်းမည့် ကိစ္စလည်း ဖြစ်သည်။ ဆရာ မိုးမေ (ကျောက်ဆည်)က ဆရာ ဦးဝင်းတင် အင်းစိန် အကျဉ်းထောင်၊ တိုက် ၃ မှာ ရေးခဲ့သော ကျားရဲ ကဗျာကို အားနှင့် မာန်နှင့် ရွတ်ဆိုသည်။ ဆရာ ရွှေနေဝင် ရိုးက PEN Myanmar အကြောင်း ရှင်း လင်းရင်း ရသအဆန်ဘက်မှ ပါဝင်ခဲ့ သည်။

ဆရာ ဟန်ဇော်ကတော့ ဇီဝစိုး စံအိမ်နှင့် ပတ်သက်သော ဆရာမကြီး (ဒေါ်)ခင်နှင်းယု၏ အမှာစာကို ဖတ် ကြားသည်။ ထိုဖတ်ကြားမှု ပြီးသည် နှင့် ဆရာ မြဝတီရည်(ကျောက်ဆည်)က တံခါးများ ခေါက်ကြ... ကဗျာဖြင့်

ပရိသတ်၏ငိုက်မျဉ်းနေသော နိုင်ငံရေး အာရုံများကို ပုတ်နှိုးလိုက်လေသည်။ တံခါးများ ခေါက်ကြ... တံခါးများ ခေါက်ကြ။ ကဗျာဓာတ်၏ အား ကောင်းမောင်းသန်စီးဆင်းမှုထဲ ပရိ သတ်သည် မျောပါလျက် လူတိုင်းရင် မှာ တံခါးခေါက်သံတွေ ဟိန်းညံနေ ဆဲ...။

ပါဖောမန်ဆရာ ဆရာစောဝေ၏ မထင်မှတ်သော လှုပ်ရှားမှုကို တွေ့မြင် ကြရလေသည်။ ကျောက်ဆည်ဆင် အက အထင်ကရနေရာဒေသတွင် ဆင် တစ်ကောင်၏ ဆင်ယင်မှု၊ ဆင်တစ် ကောင်၏ လှုပ်ရှားမှုဟန်ဖြင့် ဝိုင်းထဲ ဝင်လာသည်။ အာဏာရှင် စစ်ဘီလူးတို့ ၏ လက်နက်အားကိုး ရမ်းကားမှုကို သရုပ်ဖော်ကာ 'တံခါးများခေါက်ကြ ဒီမိုကရေစီတံခါးများ ခေါက်ကြ'ဟု ထပ်ခါတလဲမြဲတမ်းလေတော့သည်။ ဒီမိုကရေစီတံခါးကို မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင် ညီညီညာညာ တစ်ပြိုင်နက်တည်း ခေါက်ဖို့ အချိန်ကျရောက်နေပြီ မဟုတ် ပါလား။

ဆက်လက်၍ ဒေသခံ ဆရာ မိုး ဟိန်းရွတ်ဆိုသော ဆရာ လှသန်းရဲ့ အချိန် ကဗျာကလည်း ကာလ၊ ဒေသ၊ ပယောဂနှင့် ကိုက်ညီနေပြန်သည်။ ဆရာမ ရှင်းကြယ်၏ ဆရာ စေပိုင်ထွဋ် ၏ ကဗျာ၊ ဆရာ မင်းသူရိန်၏ တို့ တော်လှန်ရေးရဲ့ မောင်နှမတွေ၊ ဆရာ မောင်သစ်လှိုင်း(ကျောက်ဆည်)၏ မုသားမိုးစက်တွေ ရွာနေတုန်းပဲ အမေ၊ ကိုသော်ဇင်က ခရမ်းပြာထက်လူ၏ ကျွန်မ သမ္မတကြီး ဖြစ်ချင်တယ် ကဗျာ တို့အပြင် ဒေသခံ စာဖတ်သူ တစ်ဦး ဖတ်သော ဝတ္ထု၊ ထွဏ်းထွဏ်းဝင်း၊ ဆရာ မောင်မှိုင်းလွင်(အင်းဝ)၊ ဆရာ မိုးစက်လင်းလက်၊ ဆရာ ညီ(ပခုက္ကူ)၊ ဆရာ မောင်ပြည်အေးတို့၏ ပါဝင် စုန် ဆန်ကဗျာရွတ်ဆိုခြင်းများက အားရ ကျေနပ်ဖွယ် ကောင်းလှ၏။

ဆွေဆွေဇင်(ကျောက်ဆည်)၏ ကြောက်ရွံ့မှုကို ကယ်ဆယ်မည့်

ယပလက်သတ် ကယ်မယ့်မြို့ ကဗျာက လေးက တိုတိုနှင့် ထိမိသလို ကျောက် ဆည်သွေးကို ပြလိုက်သလို စံစားလိုက် ရသည်။ အနုပညာအသက်ဓာတ်တို့ ရှင် သန်အားကောင်းရာမြေမှာ မျိုးဆက် ဟောင်းမှသည် မျိုးဆက်သစ်သို့ ပေါင်း ကူးစီးသွန်နေမှတော့ အို... ဘာကို ထောက် ကြောက်ရမည်လဲ။

နောက်ဆုံး နိဂုံးချုပ်အနေဖြင့် ဆရာမ မသီတာ(စမ်းချောင်း)က သူ၏ ရတနာသိုက် နိဂုံး ကို ဖတ်ရှုလေသည်။ ဆရာမ မသီတာက စကားလုံးတွေမှာ အရောင်ရှိတယ်...တဲ့။ ထိုစကားတစ် ခွန်းနှင့်ပင် အင်အားတွေ များစွာရ၊ ပွဲသိမ်းတော့ ဆရာအနုစံ(နဘူးအိုင်)ရဲ့ အလင်းရထားခုတ်မောင်းသွားသံ ကျယ် ကျယ်လောင်လောင် ကြားလိုက်ရ သည်။

‘ဖုံးမရ ဖိမရ အလင်းရထားလေ ရာသီရိုင်း ကုတ်ဖဲ့တဲ့ကြားက လွဲမှားမှုတွေ စခန်းချတဲ့ကြားက တရှိန်တိုး စီးဆင်းလာချေပေါ့’

‘နွေ’ထနောင်း၊ ‘ဆောင်း’ မန်ကျည်း၊ ‘အမေ’ဆယ့်နှစ်ရာသီ။

ဧပြီလ ၂၀ ရက်နေ့မှာ လက်ဝဲ သုန္ဒရ အမတ်ကြီး ဦးမြတ်စံ၏ ဇာတိ မြေ၊ ဆရာကြီး ရွှေဒေါင်း၏ ဇာတိ မြေ ဝက်လက်မြို့ကလေးကို ရောက်ရှိ ခဲ့ပြန်ချေပြီ။ ဆရာ ဇွဲနီ၏ ဝက်လက် ကား အနုပညာဓာတ် နိုးကြားရာအဖြစ် ရသအရန်အဆန်ပွဲသို့ လူ ၇၀ ခန့် တက် ရောက်ခဲ့ကြသည်။ စက်ချုပ်သူ၊ တောင်သူ၊ ကုန်သည်၊ ကျောင်းဆရာ၊ မိုဘိုင်းဆိုင်ဖွင့်သူ၊ လူတန်းစားပေါင်းစုံ ဆုံတွေ့ကြပါပကော။

ဆရာ မျိုးမြင့်ညီမီးက PEN Myanmar အဖွဲ့အကြောင်း မိတ်ဆက် ပေးပြီးသည်နှင့် ပရိသတ်ကို နှိုးဆော် သည့်အနေဖြင့် ပေါင်းစုအနုပညာဟု အမည်ပေးထားသော လှုပ်ရှားမှုတစ်ခု ကို ဆရာ စောဝေမှ စတင်လေသည်။ ပရိသတ်များထဲမှ ပါဝင်စေသော ရွတ်

ပန်းကန် လေးချပ်ကို ကိုင်ဆောင်စေ
လျက် PEACE ကို ပုံဖော်သည့်ပြကွက်။
သူ၏ နာမည်ကျော် ပွေဖက်ထား ကဗျာ
သည်လည်း ခန်းမထဲ သောသောသံ
လျက်။ ကိုဇာနည်(ဧရာဝတီ)ကတော့
ဆရာ မောင်သင်းပန်း၏ အမေ ကဗျာကို
အားနှင့်မာန်နှင့် ရွတ်ဆိုပြန်သောအခါ -
တိုက် ကား ဟည်းနေတဲ့
အမေတွေ ရှိတယ်၊
ဆိုက်ကား စီးနေတဲ့
အမေတွေ ရှိတယ်၊
တိုက်ထဲဝင်နေတဲ့
အမေတွေ ရှိတယ်၊
တိုက်ပွဲဝင်နေတဲ့
အမေတွေ ရှိတယ်... တဲ့။
နောက်ထပ် ထိုဆရာမပင် အေးရိပ်
ကဗျာနှင့် မိတ်ဆက်ပေးပြန် သည်။
တိုက်နှင့် ထိမိသော ကဗျာလေး ပါပေ။
‘နွေ’ ထနောင်း
‘ဆောင်း’ မန်ကျည်း
‘အမေ’ ဆယ့်နှစ်ရာသီ
အမေချစ်သော ဝက်လက်သား
များအတွက် PEN Myanmar အဖွဲ့မှ ပြန်
ဆန်လိုက်ပုံက ဒီလူကလေး၏ မစ္စတာ
ငှက်ရိုးနှင့် အိုးပင်းရန်ကုန် ပင် ဖြစ်
သည်။ ဆရာ တည်ငြိမ်မျိုးက ကဗျာ
တစ်ပုဒ် ရွတ်ဆိုကာ ဆရာ ရွှေနှောင်ရိုး
မှ ကိုမြတ်လှိုင်းရဲ့ ကဗျာတစ်ပုဒ်မျှပေါ
သည်။ ဆရာ မောင်မောင်ဝင်းက ဆရာ
တင်မိုး၏ အောင်ဆန်းစာနည် ကဗျာကို
ဆွေးနွေးသည်မှာ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ
ပင်။ ကဗျာ၏ အဆုံးပိုဒ် ဆိုရှယ်လစ်
ဘောင်လမ်းစဉ်များ ဗိုလ်ချုပ် ချမှတ်
သွား ဆိုသော စာသားနှင့် ပတ်သက်၍
ဘဝမကျဖြစ်မှုများကို ဆရာ စောဝေမှ
ပြန်လည် ရှင်းပြနိုင်ခဲ့သည်။ ဆရာကိုယ်
တိုင်ကပင် ဆရာ မောင်မိုးသူကို သက်
သေထားလျက် ပြည်ကောင်းအောင်
လမ်းစဉ်များ ဗိုလ်ချုပ် ချမှတ်သွား ဟု
ရေးခဲ့သည်ကို စာသား အစားထိုးခံရ
သည့်ကိစ္စသည် မှတ်သားစရာကောင်း
လှသလို အာဏာရှင် အုပ်ချုပ်သူ၏
စက်ဆုပ်ဖွယ်လုပ်ရပ်ကိုလည်း သိခွင့်ရ

ဆရာမ စုမီအောင်
ကတော့
‘ဟဲ့လို
မစ္စတာ မောင်ချောနွယ်’
ဆိုပြီး
ပရိသတ်ထဲ
ဝင်လာသည်
‘ဟယ်လို
မောင်ချောနွယ်
ရှင်
အခုဘယ်မှာလဲ
ကောင်းကင်ဘုံမှာ
ဆိုတာတော့
သိသားပေါ့
ဆိုလိုတာက
အခု
ကျွန်မရှိနေတဲ့
နေရာကို
တည်ရင်
ဘယ်အရပ်မှာ
ရှင်
ရှိနေလဲ...’

လိုက်ပေသည်။

ဆရာ ဇွန်က ဆရာ ကိုလေး၏
အရောင်ပြောင်းလဲခြင်း ကဗျာကို ရွတ်
ဆိုကာ လှတောနှင့် ပတ်သက်သော
ဗဟုသုတများကို မျှဝေပါသည်။
ဆရာမ စုမီအောင်က စိတ်ကူးကောင်း
ကောင်း၊ ခံစားချက်ပြင်းပြင်း၊ မမြင်နိုင်
တဲ့ ကံကြမ္မာကိုငေးရင်း... တစ်ကိုယ်
တော် အက်ဆေးဖတ်ခြင်း အစီအစဉ်က
ပရိသတ်ကို ကောင်းစွာ ဖမ်းစားနိုင်ခဲ့
သည်။ ဆရာမ မသီတာ(စမ်းချောင်း)
က ဟောပြောပွဲ အရသာနှင့် ရသာအစုံ
အဆန် အရသာကွာခြားမှု၊ စာဖတ်သူ
တွေ များလာဖို့ ပူးပေါင်းပါဝင်ကြဖို့
ပြောကြားရင်း ပွဲသိမ်းခဲ့ကြသည်။
ကျွန်မတို့ ခရီးဆက်ရန် ရှိအဖြင့်

ပွဲသိမ်းစောခဲ့သော်လည်း ဂျွန်ဘွား၏
ကမ္ဘာပြုတေး စာသားများ အာရုံထဲ
ကပ်ပါလာသည်။ ‘တစ်ခု၊ နှစ်ခု၊ သုံး
လေးခု၊ အဲဒီက စုစု။ တစ်ခု၊ နှစ်ခု၊
သုံးလေးခု၊ အားလုံးညီစွာစု၊ မေတ္တာ
ကမ္ဘာပြု’ တဲ့။

နေဝင်ခါမှ ကြယ်တွေကို ခူး
ဆွတ်ခွင့်ရတယ်။

ရွှေဘိုနယ်အတွင်းမှ နမောရွာကို
ရောက်တော့ ညနေ ၃ နာရီ ထိုးပါပြီ။
နာမည်ကြီး နမောသည် PEN Myanmar
အဖွဲ့သားများကို လန်းဆန်းတက်ကြွစွာ
ကြိုဆိုနေသည်။ ဆရာ မျိုးမြင့်ညိမ်း
မိတ်ဆက်ပြီးသည်နှင့် ဆရာ စောဝေက
ထူးအိမ်သင် အထိမ်းအမှတ် ထုတ်ဝေ
သော စာအုပ်ကလေးထဲမှ ကဗျာရှည်ကို
ရွတ်ဆိုသည်။ ချစ်သူနှစ်ဦး၏ အလွမ်း
ဇာတ်သည် အဆွေးဓာတ်ကို သယ်
ဆောင် ဖြန့်ဝေပေးလိုက်သည်။

ဒေသခံ ကိုသန်းဝင်းမှ တုံ့ပြန်
စကားပြောကြားသည်။ မိုးဝေ မဂ္ဂဇင်း
ပါ ရုပ်တိုက်ပြေးလွှားနေသူများ ကဗျာ
ကလည်း ပရိသတ်ထဲမှာ တလွင့်
လွင့်...။ တုံ့ပြန်အားကောင်းလိုက်ပုံက
ပရိသတ်ထဲမှ ရွာသူမကြီးတစ်ယောက်
ဒီလိုပွဲမျိုး တစ်ခါမှ တက်ခွင့်မရဖူးဘူး။
‘နေဝင်ခါမှ ကြယ်တွေကို ခူးဆွတ်ခွင့်
ရတယ်’၊ အနှစ် အစိတ်ကြာမှ ဆရာ၊
ဆရာမတွေကို တွေ့ခွင့်ရတာ...။ ထို
စကားက အားလုံးကို အံ့အားသင့်စေ
သည်။ နမောကား နမောပီသပါပေ၏။

၁၉၂၁ ခုနှစ်က လီနင် ပြောခဲ့
သော စကားအချို့ကို ကဗျာအဖြစ်
ဖန်တီးထားမှုများကို ကျွန်မ မိချမ်းဝေ
က ရွတ်ဆိုသောအခါ ဒေသခံ ကိုမျိုး
အောင်မှ တုံ့ပြန်ပြီး ဆရာမ မအိ၏
အသံအက်သွားသော ခေါင်းလောင်း
လေးကဗျာကို ရွတ်ဆိုပါသည်။ ဆရာ
မာန်(တောင်လုံးပြန်)က ရသစာပေ
ဆိတ်သုဉ်းရင် လူတွေ ရိုင်းပျက်လို့
မယ်ဟူသော ဆရာ သင်းရီ၏ စကားတို
ကိုးကားကာ ‘ကိုယ်ကြိုက်တာ ကိုယ်

လုပ် ပုံပြင်ကို မျှဝေပါသည်။

ဆရာ စောဝေနှင့် ဆရာမ စုမီ အောင်တို့၏ ပေါင်းစုအနုပညာကဏ္ဍ၌ နမော ပရိသတ်ကြီး ပါဝင်ကြသည်မှာ လှုပ်ရှားသက်ဝင်လွန်းလှသည်။ ဂစ်တာ တီးပြီး သီချင်းဆိုနေသော ဆရာမ စုမီ အောင်ကျောမှာ ကိုယ်ပိုင်ခံစားချက်တွေ ရေးထားသော စတေးကာလေးများ လူ တိုင်းကိုယ်စီ ထ,ကပ်ရသော အစီ အစဉ်...

ဝမ်းနည်းစရာတွေ၊ ဝမ်းနည်းစရာ တွေ၊ ပြီးတော့... ဝမ်းနည်းစရာတွေ၊ ကော်ဖီတစ်ခွက်လို ခါးသက်သက်ဘဝ ကို ဖန်တီးထားလေရဲ့ ဆိုတာမျိုး၊ ရှေ့ က မိဘနှစ်ပါး ခံနေလို့ တော်သေး တယ် ဘဝမှာ... ဆိုတာမျိုး၊ နမော စာပေ တို့တစ်တွေ ဘယ်တော့မှ မမေ့ နိုင်၊ နောင် နှစ်ပေါင်းများစွာ ဆိုချင် တယ်ဆိုတာမျိုး၊ ငိုသံများစွာနဲ့ မနေချင် ဘူးကွယ်... ဆိုတာမျိုး ရင်တွင်း ခံစား ချက် ဖိတ်လှုံကျလာသောစကားလုံး များ...

ဆရာမ ထားဥသို့၏ အမေ့ ပဲ့တင်သံ ကဗျာသည် ပြန့်ကျဲနေသော ပရိသတ်၏ အာရုံကို ပြန်စုပေးလိုက် လေသည်။

‘ဘုံရန်သူအစစ်တွေကိုပဲ
လက်တွဲလို့ တိုက်ရအောင်
အချင်းချင်း ခွဲမယ့်စား
ဘာလို့များ ကိုင်ထားကြမလဲ...’
တဲ့။

ဆရာ ဒီလူကလေးက မစဉ်းစား မိသော ပြတင်းပေါက် ကဗျာကို ရွတ် ဆိုပြန်သည်။ ကိုကြည်မင်းဟန် ရွတ် သော ဆရာ ထွန်းဝေမြင့်၏ ငါး ကဗျာ ကလည်း ထိမိလျက်။

‘ငါးဟာ ငါးစာကိုပဲ သိ’
ငါးမျှားချိတ်ကို သူ မသိ... တဲ့။
ဆရာမ မသိတာ(စမ်းချောင်း)၏
‘သစ်သားမှာ အပေါက်မရှိ၊ ဒါပေမဲ့
သံအတွက်တော့ နေရာရှိပါတယ်’ဟူ
သော ရသအဆန်စကားကလည်း နမော
ပရိသတ်ကြီးအတွက် အားသစ်တွေ ဖြစ်

စေပေလိမ့်မည်။ တကယ်တော့ ထိုနေ့ သည် ဆရာ စောဝေ ဖွဲ့ဆိုသလို နမော ဟာ ရသဖြစ်တယ်၊ နမောဟာ အနု ပညာဖြစ်တယ် ဆိုသော အသံတွေ ဟိန်းညံ့နေဆဲ။ အောင်မြင်ဘုန်း တော်ကြီးသင်ပညာကျောင်းကို ဦး ဆောင်သူ ဆရာတော် ဦးဒီပသာရ၏ မြန်မာပြည်ဟာ ရသဖြစ်တယ်၊ မြန်မာ ပြည်ဟာ အနုပညာဖြစ်တယ်ဆိုသော ထပ်ဆင့်ကြွေးကြော်သံကြောင့် ပြီးပြည့် စုံခြင်းသို့ ရောက်ရှိသွားတော့၏။

တစ်ခါက ဆရာ သက်ငြိမ်သစ်က ကဗျာတစ်ပုဒ်မှာ အနာဂတ်ရဲ့ကောင်း ကင်ကို ရွှေသားသံစဉ်နဲ့ ရေးထွင်းဖို့ ပန်းပွင့်ဟာ ပွင့်ခဲ့တယ်လို့ ဆိုခဲ့ဖူးတယ် မဟုတ်လား။

□
ကျွန်တော်က ပြည်သူ့ကို ဘယ် တော့မှ ကျောမခိုင်းဘူး။

ဧပြီ ၂၁ ရက်နေ့ ပွဲသိမ်းခရီးစဉ် သည် ပခုက္ကူမြို့ဖြစ်သည်။ တိလောက ရာမကျောင်းတိုက်တွင် ပြုလုပ်မည့် ရသအစုအဆန်ပွဲကို ဆရာ အောင်ဖြိုး ကျော်နှင့် ဒေါ်မူမူခိုင်၊ ကိုဟန်ဇော်၊ စောကြီးတို့ အားထုတ်ကြိုးပမ်းမှုဖြင့် အကောင်အထည်ဖော်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆရာ မျိုးမြင့်ညိမ်းမှ ပခုက္ကူပရိသတ် ကြီးကို မိတ်ဆက်စကားပြောပြီးသည် နှင့် ဆရာ စောဝေက ဆရာကြီး ဦးဝင်းတင် ကွယ်လွန်ခြင်း ၁ နှစ်ပြည့် ကိစ္စကိုပြောပြီး ဝမ်းနည်းဂါရဝပြုကာ မိုလ်ချပ်ဟာ ကဗျာဖြစ်တယ် ကဗျာကို ရွတ်ဆိုပါသည်။

ဆရာ မသိတာ(စမ်းချောင်း)က ဆရာကြီး ဦးဝင်းတင်၏ စွန့်လွှတ် စွန့်စားမှုများအပေါ် ခံစားရေးသားထား သော အတွေ့အကြုံဖြစ်ရပ်များ ဆောင်း ပါးကို အမှတ်တရ ဖတ်ကြားပါသည်။ ဆရာကြီး ဦးဝင်းတင် တကယ်ဆုံးတော့ လည်း အနားမှာ မရှိ၊ တစ်နှစ်ပြည့် တော့လည်း ရသစုန်ဆန်ခရီးမှာ၊ အနီး ကပ်နေခဲ့သူတစ်ယောက်အတွက် ကြေ ကွဲဆိုနင့်ဖွယ် ခံစားချက်။ ‘ကျွန်တော်

ပြည်သူ့ကို ဘယ်တော့မှ ကျောမခိုင်း ဘူး’ ဆိုသော ဆရာ ထားရစ်ခဲ့သည့် စကားကပင် ကျန်ရစ်သူတို့အတွက် ဖြေသိမ့်စရာ။

ထိုနေ့က ဆရာ ဟန်ဇော် ဖတ် သော ဆရာကြီး မင်းသုဝဏ်၏ ကျွန်တော်၏ အောက်ငုံတောလား အက် ဆေး၊ ဆရာ ဒီလူကလေး၏ ငှက်ရိုး တိုက်တဲ့ကျိန်စာ ကဗျာ၊ ဆရာမ ထားဥသို့၏ အရာရာတိုင်းအတွက် အချိန်တစ်ချိန်၊ ဒေသခံများဘက်မှ ဦးခင်မောင်ဆွေ၊ ဒေါက်တာ သက်လွင်၊ ဆရာမ အသွင်ဆန်း၊ မောင်ပြည်အေး၊ အောင်စိုးသန်း(ပခုက္ကူ)၊ မောင်ကျောက်၊ ဆရာ သာလွန်ကျော် စသော စာချစ်သူ တို့ ပူးပေါင်းပါဝင် ဆွေးနွေးမှုအတွက် များစွာ ကျေးဇူးတင်ဖွယ် ကောင်းလှပေ ၏။

ရသအစုအဆန် ရသခံစားမှု အပြန်အလှန် ကူးလူးယှက်တင်ခြင်းကိစ္စ ရပ်များနှင့် ရင်းနှီးမှုမရှိသေးသည့် အတွက် PEN Myanmar အဖွဲ့မှ အား ထုတ်မှု လိုအပ်သလို ပခုက္ကူဒေသခံ များဘက်မှလည်း ပူးပေါင်း ပါဝင် ကြပါစေကြောင်း မျှော်လင့်မိပါသည်။ နိုင်ငံရေး နိုးကြားသော ပခုက္ကူ၊ ကဗျာ ဓာတ်အားကောင်းသော ပခုက္ကူ၊ စစ်အာဏာရှင်ကို အန်တုခဲ့သော ပခုက္ကူ၊ အစဉ် အလာကြီးမားလှသော ပခုက္ကူဆီမှ လောဘကြီးသည်ပဲဆိုဆို ကျွန်မတို့ ဒီထက်မက လိုချင်မိပါသည်။

အပြန်ခရီးမှာတော့ ဒေသခံတစ်ဦး ဆန်လိုက်သော Facebook မှာ ကိုရင် လေးတစ်ပါး လက်ရန်းမှာ ငေးကြည့်နေ သည်ကို စပ်ဆိုထားသည့် တမာရန့် ကဗျာကလေးက အပြေးလိုက်လာနေ သည်။

‘အညာကျေးမှာ
တမာမွေးပြီ
စာတတ်ရေးအတွက်
ရွာနဲ့ဝေးတဲ့ ပျိုကိုရင်...’ တဲ့။

မိချစ်လေ

၁။

ဒေါ်မေသန်း...

တော့်သား လာကြည့်ဦး၊

သူတောင်းစား သေလည်း မသေနိုင်ဘူး။

ဒီလောက်တောင် မူးရူးနေတာ

အိမ်အပေါ်ထပ်ကနေ အငယ်ဆုံးညီမရဲ့

အော်ဟစ်သံကြောင့် အရက်မူးနေတဲ့

မင်းသမီးလေးကို ကျောပိုးရင်း ပြောနေတဲ့

ကိုရီးယားမင်းသားလေးနဲ့

ခိုင်ယာလော့ခ်တွေထဲ နစ်မြောနေရာက

လန့်သွားတယ်။ ရိုင်းလိုက်တာ

ဒေါ်မေသန်းတဲ့၊ တော့်သားတဲ့။

အသက် ၂၀ လောက် ကွာဟတဲ့

အငယ်ဆုံးနဲ့ အကြီးဆုံး ဆက်ဆံရေးက

ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့မှုတွေ ပျောက်နေပါပြီ။

သားကြီး လူမှန်းသူမှန်းမသိ မူးတာပဲ

ပြောနေ။ သူကျတော့ကော ၂ လုံး၊

၃ လုံးတွေကို ပတ်ဂဏန်းရော၊

ခွေဂဏန်းရော၊ ဘုန်းကြီးဂဏန်းရော၊

သီလရှင်ဂဏန်းရော၊

ပါပါကြီး ဂဏန်းရော

စုံနေတာ။

အိမ်ခြံမြေပွဲစား

ယောင်ယောင်

လုပ်ပြီး လူတကာနဲ့ ဒူးတင်

ပေါင်တင် ဖဲရိုက်နေတာများ

ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရ။

ဒါကြောင့်လည်း ယောက်ျားက

ကလေးနှစ်ကောင်ထား ထွက်ပြေးတာ။

ကောင်မ သူလုပ်စာထိုင်စားနေတာ

ကျနေတာပဲ။ အစီးကြီးနဲ့ သူ့သားသမီး

နှစ်ယောက်ကလွဲရင် အားလုံးကို ရန်သူလို

ဆက်ဆံနေတဲ့ဟာမ။ အခုလည်း

ဖဲပိုင်းသွားဖို့ ပိုက်ဆံမရှိဘူး ထင်တယ်။

ဒါကြောင့် သောင်းကျန်းနေတာနေမှာ။

‘အေး...ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ၊

တီဗွီကို ကောင်းကောင်း မကြည့်ရဘူး’

‘ဘာဖြစ်ရမှာလဲ တော့်သားက

မူးတာ ကောင်းကောင်းမမူးဘူး၊

မတော်ဘူးလား
အခုလည်း

သေးတွေပါပေါက်ချထား
တယ်။ ပုဆိုးမကပ် ဘာ
မကပ်နဲ့ ကျက်သရေတုံး’

အင်း...ဆိုတဲ့ သံရည်
ကြီး ဆွဲတဲ့ပြီး တီဗွီရှေ့ကနေ
မထချင်ဘဲ ထလိုက်ရတယ်။
ကျန်တဲ့ ညီမတွေ၊ တူ တူမ
တွေနဲ့ သမီးငယ်တို့ကတော့
တီဗွီရှေ့မှာ တမေတမြော။
အိမ်အပေါ်ထပ်မှာငမူးကောင်
ဘာတွေဖြစ်နေလဲ စိတ်မဝင်
စားတော့။ တစ်ခါလည်း
မဟုတ်၊ နှစ်ခါလည်း မဟုတ်
အကြိမ်ပေါင်းများပြီဆိုတော့
သူတို့အဖို့ ရိုးလိုနေပြီ။

‘ဒေါ်မေသန်း’

‘လာပြီဟဲ့၊ ဘာလို့ ဒီ
လောက်တောင် အော်ကြီးဟစ်
ကျယ် ဖြစ်နေရတာလဲ၊ ဘေး
အိမ်တွေကိုကြားအောင်ကို’

သူ ပြန်အော်လိုက်ပေမဲ့
အငယ်မရဲ့ ‘တုံး(န)’ကို မမိတူ။
အငယ်မလည်း အလယ်တန်း
ပြ ကျောင်းဆရာမလူထွက်၊
အီကိုတက်တော့ တက္ကသိုလ်
အဆောင်တက်ခဲ့တာပဲ ဟော်
စတယ်လိုက်မိရုံပြီးသား။
တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး သင့်တင့်အောင်
နေတတ်ကြတယ်။ အခုတော့
ကြည့်ပါဦး၊ တစ်အူထုံဆင်း
တစ်မိတည်းက မွေးဖွားလာ
တဲ့ ညီအစ်မအရင်းတွေ ဖြစ်
ပါလျက် တစ်ခုခု မကျေနပ်
တိုင်း ပြောလိုက်ရင် ရင့်ရင့်
သီးသီး၊ ကြမ်းတမ်းလိုက်တာ
များ နားအဆိပ်သင့်တယ်။
ဘွဲ့ရကျောင်းဆရာမလုပ်ခဲ့
တယ်ပြောရင် ဘယ်သူမှ ယုံ
မယ်မထင်ဘူး။

အိမ်ပေါ်ထပ် သားကြီး
အခန်းဝရောက်တော့-

‘ခင်ဗျားသား ဖြစ်နေပုံ
ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ခွေးလောက်

ရန်ကုန်
သင်တန်း
သွားတက်တာ
အရက်သောက်ဖို့
လွှတ်လိုက်တယ်
ထင်သလား
မသိ
သင်တန်း
လက်မှတ်
၂ စောင်နဲ့အတူ
ရလာတာက
အရက်သမားဘွဲ့

တောင် အဆင့်မရှိဘူး’

အငယ်မ ပြောလည်း
ပြောစရာ။ သားကြီးမူးတဲ့
အမူးက ဩချလောက်တယ်။
ခုတင်ပေါ်က ပြတ်ကျထားတာ
ပဲနေမှာ။ သေးတွေပေါက်ချ
တာလည်းအိုင်ထွန်းလို့။ ဆိုး
တာက ပုဆိုးပါမကပ်တာဘဲ။

‘ပုဆိုးတစ်ထည်လဲပေး
လိုက်မယ်၊ နင်လည်း ကူပါဦး
ဟယ်’

‘သေလိုက်ပါလား’

အငယ်မ ဒုန်းဒုန်းနဲ့ ခြေ
ထောက်ဆောင် ဆင်းသွား
တော့တယ်။ မြင်မကောင်း
ကြည့် မကောင်းဆိုတော့
အောက်ထပ်က တီဗွီကြည့်

နေတဲ့အဖွဲ့လည်း ခေါ်မနေ
တော့ဘူး။ ကြမ်းပြင်မှာပဲ
ပုဆိုးလဲပေးလိုက်ရတယ်။
သားကြီးကတော့ တုတ်တုတ်
မျှ မလှုပ်ဘူး။ တကယ့်ကို
အရပ်ကြီးပြတ်။

‘ကိုတေ...ကိုတေ ဟဲ့
သား’

ပါးနှစ်ဖက်ကို ဖွဖွပုတ်
ပြီး ခေါ်ကြည့်ပေမဲ့ အင်း
အင်း အဲ အဲ သာ အသံထွက်
လာတော့တယ်။ သူ အသက်
၆၀ ကျော်လာပြီဖြစ်ပေမဲ့
အသက် ၃၀ သားတစ်ယောက်
ရဲမိမွေးတိုင်း ဖမွေးတိုင်းအနေ
အထားကိုတော့ မြင်ရတာ
အော့ နှလုံးနာတယ်။ သူ
တောင် ဒီလိုဖြစ်မှတော့ ကျန်
တဲ့ညီမတွေ ပိုဆိုးပြီပေါ့။
ငယ်ငယ်တုန်းက ဖူးဖူးမှုတ်
ချစ်ပေမဲ့ အရက်နဲ့ မျက်နှာ
သစ်နေတဲ့သူကို တူလေးအဖြစ်
သတ်မှတ်ဖို့တောင် တွန့်ဆုတ်
နေကြပြီ။ အရက်လောက်နဲ့
တင် မပြီးဘဲ တက်ဘလက်
တွေပါ ပတ်သက်လာတာ ဆို
တော့ ရွံမုန်းကြီးဖြစ်နေကြပြီ။
သားကြီးကလည်း သူ့ကို အဲဒီ
လို ဆက်ဆံလေ ရွံလေ။ တစ်
အိမ်လုံး အဖိုးတန်တာ သိမ်း
ထား၊ သော့ခတ်ထားရလောက်
အောင်ကို အကျင့်စရိုက်က
ပျက်စီးသွားပြီ။

သူ့သားကြီးရဲ့ ကျန်ခဲ့
တဲ့ ပုံရိပ်တွေကို ပြန်ဖမ်းဆုပ်
နေမိတယ်။ မျက်ရည်တွေက
တော့ကျမလာတော့ဘူး။ ကျ
ရလွန်းလို့ ခန်းသွားတာလား၊
ထုံသွားလာတာလား မသိ။

၂။
ဖခင်က မြို့နယ်ဆောက်
လုပ်ရေး အင်ဂျင်နီယာ၊ မိခင်

တက္ကသိုလ်နည်းပြက မွေးဖွား
လာတဲ့အပြင် နှစ်ဖက်ဦးလေး၊
အဒေါ် ပညာတတ်တွေကြား
ကြီးပြင်းလာတဲ့ ကလေး။
နာမည်ရင်း တေဇာဝိုးကို ချစ်
စနိုး ကိုတေလို့ ခေါ်လို့များ
ပေပေတေတေ ဖြစ်သွားလေ
သလားလို့ တစ်ခါတစ်ခါ
အတွေးရောက်တယ်။ ကိုတေ
၄ နှစ်သား၊ အငယ်မ မြိုးမြီး
၄ လသမီးမှာ ကလေးတို့
အဖေကားအက်ဆီးဒင့်နဲ့ ကွယ်
လွန်တော့ ဖတဆိုးလေးဆိုပြီး
ဝိုင်းအလိုလိုက်တာကပဲ လမ်း
ကြောင်းမှန်နဲ့ သွေ့ညံ့သွားလေ
သလား။ ဗီဇကိုက မကောင်း
တာလို့ပြောရင် နှစ်ဖက်ဆွေမျိုး
တွေ မကျေမလည်ဖြစ်ကြဦး
မယ်။ ဒီလိုဆို ပတ်ဝန်းကျင်
ကြောင့်လို့ ပြောရတော့မယ်။
ဒါလည်းမဟုတ်သေးဘူး။
နေတာက တက္ကသိုလ်အိမ်ရာ
မှာ။ ပညာတတ်တွေကြားမှာ
ဒီကလေးအရွယ်ရောက်လာ
တာ။ ၁၀ တန်းကို နှစ်ကြိမ်
ဖြေပြီး ဘွဲ့တစ်ခုတောင်ရခဲ့သေး
တာပဲ။ အညံ့စားထဲကတော့
မဟုတ်ဘူး။ အနီးစပ်ဆုံး
အဖြေကတော့ အထိန်းအကွပ်
မဲ့ခဲ့တာကြောင့်ပဲ ဖြစ်မှာပါ။

ဘွဲ့ရပြီးတော့ ဝန်ထမ်း
လုပ်ဖို့ တိုက်တွန်းတော့ လခ
နှစ်ပဲခြောက်ပြား စိတ်မဝင်
စားဘူးတဲ့လေ။ စော်ကား
လိုက်တာ သေသွားတဲ့အဖေကို
ရော၊ အမေကိုပါ တစ်မျိုးလုံး
တစ်ဆွေလုံးကို သိမ်းကျုံး
စော်ကားလိုက်တာ။ မတူဘူး၊
မတန်ဘူးဆိုတာက ပါသေး။
သာမန်သိပ္ပံဘွဲ့လောက် ရလို့
သာပဲ။ ဒီတော့ ဘာလုပ်ချင်
တာလဲဆိုတော့အဖြေက ဟုတ်
ဟုတ်ငြားငြား ရှိတာ မဟုတ်

ဘူး။ ညနေဆို ဆိုင်ကယ်
တစ်စီးနဲ့ထွက်။ ည ၁၀ နာရီ
လောက်မှာ ပြန်ရောက် လာ
တာကို အမူအရာတစ်ခုခုလိုက်
တာလည်း မဟာအမှားပဲ။

‘အစ်မ...ကိုတေကို
သတိပေးဦး။ ည ညပြန်လာ
ရင် အရက်နဲ့ တထောင်း
ထောင်းနဲ့နော်’

တစ်ဝိုင်းထဲမှာ သူ့
မိသားစုနဲ့ အိမ်တစ်လုံး သီး
သန့်ခွဲနေတဲ့ မောင်အကြီးဆုံး
ကတော့သတိပေးသား။ ဒါ
ကိုပဲ နားမဝင်ခဲ့ဘူး။

‘ငါ့သားပြောမနေနဲ့ နင်
လည်း သားနှစ်ယောက် မွေး
ထားတာ။ ကိုယ့်သားကိုယ်
ဂရုစိုက်လိုက်’

ဒီလိုအပြောတွေနဲ့ သား
ကြီးကို ယုံစားမိတာပါပဲ။
မောင်နှမတွေ သတိပေးစကား
နားမဝင်ခဲ့တဲ့အပြင် ပြောတာ
မကြိုက်တဲ့ အပြုအမူဆိုတော့
အားလုံး ပေယျာလကန်နေကုန်
ကြရော။ ဒါကိုကဲပဲ သားကြီး
ပိုပြီး လွတ်ထွက်သွားဖို့ အခွင့်
အရေးရသွားတာပဲဖြစ်မယ်။

တစ်ခါတစ်ရံ သူငယ်
ချင်းတွေနဲ့ ဘီယာလောက်
သောက်တယ်လို့ပဲ မျက်စိစုံ
မှိတ်နားလည်ပေးခဲ့။ ယုံကြည်
ပေးခဲ့တဲ့အမှားက သတိထား
မိတဲ့အချိန်မှာ သားကြီးက
အရက်ကို စွဲစွဲလမ်းလမ်း ဖြစ်
လို့သွားပြီ။ ဒါလည်း အလုပ်
မရှိလို့ စိတ်လေနေတာမို့နေ
မှာ။ အလုပ်နဲ့အကိုင်နဲ့ဆို ဒီလို
ဆိုးဆိုးရွားရွား မဖြစ်လောက်
ဘူး အတွေးနဲ့-

‘ကိုတေ...သား ဝန်
ထမ်းမလုပ်ချင်ရင် သားစိတ်
ဝင်စားတာပြောလေ အမေ
ဘာလုပ်ပေးနိုင်မလဲ’

၄ နှစ်သား
လောက်မှာ
အဖမဲ့သွားတဲ့
သား
တစ်ယောက်ကို
ချစ်ခဲ့တဲ့အချစ်နဲ့
ရှိနေဆဲ
သံယောဇဉ်က
ပြယ်မသွားသရွေ့
ဒီဝဋ်ကြီးက
ခံပေးဦးတော့
သားကြီး
တစ်သက်
အိမ်မဟုတ်
သူ့တစ်သက်ပေါ့

‘သဘောသား’
သားကြီးပြောတော့
အံ့ဩသွားတယ်။ ဆွေမျိုး
သားချင်းထဲမှာ သဘောသား
လည်း ရှိတာမဟုတ်ဘူး။
အဆက်အသွယ်လည်းမရှိဘူး။
‘သား ကိုတေ...အမေ
တို့မှာ အဆက်အသွယ်လည်း
မရှိ၊ တကယ့်ကို အစိမ်းသက်
သက်။ နောက်ပြီး သား လုပ်
နိုင်ပါ့မလား။ ကြမ်းကြမ်း
တမ်းတမ်း လုပ်ရမှာနော်။
အမေ စိတ်လည်းမချဘူး။
အကြာကြီးလည်း မခွဲနိုင်ပါ
ဘူး သားရယ်’
‘လုပ်နိုင်ရမှာပေါ့။ သား
သင်တန်းတွေ တက်မယ်။

ပိုက်ဆံသာ ထုတ်ပေးပါအမေ
ရာ။ သဘောသား အမေဆို
တာကို အမေ ဂုဏ်ယူလိုက်
စမ်းပါ’

ကထိက လစာတစ်ခု
တည်းရှိတဲ့ မုဆိုးမတစ်
ယောက်အဖို့ ငွေပိုငွေလျှံရှိတာ
မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သား
ကြီးဆန္ဒ ဖြည့်ဆည်းပေးရမှာ
မို့ လက်ကိုင်ဖုန်း ဆင်းကတ်
လေး ရောင်းပေးလိုက်တယ်။
အတွင်းရေးမှူး (၁) ဗိုလ်ချုပ်
ခင်ညွန့် ကျောင်းကို လာတုန်း
က ကထိကအဆင့်နဲ့ အထက်
ကို ပေးသွားတဲ့ဖုန်း။ ၅ သိန်း
သွင်းရပြီး ၃၅ သိန်း ပြင်ပ
ပေါက်ဈေးရှိတာမို့ စိုစိုပိုပို
ရလိုက်တာလေး သားကြီး
လက်ထဲ တစ်ပြားမလျှော့ ပေး
လိုက်တယ်။

ရန်ကုန်သင်တန်းသွား
တက်တာ အရက်သောက်ဖို့
လွတ်လိုက်တယ် ထင်သလား
မသိ။ သင်တန်းလက်မှတ် ၂
စောင်နဲ့အတူ ရလာတာက
အရက်သမားဘွဲ့။

‘သဘောသားက ရင်
လုံးဝ မသောက်ဘူး စိတ်ချ။
အေးဂျင့်ကိုပေးဖို့ အမေ ထပ်
ပေးဦး’

‘ငါ့မှာ ပေးစရာ ဘယ်
က ရှိမှာတဲ့’

‘ဒါဆိုလည်း မသွားရဲ့
ပေါ့၊ ဘာခက်တာလိုက်လို့’

သားအမိ စကားနိုင်လှ
လိုက်တော့ သူ ရှုံးတာပါပဲ။
နောက်ထပ် အေးဂျင့်ကိုပေးရ
မယ့် သိန်း ၂၀ ကို မောင်နှမ
တွေ ဟိုကဒီကဆွဲနဲ့ စွန့်စား
ပေးလိုက်ကြတယ်။ ရင်းနှီး
မြှုပ်နှံမှု လုပ်လိုက်တာလို့ စိတ်
အမှတ် ထားပေးကြတာပါ။
□

သဘော ၆ လတက်ပြီး
ပြန်လာတော့ လက်ချည်း
ဗလာ။ ဘာဒေါ်လာ၊ ဘာ
လစာမှ ပါမလာခဲ့။ သားကြီး
ပြောတော့ မြန်မာနိုင်ငံ အေး
ဂျင့်က မလေးရှား အေးဂျင့်
နဲ့ပေါင်းပြီး ကမ်းရိုးတန်း
သဘောငယ်လေး တင်ပေး
လိုက်တာ။ လစာကလည်း
မဖြစ်စလောက်ပဲရတယ်။ ဒါ
ကြောင့် မကျေနပ်လို့ ၆ လပဲ
လုပ်ပြီး ပြန်လာတာတဲ့။ ဒီက
အေးဂျင့်ကို သားကြီးအပြော
နဲ့ ပြဿနာသွားရှာတော့ စာ
ချုပ်ဖောက်ဖျက်မှုနဲ့ ကိုယ်က
တောင် ထပ်ပေးရမလို့။

‘သတိပေးလိုက်ပါရဲ့
နောက်တစ်ခေါက် သဘော
တက်ရင် ခင်ဗျားသား ပင်
လယ်ထဲ ကန်ချခံရလိမ့်မယ်’

အေးဂျင့်အပြောကြောင့်
ရင်ဘတ် လက်နဲ့မိ ဘုရားတ
မိတော့တယ်။

သဘောသား၊ နိုင်ငံခြား
ပြန် အဲဒီကြားလုံးတွေနဲ့ မူးနေ
တာကလွဲပြီး ဘာမှလည်းမသိ
တတ်တော့။ အရက်သာမက
တက်ဘလက်တွေပါပါလာပြီ
ဆိုပြီး သမီးဖြိုးဖြိုး သတိပေး
တော့ မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်
ပြူးဖြစ်ရပြီ။ ဒါ့အပြင် ရည်း
စားပါ ရှိနေပြီဆိုတော့ အံ့ဩ
လို့မဆုံး။

‘အို အေ... ရည်းစား
ရသွားတော့ ကောင်းတာပေါ့။
သူ့ကောင်မလေးက ထိန်းနိုင်
သွားတော့လည်း ကောင်း
သွားမှာပါ’

ဒီတုန်းက သမီးချင်း
ကိုယ်ချင်းမစာခဲ့ဘူးလို့ စွပ်စွဲ
ရင် ခုချိန်မှာ ရှင်းရခက်တော့
မယ်။ မနိုင်တဲ့ သားထီ
အတင်းထိုးထည့်လိုက်ကလေး

လို့ထင်ကောင်းထင်နိုင်တယ်။

သားကြီးကို မင်္ဂလာ ဆောင်ပေးပြီးပေမဲ့ အလုပ်က မရှိတော့ ယောက္ခမအိမ် မျက်နှာငယ်ရောမယ်ဆိုပြီး တစ်ယောက်ခြား ညီမဆီ အကူအညီတောင်းမိတယ်။

‘နင့်တူ အလုပ်မရှိဘူး၊ ကြာရင် စိတ်ကျပြီး အရင်လို ပြန်သောက်နေမှာစိုးတယ်။ နင်ကူညီပေးပါ’ဆိုတော့ သူ့ ခမျာလည်း မနေသာတော့။ နိုင်ငံခြားပညာတော်သင် သွားထားလို့ စုဆောင်းရလာ တဲ့ ဒေါ်လာတွေထုတ်ပြီး မေမြို့လှိုင်း ဗင်တစ်စီးဝယ် ပေးလိုက်တယ်။ တူဝရီးချင်း ဆိုတော့ အံ့နာ၊ ဒရိုင်းဘာ မခွဲ ခြားဘဲ အကျိုးတူ ပူးပေါင်း ပါးစပ်စာချုပ် ချုပ်လိုက်ကြ တာ ဘာကြာတုံး စာချုပ် ပျက်ရော။ သားကြီးက လည်း ရွန်းရွန်းဝေလို့၊ ညီမ လည်း အိပ်နေတဲ့ ငွေလေး တွေ တိုးပွားလာမှာပဲဆိုတဲ့ စိတ်ကူးအိပ်မက်တွေ စုံစုံ မြုပ်ကုန်ပြီ။

ကားမောင်းရတာ ပင်ပန်းသတဲ့။ တာရာတွေ လဲ ရမတဲ့။ ကူရှင်တွေ ပြန်ချုပ်ရ မတဲ့။ ခေါင်းစဉ်အမျိုးမျိုး၊ စာရင်းအမျိုးမျိုးနဲ့ မပေးတဲ့ အပြင် ထပ်တောင်းတော့ ညီမ အပျိုကြီးလည်း ပေါက်ကွဲ တော့တာပဲ။

‘ဒေါ်မေသန်း... ခင်ဗျားသားလုပ်ပုံ ကောင်းသေး လား၊ တော်ပြီ စိတ်ကုန်သွား ပြီ။ ငါ့ကားပြန်ယူတော့မယ်။ ရတဲ့ဈေးနဲ့ ရောင်းပစ်မယ်’

အပြော နောက်ကျသွား ပြီ။ ဟိုက ဦးအောင်ရောင်းပြီး လားရှိုးလား၊ မြဝတီလား

မသိ ကာရာအိုကောက ကောင်မ တစ်ကောင်နဲ့ လစ်ထွက်သွား လေရဲ့။ ချွေးမက မီးဝင်နေ ချိန်လုပ်သွားတာမို့ ဒေါသ စိတ်ငယ်ထိပ်တက်တယ် ဆို တာ နဖူးတွေ၊ ဒူးတွေ ကြုံ လိုက်ရပြီ။ ဆိုးတာက အပျိုကြီးညီမ မစားရက် မသောက်ရက် နိုင်ငံခြားမှာ စုဆောင်းထားတာလေးကို ဘယ်လိုပုံနဲ့ ပြန်ဆပ်ရမလဲဆို တဲ့ အပူလုံးကြီး ရင်ထဲမှာ တောက်လောင်နေတာပါပဲ။

၁၅ ရက်လောက်နေ တော့ မတ်တူးကားကြီးနဲ့ ရောက်ချလာတယ်။ ချွေးမ ရော၊ ရက်သားကလေးပါ ခေါ်လာတယ်။

‘အမေ ကားဝယ် ရောင်းလုပ်တော့မယ်။ ကား မောင်းရတာ ပင်ပန်းပြီး ဘာ မှရတာ မဟုတ်ဘူး။ ဝယ် ရောင်းက အဆေး ၁၀ လည်း ဟုတ်၊ ၂၀ လည်းဟုတ်’

အပြောက တော့ တကယ့်ကို ရွှေမန်းပဲ။ ရွှေမန်း တင်မောင်တော့ မဟုတ်တဲ့ ရွှေမန်း။ အဲဒီနေ့က အမေ သုံးဖို့ဆိုပြီး ၁ သိန်း၊ အဒေါ် အပျိုကြီးကို ကားဝယ်ရောင်း အမြတ် ခွဲပေးတာဆိုပြီး ၃ သိန်း၊ အဒေါ်ငယ်နှစ်ယောက် နဲ့ သူဦးလေးရော မုန့်ဖိုးပေး သွားတာ ၁ သိန်းမကရှိမယ်။ ဒီလိုဆိုတော့လည်း ငါတို့ သားလေး တော်လိုက်တာ။ ငါတို့တူလေး စီးပွားရေး လာဘ်မြင်လိုက်တာဆိုပြီး ဝိုင်းဝန်း ချီးမွမ်းလိုက်တာ သားကြီးတောင် နေရခက် တယ်။ မကြာပါဘူး၊ ဦးခင် ညွှန်ပြုတ်ပြီးထောင်ထဲလည်း

ရောက်သွားရော သူ့လက်ထက် လွှတ်ပေးထားတဲ့ ဝစ်သောက် ကား လက်ဝယ်ရှိသူတွေ သတ်မှတ်ရက်မှာ အပ်ရင်အပ်၊ မအပ်ရင် လူရောကားရော ဖမ်းမယ်ဆိုတော့ မတ်တူး လည်းအပ်တဲ့ပဲ ပါသွားရော။ အဲဒီကျမှ ခံလိုက်ရပြီဆိုတာ သိလိုက်တော့တယ်။ အ၊ တယ်ပဲပြောပြော ယုံတာက တော့ ချွေးမတောင်ယုံတယ်။ သိန်း ၃၀ လောက်တန်တဲ့ ကားကို သိန်း ၂၀၀ တန် လောက် ပုံဖမ်းသွားတာ။

အကြောင်းပြစရာက ရသွားပြီလေ။ နဂိုအရက် ကလေး တမျှမျှက အခု တစ် နေ့ကုန်သောက်တဲ့ အဆင့် ရောက်သွားပြီ။ သားလည်း မသိ၊ ဇနီးလည်းမသိတော့။ အမူးလွန်သွားရင် တိရစ္ဆာန် တစ်ကောင်လို ဂူးဂူးဝါးဝါး အော်ဟစ်နေတာဆိုတော့ ဝန်ထမ်းရပ်ကွက်လေးမှာ ယောက္ခမလုပ်သူလည်း ရှက် လွန်းလို့ မျက်နှာမဖော်ရဲတော့ ဘူး။ နောက်ဆုံး-

‘အစ်မကြီးသား ပြန် ခေါ်ပေးပါ။ ကျွန်မတစ်သက် ဒီလို အသိစိတ်ပျောက်တာ ခုမှ မြင်ဖူးတယ်’ဆိုပြီး သားကြီး ယောက္ခမဖုန်းဆက်ပြောပြလေ။

□

၃။
ခက်ခက်ခဲခဲ လဲပေး လိုက်ရတဲ့ သေးစုံပုဆိုးကို လျှော်ဖို့ အောက်ထပ် ရေချိုး ခန်းဆီအလာ လေ့ကား အဆင်းမှာပဲ ရှိသေးတယ် အောက်ထပ် တီဒီရှေ့ကနေ အငယ်မ ထလာပြီး ထုံးစံ အတိုင်း ငှက်ဆိုးထိုးသံနဲ့-
‘ညနေစာ ကြက်သားနဲ့

အာလူးဟင်းပဲရှိတယ်။ တော့ သားက စီပီကြက်ဆို စားတာ မဟုတ်ဘူး။ ငါးရံခြောက် လေး ဖုတ်လိုက်ရမလားတို့၊ ဝက်အူချောင်းလေး ကြော် လိုက်ချင်တယ်တို့ လာမပြော နဲ့၊ ကလေးတွေ နောက်နေ့ ကျောင်းထမင်းချိုင့်အတွက် ချန်ထားတာ’

သူ ရင်ထဲ အောင့်သွား တယ်။ သူ့အဖြေတောင် မစောင့်ဘူး ကျန်တဲ့ ညီမနှစ် ယောက်ကလည်း-

‘စားချင်စား၊ မစားချင် နေ ငမူးကောင်ကို ပစ်သာ ထားလိုက်’

ဒီတစ်ခါတော့ မချိုပြီး ပြုံးမိသွားသည်။ စောစောက အငယ်မပြောတဲ့ ‘သေလည်း မသေနိုင်ဘူး’ဆိုတဲ့ စကား ရင်ထဲက မထွက်သေး။

တောင်းစုတ် ပလုံးစုတ် လောက် အဆင့်ရောက်နေပေ မဲ့ ၄ နှစ်သားလောက်မှာ အဖမဲ့ သွားတဲ့ သားတစ်ယောက်ကို ချစ်ခဲ့တဲ့အချစ်နဲ့ ရှိနေဆဲ သံယောဇဉ်က ပြယ်မသွား သရွေ ဒီဝဋ်ကြီးက ခံပေဦး တော့ သားကြီးတစ်သက်၊ ဒါမှမဟုတ် သူတစ်သက်ပေါ့။

မိခင် တစ်ယောက် အနေနဲ့ ဆုတောင်း မကောင်း ဘူးဆိုပေမဲ့ သူ သားကြီး ထက်စောပြီး မသေချင်ဘူး။ သားကြီးပဲ သူ့အရင် သေမှ ဖြစ်မယ်။ သူ အရင်သေသွား ရင် သားကြီး လမ်းပေါ် ရောက်သွားတော့မှာပါလေ။

■

ရဲသျှမ်း မှတ်ချက်။ ။ မလွန်မြောက်သူ များ (၁) သရဖူမဂ္ဂဇင်းတွင် ဖော်ပြပြီး။

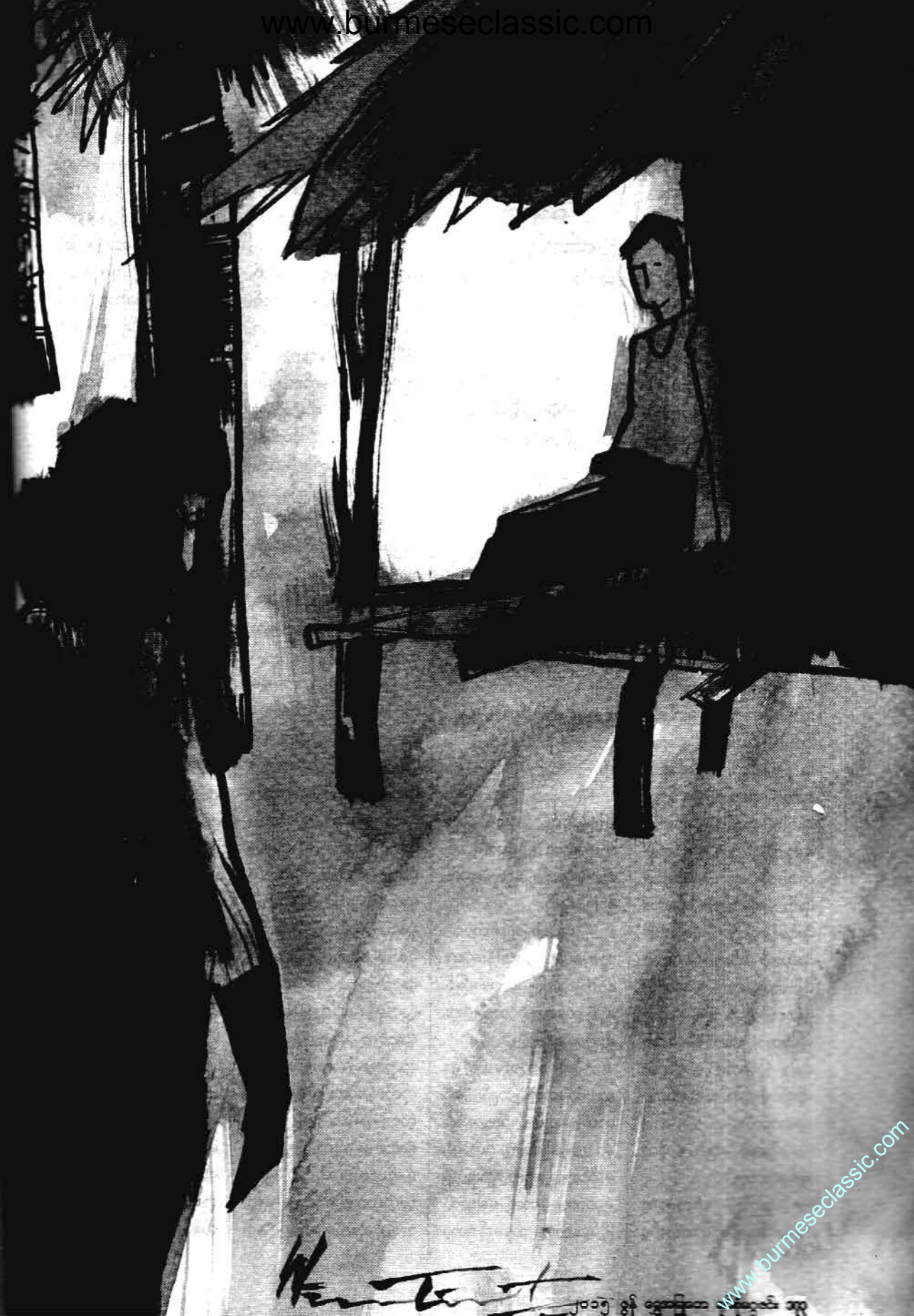
အေးမော်တို့
မိသားစုတွေ စောစောစီးစီး
ဘယ်သွားကြမတုံး
ဟော...မစပ်စု ခင်ညို
မေးပြီ။ အိမ်နီးချင်းတွေ
ဘယ်သူမှ မသိအောင်
စလေ သွားမလို့ဟာ၊
ခုတော့ ကျီးမနီးသေးဘူး
အိမ်ရှေ့မှာ လာရပ်ပြီး
စပ်စုပြီ။ ချောက်မြို့အစွန်
ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်ရှိ
တဲအစုလေးများဟာ
တစ်အိမ်နဲ့တစ်အိမ်
လေလည်တာတောင်
ကြားရပြီး၊ အမိုးအကာ
မလုံတော့
အေးမော်တို့သားအမိ
မနက်စောစော
လှုပ်ရှားသံကို
နားစွင့်ပြီး လာမေးနေပြီ။
အေးမော်ကလည်း
မဟုတ်ရင် မခံတတ်။
ကိုယ့်ခန္ဓာပေါ်မှာ
ခြင်လာကိုက်ရင်တောင်
လက်နဲ့ ရိုက်ချလိုက်လို့
မရရင် တူနဲ့ထုချတဲ့မိန်းမပါ။
ခုလည်းကြည့်လေ၊

အောင်မယ်...

အောင်မယ် မိသူဇာ
ညည်းငွေရှာနိုင်လို့
မအေကို အာခံတာလား
ဒေါ်အေးမော်လေး
ဘာလေးနဲ့ဟင်း
ငါ ဖောက်ပြန်တာ မဟုတ်ဘူး
လူလွတ် တစ်ယောက်ဟဲ့
အချစ်ဆိုတာ
အရွယ်သုံးပါးနဲ့ မကင်းဘူး

ပေါင်းကူးတံတား

နီနီနိုင်၊ သထုံ၊

ကုန်းတော်

ဘယ်သွားမယ်ဆိုတာ သိရက်နဲ့ မသိဟန်လိုလို ဘာလိုလို ရိုတိတိ လာလုပ်နေတာ။

‘ဘယ် သွားမယ် ဆိုတာ တော်သိတာပဲ။ တော့ ပစ္စည်းလည်း ထည့်ပေးလိုက်ပါလား။’

‘ဘာ...ဘာ ပြောတယ်။ ငါက အကောင်းမေးတာကို ညည်းက ငါ့ကို မဟုတ်တမ်းတရမ်း ပြောတယ်ပေါ့။ ညည်းဟာညည်းပဲ ပါအောင်ယူသွားတော့။ တယ်လေ...စောစောစီးစီး မပြောလိုက်ချင်ဘူး။’

‘မပြောချင်ရင် ပါးစပ်ပိတ်ထား၊ စောစောစီးစီး ဘာဖြစ်လို့ တောင်မေးမြောက်မေး မေးနေသေးလဲ၊ နောက်ဘာမှ မကြားချင်ဘူး။’

‘အေးပါ...မပြောတော့ပါဘူး၊ သမီးပျိုလေးတွေ နဲ့မို့ ပြောတာ။ ဖရုံတုတ်တုတ်၊ ဘူးနပ်နပ်ရောပြီး ချက်စားကြပါ...ထိုး...’

မခင်ညို ထွက်သွားတော့ အေးမော်တို့သွားဖို့ ဆွဲတံခါး၊ ဘာဂျာတံခါးတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဝါးကပ်တံခါးကို ချည်လိုက်တယ်။ ဟင်း...ပြောသွားလိုက်တာ။ ဆင်မင်စာကြိုက ထန်းခုတ်သမားကို အိမ်မြှောင်နဲ့ ဝဝဖိုင့်ဖိုင့် အေးမော်ကို တင်စားပြီး ဖရုံတုတ်တုတ် ဘူးနပ်နပ်လို့ ပြောတာ အေးမော်သိတာပေါ့။ ပြန်လာမှ ပတ်ကြမ်းတိုက်ပစ်မယ်။ သင်းက ဘာသဘောလဲ။

‘အမေ ကျုပ် မလိုက်ချင်တော့ဘူး။’

အကြီးမ ခင်သူဇာက သွားခါနီးဖောက်ပြီ အလတ်မ

ဒီမှာနေရင်
အမေကြောင့်
စိတ်ညစ်ရတာ
ခဏခဏပါ
ချဲကြွေး
စားကြွေးတွေ
ဆင်ရတာတစ်မျိုး
ဒီရွာလာလို့
လူကဲ့ရဲ့တာက
တစ်ဖုံ
ရန်ကုန်ပဲ
ပြန်ချင်တယ်
ဟိုမှာက
အဘတို့
အန်တီတို့က
သမီးကို
တစ်သက်လုံး
မွေးစားမယ်တောင်
ပြောတယ်

မြင့်မြင့်နိုင်နဲ့ သားငယ် တိုးတိုးကတော့ ခရီးသွားရမှာမို့ ပျော်နေတယ်။ ခြေလှမ်းလှမ်းဖို့ ပြင်နေပြီ။

‘ဟဲ့ ဘာဖြစ်တာလဲ သူဇာရယ်၊ သွားခါနီးကျမှ။ နင်က အပျိုကြီးဖားဖားဖြစ်နေပြီ တစ်ယောက်တည်းထားခဲ့ရမှာလား။’

‘အမေသွားမယ့် ခရီးက သူများကဲ့ရဲ့လည်း ခံရတယ်။ ကျုပ်တို့ သူများအိမ်မှာ ကျွန်ခံပြီးရတဲ့ ပိုက်ဆံနဲ့ မဆိုင်တဲ့လူတွေကို သွားကျွေးရမှာလေ၊ မအေဖို့ မပြောဘဲ ငြိမ်နေတာ။ အမေဆိုတော့

ဆုံးမခွင့်လည်း မရှိဘူး။’
‘ဟဲ့ကောင်မ၊ ညည်းစွာလှချည့်လား၊ ငါ့အကြောင်း သိတယ်နော်။ သွားဖို့ပြင်ပြီးမှ မနေခဲ့ရဘူး။ လာလိုက်ခဲ့။’

အေးမော် တစ်ချက်လွှတ်အမိနဲ့ ထုတ်လိုက်မှ မောင်နှမသုံးယောက် လိုက်လာကြတော့တယ်။ ညောင်ပင်ကားဂိတ်က စလေကားကိုစီးပြီး စလေဈေးကို ဝင်လိုက်ကာ ဟင်းချက်စရာ ငါးခြောက်ငါးခြမ်း၊ ဆီနဲ့ လိုတာလေးတွေ ဝယ်လိုက်တယ်။ ပြီးမှ ဆင်မင်စာကြိုကို ကားတစ်ဆင့် ဆက်စီးကြတယ်။

အေးမော်တို့ မိသားစုတည်းခိုမယ့် ကိုဘိုအောင်ရဲ့ ဂေဟာထန်းရွက်တဲကိုရောက်တော့ ဆယ်နာရီထိုးပြီ။

‘ကိုဘိုအောင် ဘာချက်ထားသလဲ’

အေးမော်တို့သားအမိကို မြင်တော့ ကိုဘိုအောင် နီရဲနေတဲ့ သွားတွေပေါ်အောင် ပြုံးနေလိုက်တာများ နားရွက်တက်ချိတ်မယ့် အတိုင်းပဲ။ ကိုဘိုအောင်က သားသမီးလေးဦးရှိတယ်၊ မိန်းမတော့ မရှိဘူး။ ကိုဘိုအောင် မှော်ထဲမှာအလုပ်သွားလုပ်တုန်း လင်နှစ်ယောက်နဲ့ရတဲ့ ကလေး၊ လေးယောက်ပါ။ ခုတော့ နောက်လင်နဲ့ ဘယ်ရောက်သွားမှန်းမသိဘူး။ ကိုဘိုအောင်က သူနဲ့ရတာ မဟုတ်တဲ့ ကလေး၊ လေးယောက်ကို လိုလိုလားလား ထိန်းကျောင်းလာခဲ့တယ်။ အကြီးဆုံးကောင်မလေးက ၁၅ နှစ်၊ ဒုတိယသားက ၁၃ နှစ်၊ တတိယသမီးက ၁၂ နှစ်နဲ့ အငယ်ဆုံးသမီးက ၉ နှစ်

ရှိပြီ။ သူနဲ့ရတဲ့ ကလေးတွေ မဟုတ်ပေမဲ့ သားသမီးလို ယုယကျွေးမွေးနေတာကို ကြည့်ပြီး ရွာကလူတွေ သူ့ကို ဘဲမဥတွေကို ဝပ်ပေးတဲ့ ကြက် မလို ဖြစ်နေတော့ ကိုကြက်ကြီးလို့ နောက်ပြောင်ခေါ်ကြတယ်။ ဒါကလည်း ဆီလျော်နေတာကိုး။ အေးမော်က ကိုဘိုအောင်နဲ့ ပတ်သက်ဆက်သွယ်တဲ့ အချိန်ကစပြီး အဲဒီနာမည်ခေါ်ရင် အသည်းကို ယားလို့နေတယ်။ ကိုဘိုအောင်ကတော့ မဖြိုပါဘူး၊ စိတ်လည်းမဆိုးဘူး။ သဘောတောင်ကျနေလား မသိဘူး။ အချို့ကလည်း ကိုဘိုအောင်တဲကို ထန်းရိပ်ညို ကလေးထိန်းဂေဟာလို့ပြောကြတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေ ကိုဘိုအောင်ကို စွန့်ပစ်ထားတာ။

ကိုဘိုအောင်က ထန်းခုတ်သမား။ တစ်လနှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ် ခုတ်ရတယ်။ အိမ်ဆောက်ဖို့၊ ထန်းလက်အမိုးလုပ်ဖို့၊ နွားစာခွက်၊ ဝက်စာခွက်လုပ်ဖို့အတွက် ထန်းပင်ခုတ်လှဲရတယ်။ ဝင်ငွေပေါင်းရင် တစ်လကိုခြောက်ထောင်၊ အများဆုံး ခုနစ်ထောင်။ မရတဲ့လလည်း ရှိသေးတယ်။ အားကိုးထိုက်တဲ့ ယောက်ျားမဟုတ်ပေမဲ့ အေးမော် စိတ်ထဲ ကိုဘိုအောင်ကို ကြွေးနေပြီ။ လက်တွေ့လည်း အတူမဟုတ်သော်မှ မကြာခဏ ဝင်ထွက်နေထိုင်မိပြီ။ ကိုဘိုအောင်ဆိုလို့ ဗိုလ်ခြေတစ်ထောင်နိုင်တဲ့ မင်းယောက်ျားလိုခံခံညားညားတော့ မဟုတ်ဘူး။ အေးမော်နဲ့ အသက်တစ်နှစ်ကြီးတယ်။ ၄၁ နှစ်

ပေါ့။ လူက ဝိန်ခြောက်၊ ခါးက ခါချဉ်။ လက်ချုံက ဖားပေါင်စင်း။ ဗလဆိုတာ သူ့ကိုယ်မှာ ရှာမရ။ အဲဒါ ပေမဲ့ ထန်းတက်တော့ တော်တယ်။ ပုဂံခေတ်က ထန်းတက်တော်တဲ့ သူရဲကောင်း ဝင်စားတယ်လို့ ဆိုကြတယ်။ အေးမော်နဲ့ဆိုရင် ရာဝင်အိုးမှာ ဖားပျံကပ်တဲ့ အတိုင်းပဲလို့ ကိုဘိုအောင် သူငယ်ချင်းတွေ က စကြတယ်။ တစ်ခုလပ်နဲ့ မုဆိုးမဇာတ်လမ်းမှာ အေးမော် အဖို့ တရားဝင်ယူလို့လည်း မဖြစ်ဘူး။ သေသွားတဲ့ ခင်ပွန်း ကိုလှရွှေရဲ့ ညစောင့် ပင်စင်လေးပြုတ်သွားမှာစိုးလို့၊ ခုလိုလာပြီး ခိုးတွေ့ရတာပါ။ သမီးကလည်း သဘောမတူဘူး။ တူစရာလည်း အကြောင်းမရှိဘူးလေ။ ကိုဘိုအောင်က ဝင်ငွေမှ မရှိတာ။ သမီးနဲ့ဆိုရင် အဖေခေါ်ရမှာလည်း ခက်တယ်။ သမီးကြီးက အသက် နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ် ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်းဆိုတော့ ကိုဘိုအောင်ကို ကိုင်ပေါက်လို့ရတယ်။ ဟဲဗီးဗလ ပိုင်ရှင်ပေါ့။

ဒီ ရွာရောက် တော့လည်း အေးမော် ကိုဘိုအောင်နဲ့ သူရဲသွေးမတော်တဲ့ကလေးတွေအတွက်ပါ ဝယ်ချက်ကျွေးရတယ်။ ဆီလည်းစိုက်သျှောင်လည်းထုံးပေးရဆိုတာ ဒါမျိုးနေမှာ။ စဉ်းစားကြည့်ဆန်းတော့ အဆန်းသား။

ဟဲ့...ဘိုအောင်၊ အေးမော်တို့သားအမိ လာတာနဲ့ ထူးထူးဆန်းဆန်း မင်းတက သွားနဲ့ထွက်နေပါလား။ သူ့ဇာတိညီအစ်မ မြို့က ပြန်လာပြီး ညည်းတို့အဖေကို

လာပြုစုကြတာလား' ဝိုင်းထဲမှာ ပြတ်သိပ်အောင် ဆောက်ထားတဲ့ အိမ်နီးချင်းတစ်ဦးဖြစ်သူ မြဒင်က ရေချိုကိုက်နေပြီ ထင်တယ်။ ပြောချင်ရာ စွတ်ပြောနေတော့တယ်။ ခင်သူဇာ ဝန်းခနဲ ထ၊ ရပ်ပြီး တွေ့ရာတုတ်တစ်ချောင်း ဆွဲကာ ကိုမြဒင်ကို လှမ်းရိုက်တာ ပန်းပဲ ထိသွားလို့ တော်သေးတယ်။

ဟာ ဟာ ငါအမှန်ပြောတာ၊ နင်တို့ ဘာနာနေသလဲ'

နာတယ် နာတယ်၊ ကျုပ်တို့ညီအစ်မ သူများအိမ်မှာ အောင်ခြေသိမ်း အိမ်စေလုပ်ပြီး ရလာတဲ့ပိုက်ဆံကို ကျုပ်အဖေ နှစ်ပတ်လည်မှာ လှူပို့ စုလာတာ၊ ခုတော့ သူတောင်းစားတွေကို လာကျွေးနေရတယ်။ ကျုပ်အဖေကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ အဖေ မခေါ်နိုင်ဘူး။ တစ်လဝင်ငွေက ကျုပ်မိနပ်ဖိုးတောင် မရှိတဲ့လူကိုမှ ကျုပ်အမေက ကြိုက်နေတော့ကျုပ်တို့ညီအစ်မ အသားလွတ် အထင်သေးခံရတယ်။ နောက်ပြောရတဲ့လူရှိရင် ထွက်ခဲ့။ ခင်သူဇာတဲ့ နာမည်က နှလုံးမဲ့ဘိုအောင်လို့ လူမျိုးကို လက်တစ်ဖက်နဲ့ နပန်းသတ်နိုင်တယ်'

မထင်မှတ်ဘဲ မြဒင်နဲ့ ခင်သူဇာ ရန်ပွဲကစပြီး ဆူညံသံတွေကြောင့် မြဒင်မိန်းကလည်း ဝင်ပါလာသလို ဖျန်ဖြေတဲ့သူလည်းရှိ၊ ဆွဲတဲ့လူလည်းရှိပေါ့။

ဟို တပေါ်က ငါးဖောင်ရိုး ဒီလိုကျတော့ ငြိမ်လို့ပါလား။ ဒီမှာ ဒေါ်အေးမော် ခင်ဗျားမရှက်ပေမဲ့ ကျုပ်က အပျိုတစ်ယောက်ဆိုတော့

ရှက်တယ်၊ ကျုပ်ပြန်မယ်။ အမေလည်း မနေနိုင်ရင် တရားဝင်ယူလိုက်။ ချောက်ကိုတော့ ပြန်လာဖို့ မစဉ်းစားနဲ့။ ကျုပ် မနက်ဖြန် ပြန်မယ်။ ညကားနဲ့လိုက်ပြီး ရန်ကုန်ပြန်မယ်။ မြင့်မြင့်ခိုင်ကိုပါ ပြန်ခေါ်သွားမယ်'

အောင်မယ်... အောင်မယ် မိသူဇာ၊ ညည်းငွေရှာနိုင်လို့ မအေကို အာခံတာလား။ ဒေါ်အေးမော်လေး ဘာလေးနဲ့ဟင်း။ ငါဖောက်ပြန်တာမဟုတ်ဘူး။ လူလွတ်တစ်ယောက်ဟဲ့၊ အချစ်ဆိုတာ အရွယ်သုံးပါးနဲ့ မကင်းဘူး။ နင့်အဖေသေတာဖြင့် လူပြန်ဖြစ်ရင် ရှင်ပြုလို့ရနေပြီ။ ငါအေးအေးဆေးဆေး လုပ်စားလာတာ နင်တို့သဘောနဲ့ လုပ်ချင်တိုင်း လုပ်လို့မရဘူး။ မိဘအုပ်ထိန်းမှုအောက်မှာ ရှိသေးတယ်'

အကျယ် အကျယ် မငြိမ်းဖွယ်ဆိုသလို သားအမိတွေ အော်ဟစ်လို့ ကိုယ်လိုရာ ဆွဲပြောနေချိန် မလှမ်းမကမ်းမှာနေတဲ့ မဥ ရောက်လာတယ်။ ဒွေးလေးမဥက ခင်သူဇာကိုချောပြီး ခေါ်သွားမှ ရန်ပွဲလည်း စဲသွားတော့တယ်။

ခင်သူဇာရယ် ညည်းတို့အမေလုပ်ပုံနဲ့တော့ ညည်းတို့ပါ စိတ်ဆင်းရဲရပြီ။ ငါတို့ နင့်အမေကို အတန်တန် တားပါတယ်။ သူ ရေနံ အငှားရွက်လာရင် အဲဒီမှာ မတည်းပါနဲ့လို့၊ ခုတော့ ရှုပ်နေတဲ့ ကြိုးနှစ်စ၊ ငြိတော့တာပေါ့။ ဟိုမှင်စာကတော့ အတည်ယူချင်ပါရဲ့၊ နင့်အမေက မယူ

တာ။ ပင်စင်ပြုတ်မှာစိုးမှာပေါ့။ ခုတော့ ညည်းပဲ ဖခေရိုကတည်းက ပင်ပင်ပန်းပန်း ရှာ၊ ဖခေမရှိတော့လည်း ယောက်ျားသား တစ်ယောက်လို ရှာကျွေးနေတာ ညည်းကိုတော့ သနားပါတယ်ဟယ်။ ညည်းနဲ့ မတွေ့ရတာလည်း ဆယ်နှစ် ဆယ် မိုးတောင် ရှိတော့မယ်'

ခင်သူဇာ မငိုနိုင်၊ အမေကို စိတ်နာတာရယ်၊ ငါးဖောင်ရိုးကို အမြင်ကတ်တာကြောင့် ထမင်းတောင် မစားနိုင်တော့ဘူး။

စိတ်ထိန်းပါ ကလေးရယ်၊ ညည်းအမေကလည်း အရွယ်ငယ်သေးသကဲ့။ မိဘဟာ မိဘလို့ပဲ သဘောထားပါကွယ်။ အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ရန်မတွေ့ပါနဲ့ကွယ် ကဲထမင်းစားမလား'

စားချင်စိတ်လည်း မရှိတော့ပါဘူး ဒွေးလေးရယ်။ ဒီမှာနေရင် အမေကြောင့် စိတ်ညစ်ရတာ ခဏခဏပါ။ ချဲ့ကြွေး၊ စားကြွေးတွေ ဆပ်ရတာတစ်မျိုး၊ ဒီရွာလာလို့ လူကဲ့ရဲတာက တစ်စုံ၊ ရန်ကုန်ပဲ ပြန်ချင်တယ်။ ဟိုမှာက အဘတို့ အန်တီတို့က သမီးကို တစ်သက်လုံး မွေးစားမယ်တောင်ပြောတယ်။ ဆန်ဆိုလည်း ပေါ်ဆန်းမွေး ထူးရယ်၊ ဟင်းကောင်းစားရတယ်။ အဲယားကွန်းနဲ့ နေရတယ်။ သူစိမ်းကမှ သားသမီးအရင်းလို သဘောထားသေးတယ်'

ဟုတ်ပါတယ်အေ၊ ညည်း ဝတ်ပုံစားပုံကြည့်ရတာနဲ့ ညည်းတို့ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် နေရတာနဲ့

တာ ဒွေးလေး ခန့်မှန်းမိတာ ပေါ့’

‘ချောက် မှာလည်း အမေအကြောင်းတွေ ပြောလိုက်တာ ပွစာကြနေတာပဲ။ တကယ်ဆို သမီးပျိုတွေကို ထိန်းရမှာ၊ ခုတော့ ပြောချင်စရာတွေ’

‘အစ်မရေ၊ အမေက ထမင်းစားမယ်တဲ့’

ညီမဖြစ်သူ မြင့်မြင့်ခိုင်က လာခေါ်တယ်။

‘မစားဘူးလို့ ပြောလိုက်’

သူ့စာ မကျေနပ်တဲ့ ပုံစံနဲ့ ဆောင့်အောင့်ပြောလိုက်တော့ ဒွေးလေးမခွဲ မနေသာ ဝင်ပါရတော့တယ်။

‘သူ့စာ ဒီလိုမလုပ်နဲ့ လေ၊ လာလာ ဒွေးလေးနဲ့ အတူသွားမယ်။ လာပြီးမှတော့ မပြန်ပါနဲ့ကလေးရယ်။ ညဘက် ဒွေးလေးအိမ်မှာ လာအိပ်ပေါ့ လာ လာ’

ခင်သူ့စာ မလိုက်ချင်ပေမဲ့ ဒွေးလေးကို အားနာပြီး လိုက်ခဲ့ရတယ်။ ထမင်းပိုင်းကို တွေ့လိုက်တော့ သူ့စာ နှာခေါင်းရှုံ့ရင်း မဲ့ရွဲပြောမိပြန်ရော။

‘ထမင်းကလည်း ဆန်ကဲ့တွေ ချက်ထားတာလား၊ မစားတတ်ဘူး’

‘ဟဲ့ သူ့စာ သူဌေးအိမ်ရောက်ပြီးမှ နင့်ပါးစပ်တွေ ပျက်ကုန်ပြီလား၊ ဒီမှာ တစ်ရွာလုံး ဆန်မစားကြဘူး။ မစားနိုင်လို့ မဟုတ်ဘူး။ ဆန်စားရင် လည်နင်ကြလို့ဟေ့’

မိခင်ဖြစ်သူ အေးမော်ကလည်း ခင်သူ့စာကို မကြည်တော့။ ခင်သူ့စာ ထမင်းတစ်လှတ်နှစ်လှတ် စားပြီး ထွက်

သွားတော့တယ်။

ဒီတစ်ခေါက် သားသား နားနားဖြစ်နေတဲ့ သမီးနှစ်ယောက်ကို ကြွားချင်တာရယ်။ သမီးတွေ မဝတ်တော့တဲ့ အဝတ်အစားတွေကလည်း အိမ်ခြေငါးဆယ်ရှိတဲ့ ဝိုင်းထဲကလူတွေကို ဝေမျှပြီး ပေးချင်တာရယ်။ သမီးနှစ်ယောက်ကလည်း နှစ်လတစ်ခါ ငွေပိုပေးပြီး ကျန်တဲ့ ငွေတွေ ယူလာလိုက်တာ တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် မကိုင်းဘူးတဲ့ ငွေသုံးသိန်း။ ဒီကြားထဲ ခင်သူ့စာနေတဲ့ အိမ်ကလည်း အဆက်အသွယ်ရအောင်ဆိုပြီး ဖုန်းတစ်လုံး ငှားလိုက်တော့ အေးမော်တို့ ကြွားပြီးရင်း ကြွားချင်စရာ ဖြစ်လာတော့တယ်။ မအေးအတွက် ဝယ်လာတာတွေက မမြင်ဖူးမဝတ်နိုင်တဲ့ အဝတ်တွေ၊ လူရတတ်တွေ ချောက်မှာ ဝယ်မဝတ်သေးတဲ့ အဝတ်အစားတွေဆိုတော့ အေးမော်က ကိုဘိုအောင်ကို ကြွားချင်တာကြောင့် လာခဲ့တာပါ။ ပါလာတဲ့ငွေကို ကြွေးဆပ်တန် ဆပ်ပြီး ပိုတာကို သွားလေသူ သူ့အမေအတွက် လှူမယ်၊ မောင်လေးကို သင်္ကန်းဆီးပေးမယ်လို့ သူ့စာကပြောသား။ သင်းစကား နားမထောင်လို့ အခုတော့ အရှက်ကွဲရပြီ။ ဒါပေမဲ့ အေးမော် ဂရုမစိုက်နိုင်ဘူး။ ပြောချင်သလိုပြော၊ ထင်ချင်သလို ထင်ကြပါစေတော့။ အေးမော်အတွက်

နားလည်ပေးပြီး ချစ်နေသူအတွက် စဉ်းစားပေးရမယ်။ ကွယ်ရာမှာ သူ့အတင်းအဖျင်းပြောတာလောက်တော့ ဖင်ခွထိုင်ထားလိုက်တယ်။ လေထဲကလာတာ လေထဲသွားပေါ့။ အေးမော်ရဲ့ အရေပြားတွေဟာ နွားသားရေလို ထူနေပြီ။ ရန်ဖြစ်ပြီးကတည်းက ခင်သူ့စာကလည်း အထုပ်အပိုးယူပြီး ဒွေးလေး မခွဲတို့အိမ် လိုက်သွားပြီ။ နှစ်ယောက်ပေါင်း ကလေးခြောက်ယောက်ကလည်း မြို့ဦးဘုရားပွဲ သွားကြပြီ။ ဒီပွဲမှာ သူ့စာတို့ပါလာတဲ့ အင်္ကျီအသစ်အဆန်းတွေဝတ်ပြီး ကိုဘိုအောင်နဲ့အတူ လျှောက်လည်မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးလည်း အေးမော်အတွက် ပျောက်လုလုဖြစ်နေပြီ။ ကွမ်းတစ်ယာကို ပါးစပ်ထဲ ထိုးထည့်ပြီး အလင်းရောင် ဖြန့်ကြက်ပေးနေတဲ့ လမင်းကြီးကို ကြည့်ရင်း အတွေးပေါင်းစုံနဲ့ စိတ်မသက်မသာ ရှိနေတယ်။

‘မမော်ရာ ကျုပ်မနက်ကကိစ္စ တော်တော် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိတယ်။ မမော်သမီးကြီးကို ပြောမထားဘူးလားဟင်။ ဒီလို ကူးတို့ဆိပ်မှာ မှီအိတ်ဖြေပြီးမှာတော့ မမော်နဲ့ကျုပ် တရားဝင်ပေါင်းသင်းလိုက်ကြရအောင်ဗျာ ဒါမှအေးမှာ။ မမော်တို့သားအမိကို ရရာအလုပ်နဲ့ကျုပ် လုပ်ကျွေးပါရစေ။ ဒီကလည်း မပြန်ပါနဲ့တော့နော်’

လေးလေးပင်ပင်ပြောလာတဲ့ ကိုဘိုအောင်စကားကြောင့် အေးမော် စိတ်အိုက်

သွားတယ်။ ကိုဘိုအောင်ကို ပြန်ပြောဖို့ စကားလုံး ရွေးတယ်။

‘ကို ဘို အောင် ရယ်၊ သူ့စာက အလုပ်သွားလုပ်တာ တစ်နှစ်မှ တစ်ခေါက်လောက် ပြန်လာတာ။ သူ့ကို တစ်ခါတော့ ပြောဖူးတယ်။ သူက နောက်တယ်ပဲ ထင်တာပေါ့။ ယူရင် အိမ်ကို တစ်သက်လုံး ပြန်မလာဘူး၊ ဘာညာဆိုလို့ ကျွန်မလည်း ဆက်မပြောဘဲ ရင်းနှီးစေချင်လို့ မြေစမ်းခရမ်းပျိုးဖို့ လာခဲ့တာပဲ။ ခုတော့ သူ့စာ စိတ်ထိခိုက်သွားပြီ ထင်တယ်’

‘စိတ်ထိခိုက်လည်း ခဏပေါ့ မမော်ရယ်။ ကျုပ်တော့ သူ့များကဲ့ရဲ့ခံနေရမယ့်အတူ မမော်ကိုလည်း ကျုပ်မခွဲချင်တော့ဘူး။ တရားဝင်ပုဆိုးတန်းတင် ပေါင်းသင်းချင်တယ်။ မြေကြီးထဲမှာ ဖွန်းကျပ်အောင် ငဲ့လျှိုးနေရတဲ့ မှိုပွင့်တော့ မဖြစ်ချင်ဘူး။ မြေဓာကို ခေါင်းနဲ့တိုးပြီး ရဲရဲပဲ့ပွင့်လာတဲ့ မှိုပွင့်လိုထင်ထင် ပေါ်ပေါ် ပေါင်းသင်းချင်တယ်။ မမော်ကို ကျုပ်သိပ်ချစ်တယ်ဗျာ’

‘ခက်တော့ ခက်ပါတယ် ကိုဘိုအောင်၊ ရှင်နဲ့ ကျွန်မကြားမှာ ပါနှစ်ပါဖြစ်နေတယ်လေ။ ရှင့်မှာလည်း ဟိုမိန်းမရဲ့ ကလေးလေးယောက်။ ကျွန်မမှာလည်း သူ့စာက ထားပါတော့၊ မြင့်မြင့်ခိုင်က ငယ်တော့ တော်ကြာ အလုပ်မှာ မပျော်ဘူးဆိုပြီး ပြန်လာရင် ကလေးနှစ်ယောက်။ ရှင်နဲ့ ကျွန်မမခက်ဘူးလား။ တော်ကြာအရပ်ထဲက ကျုပ်တို့နဲ့

သောက်ကို ပါနှစ်ပါ ချာနှစ် ချာလို့ စကားတင်းဆိုကြမှာ ပေါ့။ ဒါမှမဟုတ် မိန်းမကိုရှာ ပြီး သူ့သားသမီးတွေ ပြန် ပေးလိုက်ပါလား။

‘ဟာ... မမေ့ရယ်။ ဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့ဗျာ။ ကလေးတွေမှာ အပြစ်မရှိပါဘူး။ ကျုပ်လက်ပေါ်မှာ ကြီးလာတော့ ကျုပ်ရင်သွေးနဲ့ မခြားဘူး။ ခုဆိုရင် အကြီးမဘုတ်ဆုံတောင် ပဲဆွတ်လိုက်နေပြီလေ။ အမော်ရလို့ လက်လွှဲနေရပြီဗျ’

‘တော်ပြီ ကိုဘိုအောင်၊ စိတ်ရှုပ်စရာတွေ မပြောနဲ့တော့ ဘုရားပွဲဈေးလျှောက်မလား။’

‘ဟာ... မ မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ တော်ကြာ သူ့ဇာနည်တွေ နေဦးမယ်။ မနက်ဖြန်မှ ကလေးတွေနဲ့ လျှောက်ရအောင်နော်’

ကိုဘိုအောင်က တွေးတွေးဆဆပြောတယ်။

အေးမော်နဲ့ ကိုဘိုအောင်တို့နှစ်ယောက် ပွဲဈေးတန်း မလျှောက်မယ့်အတူတူ ကလေးတွေလည်း တစ်ယောက်မှ မရှိတာကြောင့် အိပ်တာပဲ ကောင်းတယ်ဆိုပြီး စိတ်ညစ်စရာတွေ ဘေးဖယ်ကာ ညအမှောင်အောက်ရှိ ကိုဘိုအောင်ရဲ့ သိရိဂေဟာ အချစ်တဲနန်းထဲ အတူဝင်မိကြတော့တယ်။ အဲဒီနောက်မှာတော့...။ ငတ်မပြေနိုင်တဲ့ ဆားငန်ရည်ကို သောက်ကြတာပေါ့။

ပါလာတဲ့ ငွေကုန်ခါနီးတော့မှ ပြန်ဖို့ ပြင်ကြရတယ်။ ပြန်မယ့်မနက်မှ သူ့ဇာ ကိုဘို

အောင်တဲကို ရောက်လာပြီး သူ့ပစ္စည်းတွေ ထုပ်ပိုးနေတယ်။ ကိုဘိုအောင်က သူ့ဇာနား မရဲတာရဲသွားပြီး...

‘သမီး၊ ဦးလေး စကားနည်းနည်း ပြောလို့ရမလား’

‘ဘာ သမီးဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားမို့၊ ခေါ်ရဲတယ်ကိုကြက်ကြီးရယ်။ ဘဲမ၊ ဥသွားတဲ့ ဥတွေကို စေတနာဝန်ထမ်း ဝပ်ပေးနေတဲ့ ခင်ဗျားပါးစပ် ရွှေချွှေကောင်းသေးတယ်။ ဘာစကားမှလည်း မပြောနဲ့၊ မကြားချင်ဘူး။ လာလက်စနဲ့ ဒွေးလေး ဥတိုတာလို့ ကြာသွားတာ။ ကျုပ်တို့ကျွန်ခံပြီး ရှာထားတဲ့ ပိုက်ဆံလည်း ခင်ဗျားတို့ ဝိုင်းစားလို့ကုန်ပြီ။ ပြန်စရိတ်တောင် ရှာဦးမယ်။ ကျွန်တော့်အမေက ခင်ဗျားဘက်ပါနေလို့၊ နို့မို့ရင် ခင်ဗျားကို ကိုင်တောင်ပေါက်တယ်’

သူ့ဇာစကားကြောင့် အမေလုပ်တဲ့အေးမော် ဒေါသထွက်ပြီး ကိုဘိုအောင်ကိုလည်း အားနာသွားတယ်။

‘သူ့ဇာ နင် မိုက်ရိုင်းလှချည်လား။ လူကြီးကို ပြန်ပက်နေတာ၊ ငရဲကြီးမှာ မကြောက်ဘူးလား’

‘မကြောက်ဘူး။ ဒီလိုလူမျိုးကိုပြောလို့ ငရဲကြီးမယ်ဆိုရင် အဝီစိကို ကိုယ့်ဒယ်ပိုင်းနဲ့ ကိုယ့်ဆီပုလင်းနဲ့သွားမယ်။ အမေတို့ ကားဂိတ်ကို လိုက်ခဲ့တော့။ ကျုပ်တော့ ကားဂိတ်ကို သွားတော့မယ်။ နောက်များတော့ ကိုကြက်ကြီး

ခင်ဗျားတို့ရွာကို တာတာပဲ။ ဘယ်နှယ်တော် ပါလာတာတွေကိုလည်း သွားဖြနားဖြစားသောက်ကြ၊ ပြီးတော့ဟင်း... မပြောလိုက်ချင်ဘူး’

စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနဲ့ အိတ်ဆွဲပြီး ထွက်သွားတဲ့ သူ့ဇာနောက်ကို အမိလိုက်ဖို့ အေးမော် ကလေးနှစ်ယောက်ကို ဆော်သြနေတယ်။ ဒီဟာမစိတ်ဆိုးပြီး ငွေမပိုရင် ဒုက္ခ။ မြင့်မြင့်ခိုင်ကလည်း မအေးနဲ့ မခွဲ နိုင်တော့ဘူးဆိုကာ ရန်ကုန်မပြန်တော့ဘူးလို့ ပြောနေတော့ နှစ်လတစ်ခါ သုံးလတစ်ခါ အိတ်ဝင်၊ သပိတ်ဝင်ရတဲ့ သမီးရဲ့အပြီအပြင်လည်း မခံရဲပါ။ ဘဝပေးကံကြောင့် ၁၅ နှစ်သမီးအရွယ်ကတည်းက ကျရာအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်ကျွေးမွေးနေတော့ သနားလည်း သနားတယ်။ မအေကို နားလည်မှု မပေးတာကိုတော့ အေးမော် စိတ်ဆိုးမိတယ်။ အေးမော်အပေါ်မှာ နားလည်ပေးနိုင်သူကတော့ ကိုဘိုအောင်ပဲ။ တရားဝင်ယူဖို့ အရေးဆိုနေပေမဲ့ သွားလေသူရဲပင်စင်လစာ ပြုတ်သွားမှာလည်း စိုးရိမ်သလို၊ လက်ထပ်လိုက်ရင်လည်း ကိုယ့်ကိုပြန်ပြီး မှီတွယ်နေမှာစိုးရသေးတယ်။ မရခင်ဖျာလိုလိပ်ပြီး ယူပြီးမှ အေးမော်ကို ဖျာခင်းသွားမှာလည်း စဉ်းစားရသေးတယ်။ ပဒိုင်းသီးကို ကိုင်မိသလိုပဲ။

‘ကဲ ကိုဘိုအောင်ရေပြန်ဦးမယ်၊ သူ့ဇာတို့ပြန်မှတစ်ခေါက် လာခဲ့ဦးမယ်’

‘မမော် ကျုပ် ကားဂိတ်လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ’

‘ဟာ မပို့နဲ့၊ မပို့နဲ့၊

ဒေါသအိုးနဲ့ နောင်ရှိချနေရဦးမယ်’

‘အေးပါကွာ၊ မမော်သမီးကိုတော့ ကျုပ် ကြောက်ပါတယ် ဆလဲသ၊ ပါတယ်။ မမော် ကလေးတွေကို နားချပေးပါဦး။ မမော်လည်း ခပ်မြန်မြန် ပြန်လာပါနော်။ ကျုပ်လွမ်းနေမှာ ဟဲ ဟဲ’

ကိုဘိုအောင်က မခွဲနိုင်မခွာရက်ဖြစ်နေတော့ အေးမော်ပင် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိတယ်။ ချောက်ပြန်ရောက်ပြီး နောက်တစ်နေ့မှာပဲ ခင်သူဇာပြန်သွားတော့တယ်။ သွားခါနီးမှာ ပြောသွားသေးတယ်။

‘အမေနော် ကိုကြက်ကြီးနဲ့ ယူလို့ကတော့ ကျုပ်နဲ့ အပြတ်ပဲ။ ငွေလည်း မပိုဘူး၊ သူများသားသမီးကို လုပ်ကျွေးရလောက်အောင် ကျုပ်သဒ္ဓါတရား မကောင်းဘူး။ ဘယ်ဥကပေါက်ထားတဲ့ အလေ့ကျတွေမှန်းမသိတဲ့ ကလေးတွေကို အမေလည်း ထမင်းသွားချက်ကျွေး၊ သနားရှာပေး၊ အဝတ်လျှော်ပေးတဲ့ အလုပ်တွေ လုပ်မနေနဲ့။ ဟဲ့ မြင့်ခိုင် ညည်း ရန်ကုန်ပြန်မလိုက်ရင် အမေနဲ့အတူတူ အလုပ်လုပ်။ အုတ်တန်းစိတာတို့၊ မြေတူးတာတို့၊ အလှူခံထွက်တာတို့လုပ် ကြားလား’

ဆရာမကြီးဒီဇိုင်းနဲ့ ပြောသွားလိုက်တာလေ။ ငွေမျက်နှာလေးကြောင့် အေးမော်သည်ခံလိုက်ပါတယ်။ နို့မို့များ ဒီကောင်မကို ဝါးလုံးကြေမွအောင် ရိုက်ပြီးပြီပေါ့။ ဒီကောင်မပြောသွားတာကို အိမ်နီးချင်းတွေ ကြားလောက်တယ်။ အိမ်နီးချင်းတွေကလည်း ကောင်းတာမဟုတ်

ဘူး။ ထစ်ခနဲဆို ကိုဘိုအောင်နဲ့ အေးမော်အကြောင်းပဲ။ ဒါကြောင့် တီးတိုးတီးတိုး သဖန်းပိုးလုပ်လို့ကတော့ အေးမော်နဲ့ တစ်ပွဲတစ်လမ်းတွေ့ကြပြီပေါ့။

□
ခင်သူဇာကိုကြောက်လို့ ကိုဘိုအောင်ဆီ မသွားတာ မဟုတ်ဘူး။ လတ်တလော စားဝတ်နေရေးက ရှိတော့ အေးမော်က အဝတ်လျှော်၊ အငယ်နှစ်ယောက်က အလှူခံထွက်တဲ့အခါလည်း ရှိပေါ့။ ဒီကြားထဲ စုမဲအတွက် တစ်ပတ်သွင်းရမယ့် ငွေကို အသည်းအသန် ရှာနေရတော့ ကိုဘိုအောင်ဆီလည်း မသွားဖြစ်သေးပါ။ သူဇာမသိအောင် ဘယ်ခြောက်ခါ ညာလှမ်းလှီပေမဲ့ ကိုယ့်လက်ထဲ ငွေပါမှ ရှာမှာ ထမင်းစားရမှာလေ။ ဒီတော့ ဘိုအောင်ကို ခဏ မေ့ထားရတယ်။ သူဇာဆီက ငွေပို့မှပဲ သွားမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်။ ကိုဘိုအောင်ကတော့ မျှော်တော်ဇောနဲ့ မောနေမှာပဲ။ မတတ်နိုင်သေးဘူး။

ခင်သူဇာနေတဲ့ အရာရှိကြီးအိမ်က ခင်သူဇာကို လစာလေးသောင်းအပြင် အဝတ်အစား၊ တစ်ကိုယ်ရေ ကိစ္စအားလုံး စီစဉ်ပေးကြတာမို့ စိတ်ချရပေမဲ့ အေးမော်ဖုန်းခဏခဏ ဆက်ရင် မကြိုက်။ ခင်သူဇာကလည်း မဆက်ခိုင်းတော့။ ရောက်ပြီး တစ်လအကြာမှာ နှစ်လစာ ငွေပို့ပြီး သုံးလထဲ ရောက်တဲ့အထိ စကားမပြောဖြစ်ခဲ့။ စိတ်ဆိုးမပြောလို့ ဖုန်းမဆက်တာလားလို့ စဉ်းစားမိတော့

စိတ်မကောင်းဖြစ်နေမိတယ်။ တစ်နေ့ ခင်သူဇာ ဖုန်းဆက်လာလို့ ဖုန်းငှားစားတဲ့အိမ်ကို သွားပြီး အပြေးအလွှား သွားကိုင်တယ်။ စိတ်ဆိုးပြေပြီထင်ပါရဲ့။

‘ဟဲလို သူဇာလား အမေပါ’
‘အမေ... အဲဒီက ဘာမှ ပြန်မပြောနဲ့။ ကျုပ် မကွေးက ဘထွေးအိမ်ရောက်နေတယ်။ အမေ မနက်ဖြန် လိုက်လာပါ။ ဘာမှ ပြန်မမေးနဲ့။ ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်’

ပြောပြောဆိုဆို ဖုန်းချသွားတော့ အေးမော် ရင်တုန်ပြီး ဘာပြောရမှန်းမသိ။ အကြောင်းတစ်ခုရှိလို့သာ ဒီလိုဆက်တာဆိုပြီး ဟန်မပျက် ဖုန်းခရုင်းပြီး ပြန်လာခဲ့တယ်။ အိမ်ရောက်တော့ မြင်မြင်ခိုင်းနဲ့ အငယ်ကောင်ကို မကွေးက နင့်ဘထွေး နေမကောင်းလို့ လိုက်သွားမယ့် အကြောင်း ပြောပြပြီး အေးမော်နဲ့ အဆင်ချောတဲ့ မပုကြည်ကို ကလေးနှစ်ယောက် အပ်ပြီး မကွေးကို ထွက်လာခဲ့တယ်။ စိတ်ထဲ မှာတော့ ဘာများလဲဆိုပြီး စိုးရိမ်စိတ်နဲ့ တထိတ်ထိတ်ပေါ့။ ဘထွေးအိမ်ရောက်တော့ မိုးချုပ်နေပြီ။ ဘထွေးက အေးမော်အမေရဲ့ မောင်၊ အသက်ကြီးပြီး လင်မယားနှစ်ယောက်တည်း။ အဝေးက ပို့ပေးနေတဲ့ သားသမီးလုပ်စာနဲ့ အသက်ဆက်နေရသူတွေပါ။

‘သူဇာရယ် အမေလန့်လိုက်တာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်’
အလွန်စိတ်မာတဲ့ ခင်သူဇာ ဒီတစ်ခါကျတော့ မအေ

လုပ်သူကိုဖက်ပြီး မျက်ရည်ဖြူဖြူကျလို့။ ဘထွေးတို့ကလည်း ဘာမှသိပုံ မပေါ်သေးဘူး။

‘မေးလို့လည်း မရဘူး၊ အေးမော် နင့်သမီး နင်မေးပေတော့’

ဘထွေး အပြင်သို့ ထွက်သွားတော့တယ်။ အဲဒီကျမှ ခင်သူဇာက မအေကို ဇာတ်စုံခင်းပြုလေပါတော့တယ်။

‘အမေ ကျုပ်မိုက်တယ်၊ ကျုပ်ကို သတ်လိုက်ပါတော့’
‘ဘာဖြစ်လာတာလဲ၊ သူဇာရယ် ငါနားရှင်းအောင် ပြောစမ်း’

သူဇာ တော်တော်နဲ့ မဖြေတဲ့ ပြီးမှ အားတင်းကာ-

‘ကျုပ်လေ ရန်ကုန်မှာ အဘတို့လမ်းထဲက ကိုကိုလတ်ဆိုတဲ့လူနဲ့ ငြိစွန်းပြီး ခုကိုယ်ဝန်ရနေပြီ။ အိမ်ရှင်အဘတို့ အန်တီတို့ မသိဘူး။ အမေ နေမကောင်းလို့ ပြန်မယ်ဆိုပြီး ပြန်လာလိုက်တာ’

‘ဒါဆို ညည်းအထုပ်နဲ့ ပေါ့၊ ဟုတ်လား။ နင့်အကောင်က မယူဘူးလား။ ဒီလောက်စွာတဲ့ မိန်းမ ခုတော့ ငြိမ်နေမိန်းမနေရသလား’

အေးမော် ဒေါသထွက်လွန်းလို့ ပါးကို ဘယ်ပြန်ညာပြန် ချပစ်တယ်။

‘တော်တော့ အေးမော်၊ တော်တော့။ သူဇာကလည်း နင့်အကောင်ကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြပြီး ယူခိုင်းပါလား။ အိမ်ရှင်တွေကို ဖွင့်ပြောမပြဘူးလား’

ဒွေးလေးက ဝင်ပြောလိုက်တယ်။

‘ကျုပ်လည်း ဒီလိုဖြစ်မယ်မှန်း မသိဘူးလေ။ သူ

မလေးရှားသွားမယ်ဆိုလို့ အဘတို့ အန်တီတို့ကို ဈေးထဲက ကျပ်သူငယ်ချင်းနဲ့ ရုပ်ရှင်သွားကြည့်ပါရစေလို့ ခွင့်တောင်းပြီးသွားတာ။ အန်တီက မလွှတ်ချင်ပေမဲ့ ဘာဘာက တစ်ခါတစ်ရံ သွားပါစေဆိုပြီး လွှတ်တာ။ နောက်တစ်နေ့ သူ မလေးရှား ထွက်သွားတာပဲ။ လွန်လွန်ကြူးကြူးဖြစ်ပြီးတော့ မလေးက ပြန်လာရင် ယူမယ်တဲ့။ ခုတော့ စာလည်း မလာဘူး၊ ဖုန်းလည်း မဆက်ဘူး။ သူနေတဲ့အိမ်ကလည်း သူအိမ် မဟုတ်ဘူး။ ပြောလည်း ကိုယ့်အထုပ်ဖြေသလိုပဲ ဖြစ်မယ်’

အေးမော် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိတော့။ လင်မချီဘဲ ကလေးမွေးဖို့ဆိုတာ လွယ်တဲ့ကိစ္စမှ မဟုတ်တာ။ ပြီးတော့ သမီးကိုလည်း လင်ကောင်မပေါ်ဘဲ ကလေးအမေ မဖြစ်စေချင်ပါ။ အေးမော် စဉ်းစားရပြီ။ အဲဒီနောက် ဘထွေးသိသွားတဲ့အခါမှာတော့...

‘ဖြစ်သမျှအကြောင်းအကောင်းဘက်ကပဲ တွေးလိုက်တော့ အေးမော်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုတော့ ယောက်ျားမလေးရှားသွားလို့ မြေးလေးအိမ်မှာ လာနေတယ်လို့ ပြောရတော့မှာပေါ့။ ယုံတာမယုံတာတော့ ကဲအတိုင်းပဲပေါ့’

□
ဘဲမလေးတစ်ကောင် ဥသွားတဲ့ ဥတစ်လုံးကို ကိုကြက်ကြီးက သူ့ဥမှတ်ပြီး ဝပ်ပေးနေလေရဲ့။ ဒီလိုဖြစ်အောင် ကုလားဖန်ထိုးသူက အေးမော်ပေါ့။ အေးမော်က ကုလားဖန်ထိုးရာမှာ ကျွမ်းကျင်တယ်။ လောင်းကစားဆိုရင်

တစ်လုံးကလွဲရင် နှစ်လုံး၊ သုံးလုံး၊ ဖဲ အစုံတတ်တယ်။ ဖဲကလားဖန်ထိုးရင်တောင် လက်ကမချဘဲ ထိုးနိုင်တယ်။ ဒီအလုပ်လုပ်ဖို့ ဒန်အိုးလည်း မခင်မေ့အပေါင်ဆိုင် ခဏ ခဏ အလည်အပတ် သွားရ သလို အဝတ်အစားကောင်း တွေလည်း မခင်မေ့ဆိုင် ရောက်တာပဲ။ မပေါင်ဖူးတာ ဆိုလို့ အေးမော်ခန္ဓာကိုယ်ပဲ ရှိတယ်။ အေးမော်က သူ့ဇာ ကို မကွေးမှာ ထားခဲ့ပြီး နှစ်လတစ်ခါလောက် ကိုဘို အောင်ဆီသွားပြီး လူယောင်ပြ တယ်။ ပြီးတော့ သူ့ဇာ အကြောင်း တိုးတိုးတိတ် တိတ် ပြောပြတယ်။ ကိုဘို အောင်က အေးမော်ပြီးရင် ခေါင်းခါတာ ဘယ်တော့မှ မရှိ။ နှုတ်လုံတဲ့နေရာမှာ လည်း ကိုယ်စောင့်နတ်ကို တောင် ပြောပြတတ်မယ့်လူ

မဟုတ်တော့ အေးမော် စိတ် အေးရတယ်။ ဒီလိုနဲ့ သူ့ဇာ သားလေးတစ်ယောက် မွေးဖွားတယ်။ ချစ်စရာ တစ် လုံးတစ်ခဲကြီး။ ကလေး စရိတ်လည်း ရှိနေတော့ မြင့်မြင့်ခိုင့်ကိုလည်း အိမ်တစ် အိမ် ပို့လိုက်ရတယ်။ နောက် တော့ ကလေး သုံးလသား အရွယ်မှာ ကိုဘိုအောင်ကို မကွေးခေါ်၊ ကလေးအပ်ပြီး အေးမော်က မသိချင်ယောင် ဆောင်ကာ ကိုဘိုအောင်ထက် ဦးအောင် ဆင်မင်စာကြိုကို ကြိုရောက်သွားတယ်။ ပွဲပြီး ပြီ။ သူ့ဇာလည်း အပျိုပြန် ဖြစ်လို့ အရင်သူနေခဲ့တဲ့ အဘ တို့နဲ့ ပြန်ချိတ်ဆက်ကာ အဘ သားကြီးရဲ့ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ် သွားလုပ်တယ်။ ထမင်းချက် ပေါ့။ လစာ ပိုတောင် ကောင်း သေးတယ်။ ကလေးစရိတ် လည်း လစဉ်ပေးတယ်။

အေးမော်က မျက်လှည့်၊ လက်လှည့်၊ နားလှည့် တာမက မှော်စို့ ကဝေဆရာ တို့တောင် လက်ဖျားခါနိုင် လောက်အောင် တော်ပြီးသား ပဲ။ သမီးဖြစ်သူ လင်ကောင် မပေါ်တဲ့ အမည်းစက်ကြီးကို လည်း ပျောက်ဖျက်လိုက် တယ်။ အေးမော်ကိုယ်တိုင် နှစ်သက်သဘောကျ ပေါင်း သင်းနေတဲ့ ကိုဘိုအောင်ဆီကို လည်း အချိန်အခါမရွေး သွား နိုင်တယ်။ ကလေးကို အကြောင်းပြလို့ ချည်နှောင် တုပ်ထားတဲ့ ကြိုးကတော့ ဆင်နှစ်ကောင် ဖင်ထောင်ဆွဲ တောင် မပြတ်တော့ဘူးလေ။ ကိုဘိုအောင်က အေးပြီး အကင်းမပါးသလောက် အေး မော်ကတော့ ဘေးချော်မသွား အောင် ကုလားဖန်ထိုး မရိုး နိုင်တဲ့နည်း လုပ်ပြလိုက်တာ ဆင်မင်စာကြိုကလူတွေ

မျက်စိလည်ကုန်ကြတယ်။ ခုတော့ အေးမော်လည်း မြေး သံယောဇဉ်ကြောင့် မကြာ ခဏ ဆင်မင်စာကြိုသွားရ တယ်။ အရပ်ကတော့ အေးမော်မြေးလို့ ဘယ်ထင် ကြမလဲ။ ကိုကြက်ကြီးရဲ့ အရင်မိန်းမရဲ့ ကလေးတစ် ယောက်လို့ပဲ ထင်ကြတယ်။ ကလေးအကြောင်းပြုပြီး အေးမော် ကိုဘိုအောင်ဆီ တံခါးမရှိ ဓားမရှိ သွားနိုင်ပြီ လေ။ ဆက်ရက်တောင်ပံကျိုး နဲ့ ကြောင်ခံတွင်းပျက်လို့ပဲ ဆိုကြပါစေ အေးမော် မြေး လေးက အေးမော်ပြတဲ့ မျက် လှည့်၊ အေးမော်ထိုးတဲ့ ကုလားဖန်အတိုင်း ကွက်တိ။ ဝေးကွာနေတဲ့ ဒုတိယအရွယ်၊ အချစ်ရွက်နှုတ်တဲ့ သူမနဲ့ ကိုကြက်ကြီးကို တံတားထိုး ပေးလိုက်ပြီ မဟုတ်လား။ ■

နီနီနိုင်သထုံ

‘အချစ်နှင့် မာနကြားဖျာများနေသလား’

- ◆ နှလုံးသားကချစ်မိသော်လည်း သူ့လုပ်ရပ်ကြောင့် ဦးနှောက်က လက်မခံနိုင် ဖြစ်နေသလား။
- ◆ မိမိတကယ်ချစ်မိသူနဲ့ မိမိကိုတကယ်ချစ်နေသူ ၂ ဦးကြား ရွေးချယ်ရခက်နေသလား။
- ◆ သစ္စာမဲ့အဆက်ဖြတ်သွားသူကို မှားမှန်းသိပြီး မိမိထံပြန်ဆက်သွယ်လာစေချင်သလား။
- ◆ ခုချိန်မှာ အသည်းနှင့်အောင် ချစ်ရသော်လည်း ရေရှည်ဘဝအတွက် ရွေးသင့်သူ ဖြစ်ရဲ့လား။
- ◆ လက်ရှိချစ်သူကရော မိမိအပေါ် တကယ်မေတ္တာစစ်နဲ့ ချစ်နေသူ ဟုတ်ရဲ့လား။

သုရာဗ ထက်ငွေစွန့် LL.B, LL.M, DBL, DML
(အမျိုးသမီးတစ်ယောက်အဖြစ် ဘဝအရင်ကောင်း)

တိုက် - 40 G-2 ဦးဝိစာရလမ်း၊ မဟာမြိုင်အိမ်ရာ၊ 41 ရပ်ကွက်၊ မြောက်ဒဂုံ၊
Ph : 09 73106180, 09 5164326, 09 43094806

မြေသမား

အို ဘယ့်ဘယ် အိုဘယ့်အမိငယ်

အမှတ် ၃၀၇၊ ဇွန် ၂၀၁၅

ရပ် ခုံ မ ဂ္ဂ ဇ င်း

အ ခန်း ဆက် ၀ ဣ၊ ရှည်

(ယခင်လမှအဆက်...)

နေပလေ့စေတော့...သူဟာသူ
ဘာဖြစ်နေဆိုပေမယ့် အမေရဲ့ဆိုင်က
အမေ့ကိုယ်စားတာဝန်ယူလုပ်ပေးနေတဲ့
Melissa Mendes က U.C.L.A ပြန်ရောက်ကြပြီး
နောက်တနေ့မှာပဲ လိုက်လာတွေ့တယ်။
Sandoval က Pasadena ဆိုင်ကို အမေ့နာမည်နဲ့
လွှဲပေးပြီးပြီးချင်း မူလဆိုင်မန်နေဂျာ သူ့လို ၆၀ ကျော်
သူငယ်ချင်း Castro ကို အငြိမ်းစားပေးပြီး
အမေ့စိတ်တိုင်းကျ ခိုင်းနိုင်အောင် လူငယ်လွှဲသစ်
Melissa ကို ခေါ်ခန့်ထားခဲ့တယ်။ Melissa ကလဲ

သူစိမ်းတော့ မဟုတ်ဘူး။

အမေနဲ့အတူ Walmart မှာ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ရယ်။
အမေအပေါင်းအသင်းဆိုပါတော့။ ဒါပေမယ့် အမေထက်
ငယ်တယ်။ အရည်အချင်းကလဲ အမေလို H.S Graduate
ပဲ။ အမေက တွဲလုပ်မလားမေးပြီး ခေါ်ထုတ်လာတာတဲ့။

သည်မှာက မန်နေဂျာဆိုတော့ လုပ်ပိုင်ခွင့်လဲ ပိုရှိ၊
လစာလဲ ပိုရတာပေါ့။ အဲသည် Melissa က
ဆွေးနွေးတယ်။ အခု ဆိုင်ကို ဝမ်းနည်းခြင်း
အထိမ်းအမှတ်နဲ့ ပိတ်ထားရတာကိုက တပတ်နဲ့တရက်
ရှိသွားပြီတဲ့။ Mia ရဲ့အမေ ကျမရဲ့အချစ်ဆုံး
အပေါင်းအသင်း အခုလို ရုတ်တရက်ဖြစ်သွားရတာ

ကျမလဲ ငိုခဲ့ရပါတယ်တဲ့။

ဒါပေမယ့် ကျမတို့ရဲ့ဆိုင်လိုမျိုး ရောင်းအားကောင်းပြီး
အောင်မြင်နေတဲ့ဆိုင်ကို ဖောက်သည်တွေ ဆိုင်ပြောင်း
သွားအောင် ကြာရှည် ပိတ်မထားသင့်ဘူးတဲ့။ တစ်အချက်
စဉ်းစားရမှာက ကျမတို့ဆိုင်လို Fast Food Restaurant
တွေက အများကြီး။ အခုလို ဆောင်းမနက်တွေမှာ
ရောင်းအားကျကြတော့ Medonald တို့၊ Wendy တို့၊
Jack in the box တို့လို နာမည်ကြီးဆိုင်တွေတောင်
Menu အသစ်အဆန်းတွေနဲ့ ကြော်ငြာပြီး
ရောင်းနေကြရတာတဲ့။ ကိုယ်ကလေး
ကိုယ့် Menu ကလေးနဲ့ကိုယ် Denny တို့ The ...

နာမည်ရပြီး ဖြစ်နေလို့တဲ့။ အခုလဲ Regular Customersတွေက မေးကြလေ့ရှိပါတယ်။ ကျမက သူ့သမီးရှိပါတယ်။ ပြန်ဖွင့်မှာပါ။ 'Reopen Soon'စာရေးချိတ်ထားရတယ်တဲ့။ Melissa Mendes ကလဲ Mia လို့ Pasadena မှာမွေး။ Pasadena မှာ ကြီးပြင်း။ Pasadena HS ကပဲ ကျောင်းပြီးထားတာပါ။ ပြီး Melissa လဲ Hispanic Americanလဲ။ ပြီး Mia ထက် ၄နှစ် ၅နှစ်ကြီးတယ် ဆိုတဲ့အတိုင်း အခုထက်ထိ Single ရယ်။

နှစ်အချက် Mia ထပ်စဉ်းစားရမှာက Morning Shift, Afternoon Shift ညှိခိုင်းပေါင်းမှာ လုပ်သက် ၁၀နှစ်ကျော်နေကြပြီဖြစ်တဲ့ ဝါရင့်အလုပ်သမားတွေကချည့် ခမယောက်ရှိတယ်တဲ့။ ပြီး မိန်းကလေး အလုပ်သမားပေါင်းကလဲ Melissa အပါအဝင် ၂၅ယောက် ရှိတယ်တဲ့။ သူနည်းသူဟန်နဲ့ ကြိဖန်ချေးငှား စည်းရုံးထားလို့ တယောက်မှ ဖေါက်ပြီး တခြားမှာ အလုပ်ပြောင်း မလုပ်ကြဘူးတဲ့။ သည်ခိုင် ပြန်အဖွင့်ကိုသာ စောင့်နေကြပါတယ်တဲ့။ Mia ရဲ့အမေ ဆုံးပါးတဲ့ရက်က အချိန်မီ မသိလိုက်ရလို့ ဆိုင်ဖွင့်ထားခဲ့မိတဲ့အတွက် အဲသည်တရက်တွက် ဝင်ငွေလဲ အခုသူ့လက်ထဲမှာ စာရင်းနဲ့တကွ ရှိပါတယ်တဲ့။

အင်း...သည်မှာကျတော့လဲ ဆိုင်အလုပ်သမားတွေက သစ္စာရှိကြလှချည့်လား။ Mia ရဲ့ဇာတိ Pasadena ကို Mia တအား လေးစားမိပါတယ်။ စဉ်းစားပါ့မယ်။ စဉ်းစားရမှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် သည်ဘက်မှာကလဲ အခက်။ စာလဲ လိုက်နိုင်ရက်နဲ့၊ အလားအလာလဲ ကောင်းပါရက်နဲ့၊ 2 Semesters အတွက် Feesတွေလဲ အပြည့်ပေးသွင်းထားပြီး ဖြစ်ပါရက်နဲ့။

ပြဿနာက တခု မပြေလည်သေးဘူး
တခုက ထပ်တိုး လာနေပြီ
Mia ဘာလုပ်ရပါ့မလဲ။ ဘာမှလဲ မလုပ်တတ်ဘူး
ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်မှန်းလဲ မသိဘူး
ဘယ်သူတွေနဲ့တွေ့ ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်ရမလဲ
Mia မသိဘူး

တောက်ပလှတဲ့ အနာဂတ်ကြီးကို စွန့်လွှတ်လိုက်ရမှာလား။ ကျောင်းက ထွက်လိုက်ရမှာလား။ သည် Dilemmaကို ဘယ်လိုလုပ် ကျော်လွှားလွန်မြောက်ရပါ့မလဲ။

အရေးထဲ Santa Clarita ကလဲ တမှောင်။ ဘဝမှာ အားအထားရဆုံး အချစ်ဆုံးဖြစ်တဲ့ မိခင်ကို Rest in peace ထာဝရမြေချ စွန့်ခွာထားခဲ့ရလို့မူနဲ့ မပြီးရသေးဘူး။ မူခင်းဖြစ်ပွားခဲ့ရတဲ့ Santa Clarita ဆိုင်ကလဲ သည်ကနေ ပိုင်ရှင်မရှိတော့ဘူးတဲ့။ ဘာမှမဆိုတဲ့ Mia က တရားဝင် အမွေခံ ဆိုင်ပိုင်ရှင် ဖြစ်နေပြန်ရောတဲ့။ ကြံကြံဖန်ဖန်။

ဒါကြောင့် ဆိုင်ခွန်၊ မြေခွန်၊ ရေခွန် စသည်ကို စည်းကြပ်

မယ့် စည်ပင်တို့ ကြေးတိုင်တို့ စတဲ့ အခွန်ဌာနတွေကလဲ ပိုင်ရှင်နာမည်ပြောင်းထားဖို့ကို စုံစမ်းမေးမြန်းလာကြပြီတဲ့။

ဆိုင်ကို လက်ရှိအတိုင်း ဆက်ပိတ်ထားမှာလားတဲ့။ ၃လ×၂ကြိမ် ဖဲလဒါ ပိတ်ထားခွင့် ရှိနိုင်မယ့်သည်နေရာမျိုးမှာ ဘယ်လောက်ကြာကြာ ပိတ်ထားအုံးမှာလဲတဲ့။ သို့တည်းမဟုတ် သွားလေသူ Sandoval ရဲ့ Will ဆန္ဒအတိုင်း တိုးချဲ့ပြုပြင်ဆောက်လုပ်မလားတဲ့။ သို့တည်းမဟုတ် အပြီးအပြတ် ရောင်းချပစ်လိုက်မှာလားတဲ့။ Los Angeles မြို့မှာ ရုံးဖွင့်ထိုင်တဲ့ Sandoval ရဲ့ဝတ်လုံ Attorney at Law က လှမ်းမေးခွန်းထုတ်နေပြီ။ ဟုတ်တယ်လေ။ သူ့ကိုလဲ သည်လိုမျိုး တာဝန်ထမ်းဆောင်ခတွေကို နောင်နှစ်မှာ ဘယ်သူကပေးမှာလဲ။ ဆိုလိုတာက အလုပ်ရှင်ကို သိထားရမယ်လေ။ မေးတော့တာပေါ့။

ပြဿနာက တခု မပြေလည်သေးဘူး။ တခုက ထပ်တိုးလာနေပြီ။ Mia ဘာလုပ်ရပါ့မလဲ။ ဘာမှလဲ မလုပ်တတ်ဘူး။ ဘယ်လို လုပ်ရမယ်မှန်းလဲ မသိဘူး။ ဘယ်သူတွေနဲ့ တွေ့ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်ရမလဲ။ Mia မသိဘူး။ နောက်ဆုံးတော့ လာတွေ့တဲ့ Melissa Mendes ကို သည်တညတော့ သည်အဆောင်မှာပဲ တည်းခိုခွင့်ပြုဖို့ အဆောင်ပိုင်ရှင်ကို တောင်းပန်လိုက်ရတယ်။

သည်လိုနဲ့ Melissa Mendes ရယ်၊ အခန်းဖော် Elisha Emilia ရယ်၊ Mia ရယ် ၃ယောက်သား ငုတ်တုတ်ဆိုင် တိုင်ပင်အဖြေရှာခဲ့ကြရတယ်။ သိတယ်နော်။ လက်တွေ့က ဘယ်ကမှ ဝင်ငွေမရှိဘူး။ D.S.ရဲ့ ထောက်ခံကူညီမှုနဲ့ Sandoval ရဲ့

Bank Account တခုထဲက ထုတ်ထားတဲ့ သင်္ဂြိုဟ်စရိတ်က ပိုတာကလေးနဲ့ လွှပ်ရားနေရတာရယ်။ Sandoval က သူ့ငွေတွေကို ဘယ်ဘဏ်တွေမှာ Account ဖွင့် ထည့်ထားတယ်ဆိုတာလဲ မသိ။ ဘယ်လောက်တွေ ရှိမှန်းလဲ မသိ။ ဘဏ်တွေက ပို့ကြရလေ့ရှိတဲ့ Monthly Statement

တွေကလဲ Sandoval နာမည်နဲ့ Pasadena က ဆိုင်ကိုတော့ လာပါရဲ့။ ပိုင်ရှင်သေဆုံး သွားပြီဖြစ်တဲ့အတွက် Ending Balance တွေ စာရင်းပြုစုဆဲ ဖြစ်ပါတယ်တဲ့။ တရားရုံးရဲ့ အဆုံးအဖြတ်အရ တရားဝင် အမွေဆက်ခံပိုင်ခွင့် ရှိသူကိုသာ ထုတ်ယူခွင့်ပြုနိုင်ရန် စီစဉ် ပြင်ဆင်ဆဲ ရှိပါတယ်တဲ့။ Account ရှိရာ ဘဏ်ငှာဘဏ်က အကြောင်းကြားစာတွေတော့ အမေဆိုင်တာဝန်ခံ Melissa Mendes နဲ့အတူ ပါလာလို့ သိရပြီ။ အမေရိက Wellsfargo Bank ကလဲ အလားတူပါပဲ။ တရားဝင် အမွေဆက်ခံပိုင်ခွင့် ရှိတာကတော့ ဘာခက်တာမှတ်လို့။ မှတ်ပုံတင်ရုံး Social Security ကို တင်ပြလိုက်ရုံကလေး

ဒါပေမယ့် Pasadena ဆိုင်က အမေ့လက်ထဲရောက်တာ ဘာလောက်ကြာသေးလို့ ငွေက ဘယ်လောက်ရှိမှာလဲ။

စဉ်းစားကြတဲ့အထဲမှာ သည်ငွေကိစ္စက အဓိက မဟုတ်ပါဘူး။ Mia အဓိက ဆုံးဖြတ်ရမှာက ဆုံးခန်းတိုင် ပညာဆက်သင်နေမလား။ အချိန်ကာလပိုင်းတစ်ခုအထိ ကျောင်းထွက်နေလိုက်မလား။ နောက်မှ အခြေအနေအရ ဆက်တက်ချင်တက်မယ်ပေါ့။

ပြီး Pasadena က အမေ့ဆိုင်ကို ဆက်ဖွင့်ထားမလား။ တခါတည်း ပိတ်ပစ် ရောင်းပစ်လိုက်မလား။ သည်ဆိုင်ကတော့ Melissa ရဲ့ ပြောပြချက်အရဆိုရင် အလုပ်သမားတွေကလဲ သံယောဇဉ်ဖြစ်စရာ ကောင်းတယ်။ စားသောက်ဆိုင်တွေရဲ့ ထုံးစံအတိုင်း Net Income ရဲ့ 30%ကသာ ကုန်ဘိုးရင်းနှီးငွေ ဖြစ်တယ်။ 40%ကဝန်ထမ်းစရိတ် ဖြစ်ပြီး ကျန် 30%က အမြတ်ဖြစ်တယ်။ ဆိုတော့ကော ငွေသဝဝရင်းရင် အမြတ်သဝဝရနေတာပဲ။ အလုပ်သမားတွေကလဲ သစ္စာရှိကြပြီး စောင့်နေကြတယ်ဆိုတော့၊ သူတို့မိသားစုတွေရဲ့ သစ္စာကို ပြန်ထောက်ထားရမယ်။ ပြီး ရလာမယ့် ကိုယ့်ထွက်အမြတ်ကလဲ မက်မောလောက်တယ်ဆိုတဲ့အခါ...သည် Pasadena ဆိုင်အတွက်က ဆက်ဖွင့်မယ်။ ဥပမာကသား တည်တညွတ်တည်း ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြမယ်။

ဒါပေမယ့် ဆိုင်ကို ဘယ်သူ ကိုင်မလဲ။ ဘယ်သူ ထိုင်မလဲ။ အခုအတိုင်း Melissa က Management တော့ လွှဲထားလို့ ရမှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဆိုင်အတွက် အသုံးပြုမယ့် ဦးနှောက်က လိုမယ်လေ။ နေ့စဉ် သို့မဟုတ် ရာသီအလိုက် ပြောင်းလဲနေတဲ့ အခြေအနေတွေပေါ်မှာ ကိုယ့်ဘက်ကလဲ ပညာပါပါပြောင်းလဲ လှုပ်ရှားနေရမယ်လေ။ Business Administration ဆိုတာ Tactical ဖြစ်ဖို့ လိုတယ်လေ။ Mia ကိုယ်တိုင် လိုပြီပေါ့။ ပြီး Accountancy ကလဲ မလွဲမသွေ လိုတာပဲ။ ပိုက်ပြကြီးနဲ့ ငါးဖမ်းသလို ဖြစ်နေမှာလဲ စိုးရသေးတယ်။ ဆိုတော့ Mia သေချာပေါက် ကျောင်းနားရတော့မယ်။ ဒါမှမဟုတ် ကျောင်းပြောင်း။ U.C.L.A က ထွက်။ သူတက္ကသိုလ်သင်တန်းတွေ တက်ပြီးလို့ ဘွဲ့ရရင် ၆ ပတ်အတွင်း အလုပ်ရရစေ့မယ်လို့ ကြော်ငြာနေတဲ့ Kaplan မှာဖြစ်စေ၊ အလားတူ နာမည်ရနေတဲ့ Devry University မှာဖြစ်စေ... တနေရာရာမှာ Register လုပ်၊ Fees တွေသွင်း၊ On-line ကနေ ဘွဲ့ယူရုံပဲ။ M.B.A တွင် မကဘူး။ Ph.D ပါ ယူလို့ ရတယ်။ ဘာပဲပြောပြော အကူးအသန်းတွေ အလွှဲအပြောင်းတွေ လုပ်နေအုံးမှာနဲ့ တ Semester ကတော့ ကုန်ပြီပေါ့။

အင်း... နောက် တပြဿနာ၊ Santa Clarita ကဆိုင်နဲ့ ပတ်သက်လို့ကော။ ဘယ်လို လုပ်ရမလဲ။ Mia ရဲ့သဘောကတော့ ကိုယ်လဲ လုံးဝလှည့်ကြည့်နိုင်မှာမဟုတ်ပဲနဲ့တော့ ပြင်လဲ မနေချင်ဘူး။ အပြတ်သာ ဖြတ်ပစ်လိုက်ချင်တယ်။ Sandoval ရဲ့စိတ်ကူးကတော့ တမျိုးလေ။ ပြီးသည် Santa Clarita က

သူရဲ့ဇာတိမြို့။ သူရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်။ သူကိုယ်တိုင်လဲ ပြန်ထိုင်အုံးမှာဆိုတော့ မူလဆိုင်ဟောင်းကို ပိုကြီးကျယ်ခမ်းနားလှပအောင် Renovate လုပ်ချင်မှာပေါ့။ Mia နဲ့ကော ဘာပတ်သက်တာ မှတ်လို့ပဲ။ ပြီး အမှန်ပြောရရင် သည် Santa Clarita ကို Mia မုန်းတယ်။ စိတ်နာတယ်။ ဘာမဆိုင်ညာမဆိုင် Mia ရဲ့ အမေကို သတ်လိုက်တဲ့မြို့။ အမေ သေခဲ့ရတဲ့မြို့။ သည်မြို့နဲ့ နောက်ထပ်လဲ မပတ်သက်ချင်ဘူး။ လာဖို့လဲ စိတ်မကူးဘူး။ ဆိုတော့ လုံးဝလဲ ပြင်မနေနဲ့။ လက်ရှိ ရဲက Do not Cross: Yellow Tape ပိတ်ထားတဲ့အတိုင်းသာ အပြီးအပြတ် ရောင်းပစ်လိုက်။ ကျက်သရေ မရှိဘူး။

ဒါပေမယ့် ရောင်းမယ်ဆိုလဲ အခုချက်ချင်းလက်ငင်းကြီးတော့ ရောင်းလို့မရသေးပါဘူး။ လူသတ်မှု ဓါးပြမှုအဓိက တရားခံအဖြစ် ရုံးတင် တရားစွဲဆိုဖို့ ဖမ်းဆီးစစ်ဆေးနေရာမှာ Sandoval ရဲ့အမေအိုက 'သည်ဆိုင်က သူ့ဆိုင်၊ Sandoval မသေခင်က သူ့ကို လက်လွှဲပေးခဲ့တာ ဖြစ်တယ်' လို့ ထွက်ဆိုထားတယ် ဆိုပါလား။ သို့မို့ကြောင့် သည်ဆိုင်ကို ကာလရှည်ကြာ သူကိုယ်တိုင်ပဲ စီမံအုပ်ချုပ်လုပ်ကိုင်လာတာတဲ့။ ဘဏ်မှာ သူလက်မှတ် ငွေသွင်းငွေထုတ်စာရင်းတွေ သက်သေရှိတယ်တဲ့။ ဆိုင်ကို သူသာလျှင် ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း သက်သေအထောက်အထားတော့ မတင်ပြနိုင်ပါဘူး။ စာချုပ်စာတမ်း မူရင်းတွေ သူလက်ထဲမှာ အကုန်ရှိပါတယ်လို့ Sandoval ရဲ့ ဝတ်လုံကြီး Attorney. At. Law က ပြောပြတယ်။ မကြာခင် တရားရုံးရောက်ရင် ရှင်းသွားမှာပါတဲ့။

ပြီးတော့ ဝတ်လုံကြီးက Mia ကို ရေလည်အောင် ရှင်းပြတယ်။ အဲသည် တရားခံမိန်းမကြီးက Sandoval ရဲ့ အမေရင်းလဲ မဟုတ်ပါဘူးတဲ့။ Sandoval ရဲ့ အမေရင်း ဆုံးပါးသွားတော့မှ နောက်ထပ်ပြုတဲ့ အိမ်ထောင်ပါတဲ့။ အသက်ချင်း ယှဉ်ကြည့်ပါလား။ Sandoval ကိုယ်တိုင်က အခုသေရချိန်မှာ ၅၆ နှစ်။ အဲသည် အမေဆိုတဲ့ မိန်းမက ၇၀ မပြည့်တတ်သေးဘူး။ အမေနဲ့သား အသက်ချင်းက ၁၄ နှစ်ပဲ ကွာတယ်။ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား တဲ့။ အမှန်တော့ မိထွေးပေါ့။ ဒါပေမယ့် Sandoval အပေါ်မှာ ကလေးထိန်းလိုရာ မောင်ငယ်လိုပါ တသက်လုံး စောင့်ရှောက်လာခဲ့တော့ Sandoval ကလဲ သံယောဇဉ်ရှိတာပေါ့။ ဒါကြောင့်လဲ သည် Santa Clarita ဆိုင်ကို ယုံကြည်စိတ်ချစွာ လွှဲအပ်ထားတာနေမှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် Sandoval ကလဲ Divide and Rule ပါ။ ဆိုင်မှာ တွဲဖက်အုပ်ချုပ်လုပ်ကိုင်ဖို့ ကွဲသွားတဲ့ပထမအိမ်ထောင်ရဲ့မောင် ယောက်ဖကိုလဲ တာဝန်ပေးထားတာလေ။

မူလကတော့ သည် Santa Clarita ကဆိုင်ကို Sandoval ရဲ့ ပထမအိမ်ထောင်ကသာ ကိုင်တွယ်အုပ်ချုပ်ခဲ့တာပါ။ ဒါပေမယ့် Sandoval က Pasadena မှာ ဆိုင်တဆိုင်ထပ်ဖွင့်ပြီး နောက်ကြောင်းကို ပြန်လှည့်အကြည့် နည်းလာတော့ သည်မှာကလဲ သူတို့ငယ်ချစ် Boy friend ဟောင်းနဲ့ ပြန်တွေ့ကြုံပြီး

ဖောက်ပြန် ကုန်ကြတာပေါ့။ ပြောရရင် လူသိရှင်ကြားကို ညားနေကြတော့တာတဲ့။ ဆိုင်ဝန်ထမ်းတွေအားလုံးလဲ မသိချင် မမြင်ချင်မှ အဆုံးဆိုတော့ နှုတ်ပိတ်ခံတွေလဲ သုံးရတော့တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် မောင်အရင်းကတော့ Sandoval ရဲ့ ဘက်က။ Adutlery ကို ဆန့်ကျင်ကန့်ကွက်ခဲ့သတဲ့။ သည်ယောက်ဖက စိတ်ဓာတ်ဖြောင့်မတ်တယ်။ မဟုတ်တာမလုပ်ဘူး။ ဒါကြောင့်လဲ Sandoval ရဲ့အမေ (မိထွေး)နဲ့လဲ မတည့်ဘူး။ မတည့်ပေမယ့် သူ့လက် သူ့ခြေ management လုပ်ခိုင်းထားတယ်။ ငွေစာရင်းတို့ ငွေတို့သာ Sandoval ရဲ့ အမေက ကိုင်ပေါ့။ အခု Santa Clarita က ဆိုင်ကို အသစ်တိုးချဲ့ပြုပြင်ပြီးရင် Sandoval ကိုယ်တိုင် ပြန်ကိုင်မယ် ပြန်ထိုင်မယ်ဆိုတော့ သည်သစ္စာရှိတဲ့ လူတော်လူကောင်း ယောက်ဖအတွက် Sandoval က ချီးမြှောက်ဖို့ စဉ်းစားစိစဉ်ထားပြီးသားပါ။ Santa Barbara ဆိုတဲ့ နောက်တမျိုးမှာ ဆိုင်ခွဲတဆိုင် ထပ်ဖွင့်ခိုင်းမယ်ပေါ့။ ပြီး Mia ရဲ့အမေကို Pasadena ကဆိုင် ပေးလိုက်သလို ပေးလိုက်မယ်ပေါ့။ Sandoval ခုတ်နာမည် တခုတည်းရဲ့ အောက်မှာ Franchise တွေပေါ့။ ဒါပေမယ့် သည်အချိန်မှာ ရန်သူက လက်ဦးသွားတာပဲ။ ဥယျာဉ်လုံး ပြိုင်သူ အသတ်ခံလိုက်ကြရတာပဲ။

ကိစ္စပြတ်ပြီလေ။ သူ့ Santa Barbara မှာလဲ ဆိုင်တဆိုင် ထပ်မဖွင့်နိုင်တော့ဘူး။ သည် Santa Clarita ကဆိုင်ကိုလဲ အမှုကိစ္စပြီးရင် အပြတ်ရောင်းပစ်မယ်။

Mia က Pasadena မှာ ပြန်နေမယ်။ စာကိုတော့ On-line ကနေ ဆက်ဖြေမယ်။ Pasadena ကဆိုင်ကို လက်ရှိအမေ

စဉ်းစားကြတဲ့အထဲမှာ သည်ငွေကိစ္စက အဓိက မဟုတ်ပါဘူး။ Mia အဓိက ဆုံးဖြတ်ရမှာက ဆုံးခန်းတိုင် ပညာ ဆက်သင်နေမလား အချိန်ကာလပိုင်းတစ်ခုအထိ ကျောင်းထွက် နေလိုက်မလား

ရဲ့ အပေါင်းအသင်းဟောင်းဖြစ်တဲ့ သစ္စာရှိ Melissa နဲ့ တွဲလုပ်မယ်။ Melissa က အခုအတိုင်းသာ ပုံမှန်သွားနေရင်တော့ မဆိုးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် Chef အသစ်တွေ၊ Menu အသစ်တွေ၊ Service Style အသစ်တွေ၊ System အသစ်တွေကို သူလိုက်မမီ နိုင်အောင် ရုတ်ခြည်းပြောင်းလဲ Revolutionize လုပ်ပစ်လိုက်မယ်ဆိုရင်တော့ နည်းနည်းတွဲခေါ်ရမှာပေါ့။ ဆိုးတော့ ဆိုးမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ အမေရဲ့ Colleague ဆိုပေမယ့် အမေ့ထက် ငယ်တာပဲ။ ပြီးတော့ Single...။ လွယ်မှာပါ။

Mia အတွက် စိုးရိမ်စရာရှိတာက Mia ကိုယ်တိုင်က ဆိုင်မှာ ထိုင်အုပ်ချုပ်မနေချင်ဘူး။ ကျောင်းစာဘက်မှာ အချိန်

ယူရမယ်။ ကျောင်းစာက အရေးလဲကြီးတယ်။ ပိုလဲ ခက်တယ်။ ဆိုင်က မျက်နှာလွှဲလို့ ရတယ်။ စာက မျက်နှာလွှဲလို့ မရဘူး။ ဒါပေမယ့် ဆိုင်ကလဲ ကျောထောက်နောက်ခံ ဝင်ငွေလေ။ တိုးတက်မလာတဲ့တိုင်အောင် အရောင်းကျလာမှာကိုတော့ သတိထားရမယ်။ အရောင်းလုပ်ငန်း Commercial မှာ ကျတယ်ဆိုတာ ဆုံးရှုံးတာပဲ။ အကျခံလို့ မဖြစ်ဘူး။ ရေနက်ထဲကို ခဲကျသလို ဖြစ်မယ်။ အချိန်နဲ့အမျှ ကျနေမှာ။ ကြာလေ ပြန်အဆယ်ရခက်လေပဲ။ ဒါကြောင့်လဲ အရောင်းကျရိပ် ရှိလာရင် မကျခင်မှာ မကျအောင် ကြိုတင်ကြံဆောင်လုပ်ကြရတယ်။ တချို့ဒေသ ရာသီဥတု အေးလွန်းရင် သို့မဟုတ် ပူလွန်းရင် စားသုံးသူတွေက အပြင်မထွက်ကြဘူး။ အဲသည်အခါမျိုးမှာ များသောအားဖြင့် စားသောက်ဆိုင်တွေ အရောင်းကျတတ်တယ်။ ဒါကြောင့် စားသောက်ဖွယ်ရာ Menu သစ်တွေ လုပ်ပြ၊ တန်ဖိုးတွေ ချပြနဲ့ TV တွေ Radio တွေမှာ နားညည်းအောင် မျက်စိနောက်အောင် ကြော်ငြာနေကြတာပေါ့။

ပြီး လူတွေရဲ့ လျှာသဘာဝက အရသာတမျိုးကို စွဲနေတတ်သလို၊ အရသာအမျိုးမျိုး ဖွယ်ဖွယ်ရာရာကိုလဲ တမ်းတတတ်တယ်။ အပြောင်းအလဲကလေးတွေကိုလဲ စမ်းသပ်အရသာ ခံကြည့်ချင်တတ်ကြတယ်။ အမေတို့ တီထွင်စီစဉ်ထားခဲ့ကြတဲ့ Sandwich အရသာမျိုးက Pasadena ဆိုင်ရဲ့ပရိသတ်ကို ဆွဲဆောင်ထားတာဆိုတော့ Mia မပြင်ပါဘူး။ ပြင်ဖို့လဲ စိတ်မကူးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရောင်းအားတက်လာအောင်နဲ့ ရောင်းရငွေ တိုးလာအောင်တော့ Menu မှာ Protein Supplement ဆို

ပြီး Special Order ခုမျိုး တိုးလိုက်တယ်။ ဒါတွေကို မနက်စောစော Breakfast အဖြစ် စားလေ့ရှိကြတဲ့ Sandwich ဆိုင်တို့ Hamburger ဆိုင်တို့မှာ ရောင်းလေ့မရှိပါဘူး။ ဘာမှကြီးကြီး ကျယ်ကျယ် မဟုတ်ဘူး။ ဒယ်အိုးထဲကို ထောပတ်ခဲကလေး တခဲ ပစ်ထည့်၊

အရည်ပျော်တော့ ကြက်ဥတလုံး ဖောက်ထည့်ပြီး ပုံမပျက်အောင် လေးထောင့်ပန်းကန်ပြားထဲ လှလှကလေးထည့်ပေးလိုက်တာပဲ။ ဆားပုလင်း ငြုတ်ကောင်းပုလင်းနဲ့အတူ ကြက်ဥကြော်၂လုံးနဲ့ ငှထောင့်ပန်းကန်ပြား ၂ချပ်ပေါ့။ အပိုင်းနဲ့လေးထောင့် A couple of square and circle လို့ နာမည်ပေးထားတယ်။ ဈေးလဲပေါ့ပါတယ်။ ဥဒေါ်လာသာ ယူတာပဲ။ ဒါပေမယ့် သိတယ်နော်။ Market မှာ ကြက်ဥ ၁၈လုံးပါတစ်ဖူးမှ ဥဒေါ်လာပေးရတာပဲ။ နောက်တItem က Chicken Finger လို့ နာမည်ပေးထားတယ်။ ကြက်ရင်ပုံသား တတုံးကို လက်ညှိုးလုံးလောက်နဲ့ ဥလကွအရှည် အချောင်းကလေးတွေ စိပ်သားပြီး

ရှုလကာရည်နဲ့ ဆားနဲ့ မဆလားနဲ့နယ် ရွှေကလေး ကြော်ထားတာရယ်။ တပွဲမှာ ဂယောက်စေးလို့ မရအောင် ဂျချောင်းသာ ထည့်ပေးတယ်။ အဲ... သူလဲ ငွေဒေါ်လာ ယူတာပဲ။ အရင်းကတော့ အချောင်း၂၀လောက်ထွက်တဲ့ ရင်ပုံတပေါင်တုံးကို အလွန်ဆုံးပေးရမှ ဂွေဒေါ်လာခွဲပေါ့။ နောက်တတိယ Item ကတော့ ပိုလဲ ရှားတယ်။ ပိုလဲ ဈေးကြီးတယ်။ Mutton မဟုတ်ဘူး။ Lamb သား။ တခါတခါမှ Vons Market မှာ ရတတ်တယ်။ ရတုန်းရခိုက် ဝယ်ထား၊ Freezerထဲ ထည့်သိမ်းထားရတယ်။ လူတွေကလဲ ဘာကြောင့် သည်းသိုးသားမှ ကြိုက်ကြတယ် မပြောတတ်ဘူး။ ညီက ညီသနဲ့ စကားပုံတော့ ရှိတာပေါ့လေ။ အဖွားကြီးတွေ အလှပြင် ငယ်ရုပ်ဆင်လာရင် Sheep Dressed like a Lamb တဲ့။ သရော်တာပေါ့။ အေး... အဲသည် သိုးသားကို Bite Size တက်ကိစာ အပြားကလေးတွေ လှီး၊ စောစောက ကြက်သားလှိပ် Seasoning အနံ့အရသာတွေရယ် Wine ရယ် ဆီရယ်ကိုရော Marinate လုပ်၊ အသားထဲစိမ့်ဝင်သွားအောင် ခဏနှပ်ထား၊ အတန်ကြာမှ အဆင်သင့် လုပ်ရောင်းတဲ့ ပိုးသတ်ပြီး ဝါးသီတိမှာ အသားတထပ်၊ Carrot ပြားတထပ်၊ အသားတထပ်၊ ကြက်သွန်နီလွှာတထပ် တလှည့်စီထိုးပြီး ကျောက်မီးသွေးမီးဖိုနဲ့ Barbeque ကင်ထားတာပဲ။ အကင်တကင်မှာ အသားက ၂ဖက်ထိပ်ထိတ် ငှက်ပဲ ပါပါတယ်။ သည်အကင်မှာ တခု ထူးခြားတာက အစပ်နည်းနည်းထည့်ထားတယ်။ Mild Medium Not ခုဆင့် ခုမျိုး စားသုံးသူအကြိုက် Chilli-powder ထည့်ပေးတာပေါ့။ သိတယ်နော်။ တချို့က Spice စပ်မှ ကြိုက်တယ်။ မှာကတည်းက မေးရမှာပေါ့။ သည်အကင်က Special ပဲ။ လာ စားပွဲထိုးတော့လဲ Oval Shape ပန်းတွန့်နှုတ်ခမ်း ပန်းကန်ပြားထဲမှာ သီတငှက်သာ အလျားလိုက် တင်မယ်။ အစေ့မပါ သံပရာခြမ်းငြမ်းနဲ့ ပူစီနာ Mint အရွက်ပိုင်းကလေးတွေလဲ ခြံရံလို့ပေါ့။ အဲသည်တပွဲကိုတော့ ၉ ဒေါ်လာနဲ့ ဆင့်၉၀ ယူတယ်။ အစပိုင်းကတော့ Break-fast အနေနဲ့ ဈေးကများနေလို့ အရောင်းရနည်းမယ်မှတ်တယ်။ လက်တွေ့ကျတော့သည် သိုးသား bhq က Chicken-Fingers ထက်တောင် ပိုရောင်းနေရတယ်။ ဟုတ်တာပေါ့။ နောက်မှ အမြင်မှန်ရတယ်။ ကြက်သားတွေက ကြော်နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ နေရာတကာမှာ ရတာကို။

အမှန်တော့ မနက်စောပိုင်း Fast Food ဆိုင်ဆိုတာက Break-fast သက်သက်ရယ်။ အတန်အသင့်ပေါ့။ ဒါပေမယ့် နေ့လယ် ၁၂ နာရီ ၁ ချက် Lunch ချိန်အထိနေရာမှာ တချို့အလုပ်သမားကျောင်းသားတွေအနေနဲ့ ဗိုက်မပြည့်တော့ ဆာကြတာပေါ့။ အဲဒါကြောင့်လဲ ဆိုင်တွေက ဗိုက်ပြည့်အောင် အာလူးကြော်တွေ အဆစ်ထည့်ပေးတာပေါ့။ အခမဲ့ အဖြည့်ခံတဲ့ ဆိုဒါတွေနဲ့ ဗိုက်ပွအောင် မျှောပါလေ။

အခု Mia တီထွင်တဲ့ နောက်တိုး Menu ခုမျိုးကတော့

ရှင်းတယ်။ Break-fast နဲ့ Lunch ကို ပေါင်းလိုက်တဲ့စနစ်။ Brunch ဖြစ်သွားတာပေါ့။ High Protein လဲ ဖြစ်တယ်။ မူလ Break-fast မှာ ပါနေကျ Curly Fries တွေလဲ ပါတယ်ဆိုတော့ Starch ကလဲ အပြည့်။ Complete Nutrition ဖြစ်သွားတာပေါ့။

သေချာတာကတော့ Counter မှာ ထိုင်တဲ့ Manager Melissa Mendes က ပြောတယ်။ နေ့စဉ် ရောင်းကြေးဝင်ငွေက ၂ဆထက် ကျော်လာသတဲ့။ တခုတော့ ရှိပါတယ်။ ဆိုင်မှာ ဖောက်သည်တွေ ပိုများလာတာ အစားအသောက် Menu ကြောင့်ချည့်တော့ မဟုတ်တန်ရာပါဘူး။ Service System စားပွဲထိုးစနစ် ပြောင်းပစ်လိုက်တာလဲ ပါပါလိမ့်မယ်။ Kitchen မှာက အကြော်အကင်သမား Chef က တယောက်တည်းပဲ တိုးခန့်တာလေ။ အရင်မူလက တယောက်မှ မရှိတဲ့ စားပွဲထိုးနေရာမှာ အခု ရုပ်ချောချော ရင်ဘတ်ထွားထွားနဲ့ ငယ်ငယ်ကလေးတွေချည်း ရွေးခေါ်ခန့်ထားတာ ဂွေယောက်ရှိတယ်။ လည်ထောင် ရင်စေ့လက်စည်း ဖဲပိုးအင်္ကျီ အဖြူ ဆွတ်ဆွတ်တွေကို ကိုယ်နဲ့တိုင်း ခပ်ပွပွချုပ်ပေးထားတယ်။ အောက်ပိုင်းလဲ Jean Short တွေ အသားကပ်ပေါ့။ အရောင်ကတော့ မနက် Shift က White နဲ့ ညနေ Shift က Sky Blue ဆိုပြီး ၁၂ ယောက်စီ ခွဲထားတယ်။ သည် Uniform ကတော့ တယောက် ၂စုံစီ ချုပ်ပေးထားတယ်။ အလုပ်လာရင် သန့်နေရမယ်ပေါ့။ ဒါပေမယ့် ရွေးခန့်ကတည်းက ပြောထားတယ်။ မလုံမခြုံ မဝတ်ရ။ မဖော်ချင်ရ။ လုပ်ခ Wages လဲ တနာရီကို ဂွေဒေါ်လာပဲ ပေးမယ်။ ကြိုက်မှလုပ်ပဲ။ ဒါပေမယ့် Mia တို့ ဘက်က လျှော့ထားတာတွေ အများကြီးရှိပါတယ်။ ဆေးလိပ် မသောက်ရ၊ မူးယစ်ဆေးဝါး မသုံးစွဲရ၊ Slur မဖြစ်ရဆိုတာ လောက်ကလွဲပြီး ဘာမှ တင်းကြပ်ချုပ်ချယ်မထားပါဘူး။ ယောက်ျားလဲ ယူနိုင်တယ်။ ကလေးလဲ မွေးနိုင်တယ်။ အဲ ကိုယ်ဝန်ရှိလာရင်သာ ဥပဒေအတိုင်း အလုပ်က နားရမယ်။ ဒါပဲ။ ဆိုင်အလုပ်နဲ့ ပတ်သက်လို့က ခွင့်မဲ့ပျက်ကွက်မှုလုံးဝ မရှိရ။ ရသမျှ Tips Money နဲ့ပတ်သက်လို့လဲ ဆိုင်ကလုံးဝ အဖြတ်အတောက် မရှိစေရ။ ဝေလဲ မဝေမျှရ။ ကိုယ်ရသမျှ ကိုယ်ယူစနစ်ပဲ။ ဒါကြောင့်လဲ ဆိုင်က လုပ်ခ တနာရီ ဂွေဒေါ်လာ နှုန်းသာပေးတာကို ကြည်ကြည်ဖြူဖြူလက်ခံကြတယ်။ တယောက်မှ မကျေမနပ် မပြောကြဘူး။ ပျော်တောင်မှ ပျော်နေကြတယ်။ Tips က တအားရကြတာကို။ ဆိုင်က တနာရီရ ဒေါ်လာမပေးလဲ လုပ်မှာပဲတဲ့။ နှော့ တချို့က တနေ့ကို ၅၀/ ၆၀ဆိုတာ ပြေးမလွတ်ဘူးတဲ့။ ကောင်မလေးတွေကလဲ တတ်တယ်။ ဆရာ မလိုဘူး။ ဆင်ထားတဲ့ Uniform ဖဲပိုးပျော့ အင်္ကျီအဖြူ ဆွတ်ဆွတ်ကို ဝတ်ထားတဲ့ Jean ဖြူဘောင်းဘီခါးထဲ တအား ဆွဲညှပ်ထည့်လိုက်တော့ နဂိုရွေးထားတဲ့ ရွှေရင်မောက်တွေက တင်းကြပ်ကြွတက်လာကြတော့တာပေါ့။ ဒင်းတို့ကလေးတွေက ရေမွှေးကလဲ

ဆွတ်ကြဖုန်းကြသေးဆိုတော့ Customer လဲ အာခေါင်ကို သိတ်နဲ့ ထိုးမိကုန်ရော။ Tips တွေကလဲ ဝေါကနဲ့ ဝေါကနဲ့ ပေါ့။ ဟို... ၁၅နှစ်နဲ့ လင်ရထားလို့ ၁၆နှစ် ၁၇နှစ် ကလေး အမေဖြစ်နေတဲ့ Heather ကတော့ လွန်တယ်။ ကလေးဖြစ်နေ ပြီ။ သူနီက နို့ရည်တင်းပြီး ကိုက်လာလို့ဆိုပြီး Rest room ထဲသွား ညှစ်ထုတ်ပစ်သလေ။ ပြီး နို့ရည်တွေ စွန်းနေတဲ့ Brassiere ကို ပြန်ဝတ်မလာတော့ဘူး။ အဲသည်ဘဝနဲ့ ဧည့်သည်ရှေ့မှာ ခါးညွတ်ပြီး စားပွဲထိုးတော့ ဧည့်သည်ရဲ့ မျက်လုံးတွေ ဘယ်ရောက်သွားမလဲ။ ဖဲပိုးဖြူအင်္ကျီထဲမှာ အတိုင်းသား အရာထင်တော့တာပေါ့။ အဲသည် Heather ဆိုတဲ့ ကောင်မလေး။ အသက်ကလဲ အငယ်ဆုံးဆိုတော့ နေ့စဉ် အမြဲတမ်း Tips တရားကျော် တရားငါးဆယ်ရသတဲ့။ သူ့အရွယ် နဲ့ သူ့ဘဝနဲ့ဖြစ်နေတာလေ။ လည်ပင်းက Stiff Collar ရင်ဘတ် ကလဲ အစေ့။ ဘာမှ ဖော်ထားတာလဲ မဟုတ်။ ဘာတတ် နိုင်မလဲ။ ရပေစေပေါ့။

ဆိုင်မှာက Mia မကိုင်ခင်မှာ စနစ်က အရင်ထုံးစံ အတိုင်း။ စားမယ့်လူက ထုံးစံအတိုင်း လေးထောင့်လင်ပန်း ကလေးကိုယူ မှာရမယ့် Register ရှေ့မှာ တန်းစီ။ စားချင်တာ မှာ... ကျသင့်ငွေ ရှင်း... ဆက်ထွက်... စားစရာယူပြီး ကြိုက် ရာစားပွဲမှာ ထိုင်စားရုံပဲ။ အခု Mia ရဲ့စနစ်က အရင်ကလို Self-service မဟုတ်တော့ဘူး။ Mia ထပ်ဖြည့်ထားတဲ့ Menu ဂုဏ်းက အချိန်နည်းနည်းကြာမယ်လေ။ ဖိုကို စောင့်ရမယ်။ သည်တော့ အလှည့်ကျရာကောင်မလေးက ဧည့်သည်ကို လိုက်နေရာချ။ Drink ဘာသောက်မလဲ မေး။ စားပွဲထိုး။ ဖို

လူတွေရဲ့ လျှာသဘာဝက အရသာတမျိုးကို စွဲနေ တတ်သလို၊ အရသာအမျိုးမျိုး ဖွယ်ဖွယ်ရာရာကိုလဲ တမ်းတ တတ်တယ်။ အပြောင်းအလဲကလေးတွေကိုလဲ စမ်းသပ် အရသာခံကြည့်ချင် တတ်ကြတယ်

ဘက်က Token နံပတ် အော်လာရင်တော့ သူ့လက်ထဲက ပြေစာနံပတ်နဲ့တိုက်ကြည့်ပြီး ဟုတ်ရင် ယူလာချ။ ပြေစာပါ ချထားနဲ့။ ဒါမှမဟုတ် ထိုင်ဧည့်ခံ။ Customer တွေကလဲ များသောအားဖြင့် ထိုင်အဖော်လုပ်ပေးတာကို ကြိုက်ကြပါ တယ်။ အထူးသဖြင့် Couple လိုက်လာတယ်ဆိုရင်သာ အနောက်အရှက် ဖြစ်မှာစိုးလို့ ဝင်မထိုင်ကြတာပါ။ တယောက် တည်းသမား ယောက်ျားတွေကျတော့ သိတ်ကလေးကို ကိုင်၊ သံပုရာခြမ်းကလေးနဲ့ ပွတ်သပ်ပေး၊ ကော်ဖီကလေး ဖျော်ပေး သိပ်ကြိုက် သိပ်ကျေနပ်ကြတာပေါ့။ ဆိုင်ကကောင်မလေးတွေ ကလဲ ငယ်သာငယ်တယ် ချွဲတတ်တာတတ်တယ်။ သူတို့

အဖေလား ကျနေတာပဲ။ သည်တော့ ဧည့်သည်ကလဲ ကြက်ဥ ကြော်ဆိုရင် တပန်းကန် ထိုးကျွေး၊ အကင်ဆိုရင်လဲ တကင်ကို အတင်းထိုးပေး။ သဒ္ဓါတရားတွေ ရေစီးကမ်းပြိုပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဧည့်သည်နဲ့အတူ တစားပွဲတည်း ထိုင်မစားရဘူး ပညတ်ထားတော့၊ ပြောရှောင်ကြပါတယ်။ Mia ထုတ်ထားတဲ့ နောက် စည်းကမ်း တခုက ဒါ Dinner Restaurant ကြီးမဟုတ် ဘူး။ Hotel မဟုတ်ဘူး။ Left-Over တွေကို To go အိမ်ပြန် ယူသွားခွင့် မပြုဘူးဆိုတဲ့ စည်းကမ်းပဲ။ သည်ဆိုင်ထဲမှာပဲ စား။ မစားနိုင်ရင် ထားပစ်နဲ့။ တခြားကြောင့် မဟုတ်ဘူး။ တခြားဆိုင်တွေက အတုခိုးကုန်မှာ စိုးလို့။ ဆိုပါတော့။ Break-fast ဆိုင်မှာ စားပွဲထိုးစနစ်ကို Mia ရဲ့ Pasadena ဆိုင်က စ,လိုက်တယ်။

Mia က အမေမွေးတဲ့သမီး၊ အမေလက်ထဲမှာသာ ကြီး ပြင်းတဲ့သမီး၊ အမေကိုသာ Ideal Model အဖြစ် အတုယူတဲ့ သမီးပါ။ အမေမြေရာကို နင်းနိုင်ပါတယ်။ ဆိုင်မှာ အမေက Melissa Mendes ကို ရွေးခေါ်ထုတ်ပြီး Manager ခန့်ခဲ့တယ် နော်။ Mia လဲ အမေ့နည်းတူ အချောအလှကို ရွေးတတ်ပါ တယ်။ ဟော သမီးရွေးခန့်ထားတဲ့ကောင်မလေး ၂၄ယောက် ကို ကြည့်လိုက်စမ်း၊ အားလုံး အချောအလှ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် Sexy ကလေးတွေချည့်ပဲ။ သိတာပေါ့အမေရယ်။ အမေလက်ရုံး Melissa တင်ပြလာတဲ့စာရင်း။ အရင်တလကထက် ရောင်း ကြေး ၁၁၂ ရာခိုင်နှုန်း တက်လာတယ်တဲ့။ အဲဒါ သမီး Mia ရွေးပြီးခန့်ထားလိုက်တဲ့ ၂၄ယောက်ကြောင့်ပါ။ Menu တွေ အသစ်တီထွင်ခဲ့တယ်ဆိုတာက စိတ်ကူး Idea နဲ့ ဉာဏ်အမြော်

အမြင် Intelligence သာပါ။ လက်တွေ့ အကောင်အထည် ဖော် အောင်မြင်မှုရအောင် စွမ်း ဆောင်လာကြတဲ့ Tools တွေနဲ့ Instruments တွေက Mia ရဲ့ ကောင်မလေး ၂၄ယောက်ပါ။ ဆိုင်က တအားစည်ကား အောင်မြင်လာတယ်။ ကောင် မလေးတွေလဲ အပြီးတွေ ဝေဆာ

လို့ အူဖြူးပျော်ရွှင်နေကြတယ်။ Mia မမေ့တတ်ပါဘူး။ သည်အောင်မြင်မှုကို တည်ဆောက်လာကြတဲ့အထဲမှာ Melissa Menders လဲ Tool တခုပါ ပဲ။ သူ့ကိုလဲ Credit ပေး ရလိန် မယ်။ ခက်နေတာက သာမန်ဆိုင်ကလေးတဆိုင်အနေနဲ့ လက် ရှိပေးထားတဲ့ Manager ရာထူးထက် ကြီးမြင့်တဲ့ရာထူးကလဲ ပေးစရာ မရှိတော့ဘူး။ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။ ငွေကိုသာ ပိုပေးပေတော့။ လခ ဘယ်လောက် ပိုယူမလဲ။ မေးကြည့် တော့ ခေါင်းကိုသာ တွင်တွင်ခါတယ်။ သူလဲ တကိုယ်ရေ တကာယသမား။ ပူစရာ မရှိဘူး။ Saving Account ရှိတယ်တဲ့။ Insurance လဲ ရှိတယ်တဲ့။ Mortgage နဲ့ငယ်တားတဲ့

တိုက်ခန်းကလေးလဲ အပိုင်ရှိနေပြီတဲ့။ ကားလဲ ရှိတယ်တဲ့။
ဖိနပ်လဲ အရံတရာကျော် ရှိတယ်တဲ့။ ဘာမှ မလိုဘူး ပြော
တယ်။ ခေါင်းခါတယ်။ Miaနဲ့သာ သက်ဆုံးတိုင်နေမယ်ဆိုပြီး
Hug လုပ်တယ်။ ခေါင်းမခါရပါဘူး၊ ပေးတာကို လက်ခံရ
မယ်ဆိုပြီး ခိုင်မြဲသထက် ခိုင်မြဲအောင် နောင်ကြိုးတကြိုးနဲ့
ထပ်ချည်ထားလိုက်တယ်။

စာရင်း တွက်တတ်ရင် တွက်၊ မတွက်တတ်ရင်
Certified Public Accountant တယောက်ကို ခေါ်၊ Quarterly
ဥလတွက်တကြိမ် ဆိုင်ရဲ့နေ့စဉ် ငွေဝင်ငွေထွက်စာရင်းတွေ
ကို ပြောစာတွေပေး တွက်ခိုင်း၊ Profit အမြတ်စာရင်း တွက်
လာ လိမ့်မယ်။ အဲသည် Net Profit ရဲ့ (၅%) ၅ရာခိုင်နှုန်း
ကို Melissa ယူရမယ်။ အခု ထုတ်ယူနေကျလစာအတိုင်းလဲ
ဆက်ထုတ်ယူ။ ဟို ၅%က Bonus သပ်သပ်။ ခုနေပုံအတိုင်း
သာ ဆိုရင်တော့ ခန့်မှန်းခြေ ဥထောင်ဝန်းကျင်တော့ ရမှာ
ပေါ့။ C.P.A ကို ပိုက်ဆံအပို အကုန်ခံပြီး မတွက်ခိုင်းချင်လဲ
စနစ်တကျ Mia တွက်ပေးပါမယ်။ Mia တတ်ပါတယ်။

သိပ်ခက်ခဲတဲ့အလုပ် မဟုတ်ပါဘူး။ U.C.L.A မှာ တက်
လက်စ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ Elisha Emilia အားရင်အားသလို Week-
end တွေမှာ Pasadena က သူ့အိမ်သူ ကြီးကြားပြန်လာနေတာ
ပဲ။ ပြန်လာတိုင်းလဲ Mia အိမ် ဝင်လာတွေ့ လေပစ်ကြတာပဲ။
Phone နဲ့ Text နဲ့ အဆက်အသွယ်တွေလဲ မပြတ်ကြပါဘူး။
Elisha က Mia ထက် အသက်လဲ တနှစ်ပိုမြင့်တယ်လေ။
သူလဲ ကူခိုင်းရင် ကူမှာပေါ့။ တချို့ နည်းနည်း မရှင်းတာတွေ
ရှိရင်တောင် သူလာမှ မေးရတာပဲ။

သည်တခေါက်လဲ သူက Info တခု ယူလာတယ်။
ကျောင်းစာနဲ့တော့ ဘာမှ မဆိုင်ပါဘူး။ Mia ရဲ့ Financial
Background က မကောင်းမှန်းသိတော့ ဝမ်းသာအားရ လာ
သတင်းပေးတာပေါ့။ Lum Sum ငွေရမယ့်အခွင့်အရေး။ ပြီး
သူ Offer မှာကိုက hi-edu ပညာသင်စရိတ်အတွက် အခက်အခဲ
ရှိနေတဲ့ကျောင်းသူသာဆိုရင် Prior ထား စဉ်းစားမယ့်အပြင်
အလုပ် Contract နဲ့မဆို ပညာရေးဆုံးခန်းတိုင်တဲ့အထိလဲ
ကူညီအုံးမယ် တဲ့။ ဒါပေမဲ့ အပေးအယူတော့ ရှိရမှာပေါ့။
ကိုယ့်ဘက်က ပေးရမှာကလဲ ဘဝနဲ့ရော အသက်နဲ့ပါ ရင်းပြီး
စွန့်လွှတ်စွန့်စားရမှာ။ ပေးရမှာက မနည်းဘူး။ F တွေ၊ T တွေ
မှာ တွေ့ရတဲ့ကြော်ငြာကိုပဲ ကြည့်။ 'အကြောင်းကြောင်းကြောင့်
သားသမီး မထွန်းကားနိုင်တော့သော စုံတွဲတွေအတွက် အငှား
ကိုယ်ဝန်ဆောင် ကလေးမွေးပေးရမည်' တဲ့။ Surrogate ပေါ့။
'သည်အတွက် တတ်ကျွမ်းသော Board Certified ဆရာဝန်
Ob-gyn အထူးကုဆရာဝန်နှင့်တကွ ဆေးရုံ၊ ဆေးခန်း၊
ဆေးဝါး အစရှိသည်တို့ကို စတင် သန္ဓေတည်ရေး လုပ်ကိုင်
ချိန်မှစ၍ ကလေးမွေးဖွားပြီး တနှစ်ပြည့်မြောက်သည်အထိ
ကိုယ်ဝန်ဆောင်ပေးသူ၏ ကျန်းမာရေး ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်လာရေး
အစခပ်သိမ်းကို တာဝန်ယူမည်' တဲ့။ ကိုယ့်ဘက်က ပေးလိုက်ရ

တာနဲ့အမျှ ကိုယ့်အတွက် ရလာမှာတွေကတော့ ၂၅% အထိ
ကြိုတင် သဘောတူထားတဲ့ Agreement စာချုပ်ပေါ်မှာ
မူတည်တယ်တဲ့။ သူ့အဆိုအရကတော့ ငွေရေးကြေးရေးကလဲ
Agreement ကသာ အဓိကတဲ့။ Unlimited ဆိုတဲ့သဘောပဲ။
ပြီးတော့လဲ ကျောင်းသူသာဖြစ်ခဲ့လို့ ဆက်လက်ပညာသင်မယ်
ဆိုရင် Master, Doctorate ပြီးတဲ့ အထိ ထောက်ပံ့မယ် တဲ့။
ဒါလဲ Unconditional ပဲ။ စကားထည့် ပြောမထားဘူး။

သည် သတင်းကို Elisha က Mia အတွက် အားရဝမ်း
သာ ယူလာတယ်။ နော် Elisha သိထားတဲ့ Mia ရဲ့ အခြေအနေ
ကလဲ တမျိုးကို။ အခု လောလောဆယ် ပြောင်းလဲလာနေတာ
ကတော့ တပိုင်းပေါ့။ ဒါပေမဲ့ စီးပွားရေးအလုပ်အကိုင်ဆိုတာ
ကတော့ အနာဂတ်ကို ဘယ်သူ ကြိုပြောနိုင်မှာလဲ။ ပိုကောင်း
ချင်လဲ ကောင်းလာမယ်။ ဆိုးချင်လဲ ဆိုးသွားမယ်။ Santa
Clarita ဆိုင်နဲ့ Sandoval ရဲ့ အဖြစ်ကိုပဲ ကြည့်လေ။

အရေးထဲ Pasadena ဆိုင်ရဲ့အခြေအနေကို မသိပဲနဲ့ Elisha
Emilia သူငယ်ချင်းက သူပါ ရောဂါတက်နေတယ်။ သူမိဘရဲ့
Status က ချမ်းသာတယ် မဆိုချင်ရင်တောင် Well-to-do ပဲ။
အမေရော အဖေရော အလုပ်လုပ်နေကြတာပဲ။ ပြီး သူ့အကိုက
လဲ နာမည်ကြီး Motor-Cycle Work-Shop၊ အရောင်း အဝယ်
လဲလုပ်တယ်။ Elisha ကို သူကလဲ ထောက်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့
တဖက် Offer ကလဲ မက်မောလောက်စရာ ဖြစ်နေတော့ သူက
လဲ ဖောက်လာတယ်။ ဘာဖြစ်သေးလဲ Semester တ Semester
တောင် Maternity ဝတ်လိုက်ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ သည်ကနေဆို
3 in 1 တထည့်တည်းနဲ့ ၃ မျိုးဝတ်လိုရတဲ့ Poncho တွေကို
Fashion လုပ်ပြီးတော့တောင် ကောင်မလေးတွေ ဝတ်နေကြ
တာပဲ။ Maternity နဲ့ ဘာထူးလို့လဲ တဲ့။ Mia နဲ့အတူ သူလဲ
လျှောက်မယ် တဲ့။ နင် Search လုပ် ကြည့်။ သူတို့လိုချင်တဲ့
Qualification တွေက ဒို့မှာရှိတာတွေ နဲ့ ကွက်တိပဲတဲ့။
အဲသည်နေ့က ကျောင်းလဲမပြန်ဘူး။ အိမ်လဲ ပြန်မအိပ်ဘူး။
Mia ရဲ့အိမ်မှာ ဝင်အိပ်တယ်။ ပြီး On-line ကနေ တင်လိုက်
ကြတော့တာပဲ။

စိတ်ဝင်စားစရာပဲ။ တွေးကြည့်မိတော့လဲ အူယားတယ်။
ဘယ်လိုကြီး နေမလဲ မသိ။ အရွေးခံရရင်တော့ ဟန်ကျမယ်။
ဆိုင်က Budget ကို မထိရတော့ဘူး။ ပြီးတော့ Contract က
Net ဝင်ငွေရအုံးမှာလေ။ လိုချင်တဲ့ဘက်က Billionaire တွေ
Trillionaire တွေလားမှ မသိ။ အို တဒေါ်လာမှ မလျှော့
ဘူး။ ဒို့ ၂ ယောက်ကိုသာ လက်ခံလိုက်လိုက်တော့ တောင်းပစ်
လိုက်မယ်။ One Million...။ ဈေးမဆစ်နဲ့။ မရရင် မလုပ်ဘူး။
ဟုတ်တယ်။ ကိုယ့်ဘက်က သွေးသားရော ဂုဏ်သိက္ခာပါ
ပေးလိုက်ရမှာ။ Elisha နဲ့ ညှိလိုက်ကြတယ်။ လက်သန်းချင်း
ချိတ်လိုက် က၊ လိုက်ကြတယ်။

မောင်သာရ

စဲးသီဖျား နာပုဂံကရောဂေဝှဲ ဖြဲးမသီဖျား

ပတ်ဝန်းကျင်သစ်က တချို့အတွက် စိမ်းပြီး၊
တချို့အတွက်က မီးနီပြထားသလိုပဲ။
အဲဒီဂိတ်ပေါက်ဝစည်းကို ဘယ်လိုဖြတ်ကျော်ရမလဲလို့
နှင်းဆီ စဉ်းစားနေမိတယ်။ ဘာနဲ့ အလားသဏ္ဌာန်တူသလဲ
ဆိုတော့ ရွာမှာ ဆီးဖြူသီး စားရသလို ဖြစ်မယ်
ထင်တာပဲ။ အစပိုင်းမှာ ဖန်သလိုလို ခါးသလို
တားဖြစ်ထားပေမဲ့ နောက်ကျတော့ ချိုမြိန်ကလေး၊
နှင်းဆီ တစ်ချက်ပြီးလိုက်တယ်။ ဒါရိုးမကြောက်လို့
ရွာရိုးလျှောက်လာခဲ့တာပေါ့ ဆိုပြီး နှေးကန်လေးလံနေတဲ့
ခြေလှမ်းကို ပတ်ဝန်းကျင်အစိမ်းကြီးထဲ အတင်း
ပစ်သွင်းလိုက်တယ်။ နောက်မှ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် နင့်ကိုချစ်

www.burmeseclassic.com

တဲ့စိတ်နဲ့ ငါ ဖြစ်အောင်လုပ် ပြမယ်။

ဂေါ်လီလိုလို ကျောက် ခိုးလိုလို ရွာသူမတစ်ယောက် က ဆလင်းဘက် အိတ် စလွယ်သိုင်းပြီး ပွင့်ရှိက်ထဘီ ကြီးနဲ့ မျက်နှာချိုပြီး ကောင် တာစားပွဲနား ကပ်သွားပုံက အီလည်လည်ကြီး။ မီးရောင် မှောင်ပျူဖြစ်နေတာ မီးအား ချွေတာတာကြောင့်လို့ နှင်းဆီ မထင်ပါဘူး။ ဒီခေါင်းစဉ် လောက်ကတော့ တက္ကသိုလ် ကျောင်းသူဖြစ်နေပြီပဲ။ ကြား ဖူးနားဝရှိနေပါပြီ။ မသတိ စရာကောင်းတဲ့ မျက်နှာတွေ၊ ပြည်တည်တည်နဲ့မျက်တောင် တုတ်တုတ်ထားတာတွေ၊ ပလီ ပလာနဲ့ပွေဖက်နေကြတာတွေ၊ ဝက်ဖြစ်မှတော့ ချေးမကြောက် တော့ပါဘူး အတွေးနဲ့။

‘ကျော်လင်းအောင်နဲ့ တွေ့ချင်လို့’

ဘယ်လိုမျက်နှာပေးနဲ့ ပြန်ကြည့်တာလဲ။ အသံထွက် က သဒ္ဒါမမှန်လို့လား။ သူ နေရာပါလားဆိုတဲ့ အသံဝင် လာမှ မျက်နှာကို ချိုးချလိုက် မိတယ်။ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်ပြန် အားပေးတဲ့အနေနဲ့ မကြောက် ပါဘူးဆိုပြီး ကောင်တာစားပွဲ မျက်နှာပြင်ကို တဒေါက် ဒေါက် ခေါက်ပစ်လိုက်တယ်။ မကြောက်ဘူးဆိုတဲ့ စိတ်နဲ့ ထွက်ပြီး ကာကွယ်ဖို့ ဟန်ပြင် ကတည်းက ကြောက်လို့ပေါ့။ အနံ့အသက် အရောင်အဆင်း တွေက ရင်ကို တဒုတ်ဒုတ် ဖြစ်စေပါတယ်။

‘ဘယ်က ကျော်လင်း အောင်လဲ’

‘တောင်ပေါ်ကုန်းရွာ ကလေ၊ ဒီမှာ အလုပ်လာလုပ်

တယ်ဆိုလို့’

တစ်ချက်ကြည့်တယ်။ အားလုံးကို သိနေသလိုပဲ။ လှေကားက ဆင်းလာတဲ့ ကောင်မလေးက နှင်းဆီ ထက် ငယ်မလား၊ လူကြီးက အသက်ကြီးပြီး ဟိုကိုင်ဒီကိုင် နဲ့။ မကြိုက်ပါဘူး။ ဟီးဟီး ဟားဟားတွေ။ ကျော်လင်း အောင်ကို တွေ့လိုကတော့ တစ်ခါတည်း ဆွဲခေါ်ပြီးသား ပဲ။ ရွာမှာဆို ဆံပင်တွေဘာ တွေ ဆောင့်ဆွဲပစ်လိုက်မှာ။ ကျော်လင်းအောင်က နှင်းဆီ ဆို ကြောက်လည်းကြောက် တယ်။ ချစ်လည်းချစ်တယ်။

‘အပေါ်တက် သွား၊ အပေါ်က ဝန်ထမ်းတွေ မေး ကြည့်။ အဲဒီမှာ ရွာက လာတဲ့ လူတွေချည်းပဲ’

လိုလိုလားလား မဟုတ် တဲ့ အရိပ်အငွေ့က လူကို လာ ဟပ်ပေမဲ့ နောက်ဆုတ်ချင် စိတ်မှ မရှိတာ။ အပေါ်ထပ် လှေကားကို လက်ရန်းကိုင် ပြီး တက်ခဲ့ပေမဲ့ ဒူးက မခိုင် ချင်။ အသက်နှစ်ဆယ် မပြည့်သေးတာကို ရင်တွေ တလှုပ်လှုပ် ခုန်ရတယ်လို့။ လှေကားထောင့်ကွေးမှာ တစ် ယောက်နဲ့တစ်ယောက်ပူးကပ် ပြီး၊ အလင်းရောင်ကလည်း မညီမညာ၊ ဆေးဖျန်းထားသ လို ရနံ့ကြားမှာ အခန်းအခန်း တွေ အများကြီးပဲ။ လှေကား အဆုံးမှာ ကောင်လေးတစ် ယောက် ပလတ်စတစ်ထိုင်ခုံ နဲ့ ထိုင်နေတယ်။ ယူနီဖောင်း ဝတ်လို့။ ကျော်လင်းအောင်

လည်း ဒီလိုမျိုးလား။

‘မောင်လေး၊ ဒီမှာ ကျော်လင်းအောင် ရှိလား’

‘ချိန်းထားတာလား အစ်မ၊ အခန်းနံပါတ်ပြောပါ’

အဲဒါ ဘာပြောတာလဲ နှင်းဆီ မသိဘူး။ နှင်းဆီ မေး တာက ကျော်လင်းအောင်ကို။ လှေကားအတိုင်း မြင့်တက်လာ တဲ့အသံတွေက နှင်းဆီတို့ အနားကပ်လာတယ်။ မူးမူး ရူးရူးတွေလား မသိပါဘူး။ မကြည့်ချင်တာနဲ့ ကျောခိုင်း နေလိုက်တယ်။

‘တစ်ခန်းတည်းမှာပဲ စုနေမယ်။ အဲဒီကို ဝိုပေး ဟုတ်ပြီလား’

‘ဘယ်နှခန်း ယူထား သလဲခင်ဗျ’

‘နှစ်ခန်း ယူထားတယ်၊ နှစ်ခန်း ယူထားတယ်။ နေ စမ်းပါဦး၊ မင်းက အသစ် လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျ’

‘အာ...အဲဒါ ဘယ်လို လုပ်မလဲ၊ ငါတို့က ဒီရောက် မှ ခေါ်တာ။ ဟို...အရပ်ပုပု နဲ့ ကရင်လေး မရှိဘူးလား။ မင်းက ဘာမှ သိမှာမဟုတ် ပါဘူးကွာ’

‘ရပါတယ် အစ်ကို၊ ကျွန်တော့်မှာလည်း အဆက် အသွယ်တွေ အများကြီး ရှိပါ တယ်။ အစ်ကိုတို့စိတ်ကြိုက် ဖြစ်အောင် ကျွန်တော် ရှာပေး ပါ့မယ်’

‘ကဲကွာ၊ ဒါ ယူမယ်၊ လောလောဆယ်’

စိတ်ထဲက ကျိတ်ပြီး အမယ်လေး တ၊လိုက်ရတယ်။ ခြေလှမ်းတွေ နှင်းဆီဆီကို ဦးတည်လာပြီ။ ‘ကျောခိုင်း ကြီးနဲ့ ကြော်ငြာထိုးနေတာ’

လို့ တစ်ယောက်က ပြော တယ်။ ဒုက္ခတော့ ရောက်ပါ ပြီ။ ဒီကနေ ပြန်ထွက်တာ ကောင်းမယ် တူပါရဲ့။ တစ် ယောက်က နှင်းဆီရဲ့မျက်နှာ ရှေ့ နံရံကို လက်လာထောက် တယ်။ နှင်းဆီ ဘယ်လိုလှည့် မလဲ။ နှင်းဆီရဲ့နောက်ကျော ကပ်ကပ်လေးမှာ။

‘ဟေ့ကောင် မင်းဟာ က ဟန်ပါ့မလားကွာ၊ ဘာ သာစုံရပါ့မလား’

‘ဒီနေ့မှ ရွာက တက် လာတာလား’

‘ဈေးအရမ်းမခေါ်နဲ့ နော်၊ ငါတို့က ပေးမှာမဟုတ် ဘူး’

ကိုယ့်ဘဝကိုယ် တွေး ပြီး သေသာ သေလိုက်ချင် တော့တယ်။ အရက်နဲ့တွေ့က လည်း ထောင်းထောင်းထလို့ တကယ်ဆို ဝန်ထမ်းကောင် လေးက ဝင်ပြောရမှာ၊ သူ ကိုယ်တိုင်က ဘယ်အချိုး ချိုးနေတယ်မသိ။ ကိုယ်၌က စွတ်ရွတ်ပြီး ဝင်လာတဲ့အမှား လား။

ကိုယ့်ကိုယ်ကို အားပေး ရမယ်။

ကယ်ကူစရာကမ်းနဲ့ အဝေးကြီးမှာ။

လူကို လှည့်ပြီး တည့် တည့်ရင်ဆိုင်ပစ်လိုက်တယ်။ မျက်နှာကို မာနိုင်သမျှမာပြီး၊ ဘယ်လိုမှ လက်လျှော့မယ့်ငုံ့ မပေါက်တဲ့ သူတို့က နှင်းဆီ ကို ဟားချင်နေကြတယ်။ ဆလင်းဘက် အိတ်ထဲက အသင့်ဆောင်လာတဲ့ မောင်း ချမ်းကို ဆွဲဖွင့်လိုက်တယ်။

‘တစ်ယောက်မှ မကင် နဲ့နော်၊ ကျွန်မ မိန်းမကောင်း နှင်းဆီရဲ့ အသံက

ကျယ်ပြီး ဇာတ်ကွက်က ကြမ်းသွားလို့လား မသိဘူး။ ဘေးခန်းတွေက ခေါင်းပြူးပြီး ကြည့်ကြတယ်။ တချို့ဆို အပေါ်ပိုင်းဗလာကို တံခါးနဲ့ ကွယ်ပြီး၊ တစ်ယောက်က လည်း စီးကရက်သောက်ရင်း နှင်းဆီတို့ကို ကြည့်နေတယ်။ လက်ထဲက ဖုန်းကိုလည်း ကြည့်ရင်းနဲ့။

‘အာ...၊ ဘာလဲကွာ အော်လားဟစ်လားနဲ့’

‘ဓားကြီးနဲ့၊ ကြောက် တောင်ကြောက်တယ်၊ ဟီး ဟီး’

‘ဟေ့ကောင် လုပ်ဦး၊ ငါ လက်ပါမိတော့မယ်’

နှင်းဆီလည်း ခြောက် သာခြောက်ရတာ။ ကိုယ်တိုင် က ခပ်ကြောက်ကြောက်၊ တကယ်ထိုးဆို လူတစ် ယောက်ကို ဓားနဲ့ထိုးဖို့က လွယ်မတဲ့ လား။ ဒါကို နှင်းဆီရှေ့တည့်တည့်လည်း သိဟန်တူရဲ့။ နှင်းဆီရဲ့အပေါ် ထပ်အင်္ကျီကော်လံနဲ့စကို ချုပ်ကိုင်ပြီး နံရံနဲ့ ကပ်တွန်း ပစ်လိုက်တယ်။

‘ငါ လုပ်လိုက်ရင် နင် သေလိမ့်မယ်။ ငါ့ကို ဘာ ဇာတ်ကွက်တွေ လာခင်းနေ တာလဲ’

နှင်းဆီလည်း တကယ့် တကယ်ကျတော့ မျက်လုံး ကလေး ကလည်ကလည်နဲ့ ဘာမှမလုပ်တတ်တော့။ နှင်းဆီကို ဘာမ...ညာမဆို ပြီး ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်းတွေ လည်းပြောရဲ့။ ချုပ်ကိုင်ထား တဲ့လက်ကို ဓားနဲ့ ထိုးချလိုက် ဖို့လည်း ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင် ဘူး။ မျက်ရည်တွေ စီးကျ လာရတယ်။

‘ကျွန်မ...ကျွန်မကို သနားပါရှင်၊ ကျွန်မချစ်သူကို လာရှာတာပါရှင်၊ ကျွန်မကို လွှတ်ပေးပါရှင်၊ ကျွန်မ ရှိခိုး ပြီး တောင်းပန်ပါတယ်’

နည်းနည်းတော့ အရှိန် တန့်သွားတယ်ထင်ရဲ့။ နှင်းဆီရဲ့မျက်ရည်အစစ်တွေ ကို မြင်သွားလို့လား။ နှမချင်း ကိုယ်ချင်းစာကြလို့လား။ အဲဒီ အချိန်မှာ တစ်ယောက်က ဘာ ကပ်ပြောလိုက်တယ် မသိဘူး။ နှင်းဆီရဲ့လည်ပင်းညှစ်အားကို လျှော့ပြီး တစ်ဖက်ကို အာရုံ ပြောင်းသွားတယ်။ ဆေးလိပ် သောက်နေတဲ့တစ်ယောက်ဆီ ကို။

‘ဟေ့ကောင် ငါတို့ကို ဓာတ်ပုံရိုက်နေတာလား။ ပေး စမ်း မင်းဖုန်း’

ဟဲ့ တစ်ယောက်က ဆေးလိပ်ဖွာမပျက်၊ ဖုန်းကို တစ်ဖက်လှည့်ပြတယ်။ ရွံစ ရာရပ်ရှင်ဇာတ်ဝင်ခန်းတွေ၊ နှင်းဆီလည်း ရုတ်ခနဲ လှေ ကားက ဆင်းပြေးတယ်။ အောက်ထပ်တံခါးပေါက်နား က တစ်ယောက်ကို တွန်းထိုး ပြီး မျက်ရည်စီးကြောင်းက လွှင့်စဉ်ကျန်နေခဲ့ပါလိမ့်မယ်။ လမ်းမပေါ် ရောက်ပေမဲ့ နောက်ကျောမလှဲသေးဘဲ ဆက်ပြေးမိတယ်။ ဘယ် ဘက်ကိုလဲ မသိဘူး။ လမ်း သွားလမ်းလာတချို့က မျက် ရည်စက်လက်နဲ့ ကောင်မ လေး ထွက်ပြေးတယ်ပေါ့။ ဘယ်လောက်ဝေးဝေးမှန်း မသိတော့မှ ကိုယ်ရှိန်သတ်ပြီး

ရပ်လိုက်တယ်။ ကျော်လင်း အောင် နင်...ငါ့ကို အရမ်း ဒုက္ခပေးတာပဲဟယ်။

□ ရွာ...၊ ကိုယ့်အတွာနဲ့ ကိုယ် သာယာတယ်။

ကျော်လင်းအောင်နဲ့ ဆရာတပည့်ဆိုပေမဲ့ အသက် က မတိမ်းမယိမ်းရယ်။ လှည်းနဲ့နွားရိုရင် ဘဝက ပြီးပြည့်စုံတယ်ဆိုကြတဲ့ တောင်ပေါ်ကုန်းရွာမှာ နှင်းဆီ က ဆရာမလို နာမည်ပေါက် တယ်။ လူကြီးသမီးဆိုလည်း မမှားဘူး။ နီးစပ်ရာ မြို့ဈေး ကိုရောက်ဖို့ မနက် အနားမောင်း ခေါက်သာသာက ထပြီး လမ်းလျှောက်ရတဲ့ရွာကလေး မှာ နှင်းဆီက တစ်ဦးတည်း သောတက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ ပညာတတ်၊ အဝေးသင်လည်း တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူပဲလေ။

ပညာရေး အားနည်းရင် ဘာဖြစ်လဲ။

အသိအမြင်တွေ ကွဲပါး ကုန်တာပေါ့။

ခက်တာက သေစာရှင် စာလောက် တတ်ရင် တော် ပြီဆိုတဲ့ အရိုးခံကြီးတွေနဲ့ တည်ထောင်ထားတဲ့ ရွာဆို တော့ ကျော်လင်းအောင် လည်း အဲဒီမျိုးရိုးဖြစ်သွား တယ်။ လေးတန်းအောင်ပြီး ငါးတန်းတက်ဖို့ ကျောင်း ပြောင်းတဲ့အထဲမှာ ကျော်လင်း အောင် မပါဘူး။ ကျောင်း တော့ကျောင်းပဲ နွားကျောင်း တယ်။ တစ်နှစ်လောက်နေပြီး မိဘတွေ စီးပွားပြန်မောလာ တော့မှ ကျောင်းပြန်တက် တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ နှင်းဆီ က ကိုးတန်းဆယ်တန်း ဖြစ် နေပြီ။ ရှစ်တန်းလောက်မှာ

မလေးရှားသွားမယ်ဆိုပြီး တစ်စခန်း ထလာတယ်။ မိဘတွေကလည်း လယ်တွေ ခြံတွေပေါင်နဲ့ပြီး အားပေး တယ်။ ရွာက ထွက်သွားတဲ့ သုံးလေးယောက်က တစ်သိန်း နှစ်သိန်း ပြန်ပို့တယ်ဆိုတဲ့ သတင်းနဲ့။

တောင်ပေါ်ကုန်းရွာက လေးက နာမည်အတိုင်း တောင်ကုန်းပေါ်မှာ တည် ထားတာ။ အိမ်ခြေသုံးဆယ် မပြည့်ဘဲနဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်း တစ်ကျောင်းရှိတာကို ရွာလို့ အမည်ခံပြီး မူလတန်းကျောင်း ကို တစ်ရွာကျော်လောက်မှာ သွားတက်ကြရတယ်။ တစ် ရွာလုံးမှာ လုပ်စရာဆိုလို့ လယ်နဲ့ယာပဲ ရှိတယ်။ လူ ငယ်တွေ ဘာလုပ်ကြမလဲ။ လုပ်စရာ လယ်ပိုင်ယာပိုင်မရှိ ဘူးဆိုရင်၊ လယ်ယာအလုပ် မှ မလုပ်ချင်ဘူးဆိုရင်။

ယိုးဒယား(ထိုင်း)ကို သုံးပုံတစ်ပုံလောက် ရောက် ကုန်တယ်။

မလေးရှားမှာ သုံးလေး ယောက်။

ရန်ကုန်တက်သွားကြ တာလည်း မနည်းဆိုတော့။

ကျော်လင်းအောင် အပါအဝင် တပည့်လေးငါး ခြောက်ယောက်ရလိုက်တယ်။ တကယ်တော့ ကျော်လင်း အောင်က နှင်းဆီတပည့်အစစ် မဟုတ်ပါဘူး။ ရွာဦးကျောင်း ဆရာတော်ရဲ့ မိန့်ကြားချက်နဲ့ အတူ မြို့ကျောင်းတက်နေတဲ့ လေးငါးခြောက်ယောက်ကို စာသင်ပေးဖို့ ဦးသာကျော်ဆို တဲ့ ဆရာကြီးက မဲကျတယ်။ ဦးသာကျော်က ဘုန်းကြီးစာ သဒ္ဒါတွေ၊ သင်္ဂြိုဟ်တွေလာ

သလို ဓာတုဗေဒတွေ၊ ရူပဗေဒတွေလည်း တတ်တယ်။ စကောလားရှစ်တောင် ရခဲ့ဖူးတယ် ပြောရဲ့။ ဘယ်ခေတ်ကလဲတော့ မသိဘူး။ ဒီတော့ကျောင်းသားခြောက်ယောက်လောက်ရဲ့ ကျောင်းအုပ်က ဦးသာကျော် ဖြစ်ပြီး ကျောင်းဆရာမက နှင်းဆီ။ သူတို့ကျောင်းမှာ နားမလည်တာ၊ သဘောမပေါက်တာလောက်ကို ရှင်းပြရတာပါပဲ။ လယ်သမား၊ ယာသမားမိဘတွေက နှင်းဆီတို့ဆီမှာ လာထားတော့ စာကျက်ဖြစ်တယ်ဆိုတာမျိုးပေါ့။ လခလည်း တစ်ပြားမှ မရပါဘူး။

ပထမအသုတ်မှာ ငါးတန်းတစ်ယောက်၊ ခြောက်တန်းတစ်ယောက် ပါသွားတယ်။ မိဘတွေကကို လိုလိုချင်ချင် ထည့်လိုက်တာ။ တစ်ယောက်က စားပွဲထိုး၊ တစ်ယောက်က ဝပ်ရှောမှာ။ ကျော်လင်းအောင်တို့ ရှစ်တန်း၊ ကိုးတန်းအုပ်စုပဲ ကျန်တော့တယ်။

‘ဒေါ်လေး ဒွေးလှသား ပြန်ရောက်လာတယ်။ လူလာခေါ်တာ ပြောတယ်။ ဒေါ်လေး ဒွေးလှတောင် ဆိုင်ကယ်ဝယ်ရင် ကောင်းမလား၊ ထွေလာဦးဝယ်ရင် ကောင်းမလားတဲ့’

‘သူ့သားက ဘာလုပ်တာတဲ့လဲ။ နှင် စိတ်ဝင်စား ပြန်ပြီလား။ တစ်ခါကုန်တာကို မမှတ်သေးဘူး’

‘ရွာမှာ ဘာလုပ်ရမလဲဗျ။ ဘာမှလည်း လုပ်စရာ မရှိဘဲနဲ့ လယ်တော့ မထွန်ချင်ပါဘူးဗျာ’

‘ဟဲ့ နှင် ဆယ်တန်း

အောင်အောင် လုပ်လေ။ အဲဒီအဆင့် လောက်ဆို တောင်အလုပ်လျှောက်လို့ ရတာပဲဟာ။ ကုမ္ပဏီဝင်လုပ်လည်း ကိုယ့်ပညာအရည်အချင်းနဲ့ အာမခံချက် ရှိတယ်’

‘အဲဒီ ကျတော့လည်း အလုပ်လျှောက်ရဦးမှာပဲဗျာ။ ပြီးတော့ ကိုယ် လုပ်စားမယ့် အလုပ်တွေကို ကျောင်းက သင်ပေးတာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့’

ကျော်လင်းအောင်ကိုတော့ သံယောဇဉ်ရှိတာထက် ပိုလို့ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး နားချနေရတာ ရှစ်တန်းနှစ်မှာ ပြန်မချစ်ရင် စာမေးပွဲမဖြေပါဘူးဆိုပြီး အကျပ်ကိုင်တယ်လေ။ နှင်းဆီကိုယ်တိုင်က ညွတ်ပြီး သားဖြစ်နေတော့ စာမေးပွဲအောင်ရင် အဖြေပေးမယ် ပြောလိုက်တယ်။ ကိုယ် သင်ပေးထားတဲ့ တပည့်ပဲဟာ အောင်မယ်ဆိုတာ သိတာပေါ့။ ကျော်လင်းအောင်တို့ကလည်း နှင်းဆီတို့နဲ့ စီးပွားရေးအခြေအနေ မနီးယိုးစွဲပါပဲ။ လယ်နဲ့ယာနဲ့၊ လှည်းနဲ့နွားနဲ့၊ တစ်ယောက်တည်း မွေးထားတဲ့သားမို့ မိဘက အလိုလိုက်များတာ တစ်ခုပဲ။

‘မြတ်ထွန်းက ဆယ်တန်းအောင်နိုင်တယ်။ ကြိုးလည်း ကြိုးစားတယ်’လို့ ပြောမိရာကနေ နှစ်ယောက်သား ကတောက်ကဆတ်ဖြစ်ပြီး ဒေါ်ဒွေးလှသား အပြန်မှာ သုံးယောက်သား ပါသွားကြတာ။ ကိုးတန်းနှစ်ယောက်နဲ့

ရှစ်တန်းတစ်ယောက်၊ နှင်းဆီမှာ ရင်ကွဲပက်လက်။ တာဝန်မကင်းဘူးလို့လည်း ခံစားရတယ်။ နှင်းဆီနဲ့ကျော်လင်းအောင် ကြိုက်နေတာ တောင်ပေါ်ကုန်းတစ်ရွာလုံးသိဆိုတော့။

ချစ်ခြင်းမေတ္တာထဲမှာ တာဝန်တွေ ဝတ္တရားတွေ ပါပြီးသား။

ရင်တွင်းခံစားချက်က အင်အားကို မီးထိုးပေးတယ်။

တက္ကသိုလ်ဒုတိယနှစ် ၀ က စာမေးပွဲ အတွက် တက္ကသိုလ်တက်ဖို့ လာတာဟာ သီတတေ့မှာ မဆင်းဘဲ ရန်ကုန်ထိ ဆက်စီးလာခဲ့တယ်။ ရည်ရွယ်ချက်ကို တောင်ပေါ်ကုန်းရွာက ထွက်ကတည်းက အပြီးအပိုင် ချပြီးသား။ နှင်းဆီအတွက် မိဘကို လိမ်ညာတာ ဒါပထမဆုံးပဲ။ ကျော်လင်းအောင်တို့ သုံးယောက်စလုံးကို ပြန်ခေါ်ရမယ်။

ဒဂုံဧရာ အဝေးပြေးကို နှင်းဆီတို့ ကားဝင်တော့ အချိန်မတော် မနက်နှစ်ချက်ခွဲ သုံးနာရီကြီး ရန်ကုန်ရောက်ပြီလို့ ပြောကြတယ်။ ကားသမားက အဝေးပြေးဝင်းထဲကို မဝင်သေးဘဲ လမ်းဘေးမှာ ရပ်ပြီး အဝေးပြေးဝင်းက မနက် ၄ နာရီမှ ဖွင့်မှာဖြစ်တဲ့အတွက် ကားပေါ်မှာပဲ ဆက်အိပ်နေချင်လည်း ရကြောင်း ပြောတယ်။ အမှောင်ထဲမှာတော့ အငှားယာဉ်မောင်းတွေ ခရီးသည်လူနေတာကို လှမ်းမြင်ရတယ်။ ရန်ကုန်က အဲဒီလိုကြောက်စရာ လန့်စရာလား မသိ။

မူလဆုံးဖြတ်ချက်အစီအစဉ်အတိုင်း အဝေးပြေးကားဂိတ်ဝင်းထဲက တည်းခိုခန်းမှာ ဝင်တည်းလိုက်တယ်။ တစ်ရက်နှစ်ရက်ပဲ။ ကျွန်မကုန်ဝယ်လာတာလို့ ပြောပြီး ဘုရင့်နောင်တံတားကြီးကို ဖြတ်ကျော်ခဲ့တယ်။

မျှော်လင့် ချက်တွေ အစဉ်အတိုင်းဖြစ်လာမလား။

ဘုရားက လွဲပြီး ကိုယ်လည်း မမြင်နိုင်တာ သေချာတယ်။

လိုင်းကား အများစု ဦးတိုက်ကြတာ ဆူးလေဘုရားပဲ။ အဲဒီကနေမှတစ်ဆင့် ဒဂုံမြို့သစ်ရောက်မယ့် ကားကို မေးစမ်းပြီး စီးခဲ့ရတယ်။ ရှစ်တန်းကောင်လေး အောင်မင်းရဲ့အိမ်သားတွေ ပြောစကားအရ ဒဂုံမြို့သစ်မြောက်ပိုင်း ကြိုးတံတားနားက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်။ နှင်းဆီလည်း တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူတစ်ယောက်ပဲ မေးစမ်းပြီး ရောက်ခဲ့တယ်။ ဆိုင်ရှင်အမျိုးသမီးက ကြည်လင်ဟန် မတူ။ နူးလည်းမအိပ်ရ၊ ညလည်းမအိပ်ရလို့ အောင်မင်းက ပြောတယ်။ ဘောလုံးပွဲရှိတဲ့ညဆို မိုးလင်းပေါက်တဲ့။ ဒီကြားထဲ ဆိုင်ရှင်အမျိုးသားက ဆုံးမရင် လက်ပါတယ် ပြောတယ်။

‘ဒါနဲ့ နေ့စမ်းပါဦး။ ကျော်လင်းအောင်က ဘယ်မှာလဲ’

‘မြို့ထဲဘက်မှာ ဆရာမရဲ့။ သူတို့နှစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ထက် ပညာအရည်အချင်းသာတော့ နေရာကောင်းရသွားတယ်။ ဟိုတစ်ယောက်က ကုမ္ပဏီမှာ ရတယ်။ ဒေါ်

ကြီးဒွေးလှသား သွင်းပေးတာပဲ။ အစတုန်းကတော့ ကုမ္ပဏီစာရေး ရမယ်လိုလို ဘာလိုလိုပြောပြီးနောက်ပိုင်းတော့ ရပ်ကွက်ထဲမှာ ဈေးလည်ရောင်းရတယ်လို့ ပြောတယ်။ အလကားပါ ဆရာမရယ်၊ ရွာမှာ လယ်မလုပ်ချင်လို့ ရန်ကုန်တက်လာတာ ရပ်တကာရွာတကာလှည့်ပြီး တစ်အိမ်ဝင်တစ်အိမ်ထွက် ဈေးရောင်းရတယ်လို့

‘အေးပါ အဆင်မပြေရင် ကိုယ့်ရွာကိုယ်ပြန်လို့ ရတာပဲဟာ။ အခုတော့ နင်လည်း တစ်ရက်နှစ်ရက် ဟန်မပျက်ပြန်နေလိုက်။ ကျော်လင်းအောင်နဲ့ ဟိုကောင်ကို ရှာတွေ့ပြီးရင် နင်ကိုလည်း လာခေါ်မယ်၊ ဟုတ်ပြီလား’

အဖွင့်ကတော့ ဒုက္ခအနည်းငယ်နဲ့ လှသွားလို့ နှင်းဆီ ကျေနပ်ပါတယ်။ ကျော်လင်းအောင်ရဲ့လမ်းစကို လည်း ဆုပ်ကိုင်မိပြီဆိုတော့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနဲ့ တည်းခိုခန်းကို ပြန်လာခဲ့တယ်။ တစ်နေ့ကုန်မော့ပန်းပြီး မနက်စာကို ဟုတ်တိပတ်တိစားခဲ့ရလေတော့ ရေမီးချိုးပြီးတာနဲ့ ထမင်းစားဖို့ အပြင်ထွက်လာခဲ့တယ်။ အဝေးပြေးဝင်းကြီးက သွားသွားလာလာနဲ့ လှုပ်ရွနေတယ်။ သင့်ရာ ထမင်းဆိုင်ကလေးမှာပဲ ဝင်စားလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ တည်းခိုခန်းကို မပြန်ချင်သေးဘူး။ အစိမ်းသက်သက်လို ဖြစ်နေတဲ့ ရန်ကုန်အဖျားသားကို စပ်စုချင်သေးတယ်။

‘ဘယ်လဲ အစ်မ၊ ပုသိမ်ချောင်းသာလား’

‘ဇလွန်လား အစ်မ’

‘ဟသံာတ ဟသံာတ’
 ‘ရေကြည်၊ ငါးသိုင်းချောင်းလား၊ အခု ထွက်မယ့်ကားရှိတယ်’

‘ဘယ်မှ မသွားဘူး’
 အာရုံတွေ နောက်လွန်းအားကြီးလို့ ပြောပစ်လိုက်တယ်။ လူကိုလည်း သူတို့နဲ့ ဝေးဝေး လမ်းဘေးသစ်ပင်အောက်မှာ သွားရပ်နေလိုက်တယ်။ အဝေးပြေးဝင်းကြီးက ညမီးတွေ လင်းနေပါပြီ။ သစ်ပင်အောက်က မှောင်ရိပ်နည်းနည်းကျတာနဲ့ မှတ်တိုင်လိုလို အမိုးနဲ့ ခုံတန်းကလေးမှာ သွားထိုင်နေလိုက်တယ်။ လှုပ်ရှားသွားလာနေတဲ့သူတွေကို ကြည့်ရတာ အရသာရှိလိုက်တာ။

‘သမီးလေး၊ သမီးလေးက ဘယ်ကို သွားမှာလဲ’
 အဒေါ်ကြီး တစ်ယောက်က မေးတယ်။ နှင်းဆီလိုပဲ ခုံတန်းကလေးမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း အမေအရွယ်၊ အဒေါ်အရွယ်လောက်ပဲဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဖြေရမယ့်အဖြေက နှင်းဆီအတွက် ခက်ခဲနေတယ်။ ဘယ်ကို သွားမှာလဲဆိုတော့။

‘ဘာရယ် မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီလိုပါပဲ’
 ‘အမေက သမီးလေးတစ်ယောက်တည်း ယောင်လည်လည်ဖြစ်နေသလားလို့ မေးတာပါကွယ်။ ဒီမှာက သိတဲ့အတိုင်း၊ ဒါနဲ့ ဘယ်မှာ နေလဲ’

‘ဒီအနားက တည်းခိုခန်းမှာ တည်းတယ်။ ကိစ္စရှိလို့’
 ‘သမီးတစ်ယောက်တည်းလား’
 ‘ဟုတ်ကဲ့’
 ‘ဒုက္ခပါပဲ သမီးရယ်၊ အဲဒီတည်းခိုခန်းတွေက အချိန်ပိုင်းငှားစားကြတာ များတယ်။ မကောင်းတာတွေ ဝင်ထွက်နေတာ။ သမီးကိုလည်း ဟိုဟာဒီဟာ ထင်ကုန်မှာပေါ့။ ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဒါတွေ အများကြီး။ အဒေါ်အိမ် လိုက်ခဲ့ပါလား’
 ‘အဒေါ်အိမ်က ဘယ်မှာလဲ’
 ‘အဝေးကြီး မဟုတ်ဘူး။ ဒီလှိုင်သာယာမှာပဲ။ အိမ်မှာ သမီးလိုပဲ မိန်းကလေးအဖော်တွေလည်း ရှိတယ်’
 စကားအသွားအလာက စိတ်ချမ်းသာစရာမကောင်းဘူး။ စိတ်ဝင်စားစရာတော့ ကောင်းတယ်။ အတန်းပညာ အခြေခံရှိထားတဲ့ နှင်းဆီအတွက် ဝှက်ထားတာကို မြင်နေသလိုပဲ။ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ လက်ရှိအခြေအနေအရ အတင်းအကြမ်းဆိုတာ မျိုးဖြစ်လာနိုင်စရာအကြောင်း မရှိဘူး။

‘နိုင်ငံခြားမှာ အလုပ်သွားလုပ်ကြမှာလား အဒေါ်။ ဟိုမှာတော့ ပိုက်ဆံ အတော်ကို ရမယ်နော်’
 ‘ရတာပေါ့ သမီးရယ်၊ ဒီမှာနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး။ နာရီနဲ့တွက်ပြီး ရှင်းပေးတာ။ ပြီးတော့ အဒေါ်က ဘာစာရွက်စာတမ်းမှ မလိုဘဲ အရောက်ပို့ပေးတာ။ တစ်လကို သုံးလေးသိန်း ပြန်ပို့နိုင်တယ်။ ဒီ

မှာဆို လခ လေးငါးခြောက်သောင်းရရှိ ဟိုဟာ အောင်မှဒီဟာတတ်မှ။ အဒေါ် ပို့ပေးလိုက်တဲ့ ကောင်မလေးတွေဆို အဆင်ပြေလိုက်တာ မပြောနဲ့၊ ပြန်ခေါ်ရင်တောင် လာမှာ မဟုတ်ဘူး’

‘ဟုတ်တယ် နော်၊ ကျွန်မဆို ဆယ်တန်းအောင်ပြီးသား။ ဘာမှလည်း လုပ်လို့မရဘူး။ လုပ်စရာလည်း တူတူတန်တန်မရှိဘူး။ ရွာမှာဆို ကောက်စိုက်ပျိုးနတ်လိုက်ရမှာပဲ။ ဒီမှာက အလုပ်အကိုင်အခွင့်အလမ်းကို ရှားပါးတာ’

သာသာထိုးထိုးလေးမျှောချပေးလိုက်တော့ အဒေါ်ကြီး ရှေ့တိုးလာတယ်။ ရန်ကုန်ရဲ့လုပ်ငန်းကိုင်ငန်းအခြေအနေကို မေးကြည့်တော့လည်း အားရစရာတစ်ကွက်မှ မရှိ။ ဒါနဲ့များ ကျော်လင်းအောင်တို့ကို ဘယ်အကွက်နဲ့ မျှားခေါ်သွားသလဲ မသိ။

‘သမီးလေး လိုက်ခဲ့ပါလား။ ဟိုက မခေါ်သေးခင် အဒေါ်အိမ်မှာ တစ်လကိုးသတင်းနေ၊ ဘာမှပြဿနာ မရှိဘူး’

‘ကျွန်မ စိတ်ဝင်စားတယ် သိလား။ ဒီလိုလုပ်ကျွန်မကို လိပ်စာပေးခဲ့ပါလား။ ကျွန်မမှာ တခြားကိစ္စလေးတွေ ရှိနေလို့’

‘အဲ့ အဒေါ်က ဒီလှိုင်သာယာမှာ နေတာပဲလေ။ သမီးလည်း စဉ်းစားပေါ့။ သမီးကို အတင်းအဓမ္မဆွယ်တာ မဟုတ်ဘူးနော်။ အေးအေး လုပ်ချင်ရင် ပြောနော်’
 ပြောပြောဆိုဆို နှင်းဆီအနားက လစ်ထွက်လွန်း

တယ်။ ဒီလိုရေစီးကြောင်းတွေ အားကောင်းမောင်းသန် ဖြစ်နေရတဲ့ အကြောင်းကို နှင်းဆီ စဉ်းစားမိတယ်။ နိုင်ငံက တိုးတက်လာသယောင် ရှိပေမဲ့ အခွင့်အရေးတွေက ဆုံးရှုံးနေဆဲ။ ဒဂုံမြို့သစ်လက် ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ စားပွဲထိုး လုပ်နေရတဲ့ ကောင်လေးကိုပဲ ကြည့်။ အလုပ်ချိန်က ၈ နာရီလည်း မဟုတ်ဘူး။ ၁၆ နာရီလည်း မဟုတ်ဘူး။ လခ တစ်ပဲခြောက်ပြားဆိုတာကလည်း ဘာမှ မလုပ်ဘဲ တစ်နေကုန် သူ့လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှာ ထိုင်နေရင်တောင် တန်တယ်။ အခုတော့ နေစရာ၊ စားစရာလေးအပြီး ဆိုတာလေး မက်ပြီး။ ဟိုတစ်ယောက်ကျတော့လည်း အိမ်ပေါက်စေ့တက်ပြီး ဈေးရောင်းရတယ်။ ဒန်ဝယ်တယ်၊ ကြေးဝယ်တယ်ဆိုတဲ့ သူကမူ ဣန္ဒြေရသေး။ များသောအားဖြင့် အိမ်တွေက လိုလိုလားလား မရှိ။ ယူနီဖောင်းဝတ်ပေး၊ မာကက်တင်းစာရွက် လည်ပင်းချိတ်ပေးပြီး ရွာရိုးကိုးပေါက် ဈေးလိုက်ရောင်းရတယ်။ ပေးတဲ့လစာက လေးငါးသောင်း။ ဒီတံလွန် လူသုံးနည်းပစ္စည်းတွေ လိုက်ရောင်းလို့ ပါစင်နီတံက ဘယ်လောက်ရမှာမို့လဲ။ ဟိုကောင် ကျော်လင်းအောင်တော့ ဘယ်လိုအခြေအနေ ရှိမယ် မသိဘူး။ ရွာမှာက တည်းက လူက ကြပ်ဆတ်ဆတ်။

ရင်ထဲမှာ မောကျပ်ကျပ်ကြီး ဖြစ်လာတာနဲ့ တည်းခိုခန်း ပြန်လာခဲ့တယ်။ တည်းခိုခန်းမှာ အဝင်အထွက်

ရွပ်နေပြီ။ ခုတင်ပေါ် ပစ်လှဲချလိုက်ပေမဲ့ စိတ်က လျော့မသွားဘူး။ တစ်ကိုယ်လုံးကို ငြိမ်နေလိုက်ပေမဲ့ အသံတွေ အာရုံထဲဝင်လာတယ်လို့ ခံစားမိတယ်။ သေသေချာချာ နားစွင့်ကြည့်လိုက်တော့ မကောင်းတဲ့ အသံ ထွက်အစစ်တွေ၊ ဒီခုတင်မျိုးပေါ် လှဲနေရတာကိုတောင် စိတ်မသန့်ချင်တော့ဘူး။

တံခါးခေါက်သံ ပေါ်ထွက်လာပါပြီ။

စိန်ခေါ်တာ ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

လက်တွေ့ကျကျ သိလိုက်ရတာက ကြောက်စိတ်နဲ့အတူ ဘာမှလုပ်လို့မရဘူးဆိုတာပါပဲ။ ပြတင်းပေါက်က အားကိုးလောက်စရာ မရှိ၊ သံဆန်ခါတွေ ကပ်ထားတယ်။ ခုတင်ဘေးနားက ပြယုဂ်အဖြစ် ထည့်ပေးထားတဲ့ ပန်ကာကို ဆွဲပြီး တံခါးပေါက်ကို ကျောနဲ့ကပ်မိတယ်။ ဝင်လာတာနဲ့ ခေါင်းကို ရိုက်ချပစ်မှာ။

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ တစ်ဗွေတည်းပါဆိုမှ’

‘အဲဒါ ဘာလို့တံခါးမဖွင့်တာလဲ’

‘အော်ဒါရသွားပြီ ထင်တယ်’

‘မရသေးပါဘူး ငါ သိတယ်၊ စောစောလေးကမှ တက်သွားတာ’

ဘုရား၊ ဘုရား၊ နှင်းဆီက စောင့်ကြည့်ခံရသူဖြစ်နေပါလား။ အကြမ်းပတမ်းအသံတွေ ကြားတော့ ဒူးတွေ ဆတ်ဆတ်တုန်တယ်။ သေချာတာက ဒီဝန်းကျင်မှာ ကိုယ့်အတွက် ကယ်ကူရာရှား

မှာပဲ။ ‘ဝုန်း’ခနဲ တံခါးကို ဆောင့်ကန်တယ်။

‘အဲဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ။ တော်ကြာ ကျွန်တော်တို့အပိတ်ခံရပါဦးမယ်။ ကျွန်တော် ရအောင် ညှိပေးပါမယ်။ သူမရလည်း တခြားအလန်းလေးတွေ အများကြီး ရှိပါတယ်။ ဒါက တောသူမပုံစံကြီးပါ။ နည်းနည်းညှို့နက်ရင် တက်လာကြပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီကျတော့ ဆရာတို့ စိတ်ကြိုက်၊ သိလား’

စကားတွေ ကြားရလေ ကျောစိမ့်လေပဲ။ အသက်ရှူရပ်မတတ် ငြိမ်နေရတယ်။ အသံတွေ ဝေးသွားတော့မှ ခုတင်ဘေးနားက စားပွဲကို မနိုင်မနင်းတစ်ယောက်တည်း မပြီး တံခါးပေါက်ကို ပိတ်ကပ်ပစ်လိုက်တယ်။ ခုတင်၊ မွေရာကြီးပေါ်မှာ အိပ်ဖို့ လုံးဝမသတိတော့။ တံခါးကို လာတွန်းရင်သိအောင် စားပွဲပေါ်တက်ပြီး ငုတ်တုတ်ငိုက်နေလိုက်တော့တယ်။

စမ်းတဝါးဝါး သွားရတဲ့လမ်းက ပိုရှည်တယ်။

တွက်ဆရတဲ့အထဲမှာ ခလုတ်ကန်သင်းတွေ များနေလို့။

နှင်းဆီအတွက် သွားရေးလာရေးကလည်း အခက်အခဲတစ်ခု၊ ရန်ကုန်ဆိုတာ တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် အခုမှ မြင်ဖူးတာ။ ဒါကြီးကို လက်တွေ့ကျကျ ချသွားရမယ်ဆိုတဲ့ကျတော့ လှိုင်သာယာက နေထုံးစံအတိုင်း ဆူးလေ စီး၊ ဆူးလေကနေမှ ဦးတည်ရာကို ပြန်ခွဲထွက်။

ကားတွေရဲ့မျက်နှာမှာ

ကပ်ထားတဲ့ စာတန်းတွေ လိုက်ဖတ်တယ်။ တွေ့ပြီ၊ ကျော်လင်းအောင် အလုပ်လုပ်တယ်ဆိုတဲ့နေရာ။ ဟန်ကိုယ်ဖို့အနေနဲ့ ကားပေါ်တက်ထိုင်လိုက်ပေမဲ့ ကားပေါ်မှာ ခရီးသည်က စုစုပေါင်းမှ နှစ်ယောက်တည်း။ အေးပေါ့မနက်ပိုင်း ဆူးလေတစ်ဝိုက်က အတက်ပဲ ရှိပြီး အဆင်းနည်းတဲ့ အချိန်ကာလ။

‘ဘယ် သွားမလဲ အစ်မ’

စောစောက ဖတ်ထားတဲ့နာမည်ကို ရွတ်ပြလိုက်တော့ တစ်ရာပြန်ပေးတယ်။ နှင်းဆီလည်း စပယ်ယာရဲ့ မှတ်တိုင်အော်သံကို နားစွင့်ထားရင်း ဆင်းလာခဲ့ရပါတယ်။ ဟူး တစ်ရာဖိုးကလည်း သိပ်မစီးလိုက်ရဘူး။ လူမရှိ သူမရှိ မှတ်တိုင်ကြီး၊ ဘေးဘီဝဲယာကြည့်လိုက်တော့ အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းတွေနဲ့ ကုမ္ပဏီနာမည်တွေပဲ ရှိတယ်။ ရွှေမှာ လမ်းဆုံတစ်ခု ရှိတာနဲ့ ဆက်လျှောက်လာခဲ့တယ်။ ဘယ်မှာ လုပ်တယ်ဆိုတာ တိတိကျကျ သိတာမှ မဟုတ်တာ။

ဟိုတယ်လို့ မေးမလား။ တည်းခိုခန်းလို့ မေးမလား။

ကေတီဗွီလို့ မေးမလား။

အနိပ်ခန်းလို့ မေးမလား။

ဖြစ်နိုင်ခြေများတဲ့ ဘက်ချိုးချလိုက်တယ်။ အဲဒီမှာ ကေတီဗွီလို့ ပေါ်ပေါ်ထင်ထင် နီယွန်မီးစာလုံးတွေ ရှိတယ်။ ဟိုတယ်အသေးငယ်တွေလည်း ရှိတယ်။ မနက်

ရှင်းရှင်းက လင်းထင်းနေ
တော့ အားလုံးအတိုင်းသား။
လူသွားလူလာကျပါးတဲ့လမ်း
ဖြတ်တစ်ခုပါပဲ။ ဈေးကြီးနိုင်
တဲ့ စားသောက်ဆိုင်တွေလည်း
တွေ့တယ်။ ဟို ဟိုတယ်ဆို
လည်း မဝင်ရဲ၊ ဒီ ကေတီဦး
ဆိုလည်း မဝင်ရဲနဲ့ ယောင်တိ
ယောင်ကန်းလမ်းလျှောက်လာ
တာ ဟိုဘက်ထိပ် လမ်းဆုံ
တောင် ရောက်တော့မယ်။
ကန်လန်ဖြတ်သွားနေတဲ့ ကား
တွေ အများကြီး၊ မီးသီးတွေ
နဲ့ လုပ်ထားတဲ့ တီဦးကြီးက
လမ်းထိပ် တည့် တည့် မှာ
ကြော်ငြာတစ်ခု ပြနေတယ်။
နှင်းဆီလည်း ဘာရယ်မဟုတ်
တိုင်လုံးကြီးထိပ်ပေါ်မှာ တင်
ထားတဲ့ တီဦးကို မော့ကြည့်
နေမိတယ်။

‘သမီးက ခြောက်တန်း
ရောက်မှ ကျောင်းထွက်လိုက်
ရတာပါ။ အသွားက ရေသန့်
ဘူးတွေ လိုက်ကောက်ရမယ်
ဆိုပြီး’

ကောင် မလေးတစ်
ယောက်က ရေသန့်ဘူးအဖွဲ့
တွေ ထည့်ထားတဲ့ အိတ်ကြီး
ကို ဆွဲပြီး ဘယ်သူမေးတာ
ကို ဖြေနေတယ် မသိ၊ နှင်းဆီ
နောက်ကြောင်း ပြန်လှည့်
တယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ သေ
ချာလောက်တဲ့တစ်ခုကို ဝင်
မေးမယ်ဆိုပြီး-

‘မသား...နင် အခုလို
လုပ်လို့ ရမလား’

‘ဗျောင်း’

နှင်းဆီရဲ့မျက်လုံးက မီး
ပွင့်သွားပြီး လူလည်း တစ်
ဖက်စောင်းကျသွားတယ်။
နှင်းဆီရဲ့ပါးနဲ့ နားကို ဖြတ်
ရိုက်ချလိုက်တာ။ ဘာ ဘာ
ဘာဖြစ်...။

‘နင် ဘာအချိုး ချိုးတာ
လဲ ဟင်၊ နင် ဘာအချိုးချိုး
တာလဲ’

ယောက်ျားတစ်ယောက်
ရဲ့လက်ဝါးတွေက နှင်းဆီရဲ့
မျက်နှာတွေ၊ ခေါင်းတွေဆီ
ကို ထပ်ကာထပ်ကာ ကျလာ
တယ်။ မဟန်နိုင်တဲ့အဆုံး
နှင်းဆီလည်း ပုံလျက်သား
လဲသွားတယ်။ ရိုက်တဲ့လူက
တော့ ဒေါသတကြီးနဲ့ ပါးစပ်
ကလည်း ပြော၊ လက်က
လည်း ရိုက်နဲ့ လဲကျသွားတဲ့
နှင်းဆီကို ခြေထောက်နဲ့ ဖြတ်
ကန်တယ်။

‘အင့်...’

‘နင့်လင်ငယ်နဲ့ ပျော်ချင်
ဦးဟာ။ ပျော်ချင်ဦးဟာ။
သားသမီးမျက်နှာမှ မထောက်။
ငါ လိုက်ချောင်းနေတာ ကြာ
ပြီ၊ ကြာပြီ။ နင် မသိဘူး
မဟုတ်လား လင်ငယ်နဲ့ မွန်
နေပြီး’

လွဲ ကန် လိုက် တဲ့
ယောက်ျားအားကန်ချက်
အောက်မှာ နှင်းဆီ အသက်
ပျောက်မတတ်ဘဲ။ ကုန်းကျုံး
ထတဲ့လက်ကို ဖြတ်ကန်မိတဲ့
အချိန်မှာတော့ နှင်းဆီ ကွန်က
ရစ်လမ်းနဲ့ မျက်နှာအုပ်သွား
တယ်။ ဘာတွေဖြစ်ကုန်မှန်း
ကို နှင်းဆီမှ မသိတာ။ ကား
ပေါ်က ဆင်းလာတာလား
မသိဘူး၊ ကားဘေးနားမှာ
ထွက်ရပ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်
ရှိတယ်။ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ
တွေကလည်း နှင်းဆီကို တစ်
ယောက်မှ မကယ်ကြဘူး၊
ကားသမားက ပြောတယ်။

‘သူ့မိန်းမကို လိုက်
ချောင်းနေတာ ကြာပြီဗျ။
စောစောကမှ တည်းခိုခန်းထဲ
က ထွက်လာတာ။ ဒီမိန်းမ

ကလည်းဗျာ’
‘နင် နင့်လင်ကို ငါ ရှာ
ထားသမျှ ပေးကမ်းနေတာ
မဟုတ်လား၊ ပေး ငါ့ပစ္စည်း
တွေ ပြန်ပေး’

နှင်းဆီရဲ့အိတ်က သူ့
လက်ထဲပါသွားတယ်။ အမေ
ဆင်ပေးထားတဲ့ ဆွဲကြီးလေး၊
နားက နားဆွဲကို မရမက
ဖြုတ်တယ်။ နှင်းဆီရင်ဘတ်
ကို ဒူးနဲ့ ထောက်ထားပြီး
မျက်နှာက ဒေါသတကြီးနဲ့
တကယ်ကို ဘီလူးသရဲစီးနေ
သလိုပါပဲ။

‘အေး၊ နင် ဘယ်တော့
မှ ပြန်မလာနဲ့။ နင့်ကို ပေါင်း
ဖို့လည်း ငါ မသတိဘူး၊ ထွီ’

ကားတံခါးကို ဆောင့်
ပိတ်ပြီး ထွက်သွားကြတယ်။
နှင်းဆီကိုယ်တိုင် အသက်မှ
ကျန်သေးရဲ့လား ဆိုပြီး ပြန်
စမ်းမိတယ်။ ယခုအချိန်ထိ
ဘာမှနားမလည်လိုက်တာ
အမှန်ပါပဲ။ လက်ကျိုးသွား
တာ ဖြစ်မယ်။ ထောက်လို့
မရတော့ဘူး။ နှာခေါင်းနဲ့ပါး
စပ်ကလည်း သွေးတွေ စီး
ကျလာတယ်။ ငဲ့ကြည့်ရုံပဲ
ကြည့်ကြတဲ့ လမ်းသွားလမ်း
လာတချို့ကို အကူအညီ
တောင်းဖို့ စိတ်ကူးမိတယ်။

‘ကျွန်မ ကျွန်မကို ကယ်
ကြပါရှင်၊ ကျွန်မ တောက
တက်လာတဲ့ ဆရာမပါ။
ကျွန်မ ကျောင်းသားလေးတွေ
ပျောက်လို့ လာရှာတာပါရှင်။
စောစောက လူကို ကျွန်မ သိ
တောင် မသိပါဘူးရှင်’

တိုင်ထိပ်က တီဦးကြီး
မှာ နှင်းဆီရုပ်ပုံ ပေါ်လာ
တယ်။ လူတချို့ကလည်း
မော့ကြည့်တယ်။ နှင်းဆီ
လည်း အံ့ဩတကြီး မော့

ကြည့်မိတယ်။ ဘာတွေလဲ၊
ဘာတွေလဲ၊ ဘာတွေဖြစ်နေ
ပြီလဲ။

‘တစ်ယောက်မှ အနား
မကပ်နဲ့နော်၊ ကျွန်မ မိန်းမ
ကောင်း’

နှင်းဆီ သက်ထဲမှာ
ဓား။ နံရံမှာ ကပ်နေတယ်။
ဘေးနားမှာ ဝိုင်းဆွဲဖို့ ကြိုးစား
နေတဲ့ယောက်ျားသုံးယောက်။
နှင်းဆီမျက်နှာမှာ ကြောက်
လန့်တကြားနဲ့ မျက်ရည်တွေ
စီးကျလာပြီ။ ဖျတ်ခနဲ တွေး
မိတာက တယ်လီဖုန်းကိုင်ပြီး
ဆေးလိပ်ထွက်သောက်တယ်
ဆိုတဲ့တစ်ယောက်၊ နောက်ခံ
စကားပြောနေတဲ့ အမျိုးသမီး
အသံထွက်ကို သဲသဲကွဲကွဲ
မကြားမိဘူး။

လူတွေ တစ်ခုခုကို
ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်လုပ်နေ
ကြတယ်အထင်နဲ့ ကျော်လင်း
အောင် အပြင်ကို ထွက်ကြည့်
မိတယ်။ ကျော်လင်းအောင်
တာဝန်ကျတာက ဝင်လာတဲ့
ကားတွေကို နေရာချပေးရ
တာဆိုတော့ နည်းနည်းကဲ
ကြည့်လိုက်ရုံနဲ့ သိရတယ်။
လူတွေ LED ကြော်ငြာတီဦး
ကြီးကို ကြည့်နေကြတာ။
ကျော်လင်းအောင်လည်း ဘာ
များလဲဆိုပြီး လှမ်းကြည့်
လိုက်တယ်။ ရင်ဘတ်မှာ...

‘ကျွန်မ ကျွန်မကို
သနားပါရှင်။ ကျွန်မချစ်သူ
ကို လာရှာတာပါရှင်။ ကျွန်မ
ကို လွှတ်ပေးပါရှင်။ ကျွန်မ
ရှိခိုးပြီး တောင်းပန်ပါတယ်
ရှင်’

‘ဆရာမ...၊ နှင်းဆီ’

အဲလိုလူး

*ဟောဒီက ပဲပြုတ်
 တော်ရေ... ဆရာတို့ရေ
 ယူကြဦးမလား
 ထိုအသံသည်
 ကျွန်တော်အဆောင်ရှေ့ဆီမှ
 မနက်ဝေလီဝေလင်းရောက်သည်နှင့်
 ကြားရသည့် အသံဖြစ်သည်။
 လူပျိုလူလွတ်ဆိုသည်ကလည်း
 ကြုံရာနေ ကျရာစားဆိုသည့်အတွက်
 မနက်စာ ထမင်းကြမ်းကို
 ပဲပြုတ်ဆီဆမ်းနှင့်
 ဖြတ်သန်းရသည်။ ဆိုတော့
 ပဲပြုတ်သည် ဒေါ်ထားနှင့်
 ရင်းနှီးနေလေပြီ။
 ဒီထက် ရင်းနှီးရသော
 အကြောင်းရင်းလည်း ရှိသည်။
 *ဒိုဘီဆရာတို့ရေ... ဟောဒီမှာ
 တစ်မနက်စာ
 ပဲပြုတ်ရောင်းသံနှင့်အတူ
 ညနေဘက်ရောက်လျှင်လည်း
 ဒိုဘီပေးသံ တစာစာတို့ကို
 နေ့စဉ်မပြတ် ကြားရတတ်သည်။
 ကျွန်တော်တို့ အဆောင်နေသူ
 များတွင်လည်း အလုပ်က မျိုးစုံ။
 အဆင်ပြေသည့် အခါလည်းရှိ၊
 မပြေသည့် အခါလည်းရှိ၊
 ရံဖန်ရံခါ ပဲပြုတ်ဖိုး၊

ဒုလ္လဘ
 သူတအောင်

ဒိုဘီဖိုးပင် နပ်မမှန်ချင်။
 သို့ပေမင့် ဒေါ်ထားကား
 အတင်းမတောင်း။ ပေးသမျှသာ
 ယူသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း
 ငွေစလေးများ ချွင်လျှင်ချွင်သလို
 ဒေါ်ထားအား ပေးကမ်းတတ်သည်။
 ဒေါ်ထား ပိုက်ဆံလိုလျှင်လည်း
 ကျွန်တော်ဆီ
 ချေးငှားတတ်သည်ပင်။

Fla. Myint Saiz

၂၀၁၅ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ ၁ ရက်နေ့တွင်

တစ်ခါတလေ လခထုတ် ရက်မှီ အပေါင်းအသင်းများ စု၍ ကြက်သားကာလသား ချက် ချစ်စပ်စပ်ကို အမြည်း လုပ်၍ ဝိုင်းဖွဲ့စားသောက် သည့်အခါတွင်လည်း ဒေါ်ထား ကို ပိုက်ဆံအပ်လိုက်သည်နှင့် ပြီးသည်။ ဒီတော့ ဒေါ်ထား နှင့် ကျွန်တော့်ကြား ရင်းနှီး မှုက သာမန်ထက် ပိုသည်ဟု ပြောရပေမည်။

တစ်ခါတလေ အလုပ် နောက်ကျ၍ ဒိုဘီမမီလိုက် သည့်အခါများတွင် အဆောင် ရှေ့တစ်ခေါ်ရှိ ဒေါ်ထား၏ မြေစိုက်တဲအိမ်ကလေးသို့ သွားပေးလေ့ ရှိသည်။ ဒေါ်ထားအိမ်ရောက်သည့် အခါတိုင်း ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်ကာ အရက်ပုလင်းတစ် လုံးဖြင့် စည်းစိမ်ယစ်နေသော ဦးသာလှကို တွေ့ရ၏။ ခပ် လှမ်းလှမ်းတွင် မြေကြီးပေါ် ၌ ဆော့ကစားနေသည့် ၄၊ ၅ နှစ်အရွယ် ကောင်လေး တစ်ယောက်နှင့် ခွေးပျိုတစ် ကောင်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ဒေါ်ထားကိုကား ချက်ပြုတ် နေလျက်ဖြစ်စေ၊ အဝတ် လျှော်နေလျက်ဖြစ်စေ အလုပ် တစ်ခုခု လုပ်နေသည်ကို တွေ့ ရခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ တစ်တွေက အဆောင်သို့ ဒိုဘီလာပေးတိုင်း မကျေနပ် သည့် စိတ်အခံဖြင့် ပြောလေ့ ရှိသည်။

ဒေါ်ထား : ရာ ယောက်ျားယူပြီး ယောက်ျား ကို လုပ်ကျွေးနေရတယ်လို့ ဗျာ၊ ဦးသာလှက အလုပ် မလုပ်ဘူးလား

ဟဲ့ ငါလည်း မယူခင်

က ဘယ်သိပါ့မလဲ။ ညားပြီး မှ အချိုးပြောင်းတော့လည်း ဘယ်တတ်နိုင်မှာလဲ။ ဒါမီလို လည်း ရှေးလူကြီးတွေ ဆုံးမ တာပေါ့။ လင်ကောင်းလျှင်စံ၊ လင်မကောင်းတော့ခံဆိုပြီး တော့။ ဝက်ဖြစ်မှတော့ ချေး ကြောက်နေရင် ငတ်တော့ မပေါ့။

ဒိုးခနဲ ဒေါက်ခနဲ ပွင့်ပွင့် လင်းလင်း ပြောတတ်သည့် ဒေါ်ထားစကားက ကျွန်တော် ကို ပါးစပ်ကို ပိတ်စေသည်။ သို့ပေမဲ့ ခင်မင်ရင်းစွဲ ရှိသည့် အလျောက် စကားနိုင်လှကာ အတွန့်တက်ပြောသည်။

ကွာပေါ့ ဗျာ၊ ယောက်ျားများ ရှားလို့

တော်ပါဟယ်၊ မိန်း ကလေးတွေဆိုတာ တစ်ပင် လဲလို့ တစ်ပင်ထူတာတောင် ပတ်ဝန်းကျင်က မေးငေါ့ တတ်သေးတာ။ တစ်ပင်က ထောင်နေတုန်း နောက်တစ် ပင်သာ ထူလိုက်လို့ကတော့ ရစရာတောင် ရှိမှာမဟုတ် ဘူး

ခင်ဗျားတစ်ပင်က သုံး စားမရတဲ့ ကြက်ဆူပင်ကြီး ကိုးဗျ

အို အနည်းဆုံးတော့ ယောက်ျားရှိပါလားဆိုပြီး ဂုဏ်တင်သေးတာပေါ့ဟဲ့။ အေးဟယ်... ညားခါစတုန်း ကတော့ ဒီလောက်မဆိုးပါ ဘူး။ နောက်မှ အလုပ်ပင်ပန်း တာ အကြောင်းပြပြီး အရက် လေး စသောက်ရာကနေ...

အဲဒီကနေ အိမ်ထောင်

တာဝန်က ဒေါ်ထားပေါ် လုံး လုံး ကျလာတယ်ဆိုပါတော့

အေးပါ... အေးပါ ... မင်းယူမယ့် မိန်းမသာ ငါ့လိုမဖြစ်အောင် ကောင်း ကောင်းထား မောင်ထွန်းထွန်း ရေ...

ဒေါ်ထားကား ပဲပြုတ် ရောင်းမြဲ၊ ဒိုဘီလျှော်မြဲ။ ဦးထွန်းသာကား အရက် သောက်မြဲ။ ကျွန်တော့်မှာ လည်း ကြားထဲက မခံချင် ဖြစ်နေရဆဲ။

ဒီရက်ပိုင်း မိုးက အဆက်မပြတ် ရွာသည်။ နံ နက်ခင်း စလိုက်သည့် မိုးက ဖွဲလိုက်၊ စဲလိုက်၊ သဲလိုက် နှင့် ရပ်သည် မရှိတော့။ ဒိုဘီ လျှော်ရန်မလွယ်၊ ပဲပြုတ် ရောင်းရန်မလွယ်။ ဒေါ်ထား အလုပ်အကိုင် ပြတ်တော့ သည်။ ထုံးစံအတိုင်း ကျွန် တော်တို့အဆောင်လာ၍ ပိုက် ဆံချေးသည်။ ဒေါ်ထားနှင့် ပါလာသည့် ခွေးမကား အဆောင် အမိုးတံစက်မြိတ် အောက် မိုးလွှတ်ရာတွင် ခွေ နေသည်။ အပြန် ဒေါ်ထား ခေါ်သော်လည်း မလိုက်။

ဆရာရေ... အိမ်မှာ လည်း ဆန်ပြုတ်တောင်အနိုင် နိုင်၊ ဒီမှာပဲ ထားခဲ့လိုက်တော့ မယ်။ အဆင်ပြေမှ ပြန်ခေါ် တော့မယ်။ နောက်ပြီး သူ မှာ...

ရောက်စက ဘယ်သူမှ အမှတ်မထားမိ၊ အစာကျွေး မည့်သူ သတ်သတ်မှတ်မှတ်

လည်း မရှိသော ဒေါ်ထား၏ ခွေးသည် အဆောင်နှင့် ပန် သင့်သည်ဟု ဆိုရမည်။ တစ် ည ခွေးဟောင်သံ တဂုတ်ဂုတ် နှင့် အဆက်မပြတ် ဆူညံနေမှု ကြောင့် အိပ်မက်စုံများနှင့် ထ၊ ကြည့်ကြသည်။ ယောက်ျား လက် တစ်ဖောင်ကျော်ကျော် မြွေကြီးနှင့် ရန်ဖက်ဖြစ်နေ သော ခွေးပျိုမကို တွေ့ရ သည်။ မြွေကြီးကား ပါးပျဉ်း ထောင်လျက် မာန်ဖီ၏။ ခွေး ပျိုမကား ရှေ့တိုးနောင်ငင်၊ ဘယ်ညာပြေး၍ တဂုတ်ဂုတ် တဟိန်းဟိန်းဖြင့် အဆက် မပြတ်ဟောင်၏။ နောက်နေ့ ရောက်တော့ အဆောင်တွင် မြွေသားချက်ဖြင့် အောင်သေ အောင်သား ဝိုင်းဖွဲ့ကြသည်။ ခွေးပျိုမကား အမြီးတနန့်နန့် ဖြင့်။ ခွေးပျိုမရောက်လာမှ အဆောင်တွင် သူခိုးရန်မှ တော်တော် ကင်းဝေးသွားရ သည်။ ယခင်က အဆောင် တွင် အဝတ်ပုဆိုး၊ စက်ဘီး၊ ဖုန်းစသော တို့လီမိုလီ အလွယ်ယူရသော ပစ္စည်း များ မကြာခဏ ပျောက်လေ့ ရှိသည်။ ယခုတော့ လူစိမ်း တစ်ယောက် အဆောင်သို့ ကပ်သည်နှင့် ခွေးပျိုမ၏ ဟောင်သံကို အဆက်မပြတ် ကြားရတော့သည်။ အဆောင် နေ တစ်ယောက်ယောက်က ထွက်၍ မကြည့်မချင်း မရပ် တော့။ ဒီတော့လည်း ခွေးပျိုမ သည် ရောက်ပြီး သိပ်မကြာ ခင်မှာပင် အဆောင်၏အချွန် တော် ဖြစ်လာသည်။ ရောက် စက ပိန်ချည့်ချည့် မွဲကပ်ကပ် ဖြစ်နေရာမှ အစားအသောက် မှန်ကာ စိုပြည်လင်လင် အသွေးအမွှေး ကောင်း

တောက်ပြောင်ပြောင် ဖြစ်လာ
၏။ သို့သော် ဒေါ်ထား၏ သူ
မှာဆိုသော နောက်ဆက်တွဲ
ကို သိပ်မကြာခင် သိလာရ
သည်။ ခွေးပျိုမ နို့သီးခေါင်း
လေးများ စူထွက်လာ၏။
ယခင်လိုလူများနှင့် ပရောပရီ
မနေတော့။ အစာကိုလည်း
သိပ်မစား၊ အဆောင်ရှေ့
ရေမြောင်းထဲတွင် ခွေခွေနေ
တတ်သည်။ ခွေးပျိုမ ကိုယ်
ဝန်ဆောင်လေပြီ။

ခုတစ်လော ဒေါ်ထား
တစ်ယောက် ကျွန်တော်တို့ဆီ
ပိုက်ဆံမချေးသည်မှာ ကြာ
ပေပြီ။ ဒိုဘီလာကောက်သည့်
အခါတွင်လည်း ရွှင်ရွှင်ပျပျ
တောက်တောက်ပြောင်ပြောင်
ဖြင့် တွေ့ရသည်။

‘ဒေါ်ထား... တယ်
သားနားနေပါလား၊ အဆင်
ပြေနေတယ်ပေါ့’

ဒေါ်ထားသည် ပြုံး၏။
ပြီးမှ-

‘အေးလေ... နင့်
ကြက်ဆူပင်ကြီးက အသီး
တွေ သီးနေလို့ဟေ့၊ ဟဲဟဲ’

ဒေါ်ထားရှင်းပြမှ သိရ
သည်။ ဦးသာလှတစ်ယောက်
ကော်မရှင်ယူ၍ နှစ်လုံးရောင်း
နေခြင်းပင်။

‘သူ့ကော်မရှင်လေးနဲ့
သူ့အသောက်ဖိုးလေး၊
အမြည်းဖိုးလေးရတော့ ငါ
လည်း ပြောမနေတော့ပါဘူး
ဟယ်။ ငါ့အလုပ်က ဝင်ငွေ
လေးနဲ့ စားရသောက်ရတာ
ပေါ့။ ကလေးလည်း ရှေ့နှစ်
ဆို ကျောင်းထားရတော့မှာ
လေ။ ပိုတာလေးလည်း စု
ဆောင်းရသေးတာပေါ့။
အမယ်... သူ့ဝင်ငွေက

တောင် ငါ့ထက် သာချင်သေး
တယ်’

ကျွန်တော် စကားမဆို
မိ။ အင်းလေ... သူတို့အခြေ
အနေနဲ့ ဒီလိုမျိုးလေး ဖြစ်လာ
တာကိုက အကောင်းဟု ဆိုရ
မလိုလို။ အို... သူတို့အတွက်
စားရသောက်ရ ခက်ခဲတဲ့
အခြေအနေမှာ ရွေးစရာ မရှိ
လို့ လုပ်ရတဲ့ဟာ။ တချို့ဆို
ကျိကျိတက် ချမ်းသာပြီး
အကြီးအကျယ် ဒိုင်ခံနေကြ
တာပဲဟာ။ ဒီလို တွေးမိတော့
လည်း-

‘ကောင်းပါတယ်ဗျာ၊
အခြေအနေကြည့်ဦး ဒေါ်ထား
ရေ၊ တော်ကြာ ကြက်ဆူပင်
ကြီး မော်စကိုရောက်နေဦး
မယ်’

‘ဖွဟဲ့၊ မပြောကောင်း
မဆိုကောင်း။ ဒါနဲ့ ငါ့ခွေး
ရော၊ ပြန်ခေါ်သွားတော့မယ်’

‘အဆောင်ရှေ့ ရေ
မြောင်းထဲမှာဗျာ၊ ခင်ဗျားခွေး
က မွေးတဲ့ ကလေးလေးတွေ
တောင် စမ်းတမ်းတမ်းနဲ့
လမ်းလျှောက်စပြုနေပြီဗျ’

ခွေးပျိုမကား သား
သမီးသံယောဇဉ်ကြောင့်ထင်
မလိုက်တော့။ ဒေါ်ထား
လည်း အတန်ကြာခေါ်၍ မရ
သည့်အဆုံး ထားသွားခဲ့တော့
သည်။ ထိုသို့ဖြင့် ခွေးပျိုမ
မိသားစုသည် အဆောင်ရှေ့
ရေမြောင်းတွင် သောင်တင်
နေ၏။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ခွေး
ပျိုမကား ပိန်လိုလာခဲ့သည်။

ခွေးပေါက်လေး လေးကောင်
ကား ဝဝကစ်ကစ်ဖြင့် ချစ်
စရာ ကောင်းလှသည်။ ခွေး
ပျိုမအား ဘယ်လောက်ကျွေး
ကျွေး ဝ,သည်မရှိ။

‘ဘယ် ဝမလဲ ကွာ၊
ဒီကောင်မက အားရှိ သူ
ကလေးတွေပဲ နို့တိုက်နေတဲ့
ဟာကို’

အဆောင်နေ သူငယ်
ချင်းတစ်ယောက်က ပြော
၏။ မှန်တော့လည်း မှန်
သည်။ ခွေးပျိုမကား
ကလေးများကြီး၍ နို့ဖြတ်ချိန်
တန်သည့်တိုင်အောင် နို့တိုက်
နေသေးမှတော့ ဘယ်ကလာ
ဝ,နိုင်တော့မည်နည်း။ ကျွန်
တော်အပြင်က ပြန်လာတိုင်း
ဈေးချိုသည့် ပေါင်မုန့်၊ ထန်း
လျက်ခဲများ ဝယ်၍ ကျွေး
သည်။ ထမင်းဟင်းအကြွင်း
အကျန်များစု၍ ကျွေးရသည်။
ထမင်းကျွေးတိုင်း နှစ်ပုံခွဲ၍
ကျွေးသည်။ ခွေးပျိုမအတွက်
တစ်ပုံ၊ ကလေးတွေအတွက်
တစ်ပုံ။ ခွေးလေးများကား
အစားကြီးသည် ဆိုရမည်။
ကျွေးသမျှ တစ်ခဏတွင်းမှာ
ပင် ပြိုကွဲခနဲ ကုန်သည်။ ပြီး
လျှင် အမှေ့ထမင်းပုံရှိရာ ပြေး
လာစားသည်။ ခွေးပျိုမကား
နောက်သို့ ဆုတ်ကာ ကလေး
များအား ကျောလျက်၊ လျှာ
သပ် လုပ်ပေးသည်။ ဒီခွေး
ပေါက် လေးကောင်ထဲတွင်
တစ်ကောင်ကား အစားမက်
လှသည်။ စားသလောက်
လည်း ဝ,သည်။ ဝ,
သလောက်လည်း ကျန်ခွေး

ပေါက်လေး သုံးကောင်အား
အနိုင်ကျင့်သည်။ ထမင်းစား
တိုင်း မာန်ဖီ၍ ရန်လုပ်သည်။
ကျန်သုံးကောင်ကား သူ့
အနား သွားမစားရ။ ဒီတော့
စိတ်ပေါက်ပေါက်ဖြင့် တစ်
ချက် ရိုက်လိုက်သည်။

‘ကိန်... ကိန်... ကိန်’
‘ဝုတ်... ဝုတ်...’
‘အာ... ဒီခွေးမ...
ဟဲ့... တောက်...’

အသံတွေ ဆူညံသွား
သလို ဝရန်းသုန်းကား ဖြစ်
သွားရသည်။ ခွေးပျိုမကား
သူ့သားကို ရိုက်သည့် ကျွန်
တော်ဆီသို့ ဟောင်ရင်း ပြေး
ဝင်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်
တော် အလွန်တကြား ခြောက်
ရသည်။ ထောင်းခနဲ ဒေါသ
ဖြစ်မိသည်။ ခြေထောက်ဖြင့်
ကန်ရန် ပြင်လိုက်သည်။
မကန်ဖြစ်။ ပြေးဝင်လာသော
ခွေးပျိုမသည် မကိုက်ဘဲ
ကျွန်တော့် ခြေထောက်အား
အရှိန်ဖြင့် ဝင်တိုးခြင်း ဖြစ်
သည်။ အဟိတ်တိရစ္ဆာန်ပင်
ဖြစ်သော်ငြားလည်း ခွေးပျိုမ
၏ မိခင်စိတ်ရှိမှုကို လေးစား
မိသည်။

ဒီကနေ့ သောကြာနေ့
လကုန်ရက်ဖြစ်သည်။ လခ
လေးထုတ်ပြီး ခွေးပျိုမ
မိသားစုအတွက် အမဲရိုး ဝယ်
ကျွေးရန် စဉ်းစားပြီး
အဆောင်နားရှိ ဈေးထဲသို့ ဝင်
သည်။ အမဲရိုးထုပ်လေးကို
ပြီး ပြန်အထွက် ဈေးရေတွင်
တဝုတ်ဝုတ်နှင့် ဆူညံနေသည့်
အသံကို ကြားရသည်။

‘စည်ပင်က ခွေးလေ၊
ခွေးလွင့်တွေကို ဖမ်းနေတာ
လေ’

‘အင်းလေ၊ ခွေးတွေက မျိုးပွားချိန်ရောက်ပြီ။ ဒီတိုင်း လွှတ်ပေးထားရင်လည်း စည်းမရှိ ကမ်းမရှိနဲ့၊ ညအိပ်ရတယ် မရှိဘူး။ နောက်ကလေးတွေအတွက် ခွေးရူးအန္တရာယ်က ရှိသေး’

ဈေးသွားဈေးလာများ၏ ပြောစကားများကို ကြားရသည်။ ခွေးများကို ဖမ်းခေါ်သွားသည့်ကားက အနီးမှ ဖြတ်သွားသည်။

‘ဝုတ်... ဝုတ်...’

ဒီအသံ ကြားဖူးသလို၊ ရင်းနှီးသလိုလို ရှိမိ၏။ ကားပေါ်သို့ ကြည့်မိသည်။

‘ဟင်... ခွေးပျိုမ’

ခေါ်နေကျအသံက ပါးစပ်မှ လွတ်နေ ထွက်သွားသည်။ နောက်မှ ပြေးလိုက်သော်လည်း မမီတော့။ ခွေးပျိုမကား ကားပေါ်မှ ခေါင်းကလေးထုတ်ကာ ကျွန်တော့်

ကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း ပါသွားရရှာသည်။ ခွေးပျိုမအကြည့်ကို မြင်ယောင်နေမိသည်။ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသော အကြည့်ပင်။ ဘယ်သို့သော အကြည့်ဆိုသည်ကိုလည်း မဝေခွဲတတ်။ သံယောဇဉ်ကြောင့် သနားသည့်စိတ်ဖြင့် အဆောင်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ ဒီအကြည့်ကား...

‘ဆရာ ကလေးကို သေသေချာချာ အပ်ခဲ့ပါရစေ။ ကျွန်မ ပြန်လာသည်ထိ စောင့်ချောက်ပေးပါဆရာရယ်၊ ရှိကြီး ခိုးပါတယ်’

ကလေးသည့် ဒေါ်ထားအား ဖက်၍ ငိုသည်။ ဒေါ်ထားကား မျက်ရည်တွေတွေကျရင်း ချောနေရသည်။ ထိုမြင်ကွင်းကို ကြည့်၍ ရင်နင့်မိသည်။ အပြစ်ဆိုချင်သည့် ကရုဏာ

ဒေါသတို့က နှုတ်ဖျားထိ ရောက်လာသေးသည်။ သို့သော် စကားသံတို့က ပြောင်းလဲသွားသည်။

‘စိတ်ချပါ ဒေါ်ထားရာ’

ဒေါ်ထားသည် ကျွန်တော့်စိတ်ကို ရိပ်မိသည်ထင်။

‘ဆရာရယ်၊ ကိုသာလှကို ထောင်ချမယ်ဆိုရင် အရက်မဖြတ်နိုင်တာနဲ့ ထောင်ထဲမှာ ဒုက္ခရောက်မှာလေ။ ကျွန်မက ကျန်းမာရေးအကောင်းကြီးပါ။ ချဲထီလောင်းကစားလို့ နှစ်ရှည်ထောင်မကျဘူးတဲ့။ ကျွန်မစိုးရိမ်တာက ကလေးနဲ့ သူ့ကိုပဲ။ ဒါမို့ ဆရာလက်ထဲကလေးကို အပ်တာပါ။ ဆရာအားတဲ့ အချိန်လေး ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ပေးပါ ဆရာရယ်’

ပြောစရာစကား မရှိတော့။ ကလေးလက်ကို ဆွဲထားရင်းမှ ကားပြာပေါ်တက်သွားရသည့် ဒေါ်ထားကို ကြည့်မိသည်။ ဒေါ်ထားသည် လည်ပြန်ကြည့်၏။ အကြည့်...။ ဒေါ်ထား၏ အကြည့် ။ ဒီအကြည့်ကား...

ဒီလ စနေနေ့တွင် အဆောင်တွင် ပုံမှန်ဖြုလုပ်သည့် ဝိုင်းခွဲစားသောက်ပွဲလေး မကျင်းပဖြစ်တော့။ ခွေးလေးများကို ခြင်းထဲထည့်ကာ ကလေးငယ်ကို လက်မှဆွဲ၍ ထွက်လာခဲ့သည်။ လမ်းတွင် အမေကြိုက်သော လိမ္မော်သီးများကို ခြင်းလိုက် ဝယ်သည်။ ရွာတွင် ကျွန်တော့်အမေ မျှော်နေရာတော့မည်။

သုတအောင်

ကိုယ်စိတ်ချမ်းသာ၊ လိမ္မာယဉ်ကျေး၊ အတွေးထက်မြက်၊
တိုးတက်ကြီးပွားစေဖို့၊ မဖတ်မဖြစ်ဖတ်ရမည့်

အနန္တဂုဏ်ရည်

ဘာသာရေးမဂ္ဂဇင်း

ဗုဒ္ဓ၏အဆုံးအမကို လိုက်နာကျင့်သုံးခြင်းဖြင့် လောကီချမ်းသာ၊ လောကုတ္တရာချမ်းသာ၊
နှစ်ဖြာသောချမ်းသာ တို့ပြည့်ဝစေမှာ အမှန်မလွဲပဲနော်

လစဉ်ထွက်ပါပြီ

မြင်းခြံစာပေ

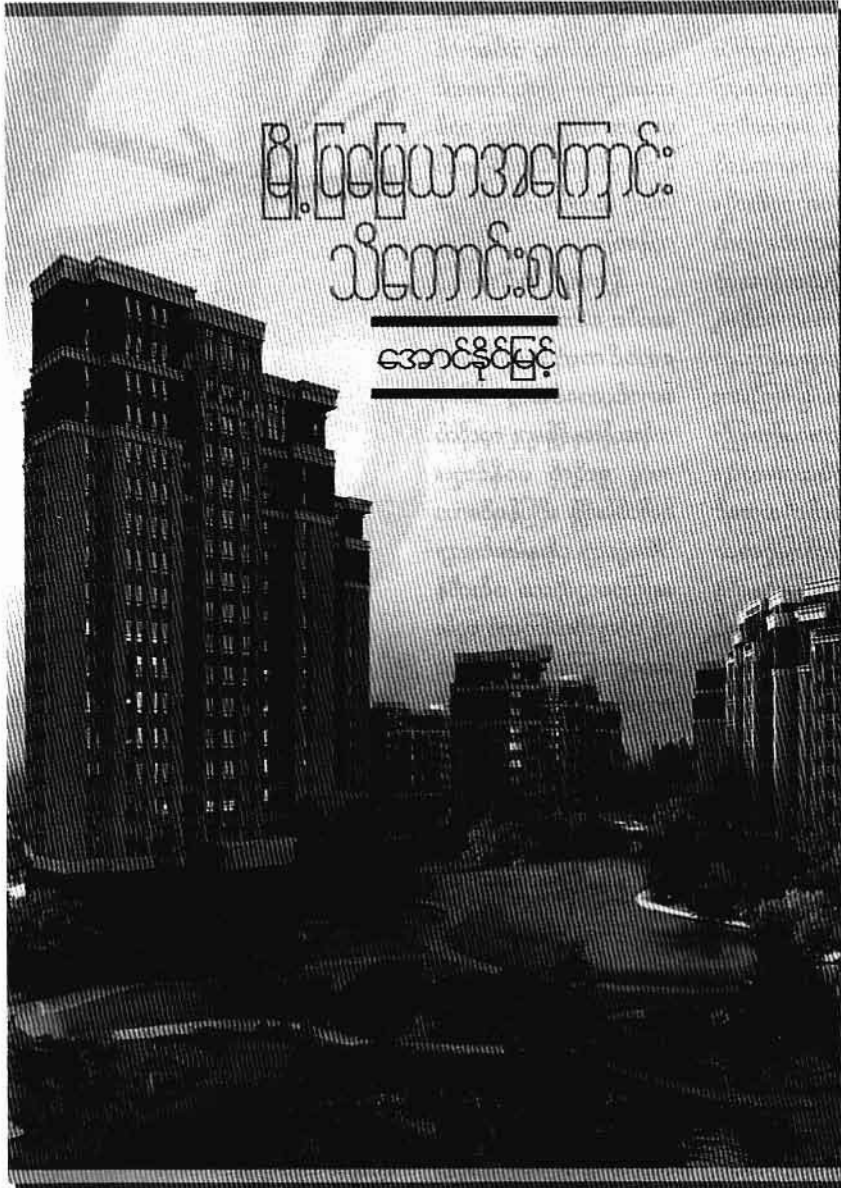
အမှတ် (၂၅၆)၊ ၃၉ လမ်းအထက်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ဇန်နဝါရီ ၂၅၃၅ခု

စာရေးဆရာအောင်နိုင်မြင့်၏ ဤစာအုပ်ပါဆောင်းပါးများသည် သာမန်ဖတ်လိုက်ပါက သာမန်လောက်အကျိုးကျေးဇူးရသည်။

ပို၍လေးလေးနက်နက်ဖတ်ပါက ပို၍အကျိုးဖြစ်သည်။

စဉ်းစားချင့်ချိန် ဆင်ခြင်သုံးသပ်သော ဉာဏ်ဖြင့်ဖတ်ပါက မမျှော်မှန်းနိုင်လောက်သည့် ကျယ်ပြန့်သော အကျိုးကျေးဇူးများကိုရရှိနိုင်ပါသည်။

ဒေါက်တာစံထွန်းအောင်
B.Sc(Engg), M.C.P(Harvard)
D.M.A., D.E.P.D.Engg

မြို့ပြမြေယာအကြောင်း
သိကောင်းစရာ
အောင်နိုင်မြင့်

ဖြန့်ချိရေး - မိုးကျော်စာပေ

ဇမ္ဗူတလူစာပေအတွက်

မိုးကျော်စာပေမှဖြန့်ချိသည်။

အမှတ် (၃၈၅ - ၃၈၇) ဗိုလ်ချုပ်လမ်း (ရွှေဘိုသာလမ်းနှင့် ဥလမ်းကြား)

ပန်းဘဲတန်း၊ ဗဟန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့

ဖုန်း-၀၉-၇၃၀၂၉၅၉၊ ၀၉-၇၃၂၄၅၂၅၊ ၀၉-၅၀၈၉၈၁၊ ၀၉-၄၂၃၇၁၈၀၀

ဘယ်ပြေဆည်

ဖျောက်နိုင်လိမ့်

ကျော်စိုးမြင့်

ဝေလွင်တို့ရွာရဲ့
အရှေ့တစ်ခိုကို
မျှော်ကြည့်လိုက်ရင်
မင်းဝံတောင်တန်းကြီးကို
ညိုညိုမှိုင်းမှိုင်း
ဆိုဆိုဆိုင်းဆိုင်းကြီး
မြင်တွေ့ရမှာပါ။
တောင်ရိုးတောင်စောင်း
တောင်လက်မောင်း
အလျှိုလျှိုကိုကျော်ဖြတ်ပြီး
အရှေ့ဘက်ဆက်သွားရင်တော့
မြစ်မင်းမဟာ ဧရာဝတီက
မြွေကြီးတစ်ကောင်လို
ရစ်ပတ်ခွေစီးလို့။
တောင်မြောက်
သွယ်တန်းနေတဲ့
မင်းဝံတောင်ရိုးရဲ့
ရေဝေကြောမှာ
မန္တလေး-မြစ်ကြီးနား
မော်တော်ကားလမ်းမကြီး
ဖောက်လုပ်ထားလေရဲ့။
မြောက်ကိုလားရင်
မြောက်ပိုင်းကုန်းမြင့်ဒေသ
ကချင်ပြည်နယ်နဲ့
တောင်ဘက်ဆက်သွားရင်
စစ်ကိုင်းမင်းဝံတောင်တန်းကြီးနဲ့
တစ်ဆက်တည်း
ရိုးမတောင်တန်းကြီးပေါ့။
ဝေလွင်တို့လည်း
ဒီတောင်ရိုးကြီးတွေပေါ်
ရောက်ဖူးလှပါပြီ။
သူငယ်ချင်းတစ်သိုက်နဲ့
မျှစ်ချိုး၊ မှိုရှာ၊
ဟင်းရွက်ခူးဆိုတာ
အကြိမ်တောင်
မရေတွက်နိုင်တော့ပါဘူး။
အဖေနဲ့
ဝါးခုတ်လိုက်သွားစဉ်က
ဝါးလည်း ဆွဲခဲ့ရဖူးတာပေါ့။
အဘိုးတို့ခေတ်ကတော့
သစ်ကြီးဝါးကြီးတွေ
ပေါလွန်းလို့
စိမ့်ရေစမ်းရေတွေထွက်၊

နွယ်ရှင်တွေတောင် ပေါက်
ရောက်တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။
သမင်၊ ဒရယ်၊ ချေ၊ ငယ်၊
စိုင်း၊ ဆတ်တို့သာမက ပြောင်၊
ဆင်၊ ကျားတို့လို သားရဲကြီး
တွေ ခိုအောင်းနေထိုင်တဲ့
မြိုင်ကြီးကိုင်ကြီးဆိုပါကလား။
ဘာဝေးမှာတုံး။ ဝေလွင်တို့
ရွာနဲ့ သုံးလေးမိုင်လောက်ရှိမှာ
ပေါ့။ ခုများတော့ အဲဒီတောင်
တန်းတွေပေါ် ရွှေပြောင်တောင်
ယာတွေ တက်လုပ်ကြ၊ သစ်
ခုတ်၊ ဝါးခုတ်၊ မီးသွေးဖုတ်
ကြလို့ တောင်ကတုံးတွေ ဖြစ်
ကုန်ပေါ့။
နို့ပေမဲ့ အဲဒီတောင်
စောင်း၊ တောင်လက်မောင်း၊
တောင်ကတုံးတွေအပေါ်
တောင်ယာခင်းတွေ စိမ်းစို
လန်းဆန်းနေချိန်များ လှလိုက်
တာမှ ရှုလို့ကို မဝနိုင်ဘူး။
ရိတ်သိမ်းချိန် ဆိုပြန်ရင်ကော
ပဲစိမ်းခွဲတွေ၊ ပန်းနှမ်းခင်းတွေ၊
နေကြာတွေဆိုတာ ဝင်းထိန်
လို့ ဝါနေလိုက်ကြတာ လွမ်း
မောစရာ ကြည့်နှုတ်ရာတောင်
ကောင်းလိုက်သေး။
□
ဝေလွင်တို့အိမ်လေးက
ဝါးကြမ်းခင်း၊ ဝါးထရံက၊
သက်ငယ်မိုး ခြေတံရှည် သုံး
ခန်းနှစ်ခန်းအိမ်လေးပါ။ ဒီ
အရပ်က တစ်ရွာလုံး တောင်
သူတွေဆိုတော့ အိမ်ပေါ်မှာ
လူနေ၊ အိမ်အောက်မှာ နွား
ထားတဲ့အရပ် မဟုတ်လား။
နို့ပေမဲ့ ဝေလွင်တို့မှာက ခိုင်း
စရာ နွားလည်းမရှိ၊ လုပ်စရာ
လယ်လည်း မရှိပါဘူး။
ဝေလွင်အဖေနဲ့ အစ်ကိုက သူ
တစ်ပါးအိမ်မှာ သူရင်းငှား
ဘဝနဲ့ ရရစားစား ဝါးဝါးမျို
မျိုဘဝတွေပါ။ ဘာထူးမှာ

တုံး။ ဝေလွင်ဆိုလည်း ဆယ့်နှစ်နှစ်သမီးအရွယ်ကတည်းက
သူများနွား အငှားလိုက်ကျောင်းခဲ့ရတာပေါ့။ အခု အမျိုးကြီး
ဖားဖားဖြစ်လာတော့ သူ့အဖေ၊ သူ့အစ်ကိုတွေလို လယ်သူ
ရင်းငှား လုပ်ရပြန်တာပါပဲ။

ရပ်နဲ့ရွာနဲ့ နေကြရတော့ သူများ ဗျိုဗျိုဆိုရင် ဗျိုနိုင်အောင်
သူများ ဗျာဗျာဆိုရင် ဗျာနိုင်အောင် မသေထမင်း မသေဟင်းစား
ပြီး ရှာရဖွေရ လုပ်ကိုင်ကြရတာပေါ့။ သူ့ဗျာထိုင်မှ ကိုယ့်ဗျာ
ထိုင်တယ်ဆို မဟုတ်လား။ အိမ်အောက် နွားချည်စရာမရှိတော့

ဝက်ကလေးနှစ်ကောင် ကြုံနဲ့ချည်ပြီး မွေးထားရတယ်။ ဝေလွင့်အောက်မှာက ဆယ်နှစ်အရွယ်သုံးတန်းကျောင်းသား မောင်လေးတစ်ယောက်နဲ့ ညီမလေးတွေ ပုစုခရလေးတွေ ရှိနေကြသေးတယ်။

မောင်လေးကို သူများလုပ်တဲ့ ရှင်ပြုအလှူထဲမှာ သားကြီးရှင်ဖြစ် ထည့်ရမှာ။ သင်္ကန်းဆီးပေးရမှာမို့ ဝက်ကလေးနှစ်ကောင်ကို စုဘူး သဘော မွေးထားရတာပါ။ ဝက်စာမို့ ဖွဲ့၊ ဆန်ကွဲ၊ နှမ်းဖတ် အလုံအလောက်မတတ်နိုင်တော့ ထမင်းကျွန်၊

ဟင်းကျွန်ကလေးနဲ့ တောသဘာဝ အလေ့ကျပေါက်နေတဲ့ ဝကြပ်ပင်၊ ဟင်းနုနွယ်၊ ပိန်းရိုင်း၊ ငှက်ပျောဖတ်၊ မုန်ညင်းရွက် စတာတွေကို တပင်တဖန်း ဂရုတစိုက် ရှာဖွေကျွေးရတာပေါ့။ အစာကောင်းတဲ့ ဝက်လိုတော့ ဘယ်မှာ ဝပြီးနိုင်မှာတဲ့။

ဝေလွင့်တို့ရဲ့ တစ်နေ့တာအလုပ်မျိုးက နံနက် ဝေလီဝေမှောင်မှာ အိပ်ရာက ထ၊ ကျွဲ၊ နွား၊ ထွန်ထယ် တပ်ပြီး လယ်တောယာကွက်ကို ထွက်ရတာပါ။ ထယ်ထိုးတဲ့အလုပ်၊ လွန်

မောင်းတဲ့ အလုပ်မျိုးဆိုတာ အပင်ပန်းဆုံးအလုပ်တွေပေါ့။ နွားနဲ့ဖက်ပြီး ရုန်းရတာက လား။ လူစိတ်နဲ့ နွားကိုယ်၊ လူအလိုကို နွားက လုပ်ပေးရတဲ့ အလုပ်မျိုးဆိုတော့ အော်ဟယ် ငေါက်ဟယ် ရိုက်ဟယ် မောင်းဟယ်နဲ့။ မြွေပါးကင်းပါးက ကြောက်ရသေး။

နေ့လယ် ဘုန်းကြီးကျောင်းက သစ်စည်ထိုးမောင်းခေါက်မှ ထွန်ချွတ်ပြီး အိမ်ပြန် ထမင်းစား။ ခဏနားပြီးတာနဲ့ နွားကျောင်း ပြန်ထွက်ရတာပေါ့။ မိုးလေခြောက်သွေ့ရင်ဖြင့် နွားကျောင်းတဲ့အလုပ်များ ဘာပင်ပန်းတာလိုက်လို့။ မိုးရေတွေ စွတ်ကယ်စွတ်ကယ်နဲ့ မိုးစွေရက်များ နွားကျောင်းလိုက်ရလို့ကတော့ တောင်သူဘဝ၊ သူရင်းငှားဘဝမှာဖြင့် စိတ်အဆင်းရဲဆုံးပါပဲ။ ငြင်းကွယ်လို့လည်း မဖြစ်၊ ရှောင်တိမ်းလို့လည်း မရနဲ့။ လူဖြစ်ရတဲ့ဘဝ လှေကားရင်းမှာ ခွေအိပ်နေတဲ့ခွေးလောက်မှ ဖိမိမရိပါကလားလို့တောင် အောက်မေ့လိုက်ချေသေး။

ညနေစောင်းတော့ နွားတွေ ခြံပြန်သွင်း၊ ရေမိုးချိုး၊ သနပ်ခါးရေကျလေးလိမ်းပြီး သောက်ရေသုံးရေ ခပ်ပေးရပြန်ရော။ ဒါမှာတော့ မပင်ပန်းပေါင်။ ရေခပ်ဆင်းချိန်ဆိုတာ အပျိုတွေ စုဆုံနေတဲ့နေရာမှ အတင်းကလေးတွေ၊ သတင်းကလေးတွေနဲ့ တွတ်ထိုးလို့။ လူပျိုတွေဆိုတာလည်း ရေခပ်လမ်းမှာ လျှောက်ပြန်သံပေးလုပ်လို့။ ဘယ်လူပျိုကများ လိုက်ပြီး စကားပြောလေမလဲ။ စာများ

ဘယ်မှာ
ပျောက်မှာတုံး
မြွေပွေးကိုက်တာကို
ငါ့ဖ
မန်းရတယ်လို့
နှစ်ရက်
လောက်နေတော့
ကလေးမလေးက
အခြေပျက်နေပြီ
မျက်လုံးတွေ
မှေးစင်းလာပြီး
စကားမေးတောင်
မရတော့ဘူး
မဖြစ်ချေဘူး
သူတစ်ပါးရွာ
ပျက်စီးတိမ်းပါးရင်
ခက်ရချေရဲ့

လိုက်ပေးလေမလာနဲ့ ရင်ဖိုရတာကိုက ပျော်မောကလေးတွေနဲ့ရယ်။

ညစာ စားပြီးတာနဲ့ လုပ်ငန်းခွင်က ပြီးသလောက်ပါ။ ဒီအခါမျိုးမှာ ဝေလွင်တို့က ဗီဒီယိုရုံထဲ ရောက်နေပြီ။ သူတို့ အပျိုမ သူငယ်ချင်းတစ်သိုက် ဗီဒီယိုရုံမှာ တစုတဝေးကြီး ပြန်ဆုံကြ၊ စကားတွေ ပြောလို့ကို မဝနိုင်ပါဘူး။

ကိုရီးယားမင်းသားလေးတွေ ချောတဲ့အကြောင်း၊ ကိုရီးယားမင်းသမီးလေးတွေ

ရဲ့ ဖြူဖပ်ဖြူရော် အလှအကြောင်း။ “ဒီကောင်မတွေ ငါတို့ လယ်ထဲခေါ်သွားလိုက်ရ ဘယ်နှယ်နေမလဲအဲ့၊ ကောင်မ... မတော်မပြောနဲ့။ အေးတော့... ကောင်မရဲ့၊ ငါလည်း သူတို့လို စကတ်လှလှလေးဝတ်ပြီး ဟိုတယ်မှာ စားချင်လိုက်တာ။ ငတ်ကြီးကျမ။ ငါက ဟလိုလေးလည်ပင်းဆွဲပြီး ငါ့မင်းသားလေးနဲ့ လျှောက်လည်ချင်တာအဲ့၊ ဟဲ့ သေနာမ နှင်ပုံကြီးနဲ့ ဖြစ်တော့မယ်။ ဟိတ် ကောင်မတွေ... ဇာတ်လမ်းစပြီ”

နဂါးပေါ်၊ အုတ်ခင်း၊ ပိတောက်ပင် ဆိုတဲ့ ရွာကြီးသုံးရွာက ဖိုခုံလောက်ဆိုင်တည်ရှိပြီး ချစ်ခင်ရင်းနှီးကြတဲ့ရွာတွေပါ။ ဗုဒ္ဓဘာသာ ရွာကြီးတွေပီပီ သီတင်းဝါလကျွတ်ရင် ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်တွေကို တစ်ရွာတစ်လှည့်ကျလှည့်ပတ်ပြီး ကန်တော့ကြတဲ့ အစဉ်အလာရှိပါတယ်။ အိုးစည်၊ ဒိုးပတ်အကအခုန်တွေနဲ့ မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင်ပါ။ ပြိုင်ကြတာ မဟုတ်ပေမဲ့ တစ်နှစ်တစ်မျိုး မရိုးရအောင် အကအခုန်တွေကို ထွင်ပြီး အနိုင်ကြိုကြတာ ပျော်စရာကြီး။

ဦးရွှေရိုးအက၊ သူငယ်တော်အက၊ ဖိုးသူတော်ယိမ်းအက၊ လှုပ်ရပ်အက၊ ဆင်အက စသဖြင့်ပေါ့။ အများအားဖြင့်တော့ ပိတောက်ပင်ရွာက ဗိုလ်ဆွဲတာချည်းပါပဲ။ ဝေလွင်ကလေး လေးတန်းအောင်လို့ ကျောင်းထွက်စမှာ နဂါးပေါ်ရွာက ဒိုးပတ်ဆရာ

ကိုသာဗျောက အိုးစည် ဒိုးပတ်အက၊ သူငယ်တော်အကတွေကို အကျအနု သင်ပေးပြီး အကခိုင်းတာ။ သာဗျောက ဒိုးပတ်တီးတဲ့နေရာမှာ နာမည် အင်မတန်ကျော်တဲ့လူပေါ့။ လက်သံကို ကြားလိုက်ရ ဒါ သာဗျောပဲလို့ခွဲခြားသိနိုင်လောက်အောင်ကို ဒိုးတီးကောင်းတဲ့လူ။ ကောင်းဆို ရွှေဘို၊ ရေဦးမြို့ပေါ်က ဆိုင်းတွေမှာ၊ အငြိမ့်တွေမှာ ခြောက်လုံးပတ်၊ ပတ်မချောင်နေရာ ချီကောက်လိုက်တီးနေတဲ့ လူကိုး။

ဝေလွင်လေးက မွေးရာပါ ဗီဇကိုကလည်း အကတတ်ခဲ့ဟန် တူပါရဲ့။ မျက်လုံးတွေ၊ မျက်ခုံးတွေ ကြာတွေ ဘာတွေနဲ့မှ ချစ်မွေးကိုပါတာပါ။ သာဗျောရဲ့ ဒိုးချက်နဲ့အညီ ဝေလွင်ကလေး ဆတ်တောက် ဆတ်တောက်နဲ့ ကလို့တာ နှစ်နှစ်သုံးနှစ်ဆိုတာလို ဝေလွင်တို့ နဂါးပေါ်ရွာ ဒိုးအဖွဲ့က အခိုးမွမ်းခံရတာပေါ့။ နောင်နှစ်များတော့ သာဗျောလည်း မန္တလေးဆိုင်းအဖွဲ့ထဲ လိုက်သွားတာရယ်။ ဝေလွင်လည်း အပျိုဖြစ်သွားတော့ မကဖြစ်တော့ပါဘူး။ ရွာက ဒိုးပတ်အဖွဲ့မှာ ရှိတဲ့လူထွက်ပြီး တီးမှုတ်ကြပေမဲ့ အဖြစ်လောက်ပါပဲ။

တစ်နှစ်သားမှာတော့ ပိတောက်ပင် ဆင်အကက ပထမနေ့ ကန်တော့အလာမှာ နာမည်ကို ကျော်ထွက်သွားတာပဲ။ ဆင်ကသူတွေက မြူးမြူးကြွကြွ ကနိုင်နေကော၊ ဆင်ထိန်းလုပ်သူနဲ့

လုံအက ဟန်ပါလှပုံကော။
သူတို့ရွာသားတွေကလည်း
တီးတတ် ခေါက်တတ်တဲ့သူ
တွေက ပေါ်ဘိသနဲ့။

နောက်တစ်ရက်မှာ
နဂါးပေါ်သားတို့ ရှေ့ဆုံးက
ဗျောကလေးခေါက်၊ လူတန်း
ရဲ့နောက်ဆုံးက ဒိုးပတ်အဖွဲ့
ကလေးနဲ့ ကြောင်စီစီလေး
ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းကို
လှည့်ရတာပေါ့။ ကျောင်း
ကြီးကို သုံးပတ်လှည့်ပြီးမှ
ကျောင်းပေါ်တက်ကန်တော့မှာ
ကိုး။ ကျောင်းကြီးတစ်ပတ်
တောင် မပြည့်လိုက်ဘူး။
ဒိုးသံက ရုတ်ခြည်းပြောင်းလဲ
ပြီး မြိုင်မြိုင် မြူးမြူးကြီး
ဟိန်းတက်လာတော့တယ်။

ဟော... ဒါ...
သာဗျောလက်သံမျိုးပါလား။
ဟဲ့... သာဗျောများ ဝင်တီး
နေလေရောသလားဟဲ့။ စီ
တန်းလှည့်နေသူတွေ ဒိုးပတ်
ဝိုင်းကို သမင်လည်ပြန်
ကြည့်လိုက်ကြ။ အစစ်ပေါ့။

သာဗျောက မန္တလေး
ကနေ ရွာမိဘတွေ အကန်
တော့လာရင်း ဒိုးသံကြားရ
တော့ သူ့အဖွဲ့ကလေး ပစ်လို့
မှ မထားရက်နိုင်တာ ဝင်မွေ
တော့တာပေါ့။

စီတန်းလှည့်နေတဲ့ အပျို
တွေက 'ဟဲ့ ဝေလွင်ရဲ့ လုပ်
ပါဟဲ့။ ဟိုမှာ နင့်ဆရာ
ကိုသာဗျောကြီးရယ်။ ဟဲ့
ဝေလွင်ရဲ့၊ ကောင်မရဲ့...
ကပါဟဲ့'

ဝေလွင်တို့ကလည်း နှစ်
ယောက်မပြောလိုက်ရပါဘူး။
ဒီလက်သံမျိုး ကြားရ၊ သွေး
ထဲကကို မြူးနေပါပြီ။ လက်
ထဲပါလာတဲ့ ဘုန်းကြီးလှူဖို့
ငှက်ပျောလင်ပန်းလေးဘေး

က သူငယ်ချင်းမကို ပေးတဲ့
ပြီး သူ ဒိုးဆရာရှိရာ အတီး
ဝိုင်းဆီ အပြေးကလေး က၊
ဝင်သွားလိုက်တာများ၊ ပေါင်
တံကြီးတွေ လှုပ်ကာ လှုပ်
ကာ က၊ လိုက်တာများ
ကြည့်လိုက် မဝအောင်ပါဘဲ။

အပျိုမကြီး ဝေလွင်ရဲ့
အကက ငယ်ငယ်ကလို
ဆတ်တောက် ဆတ်တောက်
မဟုတ်တော့ဘူး။ ဒိုးက
လူးလူးလိုမ့်လိုမ့် တီးခေါ်ရင်
ဝေလွင်ကလည်း လွန်လွန်
လူးလူး မြူးမြူးသွက်သွက်။
ဒိုးက နရီစည်းနဲ့ခေါ်ရင်
လည်း ခေါင်း၊ ခါး၊ ခြေ၊
လက်တင်မကပါဘူး မျက်
လုံးတွေကော အပြုံးတွေပါ
စည်းကိုက်ဝါးကိုက် နဲ့နဲ့
နှောင်းနှောင်း ခြေပစ်လက်
ပစ်ကို ကပစ်လိုက်တာပဲ။
သာမန် ပွဲနေပွဲထိုင် အဝတ်နဲ့
အပျိုမတစ်ယောက်က
ဒိုးပတ်အကကို ခုန်ပေါက်ပြီး
ရေကုန်ရေခန်း ကပစ်လိုက်
တာ ပွဲကြည့်ပရိသတ်ဆိုတာ
ရုတ်ခြည်းကို အုတ်အုတ်
သံသံ ဖြစ်သွားတာပဲ။
ကျောင်းကြီး လှည့်နေတဲ့ လူ
တန်းကြီးလည်း ပျက်ပြီး
ဝေလွင် ပရိသတ်တွေဖြစ်
ကရော။ ဝေလွင် ဆိုတဲ့
ကလေးမလေးက တောကြို
အုံကြားမွေးရပေတဲ့ မင်းသမီး
ကဲကို ပါတဲ့ ကလေးမပါ။

ကောက်ပင်ပျိုတွေ စိမ်း
တလဲ့လဲ့နဲ့ လေယူရာတိမ်း
ယိမ်းတနွဲ့နွဲ့ရှိနေတဲ့ ဝါဆို

ဝါခေါင် ရေဖောင်းဖောင်း လ
ရာသီကြီးမှာပေါ့။ ဝေလွင်တို့
ကောက်စိုက်သမတွေ သီချင်း
တကြော်ကြော်နဲ့ ပျော်ပျော်
ကြီး ကောက်စိုက်နားချိန်မှာ
ပါ။ ခါတိုင်းနေ့မျိုးတော့
အရိပ်ကောင်းကောင်း သစ်
ပင်အောက် ကကြခုန်ကြ၊
တို့ကြဆိတ်ကြ၊ ပျော်ကြ
နောက်ကြ နေတတ်မြဲပါ။
ဒီနေ့ စိုက်ရတဲ့ လယ်ကွင်းက
တော့ အရိပ်ရသစ်ပင်နဲ့ မနီး
တဲ့ လွင်တီးခေါင်(ကွင်းပြင်)
ကြီးရယ်။

လယ်စောင့်တဲကလေး
ပေါ် နေရုံ နားနေရင်းကနေ
တစ်ခေါ် မရှိတရှိလောက်
အကွာက ယာခင်းထဲ သခွား
သီးသွားကောက်ကြရအောင်
လို့ တစ်ယောက်က အကြံ
ပေးရော။ နေပူပူ လူပန်းပန်း
မှာ သခွားသီးနုကလေးတွေ
'ပျပ် ခနဲ၊ 'ပျပ် ခနဲ ကိုက်ဖွဲ့
စားရတာ တယ်ပြီး အရသာရှိ
တာကိုး။ သွားကြမယ်ဆို သုံး
လေးယောက် ထကြတယ်။
ဖင်ပေါ်တဲ့ ဝေလွင်တို့က ရှေ့
ဆုံးကပေါ့။

သခွားရုံတွေကို ခြေ
ထောက်နဲ့ ရမ်းဖြဲပြီး သခွား
သီးနုတွေကို ရှာရတာပေါ့။
တစ်လုံးတွေလိုက် သခွားသီး
ကို ထဘီခါးပုံစနဲ့ ပွတ်သပ်
ပြီး ပါးစပ်နဲ့ ကိုက်စားလိုက်။
တဲမှာ ကျန်ခဲ့တဲ့ သူတွေ
အတွက်လည်း ခမောက်ထဲ
ထည့်လိုက်နဲ့ပေါ့။ တော်ကြစို့
ဟေ့၊ ပြန်ကြစို့ရဲ့ဆိုပြီး
ဝေလွင်က အုံကောင်းလှတဲ့
သခွားရုံတစ်ခုကို သူ့ခြေ
ထောက်နဲ့ ရမ်းအဖြဲလိုက်မှာ
ခြေပခွက်ကို မီးစနဲ့ ထိုးထည့်
လိုက်သလို ပူခနဲ ဖျဉ်းခနဲ

ခံစားလိုက်ရတာ။

ကိုက်လိုက်တဲ့ မြွေမွေး
က နွားလည်းထမ်းပိုးကျည်း
လောက်ရှိမှာပါ။ အဖော်
မိန်းမတွေက တုတ်နဲ့ရိုက်၊
နွယ်ကြိုးနဲ့ချည်ပြီး ယူခဲ့ကြ
လေရဲ့။ ဝေလွင်ကို ဘေးနှစ်
ယောက်တွဲပြီး ရွာကို ပြန်ခေါ်
ခဲ့ကြတယ်။ မိန်းမတွေချည်း
ကဖြစ်ပြန်၊ ရွံ့နွံနွံကလည်း
ဖြစ်လေတော့ ပိုးထဲသူကို ပိုး
ခေါ်ထမ်းခေါ်ဖို့ဆိုတာ မဖြစ်
နိုင်ပါဘူး။

ခါတိုင်း နွားကျောင်း
လိုက်၊ မျှစ်ချိုး၊ မှီရှာ တော
သွားမှန်သမျှ မြွေအန္တရာယ်
ကာကွယ်တဲ့ လည်ရှည်ဖိနပ်
တွေ စီးနေမြဲပါ။ ခုဟာက
ရွံ့ထဲ ရေထဲ ကောက်စိုက်
သွားရာက ဖိနပ်မပါ ဘာ
မပါ သွားကြတာဆိုတော့
အန္တရာယ်ပြိုလဲဆိုးနဲ့ တိုးရ
တော့တာပါပဲ။

ရွာပြန်ရောက်ချိန်မှာ နေ
တောင် အတော်စောင်းနေပါ
ပြီ။ မိုးရာသီရောက်ရင် ရွံ့
ဗွက်ထူလွန်းတော့ နွားလည်း
မရုန်းနိုင်ပါဘူး။ ကျွဲလည်းနဲ့
လိုက်ပို့ရအောင်ကလည်း ကျွဲ
တွေက စားကျက်ထဲ ရောက်
နေချိန်ကြီး။ ရွာမှာ ကျန်းမာ
ရေးလုပ်သား ရှိပါတယ်။
အဲဒီလူဆီမှာ မြွေဆိပ်ဖြေဆေး
ရှိတာမို့ ဒီလူကို တောထဲ
လိုက်ရှာရ ခေါ်ရ။ ဘာထူးမှာ
တုံး။ သူလည်း လယ်သမား
ပဲဟာ။ နေဝင်မိုးချုပ်မှ မြွေ
ဆိပ်ဖြေဆေး ထိုးရတော့မယ်။

ဆေးရုံ ဆေးခန်း သွား
ဖို့ဆိုတာ ဘူတာရောက်ဖို့
သုံးမိုင်လောက်ခရီးကို ကျွဲ
လည်းဆိုတာ နှစ်ရက်

လောက် မောင်းရမှာ။ ဘူတာ
ရောက်ဦးတော့ အဲဒီချပ်ကြီး
ဘူတာကိုရပ်တဲ့ ကောလင်း
ရထား။ နားရထားတစ်စီးမှ
မမီတော့ပါဘူး။ မန္တလေး-
မြစ်ကြီးနားအမြန်ရထားကြီး
တွေကတော့ တဝန်းဝန်းဖြတ်
သန်းနေကြပေမဲ့ ဟောဒီ ချပ်
ကြီးဆိုတဲ့ဘူတာလေးမှာ မရပ်
တန်ကြပါဘူး။

ဒီထက် ဆိုးရွားတဲ့
ပြဿနာက ဆေးရုံဆေးခန်း
သွားဖို့ ငွေကြေး မတတ်နိုင်
တဲ့ကိစ္စပါ။ ဝေလွင်လေးရဲ့
ဘဝက ဘယ်ကလောက်
သနားစရာ ကောင်းလိုက်ပါ
သလဲဆိုတာ။

အဆုံးမှာ မြွေကိုက်
ရောဂါကုသပေးနေတဲ့ ဇီး
တောရွာက ဆရာရှိန်းဆီ ပို့ရ
တော့တာပဲ။ ဝေလွင်လေးကို
ချစ်ကြတဲ့ သူငယ်ချင်း
ယောက်ျားလေးတွေ၊ အစ်ကို
တွေ၊ ဦးလေးတွေက စောင်
တောက်ကို ပုခက်လုပ် ဝါး
လုံးလျှိုပြီး နှစ်ယောက်
တစ်တွဲ တစ်လှည့်စီ ထမ်း
ကြရတာပေါ့။ မိုးရေဉာဏ်တွေ
တစ္ဆေတစ်ကြားမှာ လက်နှိပ်
ဓာတ်မီးကလေးတွေထိုးလို့။
လိုက်ပို့ကြရတဲ့ လူတွေရဲ့
ဒုက္ခကလည်း ဘယ်မှာ သေး
မှာတဲ့။ ရှစ်မိုင်လောက် ဝေး
တဲ့ခရီးကြီးကို လိုက်ပို့ကြရ
တာရယ်။ တောသူ တောင်
သားတို့အဖို့ ဒီလို လူမှုရေး
ကိစ္စတွေမှာ ပင်ပန်းတယ်လို့
သဘောမထားတတ်ကြပါဘူး။
မခေါ်ပင့်ချေ ကူညီပိုင်းဝန်း
ကြပါတယ်။

ဆရာရှိန်းဆိုသူထံမှာ
အထက်ပုဂ္ဂိုလ်တွေပေးထား
တဲ့ ဆေးမျှောဆိုတာရှိသတဲ့။

ရွာအပြင်မှာ
တစ်ယောက်တည်း
ထုတ်အထားခံရတဲ့
ဝေလွင်ကို
အိန္ဒြာကျော်ဇင်တို့
မိုးဟောက်တို့
အေးမြတ်သူတို့
သက်မွန်မြင့်တို့
ပုံတွေ
ဝန်းရံပြီး
အဖော်ပြု
ချိတ်ဆွဲပေးထား
ကြတယ်
ဒီပြက္ခဒိန်တွေက
အသုဘပြီးရင်
ဘုန်းကြီးတွေကို
လှူမှာပါ

မြွေဆိပ်ကို အဲဒီဆေးမျှောဆို
တာက စုပ်ယူပစ်တာဆိုပဲ။
အုန်း၊ ငှက်ပျောနဲ့ ကန်တော့
ပွဲတွေပေး၊ ဖယောင်းမီးတွေ၊
အမွှေးတိုင်တွေထွန်း၊ ပါးစပ်
ကလည်း ဂါထာမန္တရားတွေ
ရွတ်ဖတ်လို့။ မြွေကိုက်တဲ့
ဒဏ်ရာနေရာကို ဆေးမျှော
လို့ခေါ်တဲ့ မည်းမည်းရှည်
ရှည် အတုံးလေးနဲ့ ပွတ်ချ
ပေးနေတာပါပဲ။

ဆေးဝါးကုသတာနဲ့ တူ
တာဆိုလို့ အုန်းရည်တိုက်တာ
ပဲရှိတယ် ထင်ပါရဲ့။
ဘယ်မှာ ပျောက်မှာ

တုံး။ မြွေပွေးကိုက်တာကို ဥုံဖွ
မန်းရတယ်လို့။ နှစ်ရက်
လောက်နေတော့ ကလေး
မလေးက အခြေပျက်နေပြီ။
မျက်လုံးတွေ မှေးစင်းလာပြီး
စကားမေးတောင် မရတော့
ဘူး။ မဖြစ်ချေဘူး။ သူတစ်
ပါးရွာ ပျက်စီးတိမ်းပါးရင်
ခက်ရချေရဲ့ဆိုပြီး ရွာကို ပြန်
သယ်ခဲ့ရတာ။

□
လမ်းမှာတင် အသက်
ဆုံးရှာတာမို့ ဝေလွင်လေး
ခမျာ ရွာထဲ ဝင်ခွင့်မရတော့
ပါဘူး။

အပျိုတွေ၊ လူပျိုတွေဆို
တာ ဝေလွင်ရဲ့ နောက်ဆုံး
ခရီးကို အလှဆုံးပြင်ပေးကြ
ရှာပါတယ်။ ရွာအပြင်မှာ
တစ်ယောက်တည်း ထုတ်
အထားခံရတဲ့ ဝေလွင်ကို
အိန္ဒြာကျော်ဇင်တို့၊ မိုးဟောက်
တို့၊ အေးမြတ်သူတို့၊ သက်
မွန်မြင့်တို့ ပုံတွေ ဝန်းရံပြီး
အဖော်ပြုချိတ်ဆွဲပေးထားကြ
တယ်။ ဒီပြက္ခဒိန်တွေက
အသုဘပြီးရင် ဘုန်းကြီးတွေ
ကိုလှူမှာပါ။ အပျိုမလေး
တွေက သူတို့သူငယ်ချင်းမ
ကိုရည်စူးပြီး လှူထားတာပါ။
ညီမလေးရေ နောင်ဘဝမှာ
ဒီမင်းသမီးလေးတွေလို လှပါ
စေ၊ အေးချမ်းပါစေပေါ့။

ခေါင်းတလားပြင်ရာ
ယာယီနေရာနဲ့ ရွာနဲ့ကို အပျို၊
လူပျိုတွေ ပြတ်တယ် မရှိ
တော့ဘူး။ မျက်ရည်တစ်စုံစုံ
နာရည်တစ်ခွက်ခွက်နဲ့ ကြေ
ကွဲကြလွန်းလို့၊ ဝမ်းနည်းကြ
လွန်းလို့ ငိုမဆုံးကြတော့ပါ
ဘူး။

သ [၂၀] ၂၀၁၇ တဲ့ ရက်
သုသာန်ကို လိုက်ပို့ကြရာမှာ

တော့ အောင့်အည်းထားကြ
တဲ့ အသံတွေ ပွင့်အန်ထွက်
ကုန်ကြပါတော့တယ်။

‘သမီးရယ်... လူ့ဘဝ
လူဖြစ်မယ်မှ မကြံရ အဖြစ်
ဆိုးလှချည့်လား သမီးရဲ့။
ညီမလေးရေ နင် ငါတို့ကို
နှုတ်မဆက်ဘဲ အဟုတ်ကို
ထွက်ခွာသွားပြီလားဟေ့။
ကောင်မရေ မနက်ဖြန် ငါတို့
ကောက်အဖွဲ့ အင်းလယ်ကြီး
ကို ကောက်စိုက်ရမှာအော့၊
ညည်း လာခဲ့ပါဦးလား
ဝေလွင်လေးရေ...။ ငါတို့
လယ်ထိပ်က ကြို့ပင်ကြီး
ကြို့သီးတွေ ဝင်းမှည့်နေပြီ
ဝေလွင်ရဲ့၊ ခါတိုင်းလို နင်
အပင်ပေါ်တက်ပြီး ချိုးချပေး
ပါဦးတော့လား။ သူငယ်ချင်း
ရေ... ကျုပ် ပါးစပ်ဆော့မိ
လို့၊ ငတ်ကြီးကျမိလို့၊ သခွား
သီးသွားခွဲမိလို့ ဖြစ်ရတာပါ
တော့...’

အမျိုးမျိုး အလီလီ
ဖွဲ့သီငိုကျွေးလိုက်ကြတာ
တကယ်ကြေကွဲစရာဖြစ်ရပ်
ဆိုးကြီးရယ်ပါ။ လယ်တော
ရဲ့သမီးပျိုတစ်ယောက်တော့
ဖြင့် ရင်မချိဖွယ် ကွယ်ပျောက်
ကြွေလွင့်သွားခဲ့ရရာပါပြီ။

သ ချိုင်းကုန်းဘေး
သ ပြေပင် ကြီးပေါ်က
ယောက်ဖခွေးခေါ် ငှက်
ကလေးက မြည်ကျွေးလို့၊
ဝါးရုံပင်ကိုင်ဖျားပေါ်က ချိုး
ငှက်ကလေးတစ်ကောင်က
ကူချဲ့လို့၊ တစ်ချက် တစ်ချက်
မှာ ခပ်လှမ်းလှမ်း ခင်တန်း
လျှိုတစ်နေရာက တောကြက်
တွန်သံကိုလည်း ကြားနေရ
လေရဲ့။

ကျော်မိုးမြင့်

ရွှေအမြဲတေ ခပ်စုံမဂ္ဂဇင်း

အမှတ် ၃၀၇၊ ဇွန်၊ ၂၀၁၅

ဒီလမှာလည်း စာမူအများစုရဲ့ ရွေးချယ်ထားတဲ့ အကြောင်းအရာတွေက စာပေစိစစ်ရေးခေတ် အကြောင်းအရာ များနဲ့ ထူးခြားနားမြစ်နေသေးတာကို တွေ့ရပါတယ်။ လတ်တလောမှာ ကဗျာဖန်တီးသူတွေအနေနဲ့ အရင်က ရေးခွင့်မရလို့ မရေးခဲ့ရတဲ့ အကြောင်းအရာမျိုးတွေကို အခြေခံရေးဖွဲ့ကြတာ တွေ့ရပေမဲ့ ဝတ္ထုတိုသမားတွေကတော့ အကြောင်းအရာ အပြောင်းအလဲ မတွေ့ရသလောက် နည်းနေတယ်လို့ မြင်မိပါတယ်။ ရွှေအသစ်မှာ ရသအသစ်များကို မျှော်လင့်မိပါတယ်။

၁။ စီးကွင်းမန်ကျည်း

ဝက်ပါ

ခေါင်းစဉ်ထဲကအတိုင်း မန်ကျည်းပင်ကြောင့် အိမ် မီးထဲ မပါခဲ့ရတဲ့အကြောင်းသာ ဖြစ်ပြီး အရေးအသားရော၊ တင်ပြပုံ ပါ ရိုးစင်းလှပါတယ်။

၂။ ထိပ်ဆုံးသို့

ကောင်းစေသူ(မုံရွာ)

ကလေးဘဝ အတွေ့အကြုံရိုးရိုးကို ရိုးစင်းတဲ့တင်ပြပုံနဲ့ ရေးဖွဲ့ထားတာသာဖြစ်ပြီး ထူးခြားမှုမရှိပါဘူး။

၃။ ကြက်ခြေနီတဲတွေပွင့်တဲ့ ဥယျာဉ်

ရင်ခွင်ဦး(ဟဲဇာ)

အရေးအသားကောင်းပေမဲ့ ရွေးချယ်ထားတဲ့အကြောင်း အရာက ဆွဲဆောင်မှုအားနည်းပြီး ရိုးစင်းနေပါတယ်။

၄။ ဘာပြုကြသွားတာလဲ

ငြိမ်းချမ်းစော်

ခေါင်းစဉ်မှာ ဘာပြုကျသွားတာလဲ ဖြစ်ရပါမယ်။ သရုပ်ဖော်ရေးနိုင်စွမ်းရှိပေမဲ့ ဝတ္ထုတိုအခင်းအကျဉ်းနဲ့ အတွေး ဖြန့်ကြက်မှုအပိုင်းကတော့ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းမရှိဘဲ မလိုအပ်ဘဲ ရှုပ်ထွေးနေပါတယ်။

၅။ ဂီတအချစ်နဲ့

၆။ သခင်မ ပြောဆော

သျှင်မုန်းသူ

စာမူ နှစ်ပုဒ်စလုံး အဖွင့်တွေမှာ ဆွဲဆောင်မှုအားနည်းလွန်းသလို စာတ်တည်ပုံကလည်း ရိုးစင်းလှပါတယ်။ စာများများဖတ်ပြီးမှ စာရေးဖို့ ကြိုးစားပါ။

၇။ မွေးစားသား

နီယွန်းအိမ်(သာပေါင်း)

အပြန်အလှန်စကားပြောတွေကို အားပြုပြီး အဖွဲ့အနွဲ့၊ အခင်းအကျဉ်း အားနည်းတဲ့ ရိုးစင်းလှတဲ့ အကြောင်းအရာသာ

ဖြစ်ပါတယ်။

၈။ ဖယောင်းတိုင်လေး

ကျော်စွာ(ရန်ကုန်စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်)

ရိုးစင်းလွန်းလှတဲ့ အကြောင်းအရာဖြစ်ပြီး စာမူအစပိုင်းက ဆွဲဆောင်မှုလုံးဝမရှိပါဘူး။

၉။ သုံးယောက်ပေါင်း လောင်းကျော်

သူဇာခင်

အပြန်အလှန်စကားပြောတွေနဲ့ ကျူရှင်စာသင်ခန်းတစ်ခု အကြောင်းသာဖြစ်ပြီး ဝတ္ထုမဖြစ်ပါဘူး။ ဝတ္ထုတိုဆိုတာ ဘာလဲလို့ သဘောပေါက်သွားအောင် ဝတ္ထုတို များများ ဖတ်ပြီး ရှာဖွေစေချင်ပါတယ်။

၁၀။ ယူနီဖောင်း

အောင်နန်းမွှေး(သရက္ခ)

အရေးအသားပြေပြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပြောချင်ပြချင်တာကို စာဖတ်သူ နားလည်သဘောပေါက်သွားအောင် ဆွဲဆောင်ရင်းပြမသွားနိုင်ပါဘူး။

၁၁။ ကြယ်တွေ မစုံတဲ့ကောင်းကင်

သီလလုံ(ပင်းမူ)

သတင်းစာဆောင်းပါးအဖွင့်မျိုးနဲ့ စကားတုံစာမူတစ်ပုဒ် ဖြစ်ပြီး ဝတ္ထုမဟုတ်တဲ့၊ ဆောင်းပါးမကျတဲ့ စာမူတစ်ပုဒ်သာ ဖြစ်ပါတယ်။

၁၂။ ပျော်ရွှေရာသီသို့

၁၃။ ရှောင်တိမ်းခြင်း မစွမ်းသာသော်လည်း

ဖြူလေး(လယ်ဝေး)

အရေးအသား ပြေပြစ်ပါတယ်။ စာမူမှာ အခန်းခြားတွေကို စာကြောင်းမခြားဘဲ မျဉ်းသားထားတဲ့အတွက် ဖတ်ရခက်ခဲလှပါတယ်။ ဖျက်ရပြင်ရာတွေလည်း တော်တော်များပါတယ်။ ပြောချင်တာတွေများပြီး ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ်နဲ့ လှလှပပ မပြောနိုင်ခဲ့ပါဘူး။ ကြိုးစားပါဦး။

၁၄။ မေတ္တာမဲ့မိုး

၁၅။ ခေါင်မိုးမဲ့အိမ်

မိုင်နွယ်နွယ်အောင်

ရိုးစင်းလှတဲ့အကြောင်းအရာတွေကို ဆွဲဆောင်မှုမရှိတဲ့ တင်ပြပုံနဲ့ ရေးဖွဲ့ထားတဲ့စာမူတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ စာများများ ဖတ်ပြီးမှ စာရေးဖို့ ကြိုးစားပါ။

၁၆။ ဥယျာဉ်ဖျား၏ ဥယျာဉ်ဖျားပုံပြင်

၁၇။ မိခင်

၁၈။ နှစ်ရွာတစ်ရွာ

မင်းတင်သိန်း(ပွင့်လှက်)

ဝတ္ထုတိုတွေမှာ အဖွင့်စာပိုဒ်တိုင်းဟာ စာဖတ်သူထံ ဆက်ဖက်ဖြစ်၊ မဖတ်ဖြစ်စေအောင် တိုက်တွန်းနိုင်တဲ့အစွမ်း ရှိကြပါတယ်။ ဒါကြောင့် အဖွင့်စာပိုဒ်တွေကို ဂရုစိုက်သင့်ပါတယ်။ စာစီစာကုံး စာမူအဖွင့်တွေလို အရေးအသားမျိုး

ရေးသားထားတဲ့ စာမူသုံးပုဒ်ဖြစ်ပြီး ရိုးစင်းလှကာ ဆွဲဆောင်မှုမရှိပါဘူး။

၁၉။ စရာ

ဝင်းတင်(ရွှေရောင်မြေ)

စာလုံးပေါင်းအမှားများစွာနဲ့ စာပိုဒ်မခွဲဘဲ ရေးထားတဲ့ စာမူတစ်ပုဒ်ဖြစ်ပါတယ်။ အကြောင်းအရာရိုးစင်းသလို ခေါင်းစဉ်ကအစ ဆွဲဆောင်မှုမရှိပါဘူး။ စာများများ ဖတ်ပါဦး။

၂၀။ စရိုက်

မင်းထောင့်(ရာမညမြေ)

အရေးအသား သင့်ပါတယ်။ ခေါင်းစဉ်ပါအတိုင်း စရိုက်တစ်ခုကို ရေးဖွဲ့ထားတာသာ ဖြစ်ပြီး ထူးခြားမှုမရှိပါဘူး။

၂၁။ ကျွန်မရဲ့...မောင်

၂၂။ အထက်တန်း

နေလိလိ

အရေးအသားသင့်ပါတယ်။ အကြောင်းအရာအားဖြင့် ရိုးစင်းနေပြီး တင်ပြပုံ ဆွဲဆောင်မှုအားနည်းတဲ့စာမူတွေသာ ဖြစ်ပါတယ်။

၂၃။ မိခင်စိတ်

၂၄။ သမားသုံးပေါ်

ဆွေဝင်းဒီ(ပွင့်ဖြူ)

အရေးအသား ပြေပြစ်ပြီး ပြောချင်တာတွေ ရှိနေတဲ့စာမူတွေပါ။ သမားသုံးဖော် က ရှည်လွန်းနေသလို မလိုအပ်တဲ့ အဖွဲ့အနွဲ့တွေနဲ့ ဖောင်းပွလွန်းနေပါတယ်။ မိခင်စိတ် ကိုတော့ ဆရာ ဦးဝင်းငြိမ်းထံ တင်ပြလိုက်ပါတယ်။

ဆရာ ဦးဝင်းငြိမ်းထံ နောက်ထပ်တင်ပြပေးလိုက်တာတွေကတော့-

- ဒဏ္ဍာရီရဲ့ 'အမြဲတမ်း စီးဆင်နေသော'
 - ခွန်းဆက်(မိုးညှင်း)ရဲ့ 'အဆန်တာရှိ အရန်မရှိ'
 - လင်းဇော်ဦးရဲ့ 'နေဝင်ပြီးတော့ မိုးကြီးချုပ်'
 - တောမြင့်မြေ(ကျွန်းလှယဉ်)ရဲ့ 'အမှီပြုတဲ့ လူထုအားလုံး ကျန်းမာချမ်းသာစေ'
 - မင်းတုန်းမောင်စိမ်းလွင်ရဲ့ 'ဆိပ်ကမ်းမဲ့ပင်လယ်'
 - နေသစ်မေရဲ့ 'မနက်ဖြန်ဆိုလျှင်'
- တို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ဆရာမ မသီတာ(စမ်းချောင်း)က သူ စိတ်ပါပြီး ရွှေအသစ်ဖြစ်လောက်တဲ့စာမူများကို တင်ပြလာတဲ့အခါ နောက်ဆုံးရွေးချယ်ဖို့အတွက် ကျွန်တော် ဖတ်ပါတယ်။ အဲဒီလိုဖတ်တဲ့နေရာမှာ စာဖတ်ပရိသတ်ကို ဆွဲဆောင်နိုင်မှု ရှိရဲ့လား၊ စကားပြေ၊ စကားပြော ရောနေသလား၊ ကန့်သတ်ထားတဲ့စာမျက်နှာထက် ကျော်လွန်နေသလား စတဲ့ အချက်အလက်တွေကို ကြည့်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က စိတ်မဝင်စားဘူးဆိုရင်တော့ ကျွန်တော့်ပရိသတ်လည်း စိတ်ဝင်စားမှာမဟုတ်တဲ့

အတွက် ဆန်ခါတင်ရောက်လာတဲ့အထဲက တချို့ကို ပယ်ချခဲ့ရပါတယ်။

ပထမဦးဆုံး ပြောချင်တာတော့ ဆရာ ဆွေဝင်းဒီ (ပွင့်ဖြူ)ရဲ့ 'မိခင်စိတ်' ဆိုတဲ့ဝတ္ထုဖြစ်ပါတယ်။ ငှက်မနဲ့ သူ့သားသမီးကလေးတွေကို အဓိကထားပြီး ရေးဖွဲ့ထားတဲ့ဝတ္ထုဖြစ်ပါတယ်။ မိခင်တို့ရဲ့သဘာဝအရ သူ့သားသမီးကလေးတွေကို ရှိရှိရှိ ရောက်လာတဲ့ မြွေတစ်ကောင်ရဲ့အန္တရာယ်ကို မိခင်စိတ်နဲ့ ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်တဲ့ဇာတ်လမ်းပါ။ တိရစ္ဆာန်များကို ဇာတ်ကောင်ထားပြီး ရေးဖွဲ့ကြတဲ့ဝတ္ထုတွေ ရွှေအသစ်ကဏ္ဍမှာ အများကြီး ဖော်ပြပေးခဲ့ဖူးပါတယ်။ အဓိကဇာတ်ကောင်က တိရစ္ဆာန်ပုံဖြစ်ဖြစ်၊ လူပုံဖြစ်ဖြစ် စာရေးဆရာက စိတ်ဝင်စားအောင် ဖန်တီးတတ်ဖို့ လိုပါတယ်။ ဥပမာ နေ(ဝင်လယ်ပြာ)ရေးခဲ့တဲ့ 'နှစ်ကောင်'ဆိုရင် ကထန်း အထိန်းအမ အကြောင်း ရေးထားတာပါ။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ဝင်စားအောင် ရေးနိုင်တဲ့အတွက် ရွှေအသစ်ကဏ္ဍမှာ ဖော်ပြပေးခဲ့ပြီး စာဖတ်သူများလည်း နှစ်သက်ခဲ့ကြပါတယ်။ အခု ဆရာ ဆွေဝင်းဒီ (ပွင့်ဖြူ)ရဲ့ဝတ္ထုမှာတော့ စာဖတ်ပရိသတ်ကို ဆွဲဆောင်နိုင်မှု အားနည်းပါတယ်။ အဲဒါအပြင် ခေါင်းစဉ်က 'မိခင်စိတ်' လို့ တင်လိုက်တဲ့အတွက် ရိုးစင်းတဲ့ဇာတ်လမ်းမှာ ပိုပြီးငြီးငွေ့စရာဖြစ်သွားပါတယ်။

ရွှေအသစ်ကဏ္ဍမှာ 'ပန်းချီမိတ်'ဝတ္ထုတို့နဲ့ ဖော်ပြခဲ့ရဖူးတဲ့ ဆရာ မင်းတုန်းမောင်စိမ်းလွင်ရဲ့ 'ဆိပ်ကမ်းမဲ့ပင်လယ်' ကို ဖတ်ရပါတယ်။ ဒီတစ်ခါ ဆရာ ရေးတဲ့ဝတ္ထုက အချစ်ဝတ္ထုဘက်ကို တော်တော်ကြီး နှယ်နေပါတယ်။ သမားရိုးကျဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ဖြစ်တဲ့အတွက် မတော်ပြုဖြစ်ပါ။

ဆရာမ နေသစ်မေရဲ့ 'မနက်ဖြန်ဆိုလျှင်' ဝတ္ထုကို ဖတ်ရပါတယ်။ ဆရာမကို ပြောချင်တာက ရွှေအသစ်ကဏ္ဍကိုပဲ ပို့ပို့၊ တခြားကဏ္ဍကိုပဲပို့ပို့ ကိုယ့်အကြောင်းအရာအချက်အလက်ကို ပြည့်စုံအောင် ဖော်ပြပေးဖို့ လိုပါလိမ့်မယ်။ နေသစ်မေ ဆိုတဲ့ နာမည်ကြောင့်သာ ကျွန်တော်က ဆရာမလို့ ပြောလိုက်တာပါ။ မဟုတ်ရင်တော့ တောင်းပန်ပါတယ်။ ဝတ္ထုပါအကြောင်းအရာဇာတ်လမ်းက ဒီထက် ဆွဲဆောင်မှုရှိအောင် ရေးမယ်ဆိုရင် ဖတ်လို့ကောင်းမယ့်ဝတ္ထုပါ။ အခုပုံစံနဲ့တော့ ရိုးစင်းလွန်းနေပါတယ်။ နောက်ထပ်ကြိုးစားပါဦး။

ကျွန်တို့ကလေးဖြစ်တဲ့ ဆရာ ခွန်းဆက်(မိုးညှင်း)ရဲ့ 'အဆန်သာရှိ အရန်မရှိပြီ'(ဆရာက 'သ'နဲ့ 'တ'ကို ကွဲပါဘူး။ ခေါင်းစဉ်မှာတောင် 'အဆန်တာရှိ...'လို့ ရေးထားပါတယ်။ အတွင်းမှာလည်း 'သ'နဲ့ 'တ'တွေ လွဲနေပါတယ်။)၊ ဆရာ လင်းဇော်ဦးရဲ့ 'နေဝင်ပြီးတော့ မိုးကြီးချုပ်'၊ ဆရာ ဒဏ္ဍာရီရဲ့ 'အမြဲတမ်းစီးဆင်းနေသော'နဲ့ ဆရာ တောမြင့်မြေ (ကျွန်းလှယဉ်)ရဲ့ 'အမှီပြုတဲ့ လူထုအားလုံး ကျန်းမာချမ်းသာစေ'တို့ကို ဒီလ ရွှေအသစ်များအဖြစ် ဖော်ပြပေးလိုက်ပါတယ်။

ဝင်းငြိမ်း

၁။

အပြင်ဘက်တွင် ဆီးနှင်းတို့ ထူထပ်သိပ်သည်းစွာ
ကျဆင်းနေသည်။ ကောင်းကင်တစ်ခုလုံးတွင် လရောင်၊
ကြယ်ရောင်များဖြင့် မပီပိုတဝါး။ မြေပြင်ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ
တောတောင်နှင့်အဆောက်အဦများမှာ မြူနှင်းတို့ကြောင့်
အုံ့ဆိုင်းပြီး အေးစိမ့်လျက် ရှိနေသည်။
ကျွန်မမှာ မြေပြင်ပေါ်တွင် မတ်မတ်ပင်
မထိုင်နိုင်လောက်အောင် အားအင်တို့က ကုန်ခန်း
ဆုတ်ယုတ်လျက် ရှိသည်။ ကောက်ရိုးမျှင်ပါးပါးလေးသာ
ရှိသော ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ဒဏ်ရာရသတ္တဝါတစ်ကောင်လို

ခွေခွေလေး လှဲအိပ်နေမိသည်။ ပြတ်ထွက်မတတ်
ကိုက်ထားခဲ့မိသော နှုတ်ခမ်းအစုံမှ သွေးစက်တို့က
မြေပြင်ပေါ်သို့ တစ်စက်ချင်း တစ်ပေါက်ချင်း။
တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသော ညနက်နက်တွင်

‘လူတိုင်း
လူတိုင်း
ကိုယ့်ဘဝ
သမိုင်းကို
ကိုယ်တိုင်
ရေးကြရသည်’
တဲ့
စာရေးဆရာ
တစ်ယောက်က
‘သမိုင်းဆိုသည်
လူတို့၏
ကပေါက်တိ
ကပေါက်ချာ
အဖြစ်အပျက်
များကို
မှတ်တမ်း
တင်ထားခြင်း’
တဲ့

သွေးစက်ပြတ်ကျသံ၊ ချမ်းတုန်လွန်းသဖြင့် ကျွန်မ၏မေးရိုးချင်းရိုက်ခတ်သံတို့က
ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်။ ညဦးပိုင်းက ဆဲသံ၊ ဆူသံ၊ ငေါက်ငမ်းသံ၊ ရိုက်နှက်
ညဦးဆဲသံ၊ နာကျင်အော်ဟစ်သံ၊ တောင်းပန်တိုးလျှိုးသံတို့ဖြင့် ဆူညံပွက်လော
ရိုက်နေခဲ့သော ငရဲခန်းပြကွက်တစ်ခုသည် အခုတော့လည်း ငြိမ်ကုပ်တိုးတိတ်လျက်။

အပတ် ၃၀၊ ဇွန် ၂၀၁၅

အကျဉ်းတိုင်များကြား
မှ တိုးဝင်လာသော လေအေး
အေးကြီးများက ကျွန်မခန္ဓာ
ကိုယ်ရှိ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်
များနှင့် သွေးစက်များကို
အေးစက်ထုံ ထိုင်သွားစေ
သည်။ အဲဒါက ကျွန်မ
အတွက်တော့ ကြမ်းတမ်း
သည့်ထိုးနှက်ချက်တစ်ခု ဖြစ်
နေမှာပါပဲ။

တစ်ချိန်ကတော့ ဒီလို
ကြမ်းတမ်းသော ရာသီဥတု
ကို အန်တုပြီး တော်လှန်ရေး
မာန်တွေ ဝင့်ကာ သွေးဆူ
တက်ကြွခဲ့သော ကျွန်မ။
ကြမ်းတမ်းခက်ခဲသည့် တော
တောင်လျှိုမြောင်များကို
ယောက်ျားကြီးများနှင့်အတူ
ခရီးနှင့်အရောက်လာခဲ့မိသော
ကျွန်မ။ ပင်ယန်းပြင်းထန်လွန်း
သည့် သင်တန်းများစွာကို
တက်တက်ကြွကြွ လုပ်ခဲ့မိ
သော ကျွန်မ။ စိတ်ဓာတ်အင်
အား အကုန်လုံးကို ဒီနေရာ
တွင် မြှုပ်နှံထားခဲ့မိသည်။

ဒီအတွက် ကျွန်မ ပြန်
လည်ရရှိခဲ့သော ဆုလာဘ်က
တော့ 'သေမိန့်' တဲ့။ မနက်
ဖြန်ဆိုလျှင် ကျွန်မကို သူတို့
သတ်ကြတော့မှာပါ။ ကျွန်မ
၏ပါးစပ်က ရယ်မောသံများ
ထွက်သွားသလားဟုပင် ထင်
မိသည်။ စိတ်မနှံ့သော အာ
ဏာရူးတွေ၊ စိတ္တဇလူသတ်
သမားတွေ၊ ယုတ်မာကောက်
ကျစ်သော ကျားငစဉ်းလဲ
တွေ၊ အဆီတဝင်းဝင်းနှင့်
ဝံပုလွေကြီးတွေက မနက်ဖြန်
ကျလျှင် ကျွန်မကို တစ်စစီ
ဝိုင်းပြီးအမဲဖျက်ကြတော့မှာပါ။

□
J။
'ငါ့သမီး ဒီရက်တွေထဲ

သူတို့
ဘာကို
မကျေနပ်သည်လဲ
ဒီလောက်
ရက်ရက်စက်စက်
နီပ်စက်ခံ
ရတာတောင်
ပြီးတော့
သေပေးပါမယ်
ဆိုတာတောင်
မကျေနပ်ချင်
ကြသေးဘူးလား
ဒါလား
ရဲဘော်ရဲဘက်
ဒါလား
ကျောင်းသား
စိတ်ဓာတ်
ဒါလား
တော်လှန်ရေး
သမား

မှာ အပြင်ကို မထွက်ပါနဲ့နော်။
ဘယ်သူခေါ်ခေါ် လိုက်မသွား
ပါနဲ့နော်'

ဒီလူသတ်ကွင်းရှိ ရာ
ဆိုးသွမ်းလှသည့်နယ်မြေရိုင်း
အလွန်၊ ဟိုး... ခပ်ဝေးဝေး
တွင် ကျန်နေရစ်ခဲ့သော နူးနူး
ညံ့ညံ့ အမေ့၏အသံ။ မျက်
ရည်များ ဝေ့သီဝေ့သီတုန်ယင်
နေသော စကားသံတို့ဖြင့်
အမေ ကျွန်မကို တားဆီးခဲ့ပါ
သေးသည်။

'အသက်ကို ဉာဏ်
စောင့်တဲ့ သမီးရဲ့။ အကျိုးမဲ့
မယ့်အလုပ်၊ အန္တရာယ်ရှိမယ့်
အလုပ်တွေကို မလုပ်ချင်စမ်း
ပါနဲ့ သမီးရယ်'

စိုးရိမ်စိတ်များ ယုံဖိတ်
ကျနေသော အဖေ၏ဆုံးမ
စကားများ။

ကျွန်မကတော့ တော်
လှန်ရေးသွေးတွေ ဆူပွက်နေ
ခဲ့သော ကျားနာတစ်ကောင်
လို မိဘနှစ်ပါးရင်ကို ခြေစုံ
ကန်ပြီး ဒီတောတောင်ကြီး
ထဲသို့ ပြေးလွှားခုန်ဝင်လာခဲ့
မိသည်။ ကျွန်မကို သိပ်
ချစ်ကြသော မိဘနှစ်ပါးကို
သောကများစွာနှင့် မစာမနာ
ထားပစ်ခဲ့မိသည်။

သေချင်သည့် ကျား
တောပြောင်းတဲ့။ ကိုယ့်ရှူး
ကိုယ်ပတ်တဲ့။ ဒီလို ဆိုရိုး
များက ကျွန်မ၏ အဖြစ်ကို
တိုက်ရိုက်လက်ညှိုး ထိုးပြနေ
သလိုပါပဲ။ ကျွန်မ အလွန်
အလွန်ကို မိုက်မဲရူးသွပ်ခဲ့မိ
သည်။ အခုတော့ ဒီတော
ခေါင်ခေါင်ကြီးက ကျွန်မ
ဘဝ၏နောက်ဆုံး နိဂုံးချုပ်ရ
မည့်နေရာ။ ကျွန်မ ထာဝရ
လဲလျောင်းရမည့် သင်္ချိုင်းမြေ
ဖြစ်တော့မှာပါ။

သေခြင်းတရားကို စဉ်း
စားမိလိုက်တိုင်း ကျွန်မ ရင်
ထဲတွင် လုပ်ခနဲ လုပ်ခနဲ
လှစ်ဟာသွားတတ်သည်။
မွေးဖွားလာသော လူတိုင်းလူ
တိုင်း တစ်နေ့တွင် သေရမှာ
အမှန်ပင်။ အနွေးနှင့်အမြန်
သာ ကွာခြားပါလိမ့်မည်။

ရန်ကုန်မြို့တွင် နေခဲ့စဉ်
ကာလတစ်လျှောက်လုံး ကြံ
တောသုသာန်နှင့် တာမွေသု
သာန်များတွင် အမြဲလူစည်
ကားနေကြသည်ကို ကျွန်မ
မြင်ခဲ့ဖူးသည်။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း
လူပေါင်းမြောက်မြားစွာ သေ
ဆုံးနေကြရသည်ပဲ။ ကျွန်မ
အလွန်ချစ်သောအဘွား သေ

ခဲ့သည်။ ကျွန်မ၏ဆွေမျိုး
များစွာ တစ်ယောက်ပြီးတစ်
ယောက် သေခဲ့ကြသည်။
ကျွန်မ၏ တချို့သူငယ်ချင်း
များ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်ဖြင့်
သေခဲ့ကြသည်။

အခု မကြာမီအချိန်
အတွင်း ကျွန်မကိုယ်တိုင်
လည်း သေဆုံးရပေတော့
မည်။ လူ့လောကကြီးတွင်
ကျွန်မ နေခဲ့ရသည့်အချိန်က
ဖျတ်ခနဲ ကုန်ဆုံးသွားတော့
မည်။

လွန်ခဲ့သော လေးလ
လောက်တွင် ကျွန်မအသက်
၂၃ နှစ်ပြည့်ခဲ့သည်။ ဒီ
အတိုင်းဆိုလျှင် မနက်ဖြန်
ကျွန်မ ကွယ်လွန်သောအခါ
ကျွန်မ၏မှတ်တိုင် တွင်
အသက် ၂၄ နှစ်ဟု ရေးထိုး
နိုင်ပါလိမ့်မည်။ စကားအဖြစ်
ပြောသာပြောရသည်။ ကျွန်မ
၏သင်္ချိုင်းတွင် မှတ်တိုင်က
ကော ရှိမှာတဲ့လား။ လုံးဝ
လုံးဝ မသေချာ။ သွားစမ်းပါ
လူတစ်ယောက်လုံးတောင်
သေလိုက်ရမှပဲ။ သင်္ချိုင်းမှတ်
တိုင် ရှိခြင်း မရှိခြင်းက ဘာ
များအရေးကြီးတော့မှာလဲ။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ သင်္ချိုင်း
မှတ်တိုင် မရှိလျှင်တောင်
ကျွန်မ၏ ဘဝသမိုင်းမှတ်
တိုင်ကတော့ ဖျက်၍မရ
အောင် ရှိနေပါလိမ့်မည်။
တက္ကသိုလ်တက်စဉ်တုန်းက
သူငယ်ချင်းများပြောကြသည်
ကို ကျွန်မ ကြားခဲ့ဖူးသည်။
'လူတိုင်းလူတိုင်း ကိုယ့်ဘဝ
သမိုင်းကို ကိုယ်တိုင်ရေးကြရ
သည်' တဲ့။ စာရေးဆရာတစ်
ယောက်က 'သမိုင်းဆိုသည်
လူတို့၏ ကပေါက်တိက
ပေါက်ချာ အဖြစ်အပျက်များ

ကို မှတ်တမ်းတင်ထားခြင်း တဲ့။ ဒီလိုမျိုး မှတ်မှတ်သား သား ရေးသားခဲ့ဖူးသည်။

ဟုတ်ပါရဲ့။ ကျွန်မ၏ အဖြစ် အပျက် လောက် ကပေါက်တိကပေါက်ချာနိုင် တာ ရှိနိုင်ပါဦးမလား။ မျှော် လင့်ချက်များစွာဖြင့် ဒီတော တောင်ကြီးထဲသို့ ရောက်လာ ခဲ့ပြီးခါမှ အချည်းအနီး ဖြစ်ကာ တစ်ဘဝကုန်ဆုံးရ ပေတော့မည်။ ကျွန်မ၏ဘဝ သမိုင်းမှတ်တိုင်တွင် အဆိုး များ။ အညံ့အဖျင်းများနှင့်သာ ပြည့်နှက်နေပါလိမ့်မည်။

□

၃။

ဟိုးအဝေး ကင်းစခန်း က သံချောင်းခေါက်သံနှစ် ချက်ကို ကြားလိုက်ရသည်။ ညနက်လွန်ပြီး မနက်စောပိုင်း တောင် ရောက်လာပါပကော လား။ တကျွတ်ကျွတ်စုတ် သပ်ရင်း ကျွန်မ တစ်ဖက်သို့ လူးလိုမ့်လိုက်သည်။ ခန္ဓာ ကိုယ်က နာကျင်ကိုက်ခဲမှုနှင့် အတူ တောင့်တင်းညောင်း ညာမှုကပါ တစ်ပြိုင်နက်တည်း အပြင်းအထန် နှိပ်စက်လျက် ပင်။

ကျွန်မ လဲလျောင်းနေရ သော်လည်း အိပ်ချင်စိတ် တော့ လုံးဝ မရှိပါ။ မနက် ဖြန်တွင် သေရမည်လူတစ် ယောက်အတွက် ဘာလို့များ အိပ်နေရန် လိုတော့မှာလဲ။ အလွန်နည်းပါးလှသော လက်ကျန်အချိန်ကလေးများ တွင် ရသလောက် အတွေး များ ဆန့်ထုတ်သွားချင်ပါ သေးသည်။

ယခုအချိန်တွင် သေရ မှာကို ကျွန်မ အလွန်အမင်း

မကြောက်မိတော့။ အစပိုင်း အချိန်များနှင့် ရုန်းထွက်နိုင်ဦး မည်ဟု မျှော်လင့်ချက်များ ထားခဲ့စဉ်တုန်းကတော့ တော် တော်လေးကို တုန်လှုပ်ခဲ့မိ သည်။ အိပ်မက်များထဲထိ တောင် ကယောင်ကတမ်းနှင့် ကြက်သီမွေးညင်းထဲသွား တတ်သည်။ အိပ်မက်ဆိုးကြီး များကလည်း မကြာခဏ ခြောက်လှန့်သည်။ သေရမှာ ကို တွေးမိတိုင်း ရင်ခုန်သံက တဒိုင်းဒိုင်း မြန်လာသည်။ ဝမ်းနည်းအားငယ်စိတ်ကြောင့် ချုံးပွဲချင့် မိတာကလည်း အကြိမ်ပေါင်းများစွာ။ အလွန် ယူကျွေးမရစရာ ကိုယ့်အဖြစ် ကို တွေးမိရင်း ရင်ထဲတွင် လှိုက်ဖိုပြီး မချီတရီ ခံစားရ သည်။

လွတ်မြောက်မည် လမ်းကို ကျွန်မ မျှော်မိသည်။ အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ ကြံစည်စိတ် ကူးကြည့်သည်။ ဘယ်လိုမျှ ကို ရှာ၍ မတွေ့နိုင်။ ရုပ်ရှင် တွေ၊ စာအုပ်တွေထဲကလို နောက်ဆုံးအခန်းကျမှ ကယ် တင်မည့်သူ ပေါ်လာလျှင် သိပ်ကောင်းမှာပဲဟု တမ်းတ မိသည်။ ဒါမှမဟုတ် ကျား ငစဉ်းလဲတွေက ရုတ်တရက် ကြီး စိတ်ကောင်းဝင်ပြီး လွတ်ပေးကြမည်။ နေစမ်းပါ လေ။ မဖြစ်နိုင်တာကြီးကို စိတ်ကူးယဉ်မနေစမ်းပါနဲ့ ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကျွန်မ ပြန် ငေါက်ငမ်းမိသည်။

မနက်ဖြန်တွင် ကျွန်မ သေရတော့မည်မှာ သေချာ

နေပါပြီ။ သူတို့ မသတ်လျှင် လည်း ကျွန်မက နေလိုစိတ် မရှိတော့ပါ။ လပေါင်းများစွာ အတွင်း လူမဆန်သည့် နည်း မျိုးစုံဖြင့် နေ့စဉ်ရက်ဆက် အနှိပ်စက်ခံထားရသောကြောင့် ကျွန်မ၏ ခန္ဓာကိုယ်က ဗုဒ္ဓ ကြေနေပါပြီ။ မည်သို့မျှ လူ ကောင်းပကတိ ပြန်မဖြစ်နိုင် တော့ပါ။ ပြီးတော့ ရုပ်ခန္ဓာ ၏ အပြင်းအထန် ဒုက္ခပေး ခြင်းကိုလည်း ကျွန်မ ခံနိုင် ရည် မရှိတော့ပါ။ မြန်မြန် သေပါရစေတော့ဟု စိတ်ထဲ မှ နေ ကြိုမိဖန် များစွာ ဆုတောင်းနေမိပါသည်။

□

၄။

သေရမည်မှာ စိုက်လုံး ကြီးခဲ့သော ကျွန်မအတွက် ဝမ်းနည်းစရာ လုံးဝ မရှိပါ။ ဒါပေမဲ့ အဖေနှင့်အမေတို့၏ မျက်နှာများကို ကျွန်မ မြင် ယောင်နေမိသည်။

ကျွန်မကြောင့် ဘဝ တစ်လျှောက်လုံး စိတ်ဆင်းရဲ ကိုယ်ဆင်းရဲခဲ့ရသော မိဘ များ။ ကျွန်မကို သမီး တော် နေရသဖြင့် ဘယ်လိုအကျိုး ကျေးဇူးမှ မခံစားခဲ့ရသော မိဘများ။ ကျွန်မထဲတွင် သံသရာကြွေးကို နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်ကျော်ကျော် မတန် တဆ ပေးဆပ်နေခဲ့ရသူများ။ ကျွန်မအတွက် မဟာမဟာ မေတ္တာရှင်များ။

ကျွန်မ သေဆုံးပြီး နောက် သူတို့ကိုယ်တိုင် သေ ဆုံးသည်အထိတိုင် တဋ္ဌေဋ္ဌ ဖြင့် ဝဋ်ကြွေးမပြောဘဲ ဆက် လက်ခံစားနေရဦးမည်။ ကျွန်မ သေဆုံးသွားသည့် သတင်း၊ မသေခင် အပြင်း

အထန် နှိပ်စက်ခံသွားရသည့် သတင်း စသည်တို့ကို တစ် ချိန်ချိန်တွင် သူတို့သိကြမည်။ ကြားကြမည်သာ။

အဲဒီအချိန်တွင် ဖြစ်ပေါ် သွားကြမယ့် မိဘများ၏ မျက်နှာများကို ကျွန်မ ပုံဖော် ကြည့်မိတိုင်း ရင်ထဲတွင် အလွန်ပဲ ဆိုနှင့်လာမိသည်။

အမေမျက်နှာက မျက် ရည်များ အရွံသားဖြင့် ကြေကွဲ၊ ယူကျွေးမရ ဖြစ်နေ သောဟန်ပန်၊ ယောက်ျားတန် မဲ့ ချုံးပွဲချင့်နေမယ့် အဖေ၏ ပုံသဏ္ဌာန်၊ မိဘနှစ်ပါး၏ သောကပရိဒေဝမီးများ၊ သူ တို့၏ ကိုယ်နှင့်စိတ်ကို ပြင်း ထန်စွာ လောင်ကျွမ်းပစ်မည့် ဥပါယာသ မီးလျှံကြီးများ။ အို ကျွန်မ... ကျွန်မ ဘယ် လိုမျှ ဆက်မတွေးရဲ၊ ဆက် မတွေးဝံ့တော့ပါဘူး။

အမြဲတမ်းလိုလို အဖေ ပြောခဲ့ဖူးပါသည်။

“သမီးရဲ့ အသက်ကို သမီးတစ်ယောက်တည်းပဲ ပိုင်တာ မဟုတ်ဘူး။ လိမ္မာ စမ်းပါ သမီးရယ်”တဲ့။

အဲဒီတုန်းက နားမလည် မိခဲ့သော ကျွန်မ၊ အလေး အနက် မထားမိခဲ့သော ကျွန်မ၊ မိဘများ၏ ကြီးမား သော မေတ္တာတရားကို မသိ ကျိုးကျွန်နေခဲ့မိသော ကျွန်မ။

ကျွန်မအတွက် မဟုတ် လျှင်တောင် မိဘများအတွက် တော့ အသက်ရှင်ချင်ပါသေး သည်။ ဒီအရပ်ဒေသကို မရောက်ခဲ့ရလျှင် ကောင်းမှာ ပဲဟုလည်း နှောင်းနှောင်းတ များစွာ ရင်ထဲ ပြည့်လွှံလာ သည်။

□

၅။

‘ထစမ်း : ဟေ့ . . . ထစမ်း’

အသံတစ်ခုက ငှက်ဆိုးထိုးသံပမာ စူးစူးဝါးဝါး။ ကျွန်မ၏ သိစိတ်က ဝိုးတိုးဝါးတား ဖြစ်နေမိသည်။ လူက မူးတူးတူး ကြောင်တောင်တောင် ။ နောက်တော့ မျက်နှာပေါ်သို့ ရေစက်တွေ အများကြီး ကျလာသည်။ ခပ်ယဲ့ယဲ့ရှိသော ခန္ဓာကိုယ်ကို မနည်းအားယူ၍ ထိုင်လိုက်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကျွန်မ ဝေဝဲကြည့်မိသည်။ ပင်ပန်းလွန်းသော ရုပ်ခန္ဓာက တောင်းဆို၍များလား ကျွန်မတော်တော်ကြီး အိပ်ပျော်သွားမိသည်။ အပြင်ဘက်တွင် တော့ နေရောင်ခြည်က ကျဲကျဲတောက် ပူနေလေပြီ။ မနက် ၁၀ နာရီလောက်ပင် ရှိသွားပြီ ထင်ပါရဲ့။

ဝံ ပုလွေ အုပ်စု ထဲမှ အချုပ်ခန်းစောင့်နှစ်ကောင်က အချုပ်ခန်းတံခါးကို ဆွဲဖွင့်၍ ဝင်လာသည်။ ကျွန်မ သေရတော့မှာလား၊ ဟုတ်ဟန်မတူသေး။ သူတို့လက်ထဲတွင် ထမင်းနှင့် ဟင်းပါသော ပန်းကန်တစ်ချပ်။

‘ကောင်မ သေခါနီးတောင် အိပ်ပျော်နေလို့ ရေပက်ပြီး နှိုးရသေးတယ်။ ရော့ဒီမှာ မင်းအတွက် နောက်ဆုံးနေ့လယ်စာ။ ညစာကတော့ စားဖို့မလိုတော့ဘူး။ ကိုင်း... ကိုင်း မျိုးဆိုလိုက်ပါဦး’

ထမင်း ပန်းကန် ကို ဆောင့်ကြီးအောင်ကြီးချ၍ တံခါးကို ဝန်းဝိုင်းကြိတ်ကာ ထွက်သွားကြသည်။ သူတို့ဘာကို မကျေမနပ်သည်လဲ။

ဒီလောက် ရက်ရက်စက်စက် နှိပ်စက်ခံရတာတောင်၊ ပြီးတော့ သေပေးပါမယ်ဆိုတာတောင် မကျေနပ်ချင်ကြသေးဘူးလား။

ဒါလား ရဲဘော် ရဲဘက်၊ ဒါလား ကျောင်းသားစိတ်ဓာတ်၊ ဒါလား တော်လှန်ရေးသမား။ တွေးရင်းတွေးရင်း ကျွန်မ သွေးတွေ ဆူပွက်လာပြန်သည်။

အမေ ပြောခဲ့ဖူးသည်ကို လည်း သတိရမိသည်။

‘လောကမှာ ကြောက်စရာအကောင်းဆုံးက လူတွေပဲ... သမီးရဲ့။ လူတွေကို သတိထား ပေါင်း’တဲ့။

အမေ၏စကားတို့ သွေးထွက်အောင်မှန်မှန်း သိရချိန်တွင် နောင်တတရားတို့ဖြင့် ကျွန်မ ဆိုဆိုနှင့်နှင့် ဖြစ်မိသည်။ မျက်လုံးက ထမင်းပန်းကန်သို့ အရောက်တွင် ကျွန်မ ပြေးလိုက်မိသည်။ ကြည့်စမ်းပါဦး။ သေရတော့မည့်လူတစ်ယောက်အတွက် နောက်ဆုံး ထမင်းပွဲ။ နီကြင်ကြင် အေးစက်စက် ထမင်းကြမ်းခဲပေါ်တွင် အာလူးပြုတ်လေးတစ်လုံးက ပြူးတူးပြဲတဲ။ မှန်ညင်းရွက်ပြုတ်လေးက မစို့မပို့။

အရင်တုန်းက လူကြီးတွေထဲမှ ကျွန်မ ကြားဖူးသည်။ အင်းစိန်ထောင်မှ သေဒဏ်ကျအကျဉ်းသားများ၊ သူတို့စားမည့် နောက်ဆုံး အာဟာရကို သူတို့ဆန္ဒရှိတာများဖြင့် အကောင်းဆုံး ကျွေးမွေး

သည်တဲ့။ အခုတော့ ကျွန်မ၏ နောက်ဆုံးအာဟာရက ဆွေးစာလောက်မျှသာ။

မဖြစ်စေချင်၍လား မသိ အချိန်တွေက ကုန်လွယ်လွန်းနေသည်။ ဖြုတ်ခနဲဖြင့် ညနေပိုင်းသို့ ရောက်လာပြီ။ ကျွန်မ နားထဲတွင် ဝံပုလွေအသံတွေ ကြားလိုက်ရသလိုပင်။

‘အချိန် ကျပြီ ဟေ့ ၊ လက်ပြန်ကြိုး သေချာတုပ်၊ မျက်နှာကို အဝတ်စည်း။ ပြီးရင် ဆွဲထုတ်ပြီး ခေါ်လာခဲ့ကြတော့။ မြန်မြန်လုပ်ကြ အချိန်မရှိဘူး’

သူတို့၏ အသံများက ကျွန်မ နားထဲတွင်တော့ ပွက်ပွက်ဆူနေသော သံရည်ပူများပမာ။ သေရမည့်သူများကို တောင် အားမနာ၊ အချိန်မရှိဘူးတဲ့။

လူနှစ်ယောက် ဝင်လာပြီး အဝတ်စုတ်လေးလို ပျော့ခွေနေသော ကျွန်မ၏ခန္ဓာကိုယ်ကို ထူမ...ကြသည်။ ကျွန်မ မရပ်နိုင်တော့ ငေါက်ငမ်းဆဲဆိုကြပြန်သည်။ ပြင်းထန်သော လက်သီးချက်များဖြင့် ကျွန်မ နံရိုးများကြားသို့ ထိုးနှက်ကြသည်။ လက်ပြန်ကြိုးကို ပြန်ချည်၍ တင်းနေအောင်တုပ်သည်။ နောက်တော့ မျက်နှာပေါ်သို့ အဝတ်တစ်စကို စည်းလိုက်သည်။ ဩကာသလောကကြီးကို ကျွန်မ မြင်နိုင်ခွင့် ကုန်ဆုံးသွားပြီ။

နှစ်ယောက် ညှပ်၍ ကျွန်မကို ဆွဲခေါ်ကြသည်။ ကျွန်မကဲ့သို့ ဒီနေ့ အသတ်ခံရမည့်သူများ၏ ညည်းတွားသံများနှင့်တောင်းပန်တိုးလျှိုး

သံများက ကျွန်မနားထဲတွင် ခါးသက်စွာ ဝင်လာသည်။ သေခါနီးတောင် ညည်းတွားရ၊ တောင်းပန်ရတုန်းပဲလား။ ကျွန်မကတော့ ပါးစပ်ကိုစေ့လျက် အံကိုတင်းတင်းကြိတ်ထားသည်။ နောက်ဆုံးခရီးကိုရှိသမျှအားလေးနှင့် ကျွန်မ လူလူသူသူ ကြိုးစားရပေဦးမည်။

ကျွန်မ၏ချီးများက ပျော့တိပျော့ပပ်၊ ခြေလှမ်းများက ယိုင်တိယိုင်ခွေ၊ တစ်ခါတစ်ရံ အလဲလဲအပြဲပြဲ။ ခြေတစ်လှမ်းအတွက် မျက်ရည်များစွာ ရင်းနှီးလျက်။

နှိပ်စက်ခံထားရသော ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်ပေါင်းများစွာ။ နေ့ပေါင်းများစွာ အာဟာရ မရှိသော ရုပ်ခန္ဓာ။ သေမင်းထံသို့ အစစစားဝင်ရမည့် နှေးကွေးလေးလံသော ခြေလှမ်းများစွာ။

ကျွန်မ၏ နောက်ဆုံးခရီးက ပင်ပန်းဆင်းရဲလွန်းလှပါသည်။

ခြေလှမ်းများ ရပ်တန့်သွားပြီးသည့်နောက် ကျွန်မတို့ နောက်ဆုံးလဲလျောင်းရမည့် နေရာသို့ ရောက်လာပြီဟု ထင်သည်။ ဒါက ဘယ်နေရာဖြစ်မှာလဲ။ မျက်နှာကို စည်းခံထားရသဖြင့် ကျွန်မ မခန့်မှန်းတတ်။ အို... ရာဇဝင်တွေထဲကလို ‘တောင်စွယ် နေကွယ်ရင် သတ်စေ’ဆိုသော လူသတ်ကုန်းပဲ ဖြစ်မှာပေါ့။

ကျွန်မကို တိုင်တစ်တိုင်တွင် ကြိုးဖြင့် ကပ်ချည်ကြသည်။ ချက်ချင်းမူ မသတ်ကြသေး။ ဝံပုလွေခေါင်းနှင့် ဆောင်ကို စောင့်နေဟန်နဲ့

သည်။ တီးတိုးစကားသံများ ကျွန်မ ကြားသည်။

ဒီအချိန်ကျမှ ခွဲခွာရ တော့မည့် လောကကြီးကို နောက်ဆုံးအနေဖြင့် ကျွန်မ ကြည့်ချင်မြင်ချင်လာသည်။ သို့သော် ကျွန်မ မတတ်စွမ်း နိုင်တော့။ မုန်းဆကြည့်ရုံမျှ သာ။ အပူရှိန်လျော့၍ အအေး ဘက်ကိုတောင် တော်တော် ရောက်လာပြီ။ နေတော်တော် စောင်းသွားလောက်ပြီပဲ။ လေ နှု အေးအေးလေး၏ လတ်ဆတ်သောရနံ့ကို ကျွန်မ ခံစားရသည်။ ထိုလတ်ဆတ် သောရနံ့နှင့်အတူ ညီစိုစို ပုပ် အုံ့အုံ့အနံ့ကလည်း တစ်ခါ တစ်ခါ ဝင်လာသေးသည်။ လူသတ်ကုန်းဆိုတော့ မသန့် စင်ဘူး ထင်ပါရဲ့။ ကျွန်မ၏ အတွေးအမျှင်များက ဟိုဒီ ဆန့်တန်းလျက်။

‘အားလုံး အဆင်သင့်ပဲ လား... ဟေ့’

ဝံပုလွေခေါင်းဆောင် ၏ အူသံအကြီးစားက သူ ရောက်လာပြီဆိုသည့်သဘော။ ကျွန်မ တကယ် သေဆုံးရ မည့်အချိန် နီးကပ်လာချေပြီ။

ထို့နောက် ကျွန်မတို့ကို မည်သည့် အတွက်ကြောင့် သတ်ရသည့်အကြောင်းနှင့် အမိန့်ပြန်တမ်းတစ်ခုကို ဝံပုလွေခေါင်းဆောင်က အရှက်မရှိလေသံဖြင့် ရွတ်ဆို နေပြန်သည်။

‘ထိုသူများသည်...။

‘ထို့ကြောင့်...။

‘သင်တို့အားလုံးကို သေဒဏ်ပေးလိုက်သည်’

ဝံပုလွေခေါင်းဆောင် က သူ့အသံကို ပို၍ မြင့်တင် လိုက်သည်။

‘ကဲ...အားလုံး အသင့် ပြင်၊ ငါ အမိန့်ပေးရင် ပြိုင် တူပစ်’

သေနတ်မောင်းတင်သံ များက မရဏမင်း၏ အောင် စည်အောင် မောင်းသံများ အလား။

ဒီနောက်ဆုံး အချိန် လေးတွင် ကျွန်မ ဘာလုပ်ရ မှာလဲ။ ဘာကို အာရုံပြုရမှ လဲ။

ဘုရားကို အာရုံပြုကြည့် သည်။ ကျွန်မ မည်သို့မျှ ဆောက်တည်၍မရ။ တကယ် သေဆုံးရတော့မှာဆိုတော့ ဒူးများက ဆတ်ဆတ်တုန်၊ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးက လှုပ် လှုပ်ရွရွ၊ ခါးအောက်ပိုင်းက ထွက်ကုလားသောအရည်များ ဖြင့် ရွဲရွဲနစ်။

ကျွန်မ၏စိတ်ထဲတွင် တော့ ကျွန်မကို အမျှော်ကြီး မျှော်နေကြမည့် မိဘနှစ်ပါး၏ ညှိုးငယ်သောမျက်နှာများက တစ်လှည့်စီ၊ တစ်ပတ်စီ။ ကြာတော့ စက်ဝိုင်းကြီးတစ်ခု လို ရစ်ဝနေသည်။

‘လက်ဆယ်ဖြာ မစုံမိုး နိုင်ပေမဲ့ သမီးမိုက် နောက်ဆုံး ကန်တော့ခဲ့ပါတယ် အဖေ့နဲ့ အမေ’

‘ဟေ့... ခဏနေကြ ဦး’

ဝံပုလွေခေါင်းဆောင် ၏ တားမြစ်သံက အခြေ အနေတစ်ခုကို ပြောင်းသွား လိုများလား၊ ဟုတ်ဟန် မတူ ပါဘူး။

‘မင်းတို့ တိုင်မှာ ချည် ထားတာကလည်း ကြည့်ကြ ဦး။ လျော့တိလျော့ရဲနဲ့။ တချို့က ကုန်းကုန်းကွကွ၊ တချို့က စောင်းတိစောင်း

ငန်း။ ဒီမှတ်တမ်းဓာတ်ပုံတွေ က နောက်ဆို ကမ္ဘာကိုတောင် ပြချင်ပြနေရမှာ။ သပ်သပ်ရပ် ရပ်လေးတော့ ရှိမှပေါ့။ မြန် မြန် ပြန်ပြန်ချည်ကြစမ်း’

လူတစ်ယောက် ကျွန်မ နောက်ဘက် ရောက်လာပြီး ကြိုးကိုတင်းနေအောင် ပြန် လည်ပြုပြင်နေသည်။ စိတ် ကူးတစ်ခုရသဖြင့် သူ့ကို ကျွန်မ တောင်းပန်တိုးလျှိုး လိုက်မိသည်။

‘ဒီမယ် မျက်နှာပေါ်က အဝတ်စည်းကို ဖြုတ်ပေးပါ လား။ ကျွန်မ လောကကြီးကို နောက်ဆုံးအနေနဲ့ ကြည့်သွား ချင်လိုပါ’

သူကလည်း ကျွန်မကို သနားစာနာဟန် ရှိသည်။ ကျွန်မ၏ ခန္ဓာကိုယ်အပေါ် ပိုင်းကို ဆွဲမတ်လိုက်ရင်း လေသံလေးဖြင့် ပြောလာ သည်။

‘ဖြုတ်ပေးလို့ ဘယ်ဖြစ် မလဲ အစ်မရဲ့၊ ကျွန်တော် ဒုက္ခရောက်သွားမှာပေါ့။ ဒီပါ ကျောင်ဒေသရဲ့ မြင်ကွင်းတွေ ကို အစ်မလည်း ရင်းနှီးပြီး သားပဲ။ ကျွန်တော် ပြောပြ ပေးမယ်။ အစ်မ ပုံဖော်ကြည့် လိုက်နော်။

‘အစ်မ မျက်နှာမူထား တဲ့ အနောက်ဘက် တောင် တန်းကြီးပေါ်မှာ နေလုံးကြီး က တစ်ဝက်မြုပ်နေပြီ။ မကြာခင် နေဝင်တော့မှာ။ ပြီးတော့ မိုးချုပ်တော့မှာ’

‘အစ်မ’ ဆိုပါလား။ ကျွန်မတို့အဖွဲ့ထဲတွင် ၁၇ နှစ်၊ ၁၈ နှစ် အထက်တန်း ကျောင်းသားလေးတွေလည်း ပါသည်။ ထိုအထဲမှ တစ် ယောက်ဖြစ်ဟန် တူသည်။

ဘာပဲပြောပြော ကျွန်မ သူ့ကို ကျေးဇူးတင်နေမိသည်။

‘ဟို မအေ... ကောင်၊ သေမယ့်သူနဲ့ စကားသွား ပြောနေတာလား။ ဘာလဲ မင်းပါ ရောသေချင်လို့လား။ ပြီးရင် မြန်မြန်ဖယ်နေစမ်း’

‘ကိုင်း... အားလုံး... အသင့်ချိန်’

ကျွန်မ၏ ဘေးဘက် များမှ ဘုရားစာရွတ်ဆိုသံ များ ပေါ်လာသည်။ တချို့ က ဟီးချ၍ ငိုကြွေးကြလေ သည်။ လူတစ်စု၏ အသက် ရှင်နေထိုင်ခြင်း နောက်ဆုံး စက္ကန့်ကလေး။ ကြောက်လန့် ခြင်း၏အထွတ်အထိပ် အခြေ အနေကလေး။

ကျွန်မကတော့ ဒီအရာ တွေကို ဂရုမပြုအား။ စော စောက လူငယ်လေး ပြော သွားသည့်စကားကိုသာ အပြေး အလွှား စဉ်းစားနေမိသည်။

ဘာပါလိမ့်... သူပြော သွားသည်မှာ ဘာပါလိမ့်။ ဪ... ဟုတ်ပြီ။

မကြာခင် နေဝင်တော့ မှာတဲ့၊ ပြီးရင် မိုးချုပ်တော့မှာ တဲ့။ ဟုတ်တာပေါ့၊ ဟုတ်တာ ပေါ့။ သူပြောသွားတာ သိပ် ကို ဟုတ်တာပေါ့။ အခု ကျွန်မဘဝဟာလည်း... အခုတော့ ကျွန်မဘဝဟာ လည်း... နေဝင်ပြီးရင် တော့... မိုး... ကြီး... ချုပ်။

လင်းစော်ဦး
ဝန်ခံချက်။ ။ ပါကျောင်တွင် သေဆုံးသွားသော အမျိုး သမီးငယ်လေး၏နေရာမှ ခံစားရေ့ထွဲထားမိပါသည်။

MAHNG 157

အမှတ် ၃၀၇၊ ၈၈၈
မြောက်သာရီရပ်ကွက်

၁။

ကျွန်မတို့
ကားကြီးဝင်းထဲ
ရောက်တော့
ခြောက်နာရီခွဲပြီးပြီ။
ဒါပေမဲ့
အေးစက်မှုနဲ့မှိုင်းနေတဲ့
ရာသီဥတုကြောင့်
ကားကြီးဝင်းက
ခါတိုင်းလောက်
ဆူဆူညံညံ
သိပ်မရှိသလိုဘဲ။
အမှန်တကယ်လည်း
နှင်းတောင်
မကွဲသေး။
လူတွေလည်း
ရာသီဥတုက
အေးလွန်းတော့
ဒီလိုအချိန်
ခရီးအသွားအလာ
နည်းကြတယ်နဲ့
တူပါတယ်လေ။
ဒါပေမဲ့ ကျွန်မအထင်
မှားတယ်ဆိုတာ
ကျွန်မစီးမယ့်
ကားအသင်းရဲ့ဂိုဏ်းမှာ
လက်မှတ်ဖြတ်တော့မှ
သိလိုက်ရတယ်။
ဘာလို့လဲဆိုတော့
အခု
ခြောက်နာရီခွဲတုန်းကမှ
ကားတစ်စီး

နံဘေးကို
ဝဲကြည့်
လိုက်တော့
ကျုံ့ကျုံ့လေး
ထိုင်နေတဲ့
အဖေကလည်း
အတွေးထဲ
နစ်နေပုံပါပဲ
ဒီတစ်ခေါက်
အဖေ
တော်တော်
စကား
နည်းသွားသလို
အရွယ်လည်း
တော်တော်
ကျသွားတယ်

အမှတ် ၃၀၇၊ ၈၈၈

မြောက်သာရီ

ထွက်သွားတာတဲ့လေ။
နောက်တစ်နာရီခွဲအကြာ
ရှစ်နာရီမှ နောက်ကားတစ်စီး
ထပ်ထွက်တော့မှာတဲ့။

သွားပြီ။ အကြာကြီး
စောင့်ရတော့မယ်။ အဖေက
တော့ အပြောသား၊ လက်
မှတ်ကြိုဝယ်ထားဖို့ပေါ့။
ဒါပေမဲ့ ကျွန်မကလည်း
ခဏတွေ့ရတဲ့ သားကြီးနား
က မခွာချင်၊ အဖေကိုကျ
အားနာ၊ မိတ်ဆွေတွေကို
လည်း အပူ မမက်ချင်တာ
နဲ့- ‘တစ်နာရီခြား တစ်ခါ
လောက် ကားတွေဆက်တိုက်
ရှိနေတာပဲအဖေရယ် ရတယ်။
သွားတဲ့နေ့မှပဲ တစ်ခါတည်း
လက်မှတ်ဖြတ်ပြီး စီးသွား
လိုက်တော့မယ်’ ဆိုပြီး နေ
လိုက်မိတာ။

အခု ပြန်မယ်နေရောက်
တော့ လာတုန်းက စီးခဲ့သလို
ခုနစ်နာရီကားချိန်ဆိုတဲ့
အထင်နဲ့ ထွက်လာတာလေ။
အခုမှတော့ ဘာတတ်နိုင်
တော့မလဲ၊ စောင့်ရုံပေါ့။
ကားတစ်စီး ထွက်ပြီးခါစမို့
လည်း ကားကြီးဝင်းက
နည်းနည်းငြိမ်သလို ဖြစ်နေ
တာကိုး။ ရာသီဥတုကလည်း
မွန်မွန်ခိုင်း၊ ဆောင်းလေလေး
ကလည်း ချမ်းစိမ့်မိမ့်ဆိုတော့
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွေမှာ
လည်း လူရှင်းနေသလို ခေါင်း
ရွက်ဖျပ်ထိုး ဈေးသည်တွေက
လည်း ခရီးသည်တွေ ခဏ
ရှင်းနေတုန်း ချောင်တွေမှာ
သွားငိုက်နေပုံပဲ။

လက်မှတ်ရောင်းတဲ့
ဦးလေးတောင် ကြည့်ပါ
လား။ လက်မှတ်ရောင်းတဲ့
ထိုင်ခုံပေါ်မှာ ဖျင်စောင်ကြီး
ကို မျက်လုံးလေးနှစ်လုံးနဲ့

တစ်ခါတလေ
တော့လည်း
စစ်စစ်
တွက်ချက်နေရတဲ့
ကိုယ့်ဘဝကိုယ်
စိတ်ပျက်မိတယ်
ဒါပေမဲ့
‘အို...
ဒါ ဒုက္ခလို့
မခေါ်နိုင်ပါဘူးလေ
လောကကြီးမှာ
တို့ထက်ပိုပြီး
အဖြစ်ဆိုးတဲ့
လူတွေ
အများကြီး
ရှိပါသေးတယ်လေ’
ဆိုပြီး
ကိုယ့်စိတ်ကို
ပြန်ဖြေရတယ်

စာအုပ်ကိုင်ထားတဲ့ လက်က
လွဲရင် နေရာလပ်မရှိအောင်
မြဲထားပြီး စာအုပ်ကို သံကြီး
မဲကြီး ဖတ်နေလိုက်တာများ
ကွေးလို့။ အဲဒီဦးလေးကြီး
တောင် ဟောဒီ မှန်ခန်းလေး
ထဲမှာ ဒီလောက်ချမ်းနေရင်
ဒီအခန်းရှေ့ ခုံတန်းလေးမှာ
တစ်နာရီခွဲနီးပါး ထိုင်စောင့်
ရမှာတွေ့လိုက်တော့ အတွေး
မဆုံးခင် လေတစ်ချက် သုတ်

ခနဲအတိုက်မှာ ချမ်းစိမ့်သွား
တာပဲ။

‘အဖေ သမီးကိုမစောင့်
နဲ့တော့’

‘ရတယ်၊ အဖေက ငါ့
သမီး ကားထွက်ပြီးမှပဲ ပြန်
လိုက်တော့မယ်။ သားရေ
စည်သူ၊ မင်းကြီးကြီးမေးရင်
မင်း မမ ကားထွက်ပြီးမှ
လာခဲ့မယ်လို့ ပြောလိုက်’

‘အာ အဖေကလည်း
ရာသီဥတုက အေးကအေးနဲ့
စည်သူနဲ့ ပြန်လိုက်သွားပါ
အဖေရဲ့’

‘ရတယ် ရတယ်၊
အရမ်းကြီးလည်း မအေးပါဘူး၊
အဖေက အနွေးထည်နှစ်ထပ်
တောင် ဝတ်လာတာ သမီးရဲ့’

အဖေက ပြောရင်းနဲ့
သူ့အနွေးထည်အင်္ကျီကို ပုတ်
ပြတယ်။ ကျွန်မနဲ့အဖေ အဝေ
မတည့်ဖြစ်နေတော့ ကားဂိတ်
လိုက်လာဖို့တဲ့ စည်သူတစ်
ယောက် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ
ဘဲ ဖြစ်နေတယ်။ အဖေက
လည်း ကျွန်မကို ထားခဲ့ပြီး
ပြန်လိုက်မယ့်ပုံ မပေါ်ဘူး
လေ။ နောက်ဆုံးတော့-

‘ဒါဆိုလည်း ကျွန်တော်
အိမ်ခဏပြန်ပြီး အမေ့ကို
အလှူအိမ် သွားပို့ပေးလိုက်
ဦးမယ်။ ပြီးမှ ဘာဘဝင်းကို
ပြန်ဝင်ခေါ်လှည့်မယ်လေ’

ဆိုတဲ့ စကားနဲ့ အားလုံး
အဆင်ပြေသွားပြီး ကျွန်မ စီး
မယ့်ကားအသင်းရှေ့က ခုံတန်း
လေးမှာ သားအဖနှစ်ယောက်
ချမ်းတစ်မိမ့်နဲ့ ကျန်ခဲ့ရော။

အင်း အဖေ အဖေ
ကျွန်မကို အခုချိန်ထိ ကလေး
တစ်ယောက်လို မြင်နေတုန်းပဲ
လား။ ကြည့်ပါဦး။ အလယ်
တန်းကျောင်းသားအရွယ်

သားတောင် ရှိနေပြီဖြစ်တဲ့
ကျွန်မကို ကားဂိတ်မှာ
တစ်ယောက်တည်းထားခဲ့ဖို့
စိတ်မချလို့ ထိုင်စောင့်သတဲ့
လေ။ အဖေတောင် အသက်
သုံးဆယ်ကျော်ပြီဖြစ်တဲ့ ကျွန်မ
ကို လူကြီးတစ်ယောက်လို
မမြင်နိုင်သေးရင် ကျွန်မက
လည်း ရှစ်တန်းကျောင်းသား
ဖြစ်တဲ့ သားကြီး ထူးထူးကို
စိုးရိမ်ပူပန်မိတာ မလွန်ပါ
ဘူးနော်။

အို...ကျွန်မတို့ ထိုင်နေ
တဲ့ နေရာက လဟာမို့လို့
လားမသိဘူး ချမ်းလိုက်တာ။
ပလက်ဖောင်းဈေးသည်တွေ
ဆိုင်လာခင်းလိုက်ရင်တော့
လေကွယ်သွားပြီး အချမ်း
နည်းနည်း သက်သာသွား
မယ် ထင်ပါရဲ့။ ကျွန်မ လက်
နှစ်ဖက်လုံးကို အနွေးထည်
အိတ်ထဲကတောင် မထုတ်ရဲ
ဘူး။ အဖေ့ကို ကြည့်လိုက်
တော့ အဖေလည်း အနွေး
ထည်အိတ်ထဲ လက်ထည့်ပြီး
ထိုင်နေတာမှ ကျုံ့ကျုံ့လေး။

‘အေးလိုက်တာနော်
အဖေ’

‘အင်း... ဒီနှစ်ဆောင်း
က ပိုအေးသလိုပဲ’

‘ဒါကြောင့် ပြောတာ
ပေါ့၊ အဖေ့ကို စည်သူနဲ့ ပြန်
လိုက်သွားပါလို့’

‘ငါ့သမီးတစ်ယောက်
တည်း ဖြစ်နေမှာစိုးလို့ပါ
သမီးရဲ့’

‘တစ်ယောက်တည်း
လည်း ဘာဖြစ်လဲအဖေရဲ့၊
နံဘေးဝန်းကျင်မှာ လူတွေ
ရှိနေတာပဲဟာ၊ ရာသီဥတုက
အေးကအေးနဲ့’

‘ရပါတယ် သမီးရဲ့...
စည်သူက ပြန်လာကြီ’

ပေးမှာမို့ တော်သေးတယ်၊ မဟုတ်ရင် အဖေ လိုင်းကာနဲ့ ပြန်နေရမှာ။ အဖေ စည်သူက အသက်ငယ်တယ် ဆိုပေမဲ့ လူကြီးဆန်သလို စိတ်ထား လေးလည်း မဆိုးဘူးနော်”

‘အင်း...စိတ်ထား ကောင်းတာကတော့ သူတို့ တစ်မိသားစုလုံးပါပဲ’

‘ဟုတ်တယ် နော်၊ အန်တီမြင့်ဆိုလည်း အပေါက် သာဆိုးတာ သူများအန္တတာ သိပ်ခံတတ်တာနော်’

‘ဟုတ်တယ်... အဖေ ဆေးရုံတက်တုန်းကဆို သူတို့ မိသားစုပဲ ဒိုင်ခံပင်ပန်းကြတာ လေ။ သမီးအမေက အဖေ ဆီလာနေရတော့ ထမင်းချိုင့် ပိုတာကအစ အားလုံး သူတို့ ပဲ ကူညီကြတာလေ။ ထူးထူး လည်း သူတို့အိမ်က ကျောင်း တက်ရတာ’

သားအဖနှစ်ယောက် ဟိုဟိုဒီဒီ စကားကောင်းနေ ကြရာမှာ အဖေပြောလိုက်တဲ့ အကြောင်းအရာကြောင့် ကျွန်မမှာ ခေါင်းငုံ့သွားပြီး အင်း...လိုက်တဲ့အသံက မပွင့် တပွင့် ဖြစ်သွားရတယ်။ အဖေကတော့ စကားစပ်မိလို့ အကြောင်းအရာတစ်ခုအနေနဲ့ ဘာရယ်မဟုတ် ပြောလိုက်ပုံ ရပေမဲ့ ကျွန်မမှာတော့ အပြစ် ရှိသလို ခံစားရတာ မျက်နှာ အထားရခက်အောင် မလုံ မလဲ ဖြစ်သွားရတယ်။ အဖေ ကတော့ ကျွန်မအဖြစ်ကို သတိပြုမိပုံ မပေါ်ဘူး။ အင်း လေ... ကျွန်မဘက်ကသာ အပြစ်ရှိသူကိုး။

လွန်ခဲ့တဲ့ ခြောက်လ လောက်က အမေ ဖုန်းဆက် တယ်။ အဖေနေမကောင်းလို့

ဆေးရုံတင်ထားရတယ်လို့ ပေါ့။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်မ အဖေဆီ မလိုက်လာဖြစ်ခဲ့ ဘူး။ ခရီးလမ်းက ဝေးလွန်း လို့ မဟုတ်ဘဲ အမျိုးမျိုးသော အကြောင်းကြောင်းတွေကြောင့် ပေါ့လေ။ အမေရဲ့ ‘သမီး အဖေက မစိုးရိမ်ရပါဘူး ကွယ်၊ အသက်ကလေးရလာ တော့ နည်းနည်းချူချာတာ မျိုးပါ’ဆိုတဲ့ စကားကိုနင်း ပြီး- ‘သိပ်မစိုးရိမ်ရရင် လည်း သမီး မလာတော့ဘူး နော် အမေ’ဆိုတော့ အမေ ကလည်း ‘မလာရင်လည်း မလာပါနဲ့ သမီးရယ်၊ ညည်း အဖေကတောင် အခုဆေးရုံမှာ လူနာတွေအရမ်းများလို့ သမီး တို့ကို ကျန်းမာရေးဂရုစိုက်ဖို့ မှာလိုက်သေးတယ်’တဲ့လေ။

နောက်တော့ အဖေလည်း ပြန်ပြီး နေကောင်းသွားတော့ ဒီအဖြစ်လည်း မေ့မေ့ပျောက် ပျောက်နဲ့ ပြီးသွားခဲ့တယ်။

ဒါပေမဲ့ သားကြီး ထူးထူး နေမကောင်းဘူးလို့ အမေဖုန်းဆက်တော့ ဒီအဖြစ် ကို ပြန်တွေ့မိရော။ ဒီတော့ အခုသားကြီး နေမကောင်းလို့ ဆိုပြီး ကျွန်မ လိုက်လာတော့ အဖေ အမေတို့က ဘယ်လိုမှ မနေဘူး၊ ဘာမှမဖြစ်ဘူး ဆိုပေမဲ့ ကျွန်မစိတ်ထဲတော့ မလုံသလိုပါဘဲ။

□

J။ ရာသီဥတုပဲ မှန်မှိုင်းမှိုင်း ဖြစ်နေလို့လား၊ လေအေးအေး လေးကပ် တိုက်နေလို့လားဆို တာ မသိပေမဲ့ လူက အိပ်ချင် သလိုလိုဖြစ်လာတယ်။ အင်း လေ... အိပ်ရေးပျက်ညတွေ များပြီကိုး။ သားကြီး နေမ

ကောင်းဘူးလို့ အမေ ဖုန်းဆက် တဲ့နေ့ကတည်းကပဲလေ။

သားကြီး နေမကောင်း ဘူးလို့ အမေဖုန်းဆက်တော့ ကျွန်မ ထူပူသွားပြီး ခြေ မကိုင်မိ၊ လက်မကိုင်မိ ဖြစ် သွားတယ်။ သားကြီး ဆယ် နှစ်လောက်တုန်းက သွေးလွန် တုပ်ကွေးဖြစ်ပြီး ဆေးရုံတက် ခဲ့ရဖူးတယ်လေ။ ဒီတော့ အမေက သိပ်ပြီးမစိုးရိမ်ရဘူး လို့ ပြောပေမဲ့ ကျွန်မ စိတ် ထဲမှာတော့ သားတွေနဲ့ ပတ် သက်လာရင် ကျွန်မ အစိုးရိမ် ပိုတတ်မှန်းသိလို့ပဲ အမေက လျှော့လျှော့ပေါ့ပေါ့ ပြောတာ လား၊ ဒါမှမဟုတ် တကယ်ပဲ အအေးပတ်ပြီး ရိုးရိုးသာမန် ဖျားတာလာနဲ့ ယောက်ယက် ခတ်ပြီး ပူလိုက်ရတာ။

ညနေ ကလေးတို့အဖေ ရုံးကပြန်လာလို့ အကျိုး အကြောင်းပြောပြတော့ လိုက် သွားပါလားတဲ့။ ဆို...ကျွန်မ တို့ဘဝတွေက လက်တွေ့မှာ ဆန္ဒနဲ့ ထပ်တူကျဖို့ မလွယ် ဘူးဆိုတာ သူတို့ယောက်ျား တွေ မသိဘူး ထင်ပါရဲ့။ အပြောသာ လွယ်တာလေ။ လက်တွေ့မှာတော့ လကုန် ခါနီးမို့ ခဏခဏ သက်ပြင်း ရှိုက်နေရတဲ့ကာလမဟုတ် လား။ ဒီတော့လည်း သား ကြီးဆီ လိုက်သွားမယ်လို့ သေချာသွားတော့ ပထမဆုံး လုပ်ရတာက နံဘေးအိမ်က မမကြူဆီမှာ မျက်နှာအောက် ချပြီး ပိုက်ဆံကိစ္စ သွားပြော ရတာပေါ့။ မမကြူကလည်း ကျွန်မတို့ အနေအထိုင်ကို သိနေတာမို့ ရှော့ရှော့ရှူပဲ ထုတ်ပေးပါတယ်။

နောက်တော့ ညမိုးချုပ်

ကြီးပဲ ကလေးတို့အဖေက သူ နှမ စန္ဒာကို ကလေးတွေ ကြည့်ဖို့ သွားခေါ်လာတယ်။ တကယ်ဆို စန္ဒာကို အိမ်ခေါ် ဘဲ သူတို့အိမ်(အတွားဖြစ်တဲ့ ယောက္ခမအိမ်)ကို ပို့ထားခဲ့လို့ ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့အိမ်မှာ က ဈေးဆိုင်တစ်ဖက်နဲ့လည်း ဖြစ်၊ ပြီးတော့ သူတို့လမ်းက စက်ဘီးဆိုင်ကယ်တွေက လည်း ရှုပ်လွန်းတာနဲ့ စိတ် မချတာမို့ စန္ဒာကိုပဲ အိမ်စောင့် ဖို့ ခေါ်ခိုင်းရတာလေ။

စန္ဒာကတော့ စိတ်ချ သွားလို့ ပြောရှာပါတယ်။ အငယ်ဆုံးလေးဖြစ်တဲ့ သား သားလေးအတွက်တော့ မပူပေမဲ့ အလတ်မ ဂျူးဂျူး အတွက်တော့ စိတ်မချဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ စန္ဒာက ကလေးတွေကို ချစ်လည်း ချစ်ပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ သူက လည်း အသက်သာ ၃၀ ကျော်လို့ အပျိုကြီးဖြစ်နေ တာလေ၊ သူကလည်း သူ့ မိသားစုမှာ အငယ်ဆုံးမို့ အခွင့်ထူးခံဆိုတော့ တတိယ တန်းကျောင်းသူ အလတ်မနဲ့ တန်းတူ စွာနိုင်တုန်းဆိုတော့ လေ။ ယောက်မလုပ်သူကို လည်းပဲ ဒီအရွယ်ကြီးပဲ ဖြစ် နေပြီ ကလေးတွေနဲ့ ဖက်ပြိုင် စရာလားလို့ ကိုယ့်သမီးဘက် ကလိုက်ပြီး မပြောချင်ဘူး။ ကိုယ့်သမီး ဂျစ်တူးမအကြောင်း လည်း ကိုယ်သာ အသိဆုံးပဲ မဟုတ်လား။ လူကသာ ရှစ် နှစ်၊ ခေါင်းကြောမာလိုက်တာ ကလည်း မပြောပါနဲ့တော့။

ထမင်းခွံရင်လည်း ကျွေးတာမစားချင်။ အမေ ဆိုရင်တော့ စားစေချင်တာတဲ့ တစ်လုတ်လောက် ဘည်း

ကျွေးကြည့်ပြီး မစားရင် နောက်တစ်လုတ်ဆို ထည့် မကျွေးတော့ရုံသာ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခါတလေ သူ့ဒေါ်လေး စန္ဒာ အိမ်လာတဲ့အချိန်နဲ့ ကြုံ လို့ သူ့အဒေါ် ထမင်းခွဲတဲ့ အချိန်ဆိုရင်တော့ အဒေါ်လုပ် တဲ့သူကလည်း ကောင်းလို့ ကျွေးတာ အတွန့်မတက်နဲ့ စားဆိုတဲ့ ဝါဒမျိုးဖြစ်သလို တူမလုပ်တဲ့သူကလည်း မစား ချင်တာကို မစားဘူးဆိုတဲ့သူ။ ဒီလိုနဲ့ တစ်ကြိမ်က နှစ်ကြိမ် ဖြစ်လာပြီဆို အဒေါ်လက်ဆစ် နဲ့ အလတ်မခေါင်း မိတ်ဆက် တဲ့အသံ ထွက်လာပြီပေါ့။ အဲသလိုပဲ သနပ်ခါး လူးပေး ရင်လည်း ပါးကွက် ကွက် ရေး မကွက်ရေး၊ အင်္ကျီ ဝတ် ပေးတာကအစ နှစ်ယောက် စလုံးက ကိုယ့်သဘောကိုယ် ဆောင်တဲ့သူချည်းဆိုတော့ တကုန်ကုန်ဖြစ်တာ ဘာဆန်း ပါ့မလဲ။

အခုတောင် ဘယ်နှချီ လောက်များ ပွဲဆူနေပြီလဲ မသိဘူး။ ဟိုနေ့က စန္ဒာနဲ့ ဖုန်း ပြောတုန်းကတော့ နောက်ဆံ မတင်းဘဲ ထူးထူး နေကောင်း မှပဲ အေးအေးဆေးဆေး ပြန်ခဲ့ ဖို့ပြောရှာပါတယ်။ ဒီကိုလာ ခါနီးတုန်းကတော့ ယောက်မ ကို ကလေးတွေကို ဂရုစိုက်ဖို့ မှာပြီး အလတ်မကိုလည်း ပြောစကား နားမထောင်ဘဲ ဂျစ်တစ်တစ်လုပ်နေရင် ရိုက် သာရိုက်လို့တော့ ပြောခဲ့ရ တယ်။ ဒါပေမဲ့လည်း ကိုယ့် ကလေးကို ရိုက်ဖို့မပြောနဲ့ လေသံမာမာနဲ့ ပြောတာမျိုး တောင် ကျွန်မတို့မအေ လုပ် တဲ့သူက ခံချင်တာမှ မဟုတ် ဘဲ။

ဒီ ကို လာတုန်းက လည်း ကြည့်ပါလား။ ည ဘက် မအေ အဝတ်အိတ်ပြင် ကတည်းက အနားမှာ တအိ အိ လုပ်နေတာလေ။ သမီး ကိုကိုနေမကောင်းလို့ မေမေ ခဏလိုက်သွားဦးမယ် ဆိုတာ ကို ချောပြောလည်း မရ၊ ခြောက်ပြောလည်းမရနဲ့။ သူ လည်းလိုက်မယ်ဆိုပြီး ဂျီကျ တာလေ။ မနက်အစောကြီး သူတို့အဖေနဲ့ ကားဂိတ် ထွက် လာတော့ စန္ဒာလက်ပေါ်က သားသားက ဘာမှမဖြစ်ဘဲ သူပဲ အာခေါင်ခြစ် အော်ငိုပြီး ကျန်ခဲ့တာ။ ကိုယ်ပိုင်ပိုင်ဆံ မပါဘဲ ခရီးထွက်ရမှာမို့ လေး နေတဲ့ ကျွန်မခြေထောက်တွေ 'သယ်လို့ မပါချင်တော့ လောက်အောင်ပါပဲ။

ကလေးတို့အဖေက တော့ စိတ်အေးအေးသာသွား လို့ ပြောပေမဲ့ ဘယ်လိုလုပ် စိတ်အေးနိုင်ပါ့မလဲ။ လမ်း တစ်လျှောက်လုံးလည်း လူက ကားပေါ်ဆိုပေမဲ့ စိတ်ကတော့ နေမကောင်းတဲ့ သားကြီးဆီ ရောက်သွားလိုက်။ ကျန်နေခဲ့ တဲ့ ကလေးနှစ်ယောက်ဆီ ရောက်သွားလိုက်နဲ့လေ။ ကားပေါ် ဟိုတွေးဒီတွေးနဲ့ သက်ပြင်းရှိုက်မိတာကလည်း အကြိမ်ကြိမ်။ သက်ပြင်းရှိုက် ရင်နဲ့ ကျွန်မစိတ်ထဲ လာပြီတဲ့ အတွေးလေးတစ်စက အဖေ နေမကောင်းလို့ ဆေးရုံတက် တုန်းက ဘာလို့ဒီလို အား မထုတ်ခဲ့မိပါလိမ့်...။

၃။
နံဘေးကို ငဲ့ကြည့် လိုက်တော့ ကျုံ့ကျုံ့လေး ထိုင်နေတဲ့ အဖေကလည်း အတွေးထဲ နစ်နေပုံပါပဲ။ ဒီတစ်ခေါက် အဖေ တော် တော် စကားနည်းသွားသလို အရွယ်လည်း တော်တော်ကျ သွားတယ်။ နေမကောင်း ဖြစ်လိုက်တာရော၊ အသက် က စကားပြောလာတာ ကြောင့်ရောပေါ့လေ။ အရပ် မြင့်တဲ့အဖေက အသက် အရွယ်ကြောင့် လက်ပြင်တွေ ကုန်းလာတာကို ကြည့်ပြီး ကျွန်မစိတ်ထဲ ငိုချင်လာမိ တယ်။ အဖေထက် အသက် ကြီးတဲ့ လူတွေ အများကြီးဆို ပေမဲ့ ကျွန်မအဖေ အသက် ကြီးကြီးလာပြီး တဖြည်း ဖြည်းနဲ့ အိုစာလာတာကို မြင်ရရင် ကျွန်မ ဝမ်းနည်းမိ တယ်။ အင်း...အဖေ အသက်ကြီးပြီ။

တကယ်ဆို အဖေတို့ အရွယ်က အေးအေးဆေးဆေး နေသင့်ပြီ။ နေသင့်ပြီ ဆိုတာထက် ကျွန်မတို့က ထားသင့်ပြီပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မက ဒီတာဝန်မကျေတဲ့ အပြင် သားကြီးကိုပါ အဖေ တို့ဆီ ပို့ထားလိုက်သေးတယ်။ ကျွန်မ အငယ်ဆုံးလေး မွေး တော့ သားကြီးက ကိုးနှစ်၊ သမီးလတ်က ခြောက်နှစ်။ ကလေးတို့ အဖေကလည်း ရုံးတစ်ဖက်နဲ့ဆိုတော့ ကျွန်မ မှာ ကလေးသုံးယောက်နဲ့ ကသီလိုက်တာများလေ။ ယောက္ခမတွေ ကတော့ သားကြီးကို သူတို့ဆီ ပို့ထား ဖို့ပြောပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ တစ် ရက်၊ တစ်ပတ်နဲ့ပြီးသွားမယ့်

အရေးမဟုတ်တော့ ပိုအဆင် ပြေမယ့်နည်းကို စဉ်းစားရတာ ပေါ့။

သားကြီးကလည်း သူ့ကို မြေးဦးမို့ သည်းသည်း လှုပ် ဦးစားပေးတဲ့ ကျွန်မ ဘက်က အဘိုးအဘွားတွေ ဆီပဲ နေချင်တယ်ဆိုပြီး ဖြစ် ပါလေရော။ ဒီတော့လည်း နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်မမိဘ တွေဆီပဲ ပို့ရတော့တာပေါ့။ အဖေတို့ကတော့ သားအချစ် မြေးအနုနဲ့ဆိုသလို သူတို့ အိမ်တောင် စည်သေးတယ် ဆိုပြီး ဝမ်းပန်းတသာနဲ့ပေါ့ လေ။ အင်း... အခုဆိုရင် သားကြီးကို အဖေတို့ဆီ ပို့ ထားတာ ဘာလိုလို့နဲ့ နှစ်နှစ် တောင် ကျော်သွားပြီပဲ။

တကယ်တမ်း တွေး ကြည့်ရင် အခုချိန်ထိ ကျွန်မ မိဘတွေအတွက် ဘာမှမည် မည်ရရ မဖြည့်ဆည်းပေးနိုင် သေးဘူး။ မရှိခြင်းက မသိ ခြင်းတွေကို ဖန်တီးပေးတတ် တယ်နဲ့ တူပါရဲ့။ မပြည့်စုံ တဲ့ ကျွန်မက စိတ်ထဲရှိတိုင်း လက်မပါနိုင်တဲ့သူကိုး။ အဖေ တို့ကလည်း ပင်စင်ယူပြီးတဲ့ နောက် စာရေးကိုရိယာဆိုင် လေးနဲ့ အဆင်ပြေနေလို့သာ တော်ပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဖေတို့က အဆင်မပြေလည်း ကျွန်မဆီ မျှော်ကိုးမယ့်သူတွေ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ နားလည် ပါတယ်လေ။

အခုလည်းပဲ ကျွန်မ ဘာပဲအသုံးလိုလို၊ ဘာလေးပဲ ဝယ်ဝယ် အဖေပိုက်ဆံယူ သွား။ အဖေဆီက ယူဆိုပြီး အတင်းထုတ်ထုတ်ပေးနေတာ ပဲကြည့်ပါလား။ ကျွန်မ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှာ ပါလားတဲ့

ပိုက်ဆံအထပ် ထူထူလေးက ကျွန်မကိုယ်ပိုင် မဟုတ် လောက်ဘူးဆိုတာ ကျွန်မတို့ ရဲ့ ဝင်ငွေ၊ ထွက်ငွေကို သိနေ တဲ့အဖေက ရိပ်မိပုံပါပဲ။ ဒါ ပေမဲ့ ကျွန်မအနေနဲ့ ဘယ်လို လုပ် ယူရက်ပါ့မလဲ။ တကယ် ဆို ကျွန်မတို့ကသာ ပြုစုရ တော့မယ့်အချိန် မဟုတ် လား။

အခုလည်း မမကြူဆီ က ပိုက်ဆံဆွဲခဲ့လို့သာ တော် သေးတယ်။ သားကြီးက အအေးပတ်ပြီး သာမန် ဖျားရုံလောက်မို့ ဆေးဖိုး သိပ် မကုန်ဘူးဆိုပေမဲ့ အားရှိမယ့် ဓာတ်စာလေးတွေ၊ သားကြီး ကြိုက်တတ်တာလေးတွေ ဝယ်ကျွေးတာမျိုး။ ပြီးတော့ ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် အဖေတို့မှာ လိုအပ်တာလေး တွေဖြစ်တဲ့ ခေါင်းအုံးစွပ်တို့ လို၊ အိပ်ရာခင်းတို့လို လျှော် ရေများလို့ အရောင်မပေါ် တော့တာလေးတွေ အသစ်လဲ ခဲ့ပေးတာမျိုး။ ပြီးတော့ လည်း နေ့လယ်ခင်းမှာ မလှဲ တတ်၊ မအိပ်တတ်ဘဲ တရား စာအုပ်လေး၊ မဂ္ဂဇင်းစာစောင် လေးတွေ ဖတ်လေ့ရှိတဲ့အမေ က စာအုပ်ဖတ်တာ မတွေ့လို့ မေးကြည့်တော့မှ အမေ မျက်လုံးတွေ အနီးကပ်ကြည့် ရင် ဘာမှ သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရ တော့လို့ စာတောင်ဖတ်လို့ မရတော့ဘူးဆိုတာ သိရ တော့မှ မျက်စိဆရာဝန်နဲ့ပြပြီး မျက်မှန်လုပ်ပေးခဲ့တာမျိုး (အမေကတော့ ‘လတ်တ လော မရှိမဖြစ် လိုအပ်နေတဲ့ အရာမှမဟုတ်ဘဲ သမီးရယ်’ လို့ ငြင်းရှာပေမဲ့ ကျွန်မက ဘယ်လိုလစ်လျူရှုနိုင်ပါ့မလဲ

လေ)။ အဲသလိုမျိုးတွေနဲ့ တိုတိုတိုတိုလေးတွေ ဆိုပေ မဲ့ ကိုယ်ကတော့ လက်ထဲပါ တဲ့ ပိုက်ဆံကို ဆွဲသုံးရတာ ဆိုတော့လေ။ ရှိတဲ့သူတွေ အဖို့ကတော့ ပြောပလောက် တဲ့ ပမာဏ မဟုတ်ပေမဲ့လို့ ပေါ့။ ကိုယ်ကတော့ ကိုယ့်ဝမ်း နာ ကိုယ်သာ အသိဆုံးကိုး။

ပိုက်ဆံသုံးလိုက်တာ က အလွယ်လေးဆိုပေမဲ့ ကလေးတို့အဖေ ဝင်ငွေက ကျွန်မတို့ အိမ်စရိတ်နဲ့ လောက်ငရုံ ကွက်တိုဆိုတော့ မမကြူရဲ့ ပိုက်ဆံတွေကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ပြန်ဆပ်ရပါ ဆိုတဲ့အတွေးက လူကို အာရုံ နောက်စေတယ်။ ဒါပေမဲ့ လည်း ကျွန်မက ဘယ်တော့ မှ နောက်တစ်ခေါက် ထပ် လာနိုင်မယ်ဆိုတာ မသေချာ တော့ ရောက်တဲ့အချိန်လေး မှာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဆိုပြီး မျက်စိ မှိတ်လုပ်ပေးခဲ့ချင်သေးတယ်။ ငါးခု မနိုင်ရင်တောင် နှစ်ခု လောက်ပေါ့လေ။

တစ်ခါတလေတော့ လည်း စစ်စိတွက်ချက်နေရ တဲ့ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် စိတ်ပျက် မိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ‘အို... ဒါ ဒုက္ခလို့ မခေါ်နိုင်ပါဘူးလေ၊ လောကကြီးမှာ တိုထက်ပိုပြီး အဖြစ်ဆိုးတဲ့လူတွေ အများ ကြီး ရှိပါသေးတယ်လေ’ ဆို ပြီး ကိုယ့်စိတ်ကို ပြန်ဖြေ ရတယ်။ တကယ်လည်း တစ်ခါတစ်ခါကျတော့ ကျွန်မ တို့က အောက်ကို ငုံ့မကြည့် ဘဲ အပေါ်ကိုချည်း မော့မော့

ကြည့်နေမိတာကလား။
‘သမီး အပေါ့လေး ဘာလေး သွားပါလား၊ ရာသီ ဥတုက အေးကအေးနဲ့၊ လမ်း မှာ ပင်ပန်းနေမယ်’ ကျွန်မ အတွေးနဲ့ လုံးထွေးနေတုန်း အဖေအသံကြောင့်-
‘သမီးက စောသေး လားလို့ပါ’

‘မစောတော့ဘူး သမီး ရဲ့၊ ခုနစ်နာရီတောင် ခွဲနေပြီ’ ကျွန်မ သန့်စင်ခန်းက ထွက်ပြီး အစောင့်ကိုပေးဖို့ ပိုက်ဆံအိတ်ဖွင့်တော့ ပိုက်ဆံ အိတ်ထောင့်လေးမှာ ပိုက်ဆံ ခေါက်လေး တစ်ခေါက်။ အဲဒီပိုက်ဆံခေါက်လေးကို မြင်တော့ ကျွန်မနားချည့်သွား မိပြီး ကျွန်မစိတ်တွေ ပြန်ပြီး ဒွိဟဖြစ်လာပြန်တယ်။ တစ် ညလုံးလည်း ဒီပိုက်ဆံခေါက် လေးကို ယူထုတ်လိုက်၊ ပြန် ထည့်လိုက်နဲ့ ချိတ်ချတဲ့ ဖြစ်ရ တာလည်း အကြိမ်ကြိမ်ပါပဲ။ အဖေတို့ကို လက်အုပ်ချီပြီးပဲ ကန်တော့ခဲ့ရတယ်။

အဲသလို ဝေခွဲမရ၊ တွေ ဝေတွန့်ဆုတ်နေမိတဲ့ ကျွန်မ ကိုယ်ကျွန်မလည်း မုန်းတီးမိ တယ်။ ကျွန်မက ကိုယ့်မိဘ တွေကိုတောင် ကြည်ဖြူတဲ့ သဒ္ဓါစိတ် မရှိနိုင်တော့ဘူး လား။ မဟုတ်ဘူး မဟုတ်ပါ ဘူးအဖေရယ် သမီးကို နား လည်ပေးပါ။ ကျွန်မအတွေး တွေကို ဘယ်သူမှ မကြားနိုင် ပေမဲ့ အရူးတစ်ယောက်လို စိတ်ထဲမှာ အကြောက်အကန် ငြင်းဆန်နေမိတယ်။ နောက် ဆုံးတော့ ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ အတူ-
‘အဖေ’ ‘သမီး’
အသံနှစ်သံက တိုင်ပင်

ထားသလို တစ်ပြိုင်တည်း ထွက်လာတယ်။
‘သမီး ဘာပြောမှာလဲ ပြောလေ’
အဖေက ကျွန်မကို ဦးစားပေးသလိုပြောတယ်။
‘အဖေတို့အတွက်၊ များ တော့ မများပါဘူးအဖေ’
ကျွန်မ အဖေလက်ထဲကို ပိုက်ဆံခေါက်လေး ထည့်ပေး တော့ အဖေက ကျွန်မကို နှစ်နှစ်ကာကာပြုံးပြတယ်။ ပြီးတော့မှ-
‘အဖေတို့မှာ ဘာမှ သုံး စရာ မရှိပါဘူးသမီးရယ်... ဒီမယ် အဖေပင်စင်လစာ ထုတ်ထားတာလေးတွေ သမီးအသုံးလိုရင်ရအောင် အိမ်မှာတုန်းကပေးရင် ငါ့ သမီး ငြင်းနေမှာစိုးလို့’
ကျွန်မပေးတဲ့ ပိုက်ဆံ ခေါက်လေးနဲ့အတူ အဖေ လက်ထဲ ဘယ်တုန်းက ကိုင် ထားမှန်းမသိတဲ့ ပိုက်ဆံထူထူ လေးတစ်ခေါက်ကိုပါ ကျွန်မ လက်ထဲ လှမ်းထည့်ပြီးတော့ ကျွန်မလက်ကို ခပ်ဖွဖွပုတ် တယ်။
ကျွန်မ ဘာမှပြန်မပြော နိုင်တော့လောက်အောင်၊ စကားတွေ ရှားပါးသွားသလို ပါပဲ။ ကျွန်မ အဖေပေးတဲ့ ပိုက်ဆံခေါက်လေးကို တင်း ကျပ်နေအောင် ဆုပ်ကိုင်ထား ရင်းနဲ့ အဖေကိုကြည့်လိုက်မိ တော့ ကျွန်မအမြင်တွေ ဝါး နေတာမို့ ခေါင်းငုံ့ချလိုက်တဲ့ အချိန်မှာ ထိန်းထားတဲ့ကြား က မျက်ရည်စက်အချို့က ကျွန်မဆုပ်ကိုင်ထားတဲ့ ပိုက် ဆံခေါက်လေးပေါ် လွင့်စဉ် ပြုတ်ကျသွားပါတယ်။
အသံချစ်

www.burmeseclassic.com

ဝေဖန်မှု၊ မှတ်တမ်း

နိဒါန်း

ကျေးဇူးတင်

ကျေးဇူးတင်

အောင်ပါစေxxx

ဧည့်သည်ကြီးxxx

သပြေနဂါးစေxxx

ရွှေချမ်းလောင်းလို့xxx

တောင်းဆုပန်ခြေxxx

မြန်မာပြည်အစိုးရxxx

လူထုအားလုံး

ကျန်းမာxxxချမ်းသာစေ

(အောင်ပါစေသားxxx

အောင်စေသားဟေ့)

အလိုတော်

တန်ရာတန်ရာ

ဖွင့်ပါလား၊ ခုဟာက

မသာနဲ့ နားတောင်း

မလိုက်လိုက်တာတော်

ပဲခင်း

ပေါင်းသင်ရင်းမှ

ကျန်းလှယဉ်

ကျေးဇူးလေးဘက်

လှမ်းမျှော်ကြည့်ပြီး

ဘွားစိန် တစ်ကိုယ်တည်း

ရေရွတ်နေတယ်။

အင်း ရေရွတ်တယ်

ဆိုတာထက်

မေတ္တာပို့တယ်လို့

ပြောရမှာပေါ့။

ဒီလိုပါပဲ

ကျန်းလှယဉ်ရာမှာ

ဘွားစိန်လို

လူတွေချည်းပါပဲ။

ဟုတ်တယ်လေ၊

ရွှေမန်းတင်မောင်ရဲ့

အမှတ် ၃၀၇ ဂွန် ၂၀၁၇

ရွှေမန်း

အောင်ပါစေ သီချင်းက
မင်္ဂလာပွဲတို့ အလှူပွဲတို့မှ
အောင်မြင်မှု အထိမ်းအမှတ်နဲ့
ဖွင့်ရတဲ့သီချင်း။

ဒီအခမ်းအနားတွေမှာ
မရှိမဖြစ် ဖွင့်ရတဲ့ ဂန္ထဝင်
မြောက်သီချင်းဆိုတာ လူ
တိုင်း အသိ။ ခုဟာက ဘာ
မဆိုင် ညာမဆိုင် ကျွန်းလှ
ယဉ်ရွာရဲ့ ဥက္ကဋ္ဌအိမ်က ဖွင့်
တာ။ ရဝတဥက္ကဋ္ဌ ဦးတင်
လွန်းကလည်း ဒီသီချင်းကို
ကြိုက်တော့ မကြာမကြာ ဖွင့်
ဖြစ်နေတာကိုက ရွာအတွက်
ခက်နေတော့တာ။

□
ရွာထဲက ထန်းပင်ပေါ်
နေရာယူထားတဲ့ အသံချွတ်
က မြောလေး ကြည်နူးဖွယ်
လေးများ စ၊ဖွင့်လိုက်ပြီဆိုရင်
ကျွန်းလှယဉ်ရွာထဲက လူကုန်
ပျော်လို့။ ကျွန်းလှယဉ်ရွာမှ
မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်နယ်လုံး
ပါပဲ။ ကလေးလည်း ကလေး
အလိုက်၊ လူငယ်လည်း လူ
ငယ်အလိုက်၊ လူကြီးလည်း
လူကြီးအလိုက် ကိုယ့်ဓာတ်စာ
ကိုယ်မျှော်လို့ ဘခက်တို့၊
စိုးစိုး၊ မိုးမိုးတို့က စ၊လိုက်တာ
အောင်ဖေ အောင်ရွှေတင်
အဆုံးမသတ်ဘူး။ ကိုရင်ဩ
တို့ မြည့်တုလည်း ဆုံးရော
နွားရိုင်းသွင်းချိန် ရောက်တော့
တာပဲ။ ဒီကြားထဲ ရွာကြီးသူ
စံပယ်နွဲ့တို့၊ ပန်းနွယ်ကစိမ်း
တို့က ရောလိုက်သေး။ ညဦး
ပိုင်းမှာ ကြာနီကန်ဆရာတော်
ကြွလာပြီးတဲ့နောက် ရွှေမန်း
ရဲ့ ရွဲကုန်သည်တို့၊ ဗုဒ္ဓဝင်တို့
အပြင် ကိုမုန်းကြွယ် မမြစိမ်း
နဲ့ သုပ္ပမ္မတို့က သန်းခေါင်ယံ
ကို ကျော်ဖြတ်သွားတယ်။
ပဲခူးမြစ်ရဲ့ သုမနကျောမှာ ဒဏ်

‘အောင်ပါစေxxx
ဝေယျတုနဲ့ခြေxxx
သပြေခက်ဝေxxx
ရွှေရေချမ်း
လောင်းလှိုxxx
တောင်းဆု
ပန်ခြေxxx
မြန်မာပြည်
အမှီပြုတဲ့xxx
လူထုအားလုံး
ကျန်းမာxxx
ချမ်းသာစေ’
[အောင်ပါ
စေသားxxx
အောင်စေသား
ဟေ့]’

ရာတွေနဲ့လည်း ဆုံးရော နံနက်
အရုဏ်ဦးကို ရောက်တော့
တာပဲ။ အဲဒီတော့မှ ကိုထွန်း
ရွှေက ထပြီး ‘ငဘတို့ရွာ’နဲ့
ဆွမ်းချက်ခိုင်းတော့တာ။
ဖျော်ဖြေစရာဆိုလို့ မင်း
သမီး ထာဘီနားကို တစ်နှစ်ရှိ
လို့ တစ်ခါမြင်ရတာမှ မဟုတ်
တာဆိုတော့လည်း သူ့အချိန်
နဲ့သူ၊ ကိုယ့်ဓာတ်စာနဲ့ကိုယ်
ရွာရှိလူကုန် သောတဆင်ကြ
တာ။ တချို့ဆို ညလုံးပေါက်
မအိပ်ဘူးရယ်။ အသံချွတ်
ကလည်း ဘုရားပွဲ၊ ကျောင်း
ပွဲ၊ အလှူတို့ မင်္ဂလာဆောင်
တို့တင် မင်းမူနေတာ မဟုတ်

ဘူး။ ဘုရားကိုးဆူဆွမ်းကပ်၊
ကလေးကင်ပွန်းတပ်တို့ထိကို
ပါတာ။ ယုတ်စွအဆုံး
အသု ဘထိဆို ပါတော့ ။
အလုပ်လုပ်ရင်လည်း နား
ထောင်၊ အိပ်ရင်လည်း နား
ထောင်လိုရတဲ့ ဖျော်ဖြေမှုရသ
အပေးနိုင်ဆုံး အသံချွတ်ကို
ဘွားစိန်တို့ တစ်နယ်လုံး တစ်
နယ်တစ်ကျေး ရောက်နေတဲ့
ကိုယ့်ချစ်သူ မျှော်သလိုမျိုး
မျှော်နေခဲ့တယ်။

ခုတော့ ကာရာအိုကေ
တို့၊ CDတို့၊ VCDတို့လည်း
ပေါ်လာရော အသံချွတ်ကို
မျှော်တဲ့သူ မရှိသလို အသံချွတ်
စက်နဲ့ စီးပွားရှာတဲ့သူတွေ
လည်း မရှိတော့ဘူး။ အသံချွတ်
စက်ထက် ဖျော်ဖြေမှုအပိုင်း
မှာ အားကောင်းတော့လည်း
အသံချွတ်စက်က ရွာတိုင်းရဲ့
ဥက္ကဋ္ဌအိမ်မှာ နေရာယူသွား
တယ်။ ဥက္ကဋ္ဌတွေအတွက်
တော့ တော်တော်လေးကို
အသုံးတည့် လွန်းတယ်လို့
ပြောလို့ရတယ်။ ကိစ္စလေးရှိ
လို့ ရွာဆော်ခေါ်ပြီး ဗျိုးဟစ်
ခိုင်းမယ့်အစား ဗိုက်ကလေး
ကိုင်းပြီး ဟစ်လိုက်ရင် တစ်
ရွာလုံးမပြောနဲ့ ရွာနီးချုပ်စပ်
က ရွာတွေပါ ကြားရတယ်။
ရွာနီးချုပ်စပ်ရှိ အသံချွတ်
တွေက ထွက်လာတဲ့
အကြောင်းအရာ မှန်သမျှ
များသောအားဖြင့် အတူတူပါ
ပဲ။ ဖျော်ဖြေမှု ရသတွေသာ
ထွက်ထွက်လာတဲ့ အသံချွတ်
စက်က ဘွားစိန်တို့ တစ်ရွာ
လုံးမကြိုက်တဲ့ ဘယ်နေ့
နောက်ဆုံး ကြက်ဆူပင်စိုက်၊
လုပ်အားပေး လမ်းဖောက်၊
ငွေမထည့်နိုင်ရင် လူကိုယ်
တိုင်လိုက်ဆိုတဲ့ အာဏာသံ

တွေ မကြာမကြာ ထွက်ထွက်
လာတော့ အသံချွတ်စက်ကို
ဘွားစိန်တို့ တစ်နယ်လုံး
မကြားချင်လောက်အောင်
မုန်းနေကြတယ်။ ဒီကြားထဲ
ဥက္ကဋ္ဌ ကိုတင်လွန်းက
ရွှေမန်းရဲ့ အောင်ပါစေ ဖွင့်
လိုက်တော့ ပိုဆိုးတာပေါ့။

□
‘ဖူး... ဖူး... ဖူး...
ကျွန်းလှယဉ်ကျေးရွာရှိ ကာ
ယဉာဏ လုပ်သားပြည်သူ
အပေါင်းတို့ခင်ဗျာ မီးရထား
လမ်းလုပ်အားပေးကို ဂန့်ဂေါ
မြို့နယ်အထိ သွားရောက်လုပ်
အားပေးရမှာ ဖြစ်ပါတယ်’
ဥက္ကဋ္ဌအိမ်က မီးရထား
လမ်း လုပ်အားပေးဖို့ ဟစ်
လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ဘွားစိန်
နှုတ်ခမ်းက ပွစိပွစိနဲ့ လုပ်
လက်စ အလုပ်တောင် ဖြောင့်
ဖြောင့် မလုပ်နိုင်တော့ဘူး။
ပြောချင်စိတ်က ရွာကို
ကျော်ပြီး အသံချွတ်စက်နဲ့ လိုက်
ပြိုင်နေတော့ အလုပ်က
လက်ဆီမှာမရှိဘဲ နှုတ်ခမ်းဆီ
ရောက်သွားတယ်။

‘အလိုတော် တကတဲ
တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မရဘဲနဲ့
မောင်မင်းကြီးသား နှိပ် နှိပ်
စက်နိုင်လွန်းတယ်’
ဘွားစိန်ပြောတော့ ပြော
ချင်စရာ။ ကိုယ့်မြို့ကိုယ့်နယ်
ပြီးသွားတော့ မီးရထားလမ်း
လုပ်အားပေး မရှိတော့ဘူး
ရယ်လို့ ထင်ခဲ့ကြတာပေါ့။
ခုဟာက ငှက်တောကျီးတော
ဂန့်ဂေါနယ် တစ်အိမ်ထောင်စု
တစ်ယောက်နှုန်း ကိုယ့်စရိတ်
ကိုယ်စားပြီး လိုက်ရမယ်၊
မလိုက်နိုင်တဲ့သူတွေ သုံး
ထောင် ထည့်ရမယ်တဲ့
လက်လှုပ်မှ ပါးစပ်လှုပ်ရတဲ့

ဘွားစိန်တို့ မြေးဘွားနှစ်
ယောက်မှာ ငွေသုံးထောင်
မပြောနဲ့ သုံးရာတောင် ချွေးခံ
အိတ်ထဲ နေဝင်အောင် ထည့်
ထားနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး။
များသောအားဖြင့် မြေးမလေး
လုပ်အားခလေးနဲ့ ခန္ဓာငါးပါး
ကို ယိမ်းယိုင်မသွားအောင်
ကျားကန် ကန်ထားရတာ
ရယ်။ မိမိလုပ်အားနဲ့ဆို အိမ်
သာတောင် ဘွားစိန်ဝမ်းက
တက်ခွင့်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး။
ဒီဒုက္ခပူဝန်ဟာ ဘွားစိန်တို့
တစ်နယ်လုံး အိမ်ထောင်စု
စာရင်းဝင်မှန်သမျှ ခါးစည်း
ပြီး ခံနေရတာလေ။ ပေးစရာ
ငွေမရှိပေမဲ့ မြေးစရာမြေက
ပိုင်းကြီးပတ်ပတ်လည် ဒူဝေ
ဝေပမာ လျာထွက်အောင်
ပြေးခိုင်းတာမို့ ဘယ်လို
ကောင်စားမျိုးမှ မပြောရဲဘူး။
ခြင်းကြားတောင်းပဲဖြစ်ဖြစ်
ရေပါအောင် ခပ်တတ်ဖို့က
ကိုယ်ကိုယ်တိုင် သိထားမှ။
နို့မဟုတ်ရင် လုပ်အားပေး
ထက် ဆိုးသွားမယ်ဆိုတော့
ကာ အတွန့်တက်ဖို့ နေနေသာ
သာ ဥက္ကဋ္ဌအိမ်က လော်စပီ
ကာကြီးကိုတောင် ဘယ်သူမှ
ရဲရဲ မော့မကြည့်ရဲတာရယ်။

ကိုယ့် မြို့ကိုယ့် နယ်
စပြီးမီးရထားလမ်းဖောက်တန်း
က တစ်ပတ်မှ နှစ်ရက်စ၊
သုံးရက်စ၊ လုပ်အားပေးရ
တာ။ ကိုယ့်ဆယ်အိမ်စုထဲ
ပါတဲ့သူချင်း ညီဖိုပဲ အရေး
ကြီးတယ်။ လုပ်အားပေး
သွားရင် ယူရမယ့် ထမင်းချိုင့်
တို့၊ ရေဘူးတို့၊ ပေါက်ပြားတို့၊
ခြင်းကြားတောင်းတို့ကို ညထဲ
က အရန်သင့်လုပ်ပြီး မနက်
ရွာဦးကျောင်းက အုန်းမောင်း
ခေါက်တာနဲ့ ကပ္ပာကယာထ။

ရွှေမန်းတင်မောင်ရဲ့
အောင်ပါစေ
သီချင်းက
မင်္ဂလာပွဲတို့
အလှူပွဲတို့မှ
အောင်မြင်မှု
အထိမ်းအမှတ်နဲ့
ဖွင့်ရတဲ့သီချင်း
ဒီအခမ်းအနား
တွေမှာ
မရှိမဖြစ်
ဖွင့်ရတဲ့
ဂန္ထဝင်မြောက်
သီချင်းဆိုတာ
လူတိုင်းအသိ

ကမန်းကတန်း မျက်နှာသစ်
ပြီး ထမင်းကြမ်းလေး အပြေး
အလွှား စားကာ ပြီးတာနဲ့
ဆယ်အိမ်ခေါင်းအိမ်သွား၊ လူ
စုံတာနဲ့ နှစ်မိုင်ကျော်ကျော်
လောက်ဝေးတဲ့ ကျောက်
လှေခါးရွာ အနောက်ဘက်
လုပ်အားပေးစခန်းကို သုတ်
သုတ်နဲ့ သွားလိုက်ရင် ဝေလီ
ဝေလင်းဆို ရောက်တယ်။
ရောက်တာနဲ့ ဆယ်အိမ်ခေါင်း
က ကိုယ်လုပ်ရမည့်တာကို
မေးပြီး မခိုမကပ် တက်ညီ
လက်ညီ လုပ်မယ်ဆိုရင်
ဆယ်တစ်နာရီကျော်ကျော်
လောက်ဆို ပြီးပြီ။ ပြီးတာနဲ့

နီးရာသစ်ပင် အောက်မှာ
ပါလာတဲ့ ထမင်းထုပ်ကို ပိုင်း
ဖွဲ့စား။ တစ်အောင်တစ်ဖြတ်
နားပြီး ရွာကိုပြန်လာရင်
ညနေ တောထွက်နိုင်သေး
တယ်။

လုပ်အားပေး ကို
ဘွားစိန် မလိုက်ဘဲ မြေးမ
လေး မွေးစိန် လိုက်တဲ့နေ့ဆို
ရင် ညနေ တောထွက်ချိန်
မပျက်တော့။ လုပ်အားခလေး
ရသေးတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ
ပါတတ်တဲ့ ငါးနပ် ရေလုံ
ဖြတ်လေး မမြင်ရတာကလွဲ
ပြီး ချဉ်ပေါင်ရွက်တို့ ကန်စွန်း
ရွက်တို့နဲ့ ဝင်သက်ထွက်သက်
ကို ဂဟေဆက်နိုင်သေးတယ်
လို့ ဘွားစိန် တွေးမိတာပေါ့။
စာမတတ်ပေမတတ်တော့
ငါးချောင်းလောက်ကျန်တဲ့
သွားကြားထဲ ချဉ်ပေါင်ရွက်
အညှာကိုထိုးရင်း ရထားလမ်း
က ဘာလို့ ဖောက်တာလဲ၊
ကားလမ်းပေါ် ပြေးရရင် ရေ
စကြို ကားလမ်း ရှိနေတော့
ငါတို့ လုပ်အားပေး မလိုက်ရ
ဘူး။ ရထားဆိုတာ မြင်းနဲ့
ဆွဲရတာ။ ခုမီးရထားက
ဘာနဲ့ ဆွဲတာလဲ။ တောင်စဉ်
ရေမရ စဉ်းစားမိတယ်။ တစ်
ခါတစ်ရံ ကျတော့လည်း
အလျဉ်မီအောင် စားဖို့ ဒေါင်း
တောက်အောင်လုပ်ရင်း ‘ဒီ
ရထားလမ်းကလည်း ပြီးပြီး
နိုင်ပေါင်တော့၊ တစ်မူးတစ်ပဲ
ရတာမှတ်လို့၊ တကတဲ
ဒုက္ခပေး ပေးနိုင်လွန်းတယ်’
လို့ ညည်းမိတာပေါ့လေ။
တစ်နယ်လုံး ညည်းတာဆို
တော့လည်း ခိုတွေတောင်
ရွာတွေထဲ မဝင်ရဲဘူးရယ်။
ကိုယ့်မြို့နယ် အစွန်ထိ
ရထားလမ်းက ပြီးသွားတော့

ရထားလမ်း လုပ်အားပေး
မလိုက်ရတော့ဘူးလို့ ဘွားစိန်
ထင်ခဲ့တယ်။ လုပ်အားပေး
မရှိရင် မြေးအဘွားနှစ်ယောက်
တောအလုပ်ကလေး မှန်မှန်
လုပ်လိုက်ရင် ငါးနပ်လေး
တော့ ပြန်မြင်ရပြီ။ ဘွားစိန်ရဲ့
စိတ်ကူးကို ဥက္ကဋ္ဌအိမ်က
လော်စပီကာ ဖျက်ဆီးပစ်
လိုက်လို့ ငွေသုံးထောင်က
ဘွားစိန်ခေါင်းထဲ အလိုလိုနေ
ရင်း ရောက်လာတယ်။

‘ထည့်နိုင်ပေါင်တော်
ကျုပ်တို့က လက်သန်သန်
လှုပ်ရှားနိုင်မှ ပါးစပ်လှုပ်နိုင်
တာ။ လုပ်ကိုင်စားစရာ မြေ
ဆိုလို့ ဆီးရွက်လောက်တောင်
ရှိတာမှတ်လို့’

ကျွန်းလှယဉ်ရွာလေး
ဘက်လှည့်ပြီး တစ်ကိုယ်တည်း
ရန်ထောင်နေတယ်။ ဘွားစိန်
ရန်ထောင်တာ ဘယ်သူမှ
မကြားနိုင်ဘူး။ တောထဲက
ယာခင်းထဲမှာလေ။

ငွေမထည့်နိုင်လို့ မွေးစိန်
ကို ထည့်ရအောင်လည်း
ဘွားစိန်က စိတ်မချ။ အပျို
အရွယ်မို့ မျက်စိကွယ်နား
ကွယ်ရာ ဘွားစိန်မခိုင်းရက်။
ကျေးတောငှက်တောကလည်း
ဖြစ်ပြန်၊ နောက်ပြီး ဟုတ်
သော်ရှိ မဟုတ်သော်ရှိ စုန်း
တွေ ကဝေတွေပေါတဲ့ ယော
နယ် မြေးမအတွက် စိတ်မချ
နိုင်သော်လည်း ငွေသုံးထောင်
မရှိလို့ သူ့ကျောင်းနေ သူ့စာပဲ
ဘွားစိန် အလိုက်အထိုက် အံ
လိုက်ရတယ်။

အစကတော့ မြေးမ
လေး မရှိလို့ ဘွားစိန် မနေ
တတ်ဘူး။ ည... ည...
မျက်စိတွေကြောင်လှလို့

တော်တော်နဲ့ အိပ်မပျော်နိုင်
ဘူး။ လွမ်းတယ်ပြောပါ
တော့။ အတူသွားတဲ့သူချင်း
တည်ပါမလား။ စားချိန်စား။
အိပ်ချိန်အိပ်ပါမလား။ ကျန်း
ကျန်းမာမာ ရှိပါမလားဆိုတာ
အိပ်မပျော်တိုင်း တွေးပြီး ပူမိ
တာပေါ့။ ဆယ့်လေးငါးရက်
ကြာတော့လည်း ဘွားစိန်နေ
တတ်သွားတယ်။ ဒီလိုနဲ့ တစ်
လသာသာလောက်လည်းရှိနေရာ
မှေးစိန် ပြန်ရောက်လာတယ်။
နေမကောင်းလို့ ကြီးကြပ်
ကိုမြင့်ဆွေကိုယ်တိုင် အိမ်တိုင်
ရာရောက် လိုက်ပို့တာ။
ကိုမြင့်တွေ ပြောပုံအရက
တော့ နေမကောင်းဖြစ်နေတာ
ဆယ်ရက်လောက်ရှိပြီ။ ကိုယ်
စားမယ့် ထမင်းလည်း ကိုယ်
မချက်နိုင်။ ကိုယ်သောက်မယ့်
ရေလည်း ကိုယ်မခပ်နိုင်။
မနက်တစ်ကြိမ်၊ နေ့လယ်တစ်
ကြိမ် တန်းစီလူစစ်တော့
လည်း ထမ်းပြီး ပို့ရဲ့။ ကြာ
တော့ မှေးစိန်အတွက် ဘေး
လူတွေလည်း အလုပ်ပျက်ရ။
ကောင်းနိုးကောင်းနိုးနဲ့ စောင့်
ရင်း ကျန်းမာရေးက ပိုဆိုး
လာတော့ မှေးစိန်အတွက်
လူစား ခေါ်ပေးပါမယ်။ သူ့ကို
ပြန်ခွင့်ပေးပါလို့ ခွင့်တောင်း
ပြီး ရွာအရောက် ပို့ပေးတာ။
ရောက်ရောက်ချင်း
ကြူရွာဆေးမှူးကို ပင့်ပြီး
လူနာကို အပ်လိုက်တော့
ဆေးမှူးက 'ဆေးရုံတက်ပါ။
ငှားဖျားပိုးက ဦးနှောက်ထိ
ရောက်နေတယ်'လို့ ပြောပေ
မဲ့ ဆေးရုံတက်ကုဖို့နေနေ
သာသာ စားဖို့တောင် အနိုင်
နိုင်ရယ်။ 'ဆရာတတ်စွမ်း
သလောက် ကုပေးပါ'လို့
မျက်နှာငယ်ငယ်နဲ့ ဘွားစိန်

ရွာထဲက
ထန်းပင်ပေါ်
နေရာယူထားတဲ့
အသံချဲ့စက်က
ပြောလေး
ကြည်နူးဖွယ်
လေးများ
စဖွင့်လိုက်ပြီ
ဆိုရင်
ကျန်းလှယဉ်
ရွာထဲက
လူကုန်
ပျော်ရို့
ကျန်းလှယဉ်ရွာမှ
မဟုတ်ပါဘူး
တစ်နယ်လုံးပါပဲ

ပြောရတာပေါ့။ ဆေးမှူးဆို
ကုတယ်ဆို တာကလည်း
ပိုက်ဆံ မရှိရင် အကြွေးကုလို့
ရတယ်လေ။ ရောဂါဆိုးလွန်း
လို့ မရနိုင်ပါဘူး ဝန်ခံထားတဲ့
ဆေးမှူးခမျာ စိတ်မကောင်း
ကြီးစွာနဲ့ လက်မြှောက် အရှုံး
ပေးရရှာတယ်။
'ညည်းကတော့ ဒီ
ဝဋ်ကြွေးတွေက ကျွတ်ပြီ
ပေါ့။ အမှုပွေတဲ့ လူပြည်မှာ
ငါ့ကို မထားခဲ့ပါနဲ့ မှေးစိန်
ရဲ့၊ တစ်ခါတည်း ခေါ်သွား
ပါအေ'
ရင်ဘတ်စည်တီး ငို
ကြွေးနေတဲ့ အသံကလည်း

အသုဘပို့ လိုက်သူတိုင်း နှပ်
ညှစ်သူညှစ်။ မျက်တောင်
ခတ်သူခတ်နဲ့ ဘွားစိန်ကို
ကြည့်ပြီး သနားနေကြတယ်။
ကိုယ့်လုပ်အားနဲ့ နပ်မှန်အောင်
လုပ်အားနည်းတဲ့ အိုကြီးအိုမ
အရွယ်မှာ အားကိုးရာဆိုလို့
ရှားရှားပါးပါး ဒီမြေးမလေးပဲ
ရှိတာလေ။ ခုတော့ ဘွားစိန်
ခမျာ အားကိုးရာမဲ့နေသလို
သံယောဇဉ်တွယ်စရာ မဲ့ခဲ့ပြီ
လေ။

□
မှေးစိန်က လောကဝဋ်
ကြွေးက လွတ်သွားပေမဲ့
ဘွားစိန်ခမျာကတော့ ဝဋ်ဒုက္ခ
က ပိုကြီးလာတယ်။ တစ်
ဝမ်းတစ်ခါးကို လုပ်အားနဲ့
မဖြေရှင်းနိုင်တော့လည်း စား
ရမဲ့မဲ့ သောက်ရမဲ့မဲ့နဲ့ပေါ့။
တစ်ခါတစ်ရံ အလှူတို့၊
မင်္ဂလာဆောင်တို့ကို မျှော်နေ
တတ်တယ်လေ။ ပေးစာကမ်း
စာလေးနဲ့ အသက်ရှင်နေရ
တာမို့ ဘွားစိန်ခမျာ ဥက္ကဋ္ဌ
အိမ်သွားပြီး ရပိုင်ခွင့်လည်း
မယူဘူး။ မင်းကြေးမင်းဒဏ်
လည်း မလုပ်ပါရစေနဲ့။ ရွာရဲ့
မိသားစု စာရင်းဝင်ကနေ
ပယ်ဖျက်ပေးပါလို့ အသနား
ခံရှာတယ်။ 'နွားအို ကြီး
လွတ်'သဘောမျိုးရယ်။

ဘဝရှင်သန်ဖို့ ခက်ခက်
ခဲခဲ ရုန်းကန်ရင်း ရွာရေးရပ်
ရေးကိစ္စတွေကို ဘွားစိန်
မေ့နေတယ်။ ဥက္ကဋ္ဌအိမ်က
မနက်ဖြန် မီးရထားလမ်းဖွင့်ပွဲ
ကို တစ်အိမ်ထောင်စုတစ်
ယောက် မလိုက်မနေရလို့
အသံချဲ့စက်ကနေ ကြေညာ
လိုက်တာကို ဘွားစိန်နားနဲ့
ဆတ်ဆတ်ကြားလိုက်မိတယ်။
အဲဒီတော့မှ မြေးမလေး

မှေးစိန်ကို သတိရပြီး ဘွားစိန်
မျက်ရည်တွေကျလို့။
မနက်လင်းတော့နဲ့
တဘက်ကလေး ခေါင်းပေါ်
တင်၊ တောင်ရွေးကို လက်က
ဆွဲပြီး မီးရထားလမ်းဖွင့်ပွဲကြီး
ကို ဘွားစိန်လိုက်ခဲ့တယ်။
တစ်အိမ်ထောင် တစ်ယောက်
နှုန်းဆိုတော့ ဘွားစိန်အတွက်
တာဝန် မပါဘူးဆို တာ
ဘွားစိန်အသိ။ ဒီရထားလမ်း
က ဘွားစိန်ရဲ့ ချွေးနဲ့ ရင်းခဲ့
ရသလို မှေးစိန်ရဲ့ အသက်နဲ့
လည်း ရင်းခဲ့ရတာဆိုတော့
ဘွားစိန်နဲ့ သက်ဆိုင်နေတယ်
လို့ ခံယူမိတာပေါ့လေ။ ရွာက
လူတွေက ဘွားစိန်ကို ကြည့်
ပြီး သနားတာနဲ့ မလိုက်ဖို့
ပြောပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့
ဘွားစိန်က ဘယ်သူစကားမှ
နားမထောင်ဘူး။ မီးရထား
လမ်း ဖွင့်ပွဲကြီးကို အများ
နည်းတူ ပါဝင်ဆင်နွှဲဖို့
ဘွားစိန် အားကြိုးမာန်တက်
ချီတက်နေလေရဲ့။
တစ်ခရိုင်လုံး တစ်အိမ်စု
တစ်ယောက်နှုန်းကျ လာတာ
ဆိုတော့ မီးရထားလမ်း ဖွင့်ပွဲ
နေရာဟာ ကမ္ဘာမြေကြီး
အိမ်ကျမတတ် စည်ကားနေ
တာပေါ့။ နိုင်ငံကျော် တီးပိုင်း
နဲ့ ဖျော်ဖြေပေးသလို မိုးပျံ
ပူဖောင်းတွေလွှတ်၊ 'ဖဲကြိုး
တွေဖြတ်ပြီး လူကြီးတွေ
ကိုယ်တိုင် လာရောက်ဖွင့်ပေး
လိုက်တယ်။ ပထမဆုံး ခရီး
စဉ်ကို အခမဲ့ ပြေးဆွဲပေးဖို့
မီးရထားက ဘော်... ဘော်
နဲ့ ခုတ်မောင်းလာတယ်။
မီးရထားလည်း ဘူတာ
ထဲက ထွက်လာတာမြင်တော့
ဘွားစိန်က ခေါင်းပေါ်မှာ
ထားတဲ့ တဘက်လေးကို

ပခုံးပေါ် ပြောင်းတင်ပြီး တဘက်စကို လက်ဖဝါးနှစ်ခု ကြား ညှပ်ပြီး ကျုံ့ကျုံ့လေး ပုဆစ်ခွေးထောက် ထိုင်ကာ အားရပါးရ ကန်တော့လိုက် တယ်။ ဘေးကလူတွေ လည်း ဘွားစိန်ကို ထူးထူး ဆန်းဆန်း ကြည့်လို့။

အားရအောင် ရှိခိုးနေတဲ့ ဘွားစိန်ကို ဘေးကနေ မီးရောင်တွေ တဖျပ်ဖျပ်နဲ့ သတင်းသမားတွေက ဓာတ်ပုံ ရိုက်နေကြတယ်။ သတင်း သမားတွေကလည်း 'ဒီမြင် ကွင်းကတော့ တော်တော်ကို ကြည့်နူးစရာ မြင်ကွင်းပဲ။ လမ်းပန်းအဆက်အသွယ် အင်မတန် ခက်ခဲတဲ့ ဒီဒေသ မှာ နိုင်ငံတော်အစိုးရက ရထားလမ်းတွေ ဖောက် လိုက်တော့ သွားရလာရ လွယ်ကူသလို၊ ကုန်စည်ကူး သန်းတဲ့ အခါမှာလည်း အဆင်ပြေ ချောမွေ့သွားတာစို့ ဒီအဘွားကြီးက နိုင်ငံတော် အကြီးအကဲတွေကို ကျေးဇူး တင်လွန်းလို့ ထိုင်ရှိခိုးတာကွ။ အဘွားကြီးကို အင်တာဗျူး ကြည့်ဦးမယ်'လို့ သူတို့ချင်း ပြောပြီး ဘွားစိန်အနားကို ကပ်လိုက်တယ်။

‘အဘွား ဘယ်ရွာက လဲ’

‘အဘွားက ကျွန်းလှ ယဉ်ရွာကပါကွယ်’

‘လမ်းပန်းအဆက် အသွယ်တွေ ကောင်းမွန်လာ လို့ အဘွား ဝမ်းသာနေတာ လား၊ အခက်အခဲမရှိ သွား လာရလွယ်ကူအောင် ရထား လမ်း ဖောက်လုပ်ပေးတဲ့ နိုင်ငံတော် အကြီးအကဲတွေ ကို အဘွား ကျေးဇူးတင်နေ

တာလား’

‘ဝမ်း... ဝမ်းသာတာ ပေါ့’လို့ ပြောလိုက်တဲ့ ဘွားစိန်ရဲ့ အသံက ရင်ထဲ အလုံးဆို့လာလို့ ထစ်ထစ်ငေါ့ ငေါ့ ဖြစ်သွားတယ်။ မျက် ဝန်းထဲက မျက်ရည်တွေက လည်း အတွန့်အတွန့်ဖြစ်နေ တဲ့ ပါးပြင်ပေါ်မှာ လွတ်လပ် စွာ စီးဆင်းခွင့် မရှိဘဲ အတွန့် အလိမ့်တွေကြားမှ မြေပြင် ပေါ် တစ်စက်ချင်းကျလို့။ ဓာတ်ပုံသမားတွေကို ဘွားစိန် ကျောခိုင်းပြီး ရွာဘက်သို့ ပြန် ရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်သည်။ ပြောချင်တဲ့ စကားက ရင်ထဲ မှာ ဆို့နေလို့ ဘွားစိန် မပြော နိုင်ရှာဘူး။

‘အဘွားကြီးကတော့ မျက်ရည်ကျလောက်အောင်ကို ဝမ်းသာနေတာကွ’

ဓာတ်ပုံသမားနှစ်ယောက် ရဲ့ မှတ်ချက်စကားကို နောက် ကျောဘက်မှာ ထားခဲ့ပြီး ရွာ ကို မြန်မြန်ရောက်အောင် ဘွားစိန် ခြေလှမ်းသွက်သွက် နဲ့ လှမ်းခဲ့တယ်။ လမ်းတစ် ဝက်လောက်ရောက်မှ ရင်ထဲ ကဝေဒနာ သက်သာလာလို့-

‘တစ်နယ်လုံး ဒုက္ခပေး တဲ့လမ်း ခုလိုပြီးသွားတာ ဝမ်းသာတာပေါ့တော်’လို့ ဘွားစိန် ပြောနိုင်တော့တယ်။

ဓာတ်ပုံရိုက်ခံရတဲ့ ဘွား စိန်ရဲ့ပုံတွေ မနက်ဖြန်မှာ တစ်နိုင်ငံလုံးအနှံ့ ရောက်လိမ့် မယ်လို့ ဘွားစိန် မထင်မိဘူး။

အလှူတို့ မင်္ဂလာ ဆောင်တို့ရှိမှ ဟင်းကောင်း လေး မြိုးမြီးမြက်မြက် စားရ တာဆိုတော့လည်း ရွာနီးချုပ် စပ်က ရွာတွေအထိ သွားစား

တာ ဘွားစိန်အကျင့် ဖြစ်နေ ပြီ။ မဖိတ်ဘဲနဲ့ စားရတာ အစ ကတော့ ရှက်တာပေါ့။ ငတ် တာက လွမ်းခြုံတော့လည်း အရှက်က တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ပျောက်သွားတယ်။ ကိုယ်လို သူလိုကလည်း တစ်ရွာမှာ မရှိဘူးဆို ဆယ်လေးငါး ယောက်လောက် ရှိတာရယ်။ ပိုလျှံတဲ့ အလှူတို့ မင်္ဂလာ ဆောင်တို့ကျရင် ညနေစားဖို့ ကြပ်ကြပ်အိတ်နဲ့ ထည့်ပေး လိုက်သေးတယ်။

ခုလည်း တစ်ဖက်ရွာကို သတို့သမီးသွားတောင်းဖို့ တရုတ်လုပ် ထော်လာဂျီပေါ် ဆောင်းဘောက်တွေတင်မှ ဘွားစိန် ကြပ်ကြပ်အိတ်လေး ဆွဲပြီး ရွာကို ပြန်လာခဲ့တယ်။ ရွာထိပ် လှည်းလမ်းမကို ရောက်တော့ ရွာထဲကနေ ထော်လာဂျီသံတွေ၊ ဆောင်း ဘောက်သံတွေ ဆူဆူညံနဲ့ ထွက်လာပြီ။ ဘွားစိန်ပြန်တဲ့ လမ်းနဲ့ သတို့သမီးသွား တောင်းရမယ့်လမ်းက တစ် ကြောင်းတည်းရယ်။

‘ဘော်... ဘော်... ဘော်’

မီးရထားဥဩဆွဲသံ ကြားတော့ ဘွားစိန် ဆတ်ခနဲ ခေါင်းထောင်မိသွားတယ်။ ငါးဖာလုံကျော်ကျော်လောက် ဝေးတဲ့ သံလမ်းပေါ်ကနေ မီးရထားက ဣန္ဒြေရရပြေး လို့။ လက်ထဲက ကြပ်ကြပ် အိတ်ကလေးကို ကပျာ ကယာချ။ အနားမှာရှိတဲ့ ကျောက်ခဲတွေကို ကုန်း ကောက်ပြီး မီးရထားကို ဘွားစိန် အားရပါးရ ပစ် ပေါက်လိုက်တယ်။ ဘွားစိန် ပစ်ပေါက်လိုက်တဲ့ ကျောက်ခဲ

တွေကြောင့် ငါးတစ်ရိုက်သာ သာလောက်ရှိ ယာခင်းထဲက ပဲစဉ်းငုံတွေ အပိုင်းပိုင်းကျိုး လို့။ သူပစ်ပေါက်လိုက်တဲ့ ကျောက်ခဲက ငါးဖာလုံကျော် ကျော်လောက်ဝေးတဲ့ မီး ရထားဆီ ရောက်သလား၊ မရောက်ဘူးလား၊ မှန်သ လား၊ မမှန်ဘူးလား ဘွားစိန် စဉ်းစားမနေအားဘူး။ ကိုယ် လုပ်ရမယ့်အလုပ်ကို စိတ် ကြိုက်လုပ်ခွင့်ရလို့ ကျေနပ် နေတဲ့ ဘွားစိန်မျက်နှာက ဝင်းဝင်းပပ ရွှင်ရွှင်လန်းလန်း။

သတို့သမီးတောင်းဖို့ သွားတဲ့ ရှေ့ဆုံးက ထော်လာ ဂျီပေါ် တင်ထားတဲ့ ဆောင်း ဘောက်က-

‘အောင်ပါစေxxx စေယျတန့်ခြွေxxx သပြေန ခက်ဝေxxx ရွှေရေချမ်း လောင်းလို့xxx တောင်းဆု ဖန်ဝေxxxမြန်မာပြည်အစိုပြု တဲ့xxx လူထုအားလုံးxxx ကျန်းမာချမ်းသာစေ(အောင်ပါ စေသားxxx အောင်စေသား ပျော်ဆိုတဲ့ ရွှေမန်းတင်မောင် ရဲ့ အောင်ပါစေ သီချင်းကို အရပ်ရပ်ခွင်ကြားအောင် ဖွင့် ရင်း အောက်ခြေက ဖုန်လုံး ကြီးတွေထအောင် မောင်းပြီး ဘွားစိန်ကို ကျော်တက်သွား ပြီ။ အလွန်ကြက်ခဲတဲ့ သီချင်း မို့ ကျေနပ်နှစ်သက်စွာ နား ထောင်ရင်း ထော်လာဂျီ မောင်းလို့ ထသွားတဲ့ ဖုန်လုံး ထဲ တစ်လှမ်းချင်းတိုးကာ ဘွားစိန် ရွာကို ပြန်ခဲ့တယ်။ ထမင်းတွေ ထည့်ထားတဲ့ ကြပ်ကြပ်အိတ်ကို ဘွားစိန် မေ့ကျန်လို့။

တောမြင့်ခဲမြဲ ကျွန်းလှယဉ်။

ဒေါ်ခင်မြိုးဆိုတဲ့ ကျုပ်
 အဲဒီလိုနေလိုက်တာ နှစ်အတော်ကို
 ကြာလှပေါ့။ သူတို့အဖေ ကိုဘမောင်
 ဆုံးပြီးကတည်းကလို့ ဆိုရတော့မှာလေ။
 သူတို့အဖေ ဆုံးတာတောင် ၁၀ နှစ်ကျော်
 ရှိမှတော့ ကြာလှပေါ့။ အမှန်က ကျုပ်
 ဒီလို ဘယ်နေချင်ပါ့မလဲ။ ကံကြမ္မာနဲ့
 အကြောင်းတရားက ဖန်လာတော့
 လုပ်စာတံခင်းရတော့တာလေ။
 မခင်းလို့မှ မရဘဲ။ သူတို့အဖေ ကိုဘမောင်
 ရက်လည်တောင် မပြီးသေးဘူး
 အမွေတဲ့လေ။ ရှိတာမှ သားသမီး
 ၃ ယောက်။ ဒီအမွေစကား ကိုဘမောင်
 ကြားလို့ကတော့ ဘယ်သူခေါင်း
 အရင်ပြတ်မယ် မသိဘူး။ ဪ...
 ကိုဘမောင် ကျုပ်ထက် အရင်သွားနှင့်တာပဲ
 ကောင်းပါတယ်။ နို့ခွံဆိုရင် ကျုပ်ထက်
 ပိုပြီးစိတ်ဆင်းရဲနေရဦးမှာ။
 ကျုပ် ကိုဘမောင်ဆုံးပြီးကတည်းက
 ဘယ်သူ့ကိုမှ စကားပြောချင်စိတ်လည်း

အမှတ် ၃၀၇၊ ဇွန်၊ ၂၀၁၅

မရှိတော့ဘူး။
 ယုတ်စွအဆုံး
 ကျုပ်သားသမီးကိုတောင်
 ပြောချင်တော့တာ
 မဟုတ်ဘူး။
 အဲဒီလို နေလိုက်တော့
 ပတ်ဝန်းကျင်ရော၊
 ကျုပ်သားသမီးရော
 ကျုပ်ကို ရူးသွားပြီ၊
 စိတ်ဖောက်သွားပြီ၊
 စိတ်မနှံ့တော့ဘူးတဲ့လေ။
 ဒီလိုထင်လေ
 ပိုကောင်းလေပေါ့။
 ကျုပ် ဒီလိုနေလိုက်တာ
 ကြာလည်းကြာပြီဆိုတော့
 နေသားလည်း ကျခဲပြီ။
 အေးအေးဆေးဆေး
 နေရတဲ့အရသာကိုလည်း
 နှစ်သက်လာခဲ့ပြီလေ။
 ဟော... အခုဆိုရင်
 ဘုရားတရားလေး
 လုပ်ချင်သပဆိုရင်
 ဘုရားစင်ရှေ့မှာ
 အာရုံလေးပြုပြီး

နေလိုက်ရုံ။ ဒါမှမဟုတ်
ညောင်းတယ်ဆိုရင်လည်း
အိမ်ရှေ့လေကပြင်မှာ လဲ
လျောင်းပြီး တရားမှတ်နေရုံ။
ဘယ်လောက်ကောင်းတဲ့
စိတ်ချမ်းသာမှုမျိုးလဲ။
ဒါတောင် မကြာမကြာ ကျုပ်
စိတ်နှလုံးကို ဒေါမနုဿဖြစ်
အောင် ကျုပ်သားသမီးတွေက
လာလာပြီး ဆွေ့ကြသေးတာ။
ဘာတဲ့ ဟိုတစ်နေ့က ကျုပ်
တရားလေး မှတ်ဦးမလိုဟာ
ကို 'အမေတဲ့ အိမ်ဝင်းက
အကျယ်ကြီးပဲ။ တစ်ခြမ်း
ရောင်းလိုက်ရအောင်တဲ့'။
ကျုပ်လေ ဒီစကားပြောတဲ့
သမီးကြီး အေးမြကို ပြန်ပြော
လိုက်ချင်တာ။ ဒါပေမဲ့ မပြော
ဖြစ်ပါဘူး။ ဘာမှမသိတဲ့
အကြည့်မျိုးနဲ့ပဲ ကြည့်နေ
လိုက်တော့တာ။ တော်သေး
တာပေါ့ ဒီအိမ်ဝင်း၊ ဒီခြံဝင်း၊
ဒီအိမ်ကို ကိုဘမောင်က ကျုပ်
နာမည်နဲ့ လုပ်ထားလို့။ နို့နို့
ဆိုရင် ကျုပ်သားသမီးတွေက
ကျုပ်ကို ဘိုးဘွားရိပ်သာ ဝိုက်
လိုက်တာ ကြာပေါ့။ ကျုပ်က
သားသမီးကို ပေးခဲ့မှာပါ။
ကျုပ်လည်း ဒီလောကကြီးက
နေ ထွက်သွားရရင် ဘာမှ
သယ်သွားလို့ရတာ မဟုတ်
တာ။ လက်ဗလာနဲ့ သွားရမှာ
ပဲ။ တစ်ခုတော့ ရှိတာပေါ့။
ကိုယ်ပြုတဲ့ ကုသိုလ်လေးက
တော့ နည်းနည်းများများ
ယူသွားလို့ ရတာပေါ့။ အခု
ဟာက ကျုပ်တစ်ယောက်လုံး
ရှိနေသေးတယ်လေ။ အမေ
ဆိုတဲ့ ကျုပ်တစ်ယောက်လုံး
ရှိနေတာတောင်မှ အမွေဆိုတဲ့
စကားကို ပြောပြောနေကြလို့
ကျုပ်သားသမီးတွေကို စိတ်
ကုန်လာတာတော့ ကျုပ်

အလွန် မဟုတ်လောက်ဘူး
ထင်ပါရဲ့။ အခုလည်း ကြည့်
လေ၊ ကျုပ်မကြားချင်တဲ့
စကားကို မောင်နုမသုံး
ယောက်လုံး ပြောနေကြပြန်
ပြီ။
'မကြီးအေးမြ'
'ဘာတုံး... ဇော်ဦး'
'ကျွန်တော့်ကို ငွေငါး
ထောင်လောက်'
'ဟဲ့... မင်းကို မနေ
တုန်းကမှ ငွေတစ်သောင်း
ပေးထားတာလေ။ ဘယ်
ရောက်ကုန်ပြီလဲ။ ခွေး မသာ။
မင်း ဖဲရိုက်ရုံလောက်ပြီ မဟုတ်
လား'
'သိရင်လည်း ပြီးတာ
ပဲ မကြီးရ။ အိမ်ဝင်းက အခု
ထိ မရောင်းရသေးဘူးလား။
ခွဲတမ်းအရ ဒီအိမ်ကြီးကို
ကျွန်တော် ယူမှာနော်'
'မင်းကို ဘယ်သူပေး
မယ် ပြောလဲ။ ဒီအိမ်က ငါ့ရဲ့
ခွဲတမ်းစာရင်းထဲမှာ အစော
ကြီးထဲက ထည့်ထားပြီး
သား'
'တော်တော့ ကြူဌေးနဲ့
အငယ်ကောင်'
'တော်ခိုင်းစေချင်ရင်
ငွေငါးထောင်ပေး'
'မရှိဘူး'
'မရှိဘူးဆိုရင် ကျွန်
တော့်ရဲ့အမွေ ခွဲတမ်းပေး'
'အမေ့ကို သွားပြော
ပေါ့ ခွေးကောင်ရဲ့'
'ဟာ... မကြီးက
လည်း အမေက စကား
မပြော ကြောင်တောင်တောင်
နဲ့၊ ဘာမှ မေးလို့မရ ပြုလို့မရ
နဲ့'
'အေ... အဲဒါကြောင့်
ငါလည်း စိတ်ညစ်နေတာ။
ဒီအိမ်၊ ဒီခြံဝင်းက အမေ

နာမည်နဲ့ လုပ်ထားတာ။
အမေလက်မှတ်ထိုးမှရမှာ၊
သဘောပေါက်'
'ကြူဌေး အမေ့ကို
ထမင်းခူးကျွေးတော့။ ငါတို့
ကို ကြည့်နေပြီ။ ဪ...ဒီ
အမေကလည်း စကားမပြော၊
တရားမဟော ဘယ်တော့
များမှ သေမယ်မသိဘူး'
ကဲ... နားထောင်ကြည့်
ကြပါဦး။ ကျုပ်ကို သူတို့
ဘယ်လောက် ချစ်ကြသလဲ၊
ဘယ်လောက် သံယောဇဉ်
ရှိကြသလဲဆိုတာ။ ကျုပ်မှာ
တော့ သားသမီးသုံးယောက်
ကို ချစ်လိုက်ရတာ အလိုက်
သည်းလိုက်ပါပဲ။ ကျုပ် အခု
အချိန်မျိုးမှာ နားကန်း၊ မျက်စိ
ကန်း ဖြစ်သွားချင်လိုက်တာ။
ဒီအပြောမျိုးကို ကျုပ် စိတ်
မကုန်သင့်ဘူးလား။ သံယော
ဇဉ်တွေကော မပြတ်သင့်ဘူး
လား။ ဒါကလည်း ခက်
သား။ ကိုယ်မွေးထားတဲ့
သားသမီးဆိုတော့ ငယ်
ကတည်းက ချောမြူစောင့်
ရှောက်ခဲ့တဲ့ သံယောဇဉ်ဆို
တော့ ဘယ်ဓား၊ ဘယ်လက်
နက်မှ ဖြတ်လို့မရတာ။ နည်း
တဲ့နှစ်၊ နည်းတဲ့အချိန် ကာလ
မှ မဟုတ်တာ။ စကားပုံတွေ
လည်း မသုံးတော့ပါဘူး။
တစ်ခါတစ်ခါ ကျုပ် သား
သမီးတွေက ကျုပ်ကို တေမိ
မင်းလား မသိဘူးလို့ ပြော
တော့ အလတ်မ ကြူဌေးက
တေမိမင်း မဟုတ်ဘူး။ ခင်
စိတ်မနှံ့မင်းတဲ့။ ကျုပ်လေ
စိတ်ထဲကနေ ရယ်နေတာ၊
ကျုပ်ကို နှိုင်းတတ်လေခြင်း
ပေါ့။ မနေ့ကလည်း ကျုပ်
အိပ်နေတုန်း အကြီးမ အေးမြ
နဲ့ အလတ်မ ကြူဌေးတို့ တီး

တီးတီးတီးပြောနေတဲ့ အသံ
ကြားလို့ ကျုပ်က နားစွင့်
ကြည့်လိုက်တာ ဘုရား...
ဘုရားတောင် တ၊မိလိုက်ပါ
ရဲ့။ နောက်ပြီး ကျုပ်စိတ်တွေ
ကပြောင်းကပြန်ဖြစ်ပြီး အိပ်
နေလျက်နဲ့ ပြန်းခနဲ ထ၊ထိုင်မိ
လိုက်သေး။ သမီးနှစ်ယောက်
လုံး ပြိုင်တူကြည့်ခဲ့တော့မှ
ကျုပ်စိတ်ကိုကျုပ် ပြန်ထိန်း
ပြီး မသိသလို အိပ်ဟန်ဆောင်
လိုက်ရတယ်။ ကျုပ်ရဲ့သား
ငယ် ဇော်ဦး မူးယစ်ဆေးဝါး
နဲ့ လောင်းကစားမျိုးစုံ လုပ်နေ
ပြီတဲ့။ ကျုပ်လေ သူတို့အဖေ
ဆုံးတုန်းက မျက်ရည်တောင်
မကျမိပါဘူး။ အခု ကျုပ်
သားအလှည့်မှ မျက်ရည်ဖြိုင်
ဖြိုင် ကျမိတော့တယ်။
ကျုပ်ကို သားသမီးတွေ
က ကျုပ်ရင်အရံကို ဘယ်
လောက်ကန်ကန် မနာပါဘူး။
သားသမီးတွေ တစ်ခုခုဖြစ်နေ
ပြီဆိုရင် ကျုပ်တို့ မိဘတွေရဲ့
ရင်အရံမှာ ဖားဖိုကြီးလို့ပဲ နိမ့်
လိုက် မြင့်လိုက်နဲ့ စိတ်နှလုံး
သောက အပူမီးတွေ ရိုက်
ခတ်နေတော့တာပဲ။ အလတ်
မ ကြူဌေးကြောင့် ကျုပ်
အတွေးတွေလည်း ကြက်
ပျောက်ငှက်ပျောက် ဖြစ်သွား
တော့တာပဲ။
'အမေ... ဒီနေရာလေး
မှာ လက်မှတ်ထိုးပေးပါ
လား။ အမေစားချင်တာ ဝယ်
ကျွေးမယ်လေ၊ သွားချင်တဲ့
နေရာလည်း ဝိုပေးမယ်လေ။
လက်မှတ်ထိုးလိုက် နော်
အမေ'
ဪ... သမီးတွေ၊
သမီးတွေ။ အကြီးမလည်း
တစ်ခါ လက်မှတ်လာထိုးနဲ့
ပြီးပြီ။ အခုလည်း လာပြန်ပြီ။

အလတ်မကြာခဏ အိမ်ဝင်း တစ်ခြမ်းရောင်းဖို့ စာချုပ်မှာ ကျုပ်ကို ချောပြီး လက်မှတ် ထိုးခိုင်းပြန်ပြီ။ ကျုပ်လည်း ကြုံငွေမျက်နှာကြည့်လိုက်။ စာချုပ်ကိုကြည့်လိုက်နဲ့ လုပ် နေလိုက်တယ်။ ဘာမှမသိ ဘူး ပုံစံပေါ့။ နောက်တော့ စိတ်မရှည်တော့ဘူး ထင်ပါ တယ်။ ကျုပ်ကို ပြောသွား လိုက်တာ စုံစိနေတာပဲ။ အပြစ်တွေ ယူနေကြတာပါ လား။ ‘လင်ဆိုးမယား တဖားဖား၊ သားဆိုးအမေ တပေပေ’ ဆိုသလိုများ ဖြစ် နေပြီလား မသိဘူး။ တော် သေးတာပေါ့။ ကျုပ်ခန္ဓာ ကိုယ်ကို ကျုပ် သယ်နိုင် သေးလို့တာ။ နို့မို့ဆိုရင် တွေး တောင် မတွေးရဘူး။ ကျုပ် တို့ မိသားစု စားနိုင်၊ သောက် နိုင်၊ နေနိုင်အောင် ကိုဘမောင် လုပ်ပေးသွားတာ။ သိပ်တော် တဲ့လူကြီး။ ကျုပ်သမီးကြီး အတွက် ဈေးထဲမှာ ကုန်စုံဆိုင် လေး ဖွင့်ပေးသွားတယ်။ ကြုံငွေက စက်ချုပ် ဝါသနာ ပါတယ်ဆိုလို့ ချုပ်စက်နဲ့ ကင်းချည်စက်တစ်လုံးစီ ဝယ်ပေးသွားတယ်။ အငယ် ကောင် ဇော်ဦးက လက် ကြောမတင်းလို့ဆိုပြီး သူ့သား အခြေအနေကို စောင့်ကြည့် ရင်းနဲ့ပဲ ဆုံးသွားခဲ့တာ။ အခု လည်း ည ၁၁ နာရီကျော်နေ ပြီ ဇော်ဦး ပြန်မလာသေး ဘူး။ သူ ဘယ်အချိန် ပြန်ပြန် ကျုပ် သိတယ်။ ကျုပ် အိပ်လို့ မှ မရဘဲ။ ညရေးညတာ ကျုပ်သားလေးကို စိတ်ကူတာ ပေါ့။ ကောင်းကောင်းဆိုးဆိုး ကျုပ်ဝမ်းနဲ့ လွယ်မွေးခဲ့တာ ကိုး။ ဒီညလည်း ကျုပ်

အိပ်ရေးပျက်ရဦးမယ်ထင် တယ်။ ဟော တံခါးဖွင့်သံ ကြားတယ်။ ပြန်လာပြီထင် တယ်။ မောင်မင်းကြီးသား စောစောပြန်လာတာ ချမ်း သာ၊ ကျန်းမာပါစေတော်။ ဒါမှ ကျုပ် စိတ်ချလက်ချ ဘုရားတရား လုပ်နိုင်မှာ။ ဪ ဒုက္ခ ဒုက္ခ ကြီးလှပါ လားနော်။
မ န က် လ င် : လို၊ တစ်ကိုယ်ရေသန့်ရှင်းပြီး ဘုရားစင်ရှေ့မှာ ထိုင်ရုံရှိသေး-
‘သူခိုး၊ မသား၊ သေ ခြင်းဆိုး ဇော်ဦး ထစမ်း။ ငါ့ ရဲ့ဆိုင်က ဆိတ်တစ်ပုဒ်နဲ့ ဆား တစ်အိတ် ပျောက်သွားတယ်။ မင်း ဘာလုပ်လိုက်တာလဲ’
‘မကြီး ဘာတွေ လာ ပြောနေတာလဲ၊ ကျွန်တော် ဘာမှ မသိဘူး။ ဘာမှလည်း မယူဘူး’
‘သေခြင်းဆိုး မင်းမယူ လို့ ဘယ်ခွေးသူခိုးက လာယူ မှာလဲ၊ သော့ထားတဲ့နေရာကို မင်းပဲသိတာ မသားရဲ့’
‘ကျွန်တော့်ကို မသေ ချာဘဲ လာမစွပ်စွဲနဲ့ မကြီး’
‘စွပ်စွဲစရာ မလိုဘူး ပေ၊ သိနေတာ၊ သိနေတာ သေခြင်းဆိုးရဲ့’
‘ကျွန်တော် ဒေါသ ထွက်လာပြီနော်၊ ထိုးမိတော့ မှာ’
‘အဲဒါ လုပ်ကြည့်စမ်း၊ ထိုးခဲ့စမ်းပါ ခွေးလုံးလုံးဖြစ် သွားမယ်၊ ဘာမှတ်လဲ’
‘ဒီ လောက် တောင် ဖြစ်လှတာ’

ဇော်ဦးလေ သူ့အစ်မ ကြီးကို ပြေးထိုးတော့မလို့၊ ကျုပ် ရှေ့ကနေ ကာထား လိုက်တယ်။ ဒီလိုဖြစ်နေတာ တော့ ထိုင်ကြည့်မနေနိုင်ဘူး။
‘ဖယ်စမ်းပါ အမေ၊ ဒီ ကောင်မကို ကျွန်တော် ဘာ ကောင်လဲဆိုတာ သိသွား အောင်’
‘အမေ ဖယ်ပေးလိုက် စမ်းပါ၊ ဒီကောင် ဘာလုပ်နိုင် မှာမို့လဲ’
ကျုပ် ဘယ်ဖယ်ပေး မလဲ။ တစ်ဖက်က သား၊ ဟို ဘက်က သမီး။ သူတို့ဘာ ပြောပြော ကျုပ် ဖယ်မပေး ဘူး။ သူတို့အဖေ မရှိတော့ ပေမဲ့ ကျုပ် ရှိသေးတယ်လေ။ တတ်နိုင်သလောက် ကာ ကွယ်ပေးရမှာပေါ့။
‘ဪ... ရူးကြောင် ကြောင်၊ စကားမပြောတတ် တဲ့ အမေက ရန်ဖြစ်ကြတာ တော့ သိတယ်။ စာချုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုးပေးပါဆိုတော့ မသိသလိုလို၊ ကြောင်တောင် တောင်လိုလို၊ အသလိုလို၊ ဟိုလိုလို၊ ဒီလိုလိုနဲ့ လုပ်နေ တာပေါ့လေ ဟုတ်လား အမေ’
ကျုပ် သူတို့ပြောတာကို ဘာတစ်ခွန်းမှ ခွန်းတုံ့မပြန်ပါ ဘူး။ အော်ပြောနေတဲ့ သား ငယ် ဇော်ဦးရဲ့ မျက်နှာကိုပဲ ကြည့်နေလိုက်တယ်။ မကြာ ပါဘူး ‘တက်’ခေါက်ပြီး ဆဲ နည်းပေါင်းစုံနဲ့ ဆဲပြီး ထွက် သွားလေရဲ့။ အဲဒါမှ ကျုပ် လည်း စိတ်ပန်းလှပန်းနဲ့ ဘုရားစင်ရှေ့မှာ ခွေခွေလေး လှဲလိုက်တယ်။ အစ်ကြီးမက ကျုပ်နောက် လိုက်လာပြီး ‘အမေတဲ့ ကျွန်မတို့တို့ကော

မှတ်မိသေးလားတဲ့။ အမေ မသိယောင် ဆောင်နေတာ လားတဲ့’ ဘာလား ညာလား စုံနေအောင် မေးတော့တာပဲ။ ကျုပ်လည်း ဘာမှမပြောချင် တာနဲ့ ရသမျှ ဘုရားစာကို အသံမထွက်ရုံတစ်မည် လှုပ်စီ လှုပ်စီနဲ့ ရွတ်နေလိုက်တယ်။
‘ကြုံငွေ၊ ဒီကိုခဏလာ စမ်း၊ အိမ်ဝင်းစာချုပ် နှစ် စောင်စလုံး ယူခွဲ’
ဒီတစ်ခါတော့ ကျုပ်ကို လက်မှတ် အတင်း ထိုးခိုင်း တော့မယ်ထင်တယ်။ ကျုပ် ဒီအိမ်ဝင်း၊ ဒီခြံကို မက်မော လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်သား သမီးတွေက ရောင်းစားပစ် မှာ။ အဲဒါတွေကို ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်မယ်ဆိုရင် ကျုပ် ကို လက်မှတ်ထိုးခိုင်းစရာ မလိုပါဘူး။ ကျုပ် အကုန်ပေး လိုက်မှာ။
‘အမေ... ဒီစာချုပ်မှာ တစ်ခါတည်း လက်မှတ်ထိုး ပါ။ အမေ ဟန်ဆောင်နေ တယ်ဆိုတာ သမီး သိတယ်’
‘အမေရယ်... လက် မှတ် ထိုးပေးလိုက်စမ်းပါ။ သမီးတို့ မောင် နှစ်ယောက် ယောက် အညီအမျှ ရောင်းပြီး ခွဲလိုက်မှာ။ ရန်တွေလည်း မဖြစ်စေရဘူး’
ဪ... ကျုပ် ရင်နာ လို့ မဆုံးလိုက်တာ။ ကိုဘ မောင်ရေ တွေ့နိုင်မယ်၊ မြင် နိုင်မယ်ဆိုရင် ကြည့်ခဲ့ပါဦး။ ကျုပ်တို့ရဲ့ သားသမီးသုံး ယောက်စလုံး ကျေးဇူးတွေ ကောင်းကောင်းကြီး ဆပ်ပြ နေကြပြီ။ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ကိုဘမောင်၊ ကျုပ် ပေးလိုက် ရတော့မလား၊ မပေးရဘူး လား။ ဒီဟာတွေကို သားလုံး

ကို လှူလိုက်ရမလား။ ကျုပ်
ကို ပြောနိုင်ရင် ပြောပေးခဲ့ပါ
ဦး ကိုဘမောင်ရေ။

‘အမေ ပြောနေတာ
မကြားဘူးလား၊ ရော ဒီမှာ
ဘောပင် ယူလေ...’

‘မကြီး ဒီလိုလုပ်လို့ မရ
ဘူး။ အမေ့လက်ထဲ ကို
ဘောပင် တစ်ခါတည်းထည့်၊
ပြီးရင် မကြီးကိုယ်တိုင် လက်
ကိုကိုင်ပြီး စာချုပ်မှာ ရေးခိုင်း
လိုက်’

အဲဒီအချိန်မှာလေ...
ကျုပ် ကံဆိုးချင်တော့ ကျုပ်
သား အငယ်ကောင်က အရက်
တွေ သောက်လာပြီး ဝင်လာ
တယ်။ ကျုပ်လည်း အားကိုး
တကြီးနဲ့ ကျုပ်သားကို ကြည့်
ပြီး လက်ကို အတင်းရုန်း
တယ်။ ကျုပ် သမီးနှစ်
ယောက်ကလည်း ကျုပ်လက်
ကို အတင်းကိုင်ပြီး လက်
မှတ် ထိုးခိုင်းပြန်တယ်။ ကျုပ်
သားကိုလေ အားကိုးတကြီး
ကြည့်လိုက်ခါမှ ပိုဆိုးသွား
တယ်။ ‘ကျားကြောက်လို့
ရှင်ကြီး ကိုး၊ ရှင်ကြီးကျား
ထက်ဆိုး ဆိုသလို ဖြစ်တော့
တာပါပဲ။’

‘မကြီးနဲ့မလတ် လက်
မှတ်ကို ရအောင်ထိုးခိုင်း၊ နှစ်
ယောက်တောင်မှ ဒီအမေတစ်
ယောက်တည်းကို ဖမ်းချပ်ပြီး
မထိုးခိုင်းနိုင်ဘူးလား။ ဖယ်
ကြစမ်း၊ ငါလုပ်ပြမယ်’

ကျုပ်လေ... ဒုတိယ
အကြိမ် မျက်ရည်ကျမိပြန်ပြီ။
ဒါဟာ ဝဋ်ကြွေးလား၊ ပေး
ဆပ်မှုလား၊ ရေစက်လား။
ရှေးရေစက်ဆိုရင် တော်ပြီ။
ဒီဘဝ ဒီမျှနဲ့ပဲ အဆုံးသတ်
ပေးပါတော့၊ ဘဝဆက်တိုင်း
သားဆိုး သမီးဆိုးနဲ့ ရှောင်

လွှဲပါရစေလို့ ဆုတောင်းရုံမှ
တစ်ပါး အခြားမရှိပြီပေါ့။

‘အမေ... ပြောနေတာ
မကြားဘူးလား၊ ထိုးလေ...
ဒီစာချုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုးလို့
ပြောနေတယ်နော်။ ဒီလောက်
တောင် ပြောရခက်လှတာ’
ဆိုပြီး-

အလားလား... အိမ်
ခေါင်းရင်းတိုင်မှာ ချိတ်ထား
တဲ့ ဓားရှည်ကို ယူလာတယ်။
ပြီးတော့ ကျုပ်ထင်တာ ကျုပ်
လို အမေကို ဒီသား မခုတ်
ရက်ပါဘူးလို့ ထင်ထားတာ၊
ကျုပ် သိပ်မှားသွားတယ်။
တကယ်ပါ ကျုပ်ကို တကယ်
ခုတ်လိုက်တာ။ တော်သေး
တာပေါ့၊ သမီးနှစ်ယောက်
စလုံး အဆွဲမြန်လိုက်လို့ ဓား
အဖျားက ကျုပ်လက်မောင်း
ကို ဖြိုချလိုက်တော့ သွေးတွေ
ဖြာခနဲ ဆင်းချလာတယ်။
ကျုပ် မအော်ပါဘူး။ ဒီ
နာကျင်မှုထက် နှလုံးသားက
နာကျင်မှုက ပိုဆိုးတာပေါ့။
ပိုနာတာပေါ့။ ကျုပ် ဆယ်နှစ်
ကျော်လုံးလုံး သည်းခံခဲ့တဲ့
ဒုက္ခ၊ စကားမပြောဘဲ နေခဲ့တဲ့
ဝဋ်ကြွေး၊ ရူးချင်ယောင်ဆောင်
ခဲ့တဲ့ဘဝ၊ ဒါတွေအားလုံး
ကျုပ်ရဲ့သည်းခံမှု အတိုင်း
အတာ၊ ကျုပ်ရဲ့သံယောဇဉ်၊
ကျုပ် သားသမီးအပေါ်မှာ
ထားတဲ့မေတ္တာတွေ အားလုံး
ကုန်ခန်းသွားခဲ့တော့တယ်။

‘ငါ့အသားကို မင်းတို့
သုံးယောက်စလုံး တစ်ယောက်
မှ လာမထိနဲ့၊ မိအေးမြ ယူခဲ့
ပါ၊ မင်းတို့ရချင်တဲ့အမွေ၊
အိမ်ဝင်းစာချုပ်၊ အခု လက်
မှတ်ထိုးပေးမယ်။ တစ်ခု
မကျန်ပေးမယ်။ ကဲ မိကျွ
မ္မေး မင်း ရချင်လှပါတယ်ဆို

တဲ့ ခြံဝင်းနဲ့အိမ် စာချုပ်ယူခဲ့
လက်မှတ်ထိုးပေးမယ်။ ဘာ
တစ်ခုမှ မချန်ခဲ့ဘူး ပေးခဲ့
မယ်။ ဟိုကောင် ဇော်ဦး မင်း
ရချင်တဲ့ အရာကို ရွေးပြီး
စာချုပ်ယူခဲ့၊ ငါ လက်မှတ်
ထိုးပေးမယ်။ ရချင်တာ
အကုန်ပြော’

အဲဒီတော့ ကျုပ်သား
သမီး သုံးယောက်စလုံး အံ့
ဩမှု၊ တုန်လှုပ်မှုတွေနဲ့ အကြာ
ကြီး ငေးစိုက်ကြည့်နေကြ
တယ်။ ကျုပ်ရဲ့ လက်မောင်း
ကနေ ကျလာတဲ့ သွေးတွေ
ကလည်း ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ
တစက်စက်နဲ့ပေါ့။ ကျုပ်
သားသမီးရဲ့ မျက်ဝန်းအိမ်ထဲ
မှာ မျက်ရည်ဝေလာတာကို
လည်း မြင်နေရပြီ။ ကျုပ်က
လည်း စိတ်တုံးတုံးချပြီးရင်
ဘယ်တော့မှ နောက်ပြန်
မလှည့်တတ်ဘူး။

‘ယူခဲ့လေ၊ စာချုပ်တွေ
အားလုံး။ ဘာလုပ်နေကြတာ
လဲ။ မင်းတို့ ရချင်နေတဲ့ အမွေ
တွေအားလုံး ငါ ပေးနေပြီ
လာယူလေ’

ခုနတုန်းက ကျုပ်ကို
အတင်းထိုးခိုင်းတဲ့ စာချုပ်နှစ်
စောင် ပေါ်မှာ ဘောပင်
ကောက်ပြီး လက်မှတ်ထိုး
တယ်။ ပြီးတော့ ကျုပ် သူတို့
ကို ပေးလိုက်တယ်။ ဒီတစ်
ကြိမ်တော့ သူတို့လက်တွေ
လှမ်းမလာတော့ ပါ ဘူး။
နောင်တဆိုတာ နောင်မှ ရတာ
ပါလားဆိုတဲ့ အသိမျိုး ကျုပ်
မလိုချင်ဘူး။ အဲဒီတော့မှ
ကျုပ်သားသမီး သုံးယောက်
စလုံး ထိုင်ချပြီး ကန်တော့
ကြတယ်လေ။ သူတို့ကန်တော့
လို့ မပြီးခင် ကျုပ်ခြေလှမ်း
တွေ အိမ်အပြင်ဘက်ကို စ၊

ရွေ့နေပြီ။ အဲဒီအခါ ကျုပ်
သားသမီး သုံးယောက်စလုံး
တစ်ယောက်က ကျုပ်ခြေ
ထောက်ကို ဖက်ထားတယ်။
နောက်တစ်ယောက်က အရှေ့
ကနေ ကာတယ်။ နောက်တစ်
ယောက်က ကျုပ်နောက်
ကျောကို ဖက်ထားကြတယ်။
ကျုပ်ကို ဆွဲထား၊ ဖက်ထား၊
ကာထားကြတဲ့ မေတ္တာ၊
သံယောဇဉ်တွေဟာ ကျုပ်ရင်
ကို မနွေးထွေးစေတော့ပါ
ဘူး။ သုံးယောက်စလုံး ငိုလို့
ယိုလို့ပါပဲ။ ကျုပ်ကို ဘယ်မှ
ထွက်မသွားဖို့၊ စိတ်ချမ်းသာ
အောင်ထားပါ့မယ်၊ သမီး
ပြန်လုပ်ကျွေးပါ့မယ်၊ သမီး
တို့ မှားပါပြီ၊ စုံနေတာပါပဲ
တောင်းပန်ကြတာ ကျုပ်ကို။
ဒါပေမဲ့ ကျုပ် စကားလေး
တစ်ခွန်းလောက်တော့ မှာ
လိုက်တယ်။

‘ညည်းတို့သုံးယောက်
စလုံး မှတ်ထားကြ၊ အမွေဆို
တာ ရောင်းစားဖို့ မဟုတ်ဘူး။
ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ဖို့ဆို
တာ မြဲမြံမှတ်သွားကြ’

ကျုပ် အဲဒီစကားတစ်
ခွန်းပြောပြီး ကျုပ်ဆုံးဖြတ်
ချက်အတိုင်း သားသမီးနဲ့
ကင်းဝေးတဲ့ သံယောဇဉ်ပြတ်
တဲ့နေရာ၊ ဘဝအမောပြေ
မယ့်နေရာ၊ သံသရာအတွက်
အေးချမ်းမယ့်နေရာကို ကျုပ်
ရွေးချယ်လိုက်တယ်။ နောက်
ဆုံး ကျုပ်ဘဝမှာ အရေးကြီး
ဆုံး တတိယအကြိမ်၊ နောက်
ဆုံးအကြိမ် မျက်ရည်မကျရ
တော့မယ့် နေရာလေးကို ရွေး
ချယ်လိုက်ပြီလေ။

ခွန်းဆက်ရေးညင်း

၂၀၁၅ ခုနှစ် ဧပြီလ ၉ ရက်နေ့မှ
၂၀၁၅ ခုနှစ် မေလ ၁၅ ရက်နေ့အထိ

- (၁) ပြုံးနဲ့နဲ့ဝါ နဂါးနိုင်မင်း သထုံ၊ (၂) ပြုံးနဲ့နဲ့ဝါ ကွယ်ငြိတတ်သောရင် သထုံ၊
 (၃) ပြုံးနဲ့နဲ့ဝါ ခေါ်သံ သထုံ၊ (၄) ကိုပန်းစကား ရုပ်တံ၌မရသော
 လက်တံကလေးများ၊ ရန်ကုန်၊ (၅) ကိုပန်းစကား သမီးနောက်မှာ ငါးယောက်လာ
 ရန်ကုန်၊ (၆) ဥဩ(ချယ်ရီမြေ) မရှိခိုးနိုး ပြင်ဦးလွင်၊ (၇) ဒိုရာဂျူးနေ
 မီးတောက်ကဗျာထဲက မုန်တိုင်းမြို့ မိန်းမပျို၊ မကွေး၊ (၈) ဥဩ(ချယ်ရီမြေ)
 ကန်တော့ခြင်း ပြင်ဦးလွင်၊ (၉) အေးလူးအောင်(အတ္ထဝါ) ဝတ်သက်ခြင်း၊ ရန်ကုန်၊
 (၁၀) ဝိုင်(ဆေး-၁) မစွမ်းသောအနိုင် ရန်ကုန်၊ (၁၁) ဝိုဝိုအောင်(ဝန်းသို) စာကျက်ချင်တယ်
 မြစ်ကြီးနား၊ (၁၂) ရွှေရေထင်ထင် ရွှေယုန်နှင့် ရွှေကွား၊ Email၊ (၁၃) ရွှေရေထင်ထင်
 စာရေးဆရာယောင်ယောင် ဘာယောင်ယောင်၊ Email၊ (၁၄) လင်းဆစ်အိမ်
 လူအ...ပြောတဲ့... လွမ်းပုံပြင် ရန်ကုန်၊ (၁၅) လင်းဆစ်အိမ် ရင်ကွဲနာမ်စာ၊ ရန်ကုန်၊
 (၁၆) ဝေဟိတီး(ကောလင်း) မဆန်ခင်က စုန်ရပြီ ပြင်ဦးလွင်၊
 (၁၇) နေအောင်လင်း-စလေ စွယ်စုံရ ငှက်မှတိုးဟင်္သာ၊ ချောက်၊ (၁၈) ခေးဟေသာ
 စိတ်ရောင်စုံ၊ မန္တလေး၊ (၁၉) မိုးခကျော်သွင် ရင်ထဲမှာ မိုးတွေစေ့ရာ၊ ပျော်ထွယ်၊
 (၂၀) နွေလ တိုက်စားခြင်း တေးသံ - - - (၂၁) မောင်သူတ အရောင်ထူ ခြားနားခြင်း
 ရန်ကုန်၊ (၂၂) ရဲရင့်လှ(ဆေး-မန်း) မြတ်နိုးကွယ်မက် အချစ်ဖြစ်စေ၊ ခင်ကိုင်း၊
 (၂၃) ဝိုင်(ဆေး-၁) ပိုးစုန်းကြွားလေးများရဲ့ လမိုက်ညာ ရန်ကုန်၊
 (၂၄) မောင်ညွန့်မှာ မျက်ရည်စီးကြောင်းကားမှာ သိုလှောင်ရုံတွေဆောက်
 ကျောက်ပန်းတောင်း၊ (၂၅) မင်းညာ ထောင်ချောက် ရန်ကုန်၊ (၂၆) ခင်မြတ်နွယ်(မေတ္တာ)
 နေဦးတမာ... လွမ်းကဗျာ၊ မေတ္တာ၊ (၂၇) ညိုပြင်းရ ကောင်းကင်ပေါ်က
 ဆင်းသက်လာတဲ့အချစ်၊ Email၊ (၂၈) ကိုရင်သန်းထွန်း သွားကြည့် တရားရှိသော ရန်ကုန်၊
 (၂၉) လွန်းမြတ်စွန့်သူနဲ့ ကွယ်ဝင်တတ်သော နွယ်ပင်များ၊ အုတ်တွင်း၊
 (၃၀) လွန်းမြတ်စွန့်သူနဲ့ နေပြန်တိုး၊ အုတ်တွင်း၊ (၃၁) ထွန်းအောင်ရင်
 နေပြန်သွားသော လေအေး၊ ရန်ကုန်၊ (၃၂) ပြုံးနဲ့နဲ့ဝါ မမွေးသောပန်း၊ သထုံ၊
 (၃၃) ပြုံးနဲ့နဲ့ဝါ ညမင်းသား၊ သထုံ၊ (၃၄) ပြုံးနဲ့နဲ့ဝါ အကျဉ်းတန်ညာ၊ သထုံ၊
 (၃၅) ညိုပြင်းရ သတိလေးတစ်ချက်ရဲ့ နောက်ကွယ်၊ မန္တလေး၊
 (၃၆) ညိုပြင်းရ ဖုန်းဖြူ ဗယ်လင်တိုင်း၊ မန္တလေး၊ (၃၇) ညိုပြင်းရ နှလုံးသားမှာ
 ဒဏ်ရာတွေနဲ့ မန္တလေး၊ (၃၈) နိုင်ဦးစေ ခွပ်ကြယ် မြေခအောင် ရွှေပြမယ့်သူ၊ ဝဲရူး၊
 (၃၉) ဥဩ(ချယ်ရီမြေ) အကြွေအိပ်မက်၊ ပြင်ဦးလွင်၊
 (၄၀) ဥဩ(ချယ်ရီမြေ) အိမ်ဂျယ်တစ်ဝက် ကျန်တော်တစ်ဝက်၊ ပြင်ဦးလွင်၊
 (၄၁) ကျင်ကိုချန် သူတော်စင် ရန်ကုန်၊ (၄၂) ဝင်းထိန်တောက်(မုံရွာ) မကျိုးမပေါက်
 အမြဲသာတားကာတဲ့ကန်သင်း၊ မုံရွာ၊

စာမျက်နှာ(၁၀၃)မှ...

လိုသော အိမ်ထောင်လမ်းသို့ ကျွန်တော် လျှောက်ခွင့်မကြုံ။

သူကော ဘဝမှာ ဘာ အပြောင်းအလဲများရှိခဲ့သည်လဲ။ ပိုင်ရှင်မဲ့သော ပန်းတစ်ပွင့်မှ ဟုတ်သေးရဲ့လား။ ကျွန်တော် မမေးမိ။ သူ ပြောပြသမျှ မိသားစုအကြောင်း၊ သူ ဖွင့်ထားသည့် စာအုပ်ဆိုင်၊ အပ်ချုပ်ဆိုင်လေးအကြောင်း စသဖြင့် နားထောင်ရသည်။ မြို့ကလေးက အကြောင်းများ၊ ငယ်ပေါင်းသူငယ်ချင်းတို့အကြောင်း ပြောဖြစ်ကြသည်။ သည်အထဲ သိလိုသော မေးခွန်းတစ်ခုအား ကျွန်တော် မမေးမိ။

နောက် ဆုံး တော့ စကားစ မကုန်သော်လည်း နေဝင်ပြီးဖူးအချိန် ရောက်လှပြီမို့ ကျွန်တော်တို့ နှုတ်ဆက်ခဲ့ခွာရသည်။ မပြန်ခင် သူ ကျွန်တော့်အား စာရွက်လေးတစ်ရွက်ပေါ်တွင် တစ်စုံတစ်ခု ချရေးပေးသည်။ သူ ကမ်းပေးသော စာရွက်ကို ငုံ့ကြည့်တော့ လိပ်စာနှင့် လမ်းညွှန်မြေပုံ ပုံကြမ်းငယ်။

‘အားရင် လာလည်ပေါ့ဟာ၊ ညနေခင်းတွေ လာပေါ့။ နင် ငါ့စာအုပ်ဆိုင်လေးကို မြင်ရတာပေါ့’

ကျွန် တော် သည် လိပ်စာကူးရေးထားသည့် မှတ်စုစာအုပ်ကို ခပ်ဆဆ ကိုင်ထားရာက တစ်ဖန် ချသည်။ နောက်တော့ သက်ပြင်းရှိုက်ကာ စာအုပ်ကို ပြန်ကိုင်သည်။ သူ ရေးပေးထားသည့် ဖုန်းနံပါတ်ကိုတော့ ကျွန်တော့် လက်ကိုင်ဖုန်းမှာ သိမ်းမှတ်ထားခဲ့ပြီ။ မှန်ရာ

စိတ်ကူး၌
ခက်လက်
စိမ်းမြသော
ခရေပင်အုပ်အုပ်ကို
မြင်သည်
ခရေပွင့်
ကြွေချိန်ကို
မြင်သည်
ခရေပွင့်
ကောက်သော
မိန်းကလေးကို
မြင်သည်
ဆံနွယ်
ကပိုကရီ
ဖုံးအုပ်သည့်
မျက်နှာဝင်းစင်စင်
ခရေရနံ့သည်
ကျွန်တော့်အနီး
ရုတ်ခြည်းသင်း၏

ဝန်ခံရလျှင်တော့ ဖုန်းတစ်ကြိမ်ပင် မပြောမိ။ ဖုန်းနှိပ်ရန် ပြင်သည့် အကြိမ်ရေမှာတော့ မနည်းလှပြီ။ ထို့အတူ လိပ်စာသည်လည်း အလွတ်မကျက်ပါဘဲ အိမ်အမှတ်က အစ အလွတ်ရခဲ့ပြီ။ သို့သော် ဆိုက်ဆိုက် မြိုက်မြိုက် အရောက်သွားရန်တော့ စိတ်မှာ ဟန့်တားပိတ်ကာသည့် ကန့်လန့်ကာတစ်ချပ် ရှိနေသလို...

ထိုနေ့က မမေးဖြစ်ဘဲ ကျန်ရစ်ခဲ့သော မေးခွန်းကပင် ကျွန်တော်အား တစ်ပြန်စီး ခြောက်လှန့်လျှက်။ ကျွန်တော်သည် စိတ်ကူးနှင့်ပင် သူ့အိမ်သို့ အရောက်သွားသည်။ သူ့စာအုပ်ဆိုင်ကို စိတ်တွင် မြင်သည်။ သူနှင့်အတူ စာအုပ်ဆိုင်မှာ သူစိမ်းတစ်ယောက်ကို မြင်သည်။ သည်တွင်ပင် ကျွန်တော် ခေါင်းကို ခါယမ်းရသည်။ စိတ်ကူး ပြယ်သည်။

တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်၊ သုံးရက် ရက်သတ္တပတ် ကျော်လွန်ခဲ့ပြီ။ သွားဦးမှပဲဟု စိတ်အတွေးများက တဝဲလည်လည်။ သင်နေကျ ကျူရှင်ဝိုင်းများသို့ပုံမှန်သွားသည်။ သူငယ်ချင်းများနှင့် စုနေရာတိုက်ခန်းဆီမှ အမေရှိသည့် မမကြီးတို့အိမ်ဆီ ရောက်သည်။ တူ၊ တူမလေးများနှင့် အတူ ရုပ်ရှင်ကြည့် စသဖြင့် အချိန်ပေးသည်။ အချိန်အား ပြန်ပြန်ဆိုလျှင်တော့ သည်ရက်ဝိုင်းအတွင်း အဖန်တလဲလဲ ပေါ်ပေါက်သည့် အကြံတွင်သာ တန့်သည်။ သူ့ဆီသွားရမလား...

တစ်ရက်တွင်တော့ မြေနှီကုန်းမှာ ရှိသည့် စာသင်အိမ်ဆီအရောက် မိတ်ဆွေဟောင်းတစ်ဦးနှင့်ဆုံရသည်။ ကျွန်တော်တို့စာတိုမြို့ကလေးက စာအုပ်ဆိုင်ရှင်အစ်မကြီး။ အသက်ရလာခိုက် အနည်းငယ် ဝဗိုင့်ဖိုင့်ဖြစ်လာခြင်းက လွဲပြီး ယခင်ရုပ်သွင်မပျောက်သူမှာ ကျွန်တော့်ကို မြင်လျှင် ဝမ်းသာအယ်လဲဖြစ်သည်။ စာအသင်နားခိုက် စကားလက်ဆုံ ပြောမကုန်။

‘ဒီခေတ်မှာ စာအုပ်ဆိုင်သီးသန့်လည်း မထားနိုင်တော့ဘူး ငါ့မောင်ရဲ့။ ဗီဒီယိုခွေအငှားဆိုင် တစ်ခြမ်းလုပ်လိုက်ရတယ်။ စာအုပ်ဆိုင်ကတော့ ကျဉ်း ကျဉ်းသွားတာပေါ့ဟယ်။ ကိုယ်က ဝါသနာနဲ့သာ လုပ်နေတာ တကယ်က စိုက်ချည်းနေရတာပဲ။ အရပ်ထဲမှာလည်း အစ်မဆိုင်တစ်ဆိုင်ပဲ ကျန်တော့တာ။ ဆိုင်တော်တော်များများ ဖြုတ်ကုန်ပြီ’

‘ကျွန်တော်ဖြင့် မြို့လည်း ပြန်မရောက်ဘူး။ ရောက်ရင်လည်း အလွမ်းပြေလာချင်တာပါပဲ အစ်မကြီးရာ’

ဟိုလူ နေကောင်းလား၊ ဒီလူကော အစရှိသဖြင့် ကျွန်တော် မေးမြန်းသည့် မေးခွန်းများကို အစ်မကြီးက အားပါးတရပင် ဖြေသည်။ ပြောလိုသည့်သတင်းစကားများကိုပါ ဖြည့်စွက်လိုက်သေးသည်။ မြို့ကလေးမှာ စိုက်ပျိုးရေးလုပ်ငန်းများ သိပ်မကောင်းတော့ ကြောင်း၊ သစ်မှောင်ခိုများ ရှိနေဆဲဖြစ်ကြောင်း၊ လူငယ်အတော်များများနေရပ်ကို စွန့်သွားကြောင်း စသည် စသည်။

‘အခုနောက်ပိုင်း မင်းတို့အရွယ်တွေ စာအုပ်ဆိုင်ရောက်မလာကြတော့ဘူးလေ၊ ရှားရှားပါးပါး တစ်ယောက်တလေ ရောက်လာရင် အစ်မမင်းတို့ကို သတိရတော့တာပဲ။ ဒါနဲ့ ကောင်မလေးကော၊ ပြောင်းသွားကတည်းက တစ်ခါမှကို မတွေ့ရတော့ဘူးနော်’

‘သူတို့ ရန်ကုန်ရောက်

ရောက်ချင်းတုန်းက သူ့အဖေ
ဘက်က အမွေရတဲ့ မှော်ဘီ
က ခြံမှာ နေကြတယ်တဲ့။
ခုတော့ အဲဒီဘက်လည်း
ဈေးရလာတော့ ခြံကို ရောင်း
ပြီး မြောက်ဒဂုံမှာ ပြောင်း
နေနေကြတယ်တဲ့ အစ်မရယ်၊
ဟိုတစ်နေ့ကမှ ပြန်တွေ့ကြ
တယ်။ လာလည်ဆိုပေမဲ့
မရောက်ဖြစ်သေးဘူး။ အစ်မ
ညီမက အပ်ချုပ်ဆိုင်လည်း
ဖွင့်၊ စာအုပ်ဆိုင်ဖွင့်ထားတယ်
တဲ့’

‘ဟော့တော် အပ်ချုပ်
ဆိုင်ကတော့ ထားပါတော့
စာအုပ်ဆိုင် ဖွင့်တာကတော့
အဆင်မှ ပြေရဲ့လားကွယ်၊
စာအုပ်ဆိုင်တွေ ဆိုတာ ပြုတ်
တာကခပ်များများ။ ကျွန်တာ
ကလည်း ဟိုသီချင်းထဲကလို
ဖုတ်လို့ကဲဖုတ်လို့ကဲနဲ့ရယ်၊
အခုခေတ်က စာဖတ်ချိန် မရှိ
ကြဘူးတဲ့။ အေးလေ ခွေတစ်
ခွေ ၃၀၀ လောက်ဆို တစ်
အိမ်လုံးကြည့်လို့ရနေတဲ့ခေတ်၊
ပြီးတော့ ဖုန်းတွေလည်း
ပေါလာတဲ့ခေတ် မဟုတ်
လား။ အစ်မဖြင့် အိမ်က
လူက ပိတ်ပါတော့ ပြောတာ
မပိတ်နိုင်ဘူးဟယ်၊ တစ်သက်
လုံးလုပ်လာတဲ့ ဆိုင်ကလေး
ဆိုတော့လည်း တအား
သံယောဇဉ် ရှိတာပဲ’

‘ဘယ်နေရာမဆို
စီးပွားရေးနဲ့ ဆက်နေတာကိုး
အစ်မရာ၊ လူဆိုတာ စီးပွား
ချောင်လည်မှလည်းပဲ တခြား
ဘက် လှည့်နိုင်ကြတာကိုး။
ကျွန်တော့်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ
စာအုပ်ငှားခ တစ်ရက် ၃၀၀
လောက်ကိုတောင် မသုံးနိုင်
တဲ့သူတွေရှိတယ် အစ်မ သိ
လား။ အဟဲ ကျွန်တော်

လည်း စာအုပ်ဆိုင် မရောက်
ဖြစ်ပါဘူး အချိန်မရှိတာနဲ့’
အစ်မကြီးက မျက်
စောင်းချီကာ ‘အဲဒါပဲ ကြည့်’
ဟု ရယ်မောသည်။ နောက်
အိမ်ရှင်ဇဉ်ခံထားသည့်
ကော်ဖီကိုတစ်ကျိုက်သောက်
ကာ စကားဆက်ပြန်ပါသည်။

‘တို့ စာအုပ်ဆိုင် စဖွင့်
တုန်းက ၁၉၉၀ လေ၊ စာအုပ်
ငှားခ တစ်ရက်မှ ၂၅ ကျပ်၊
၃၅ ကျပ်။ တစ်ရက်တစ်ရက်
ကို ငှားတဲ့သူ များလွန်းလို့
နာမည်ကြီး စာအုပ်တွေဆို
နှစ်အုပ် သုံးအုပ်တင်ထားပေး
ရတာ၊ စာအုပ်ဝယ်ရင်လည်း
တစ်သောင်းဖိုး ဆိုရင်
နှစ်ယောက် လောက် ဆွဲရတာ
ခုတော့ ငါးသောင်းဖိုး ဝယ်
ရင် တစ်ယောက်တည်း ဆွဲ
နိုင်တယ်ရယ်။ အဲဒီတုန်းက
တော့ စာအုပ်ဆိုင်တွေဆိုတာ
တစ်လမ်းတည်းမှာကို နှစ်
ဆိုင် သုံးဆိုင်၊ စက်ဘီးနဲ့
လှည့်ငှားတဲ့သူလည်း ရှိသေး
တာ။ ဒါတောင် တအား ငှား
ရတာမဟုတ်လား။ အခုတော့
ဆိုင်မှာ စာအုပ်လာငှားတဲ့သူ
က တစ်ရက်မှ ၁၅ ယောက်
တောင် အနိုင်နိုင်။ ပြန်စဉ်းစား
ရင် လွမ်းစရာကြီးပါဟယ်’

အစ်မကြီး သည်
သက်ပြင်းတစ်ချက်ကိုသာ
ခပ်လေးလေး ချလိုက်လေ
သည်။

‘စိတ်ညစ်စရာတွေ
မပြောတော့ပါဘူးလေ၊ ဒါနဲ့
မင်းတို့က ဘယ်လိုလဲ’

‘ဘာ ဘယ်လိုလဲ
အစ်မကြီး’

‘ဪ ကောင်မလေးနဲ့
မင်းနဲ့ပြောတာ’

‘မသိသေးပါဘူး အစ်မ

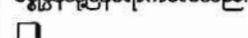
ရာ အစ်မညီမက အခုထိ
တစ်ယောက်တည်းလား ဘာ
လားတောင် ကျွန်တော် မမေး
လိုက်ရပါဘူး’

‘ညှပ်ကွယ် ဒါကြောင့်
ဒီအရွယ်ရောက်လာတာ’ဟု
အစ်မကြီးက ရယ်မောပြန်ပါ
သည်။ မဂ္ဂဇင်းများ တစ်အုပ်
ပြီးတစ်အုပ် အထွက်ရပ်ခဲ့
ကြောင်း၊ ကျန်ရှိသောမဂ္ဂဇင်း
အချို့သည်လည်း ကြော်ငြာ
ပေါ်တွင်သာ ရပ်နေရလေကာ
ယဲ့ယဲ့မျှသာဖြစ်ကြောင်း
ကြားသိသမျှ သတင်းစကား
တို့အား အစပျိုးရန်ပင်
ကျွန်တော် မေ့လျော့အာရုံ
ပြောင်းသည်။ အတိတ်မြင်
ကွင်းက နီးထသည်။

‘ဒါနဲ့ အစ်မ ဆိုင်ရှေ့က
ခရေပင်ကြီးကော ရှိသေးရဲ့
လား’

‘ရှိပါဟယ် ခုတ်ဖို့ စဉ်း
စားပေမဲ့ နှမြောတာနဲ့ ထား
ထားတာပဲ’

ကျွန်တော်သည် စိတ်
ကူး၌ ခက်လက်စိမ်းမြဲသော
ခရေပင်အုပ်အုပ်ကို မြင်
သည်။ ခရေပွင့်ကြွေချိန်ကို
မြင်သည်။ ခရေပွင့်ကောက်
သော မိန်းကလေးကို မြင်
သည်။ ဆံနွယ်ကပိုကရီ ဖုံး
အုပ်သည့်မျက်နှာဝင်းစင်စင်။
ခရေရနံသည် ကျွန်တော့်အနီး
ရုတ်ခြည်းသင်း၏။ အစ်မ
ကြီး ထပ်မေးလိုက်သော မေး
ခွန်းကို မကြား။ အစ်မကြီး
ရယ်သံကိုကြားမှပင် စိတ်က
ပစ္စုပ္ပန်သို့ပြန်ရောက်လေသည်။

‘ငါးဖယ်တိုလေး
တိုး’ဟူသော ယာဉ်နောက်
လိုက်၏ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း
ကားနောက်ပိုင်းမှသည် ထွက်

ပေါက်သို့ ကျွန်တော် တိုး
ထွက်လာသည်။

ရုံးဆင်းချိန်မှို ကားကျပ်
လှသည်။ ကားပေါ်တွင်
လူပေါင်းစုံ အနံ့အသက်
ပေါင်းစုံ။ မောပန်းလှလှ
မျက်နှာများစွာသည် ဘယ်
သူ့ဘယ်သူမျှ သည်းမခံ
တတ်တော့သလို။ ယာဉ်
နောက်လိုက်နှင့် ခရီးသည်၏
အငြင်းသံကို နားဆင်နိုင်
သလို၊ ခရီးသည်ချင်း နေရာ
လှုပ်ကိုလည်း မြင်ရမည်။
နောက်က ကျားဆိုးလိုက်
သည့်ပမာ တရကြမ်းပြေး
လွှားသောကားပေါ်တွင် ဆီး
ဖြူသီးများလို ယိမ်းလုပ်ရ
ခြင်းကိုလည်း ကြုံရမည်။
သို့သော် ဒါသည် အဆန်း
လုပ်စရာမဟုတ်။ နိစ္စဓူဝ
ဇယားစဉ်မှ တစ်ခုမျှသာ။

ကျွန်တော့်ရှေ့က မိန်း
ကလေးသည် ခုံတန်းများ
ကြား၌ ကျောချင်းကပ် ရပ်
နေကြသူများအကြား အသက်
အောင့်ကာ တိုးထွက်လျက်။
သူ့စလင်းဘက်မှာ နောက်
ဘက်တွင် ကျန်၍ အားစိုက်
ဆွဲယူရပြန်သည်။ ထမင်း
ချိုင့်ပါသည့်အိတ်ကလေးကို
တော့ ကိုင်မြှောက်လျက်။
ယောကျ်ားသားတို့ကြားက
တိုးထွက်ရပုံပင် မသက်သာ။
ကားကျပ်လှချည့်၊ ထိုင်ခုံမရ
ဟု သူ့တွင် ရွေးချယ်ခွင့် ရှိခဲ့
မည်မဟုတ်ပေ။ တွေ့ရသော
ကားပေါ် အပြိုင်တိုးတက်ခဲ့ရ
မည်။ သူ့တွင် အိမ်အပြန်
မျှော်နေသော မိခင်သို့မဟုတ်
မိသားစုရှိလေမည်။ အိမ်ပြန်
ရောက်မှ ညစာချက်ပြုတ်ရ
သူလည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်
လေမည်။

ကားသည် ဘီးလိမ့်ရုံ ရပ်ပေး၏။ ကျွန်တော်တို့ သည် အိတ်အတွင်းမှ သွန်ချ လိုက်သည့်အလား၊ ကြက် သွန်များလို အလူးလူး အလိမ့် လိမ့် တိုးထွက်ကြရသည်။

‘သွ က် သွ က် လေး၊ သွ က် သွ က် လေး၊ လက်က လေးတွေ လွှတ်’ဟု ယာဉ် နောက်လိုက်က မပြတ်ဆို၏။ ပြင်ပတွင် ထိတွေ့ရသည့် ညဦးလေမှာ အေးလျက်ရှိလေ သည်။

ကားမှတီတိုင်အနီး၌ ခရီးသည်မျှော်သော ဆိုက် ကားများ။ ခရီးသည်ရသူက တင်ဆောင် ခရီးစ၊က ခရီး သည်မရသေးသူများကတော့ ဆိုက်လာသော၊ ဆိုက်လာ လတ္တံ့သောကားများထံ ငေး မျှော်လျက်။ ဆိုက်ကားဂိတ် ဘေးက သစ်သီးဆိုင်တွင် ကျွန်တော် သစ်သီး အနည်း ငယ်ဝယ်ရသည်။ အရောင် လက်ပသောသစ်သီးများသည် ကြွပ်ကြွပ်အိတ်အကြည်ထဲသို့ တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ရောက် သည်။ ကျသင့်ငွေပေးသည်။ ပြန်အမ်းငွေကိုယူကာ ဆိုင် ရှေ့က ခွာလာသည်။

စင်စစ် လမ်းကို ကျွန်တော် မသိ။ သို့သော် ဖုန်းဆက်ခဲ့ပုံအရတော့ ကား မှတ်တိုင်အကျော်က လမ်း ပါပဲ။ မေးစမ်းသွားရုံ...

ကျွန်တော်သည် ပြီးခဲ့ သည့်ညနေက သူ့အသံကို ကြားယောင် ပြုံးမိသည်။ စိတ်အထင်ပဲလားတော့ မသိ။ ကျွန်တော့်စကားသံကို ကြား ခိုက် သူလေသံက ရွှင်ပျခဲ့ သလို။

‘လာခဲ့ပါဟယ် ငါဖြင့်

ဟိုတစ်နေ့တွေကတည်းက မျှော်နေတာ၊ နင်များ ရောက် လာမလားလို့’

ခုတော့လည်း လိပ်စာ တစ်ရွက်နှင့် ကျွန်တော် အရောက်လာခဲ့ပြီ။

သူတို့ တိုက်တန်းများ ရှိရာသို့ ဦးတည်ရာလမ်းသည် လမ်းဘေးဝယ်ာ ဆိုင်ခန်းများ နှင့် ပြည့်လျက်။ အထည်ဆိုင်၊ ဆေးဆိုင်၊ စာရေးကိရိယာ ဆိုင်၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၊ ဗီဒီယိုအခွေအငှားဆိုင်၊ ဆန် ဆိုင်၊ ကုန်ခြောက်ဆိုင်၊ လျှပ် စစ်ပစ္စည်းဆိုင်၊ ထမင်းဆိုင်။ ထို့နောက် ပျံကျဆိုင်များ၊ တွန်းလှည်းသည်များ... အထည်ဟောင်းပုံကို ဖွနေ သူများလည်း မြင်ရသည်။ အရောင်တောက်တောက် ကြက်သားကင် ဆိုင်ရှေ့ တန်းစီနေသူများလည်း မြင်ရသည်။ လက်ဖက်အစုံ သုပ်၊ သဘောသီးထောင်း ဝယ်ရန် စောင့်စားသူလည်း ရှိ။ ကုန်စိမ်းသည်များ၏ အသံတစာစာကို ကြားရပြန် သည်။

လမ်းသည် မညီညာ ပေ။ ချိုင့်ခွက်ရှောင်ရသည်။ ဆိုက်ကားဘဲလံသံ တည်ညံ့ ကိုယ်ပိုင်ယာဉ်နှင့် အငှား ယာဉ်အချို့၏ဟွန်းသံများ...

တစ်ဦးစ နှစ်ဦးစ မေး မြန်းပြီးတော့မှ တိုက်တန်း လမ်းကြားတစ်ခုသို့ ကျွန်တော် ချိုးကွေ့လိုက်သည်။ ဓမ္မာရုံ အရှေ့အထိ လျှောက်ပါ။ တည့်တည့်တွေ့မတဲ့။ ပြော သည့်အတိုင်းပင် မြေညီထပ် မှာဖွင့်သည့် စာအုပ်ဆိုင်လေး ရှေ့သို့ ရောက်သည်။

ကျွန်တော်သည် ဆိုင်

မှာမည်ကို အတွေ့၌ ခြေလှမ်း တန်သည်။ ခိုင်...။

သည်အမည်ကို သူ ဘာကြောင့်မျှ ပေးခဲ့ပါသနည်း ဟု မေးရန်မလို။ ကျွန်တော် ရင်သည် တဒိတ်ဒိတ် ခုန်လှုပ် ၏။ နူးနူးညံ့ညံ့...။ မျက်လုံး အကြည့် တရိပ်ရိပ်ရွှေတော့ ဆိုင်အဝင်ဝ မရောက်ခင်မှာ မြင်ရသည့် သစ်သားခုံတန်း ကလေး...။ ခေါင်းအမော့ မြင်ရပြန်သည်မှာ ဗာဒံပင် ရိပ်...။ နီမြန်းမြန်းစိမ်းစိုစို ဗာဒံရွက်တို့ သိပ်သည်းလျက် ရှိပုံကို မီးရောင်၌ မြင်ရသည်။ အစိမ်းသည် ပို၍ရင့်၏။ အနီ သည်လည်း ပို၍ညိုလာ၏။

ခြေနှစ်လှမ်း သုံးလှမ်းမျှ လှမ်းမီတော့ ဆိုင်အတွင်းသို့ ရောက်ပြီ။ လူရိပ်လူခြည်မူ မတွေ့...။ ကျွန်တော်သည် ခုံ တန်းသို့ပင် ပြန်လှည့် ထိုင်ရ သည်။ တစ်မိနစ်...နှစ် မိနစ်...။ အသံပြုရကောင်း မလား...။

ဆိုင်ရှေ့တွင် စားပွဲငယ်၊ ထိုစားပွဲထက် တင်ထားသည့် ဝတ္ထုရှည်၊ မဂ္ဂဇင်း၊ ကာတွန်း သစ်အချို့...။ စာရင်းမှတ် သည့်စာအုပ်တစ်အုပ်...။ နံရံဘေး တစ်ဖက်တစ်ချက် တွင် သစ်သားတန်းထက် စီတင်ထားသည့် စာအုပ် များ...။ စာအုပ်များကို လွန် သော် အပ်ချုပ်စက်၊ ပိတ်စ များ စသည်...။ များစွာ မကျယ်ဝန်းသော အခန်းဝယ် သူတို့ အိမ်သား ဘယ်နှဦး အတူနေကြပါသနည်း။ သူ မိခင်တော့ သက်ရှိထင်ရှား ရှိသေးကြောင်း သူ ဆိုခဲ့ သည်။ အိမ်ထောင်ခွဲသော မောင်၊ ညီမများလည်း ရှိ

ကြောင်း ဆိုခဲ့သည်။ သို့သော် သည်အိမ်တွင် လူ ဘယ်နှဦး အတူနေပါသနည်း။

ကျွန်တော့် ရင်သည် စောစောကလိုပင် ကျယ် လောင်သောအသံနှင့် ခုန် လှုပ်လာပြန်သည်။ သည် အချိန်များ ကျွန်တော် မသိ သောယောကျ်ားသား တစ်ဦး တလေ အိမ်အတွင်းမှ ထွက် လာလျှင် ဘယ်သို့ ပြုရမည် နည်း။ တစ်ဖက်ကတော့ သိပြီးသား ဖြစ်မည်။ လူကြီး လူကောင်းဆန်ဆန် ပြုံးပြန်တ် ဆက်ရမှာပဲပေါ့...။ သို့သော် သည်နေရာကို ကျွန်တော် အရောက် လာခဲ့ သည် မှာ ထိုထိုသော အဆုံးသတ်များ နှင့် တွေ့ရန် မဟုတ်...။ ဒါဆို ဘာအတွက် များပါလိမ့်။ အတိတ်က အလွမ်းဇာတ်ကို နှိုးဆွရန်လား၊ ငယ်သံယော ဇဉ်လက်ကျန်ကို အရောင် တင်ရန်လား။ မရမရ။

ထိုခဏတွင်ပင် ‘ဟော ဧည့်သည်ထင်တယ်’ဟု ရေ ရွတ်သံနှင့်အတူ သူမိခင် အိမ် အတွင်းက လှမ်းထွက်လာပုံ ကိုမြင်ရသည်။ ကျွန်တော် မှန်းသေချာသော် ဝမ်းသာ အားရ နှုတ်ဆက်စကားဆို သည်။ သူကတော့ အိမ်မှာ မရှိပါ။ ခဏစောင့်ပါတဲ့။ သည်မျှနှင့် စကားရပ်တော့ ကျွန်တော် ဆက်မမေးသာ။ သစ်သီးထုပ် ကမ်းရသည်။ စောင့်ပါမည်သာ ဆိုရသည်။ ကျွန်တော် ရောက်မည် သိလျက်နှင့် ဘာကြောင့်များ ထွက် သွားရပါသနည်း။ ကျွန်တော့်ထက် အရေးကြီးသူ သို့မဟုတ် အရေးတကြီး ကိစ္စ ရှိလေသလား...။

‘ဆိုင်းထဲ ဝင်စောင့်လေ
မောင်ဇေအောင်’ ဟု ဆိုတော့
ဆိုင်းအတွင်းဝင် ရသည်။
စာအုပ်တန်း၌ တစ်လည်လည်
ပြုသည်။ စာအုပ်အနှောင့်
တွင် ပေါ်သော နာမည်များ၊
စာအုပ်အမည်များကို ဖတ်
သည်။ စာရေးဆရာအမည်
အသစ် အသစ်များစွာကို
ကျွန်တော် မကြားစဖူး။ လှ
သော၊ ဆန်းသော နာမည်
များ... သရဲတစ္ဆေဝတ္ထုများ၊
ဟာသဝတ္ထု၊ အချစ်ဝတ္ထု
များ... ကျွန်တော် သိသော၊
ခွဲလမ်းခဲ့သော စာအုပ်တို့ကို
တော့ အပေါ်ဆုံးအဆင့်မှာ
မြင်ရသည်။ စာအုပ်တစ်
အုပ်ကိုဆွဲကိုင်သည်။ ပင်ကို
ရေး ဝတ္ထုရှည်တစ်အုပ်...။
စာအုပ်အဖုံးထက်က ဖုန်ကို
သုတ်၏။ ယခင် ပန်းချီ
လက်ရာကို လွှမ်းမိုး ဖြစ်ရ
လေသည်။

‘အောင် ရောက်နေပြီ
ကိုး’
ကျွန်တော်သည် သံ
ပတ်ပေးထားသည့် အရပ်
တစ်ရပ်ပမာ ခေါင်းကို ချာ
ခနဲ လှည့်သည်။ ဟင်...။
ဦးစွာ မြင်သည်မှာ သူ
အပြုံး...။ ထိုအပြုံးသည် ပြာ
ခနဲဖြစ်သည့် ကျွန်တော့်
အမြင်တွင် ဝေဝေဝါးဝါး...။
သူသည် ကလေးငယ် တစ်ဦး
ကို ချီထားလျက်။ မိန်းက
လေး...။ ကလေးငယ်သည်
သူငယ်စဉ်က ရုပ်ရည်မျိုး ဖြစ်
လိမ့်မည်။ အသား ဝင်းဝင်း
စင်စင်...။ အပြုံးအကြည်
ကြည်...။ ကျွန်တော် ကြို
တင်မြင်ထားသည့် ဇာတ်ဝင်
ခန်းတွင် သည်ပုံရိပ် မပါ။
ဇာတ်ဆရာသည် ကျွန်တော်

အား မစာနာလေသလား။
‘ရောက်နေတာ ကြာပြီ
လား အောင်၊ အမေ့ကို မှာ
ထားရဲ့နဲ့ တစ်ယောက်တည်း
ထားထားရတယ်လို့’
‘မကြာသေးပါဘူး ခိုင်
ရ၊ အန်တီနဲ့လည်း တွေ့တယ်
ရပါတယ်’

ကျွန်တော့် လေသံမှာ
ပုံမှန်မှ ဟုတ်ပါရဲ့လား...။
သက်ပြင်းကို ရှိုက်ချကာ
ကလေးမလေး၏ မျက်နှာကို
စေ့စပ်စစ်ကြည့်မိသည်။
ကြည့်လေလေ ရုပ်သွင်က ပီ
ပြင်လေလေ...။ ‘သမီး
ဖြည်းဖြည်းလျှောက် မပြေး
နဲ့’။ လက်မှ အချ တခစ်ခစ်
ရယ်ကာမောကာ ပြေးလွှား
သော ကလေးငယ်သည်
ကျွန်တော့် မျှော်လင့်ချက်ကို
ရိုက်ချလိုက်သလို...။

‘ထိုင်ပါဟ မိုးတိုး
မတ်တတ်နဲ့’

‘ရပါတယ်’
စာအုပ်အုပ်သူတစ်ဦး
ရောက်လာ၍ သူ တစ်ဖက်
လှည့်သည်။ စာအုပ်အငှား
စာရင်းသစ် မှတ်သည်။
နောက် စာအုပ်အုပ်သူ
တစ်ဦး...။ ဆံနွယ်တို့ကို
သည်ကနေတော့ သည်
အတိုင်းပင် ချထား၏။ ငယ်
ရုပ်သွင်ပြန်ပေါ်ပြီ။ ဆံနွယ်
တို့သည် ပန်းကို ကျော်ကျ
လျက်။ သူ့လက်ထဲတွင် ခရေ
ပွင့်မရှိ...။ ဘောပဲနံတစ်
ချောင်းသာ...။ ခရေတို့သည်
အတိတ်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့လေ
ပြီ...။

ခုနေများ သူ အလုပ်ပြီး
စီး၍ ကျွန်တော့်ထံ မျက်နှာ
ချင်းဆိုင်သော် ဘာစကား
များ ပြောရမည်နည်း။ သက်

ပြင်းသာ နာနာရှိုက်ရသည်။
စက္ကန့်တံများ တရွေရွေ...။
လေပြေးတစ်ချက် တိုးသည်။
သစ်ရွက်ကြွေတို့ ခုန်ထပဲ့...။
ထိုအချိန် ‘သမီး
ရေ...’ ဟု ခေါ်သံသည်
အိမ်ဝမှ လာသည်။ ‘မေမေ
ပြန်လာပြီ ကလေးရေ...’ ဟု
ခေါင်းမမှော့ဆဲ ဆိုလိုက်သည့်
သူ့စကားသံက နောက်ဆက်
တွဲထွက်ပေါ်သည်။ စောစော
က ကလေးမလေး လွင့်ခနဲ
ပြေးထွက်သည်။ ထမင်းချိုင့်
လက်ဆွဲကာ ခုမှ ပြန်ရောက်
လာသော မိခင်ကို ကျွန်တော်
ဝေဝေဝါးဝါးပင် ငေးမိသည်။
သူနှင့်မျက်နှာချင်းဆင်လှ
သော၊ ကျွန်တော့်အား မှတ်မိ
သော သူ့ညီမငယ်သည်
ကလေးကို လက်တွဲလျက်က
ဆိုင်းအတွင်းသို့ ခပ်ပြုံးပြုံးပင်
ဝင်လာသည်။ နှုတ်ဆက်
စကားဆိုသည်။ ကျွန်တော်
သည် ကယောင်ကတမ်း
လိုပင် ပြုံးပြမိသည်။

‘တစ်နေ့ တစ်နေ့
ဒီအမျိုးကြီးနဲ့ပဲ ပစ်ထားခဲ့ရတာ
အစ်ကိုရေ၊ မေမေက ခေတ်
သစ်မေမေပေါ့နော့ သမီးလေး
ရယ်’

စာရင်းမှတ်ရာက ညီမ
ထံ ခေါင်းမောမျက်စောင်း
ချိပဲ့...။ အပြုံးသည် သူ့နှုတ်
ခမ်းထက် ချိတ်လျက်...။
နောက်တစ်ရက် ဆိုင်
ရောက်သည့်အခါဝါကြွင့်ကြွင့်
ဖြတ်စာစာရွက်လေး သိမ်း
ညှပ်ထားဆဲ သူငယ်ချင်းလိုပဲ
ဆက်၍ခေါ်မည် ခိုင် စာအုပ်
ကို သူ့ထံ ပြန်ပေးရန်
ကျွန်တော် စိတ်ကူးနေသည်။

စံပယ်ဖြူနု

အယ်ဒီတာအဖွဲ့

အခန်း (၄-၀၁)
တိုက်အမှတ် ၁၇
၅၂လမ်း
(အောက်ဘလောက်)
ဝိလ်တထောင်မြို့နယ်
ရန်ကုန်
ဖုန်း-၀၁-၉၀၁၀၅၀၁
E-mail:
nyeinfamily@gmail.com